

Giới thiệu Danh Nghĩa Vương Phi

Truyện Danh Nghĩa Vương Phi là một truyện mới khá hấp dẫn và lý thú, truyện dẫn dắt bạn đọc vượt thời gian và không gian để trở về thời cổ và trải nghiệm những điều mới lạ, tưởng như chỉ diễn ra trong tưởng tượng và những câu chuyện trước đó nhưng nữ chính của chúng ta đã được tự mình làm hết thấy để rồi nhận ra những thứ mà có lẽ khó có thể quên.

Nàng, Ngọc Linh Hương, nữ nhân thiên tài về ngành y, không ngờ chỉ vì một vụ tai nạn giao thông đã khiến nàng xuyên về cổ đại vào thân xác của một nữ nhân mang tên Lâm Nguyệt Hương, khuynh thành chi tử, dung mạo tuyệt sắc. Truyện xuyên không lâm li bi đát và đầy tình yêu thương của nàng bắt đầu từ đây.

Hắn, Thượng Quan Vũ Hiên, Cửu vương gia của Vân Lạc quốc, dung mạo cùng khí chất bất phàm, nhưng lại phong lưu thành tính.

Hắn, Thượng Quan Vũ Nhục, Tam vương gia của Vân Lạc quốc, từ nhỏ thân thể yếu ớt, liệt cả 2 chân.

Hắn, Tịch Diễm, cung chủ Hương Diễm cung, lãnh khốc như băng, tính tình kí quái.

Hôn nhân đính ước từ nhỏ, nàng trở thành vương phi trên danh nghĩa của Thượng Quan Vũ Hiên. Nàng trong tiềm thức đã yêu hắn như đã từng rất rất yêu, thay hắn đỡ tên, bảo vệ hắn, dù biết mình có thể chết nhưng vẫn không ngại ngần chuyển độc sang người mình. Chỉ thật không ngờ, mong ước báỉ đường một lần nữa trở thành thê tử danh chính ngôn thuận của hắn cũng bị phá vỡ khi nữ nhân ngày xưa hắn yêu quay về. Một giây do dự lúc đó của hắn làm tim nàng đau thắt như bị hàng ngàn kim châm đâm vào.

Mũ phượng rơi xuống, máu cùng nước mắt hòa lẫn, độc trong tâm phát tác, nàng đã mỉm cười dầm mưa suốt đêm khi hắn bên cạnh nữ nhân kia đồng ý đáp ứng nguyện vọng cuối cùng của nàng là trở thành thê tử báỉ đường cùng hắn. Họ tam báỉ, cùng là lúc nàng nhắm mắt trong vòng tay ôn nhu của Vũ Nhục.

Không ai biết được, dây tơ hồng đã quấn quanh 2 con người suốt 10 vạn năm, khiến cho 4 người đó số phận đã định phải dây dưa với nhau đến suốt kiếp. Ai biết được, Ngọc Linh Hương hay đã từng là một nữ nhân tên Bạch Đình Hương của 300 năm trước, từng đặt một nam nhân tên Dịch Hiên mãi trong tim

Ai biết được, Thượng Quan Vũ Hiên hay là Dịch Hiên, vị Hoàng đế tàn khốc nhất, có thể làm tất cả mọi thứ để củng cố ngôi vị, kể cả lợi dụng, hạ cớ chính vào người yêu hắn nhất, khiến nàng không thể rời bỏ hắn, yêu hắn, làm mọi việc vì hắn. Hắn không có tâm, không có tình, nhưng thật bi ai phát hiện, chính mình cũng đã bị luẩn hãm trong ái tình. Khi nhìn thấy nàng lần cuối nở nụ cười, mang huyết vương khắp không gian, tự tay móc vào trong tim lấy ra thứ báu vật hắn hằng ao ước.

Ai biết hay chăng, Tịch Diễm của 300 năm trước hay 300 năm sau vẫn như vậy, tóc đỏ ma mị, dung mạo tựa như yêu nghiệt vẫn lặng lẽ nhớ về lần đầu tiên rung động, khi thấy nàng khiêu vũ cùng đình hương trong gió. Nhưng...

Hắn ra sức chăm sóc loài hoa tường vi hắn yêu nhất, nhưng tường vi đã tàn, đình hương mới nở, cứ như vậy như vậy tiếp diễn. Như một dấu hiệu, hắn sẽ không bao giờ có được tình yêu của nàng.

Ai biết được, Thượng Quan Vũ Nhục hay là một Dur Nhục, hoàng tử bị bỏ rơi vì mang trùng mắt từ thần, đã từng nghĩ mình là một thứ bị Thượng Đế hoàn toàn lãng quên, đã định kiếp sống trong bóng tối, cuối cùng chỉ vì một nụ cười trong vắt, ngày thơ ấu mà đứng dậy.

Hắn sống tiếp để bảo vệ nguồn sáng đó, thứ ám áp nhất soi sáng bóng tối của đời hắn. 300 năm trước, bọn họ trong đau đớn thất vọng mà tử. 300 năm sau, bọn họ trong tuyệt vọng vô vàn tái sinh. Nhưng lần này, Hồng nương sẽ có hay không cho họ một kết quả? Hay, vẫn chỉ là phù vân thoáng qua! Đoạn kết cuối cùng cho truyện sẽ như thế nào, như thế nào mới thỏa lòng mọi người đây !!!

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 1: Tai Nạn

Ngọc Linh Hương từ từ đi ra khỏi cửa hàng tạp hóa. Haizzz... Đôi khi nàng thấy nàng mà đi làm bảo mẫu thì không ai tuyệt vời hơn. Vì có gì mà nàng, bạn thân hồi đại học của cô nàng Hạ Hương Tuyết nổi tiếng đến biểu diễn ở đâu chỗ đó liên sập vì dấu chân mà lại phải nửa đêm lọ lọ đi mua bánh mì kiểu Pháp chỉ để cô nàng kia dùng với hộp bơ mới được tặng.

Đúng là số con lươn con trạch. Nàng tra chìa khóa khởi động xe. Cảnh sắc Hà Nội về đêm dường như nhuộm một màu huyền bí không thể nói tên. Đúng lúc này, di động vang lên.

”Giữ đây, thừa mẹ kế của Bạch Tuyết.” Chẳng biết từ bao giờ mà nàng đã chuyển từ gọi Hạ Hương Tuyết sang mẹ kế của Bạch Tuyết. Nhưng mà nàng dám chắc một điều rằng điều ác tâm nhất mà nàng ta từng làm đó là bắt nàng làm quản lí ngôi sao trong khi nàng vừa mới nhận được bằng tiến sĩ y học chỉ vì ngày xưa cô nàng đã giúp nàng xử lí tên bạn trai bắt cả hai tay.

Đầu dây bên kia, Hạ Hương Tuyết nở nụ cười mỉa mai không lấy gì làm phiền lòng, nhưng lại khiến người ta da gà da vịt thì nhau nổi lên.

”Quên nói cho người biết một điều. Vừa nãy phụ thủy này đã tìm được đối tượng xem mặt thứ 99 của người rồi. Người này rất hợp tiêu chuẩn, đảm bảo sẽ không bị người dọa cho dở sống dở chết như 98 tên trước.”

Ngọc Linh Hương chán nản: ”Người không thấy phiền à? Ta không đi.”

”Không đi thì cạ toa lét một tháng, thế thôi, ta càn đỡ tốn tiền thuê lao công.”

Nàng muốn khóc mà không có nước mắt. Rõ ràng là nàng ế chồng chứ có phải nàng ta đâu mà phải dữ như vậy.

Đang định nói câu tiếp theo, thì đột nhiên tiếng còi báo hiệu vang lên dồn dập. Nàng ngước mắt lên đã thấy chiếc xe tải ngay trước mặt.

”Bùm.”

Chiếc xe màu trắng văng ra thành một vệt sáng sau khi đâm vào giải phân cách mới dừng lại. Trong xe, Ngọc Linh Hương ngã đi, trên đầu một dòng máu đỏ từ từ chảy xuống, bên cạnh chiếc điện thoại vẫn còn phát ra tiếng kêu kinh hoàng của Hạ Hương Tuyết.

Đầu đó ở một nơi rất xa. Khắp nơi chỉ bao phủ một màu tối đen như mực, có ba người đàn ông dùng một thứ màu xanh dương làm ánh sáng cầm bộ bài poker vừa mới ”lấy” được từ mấy tên cai ngục.

Một người nhiều tuổi nhất lên tiếng:

”Lão tam, nếu lần này người thua, thì phải thay Nguyệt lão đi nói dây, à quên đi kết duyên cho một cặp đôi nữa.”

Người được gọi là Lão tam mồ hôi dòng dòng như thác nước. Nhìn bài mình lão đã biết mình thua đến 99%, nhưng cái chính là tại sao Nguyệt lão lại chọn đúng lúc này để mà đến bệnh viện Bạch Mai mổ mắt chứ! Lỡ lão lại làm sai như 100 năm trước thì biết làm sao. Lão tam nhớ lại, lần đó mình phải thay lão già kia nói dây cho hoàng tử và công chúa, ông bán thịt với bà bán rau nhưng thế nào sự thế khiến lão nói nhầm luôn.(Chuyện gì xảy ra chắc ai cũng tưởng tượng được.)

Sau đó lão bị tước quyền, tòng vào nhà giam giam cô trừ bữa suốt 20 năm liền. Lần này nghỉ chơi cho vui thôi, ai ngờ Lão già Nguyệt lão kia lại giờ chứng cận thị đòi phẫu thuật ngay lập tức, đem trách nhiệm đổ hết lên đầu mấy ông già cai quản định mệnh.

”Lão đại, người không cần phải nhắc nhở ta, ta cũng sẽ cố gắng ghép cho đúng. Nếu lần trước con bẹc giê nhà người không giẫm nát cái kính áp trong của ta thì làm sao mà ta nói nhầm được chứ!”

Lão nhị đứng ngoài, cười một tiếng: ”Ừ.”

Lão tam thở dài. Xong, cuộc đời lão sao lại lúc nào cũng thua cờ bạc thế nhỉ.

Sự đã rồi, không làm không được, lão tam bắt tay vào công việc với ý nghĩ: có chết cũng không thể nói sai.

Nửa canh giờ sau, lão nhị và lão đại đánh chén no say trở về thấy lão tam vừa vuốt mồ hôi xong xuôi. Lão đại cười sảng sặc: ”Chịu nhà người, có nói 1 sợi dây thôi mà cũng nửa canh giờ.”

Lão nhị cũng cười cợt ngó thành quả của đệ đệ. Đột nhiên mắt lão tròn to lên như lợn luộc. Sao... sao có thể được.

”Người, người có nói nhầm không vậy?”

”Làm sao nhầm được.”

”Cụ nội của ta ơi. Lần này người nói còn tai hại hơn. Một người là Cửu vương gia Vân Lạc quốc và một người là công chúa tiền triệu Hạ Việt Quốc sao người lại nói nhầm thành con bé ở thế giới hiện đại hả?????????”

Lão tam giặt lại quần sỏ xem xét. Oh my god, có lẽ lần này lão phải ở 100 năm cùng lũ bò chứ chẳng chơi.

Lão đại lặng yên không nói, nhìn chăm chăm sổ sinh tử một lúc lâu. Sau đó lão cười như điên. Lần này trời cũng giúp lão.

”Lão tam, ca ca đã tìm ra cách giúp người rồi.”

Lão tam nghe được liền nắm áo lão đại như người chết đuối nắm phao cứu sinh, sốt sắng hỏi: ”Cách gì nói mau?”

”Ha ha, vừa nãy ta xem sổ sinh tử thấy số cô công chúa kia đã tận, chắc khoảng một lúc nữa sẽ đến tìm chúng ta. Còn cô bé hiện đại kia trùng hợp cũng bị tai nạn, sống kiếp người thực vật cả đời. Sao chúng ta không thử dùng phép nhiếp hồn, đưa linh hồn cô ấy và thân xác dù gì cũng sắp chết kia. Mỹ mãn cả đôi đường.”

Thế là ba ông thần canh giữ bánh xe định mệnh đã chuyển cuộc đời cô nàng Ngọc Linh Hương sang một bước ngoặt hoàn toàn khác.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Xuyên Không?

Ngọc Linh Hương đau đến chết đi sống lại. Ôi, nếu cứ phải chịu đau như thế này thì thà nàng chết đi còn thống khoái hơn. Nàng chậm chạp mở to mắt, nhớ rồi, nàng bị tai nạn a. Chắc đây là bệnh viện rồi. Đúng là chết cái tội đã xe còn nghe điện thoại, nàng thề, nàng hứa, nàng đảm bảo với thân thể mình sẽ không bao giờ phạm phải sai lầm đáng xấu hổ đó nữa.

Ánh mắt nàng đảo qua căn phòng một lượt. Mãn trưởng màu hồng, đối diện là một bức bình phong thêu một bông hoa mẫu đơn, ngoài ra còn có bàn trang điểm và tủ quần áo. Lí nào lại vậy, bệnh viện sao lại lờ lợc y như phòng nữ nhân thời cổ đại vậy.

Đúng a, sao giờ nàng mới phát hiện ra, mấy thứ đồ kia hiển nhiên không phải là đồ hiện đại. Chẳng lẽ..... đầu nàng ”bình” một tiếng thật mạnh: xuyên không.

Không nhất định không thể nào. Ông trời, người ở đâu, còn đâu là thiên lí chứ, mặc dù ngày xưa nàng đọc nhiều tiểu thuyết xuyên không này nọ cũng tò mò đôi chút muốn làm một chuyến đi khám phá thử. Thế nhưng bây giờ đã thành hiện thực rồi thì nàng thà mình vẫn còn ở hiện đại, xem mô hình do mấy ông khảo cổ học dựng lên còn hơn. Cả người nàng rung lên, cố đập đầu vào tường để ”chết đi” một lần nữa may ra có cơ hội trở về hiện đại.

Đúng lúc đó lại có một cô nương phục sức cổ xưa một thân hồng y chạy vào kéo nàng lại, khuôn mặt thanh thú đắm nước mắt, hai mắt sưng to y gấu trúc Kinh Kinh.

Nàng la lớn:

”Ôi, tiểu thư của em. Cuối cùng người cũng tỉnh rồi, em lo lắng lắm. Em cũng biết người hoảng sợ lắm nhưng tại sao người lại đập đầu vào tường chứ!” Nói xong lại lại tiếp tục khóc.

Ngọc Linh Hương ngờ ngác nhìn. Gì vậy, trời ơi, sao mà giống y trong truyện vậy. Kiểu gì cũng phải nhảy ra một nha hoàn gọi nàng là tiểu thư?

”Ai là tiểu thư của người?”

Sắc mặt nữ tử kia dường như đóng băng toàn phần trong phút chốc, nước mắt cũng quên cách phải rơi như thế nào.

”Dĩ nhiên là tiểu thư của em rồi. Người là nữ nhi duy nhất của lão gia mà.”

Nhìn vẻ mặt nàng đại khái chán nản, nữ tử kia đứng hình 10 giây xong sau đó lại gào to khóc lóc thảm thiết hơn bao giờ hết.

”Tiểu thư, sao người lại quên Lan nhi được chứ! Lan nhi em ở với người từ nhỏ không lúc nào rời, em đã nguyện sẽ bảo vệ người dù có phải đánh đổi cả tính mạng mình nữa mà, ô...ô...”

Trời ơi, Ngọc Linh Hương cảm thấy nàng dường như đã phạm một tội ác tày đình không thể tha thứ, nếu nơi này có bị ngập bởi nước mắt cũng chẳng có gì lạ. Nàng cũng đang thắc mắc một điều tại sao Lan nhi này lại có một tuyến nước mắt hùng hậu như vậy, khóc mãi mà vẫn chảy được, đã vậy lại còn càng lúc càng nhiều lên nữa chứ.

Nàng thở dài:

”Lan nhi, nghe đây, hình như ta bị mất trí nhớ rồi.”

Lan nhi nhìn nàng nghe hoặc:”Tiểu thư, sao người lại mất trí nhớ được.”

Ngọc Linh Hương bực mình, gọi ới là gọi, sao nàng mới xuyên qua đã dính phải cái vôi nước này chứ. Ước chừng cho đến khi nàng thiêu thiêu ngủ một lần nữa. Lan nhi mới gạt tay lau loạn lên mặt, mếu máo nói:

”Ôi, số phận tiểu thư sao mà khổ. Năm ngoái phu nhân mất đi, năm nay lão gia cũng gần đất xa trời, người vì muốn lên núi tìm cao nhân chữa trị cho lão gia mà không quản mình bị rơi xuống vách núi may mắn đại nạn không chết, bay giờ cư nhiên lại mất trí nhớ a.”

Ngọc Linh Hương đưa tay ngáp ngáp, dụi mắt. Oa, cuối cùng nàng ta cũng khóc xong. Lại một vấn đề nan giải nha, nữ chính xuyên không ai chẳng thế, có ai thân phận mà không khổ này khổ kia. Dù gì nàng cũng mất cả cha mẹ rồi nên cũng không mấy cảm giác.

”Vậy tên ta là gì a?”

”Tiểu thư tên Lâm Nguyệt Hương a.” Sau đó dường như nhớ ra điều gì Lan nhi vội vàng nói:

”Tiểu thư người tỉnh rồi thì hãy đi thăm lão gia đi, tiểu thư hôn mê hơn 10 ngày rồi, tình hình lão gia ngày càng xấu đi, em... em sợ...”

Linh Hương thở dài, gia đình này công nhận hảo hảo, nếu Lâm lão gia mà biết nhi nữ ông ta hiện giờ phương nào thì chắc ông ta cũng tắc tử luôn. Nhưng dù gì nàng cũng chiếm thân thể người ta nên cũng phải có hiếu với cha mẹ thân sinh của Nguyệt Hương. Nàng khó nhọc hắt chăn ra, sau đó đứng dậy:

”Nhanh lên Lan nhi, ta có chuyện muốn nói với phụ thân.”

Lan Nhi cẩn thận đỡ nàng đi. Cơ thể này cũng mới trọng thương tình lại nên yếu ớt kinh khủng, cứ đi một bước lại phải dừng lại nghỉ một chút.

Ước chừng sau khoảng hơn 1 nén nhang, các nàng mới đến nơi. Ngọc Linh Hương đảo mắt qua lại, nhìn thư phòng này cũng có thể biết được cha nàng là người thích thanh tịnh, đồ vật không cầu kì, không hoa lệ, được sắp xếp rất ngăn nắp và gọn gàng. Trên tường chỉ treo duy nhất một bức tranh.

Mĩ nhân điểm lệ thanh tao như hoa mai, môi hồng phấn khẽ mở duyên dáng cười, cầm chiếc ô che đi những giọt mưa phùn phi tán. Đúng là đẹp không bút nào tả xiết. Đây không phải mẫu thân của thân thể này đi, bảo sao nhìn mặt họa thủy như vậy.

Trên giường tĩnh lặng một nam nhân đã ngũ tuần. Tuy những nếp nhăn của tuổi già đã xuất hiện thế nhưng ông vẫn toát ra một phong thái uy nghiêm không thể nào phủ nhận. Nàng khẳng định chắc chắn rằng lúc còn trẻ ông nhất định cũng là một nam nhân kiệt xuất.

Ngọc Linh Hương chợt chú ý hơi thở của ông dường như yếu ớt không rõ, có lúc còn dường như không thở. Bệnh lý như vậy cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy. Quả thực rất lạ a.

Lan nhi cảm ghé đỡ nàng ngồi xuống, sau đó đem ra một tách trà nóng cho nàng. Ngọc Linh Hương từ từ cảm nhận từng dòng nước nóng trôi từ cuống họng xuống. Thốt nhiên, một đạo âm thanh yếu ớt vang lên:

”Nguyệt Hương, con đã tỉnh?”

Trên giường, Lâm lão gia khó nhọc mở mắt nhìn hai người.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Lâm Lão Gia Qua Đời

”Nguyệt Hương, con đã tỉnh?”

Lan nhi nghe tiếng Lâm lão gia, hai tròng mắt chợt mở to vui sướng, nàng vội vàng chạy ra ngoài nói lớn: ”Nhanh lên, lão gia tỉnh rồi, mau truyền đại phu a!”

Ngọc Linh Hương ngỡ ngàng hồi lâu, cuối cùng mới nhớ ra thân thể này là Lâm Nguyệt Hương nên vội vã trả lời:

”Dạ, phụ thân, con không sao, chỉ là trí nhớ dường như có chút vấn đề. Con không có nhớ những sự việc trước kia.”

Nàng hấp háy mắt tỏ vẻ rất u sầu.(Diễn: Không phải chứ, tại sao tỷ lại không theo ngành diễn viên a, trình độ này chắc chắn ngang bằng Hương Tuyết tỷ rồi. Nói dối mà ánh mắt vẫn chân thật vậy)

Một lần nghi hoặc lướt qua trong đôi mắt Lâm Chính Viễn. Sắc mặt ông dường như trở nên nghiêm trọng:

”Con... đưa tay... ra đây. Khụ khụ...”

Linh Hương do dự đưa tay ra. Không phải cha nàng cũng là đại phu đi. Hồi trước nàng mê y học kinh khủng, không ngờ xuyên qua rồi cũng có cha tâm ý tương đồng nha. Không tệ không tệ.

Lâm Chính Viễn run rẩy đặt tay xem mạch nàng, trong đầu ông chợt hiện lên hình ảnh bất thường. Không thể nào... chẳng lẽ ngày đó cuối cùng cũng đến hay sao? Ngâm Mai à, có lẽ ta đã có thể theo nàng rồi a. Một giọt nước mắt long lánh rơi từ khóe mắt ông xuống.

Linh Hương mở tròn mắt. Nàng còn chưa kịp nghi hoặc thì ông đã lên tiếng:

”Nguyệt Hương. Con đã không còn gì đáng ngại, chỉ cần tắm bỏ thôi.”

Trong ngực ông run lên, một dòng chất lỏng tanh tanh trào lên cổ họng, sau đó phun ra ngoài. Ngọc Linh Hương hoảng sợ đỡ Lâm Chính Viễn lại giường. Ho máu đen, chẳng lẽ ông cha này của nàng trúng độc?

Lâm Chính Viễn ho liên tục không dứt. Ông cười khổ, không ngờ cái mạng này cũng thật khó giữ, cổ cũng chỉ được một năm. Cũng may, ông chỉ còn cần nói rõ mọi chuyện nữa thôi là có thể yên tâm xuống hoàng tiền đoàn tụ cũng Ngâm Mai.

”Nguyệt Hương... Con hãy... chú ý nghe... ta nói... Ngày xưa, lúc ta cùng mẫu thân con... lên núi hái thuốc... đã tình cờ... cứu được... Dinh lão vương phi hiện giờ... Bà ấy muốn... trả ơn nên đã... lập hôn ước cho con và... Cữu vương gia... Hiện giờ ta... cũng không được... bao lâu nữa... nên mới nói cho con biết... Coi như phụ thân... này xin con... con nhất định phải... phải làm cữu vương phi... thì phụ mẫu mới yên lòng...”

Ngọc Linh Hương có cảm tưởng như thấy sét đánh giữa trời quang. Không đâu, sao có thể như thế được, lấy chồng mà còn chưa biết mặt mũi hán ra sao. Điều này là tối kỵ nhất trong hôn nhân mà. Nàng đang định mở miệng cự tuyệt thì Lâm Chính Viễn lại tiếp:

”Hương nhi, hiện giờ con... mới được 15 tuổi... đến lúc con... tròn 18 tự khắc vương phủ sẽ đến hỏi... Bây giờ con hãy giúp... ta... trông coi Lâm phủ... Ngày xưa... ta có dạy con... võ công và y thuật... nếu... con không còn nhớ... thì hãy đem... tất cả những... quyển sách... được giấu dưới... mật thất sau kệ sách... đem ra học lại...”

Nhìn lão nhân ở trên giường chống chọi lại cơn đau, khóe mắt Linh Hương bỗng chốc nóng lên, lệ không tự chủ mà rơi xuống. Trước giờ nàng rất hận cha nàng, bỏ mẹ con nàng đi theo người khác nhưng lúc này thấy Lâm lão gia ngồi đây nàng lại không nỡ lòng nói cho ông biết sự thật kia nên chỉ có thể mở miệng:

”Con biết rồi, phụ thân.”

Lâm Chính Viễn khóe môi mang ý cười, hai mắt ông từ từ nhắm lại. Hình ảnh của Ngâm Mai hiện lên thật sắc nét trong tâm trí ông. Quý y à, ông liệu có biết rằng nàng đã không còn từ trên đời này một năm trước hay không, mà nguyên nhân lại là do chính độc được mà ông chế ra hại chết.

Tất cả, chỉ vì yêu.

Yêu là hạnh phúc.

Yêu là đau thương.

Yêu là khổ sở.

Hai nam nhân từng là huynh đệ thân thiết cũng có thể trở mặt thành thù cũng vì yêu. Vậy ai có thể định nghĩa yêu là gì hay không? Ông chỉ biết ông đã rất yêu nàng, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Và quan trọng hơn cả là ông không hối hận.

Ngọc Linh Hương òa khóc nức nở, có lẽ nàng không thương tâm như vậy nhưng hình như chính cơ thể này tự phản ứng khiến cho lệ đột nhiên trào dâng mãi không dứt. Trước giờ nàng chưa bao giờ được thân ái phụ thân, ông lúc nào cũng chỉ nhìn nàng bằng ánh mắt thâm sâu, không bao giờ cười, thế nên nàng nghĩ chỉ cần nàng giỏi ông sẽ thương nàng nhưng nàng đã nhầm. Thực sự vốn từ đầu trong mắt ông ta không hề có nàng, nàng chỉ là đồ thừa cản đường ông ta.

Đến bây giờ, nhìn ánh mắt yêu thương kia của Lâm Chính Viễn, nàng đột nhiên ghen tị với cơ thể này. Kia ánh mắt ấm áp, nàng ước ao có được dù chỉ trong giây lát.

Nàng đã quyết định dù phải lấy người mình không yêu nàng cũng phải hoàn thành tâm nguyện này cho ông.

”Tiểu thư, đại phu đến rồi.” Lan nhi thở hồng hộc kéo tay đại phu vào nhưng nhìn hai thân ảnh trước mắt, nàng đã hiểu. Lão gia đã đi rồi.

Trên dưới Lâm gia ngày hôm đó, tất cả cũng khốc thương cho Lâm Chính Viễn. Họ yêu kính ông thực sự, vì ông không như các chủ tử khác, không xem họ như súc vật, mà đối đãi thực tình như một con người.

Khắp Lâm gia là một màu trắng tang tóc. Người qua đường cũng bị sự buồn thương vô hạn này làm cho không khỏi thấy đau lòng. Những người trước kia được Lâm Chính Viễn cứu giúp lên đến hàng nghìn người, lúc này đều tìm đến thắp một nén hương. Ngọc Linh Hương mặc đồ tang màu trắng. Khuôn mặt không hề có một giọt nước mắt mà chỉ lạnh như băng khiến cho người khác không dám đến gần. Nàng lặng lẽ đốt tiền giấy.

Lan nhi ở đằng sau cũng gia nhân cũng chỉ lặng lẽ khóc, không dám tiến lên khuyên tiểu thư nên về nghỉ ngơi. Quả thực nàng đã không ăn, không ngủ hai ngày hai đêm, chỉ quý trước bài vị hoặc đốt tiền. Lan nhi có cảm tưởng tiểu thư của nàng dường như đã trở thành người hoàn toàn khác.

Vì chịu tang Lâm Chính Viễn, nên được điểm của Lâm gia cũng đã một tuần không hoạt động. Nghe quản gia trình bày, Ngọc Linh Hương có hơi nhũn mỳ một chút sau đó xem qua một số sổ sách. Phong thái hiện giờ của nàng trưởng thành hiếm thấy khiến cho Ngô quản gia có phần kính nể. Chỉ là một tiểu cô nương 15 tuổi nhưng mà lại khiến ông có cảm giác cô tiểu thư này chắc chắn sẽ làm nên một sự nghiệp trọng đại.

Ngọc Linh Hương xem xong liền nói: ”Ngô thúc, ta cảm thấy cứ đóng cửa thế này không phải là cách, ngày mai hãy cho được điểm mở cửa lại đi. Sửa sang lại cả trong lẫn ngoài, sau đó thanh lý hết được liệu không còn dùng được. Ta sẽ cố gắng chế thêm nhiều phương thuốc mới. Ngoài ra, có thể hay

không mở một y quán chuyên về xoa bóp châm cứu. Ta muốn Lâm gia này phải phát triển thành phú khả địch quốc.”

Ngô quản gia trợn to mắt. Không ngờ dã tâm của tiểu thư còn lớn gấp 10 lần lão gia a. Phú khả địch quốc, nhưng mà ý kiến của tiểu thư quả thực rất có lí. Lão sống ngán này rồi, giờ mới thấy một nữ nhi lộ mặt ra ngoài buồn bán. Tuy có vẻ kinh thiên nhưng không có gì là không thể, trong lòng kính trọng Ngọc Linh Hương càng tăng thêm vài phần.

”Dạ, tiểu thư.” Nhìn bóng dáng Ngô tổng quản rồi đi, Ngọc Linh Hương nở một nụ cười. Ngày xưa nàng không hề có hứng thú với quản trị kinh doanh nhưng không ngờ mấy năm học với Hạ Hương Tuyết không phải vô nghĩa a. Tuy 3 năm nữa là phải lấy chồng rồi nhưng nàng cũng phải suy nghĩ cho tương lai. Nhờ đâu tên vương gia kia dùng một phát bỏ nàng thì biết làm sao. Đâu thể đi ăn xin, thà bây giờ cứ kiếm nhiều tiền vào để hưởng phúc mai sau.

Vấn đề hiện giờ nàng suy nghĩ là trong lúc nàng ở vương phủ, ai sẽ thay thế nàng tiếp quản sự vụ a. Ngô tổng quản tuy làm việc chăm chỉ cần mẫn nhưng sức khỏe cũng không được tốt, nên nàng phải tìm một người trẻ tuổi đáng tin cậy để truyền thụ.

Khó khăn a

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tuyệt Diễm Các.

Ngọc Linh Hương ngồi trên ghế hết viết cái này lại thảo cái kia, bận rộn đến tối mắt tối mũi. Ai,..... nếu mà thời này cũng có mấy cái thứ nguyên liệu của hiện đại có phải dễ hơn không. Ví dụ như i nốc hay là hộp kim rỗng ràng tiện hơn nhiều.

Hiện tại trong đầu nàng cũng đang tồn tại một ý nghĩ. Có nên hay không thành lập một tổ chức a, à không tập đoàn luôn cho oách. Chẳng phải lão cha đáng chết của nàng cũng là chủ tịch công ti hay sao. Lão cứ luôn coi con trai của lão với di ghè là nhất, đã vậy nàng tự tay thành lập một cái cho lão biết. Tập đoàn thường thì kinh doanh đủ các thứ, từ mỹ phẩm cho đến dược liệu.

Bỗng ngoài cửa truyền đến một âm thanh: ”Tiểu thư, ta đã mang sổ sách người cần.”

”Ngô thúc hãy vào đi.”

Ngô quản gia nhìn đồng giấy lớn nhỏ trên bàn nhất thời hoa mắt:

”Tiểu thư, người đang làm gì vậy?”

”Mấy bản kế hoạch thôi.”

”Kế hoạch?” Ngô lão đầu ngẩn tò te, sao dạo này lão thấy tiểu thư dường như dùng rất nhiều từ khó hiểu.

Ngọc Linh Hương nhất thời vỗ đầu, trời a, nàng quên mất, có phải là hiện đại đâu. Quả thật nàng muốn điên luôn với mấy người cổ hủ này. Giờ mới thấu nỗi khổ của những người xuyên qua mà phải ở với một đồng người ngu ngốc.

”Không có gì, thúc cứ để mặc ta.”

Ngô quản gia lúng túng bước ra ngoài, không ngờ lão sống ngán này tuổi đầu rồi mà vẫn không hiểu được tiểu thư muốn làm gì nữa.

Ngọc Linh Hương giờ sách nhanh như chớp, liền một lúc xem đến mấy quyển sổ thu chi. Thực sự không phải nàng nói quá nhưng quả thật nhìn thu so với chi hình như là khác nhau một trời một vực luôn. Chắc là tiền tìm danh y cho phụ thân tốn cũng khá nhiều tiền a.

Nhưng không sao, hôm trước theo di nguyện của cha, nàng đã vào ám thất, ngoài một đồng sách y dược cùng dược liệu còn có rất nhiều hoàng kim (Diễm: “Trời ơi, vàng, là vàng đó, cho muội xin một chút.” NLH: ” Hừ, tiền đề ta đây xây căn cứ làm sao cho người được.”)

Dù nàng không phải là kẻ hám tiền đến mức yêu tiền như sinh mạng nhưng có ai là không muốn tiền chứ? Dù gì đi đâu cũng cần có tiền.

May mắn sau này bị tên kia (Diễm: Cừu vương gia, chồng chưa cưới của tỷ ấy, NLH: rút dao**Im ngay, ta nhận hấn là chồng bao giờ**, Diễm: chạy mất dép.) hưu thì nàng còn có cái mà sống.

Mặc dù có hơi nghi ngờ chút làm sao lão phụ thân lại có nhiều tiền như vậy nhưng mà nàng cũng chẳng phải người tọc mạch nên thôi, có tiền thì tội gì không xài. Ai hơi đâu mà nghi với chả ngờ.

Thế là 2 ngày sau, công trình ” căn cứ mới” của Ngọc Linh Hương đã bắt đầu đi vào tiến độ xây dựng. Cái chính là nàng không muốn bị người ta chú ý nên đã mua đứt một tiểu lâu, sau đó lấy danh nghĩa là tu sửa lại để xây dựng.

Ngô quân gia thì ngạc nhiên quá độ chất vấn:

” Tiểu thư, ở đâu mà người có nhiều bạc như vậy?”

” Bằng hữu cho mượn.” Ngọc Linh Hương đáp gọn lỏn rồi chạy đi hướng dẫn nhân công bản thiết kế nhà cao tầng.

Lan nhi mấy hôm nay chạy đôn chạy đáo. Tiểu thư của nàng từ khi nào lại trở nên sung sức như vậy chứ! Mê công việc đến mức quên cả dùng bữa. Nhưng quả thực nàng cũng đã rất cảm ơn ông trời vì tiểu thư không có thương tâm quá mức mà sinh bệnh.

Ngày qua tháng lại, ba tháng trôi đi cũng rất mau, Ngọc Linh Hương ngoài kiểm tra công trình xây dựng thì cũng nghiên cứu y dược và tập võ công. Công nhận sách của phụ thân cũng rất hữu hiệu, và cũng may thân thể này cũng có sẵn nền tảng nên học cũng không mấy khó khăn. Cuối cùng, sau bao nhiêu nỗ lực của nàng và hoàng kim, ” căn cứ mafia” đã được khánh thành.

Ngô quân gia nhìn mà hoa cả mắt. Không phải chứ a, loại kiến trúc này bây giờ lão mới được nhìn thấy. Tiểu thư quả thực là kì tài. Rõ ràng là không cầu kì, hoa lệ nhưng lại tạo cho người ta một cảm giác rất mới, rất hấp dẫn.

Ngọc Linh Hương cười khi khi, chứ còn, loại thịnh hành nhất của thời hiện đại không đẹp thì mới là lạ.

Suy đi tính lại, nàng quyết định đổi tiểu lâu kia thành Vân Hoa lâu. Còn tập đoàn này là Tuyệt Diễm các, nhưng khi nhìn vào đó ai dám nói đó là một căn cứ. Các dãy nhà cao tầng xếp sát nhau tạo nên một kiến trúc rất ư là kì vĩ.

Chia rõ ràng thành ba khu riêng biệt. Đông Liên các chuyên về văn hóa, ẩm thực. Tây Nhân các chuyên về đồ dùng sinh hoạt, mỹ phẩm, thời trang. Bắc Nguyên Các chuyên về chữa bệnh, dược thảo. Nam Phong các được xây dựng khuất sau ba dãy nhà kia, thoát nhìn không ai chú ý nhưng thực chất, đây mới chính là thứ đáng sợ nhất của Tuyệt Diễm Các. Đó chính là nơi mật thám, hay nói chính xác, ba các kia ngoài là một túp lều, được điểm thì chính là nơi thu thập tin tức sau đó đem đến Nam Phong các xử lí. Ngoài ra, sâu trong rừng phong của Tuyệt Diễm Các còn tồn tại một nơi đào tạo ra nhân sĩ bảo vệ, nhưng khác với các tổ chức khác, chỗ này toàn tồn tại nữ nhân.

Nhớ lại hai ngày trước, nàng lấy danh nghĩa tuyển người làm việc để tìm nhân tài.

Ngọc Linh Hương đeo mạng che ngồi trên ghế cao, bên cạnh Lan nhi phải nói là cứ trợn mắt há mồm suốt cả tháng vì không hiểu gì. Ngô quân gia thì rất chi cung kính, đọc tên từng người một điểm danh.

Sau cùng khi lão làm xong xuôi, nàng mới quét mắt qua, xem ra cũng có rất nhiều, khoảng 500 người . Cũng không tệ, nhìn chung tổng quát cũng rất có tiềm năng. Dù gì nàng cũng cần dùng tất. Kể cả không có cơ hội được làm mem của Tuyệt Diễm Các thì cho các nàng đi làm nhân công thu thập tin tức.

Ánh mắt nàng dừng lại trên một người. Đó là một người ăn mày. Bởi vì quá rách rưới nên không hề rõ đây là nam hay nữ, lại còn bốc mùi hôi thối nên tất cả nữ nhân đều tránh đến gần. Nàng mỉm cười một tiếng, cầm cây quạt bước về phía đó. Lan nhi định kéo nàng lại nhưng lại bị nàng trừng mắt nên chỉ dám lèo đèo theo sau. Nàng nói rành rọt từng câu chữ:

” Ngươi có muốn làm việc cho ta không?”

Người kia nghe vậy, sững sờ ngược mắt lên trần đầy nghi hoặc.

” Sao vậy, không được à?”

” Không, tất nhiên là có thể.”

Người đó lập tức nói. Thật không ngờ nàng nhìn thấy cái thông cáo kia nên mới tìm đến đây, cũng không hi vọng lắm được nhận nhưng không ngờ, nữ nhân kia lại chịu nhận mình.

Ngọc Linh Hương cười cười phân phó: ” Lan nhi, đưa nàng đi tắm rửa.”

Lan nhi chịu mùi khó ngửi này giờ đã nhăn mặt như khi ăn ớt, nay đang định từ chối thì lại bị tiểu thư trừng mắt nhìn nàng lần nữa nên đành cắn răng làm theo.

Nhìn những nữ nhân còn lại, trên mặt đều đọng nét khó hiểu, chỉ trừ có bốn người khuất sau. Ngọc Linh Hương mỉm cười một lần nữa. Hôm nay nàng thu hoạch không ít nha.

Nàng liếc mắt nhìn Ngô quân gia ra hiệu. Ngô quân gia tuy già nhưng trí óc cũng không đến nỗi già theo liền hiểu tiếp tục kế hoạch.

” Tất cả các ngươi hãy theo ta sang bên kia.” Cuối cùng phòng trống vắng chỉ còn một mình nàng và bốn nữ nhân kia.

” Nói đi, các ngươi đến đây có việc gì?”

Bốn nữ nhân nhìn nhau một chút rồi nói: ” Chúng ta muốn làm việc cho ngươi.”

Ngọc Linh Hương cười nhẹ một tiếng: ” Làm việc cho ta, làm sao ta biết các ngươi có phải là do người khác phải tới để ám sát ta hay không?”

” Mạng chúng ta trong tay ngươi thì làm sao chúng ta không dám nghe lời.”

Ngọc Linh Hương lấy tay che miệng, đúng là nhân tài nòng cốt cần tìm, nhanh như vậy liền nhận ra nàng vừa hạ độc: ” A, rất thông minh, đúng người ta cần. Nhưng các ngươi cần nói trước làm sao các ngươi đến đây?”

” Chúng ta đến đây để trao đổi điều kiện.”

” Điều kiện?”

” Đúng vậy, chúng ta là Linh Đan tứ nữ trong giang hồ. Trước kia là môn sinh của Ngọc Đan sư thái. Sư phụ chúng ta ngày trước có ngọc Diễm Hằng, là tín vật truyền từ đời này sang đời khác của chương môn nhưng 1 tháng trước đã bị Bạch Vân Phong đem sát thủ đến giết người cướp vật. Chúng ta chỉ muốn ngươi lấy lại vật đó an ủi vong linh sư phụ, sau này sẽ làm trâu làm ngựa cho ngươi quyết không hai lòng.”

Ngọc Linh Hương chăm chú lắng nghe. Linh Đan tứ nữ nàng có nghe, câu chuyện bọn họ nói có vẻ là thật.

” Được, ta đáp ứng. Trước hết khai báo tên tuổi.”

Nữ tử lam nhạt y nói: ” Vỹ Thủy.”, tiếp đó là lục y: ” Ngữ Lâm”, hồng y cũng lên tiếng: ” Thư Nguyệt.”, thanh y cuối cùng: ” Ngân Phong.”

Nàng lăm lăm nhớ kỹ, sau đó phân phó: ” Được, các ngươi trước hết tạm ở Uyển các trong Lâm phủ cho ta. Hãy nhớ, nếu làm lộ thân phận của ta, tính mạng của các ngươi cũng không còn đâu.”

” Chúng ta biết.” Tứ nữ đồng thanh nói.

Ngọc Linh Hương một mình lâm vào suy tư. Bảo nàng đi ăn trộm? Võ công tuy không tệ nhưng là ăn trộm nha. Chẳng may bị bắt được thì trốn đi cũng là một vấn đề. Thôi, tạm gác chuyện này lại, nàng cần tập luyện trước đã. Sao trong thư phòng của Lâm gia lại không có quyển bí kíp nào về nghệ thuật ăn trộm cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Liễu Tử Viên

Ngọc Linh Hương trở về Uyển Các. Đúng lúc đó, Lan nhi chạy ra, khuôn mặt ngạc nhiên tột độ hướng nàng nói: ” Tiểu thư, em không thể tin được, cái người bản thiêu kia thật sự là...”

Nàng nở nụ cười tươi tấn tiếp lời: ” Là một mỹ nhân hiếm có chứ gì.”

Hai tròng mắt Lan nhi cơ hồ muốn lọt ra ngoài. Sao, sao tiểu thư lại giỏi như vậy, biết được cả suy nghĩ của nàng nữa.

” Ai, chúng ta cần gặp cô nương ấy rồi.”

Ngọc Linh Hương đẩy cửa đi vào, tuy đã lường trước được tình huống nhưng cũng không thể không ngạc nhiên. Khi đã được tắm rửa rồi, quả thật không ai dám tin nữ nhân thướt tha uyển chuyển, xinh đẹp động lòng người kia và người ăn mày nhếch nhác kia là một..

Thấy nàng đi vào, nữ tử vội vàng đứng lên vấn: ” Ngươi quả thật muốn nhận ta làm việc?”

Ngọc Linh Hương gật đầu. Dĩ nhiên, nàng đã đánh vào tâm lý của nữ nhân thời này. Họ không tìm được việc làm là bởi vì chế độ trọng nam khinh nữ tồn tại quá nặng, bây giờ nàng cho họ cơ hội dĩ nhiên là doanh số không thể ít được. Nhưng nữ tử này lại chính là người nàng cần nhất.

” Vừa nhìn ngươi, ta đã biết ngươi không phải là một hành khất bình thường.”

” Làm sao ngươi biết?”

” Thứ nhất, cánh tay của ngươi không có thô ráp giống như một người ăn xin, chỉ là dính bụi bẩn và lâu ngày không được cọ rửa, có thể là ngươi trước kia được sống sung sướng, chưa quen với việc nặng. Thứ hai, với dáng điệu và lời nói của ngươi, nếu thực sự thân phận thấp hèn đến xin việc sẽ không xưng hô ngang hàng như ngươi được. Ngươi không quen kiểu khúm núm kiêng dè, cho nên ta đoán có thể ngươi là một thiên kim nhưng giờ đã suy sụp.”

Nữ nhân từ kinh ngạc chuyển sang sùng bái nhìn nàng, nghĩ đến quá khứ lệ rơi, vừa khóc vừa nói:

”Ta là Liễu Từ Viên, từng là Nhị tiểu thư của Liễu gia tại Trường An. Gia đình sống rất hòa thuận và êm ấm. Nhưng tháng trước, không hiểu vì sao quan binh triều đình lại xông vào gia phủ, lớn tiếng hô phụ thân ta thông tư địch quốc, Tể tướng hạ lệnh sát toàn môn. Ta còn sống vì hôm đó lén ra ngoài chơi, trở về chỉ thấy khắp nơi toàn là máu, thân nhân không ai còn sống.” Nói rồi nàng òa khóc nức nở.

Ngọc Linh Hương khó hiểu suy nghĩ. Việc này quả thực rất lạ.

Thông thường, tội thông địch bán nước trước tiên phải được quan địa phương xét hỏi, sau đó mới chuyển lên các quan trên, cuối cùng đích thân Hoàng thượng cũng xét hỏi để tìm hỏi rõ nguyên nhân, thông tin đã gửi đến ngoại quốc, có đồng đảng hay không.

Đảng này lại chưa hề xét hỏi, bắt giam cũng chưa, cứ thế hạ lệnh giết sạch cả nhà. Nếu nàng nhớ không nhầm thì tội này có thể xử lăng trì hoặc ngũ mã phanh thây, chu di cửu tộc.

Chắc chắn lão già tể tướng kia có mưu đồ gì đó bắt cóc đi lấy Liễu gia làm bia đỡ đạn. Liễu Từ Viên này chỉ là một nữ nhân suốt ngày trong khuê phòng, dĩ nhiên không thể nghĩ nhiều như vậy được. Đáng thương như vậy, nếu nàng không giúp thì chắc chắn sẽ bị trời phạt a.

”Từ Viên, có lẽ cha ngươi là bị người sát hại.”

Liễu Từ Viên nghe vậy ngừng khóc, hai mắt chăm chăm nhìn nàng kinh ngạc không nói nên lời. Sao vậy được, trước giờ cha đối xử với ai cũng tốt, chưa từng nhiech mắng ai bao giờ. Nhất là đối với thân nhân, cha nàng lại càng đối xử tốt đến mức không thể tưởng tượng.

Phụ thân đáng kính của nàng làm sao lại có thể bị người khác sát hại được. Liễu Từ Viên nhớ lại lúc cha chết, hai mắt vẫn còn tròn trũng, chắc chắn phải rất kinh hoàng. Chẳng lẽ có người phản bội cha là thật, cha là bị người ta hãm hại.

Đúng vậy, sao cha nàng có thể thông tư địch quốc, trước giờ cha vẫn dạy nàng không được làm điều sai trái thì làm sao ông có thể làm điều ấy. Nàng nhất định phải báo thù cho cha, cả nương, cả tỷ tỷ và đệ đệ.

Trong lòng nàng hạ quyết tâm, chỉ có nữ nhân trước mặt mới có thể giúp nàng. Những người dám lộ mặt buôn bán như nàng không hề có nhiều, chắc chắn có thể giúp nàng tìm người đã hại mình tan cửa nát nhà. Nàng liền quỳ xuống, thanh âm cứng rắn:

”Cô nương, nếu người đã thu nhận ta, thì xin hãy hoàn thành một tâm nguyện của ta, suốt đời này ta cũng không quên ơn người.”

Ngọc Linh Hương lặng yên nhìn vẻ mặt nàng biến đổi, nàng không nén nổi thở dài, một cô nương thuần khiết trong sáng mà lại phải chịu một cú sốc lớn như vậy, liệu cố gắng vượt qua như vậy thì vết thương lòng đến bao giờ mới lành đây.

”Ngươi nói đi, nếu ta làm được, ta sẽ giúp ngươi.”

”Ta chỉ cần người giúp ta tìm ra kẻ đã làm ta tan cửa nát nhà, sau này người nói gì ta cũng nghe theo không chối từ.”

Ngọc Linh Hương ngần ngại đôi chút, giờ nàng có đôi chút hối hận khi nói ra suy nghĩ của mình rồi. Giá cứ để nàng ta không biết gì sống qua ngày có lẽ còn tốt hơn hiện giờ.

Giả sử nếu tìm được rồi thì sao, nàng dám chắc không phải chỉ có một người, mà còn có hẳn nhiều thứ liên quan khác đi bên cạnh, đến lúc đó không trả được thù chính mình còn thiệt mạng. Hoặc nếu Liễu lão gia thật sự đã làm chuyện nghịch lý đó thì nếu Liễu Từ Viên biết được còn đau lòng hơn cả chết. Ôi, tiến thoái lưỡng nan, đúng là cái miệng làm hại cái thân.

Cuối cùng nàng vẫn đi đến quyết định, thôi, nàng sẽ điều tra trước, nếu vào kết quả trước, chắc chắn sẽ cố gắng bảo toàn mạng sống cho Từ Viên, còn nếu là kết quả sau, nàng sẽ giấu cả đời, họa không giấu được cho uống vong tình đan nàng chế quên hết cũng tốt.

”Được rồi, ta sẽ giúp ngươi. Ta không cần ngươi làm việc nặng, mà công việc ta muốn ngươi làm thực ra rất đơn giản, đó là chức Nam Phong các chủ. Ngươi chỉ cần quản lý những công việc của hạ nhân khác rồi xử lý, quan trọng thì báo lại cho ta. Đại khái giống như là tổng quản vậy.”

Liễu Từ Viên hơi nhíu mày một chút: ”Trước giờ ta chỉ biết nữ công gia chánh, liệu làm việc này có được không?”

Ngọc Linh Hương mỉm cười, chính vì người chưa hề biết cách làm thì mới là người ta cần. Có ta chỉ dạy thì nhất định ngay cả thần tiên người cũng lừa được, trời có sụp xuống cũng vẫn ngồi trong thư phòng kiểm tra sổ sách (Diễm: hay nói một cách khác chính là biểu hiện của sự ranh ma và yêu tiền hơn sinh mạng.)

”Ta đã chuẩn bị một khóa tập luyện bảy ngày cho ngươi rồi.”

”Ha ha...” Ngọc Linh Hương ta đã muốn thì không gì là không thể cả.

Lan nhi và Liễu Từ Viên nghe điệu cười này liền mao cốt từng nhiên, tưởng tượng rùng rợn đến một con yêu quái ăn thịt người.

Sáng hôm sau, Ngọc Linh Hương đưa Liễu Từ Viên đến thư phòng của nàng, sau đó đưa cho nàng một bản danh sách. Từ Viên nhìn qua một lượt:

Bản tập luyện cho Các chủ mới.

Thứ nhất: Cần phải có một nghìn gương mặt.

Trước tiên hãy đứng trước gương làm đủ mọi bộ dạng có thể làm, từ tức giận, nhăn nhó, đến cười cợt. miễn là sau này có thể lập tức làm ra bộ dạng mình muốn trong mọi tình huống. (nhất định phải tồn tại bộ dáng ngây thơ hơn tiểu bạch thỏ.)

Thứ hai: Hiểu biết sâu rộng.

Cái này không cần gì hơn một cuốn Bách khoa toàn thư về nghiệp vụ quản lý công ti thông dụng. Người sẽ được cấp vào ngày thứ hai do chính tay Tuyết Diễm Các chủ tốn 2 đêm ngồi viết.

Thứ ba: Xử lý công việc.

Sau khi đã xem hết Bách khoa toàn thư, vận dụng hết tất cả trí thông minh của mình nghĩ ra các tình huống có thể xảy ra khi quản lý công việc: ví dụ như, có người đến quấy rối, lập tức một cước đá văng khỏi văn phòng, ví dụ khác, nếu có người muốn mua hàng, làm hết sức mình để họ vui lòng để lấy đơn đặt hàng. . .

Thứ tư: Nếu như người có diện mạo bề ngoài đẹp thì cần chú ý những điều sau: Một câu nói thẳng với đám người ái mộ mình: ” Người nên xem lại phần hình thức.”, nhận tiền của họ thì được nhưng không nhận tình yêu.

Còn nếu người có diện mạo bề ngoài thuộc dạng trung bình và xấu, vậy hãy yên tâm, các chủ sẽ nuôi người cả đời.

Thứ năm: Có một con mắt tinh tường. Nhìn rõ mọi sự, chú ý đến tất cả các tiểu tiết, như vậy mới có thể quản lý một cách chân chính và hoàn hảo.

Thứ sáu: Đây là điều mà sau khi đã trở thành một Các chủ hoàn hảo rồi cần phải làm. Nhận xét về thực lực từng người, xếp hạng đánh giá theo tuần, tháng và năm và có thể thăng chức cho họ.

Thứ bảy: Công hiến ý tưởng mới cho bốn các, chú ý là cái dễ thực hiện, cái khó thì tùy thời xem xét.

Liễu Từ Viên muốn cười mà không dám, chắc chỉ có mỗi chủ nhân của nàng mới dám viết ra cái bản ý tưởng này, cái gì mà có thể nhận tiền, không thể nhận tình yêu. Nhưng nàng cũng thực sự bội phục chủ nhân, nữ nhân nhưng lại có một đầu óc cơ mưu, giải quyết mọi chuyện đầu vào đấy. Giá mà nàng cũng có dũng cảm như vậy, việc báo thù chắc chắn sẽ trong tầm tay hơn.

Ngọc Linh Hương sau khi tìm tòi đã rút ra quyển bách khoa toàn thư (Diễm gọi vậy, chứ có mấy trăm trang thôi.) đặt vào tay nàng, vẫn:

” Người có hiểu không?”

” Đại khái.” Từ Viên cười gượng.

” Vậy tốt. Chỉ cần làm theo chỉ dẫn của ta, tuần sau người có thể vào Nam Phong các làm việc rồi.

” Vâng, chủ nhân.”

Ngọc Linh Hương nhú mồm, chủ nhân, nghe chói tai kiểu gì a.

” Sau này không cần gọi chủ nhân, gọi tỷ tỷ được rồi. Dù gì người cũng là một thành viên trong yếu của Tuyết Diễm các, ta cũng không coi người là người hầu nên chúng ta làm hảo tỷ muội.”

Từ Viên lệ nóng quanh mắt, nàng có thể gặp được Hương tỷ kiếp này quả không uống.

” Nguyệt Hương tỷ, cảm ơn tỷ.”

” Muội muội tốt, không có gì.”

Đằng xa, một chiếc lá khẽ lia cành, theo làn gió phiêu du rời khỏi nơi mình đã sinh ra.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Tỉnh Vương

Không biết đã bao lâu, hình như hai năm cũng đã qua đi. Gió thu mon man mùi hồng liên tinh khiết, nhẹ nhàng nhưng nồng đậm không nói lên lời.

Ngoài đường lúc nào cũng đông người qua lại. Kinh thành lại là đại biểu của một nơi hồ ngôn loạn ngữ. Tin trên gò, tin dưới đất, tin via hè, tin dưa lê đều được tề tưng rất đông đủ. Nhất là bây giờ, trong một khách điểm bình thường. ...

Hắc y nam nhân cùng một đám người vừa ăn vừa nói chuyện.

“Thế sự càng ngày càng khó lường. Lão tử nghe nói Ngọc cô nương lại thành lập một phân đường nữa.”

“Người nói thật?” Những người bên cạnh thập phần ngạc nhiên, kể cả những người khác cũng đồng tai nghe ngóng.

Hắc y cầm bát rượu lên uống một hơi: “Dĩ nhiên, ta lại lừa các ngươi.”

Trong góc tối, một vị tiểu cô nương đích thị nhỏ nhắn, nhưng đáng đáp lại mang phong phạm của một nữ nhân đã trưởng thành, khoe một bống nhếch lên: “Vậy không biết huynh đài đây có thể nói đó là gì hay không?”

Mọi người nhìn hết về phía thanh âm vang lên. Hóa ra chỉ là một tiểu cô nương.

“Tiểu cô nương, có lẽ ngươi nên về nhà học hỏi khuê phòng đi, nếu phụ mẫu ngươi biết được thì chắc chắn không tốt.”

Cả đám người cười ầm lên. Tiểu cô nương chỉ cười nhạt không nói, tao nhã cầm chén rượu lên nhấp thử. Quả là nữ nhi hồng, nhưng vẫn chưa phải là loại thượng hạng.

“Tiểu muội dĩ nhiên không biết nên mới phải vấn các đại ca, chẳng lẽ không ai có thể giải đáp giúp ta?”

Được giai nhân khen lí nào không vui, hắc y nam nhân mở miệng:

“Phân đường mới là Nhật Nguyệt báo.”

Phàm là nhân sĩ đều kinh ngạc. Không biết Nhật Nguyệt báo là gì đây?

Họ tuy biết Vân Hương lâu, đệ nhất tửu lâu của kinh thành. Đã là người, chắc chắn nếu có thể thì phải bước đến Vân Hương lâu ít nhất một lần. Đó là bởi vì tuyệt phẩm nữ vị, nữ tửu khó quên, thức ăn của Vân Hương lâu cứ mỗi tháng lại đổi mới một lần, nếu muốn còn có thể ăn thức ăn của các nước khác, và quan trọng nhất đều ngon đến mức gây nghiện, còn rượu lại khiến cho người ta say mê đến mất hồn. Có một câu nói mà người kinh thành không ai không biết, đó là: “Nếu nữ vị đó không có ở Vân Hương lâu thì chắc chắn sẽ không bao giờ có trên đời.”

Phong Vũ lâu, thanh lâu người người biết đến. Đã là nam nhân, không một người nào có thể chê bai về Phong Vũ lâu. Bởi vì nữ nhân trong đây nhiều không đếm xuể, có nữ nhân thanh cao diễm lệ, có nữ nhân yếu đuối nhu nhược, có nữ nhân hào sảng cá tính. Tóm lại, tất cả đều diễm lệ vô song, còn là kì tài thơ phú, âm luật, hoàn hảo không tí vết.

Thanh dược điểm, tất cả mọi nơi đều là dược thuốc, nhưng đặc biệt hơn người ở chỗ thủ pháp chữa bệnh thập phần hoàn hảo. Có lẽ bình thường người đến một dược điểm sẽ phải uống thuốc rất khó uống cả tháng liền, nhưng nếu đến Thanh dược điểm, có rất nhiều phương pháp trị liệu tùy khách nhân chọn lựa, ví như: châm cứu, bấm huyệt, xoa bóp, giảm thiểu tối đa dược liệu. ...

Mỹ nhân y, có thể nói, thứ nhất, y phục của mỹ nhân y chắc chắn sẽ làm người trên cả hải lòng. Dù là yêu cầu khó đến đâu, mỹ nhân y cũng có thể may được. Thứ hai là trang sức. Trang sức ở mỹ nhân y mỗi thứ chỉ có duy nhất một cái nên chắc chắn sẽ không bị “đụng hàng”. Ngoài ra tất cả đều được làm công phu và tinh xảo tuyệt vời. Mỹ nhân y trở thành một thương hiệu nổi tiếng trong kinh thành cũng do hai nguyên nhân trên.

Nghe nói, ai da, chỉ là nghe nói, bốn phân đường kia do cùng một người đứng đằng sau tạo dựng. Người đó được gọi bằng một biệt danh: Ngọc cô nương.

Tất cả những gì biết về nàng chỉ như bọt biển ngoài đại dương, ngoại trừ việc là nữ nhân, không một ai nhận thức nàng: cao gầy, xinh đẹp, xấu xí, già trẻ, blablabla. ... Tất cả giống như một dấu hỏi chấm.

Chính vì vậy, Ngọc cô nương ngày càng nổi danh trong giới giang hồ, bởi vì nếu có ai đắc tội với một trong bốn phân đường kia thì chắc chắn nhẹ nhất là bị đánh cho “xe lăn” suốt đời, nặng thì đi châu ông bà. Quyền lực lớn như vậy, ai không tò mò và kính sợ?

Nay khiến họ kinh ngạc không thôi là lại có một phân đường mới. Nhật Nguyệt báo, thật khó hiểu.

“Người nói rõ hơn chút được không?”

Hắc y nam nhân cười hắc hắc ra chiều mọi việc đều biết hết, vung vẩy hai tay:

“Nhật Nguyệt báo chính là tổ chức thông tin tình báo, họ thu thập thông tin sau đó xuất bản thành báo bán cho nhân khách muốn biết thông tin.”

Mọi người “ồ” ra một tiếng. Hóa ra là như vậy. Nhưng hình thức này cũng rất mới mẻ, chắc chắn rất được hoan nghênh. Ngọc cô nương đúng là một kì tài.

“Ta còn nghe nói rằng, ngoài cho biết thông tin, trong tờ báo Nhật Nguyệt còn có bảng xếp hạng thập đại mỹ nhân, thập đại cao thủ, thập đại thần binh... Rất đáng trông chờ.”

Tiểu cô nương lắng nghe mà như không lắng nghe, môi thoảng qua một ý cười. Tiểu thư, ý tưởng của người quả thực là một hòn đá ném vào hồ nước lặng, sức công phá ghê người. Đúng, tiểu cô nương khi này chính là Lan nhi, nàng cố tình để lộ cho nam nhân kia biết được thông tin về Nhật Nguyệt báo sau đó chờ có người đến tìm hiểu. Chỉ là, không biết người đó đã đến chưa?

Nếu nói Tuyết Diễm các là biểu trưng cho một vẻ đẹp thanh tao mỹ lệ, yêu kiều quý phái, đủ làm lay động tất cả nhân thì phủ đệ của Cửu vương gia Tĩnh vương Thượng Quan Vũ Hiên lại mang một ý vị khác.

Ngoài phủ là công sư tử, ba chữ Tĩnh vương đỏ tươi rùng bay phượng múa phóng khoáng nổi bật trên nền vàng rực cho người ta một cảm giác rất uy nghiêm. Đi vào trong lại cho một cảm giác khác hoàn toàn. Hoa viên lung linh màu sắc, thác nước lấp lánh nhuộm một màu nắng vàng rực, hòn non bộ sừng sững một bên, bên hồ vàng vắt những đóa hồng liên mới nở như những đốm lửa đỏ rực.

Thu Phong các.

Trong thư phòng, nam tử một thân trường bào bạch y tinh khiết, một tay đặt lên thư án, tay chống cằm lơ đãng nhìn như không nhìn. Thanh âm trầm trầm ổn định:

“Dạ.”

Lập tức một hắc thân ảnh xuất ra, cung kính cúi đầu:

“Có thuộc hạ.”

“Điều tra được gì không?”

“Bẩm vương gia, Ngọc cô nương quả thực rất thần bí, ngoài những lâu chủ và các chủ, không ai có thể gặp mặt được nàng. Bất quá, thuộc hạ vừa mới nghe được, Ngọc cô nương mới thành lập một phân đường mới: Nhật Nguyệt báo.”

“Nhật Nguyệt báo?”

Ám vệ tên Dạ kia lập tức giải thích:

“Nhật Nguyệt báo thực ra là một phân đường thu thập tin tức sau đó in thành một tập gọi là báo. Ngoài ra còn có nhiều hoạt động khác. Và quan trọng hơn cả, ngoài, còn có một cơ sở ngầm mua bán thông tin là Trữ tin các. Chỉ cần xuất ra nghìn lượng bạc thì dù tin tức gì cũng có thể tra ra.”

Bạch y nam tử khẽ nhủ mày, Nhật Nguyệt báo, Trữ tin các. Ngọc cô nương kia rốt cuộc còn gây cho gần bao nhiêu ngạc nhiên nữa.

Trong vòng hai năm, bốn phân đường kia trở thành những nơi kinh thương buôn bán sầm uất nhất, và cũng bí ẩn nhất. Hẳn cư nhiên biết thế lực chống sau lưng chính là Ngọc cô nương nhưng lại không thể nào tra ra bất cứ tin tức nào về nàng.

Giờ lại thêm tổ chức tin tức, quả là một nữ nhân có đầu óc thông minh đến đáng sợ. Gần đây lại còn xuất hiện thêm Lam Nhạn, cung chủ Tuyết Diễm các thần thần bí bí, chỉ trong một đêm đã lên vào phủ đệ nhất đại Bạch gia lấy đi ngọc Diễm Hằng mà thần không biết quỷ không hay.

“Còn Lam Nhạn?” Bạch y nam tử cầm cốc trà đã nguội lạnh từ lâu đưa lên môi. Quả là trà lạnh có một ý vị khác.

“Vương gia, Lam Nhạn cũng rất thần bí, Tuyết Diễm các ở sâu trong rừng phong vùng phía nam. Ám vệ đi tra nhưng đến đó là mất dấu vì kết giới và trận pháp xung quanh vô cùng hiểm độc, nếu không phải là nhân các chắc chắn không vào được. Võ công nàng cao đến mức bọn họ chỉ dường như thấy một làn sương lướt qua, sau đó không thấy thân ảnh.”

“Rừng phong, phía nam...” Bạch y nam tử vắn về chiếc nhẫn dương chi bạch ngọc. Hắn cũng từng đến đó hồi xưa cùng với nàng, nhưng giờ đây cái gì cũng không còn..... Nàng từng một thân hồng y, phát phơ trong gió, khẽ ngân nga những giai điệu hân yêu đến tâm can liệt phế.....

“Vương gia...” Dạ thấy chủ nhân dường như thất thần, nhỏ giọng gọi.

“Không có gì. Còn nàng ta?” Hắn đột nhiên nhớ đến nữ nhân kia, thời hạn ba năm cũng đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lo Lắng

Dạ trước giờ chưa từng run sợ nhưng bây giờ cũng phải đổ mồ hôi hột, rõ ràng là hôm nay không hề nóng quá mà sao hần lại vã mồ hôi như tắm vậy. Nguyên nhân là vì hần không biết “nàng” trong câu nói của chủ tử là ai.

Vương gia có rất nhiều nữ nhân, làm sao hần biết là ai. Đúng là bắt hần đem hồng hồng lên cam mà.

Bạch y nam tử vẫn đậm phong khinh, thực sự không hề chú ý đến sự tình bất đắc dĩ của thuộc hạ. Điều này càng khiến Dạ thêm lạnh gáy. Trời ơi, không biết có phải vừa nãy hần nói không nên không? Chỉ là rừng phong phía nam thôi mà...

Khoan đã, đầu hần chợt hiện lên một cái bóng đèn. Đúng rồi, phía nam chính là chỗ ở của Lâm gia. Vậy thì “nàng” chắc chắn là Lâm tiểu thư.

Ôn trời, hần thật là thông minh. Giả sử hần nói gì không nên về “nàng” thì chắc chắn, Dạ sờ sờ cái cổ, tí nữa thì mảy đã không còn ở đây nữa.

“Vương gia, Lâm tiểu thư ốm yếu quanh năm, có khi cả tháng cũng không ra khỏi nhà một lần.”

Người ta còn đồn rằng nàng có lẽ đã chuẩn bị đi tìm Diêm vương bàn việc xem nên ở tầng thứ mấy. Có điều là hần không hề biết rằng, Lâm gia nhìn vậy mà mặt đạo giảng đầy khắp nơi, Ngọc Linh Hương mờ mịt gần mấy tháng liền mới phát hiện hết.

Sau đó ngoài việc ngồi luyện độc dược, võ công, nàng còn sai người đào thông luôn với Tuyết Diễm các đề tiện thể chăm lo công việc.

Bạch y nam tử nghiêng ngẫm, chẳng lẽ nàng thực sự lại yếu ớt như vậy hay sao.

Rõ ràng nhà là được điểm mà sao ai cũng từ vì bệnh.

Quả thực nếu không phải vì mẫu phi hần ngày xưa chịu ơn Lâm gia bắt hần phải thú nàng làm vương phi bằng được thì còn lâu hần mới cho nàng bước chân vào vương phủ. Hần một thân anh tuấn tiêu sái, kì tài thế sự làm sao có thể có một vương phi bệnh gần chết, chưa kể mặt mũi không biết có bằng nổi thị thiếp của hần hay không? (Diễn: Tình vương, ta nói ngài, tự sướng xin cũng có mức độ thôi. Chỉ sợ thị thiếp của ngài tất cả cộng vào cũng không được bằng Hương tỷ.)

Là người hoàng thất, ngay cả địa vị của trác phi cũng còn phải xem xét từ gia đình thế gia, huống chi là vương phi. Hần cũng thắc mắc không biết làm sao mẫu phi có thể thuyết phục phụ hoàng đồng ý hôn sự kia. Thôi được, nàng chết đi thì càng đỡ phiền.

“Lui.”

Ngôn vừa xuất, Dạ liền phóng đi như tên bay. May quá hần cứ tưởng lần này không thoát dễ dàng thế. Vương gia nhìn vậy thôi chứ là một ma vương điển hình kinh khủng. Dạ nghĩ đến mà rùng mình, sao hần lại không may mắn như Ảnh cơ chứ. Tên Ảnh chết tiệt suốt ngày chỉ ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn. Nhưng bất quá tên kia còn phải hi sinh mạng làm nội ứng, nếu nhường cho hần, hần cũng chịu chết.

Mặt đạo Lâm gia.

“Bùm”

“Trời đất, lần này lại là gì nữa đây?” Lan nhi vừa về đến phủ đã nghe thấy một tiếng động kinh thiên địa thế, khẳng định chắc chắn không hề tốt lành gì cho cam. Tiểu thư sao cứ đâm ba bữa lại “uỳnh uỳnh” một lần như vậy. Chắc chắn sớm muộn gì Lâm gia cũng bị nổ không còn gì.

Mở cửa mặt thất, Lan nhi khó chịu nhăn mày, khói bụi tràn ra như muốn thoát thân.

“Khụ, khụ.”

“Oái, ma.” Lan nhi thấy một bóng đen, khắp người bắn thiu, quần áo rách rưới như ăn mảy ngay trước mặt, đưa tay về phía nàng.

“Lan nhi, ngươi muốn cả phủ biết hay sao?” Bóng đen rít lên, cung bậc cao hơn bình thường rất nhiều.

“Tiểu thư, sao lại kinh khủng vậy?” Lan nhi khôi phục lại trang thái ngán ngẫm nói. Lát nữa lại phải dọn ốm rồi.

Bóng đen kia đích thị Ngọc Linh Hương, nàng cười trừ. Ai da, nàng làm sao nói được là vừa nãy chẳng may nên bị rơi xuống đồng thuốc nổ nàng mới bảo chế chứ. Sau đó cả mặt đạo nổ tanh bành.

“Không có gì, thí nghiệm thất bại thôi.”

“Tiểu thư, em xin người, một tháng nữa là đến hạn rồi. Tình vương gia cũng đã chuẩn tìm bà mối. Người toàn đi sai em làm những việc không tương. Người phải quyết định đi chứ! Gã hay không gã.”

Ngọc Linh Hương phát tay, trông nàng bây giờ không khác gì chui từ bãi rác lên. Cả mặt đen sì, chỉ có đôi mắt sáng lấp lánh quỷ dị làm cho Lan nhi cảm thấy ớn lạnh. Gớm, nàng là nhân vật chính không lo thì thôi, mà tại sao Lan nhi lại cứ cuống cuống loạn xạ ngẫu thế nhì. Gã thì gã thôi, có vấn đề gì đâu.

“ Dĩ nhiên gả rồi. Ta đâu thể thất hứa với phụ thân.”

“ Thế nhưng em biết người đâu có thích thú gì đâu.” Lan nhi cúi đầu.

Tiểu thư mấy năm nay dường như trở nên rất khác với ngày trước. Vui tươi và hoạt bát hơn trước rất nhiều, với lại sự thông minh dường như tăng lên theo cấp số nhân.

Một mình nàng mà có đến mấy thân phận: nào là Lam Nhạn, Ngọc cô nương... toàn là những thân phận kinh khủng. Nàng nghe còn hãi hùng nói chỉ người khác.

Mà cũng chỉ có nàng và quân gia biết, chứ những hạ nhân khác trong phủ cứ thấy tiểu thư đóng cửa phòng suốt ngày, không hề ra khỏi phòng nửa bước nên cứ nghĩ chắc là tiểu thư cũng chuẩn bị “ gặp Diêm vương” như lão gia và phu nhân.

Thực sự nhìn vào nàng của ngày xưa cũng muốn tiểu thư gả vào vương phủ, được cảm y ngọc thực, sống an nhàn ai cũng mong muốn, nhưng bây giờ, có lẽ không ngoa rằng đãi ngộ của một nô tì như nàng cũng ngang bằng Hoàng hậu một nước.

Khó tin bao nhiêu thì vẫn cứ là sự thật rằng chỉ trong vòng hai năm rưỡi, tiểu thư sắp giàu đến mức bị vàng đè chết người nên bắt Từ Viên và “ tứ sắc” mỗi người xây một căn hầm nhỏ chôn vào trong đó toàn là bảo vật vô giá, nếu không cũng giá trị liên thành. “ Tiền có thể mất giá chứ đồ vật thì không bao giờ mất giá.” Châm ngôn thứ 23 trong bộ Ham tiền danh ngôn.

“ Tiểu thư, nếu người không muốn thì cần gì phải gả. Đẳng nào nếu vào phủ chắc gì đã hạnh phúc, chứ chưa nói đến chuyện thiếp thất tranh đấu. Theo Trữ tin các, em đã thừa biết Tĩnh Vương đối với trắc phi của hắn sùng ái có thừa, dù lấy thêm nhiều người nhưng địa vị của nàng ta vẫn chắc chắn như bê tông xây nhà. Nếu người mà vào, chỉ sợ dù là vương phi nhưng cũng chỉ là vương phi trên danh nghĩa mà thôi, lại bị nàng khi dễ.” Lan nhi bĩu môi.

Ngọc Linh Hương cười cười không nói. Làm sao nàng không biết cơ chứ! Nàng còn nghĩ sâu sa hơn thế nhiều, nhưng nàng không thể nào từ chối vì hai điều.

Thứ nhất, nàng chiếm mất cơ thể của Lâm Nguyệt Hương nên nhất định phải thay nàng ta đi thành thân.

Thứ hai, lương tâm của một con người nhân đạo như nàng. (Diêm: Ồ ờ, nhân đạo hay không thì tự biết, giết một số người rồi còn gì. Cứu lắm mà giết cũng lắm. ~ NLH: người chả hiểu gì cả, đó là bọn chúng đáng chết. Chứ mà đáng sống thì không bao giờ ta giết.) không cho phép từ chối lời di ngôn của Lâm Chính Viễn.

Với lại, nàng thuộc hệ những phụ nữ “chém cha cái kiếp lấy chồng chung” giống Hồ Xuân Hương cho nên đã vào phủ rồi, nàng nhất định sẽ cho tên vương gia kia biết thế nào là nạn trắng hoa, nợ phong lưu. Còn đám thiếp kia mà đụng đến nàng đảm bảo chết không được toàn vẹn. Đạo này chế được độc được mới nhưng chưa có nạn nhân nào muốn làm vật thí nghiệm.

Ngọc Linh Hương cười đến lạnh gáy, da gà da vịt Lan nhi thì nhau nổi cả lên. Không xong, mỗi lần tiểu thư có điệu cười này thì chắc chắn sau đó sẽ có việc không tốt lành gì xảy ra. Đám đảm bảo rằng người nào mà khi dễ tiểu thư thì haizzzzzz. Thương thay cho kiếp số của họ, sống không được mà chết cũng không xong.

“ Lan nhi, bộ đạo này Tuyết Diễm các không có việc hay sao mà người lại rảnh rỗi như vậy. Ta thấy Từ Viên thì bận đến mức hận không thể vứt hết đi mà ngủ một giấc, tứ sắc cũng làm việc như trâu như ngựa, không lúc nào ngơi mà sao người vẫn còn ngồi đây bàn chuyện thành thân.”

Lan nhi đỏ mặt hời hợt, vội vàng túm váy đi ra:

“ Em... em... hình như Phong Vân lâu có chuyện a. Em đi giải quyết.”

Ngọc Linh Hương cười nhẹ, làm cho khuôn mặt lại càng thêm quý dị. Nàng chỉ thành lập Phong Vũ lâu mà từ lúc nào lại có Phong Vân lâu vậy?

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Thành Thân (1)

Lan nhi nói cũng thật sự không hề sai.

Ngay ngày hôm sau, người của Tĩnh vương phủ cùng bà mối đã kéo “ quân” đến Lâm gia đàm ngõ. Lúc này đây, Ngô quân gia giữ về mặt không hi không nộ ra tiếp đón. Hàng ngũ nô tì cùng gia đình xếp thành hai hàng chỉnh tề.

Bà mối ở cổ đại có vẻ hình như ai cũng ăn nhiều đồ cưới quá nên béo đến mức không còn điểm gì có thể chê trách khi liên tưởng đến một cái thùng phi.

Phấn trên mặt trắng như trắng vữa, mỗi một cử động nhìn kỹ thì sẽ thấy ngay khoảng 1 g phấn vừa mới rơi xuống trắng xóa cả nền đất.

Ngô quân gia chịu không được mùi nồng nặc như vậy, bèn tránh ra một bước, cố làm ra vẻ vui sướng nhưng thực chất trong lòng ông đang thảm thán.

“ Bà mối, không ngờ hôm nay lại có nhã hứng như vậy, Lâm phủ bây giờ tràn ngập tiếng cười của bà rồi.” và cả đồng phần làm ô nhiễm không khí nữa, Lâm quân gia thêm vào trong lòng.

Bà mối cười tít mắt lại, ấn tượng bây giờ của Ngô quân gia chính là một khối thịt không rõ nguồn gốc đang nói chuyện với mình.

“ Ấy da, Ngô quân gia, hôm nay ta là phụng lệnh vương gia đến hỏi Lâm tiểu thư về làm vương phi. Nghe nói Lâm gia vẫn còn giữ giấy đính ước hai bên đúng không?”

Ngô quân gia đưa tay: “ Mời bà vào trong.”

Hai bên nói chuyện hồi lâu, cuối cùng bà mối mới chịu nhắc chân ra đi. Ngô quân gia nhìn tận mắt “ trái cầu khổng lồ” lăn khỏi Lâm phủ mới trút hơi thở nhẹ nhõm. Lão chạy thật nhanh vào thư phòng tiểu thư báo cáo.

Lúc này Ngọc Linh Hương đang pha chế thuốc độc không màu không mùi không vị để tiện sau này nếu muốn ám sát cũng dễ dàng. Hờ hờ hờ, nếu có tiểu lão bà nào của hần đụng đến một tác da của nàng thì rất vui lòng mời người thử hiệu quả cho loại độc thứ 102 trong bộ Vạn độc vô hương do Ngọc cô nương ta tự tái chế.

Nàng không tự chủ phát ra một tiếng cười làm cho tóc gáy của Lâm quân gia dựng đứng hết cả lên.

Lão khó khăn mở miệng, trong đầu còn đang tồn tại ý nghĩ, thật may lão không đắc tội tiểu thư cùng đồng chai lọ của nàng.

“ Tiểu thư, Tĩnh vương đã cho người đến cầu thân rồi a. Họ còn nói không cần bày đặt nghi thức, ba ngày sau lập tức đón dâu.”

Ngọc Linh Hương gật đầu. Hay cho một Cửu vương gia, lẽ rước vương phi mà hần cũng không muốn làm theo nghi thức, chẳng lẽ nàng không đáng giá đến vậy sao? Nếu hần biết thực sự rằng địa vị, danh tiếng lẫn tiền tài của nàng trên hần những một bậc thì không biết về mặt hần... hèm hèm. Mặc kệ hần thích hay không thích, nàng vẫn cứ bám rễ ở vương phủ đây, xem hần làm gì được? Lâu lâu không có việc gì làm thì cùng tiểu thiếp của hần chơi đùa một chút chắc chắn không thấy buồn.

“ Được rồi, Ngô thúc. Hần muốn sao thì vậy, chúng ta đâu được phép lựa chọn. Sau này chuyện buồn bán đã có cấp dưới lo rồi, ta cũng nhàn tản để hoàn thành di nguyện của phụ thân. Nếu may mắn được hần hưu thì tốt quá, đó không phải là do lỗi của ta.”

Ngô quân gia mắt tròn to. Hưu, từ này nữ nhân khuê các nghe đến cũng thấy khiếp sợ mà sao tiểu thư nói lại như hồi thời tiết hôm nay có nóng hay không? Lão biết tư tưởng của tiểu thư rất khác người nhưng nếu bị hưu thì quả thực là đại mất mặt.

“ Tiểu thư, sao người có thể nói như vậy được? Nếu bị hưu thì toàn Lâm gia không ai ngóc đầu lên được.”

Ngọc Linh Hương ngáp ngáp, biết ngay mà, nói cảm có sai, kiểu gì lão cũng nói vậy.

Một tư tưởng cổ hủ và chậm tiến bộ. Những đám người vô trách nhiệm này định đẩy nền kinh tế thế giới tụt dốc đến bao lâu nữa đây? (Diễm hình như chẳng có gì liên quan, dù gì thì cũng triết lý. ~ NLH: chứ còn)

Nếu một người có tư tưởng không tiến bộ, sẽ đẩy thế giới tụt dốc trong một phút, nên nếu cả thế giới này đều không tiến bộ thì cả ngàn năm cũng chẳng ai khá lên được. Nàng đang muốn biết ai chính là người đề ra bình đẳng trong hôn nhân đây, nhất định lập bia chi mộ, đốt toàn tiền đồ la âm phủ đề tưởng nhớ.

“ Vâng vâng, ta biết. Bây giờ làm ơn thúc hãy gọi Lan nhi đi chuẩn bị. Cho ta bảy ngày để chuẩn bị váy cưới và giá trang. Tốt, nếu ta mà không khoản đãi hần thuốc tiêu chảy một tháng liền chắc chắn sẽ có tội với nhân dân toàn cầu.”

Nghi thức hần không làm theo, coi nàng ngay cả một tiểu thiếp cũng không bằng, tệ hơn là giống một bọc hàng hóa mang đi đổi chác. Chỉ sợ ngày thành thân hần cũng không thèm đến.

Những nàng không ngờ rằng miệng nàng lại thiêng đến thế. Quả thực Thượng Quan Vũ Hiên không hề đến mà chỉ có một tay ám vệ cầm lệnh bài của hần tiếp đón nàng.

Ba ngày sau.

Lâm phủ giăng đèn kết hoa, gia nô cùng nha hoàn trong phủ tất bật khắp nơi.

Nha hoàn A nói: “ Tiểu thư hôm nay gả đi làm vương phi chắc chắn sau này ăn sung mặc sướng chẳng cần lo toan.”

Nha hoàn B nghe vậy xen vào: “ Vậy các người không biết rồi. Ta nghe nói Tĩnh vương không hề thích gì tiểu thư đâu, đây chỉ là do hẹn ước trói buộc. Ngài chỉ sùng bái phỉ là Lâm tiểu thư của tướng quân phủ thôi.”

Nha hoàn A kinh ngạc: “ Thật sao?”

Nha hoàn B đắc ý: “Chứ gì nữa. Tiểu thư không được sùng thì chỉ ngồi mốc suốt đời thôi.”

Nha hoàn C cười cười: “Chưa chắc, tiểu thư nhà ta xinh đẹp như vậy, biết đâu vương gia lại thích.”

Nha hoàn A mông lung: “Ồ, nhưng mà tiểu thư như thế nào ấy nhỉ, ta quên rồi.”

Nha hoàn B cũng vỗ đầu: “Ta thật là đãng trí, tiểu thư mình hầu hạ mà cũng quên.”

Ngô quản gia thấy ba nha hoàn tím tím lại liền quát to: “Các người không mau đi làm việc mà lại ở đây nói năng lung tung.”

“Xin lỗi quản gia, chúng ta đi ngay.” Ba nha hoàn vội vã li khai.

Lan nhi bê nước nghe toàn bộ sự việc liền khoe miệng cười khê. Dĩ nhiên, nếu các người nhớ được thì chẳng phải công lao ba ngày đêm của tiểu thư lãng phí hay sao?

Ngọc Linh Hương đã cho toàn bộ gia nhân trong phủ uống thuốc để họ không nhớ gì về dung mạo nàng nhưng lại nhớ rõ những kí ức ban đầu. Dĩ nhiên có mục đích, đó chính là...

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Thành Thân (2)

Uyển các.

Từ Viên nhìn bộ giá y màu đỏ trong tay, rất bình thường, trên cả bình thường, bình thường nhất trong các loại bình thường. Dù gì cũng là một nhân vật tâm cơ mưu trí trong giang hồ, vậy mà bây giờ giả đi lại có thể mặc một bộ đồ nếu không muốn nói là xấu thậm tệ trong ngày chỉ một lần trong đời người này.

Nàng thở dài, liếc về phía bàn trang điểm nhìn thân ảnh màu trắng đang bơi vẽ loạn trên mặt.

“Hương tỷ, tỷ đừng nói với ta là mặc cái thứ này trong ngày hôm nay đây, ta đã bảo Mỹ nhân y may cho tỷ một bộ giá y tuyệt thế, đẹp nhất thế gian không ai có, kể cả quần áo phong chức hoàng hậu cũng không sánh được mà tỷ lại muốn mặc.. cái thứ... giẻ lau này hay sao.” Từ Viên ho nhẹ.

“Còn nữa, và tại sao tỷ dịch dung lại vẫn đẹp như vậy. Muốn hấn hru càng sớm càng tốt thì phải làm cho thật quý dị, xấu xí vào. Tốt nhất dùng thử được hủy dung có thể cải hoàn mới chế ấy.”

Ngọc Linh Hương đang bôi phấn lên mặt quay mặt ra. Tuy không quá điểm lệ nhưng cũng được gọi là một mỹ nhân có khí chất thanh tao. Mối anh đào khẽ mỉm lại: “Từ Viên, mời người nhắc lại gia chế thứ 34 của Tuyệt Diễm các.”

“Lúc nào cũng phải bình thường, không gây chú ý đến người khác.” Nhưng có liên quan gì đâu.

“Bà cô của ta, nếu làm như người thì sẽ càng khiến người ta nghi ngờ hơn đó. Có con gái của một mỹ nhân khuynh quốc nào lại xấu thậm tệ như vậy không? Theo ta lâu như vậy mà sao óc chẳng tăng thêm được nếp nhăn nào thế.” Nàng quay người lại tiếp tục công việc.

Đúng lúc Từ Viên định phản bác lại, thì Lan nhi đã bê chậu nước vào.

“Từ Viên, thực ra tiểu thư làm gì cũng có nguyên nhân, người không cần phải lo lắng. Bây giờ ta đi rồi, bảo Thu Cẩm quản lý Phong Vũ lâu luôn đi, dù gì bây giờ Nam Phong các cũng nhiều người.”

Từ Viên giờ tay lên: “Được rồi. Ta chỉ hơi lo lắng thôi. Thực ra Thượng Quan Vũ Hiền cũng không phải là một tay vừa đâu, ta tra suốt 1 năm trời cũng không thể tra ra được quá khứ của hắn từ 19 tuổi trở lại, còn từ 19 tuổi, hắn cả lo phát phơ không đi hoàng cung giải quyết sự vụ, đánh giặc thì cũng là đi kỉ viện, v.. v... Kết lại một câu: cực kì bí ẩn.”

Ngọc Linh Hương tiếp tục thoa phấn: “Lịch sử tình trường?”

Từ Viên cầm tách trà lên uống một ngụm cho bớt khô cổ, ngáp ngáp: “À, thị thiếp hầu hết là thuộc thanh lâu, chỉ có hai trác phi là dòng dõi quyền quý. Người đắc sủng nhất bây giờ là Lâm Thư Uyển, con gái của Lâm Ngọc tướng quân, hình như ngày xưa hắn là yêu cô chị Lâm Thư Vân, nhưng mà chả biết chết hay mất tích rồi.”

Lan nhi huyết một tiếng sáo: “Tiểu biểu cho loài lợn giống?”

Ngọc Linh Hương giờ tay khen ngợi: “Đúng là trợ lý mẫn cán của ta. Không sai, chính cái ta mong là hấn yêu người khác càng sâu đậm càng tốt.” Nàng là dùng chiêu “Bọ ngựa rình ve sâu hoàng tước phía sau.” Cố tình phá Lâm Thư Uyển kia khiến cho ả phải hất nàng ra khỏi vương phủ càng nhanh càng tốt. Mà rồi đi, chuẩn là cái nàng mong muốn.

“Tỷ dù gì cũng cẩn thận. Lâm Ngọc là một kẻ có dã tâm cùng đầu óc quá cơ mưu nên Lâm Thư Uyển cũng không thuộc hạng vừa.”

Ngọc Linh Hương phát tay ngắt lời Từ Viên: “Yên tâm, những thứ trò tranh sủng này ta biết đến từng chân tơ kẽ tóc, muội tưởng ba năm nay ta đi khắp nơi cứu người tiện thể ăn trộm không thấy gì hay sao? Nếu Lâm Thư Uyển là trâu bò thì tỷ tỷ của muội chính là tề giác đó. Mau giúp ta mặc áo.”

Lan nhi chạy đến khoác giá y vào người Ngọc Linh Hương nàng tiếp lời: “Nếu Lâm Thư Uyển hạ độc, yên tâm ta cho nàng sống không bằng chết, độc của ta nếu không phải là thần y thì không thể giải.”

“Cốc cốc.”

“Tiểu thư, người vương phủ đã đến rồi.” Ngô quản gia nhẹ giọng báo.

“Đã biết. Ngộ thúc mau đưa tất cả gia đình và nha hoàn tập trung ở trước cửa Uyển các.”

Một khắc sau, Ngọc Linh Hương bước ra cùng Lan nhi, còn Từ Viên đã quay trở lại Tuyệt Diễm các làm việc. Nàng để mặt đã dịch dung nói:

“Các người theo Lâm gia đã lâu. Bây giờ ta không còn ở đây nữa, các người có thể trở về quê quán. Mỗi người sẽ được phát hai mươi lạng bạc mưu sinh.”

Tất cả gia nhân nghe vậy liền ồ lên vui mừng. Hai mươi lạng bạc quả thực là rất lớn so với họ, chưa kể thường ngày làm việc Lâm gia cũng không hề ki kiệt tiền lương. Tất cả cùng rung rung nước mắt quỳ xuống: “Tạ ơn tiểu thư.”

“Không có gì. Hôm nay là ngày ta xuất giá, không nên có nước mắt.”

Lan nhi thuận thế đem khăn hi phủ lên đầu nàng, vừa vịn bà mỗi tiến vào trong.

“Ai da, tân nương đã chuẩn bị xong xuôi rồi sao. Giờ lành sắp đến rồi, kiệu hoa cùng đã chờ ở kia. Nhanh lên thôi.”

Ngọc Linh Hương cười cười, cho gia nhân nhìn lại mặt nàng chỉ để ghi vào trí nhớ của họ, nếu sau này có người điều tra về nàng thì cũng không liên quan gì đến Tuyệt Diễm các. Tôn chỉ của nàng luôn là “hành động cẩn thận, chắc chắn, không có một kẻ hở chui ra.”

Càng tiến ra khỏi phủ, tiếng kèn càng rõ làm cho Ngọc Linh Hương cảm thấy nhức đầu, sao thành thân ở cổ đại lại khổ sở như vậy chứ. Giời nóng mặc mấy lớp quần áo đã khổ lắm rồi bây giờ lại chịu tra tấn bởi cái tiếng kèn đám ma này không khéo nàng xỉu luôn.

Bà mỗi từ đầu đến cuối cười cười nói nói vung vẩy tay chân: “Khéo, cẩn thận bậc cửa. Kiệu hoa ở trước mặt rồi.”

Lan nhi ngó quanh quất. Đáng lẽ phải có chứ, sao lại không thấy được. Chẳng lẽ mặt nàng có vấn đề? Nhưng nhìn đoàn người dài thế kia thực sự là không có tân lang?

“Tiểu thư, không thấy tân lang.” Lan nhi nhẹ giọng.

“Không thấy hấn?”

Chẳng lẽ nàng lại có một lễ cưới chỉ có cô dâu mà không có chú rể?

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thành Thân (3)

“Không thấy hấn?” Ngọc Linh Hương gầm gừ, thanh âm nồng nặc mùi thuốc súng. Gừ, tên chết tiệt kia, chẳng lẽ ta lại không bằng nổi một thị thiếp của người hay sao? Dù chỉ là trên danh nghĩa thôi nhưng nàng cũng là vương phi cơ mà. Một vương phi mà ngày thành thân vương gia cũng không đến rước về phủ hay sao?

Lan nhi nổi hết da gà, cầu trời cầu phật cho tiểu thư đừng giận quá. Nàng rất sợ tất cả chỗ này sẽ thành bình địa. Tên vương gia kia sao ngu quá vậy. Cứ

đến thì có sao, đựng vào tiểu thư của nàng chắc chắn “ngày không được ngủ đêm không được ăn”.

Có vẻ ông trời đã nghe được lời cầu nguyện đầy có lí kia nên Ngọc Linh Hương cắn răng nuốt hận, khó khăn bước từng bước đúng chất nàng tiên cá lên bờ. Nhưng trong đầu nàng đang toan tính làm sao để làm cho giống nòi nhà Thượng Quan Vũ Hiến chết sạch ngay tức khắc.

Bà mới làm ra vẻ không có gì. Người qua đường cũng dừng lại bàn tán.

“Trời đất, sao lại không có tân lang, chẳng lẽ đã chết rồi?”

“Chắc là vậy, thấy có người cầm lệnh bài coi như có mặt mà.”

“Úi giời, Tĩnh vương vẫn sống nhăn kia, chẳng qua Lâm tiểu thư không được yêu thích thôi.”

“Sao, Lâm tiểu thư cùng Tĩnh vương?”

“Chứ còn. Người thử nghĩ xem, Lâm Thư Uyển là đệ nhị mỹ nhân Vân Lạc quốc. Tĩnh vương sủng nàng như vậy, có lẽ bây giờ đang bồi nàng cũng nên.”

Từng câu từng chữ đâm vào tai của Ngọc Linh Hương. 1 viên đá, 2 cục đá, 3 tảng đá... cùng lúc rớt lên đầu nàng. Vâng, nàng biết, nàng hiểu, nàng cực kì thông suốt, nhưng không cần phải nói rầm rì ri tai nhau sợ nàng nghe thấy nhưng thực chất là nàng nghe thấy hết sạch. Tâm hồn trong sáng non nớt của nàng bị tổn thương ghê gớm. (Diễm: ~ hai mắt tròn ngược như ốc bươu bởi vì quá kinh hoàng ~ “Trời đất quý thần ơi, mặc dù Diễm ta cũng không phải người tốt gì nhưng cũng không bao giờ dám nói xằng bậy quá đáng như vậy.” ~ NLH: hai tay biến thành nắm đấm ~ “Mì nói gì?” ~ Diễm “Ta xin tỳ, đừng nói phét như vậy: non nớt, trong sáng, chúng cách xa tỳ đến chỉ có nước dùng năm ánh sáng để tính.” ~ NLH: dao thái thịt quơ vòng, biểu diễn nghệ thuật Tiểu Hương phi đao ~ Diễm: chạy mất dép.)

Thế là Lan nhi đi bên kiệu hoa cả người nom nớp lo sợ. Có khi nào tiểu thư tức giận đến mức cho một liều thuốc, nổ tung cả Tĩnh vương phủ hay không, à không ngay cả cái kiệu hoa có liên quan này có thể bây giờ cũng tạm biệt cuộc sống luôn.

Ngọc Linh Hương một chân gác lên đùi, khăn hi cũng bay xuống dưới chân, cả người như muốn bốc hỏa cần giải tỏa ngay lập tức. Chết tiệt, nếu giờ nàng mà ngồi mát trong Băng Tâm động ở Tuyết Diễm các thì tốt biết bao. Ở cái vương phủ khi gió chết toi này không sớm thì muộn nàng không chết vì tức thì cũng chết vì nóng, nóng cả tâm lẫn người.

Bà mới không hề quan tâm mọi người nói gì vì trong đầu lúc nào cũng chỉ có tiền. Dĩ nhiên tiền là tiền là phạt, mặc kệ nàng gả vào sống hay chết, bà cứ “trao hàng” xong xuôi, tiền trao cháo múc là được nên cũng không quan tâm người khác nói gì.

Lan nhi thấy khuôn mặt bà ta như vậy không khỏi khinh bỉ, gớm, đúng cái đồ ham tiền. Nàng đích thực ngày xưa cũng coi trọng tiền nhưng bây giờ nhờ tiểu thư mà đến tiền mình có bao nhiêu cũng chẳng buồn đếm. Đúng ra cùng là đếm không nổi bởi vì có quá nhiều, tự tiện vung tay cũng đến cả trăm lượng bạc.

Nhưng nàng cũng nói không ngoa, Tuyết Diễm các cùng chẳng có bao nhiêu người, cùng lắm cũng chỉ trên trăm mà tiền tiểu thư kiếm được so ra với ăn cướp còn nhiều hơn.

Thanh lâu là ổ tiêu ngân phiếu, thời trang là cướp vàng, ẩm thực là cướp bạc nên nàng cầm cũng chán tay, quy hết ra bảo vật.

Khắp nơi trong Tuyết Diễm các thứ gì cũng toàn là kim ngân châu bảo, tranh cổ nhiều đến mức dùng làm giấy dán tường. Đang suy nghĩ nên xử lí hết đồng tranh còn lại bằng cách treo vào nhà xí hay không, thì tiếng như heo bị quay chín vang lên:

“Hạ kiệu. Đã đến rồi. Tân...” Lời nói “Tân lang đá kiệu” chưa kịp nói ra khỏi miệng, bà mới đã thức tỉnh lại.

“Tân nương xuống kiệu.”

Ngọc Linh Hương bực mình nhấc chiếc khăn hi lại trên đầu, muốn hùng hùng hổ hổ bước ra nhưng nghĩ lại tiếng thom chẳng có mấy, tiếng xầu muôn đời nên nàng càng phải làm ra vẻ uy khuất.

Nghĩ vậy, từng bước, từng bước, nàng bước đi như nặng ngàn cân, thỉnh thoảng còn cố ép mình bật ra vài tiếng “hức hức...” khi bị nhéo đùi quá đau. Lan nhi lè lưỡi, trình độ giả bộ của tiểu thư lại tăng thêm một bậc.

Người đi đường vây quanh dù không hiểu nhưng cũng bàn ra tán vào, người tò mò về thương tiếc nói:

“Ai, tiểu thư này khổ thật, gả vào Tĩnh vương phủ bây giờ khác chi vào lãnh cung. Lâm Thư Uyển nghiêng nước nghiêng thành, chim sa cá lặn, cảm kì thư họa không gì không tinh thông. Nàng thất sủng là chắc chắn.”

“Đúng a. Lần đầu nhìn thấy tôi còn kinh ngạc không ngờ còn có người đẹp như vậy.”

“Phải rồi.”

“...”

Ngọc Linh Hương cười khẩy, Lâm Thư Uyển kia mà là nghiêng nước nghiêng thành, chim sa cá lặn thì chắc Lâm Nguyệt Hương này phải tuyệt thế vô

song, tiên nữ hạ phàm mất. Bất quá nàng đi “thăm” vương phủ cũng từng nhìn thấy nàng ta. Có đẹp, nhưng chưa thể bằng một phần tư của khuôn mặt nàng đang mang. Xuyên về tuy không sung sướng gì nhưng cũng có sắc đẹp an ủi, coi như hòa vốn.

Sau khi bước qua chậu than một cách chật vật và khốn khổ vì suất nữa váy của nàng bị bắt lửa. Ai, sao thời cổ đại lắm chuyện như vậy, gì mà than với lửa, lễ cưới kiểu Tây đẹp biết bao, tiện lợi biết bao, đâu có nóng nực khổ sở như vậy. Cả cái khăn trùm chết tiệt này nữa, điên tiết rồi a. Sau khi xong cái hôn lễ khi gió này nàng sẽ xắt nó ra thành 8 mảnh làm giẻ lau.

Càng đến gần sảnh đường tiếng ồn càng lớn, chủ yếu là lũ vương tôn công tử nhà giàu rồi hơi đang cá cược tính xem sau mấy ngày nàng sẽ được đưa vào Lãnh Đạm cư trong vương phủ.

Lãnh Đạm cư này cũng gần giống như một lãnh cung, nhưng thị thiếp không còn được sủng sẽ được an bài ở nơi đây, về mặt thân phận tuy hơn nhưng cuộc sống có lẽ còn thua nó thì.

Gớm, chưa chi đã nhanh như vậy nghĩ ra trò chơi, liệu nàng có nên ra cá cược 1 vạn lượng với bọn hán nàng sẽ không bao giờ phải bước chân đến nơi đó.

Còn nếu điều đó thực sự xảy ra nàng chắc chắn cho vương phủ này thành bình địa nguyên thủy, chó gà cây cỏ đều không tha, dĩ nhiên là sau khi đã xem xét lấy hết thảo được quạt.

Ngọc Linh Hương nghĩ ngợi sâu sa, bỗng nhiên một thanh âm truyền đến:

“Ai da, thật không ngờ hôm nay lại nóng đến vậy a.” (Diễn: Tinh dịch đầu tiên của Hương tỷ lên sàn.)

Mọi người hướng về phía phát ra tiếng. Một hồng y nữ tử hai mắt lúng liếng, khuôn mặt khả ái nồng nàn, yêu kiều, ăn mặc rất lộ liễu cầm chiếc quạt tròn khê khằng phe phẩy.

“A!”

Ngọc Linh Hương 99, 9 % đoán được nữ tử kia chính là Lâm Thư Uyển. Đã vậy lại còn cổ ăn mặc thật mỏng để trêu tức nàng trong bộ quần áo giầy cộp như áo choàng mùa đông này nữa chứ. Ách, càng ngày càng thấy nóng a. Hai mắt nàng biến thành hai đốm lửa cháy hừng hực, nếu mà không có chiếc khăn hi che đi đảm bảo Lâm Thư Uyển có lẽ đã chết đến nghìn lần.

Sảnh đường rộng lớn như vậy vừa còn ồn ào, đến bây giờ liền im phăng phắc, tiếng kim rơi cũng nghe rõ. Lâm Thư Uyển mỉm cười bước đến gần, tay vẫn không quên quạt quạt.

“Tỷ tỷ a, hôm nay rất nóng a. Ta mặc ít vậy còn thấy nóng nữa là tỷ.” Nói rồi nàng cầm vạt áo của Ngọc Linh Hương lên chọc lười:

“Ừm, chất liệu sao lại thô như vậy, sao tỷ không may bằng tơ tằm, nếu vậy có thể sẽ đỡ nóng hơn a. Năm xưa gả vào đây ta cũng dùng tơ tằm để may giầy y, nhưng thật may mắn lúc đó là lập thu, rất mát mẻ, thoải mái.” Nàng cố ý nhấn mạnh.

Nhấn a, nàng nhấn, cố chờ đến hết cái ngày xui xẻo nhất trần đời này, ngày mai nàng sẽ được giải phóng.

Sau đó Lâm Thư Uyển vội vàng đưa quạt lên che mặt tỏ vẻ nhớ ra gì đó:

“À, đúng rồi. Quên nói cho tỷ, hôm nay vương gia nói rất nóng thế cho nên đang ở trong hầm băng. Có lẽ sẽ không thể đến đây được sau ba canh giờ nữa.”

Ngọc Linh Hương tròn mắt. Toàn thể “nhân dân” xôn xao....

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Hôn Lễ Đáng Nhớ

“Vương gia rất nóng, đang ở trong hầm băng. Tỷ tỷ không phiền chứ.”

Ngọc Linh Hương thực sự khâm phục bản năng nhẫn nhịn của nàng. Chắc chắn cái vụ thành thân này nàng sẽ “nhưng nhớ” đến suốt đời. Khốn nạn tên vương gia kia, cùng loài cầu có họ hàng, thực sự nàng cũng chẳng bấu bở gì hán coi trọng nhưng nàng là một người yêu danh dự còn hơn bản thân, dĩ nhiên vẫn dưới tiền một chút... thế mà hán cư nhiên đem danh dự của nàng ném xuống đáy vực. Mất mặt a, đại mất mặt, sao cái số nàng lại khổ sở vậy chứ. Tốt, nếu hôm nay nàng mà không ép hán ra bãi đường thì nàng sẽ tìm một khối đậu hũ rồi đập đầu chết.

“Không phiền, vương gia nóng như vậy ta cũng không nỡ bắt ngài chịu khổ nhưng dù sao hôm nay cũng là ngày hi, chẳng lẽ ta lại tự mình bái đường.”

Lâm Thư Uyển cười cười đứng chắt Bạch cốt tinh hiện hình:

“Ây, tỷ tỷ đừng lo lắng, vương gia đã chuẩn bị rất chu đáo.” Nàng giơ lên một chiếc lệnh bài vàng chói. “Chiếc lệnh bài này tượng trưng cho sự hiện thân của vương gia, có nó cũng giống như có vương gia.”

Sau đó nàng đột nhiên chỉ tay vào một tên hộ vệ: “Ngươi, cầm lệnh bài này bái đường cùng vương phi.”

Mọi người xôn xao, rì rầm. Ở phía xa nhất một thanh y nam nhân khỏe miệng cười nhạt cầm chén rượu bạch ngọc nhấp môi, dường như không có gì liên quan tới hắn.

Ngọc Linh Hương nhếch miệng cười rạng như ánh mặt trời. Thông minh a, không muốn bái đường với nàng còn bày đặt lệnh bài vớ vẩn. Nhưng đáng tiếc chiều nay với bà cô vô dụng. Ở phía đối diện, Lâm Thư Uyển cười khinh miệt, xem ngươi làm thế nào. Mất mặt hay không?

“Muội muội, ta thấy thế này không thích hợp cho lắm. Hắn có thân phận quá thấp kém, hay là muội muội cầm lệnh bài thế vương gia đi.”

Đang cười, lập tức đành lại, “Bạch cốt phu nhân” cười gượng:

“Ách, hình như tỷ tỷ không được tinh táo cho lắm a. Luân lý làm gì có hai nữ nhân cùng nhau bái đường.”

Ngọc Linh Hương cười tươi. Đúng, thông minh, chính là thứ hiệu quả nàng muốn, nữ nhân này ngu ngốc toàn phần:

“Vậy chắc muội muội cũng hơi nhúc nhủ, luân lý cũng đâu có cho phép vương phi cùng một tên hộ vệ nho nhỏ bái đường cùng nhau?”

Hai mắt “Bạch cốt” long lại giận dữ, bắn từng hồi tia lửa điện về phía nàng. Không sao a, nhìn thoải mái, bốn cô nương biết mình xinh đẹp ai cũng muốn nhìn. (Diễn: ọe ~ nôn khan ~ tự sướng khiếp.) Lâm Thư Uyển cắn răng uất hận định mở miệng quát nhưng đột nhiên nhìn lại sảnh đường, tất cả mọi người đều đang nhìn nàng nên vội vàng khôi phục trạng thái xinh đẹp quý phái thường ngày.

“À, tỷ tỷ nói cũng đúng, để ta đi bẩm báo vương gia.”

Đúng lúc đó một tiếng nói đồng dạng vang lên:

”Không cần, bốn vương đang ở đây.”

Ngọc Linh Hương cười khê, ay, nhân vật chính cuối cùng cũng lên sân a. Hắn cũng đáng giá đó, bắt nàng phải tốn bao nhiêu nước bọt mới dụ ra được. Cũng may Lâm Thư Uyển là một người không có đầu óc nên nàng cũng đỡ mệt, chứ mà làm mưu nhiều kẻ như trong phim truyền hình dài tập thì bỏ nàng chắc cũng không lỗi hẳn ra được.

Cửu vương gia xuất hiện, thanh y nam tử lại cười khê. Nữ nhân này quả thật có bản lĩnh, có thể lòi được hắn ra mà không tốn chút công sức nào. Thực ra căn bản Tĩnh vương có thể không bái đường với nàng nhưng nếu nàng nói chuyện hôn ước này ra, hắn thực sự không làm theo là trái với di nguyện của Dinh vương phi. Một vương gia, tuy không phải là ứng viên cho chức thái tử nhưng đòi người ai biết được, “tiếng thơm khó giữ, tiếng xấu lan xa”, bớt một việc phiền còn hơn nhận thêm.

Nàng, rất thú vị.

Thượng Quan Vũ Hiến mặc trang phục thường ngày tiêu sái đi đến, Lâm Thư Uyển định chạy đến ôm lấy hắn nhưng ngó thấy khuôn mặt đặng đặng sát khí như trời gập con giống của hắn liền vội vàng vàng cầm quạt tránh đi. Hắn đến gần nàng mở miệng:

“Sao rồi, bây giờ ta đến chắc ngươi hài lòng?”

Ngọc Linh Hương bĩu môi:

“À, thật ra vương gia đến ta rất vui, nhưng có vẻ trang phục không được hợp lắm, có lẽ ta nên thay ra cho hợp với ngài.”

“Ngươi định mặc gì?”

“Thì quần áo thường ngày.”

“Ngày hi phải mặc hi phục. Không được thay.”

“Vương gia ngài còn mặc bạch y, sao ta không thể.”

Hai người đầu khẩu rất “hợp ý”, câu nào câu nấy đều nói móc nhau. Nhưng cuối cùng cứu tinh lại là quần gia.

“Bẩm vương gia, giờ lành đã qua từ nửa canh giờ trước. Chẳng lẽ hai người định đợi đến năm nào mới làm lễ bái đường.”

Ngọc Linh Hương hi hi, lần này nàng thắng, 1:0.

Sau khi đã làm xong tất cả các thủ tục giường ép vô tội vạ, một câu “Bái đường kết thúc” làm nàng thờ phào nhẹ nhõm. Lan nhi đỡ nàng vào trong phòng, lập tức hai cái hồng y nha hoàn mặt lạnh đi ra.

“Giường ở phía đó, mời vương phi ra chờ vương gia tới. Chúng nô tì còn có việc.” Nói rồi hách dịch đi ra không đổi nàng lấy một chút cung kính.

Lan nhi mắt tròn lên, hừ, được hầu hạ tiểu thư của nàng phúc ba đời họ mới phước vậy mà thái độ phục vụ quả thực quá quái. Dù không được sủng nhưng nàng vẫn là vương phi lí nào lại bị nho nhỏ hai nha hoàn ức hiếp, nàng dậm chân:

“Tiểu thư, hai cái nha hoàn kia thật quá đáng. Nếu không phải sợ bị lộ, hai nàng đã phúc khí ném một bông mẩu đơn của em rồi.” (Diễm: cái này thì sau này độc giả sẽ hiểu. Lan nhi cũng không vừa đâu. He he. ^ _ ^!!)

“Lan tỷ tỷ, hai nàng đi thì càng tốt, ta muốn yên tĩnh.” Nói rồi nàng giục phát chiếc khăn hi nhanh tay dùng dao gọt hoa quả chém nát bấy. Từng mảnh vụn đỏ rơi xuống. Lan nhi nhìn không chớp mắt thăm thờ dài, khăn à, mong mi sớm siêu thoát, ai bảo mi lại rơi vào tay nhảm người chứ?

“Con mẹ nó, nóng chết ta. Khốn kiếp, làm lão nương tốn hết cả nước bọt mới lời được hần ra, đến ta ăn trộm ở Hoàng cung, lão nhân gia hoàng đế cha hần cũng phải để yên cho ta vào tự do hưởng chi hần, làm ta mất mặt. Danh dự của ta bây giờ còn đâu.”

Lan nhi nam mô a di đà phật, mặc dù nàng rất muốn nói: “Tiểu thư à, người có danh dự từ lúc nào vậy.” Chợt nhớ ra nàng vội nói:

“Tiểu thư, sao chưa gì người đã thay y phục, có vẻ không hợp lễ nghi.”

Ngọc Linh Hương có công phu thay quần áo siêu tốc nhờ công việc quản lí ngày xưa, bây giờ nàng đã thay ra một bộ y phục màu trắng giản đơn nhưng đoan trang trong sáng. Tay cầm cốc trà uống lấy uống để:

“Hừ, đại tỷ của ta, người nghĩ đêm nay hần đến đây động phòng chắc, mà giả sử hần có dám đến ta cũng chặt gãy hai tay hần.”

Người thấy trong bình rượu có mùi xuân dược, nàng chợt nghĩ ra một cách tra tấn rất hiệu quả. Thượng Quan Vũ Hiên yêu dấu, đầu người như củ ấu, hôm nay ta sẽ cho biết nếm mùi lợi hại của Ngọc cô nương đây. Há há há... (T _ T Diễm: điệu cười man rợ nhất thế kỉ. ~ NLH * tay cầm bình rượu * người cũng muốn phải không? ~ Diễm: * dĩ nhiên không rồi * chạy mất dép.)

Lan nhi rùng rợn, ách, lần này đảm bảo vương gia kia thâm khòì nói.

“Như thế này...” Rì rầm, rì rầm...

Đêm nay, có người mất ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nhị Cô Nương

Lan nhi trèo lên đầu xà nhà phòng bếp. Tiểu thư cũng thật là, làm sao có thể bắt tội nàng như vậy chứ. Cũng may mà nhà bếp nhận lệnh Lâm Thư Uyển nấu chè hạt sen chứ nếu không chắc nàng phải tìm cách dốc vào miệng hần số xuân dược này. Nhân lúc đầu bếp cúi xuống thêm củi, nàng đem cả lọ dốc xuống, cả xuân dược lẫn phệ cốt tán hoà lẫn lộn.

Tuy Tĩnh vương là một cao thủ nhưng nàng có thể đảm bảo hần không tài nào nhận ra được vì canh hạt sen non sẽ át hết mùi xuân dược, còn phệ cốt tán này đã được tinh chế suốt 1 tháng trời, không màu không mùi không vị.... Mặc dù là liều mạnh nhưng không sao, cho hần toi, ai biểu hần khi dễ tiểu thư nàng. (Diễm: trời đất, đây đâu phải là mạnh mà là quá mạnh, bộ tỷ định giết người luôn sao?)

Lan nhi cắn răng bậm môi chuẩn bị, bỗng từ phía đông, một bóng pháo hoa màu đỏ nở tung trên bầu trời. Nàng nheo mắt lại, hồng rồi, có chuyện.

Vừa vào trong phòng, Lan nhi đã thấy Ngọc Linh Hương “phục trang” xong xuôi. Toàn thân là một màu lam, mái tóc được thả tự nhiên, trên đầu cài một bông hồng liên nhỏ, tay cầm “sắt vụn”.

“Tiểu thư, chắc chắn có sự.”

“Đã biết, người hãy dịch dung thành ta yên lặng đi ngủ đi, tránh nghi ngờ.”

“Dạ.”

Ngọc Linh Hương đảo mắt cùng tai nghe ngóng. Hoàn hảo, bán kính 100 m không có ai, nàng vội vàng phi thân lên mái nhà vụt đi. Lan nhi đắm chiêu khép cửa lại, sao hôm nay lại lạ như vậy.

Đến gần Thu Phong các, nàng khẽ cười. Ai, không biết tên vương bát đản kia thể nào rồi. Mong là đừng ai phát hiện ra cho hấn thống khổ cả đêm. Nàng đã nhân từ lắm mới không hạ độc hấn, chứ không giờ này hấn sẽ ở dưới đó nói chuyện với ông bà ông vải rồi.

“Cạch.”

Ngọc Linh Hương quay phắt về phía có tiếng động, một đạo thân ảnh loé qua. Mặc dù khinh công của nàng không phải là hạng đệ nhất gì nhưng ít ra cũng biết lợi dụng mấy kiến thức ở hiện đại nên đuổi theo người khác cũng không có vấn đề. Cầm “sắt vụn” kê vào cổ thân ảnh kia nàng lãnh giọng hỏi:

“Ngươi là ai?”

Hoá ra đó là một hồng y cô nương, chắc khoảng 16, 17 tuổi, dù có khăn che mặt giống nàng nhưng đôi mắt long lanh này nhìn cũng đủ biết là một đại mỹ nhân. Nàng ta “hử” một tiếng không nói quay mặt đi.

“Không nói, ngươi có biết mùi vị ném thử hạc đỉnh hồng ra sao không.” Nàng cầm một chiếc lọ ngấm ngấm trên tay.

Đôi mắt hồng y cô nương có đôi chút sợ sệt bèn mở miệng:

“Shit, sao cái cô đại này ai cũng thích kê dao vào cổ người ta rồi dùng độc vậy. Khốn nạn ba ông già kia, làm cho ta khổ sở như vậy. Hừ, muốn chém muốn giết thì tùy.”

Ngọc Linh Hương tròn mắt, ngôn ngữ này... không phải là của hiện đại hay sao? Đồng hương, đồng hương a, ba năm ở đây nàng cứ nghĩ mốc đến già vì ba lão già chết tiết kia không ngờ lại có một người để nói chuyện.

“Ngươi... là người hiện đại.”

Hai mắt hồng y nữ tử mở to vì ngạc nhiên quá độ, nàng lắp bắp: “Chẳng lẽ... ngươi cũng...”

“Đồng hương a, ngươi đến đây đã bao lâu rồi.”

“Được mấy năm rồi. Còn ngươi?”

“Ta cũng vậy.”

Ngọc Linh Hương nghĩ muốn ngửa đầu lên trời mà cười nhưng nghĩ lại đây không phải là bãi đất hoang mà chính là vương phủ a, thị vệ dày đặc khắp chôn liền bịt miệng lại nói nhỏ:

“Ngươi sao lại đến đây?”

“Ặc, thực ra cũng không có gì lớn lắm, nghe nói bên trong Tĩnh vương phủ có Ngọc kì lân nên ta vào “lấy”.”

Ngọc Linh Hương lắc đầu, sao lại hợp cạ với nàng vậy chứ, cái tính chôm đồ cũng giống. Đột nhiên hồng y nữ tử nhìn thấy “sắt vụn” trên tay ta liền mở to mắt, sao hôm nay lại lắm chuyện lạ như vậy?

“Ngươi là Lam Nhạn?”

“Đúng nhưng sao?”

“Trời đất, thảo nào lúc dọa ta ngươi mang độc ra. Cũng may là ngươi kịp dừng tay chứ không ta thành người thiên cổ rồi. Nghĩ lại thấy tức, nếu không phải ba lão già kia nhảm nhọt sang trông trọt, ta chưa đến tuổi chết, lão cũng tiễn ta đi nên chỉ còn cách đem linh hồn vào thân thể này. Ôi, cái Rollroyce ta mới mua...”

“Ách, ta thì đến số gần chết nhưng ba lão già kia thương tình nên tái sinh trong thân thể mới, haizzz... vừa mới nhận được cái bằng tiến sĩ y học thì đã gặp Diêm vương.”

“Oa, khổ như nhau. Ta là Phụng Diên Hồng.”

“Ngọc Linh Hương.”

“Không ngờ có duyên vậy, nhưng nhìn ngươi như vậy chắc cũng không phải là người bình thường.”

“À, ta bài danh Hồng Yến.”

“Hồng Yến?” Trời đất, hoá ra của nàng đồng hương lại chính là Hồng Yến đại danh thần thái. Nghe đồn không có thứ gì nàng ta không trộm được, Lam Nhạn nàng cũng phải đứng sau nàng ta ba bậc. “Ách, không ngờ thôi. Trùng hợp vậy hay kết nghĩa tỉ muội đi.”

Phượng Diên Hồng nghe vậy hai mắt sáng rỡ, cầm lấy tay nàng: “Vậy thì quá hay. Ta trước giờ chỉ có một mình.”

“Được a, bây giờ ngươi sẽ là nhị tiểu thư của Tuyệt Diễm các.”

“Hào. Sau này ta là muội muội, ngươi là tỷ tỷ.”

Hai người vốn dĩ nói chuyện quên mất một điều rằng vương phủ không phải là cái chợ, đến đúng lúc cao trào, một hắc y nam nhân cầm kiếm xông ra:

“Ai kia, mau ra không đừng trách.”

Linh Hương cùng Diên Hồng nhìn nhau. Haizzz, mắt mặt, vi phạm điều cơ bản nhất của “Thần sầu nghệ thuật”.

Nhưng cũng tại gặp lại đồng hương lại còn kết nghĩa tỷ muội nên cả hai đều quên mất.

Ngọc Linh Hương cười cười bước ra, “sắt vụn” sáng rỡ trong ánh trăng:

“Hum, có giỏi thì bắt bản cô nương.”

Ngay lập tức hắc y nam nhân liền nhận ra thanh kiếm kia chính là Lam Băng kiếm trong truyền thuyết. Khi chạm phải máu, thanh kiếm này sẽ ánh lên một màu xanh lam, cái danh Lam Nhạn của nàng cũng có từ đó.

“Lam Nhạn, ngươi đến vương phủ làm gì?” Hai người vừa giao đấu, hắc y vừa hỏi.

“Đến lấy mạng chủ nhân ngươi, được chứ?” Nàng nháy mắt, dĩ nhiên nàng cũng muốn giết hắc y nhưng may cho hắc y ở trong danh sách đỏ của nàng-những người cần cho sống không bằng chết.

Diên Hồng vỗ vỗ tay:

“Lam tỷ, đừng lo, nếu tỷ tử dưới tay hắc, ta sẽ cố gắng mang xác tỷ về.”

“Im ngay, ngươi không giúp ta thì thôi, ngồi đó khoa môi múa mép.” Ngọc Linh Hương cười nhạo. Thực ra nàng có thể nhanh hơn nhưng muốn xem thực lực của gã này nên mới cố tình dồng dãi. Là cao thủ, bất quá cũng có nhược điểm. Được, đằng nào Tuyệt Diễm các cũng có việc, kết thúc nhanh.

Ngọc Linh Hương nhanh nhẹn phát tay một cái, lợi dụng hướng gió dùng mê hương tiễn đám ô hợp này vào trong giấc ngủ.

Hắc y thấy có biến vội vàng quay mặt nín thở, bụi khói bay hết hắc y nhìn lại thì đã không thấy ai...

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đau Đầu

Ngọc Linh Hương cùng Phượng Diên Hồng nhẹ nhàng lướt qua hàng loạt mê trận cùng bẫy xà. Thực ra Tuyệt Diễm các ở sâu trong rừng phong một phần cũng là do nàng thấy màu đỏ của lá phong rất đẹp, trông cực kì thơ mộng mặc dù chỉ có nữ nhân mà không có nam nhân, trông thì vậy nhưng vào rồi mới nếm thử địa ngục trần gian. Chỉ có một từ để hình dung: Thảm. Vì vậy Phượng Diên Hồng cũng phải cực kì khó khăn mới vào được. Nàng ai oán lên tiếng:

“Hương tỷ, ta nói thật chứ, 81 cái mê hương trận pháp này quả đủ làm người ta sống không được, chết không xong. Phá xong một trận cứ như qua được một tầng địa ngục.” Cũng tại nàng chỉ chăm chăm học bì kíp “ăn trộm” mà không lo học võ công, thành ra nếu là cao thủ hạng nhất mới miễn cưỡng phá được một nửa, nếu là đệ nhất giang hồ hoá chăng mới có thể đi vào, còn nàng thì bị loại ngay từ vòng gửi xe. Cao thủ chưa chắc đã tinh thông y thuật, còn Hương tỷ của nàng chắc chắn là quái nhân. Đánh đám cũng tài, dùng độc miễn chê, không biết công phu diễn kịch sẽ thế nào đây?

Ngọc Linh Hương cười khê:

“Hồng nhi, ngươi chẳng lẽ không hiểu quy luật người phạm ta, ta phạm người hay sao? Ta mặc dù không phải người tốt nhưng cũng chẳng mấy khi tự tay giết người, đó là do họ tự tìm chết thôi. Mà ngươi yên tâm, nếu lỡ may không giải được, ngươi không chết quá khó coi đâu, đây toàn là thứ độc ta khổ công điều chế, chạm vào người là thành tro bụi luôn”

Phượng Diên Hồng hai mắt tròn trắng như cá chết trôi. Trời đất, may mà nàng không hề tặc tội gì quá đáng với Ngọc Linh Hương, nếu không, liếc nhìn bụi bân dưới đất, biết đâu nàng cũng cùng nằm xuống với chúng, bay bay theo gió..... nàng rừng mình.

Ngọc Linh Hương cười ha hả: “Được rồi, yên tâm đi, ta nào độc ác vậy, nói giải dễ thực ra cũng không dễ, nói khó cũng chẳng khó, để ý kỹ một chút sẽ thấy, làn mê hương này tồn tại thực chất là do tự nhiên, đó cũng là đặc điểm riêng của Tuyết Diễm các, nhân các hàng tháng đều được ta phát độc được cho uống, toàn thân kịch độc hơn cả nọc độc rắn hổ mang nên tự nhiên sẽ không có phản ứng với loại độc được thông thường này, người độc như người sương mù buổi sớm thôi. Còn người, chưa nếm độc bao giờ nên ta sẽ cho người uống hồng tuyết linh đan.” Nói rồi ném cho nàng một viên thuốc.

Phượng Diên Hồng nhìn viên thuốc trong tay, oa, có điểm lạ, màu đỏ rất đẹp, không lẽ... “Hương tỷ, linh đan này.... có phải tỷ dùng máu để luyện hay không?”

Ngọc Linh Hương ngã gậy đầu, nàng ngay lập tức đập cho nàng ta hai phát:

“Đồ ngốc, người ăn bã đậu hay sao mà ngu quá vậy? Tỷ tỷ người chẳng lẽ biến thái vậy? Cái này làm từ tuyết và 108 loại linh dược chỉ có trong Tuyết Diễm các thôi.”

“Tuyết ư?”

“Vâng, thưa mẹ của con, chỉ có nhân các mới biết hàng tháng cứ ngày 15 sẽ có hồng mai tuyết rơi. Không phải tuyết bình thường đâu, mà là tuyết có màu đỏ ấy, đồ hiếm đấy, đảm bảo trên Trái đất này không có nơi thứ hai như nơi đây đâu.”

“Ách, tỷ nói thật?” Phượng Diên Hồng trong đầu xuất hiện hàng ngàn dấu hỏi chấm.

“Ngày 15 thì biết. Không dồng dài nữa, hiện giờ có sự, nhanh chóng vào trong.”

Viên Tâm đường.

Ngọc Linh Hương cùng Phượng Diên Hồng nhảy vào trong ngay lập tức nhìn thấy thân ảnh Liễu Từ Viên đang nhàn nhã uống trà.

“Viên nhi, có chuyện gì?”

Liễu Từ Viên gật đầu, liếc nhìn Phượng Diên Hồng bên cạnh: “Ài?”

“Đồng hương của tỷ tỷ người, hiện giờ Nhị cô nương.”

Nàng liền nhận ra vấn đề, tỷ tỷ của nàng cũng từng nói, nàng đến từ một thế giới rất xa, nên có những hành động kì cục + kinh thiên địa thế + suy nghĩ dớ hơi và vớ vẩn.

“Nàng là Hồng Yến, Phượng Diên Hồng.”

“Từ Viên có lẽ Hồng tỷ.” Nàng cúi đầu.

Phượng Diên Hồng thấy vậy lập tức xua tay: “Làm ơn, đừng có cúi đầu, nhất là quỳ lạy nữa, ta tồn thọ chết. Người cổ đại các người động một tí là lại quỳ, bộ muốn ta sống đến 30 tuổi rồi Văn Đế luôn hả?”

Từ Viên khẽ cười, đúng là tri kỉ của tỷ tỷ, cách nói chuyện cũng giống hệt nhau, nhất là thân phận của nàng, Hồng Yến, đệ nhất thần thái, quá đúng nghề ăn trộm đồ cổ. Nhưng thôi, vào vấn đề chính.

“Có ba chuyện cần tỷ giải quyết.”

“Nói.” Ngọc Linh Hương bóc một chiếc bánh quy đặc chế hiệu con voi mà nàng chính là tác giả bỏ vào miệng.

“Thứ nhất, giang hồ đại hạ giá, nhằm, giang hồ mời tỷ đến dự buổi concert chọn võ lâm minh chủ.”

Phượng Hồng Diên bò ra mà cười, đúng là dưới trướng Hương tỷ cũng thật sự không có ai được bình thường, người cổ đại cũng biết nói concert (buổi hòa nhạc), đã vậy lại còn gọi buổi tranh đấu võ lâm minh chủ là hòa nhạc mới đáng sợ.

Ngọc Linh Hương cầm chum nhỏ:

“Thế thì có gì đâu?”

“Vấn đề là họ mời cả Ngọc cô nương lẫn Lam Nhạn.”

“Tốt thôi, Lam Nhạn do muội dịch dung, Ngọc cô nương do Phiêu Linh tái chế.”

Từ Viên chán nản, có chủ tịch tập đoàn nào lại lười đến mức mà thân phận của mình cũng bắt người khác đi thay.

“Thứ hai, hiện tại mỹ nhân y tiêu thụ quá mức vượt chỉ tiêu quy định một tháng 10 ngàn bộ, người thiết kế có mấy người nghỉ sinh nở, cho nên, mời tỷ hãy hoàn thành 100 bản thiết kế trong vòng hai ngày, cả y phục lẫn trang sức.”

Ngọc Linh Hương bắn hột nho ra ngoài: “Bộ muội định giết ta hay sao, hai ngày, 100 bản thiết kế. Hức, sao số tôi lại khổ như vậy, muội muội cũng bắt

nạt.”

“Tỷ im đi, ngày xưa tỷ lừa ta lên chức phó các chủ, toàn bộ sự vụ đều do ta giải quyết, còn tỷ chỉ ngồi mát ăn bát vàng, mỗi ngày ngủ đến khi gà gáy đã quá 1 canh giờ, còn ta 1 ngày ngủ được 6 tiếng. Tỷ ngược đãi lao động.”

“Được rồi.” Hai ngày nữa khổ rồi đây. Sau này nàng phải chăm tìm thêm lao động vậy.

“Thế tứ sắc đâu?”

“Vỹ Thủy hiện tại đang quản lí Nam Phong các, buôn bán Trữ tin các. Ngừ Lâm đang giải quyết chuyện Vô Tình môn, hình như bên đó môn chủ Lãnh Vô Tình đang có ý định “thôn tính” chúng ta. Thư Nguyệt thì vui đầu vào sự vụ buôn bán đến mức điên đảo. Ngân Phong thì thời kì khủng hoảng tiền măn kinh vì số người đến tìm giết người thuê quá nhiều. Đã vậy lại còn toàn những người có tiếng xấu trong giang hồ.”

“Được rồi.”

“Thứ ba, cũng là chuyện quan trọng nhất. Tên kia đã làm gì tỷ chưa?”

Ngọc Linh Hương cắn chặt răng, nhắm mắt lại. Ngay lập tức, một phát cốc đầu trúng ngay Liễu Từ Viên khiến nàng chóng mặt.

“Oái, tỷ làm gì vậy?”

“Người muốn chết hả? Gọi ta đến chỉ vì thứ việc còn con này ấy hả?”

“Đây không phải là chuyện con con, mà là chuyện cực lớn, tỷ nghĩ chuyện chung thân đại sự của mình là chuyện đùa hả.”

Phượng Diên Hồng ăn liền một lúc 10 cái bánh, bây giờ mới có thời gian để mở miệng:

“À, đúng, ta quên hỏi tỷ, sao tỷ phải làm vương phi của tên chẳng hoa kia?”

Thế là Ngọc Linh Hương vất tay lên trán đành giải đáp thắc mắc cô nàng kia.

“.....”

“Rồi, đã hiểu.” Phượng Diên Hồng cầm cốc trà ra về hiểu biết.

“Và hiện tại tỷ đã làm cho hần đau khổ bằng cách cho xuân dược cùng phệ cốt tán khiến cho hần có muốn làm việc kia cũng không thể bởi vì không có sức lực.”

Liễu Từ Viên bò lăn bò lộn ra cười. Biết mà, Hương tỷ nào phải người hiền lành gì cho cam. Dây vào chỉ có nước ăn cám trừ bữa.

“.....”

Đêm qua đi rất nhanh, Ngọc Linh Hương về vương phủ để sáng sớm đến xem kịch.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Xem Kịch (1)

Lúc Ngọc Linh Hương trở về thì Lan nhi đã thức dậy từ lâu. Nàng cung kính nói:

“Tiểu thư, hôm qua vương gia có cho người sang báo ngài có việc gấp không thể sang đây.”

Ngọc Linh Hương nhìn lên bàn thức ăn trước mắt liền ngồi xuống, đang cầm chiếc bánh bao nghe Lan nhi nói liền cười rộ lên như hoa đào, sóng mắt lưu chuyển.

“Hừm, căn bản là không thể đến, nóc từng đó phệ cốt tán thì đến hôm nay đứng dậy cũng khó, chưa kể còn bị xuân dược hành hạ. Cho hần chết, bản cô nương đỡ phiền.”

Lan nhi cũng cười phụ họa, nói thật chiều này quá thâm nho, chỉ có tiểu thư ranh ma của nàng mới có thể nghĩ ra được. Nếu đánh hần, có lẽ hần không sòn, độc phát thì nghi ngờ hần có thuốc giải, nhưng xuân dược thì chỉ có thể dùng nữ nhân, mà không có sức thì làm gì được, ném mùi vị này cực kì

thống khổ a?

Ngọc Linh Hương căn bản không quan tâm, lặng lẽ dùng thức ăn, mà ăn lại rất ngon miệng, mặc dù thức ăn vương phủ chẳng bằng 1/10 thức ăn nài vẫn dùng nhưng hôm nay tâm tình tốt thì dĩ nhiên cái gì cũng thấy đẹp, thấy ngon.

Ăn xong, Lan nhi đem khăn đến trước mặt nàng giúp nàng lau miệng.

“Lan nhi thay quần áo a. Bây giờ đến Thu Phong các xem kịch hay.”

Lan nhi nhanh nhẹn thay cho nàng một bộ bạch y thuần khiết, lại trang điểm hết sức xinh đẹp. Mặc dù không có dung mạo tuyệt luân, nhưng lại có một khí chất thanh nhã, cao quý không nói lên lời. Ngọc Linh Hương tự ngắm mình trong gương, dung mạo như vậy làm vương phi của hân cũng không có gì quá đáng. Còn dung mạo thực sự của nàng a, nam nhân như hân thì mơ đi. (Diêm: Haizzzzzzz.thế mà về sau tỷ vẫn chọn hân.)

Lan nhi chợt nhớ ra: “Tiểu thư, người là vương phi dĩ nhiên là những trắc phi kia của hân phải đến chỗ nàng dâng trà?”

Ngọc Linh Hương cười mỉa: “Haizz, các nàng nghĩ ta sẽ không cho được lợi lộc gì nên chắc chắn có tâm khinh thường, chỉ sợ bây giờ đang cũng Lâm Thư Uyển bàn kế đối phó lật đổ ta. Thượng Quan Vũ Hiên kia cũng muốn hừ ta nhưng không có lí do gì nên chắc chắn mắt nhắm mắt mở để cho các nàng hãm hại ta. Ta chỉ cần thuận thế đẩy thuyền giúp bọn họ nhanh chóng hoàn thành “sự vụ” thôi.”

Lan nhi vãi nàng hai tay. Tiểu thư của nàng rõ ràng quá thông minh, bảo sao trong vòng có vài năm liền phát triển Lâm gia đến mức không thể tưởng tượng, còn cho ra đời hân một môn phái không ai dám chung đụng.

Chủ tử ra ngoài, không có lấy một nha hoàn, nhìn lại tám biển mới biết hóa ra đây chính là Lãnh Đạm cư. Những nữ nhân thất sủng sẽ được đưa vào đây, không có nha hoàn hầu hạ mà phải tự mình làm việc, nói chính xác thì hân chỉ cấp cho nàng chỗ ăn ngủ, không khác nuôi một con chó là mấy.

Lan nhi hừ lạnh, trên giang hồ, địa vị tiểu thư cao như vậy mà lại bị một tên vương gia con con khi dễ, thật tức chết nàng. Nàng đang cảm thấy bức tại sao hôm qua không cho gấp đôi thuốc lên cho hân bảy ngày không thể xuống giường.

Ngọc Linh Hương không thèm để ý các nha hoàn thấy nàng cũng không chịu hành lễ, bởi vì chỉ lát nữa thôi, chủ tử của bọn hân sẽ làm gương cho bọn hân.

Đến Thu Phong các, nhìn rõ hai cảnh vệ đứng trước có ý “không cho xông vào”. Nàng liền phát tay một cái, Lan nhi hiểu ý ra đứng trước, lập tức hai thanh kiếm xò ra phát thành hình chữ thập chắn trước mặt nàng. Rất nhanh Lan nhi lớn tiếng:

“To gan, ngay cả vương phi cũng dám cản đường.”

Hai thị vệ mặt mày không đổi, không xiêm nịnh, cũng không khiếp sợ lãnh âm:

“Thị, vương phi, trước giờ không ai có thể vào đây ngoại trừ vương gia hoặc vương gia có lệnh.”

Ngọc Linh Hương thổi móng tay phù phù, biết ngay là kiểu gì cũng nói như thế nhưng căn bản nàng không có thời gian để đòi co với bọn chúng, ok? Trước giờ không có nơi nào nàng muốn mà không thể vào, tại sao cứ ép nàng phải đi vào con đường phi chính nghĩa hay còn gọi là bạo lực vậy? Quá đáng nha.

“Bản phi dĩ nhiên biết, nhưng ta vào vấn an vương gia là lẽ luân thường. Chẳng lẽ hai cái thị vệ nho nhỏ các ngươi ngăn được ta? Hay là, một vương phi không được sùng như ta không xứng để các ngươi đặt vào mắt?”

Hai thị vệ nhìn nhau khó xử. Bọn hân là không thể không làm theo quy định, vì lệnh vương gia trước giờ chỉ cho phép Uyển trắc phi có thể bước vào, giờ xác thực cũng một phần xem thường nàng, nhưng không ngờ một nữ nhân lại có thể có khí chất hùng hồn như vậy? Nàng khôn khéo thông minh, biết nắm vào chỗ yếu để bắt thóp người khác, chỉ sợ ngay cả vương gia cũng khó kiềm chế. Suy nghĩ một hồi, cuối cùng vẫn là nhường đường cho nàng.

“Thỉnh, vương phi.”

Lan nhi huyết một tiếng sáo, vẫn là tiểu thư cường đại a? Hừm, nàng cũng thích hòa bình, không có bom lửa chiến tranh, đi theo tiểu thư cũng học được kha khá thứ, nhất là tính cách bất cần đời, xem mọi người như củ khoai lang.

Trong mắt nàng, tiểu thư là thiên tiên chuyển kiếp, à, giờ còn thêm nhị tiểu thư nữa, còn tất cả những người khác, chỉ là động vật biết ăn ngủ nhưng không biết suy nghĩ. (Diêm: hoan hô, ta ủng hộ cách nhìn của Lan tỷ. ~ Lan nhi: dĩ nhiên, ta là ai. Há há há.)

Ngọc Linh Hương tiêu sái tiến vào, bạch y thanh khiết lấp lánh, khiến cho nàng không hề mất đi vẻ mỹ lệ lại thêm ý vị thanh cao. Nha hoàn đứng ngoài tuy một mặt khinh thường nàng nhưng vẫn có lễ:

“Thỉnh an vương phi.” Một mặt nói, nhưng lại không có một ai quỳ xuống, thậm chí cúi đầu cũng không.

Ngọc Linh Hương cười nhẹ liếc Lan nhi vân đạm phong khinh. Lan nhi hiểu ý, hà hơi vào bàn tay xoa xoa, ngay sau đó một đạo âm thanh vang lên:

“Bốp!”

Liền một lúc năm hồng y nha hoàn đồng loạt ngã xuống đất, bên má bị đánh một màu đỏ sậm, khóe miệng các nàng có chút rỉ máu. Lan nhi thối thối hơi tay lãnh đạm cười đứng về phía sau. Năm nha hoàn nhìn nàng cảm hận hết to:

“Ngươi đánh ta?”

Ngọc Linh Hương hơi lắc đầu, nha hoàn y như chủ tử a, nông cuồng hết biết, không coi ai ra gì, đáng tiếc cho các nàng chọn nhầm người để chơi. Đáy mắt lộ một tia âm ngoan cười cợt nói:

“Sao, chẳng lẽ ta không thể dạy dỗ các ngươi?”

Một hồng y trong số đó cười đến khinh miệt nhìn nàng. Tất cả thiếp thất của vương gia ai ai muốn đến đây cũng đều phải nịnh nọt ả, ngay cả Uyển trác phi cũng có thái độ hòa nhã mà nàng ta, chỉ là một vương phi thất sủng lại dám đề cho nha hoàn đánh nàng:

“Ngươi nghĩ ngươi là ai? Thất sủng cũng đòi lên mặt. Ở đây, nữ chủ mới chính là Uyển trác phi, còn ngươi, vương phi chỉ là danh nghĩa thôi.”

Cuồng vọng a. Bất quá nàng vẫn còn muốn chơi tiếp, Lan nhi hiểu ý bèn đợi cho năm nữ nhân đã đứng thẳng dậy liền một bạt tai, đối hướng má còn lại. Ngọc Linh Hương mỉm cười, hai bên cân rồi a, nàng rất tốt, hôm nay các nàng ra ngoài liền không cần thoa phấn.

“Thất sủng nhưng bản phi vẫn là vương phi, ngươi một nha hoàn nho nhỏ, ta muốn các ngươi chết liền không có đường sống. Không tin thì thử xem.”

Hồng y nha hoàn bị đánh đau, mắt đầy hận ý nhưng nghe nàng nói vậy liền cười như điên. Nàng là ai a? Thiếp thân nha hoàn của vương gia, lẽ nào hấn vì một vương phi thất sủng liền giết nàng.

“Chỉ sợ người chết liền là ngươi.”

“Được.”

Hai bên vừa “thỏa thuận” xong, liền có một nữ nhân mặt mày thanh tú, ánh mắt một tầng lạnh lẽo bao phủ, dù mặc trang phục nha hoàn nhưng khí chất của nàng liền như một tiểu thư gia thế, đoán 200% chính là thuộc hạ cấp cao của tên kia a. Nàng ta mở miệng:

“Vương phi, vương gia không khỏe, liền mời ngài trở về Lãnh Đạm cư.”

Ngọc Linh Hương nàng là ai? Làm sao vì không khí đột nhiên bị hạ xuống mà làm theo ý nàng ta. Ha, không khỏe, dĩ nhiên, hấn mà khỏe thì thuốc của nàng có vấn đề chắc. Bây giờ mà xuống giường được là giỏi a.

“Cô nương, thân làm vương phi dĩ nhiên phải chăm lo cho vương gia, ngươi nên để ta vào thì hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Xem Kịch (2)

Ánh mắt nàng tuy mang vẻ cười cợt, hòa nhã nhưng thực sự ảo diệu trong đó chỉ có Lan nhi cùng nha hoàn kia mới hiểu rõ là nàng đang uy hiếp.

Hoàng y nữ nhân đột nhiên cảm thấy không gian bị tạo áp lực rất lớn khiến cho nàng liền cảm thấy ngực mình đau nhói, liệu không phải vương phi kia đang dùng “áp lực trận”. Không thể, nàng ta vốn hoàng hoa khuê nữ, làm sao có thể biết võ công, huống chi “áp lực trận” phải có võ công thượng đẳng cùng thiên phú mới có thể luyện được.

Hoàng y không muốn dài dòng nữa, liền tránh đường, trong tâm nảy sinh nghi ngờ, Dạ không lẽ điều tra thiếu, nữ nhân này phải chăng một cao thủ thâm tàng bất lộ, như vậy vương gia liền cần cẩn thận hơn.

Ngọc Linh Hương mỉm cười, trước giờ không một ai có thể thoát ra khỏi “áp lực trận” của nàng, huống chi võ công của hoàng y nữ nhân này cũng chỉ là hàng nhị đẳng trong giới giang hồ. Nhưng là, cho các nàng điều tra đến Tết năm sau cũng không tra được cái gì. Trừ tin các của nàng đầu phải chỉ để ngồi không.

Nếu nàng không muốn tổ chức động tay có lẽ chỉ cần một câu nói cũng đủ để giết chết 1000 Tinh vương.

Bởi vì, hàng tháng trong chuyên mục đặc biệt của Nhật Nguyệt báo có lập bảng xếp hạng thập đại cao thủ, dựa trên số người giết, người bị giết có tầm cỡ như thế nào, v.v.; quan trọng nhất là nửa năm một lần phát ra “Cửu chuyển hoàn hồn đan” làm phần thưởng cho bất cứ ai có thể sát được đại nhân vật mà bản báo đề ra cộng thêm danh hiệu đệ nhất nhân. Chỉ riêng cửu chuyển hoàn hồn đan đã khiến người người mơ ước, nên nếu nói tài lực của nàng không đủ giết hấn, nhưng nếu tất cả nhân sĩ cùng hùn nhau vào đánh, hấn chỉ sợ mười mạng cũng bị giết.

Ai, nàng hiền lành mà, tội gì giết người sát khí đầy thân, hơn nữa, nếu được nàng giết còn là một vinh hạnh a. (Diễm * trừng mắt khinh bỉ * tự sướng phát sợ ~ NLH: người cũng muốn? sát khí đằng đằng ~ Diễm: không, chạy mất dép.)

Ngọc Linh Hương suy nghĩ một hồi, tiêu sái đi vào. Bên trong một lớp đồ đạc tinh xảo, tất cả đều là đồ thượng phẩm khó tìm, bàn ghế này nếu nàng nhớ không nhầm thì hình như là đồ cống phẩm từ Tây Vực một năm trước, lần đó nàng vào Hoàng cung trộm đi Thủy Hồng Ngọc cùng bộ với cái này, thật ra nàng cũng muốn đem về dùng nhưng ngại công kênh, hoa văn thực sống động a, quá đẹp luôn, chắc hẳn nhà thiết kế phải rất tài năng a.

Chân hương, nhuyễn ngọc, hân quả thực rất biết hưởng thụ, tuy hơi kém một chút về khoản dùng tranh cổ làm giấy dán tường nhưng nàng vẫn rất ghi nhận trình độ.

Lúc này nàng liền để ý tới một thân ảnh đang ngồi trên giường, bên cạnh một nha hoàn đang cầm bát cháo dâng hân. Hảo, cũng một soái ca, mắt phượng, mày kiếm, mặt đẹp tựa trích tiên, quần áo tuy hỗn độn, mái tóc dài xoã tung nửa người càng khiến hân thêm yêu nghiệt hơn.

Nam nhân cần chi đẹp vậy, nếu ở hiện đại, chắc người hâm mộ hân đập sập cả Tỉnh phủ này.

Nàng là một người không hề ngay thẳng, nên nói dối cũng là nghề, trình độ diễn kịch lại thuộc hàng siêu sao, dĩ nhiên có khen hân cả chục câu trong khi nàng đang sớm phát ối cũng chẳng hề gì.

“Thần thiếp thỉnh an vương gia.”

Nói rồi cũng chẳng đợi hân ư hử, nàng liền tiếp lời:

“Vương gia trong người không khỏe? Liệu có cần phái thái y chẩn bệnh. Ta cũng là biết chút ít y thuật học từ phụ thân nên vô cùng hiểu bệnh mà càng nhẹ càng nguy hiểm hơn.”

Thượng Quan Vũ Hiền ngược mắt nhìn nàng. Đây là đối tượng mẫu phi chọn cho hân, quả thực không bằng một phần Thu Uyển, tuy có đẹp nhưng nàng vẫn là rất bình thường trong mắt hân, lại càng không thể so sánh cùng người kia.

“Vương phi không trách bản vương hôm qua không cùng nàng?”

Ngọc Linh Hương thầm cười, ta mừng còn chả được, mà xin lỗi người, người khổ là do ta a. Thượng Quan Vũ Hiền nếu biết nàng chính thủ phạm chắc chắn sẽ mời nàng vào lồng lửa ngay lập tức. Hân quả thực điên người, thật không thể ngờ được lại có người đích thị ám hại hân, không phải độc được gì nhưng trong bát chè hạt sen hôm qua rõ ràng có xuân dược, đáng hận hơn lại có cả phê cốt tán một lượng lớn làm cho hân liên thống khổ cả đêm, đến giờ vẫn không có một chút sức lực. (Diễm đáng đời, hử.)

Nhưng người này nhất định là một thần y tái thế, phê cốt tán này không mùi, không màu, đến hân cũng nhận không ra. Người làm được điều này trước giờ chỉ có một mình Quý Y, không lẽ ai đã lấy được của lão. Nhưng trước giờ Quý Y luôn độc lai độc vãng không thân thích ai, tùy thời cứu người, cũng tùy thời giết người, người liền quý dị như tên. Đúng thật khó hiểu. Nhưng người này càng không thương tổn hân, đó mới chính là điều lạ lùng nhất.

“Vương gia, ta đâu dám trách người, hơn nữa, là người đang bị bệnh, cần tĩnh dưỡng cho khỏe.”

Một bên Lan nhi sắp ới đến nơi, tóc gáy dựng ngược lên. Nàng sắp chết vì trình độ giả nai xuất sắc của tiểu thư. Buồn nôn vậy mà cũng nói được. Haizzz...

“Nhưng là.....” Đột nhiên, khóe mắt nàng lấp lánh lệ quang, chỉ trực trào khóc, tuy không có phương dung xuất sắc nhưng lại khiến người ta không nhận được mà che chở nàng.

Nàng đang chờ a, 3... 2... 1..., tách.

“Vương phi có chuyện gì ủy khuất?”

Ngọc Linh Hương hài lòng, tốt a, rốt cuộc hân cũng xứng đáng lộn giống tu luyện, liền mới vậy thôi đã gục rồi. Nhưng mà không vậy sao nàng dám đặt cược. Nàng xốc lại tinh thần, thầm nở một nụ cười đúng chất close up, thanh âm phút chốc trở nên nghẹn ngào.

“Nhưng là... lúc vào thăm vương gia, ta thấy thị nữ của Thu Phong các có vẻ quá nhọt nhọt nên liền bảo Lan nhi đưa phần thơm cho các nàng thoa, không ngờ thoa xong rồi, các nàng liền trở mặt đòi lấy tiền của ta mới cho ta vào, còn nói ta chỉ là vương phi thất sủng, không xứng đáng các nàng hầu hạ, nên đi chết cho xong, chủ nhân thực sự mới là Uyển muội. Hu hu...”

Lan nhi cam bái hạ phong, chuyện vậy mà cũng nói được. Thật thảm 5 cái nha hoàn kia a. Phạm vào chủ tử chỉ có một kết cục.

Thượng Quan Vũ Hiền trầm mặt lại, chẳng lẽ hạ nhân trong Thu Phong các lại lớn gan như vậy? Nhưng nhìn biểu hiện của nàng cũng không phải là nói dối. Nếu quả thực hân có lẽ phải răn dạy lại tất cả, dám đòi chủ tử như vậy, nếu nàng có nói ra ngoài chỉ sợ mặt mũi của hân cũng không còn.

“Truyền các nàng”

Hoàng y nữ nhân lạnh lùng gật đầu, sau đó phi ra ngoài. Chưa đầy 10 giây, năm cái hồng y nha hoàn kia liền bước vào.

Hắn mặt lạnh nói:

“Các người đối chủ tử như vậy? Dám bắt kính đối vương phi?”

Năm cái nha hoàn liền lập tức hiểu ra chuyện gì, căm hận nhìn Ngọc Linh Hương, nhìn hắn ủy khuất:

“Thật sự không có, vương gia, rõ ràng là nàng cho nha hoàn đánh bọn nô tì.”

Nói rồi hướng mặt về phía hắn.

Thượng Quan Vũ Hiền nhìn mặt các nàng, xác thực có đỏ, nhưng là giống đánh phần đậm hơn. Đúng lúc đó, nàng ngược khuôn mặt đầm nước mắt về phía 5 cái nha hoàn:

“Sao các người lại có thể vu oan ta như vậy. Ta biết rằng ta không có được sủng nhưng cũng không thể chịu nhục như vậy.”

5 nàng khiếp sợ nhìn Ngọc Linh Hương, nàng ta đôi trắng thay đen, diễn giống y như là các nàng đã đánh nàng ta vậy. Nghĩ vậy cũng khóc hướng Thượng Quan Vũ Hiền:

“Vương gia, oan quá, bọn nô tì không có đối vương phi như vậy.”

“Vậy ý các người là ta nói dối. Thật không ngờ, địa vị vương phi chỉ có vậy, tùy tiện nha hoàn cũng khi dễ được.” Ách, nước mắt của nàng tổn quá đi, làm ơn tên chó chết kia mau xử tội giùm đi.

Thượng Quan Vũ Hiền sầm mặt lại, nàng sống chết làm sao hắn không quan tâm nhưng là người ngoài biết được liền không hay, hắn cư nhiên không ngờ nha hoàn Thu Phong các liền to gan như vậy? Phải chăng hắn không để ý kì cương?

“Lôi ra ngoài đánh 50 trượng, cho các nàng xuống phòng giặt.”

“Vương gia, oan quá, vương gia,....” Các nàng vừa kêu xin, vừa hận ý nhìn Ngọc Linh Hương, trong đôi mắt ngấn lệ kia đột nhiên nảy lên một tia lạnh lẽo. Người hãy cứ chờ đây.

Ngọc Linh Hương cười khẩy, nàng làm sao không thấy sát ý trong mắt các nàng nhưng là 50 trượng, các nàng có sống được hay không rồi tính tiếp. Đụng vào nàng ư? Chuyện này khỏi cần nói. Nàng tiếc độc được nên mượn tay lợn giống, chứ nếu vào tay nàng, chỉ có nước cầu nguyện chết cho nhanh.

“Vương phi đã vừa lòng?” Hắn liếc nàng. Thực ra, hắn cũng nhân cơ hội này để chỉnh lại hạ nhân trong phủ, bớt đi một hai người cũng không sao.

Nàng gạt lệ nhu thuận gật đầu:

“Tạ ơn vương gia.”

“Không có gì, vương phi về nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.”

Nàng lập tức quay ra, ở cùng hắn giây nào nàng tổn thọ giây đó.

Hoàng y đợi đến khi nàng đi rồi mới nhẹ giọng bẩm báo:

“Vương gia, nàng ta không bình thường.”

“Không bình thường?” Hắn nhướn mày.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tuyệt Tình Cốc

“Không bình thường?” Hắn nhướn mày.

Hoàng y nữ tử trầm ổn, không nhanh không chậm nói:

“Đáng lẽ nàng không được vào đây, thế nhưng lúc đó đột nhiên có “áp lực trận” khiến nô tì quá mức khó chịu nên đành nhường đường.”

Sắc mặt Thượng Quan Vũ Hiên trầm lại. “Áp lực trận” là thứ tuyệt học võ công không mấy ai có thể luyện thành. Nhìn nàng ta một vẻ nhu nhược đến cảm cảnh cây cỏ lẽ cũng không dám ngắt, lẽ nào lại có thể dùng “áp lực trận”.

Nhưng là cũng không nên khinh thường, hẳn trước giờ không hề tin tưởng những người mình không biết rõ. Thân phận của nàng không đáng nghi ngờ nhưng ai dám đảm bảo nàng chính là Lâm tiểu thư thật sự?

“Lui.”

“Dạ.” Phát một cái, thân ảnh màu vàng biến mất như chưa từng hiện hữu.

Đáy mắt Thượng Quan Vũ Hiên lóe một tia sáng.

Bên ngoài cửa sổ, một bóng đen nhếch lên một nụ cười nửa miệng. Một cơn gió lướt qua, bóng đen biến mất, chỉ còn lại một mùi dạ lan hương thoang thoảng. Sau khi thân ảnh đó đã đi rồi, từ trên cây, một thân ảnh khác tinh nghịch vuốt ve chiếc nhẫn dương chi bạch ngọc, ánh mắt một màu xanh lam tựa tiểu phi tiểu, đột ngột hiện lên một tia sắc lạnh.

Bên này, Ngọc Linh Hương tươi cười rời đi. Aii, nàng cực kì thỏa mãn, nhìn biểu hiện của hắn hôm nay, đảm bảo hôm qua hắn còn khổ hơn là con thú lông lộn lên lúc bị thương a. Kinh nghiệm nhiều năm của nàng nhìn bệnh nhân làm sao có thể sai. Nên nghĩ nàng còn tốt chán nha, mới chỉ mới dùng liều lượng rất nhỏ và thuộc hệ nhẹ nhất trong các loại nhẹ. Chữ độc nàng chế cả nghìn loại, mỗi loại chỉ một tí tẹo trộn vào nhau thôi, đảm bảo người hắn nổ luôn vì bị các loại độc “đánh nhau”.

Bỗng cảm nhận được một luồng sát khí ập đến, mũi nàng thoang qua mùi dạ lan. Lan nhi tuy phát hiện nhưng cũng không có nói ra, chỉ yên lặng đứng sau, tay âm thầm cầm ám khí.

Thanh âm cười cợt vang lên:

“Yên tâm, ta không có hại ngươi.”

Ngọc Linh Hương lãnh đạm nói:

“Nước sông không phạm nước giếng. Trước giờ chúng ta cùng Tuyệt tình cốc các người không hề đụng chạm, có gì phải đến trêu chọc, thưa Dạ Lan cô nương.”

Ngay lập tức một lục y thân ảnh từ trên cây đáp xuống, nét mặt thoáng chút ngạc nhiên:

“Không thiếu người có mùi dạ lan hương, làm sao ngươi biết là ta?”

“Đừng quên, ta là thần y, về độc dược ta cũng là bậc thầy, Tuyệt tình cốc các người sinh trưởng vùng núi đặc biệt, không khí bị nhiễm một loại độc đặc trưng khiến thân thể mỗi người đều có một mùi hương lạ, điển hình Dạ Lan ngươi. Làm sao ta lại không thể nhận ra đó chính là loại độc gì chứ? Vì chính ta năm đó cũng đã từng giải độc này cho một người. Thứ hương đó có lẽ đến lúc chết ta cũng không thể quên.”

Dạ Lan thoáng chốc sầm mặt lại. Mặt mũi đỏ gay. Đúng, nàng làm sao quên được, người đó chính là từ bỏ mạng sống của mình còn hơn là tồn tại mùi hương mà suốt đời này nàng tha thiết có được. Nàng ta lúc nào cũng như vậy, luôn luôn có tất cả, còn nàng, lại chẳng hề có gì, người đó cũng chỉ nhìn nàng ta, sao lại chưa bao giờ nhìn nàng. Kể cả đã chết cũng khiến người ta nhớ mãi không quên.

“Lam Nhạn, ta đến đây không phải cùng ngươi bàn chuyện cũ, cốc chủ muốn thỉnh ngươi một lời mời.”

Ngọc Linh Hương cười khẽ, tay áo tiêu sái giờ lên:

“Hừ, cốc chủ các ngươi ta chưa bao giờ coi trọng. Hắn là dạng người ta ghét xép thứ hai, cầm lên nhưng không bỏ xuống được, lại còn cố tình phá hoại. Con người như vậy ta khinh, huống chi năm xưa ta đã định phé một tay của hắn, chính là nàng xin cho, nếu không, dù có là Tuyệt Tình kiếm khách danh chấn giang hồ như hắn, ta chỉ cần một độc hắn liền chết. Trước giờ ta muốn người nào chết, người đó chưa từng được sống.”

Dạ Lan có chút e sợ, nhưng vẫn bảo trì trạng thái. Nàng ta nói vậy nhưng cũng là không giết, Tuyệt tình cốc là gì, tổ chức sát thủ lớn nhất lục quốc, nhân số hàng nghìn người, tuy Tuyệt Diễm các thế lực không nhỏ nhưng chắc chắn đâu không lại. Vì vậy nàng không có gì phải sợ.

Ngọc Linh Hương nhấc tay lên đầu cầm một chiếc trâm nhỏ có hình bông tuyết ném về hướng Dạ Lan. Nàng ta tiện tay nắm lấy. “Truy mệnh tuyết?” Nàng ta hô lên.

“Dạ Lan, ta không muốn có dính dáng tới ngươi cùng Tuyệt tình cốc, ngày xưa ta tha hắn một mạng cũng đã là thiện lương hết mức rồi. Lời thề với người đó chỉ nói ta không thể có tâm giết hắn, chứ không nói rằng ta không được giết hắn vì phản kháng. Đừng tưởng ta không biết ngươi đang nghĩ gì, ta hiểu về độc dược còn nhiều hơn các ngươi đã giết bao nhiêu mạng người. Chỉ cần dùng một ngón tay thôi, Tuyệt tình cốc sẽ không còn một người.”

Dạ Lan khiếp sợ khiến cho sắc mặt nàng trở nên tái mét, môi run run. Lam Nhạn này lúc này thật khác hẳn vừa nãy đùa giỡn cùng Tĩnh vương gia. Đó là một con người cực kì đáng sợ. Ánh mắt âm lãnh khiến cho nàng không tự chủ run lên. Năm xưa tuy không được trực tiếp gặp mặt nhưng nghe các

trường lão kể lại cũng khiến nàng kinh sợ. Lần đó cốc chủ đã suýt mất mạng, mặc dù nàng ta không hề làm gì, chỉ dùng một điệu múa liền khiến hắn sống không được chết không xong.

Ngọc Linh Hương biết nàng ta sợ nên cũng dịu giọng, thực sự tai nạn năm đó nàng cũng là một phần có lỗi, biết là cực kì nguy hiểm nhưng nàng vẫn làm, dù vậy cũng không làm nàng có thiện cảm hơn với Lịch Tuyệt Tình. Nhưng nàng ta không hề đơn giản là vì lí do đó mà đến đây.

“Nói với Lịch Tuyệt Tình, ta sẽ dùng Cửu chuyển hoàn hồn đan để giữ lại mạng sống Tình vương, muốn chọn cái nào là tùy hắn.”

“Ngươi, làm sao có thể...” Dạ Lan khiếp sợ nhìn nàng, làm sao nàng ta có thể biết được nàng được lệnh đến đây giết Tình vương.

Không khí dường như ngưng đọng lại, Ngọc Linh Hương đã bình thần trở lại, nhưng vẫn khiến Dạ Lan sợ sệt vô cùng. Đến nàng còn không có quyền giết hắn huống chi chỉ là một Dạ Lan nhỏ nhỏ.

“Ngay khi bước vào Thu Phong các, ta đã biết sự hiện diện của ngươi. Ta nghĩ độc còn nhiều hơn ngươi ăn cơm, trong lư hương rõ ràng có cho thêm Lan chi điệp. Thứ này không có hại, lại có mùi thơm, tăng thêm sức khỏe nhưng đối với thể chất đặc biệt của Thượng Quan Vũ Hiền chuyên sử dụng Thập bạch thảo tăng thêm công lực thì lại là độc chí mạng, hai ngày sau khi trúng độc kinh mạch sẽ đứt đoạn rồi chết. Lan chi điệp trước giờ chỉ sinh trưởng được ở Tuyệt tình cốc, nếu các ngươi không muốn giết hắn thì tại sao phải làm vậy?”

Dạ Lan khó nhọc lắc đầu, mồ hôi rơi xuống đất:

“Không phải, đây là một vụ giao dịch, thứ trao đổi chính là Tình vương và Tử Nguyệt Băng.”

“Tử Nguyệt Băng?” Lan nghi kinh ngạc lên tiếng.

Tử Nguyệt Băng chính là một trong 6 báu vật truyền kì ở lục quốc. Đây là một viên ngọc hình mặt trăng được bao phủ một lớp băng tuyết không tan có màu tím huyền bí. Một trong 6 báu vật, không làm vụ giao dịch này thì đúng là ngu.

“Cốc chủ là ai?”

“Hắn mặc một bộ quần áo màu đen che kín hết người, chỉ để lộ một đôi mắt màu tím bạc rất kinh khủng. Cốc chủ không muốn dây dưa nhiều nên đã nhận.”

Hắc y, tử nhân, ở Vân Lạc quốc cùng Ngọa Hồng quốc chỉ có mắt màu đen, Hạo Long quốc mắt màu nâu, Tiền Nguyệt quốc mắt màu xanh, Ngự Tịch quốc mắt màu đỏ, chỉ có Tử Việt quốc có người hoàng tộc điển hình mới có mắt màu tím. Tử Việt quốc cách xa như vậy không ngờ mất một báu vật chỉ để lấy mạng Thượng Quan lộn ngược, như vậy có phải là quá thua thiệt hay không? Nàng rất tò mò mục đích của bọn họ.

Suy nghĩ một hồi, nàng nhắc tay ném một thứ cho Dạ Lan. Nàng ta nhanh tay bắt được nhìn kĩ, đây không phải là...

“Lục tiết tiên?”

Lục tiết tiên tuy không phải một trong 6 báu vật nhưng uy lực cũng không kém. Một mũi tên có thân màu xanh lục, đầu tên được khảm huyền thiết, thứ kim loại cứng nhất, phải nói đây là thứ vũ khí mà tất cả nhân sĩ võ lâm đều mơ ước, không ngờ lại là Lam Nhạn sở hữu.

“Lục tiết tiên này tuy không bằng Tử Nguyệt Băng nhưng có lẽ cần thiết hơn với Lịch Tuyệt Tình. Cộng thêm, 15 tháng này ta chấp nhận lời mời của hắn.”

Dạ Lan biết đây đã là giới hạn liền ôm quyền:

“Tái kiến.”

Mùi dạ lan chỉ còn thoang thoảng, thân ảnh lúc trước đã biến mất. Lan nghi suy nghĩ hướng nàng:

“Tiểu thư, người thực sự cũng không muốn trừng trị 5 cái nha hoàn kia nhưng là lấy họ phân tán sự chú ý của Tình vương để cho thuốc giải vào lư hương?”

Ngọc Linh Hương gật đầu. Nhưng một mũi tên trúng hai con chim cũng không tồi, để cho hạ nhân trong Tình phủ này không nói bước theo họ bất kính nàng là được. Nếu không phạm nàng chắc chắn nàng sẽ dễ yên.

“Nhưng là rốt cuộc ai muốn giết hắn? Tử Việt quốc có nhiều người tử nhân, làm sao tìm được?”

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Thỏa Thuận

Lan nhi trầm tư, muốn tìm thực ra cũng không khó.

“Tiểu thư, em đoán hẳn chính là người hoàng tộc Từ Việt quốc, hơn nữa còn là một người có chức quyền rất cao. Và...” Mắt nàng lóe lên một tia sắc lạnh.

“Còn ngầm được Từ Việt hoàng đế đồng tình.” Ngọc Linh Hương lạnh lùng tiếp lời. Từ Nguyệt Băng trùng hợp trùng màu với màu mắt hoàng tộc, có thể đây chính là thánh vật của Từ Việt quốc trong truyền thuyết. Mà người có thể sở hữu thứ đó chắc chắn chỉ có thể là hoàng đế và con hắn.

Nhưng là nếu giết được Thượng Quan Vũ Hiền rồi thì sao? Hẳn chỉ là một hoàng tử, quyền chức trong cung cũng chỉ có một phần nhỏ, Thái tử cùng Từ hoàng tử mới chính là tổng giám đốc, hẳn chết lợi gì cho hoàng triều chứ. Chẳng lẽ.....

Nàng quả thực quá bất cần.

Nếu trực giác của nàng là đúng thì có lẽ đây không còn là một cuộc chơi nữa.

Ngọc Lộ các.

Lâm Thư Uyên tao nhã cầm tách trà lên uống. Quây quanh nàng là 8 cô nương ăn mặc đầy màu sắc. Một nàng lục y dầu môi:

“Uyển tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ không lo lắng hay sao?”

Lâm Thư Uyên khẽ cười, lo lắng, ai là người cần lo lắng hơn:

“Ngạch Nhã, người sao không thông minh một chút nào vậy? Nếu cần lo lắng thì ta đã lo lắng, hôm qua chẳng phải động phòng vương gia cũng không có làm hay sao?”

Lục y kia bị mắng liền ngượng ngùng cúi mặt xuống. Các nàng khác nhìn nàng ta chế nhạo. Một hồng y lên tiếng:

“Phải rồi, vương gia sủng nhất chỉ có Uyển tỷ tỷ thôi nha. Nàng ta dù có đẹp mấy cũng không bằng tỷ, làm sao vương gia thích nàng cho được.”

Thư Uyên đặt tách trà xuống, hướng hồng y nở nụ cười. Nhưng ngay sau đó liền chặt gãy lời nịnh nọt:

“Tổ Hoàn, ta không hề thích nghe nịnh nọt, các người có vẻ nịnh nhằm người rồi. Tuy vương gia có sủng ta nhưng là ta cũng không coi các người là người dưới trướng bắt các người phục tùng.”

8 nàng sầm mặt xuống, trong lòng âm thầm oán giận.

Vênh váo cái gì, nếu người không được vương gia sủng, coi bọn ta xem người thành cái gì? Bọn nàng còn cần nàng ta nói tốt trước mặt Vương gia, chứ nếu không, nữ nhân làm sao thích nổi có người đẹp hơn mình. Nữ nhân đối nữ nhân cùng phu quân chỉ có đố kỵ.

Thư Uyên làm sao không biết các nàng nghĩ gì, nhưng là nàng cũng không có tâm cơ sâu sa như vậy, không muốn đối đầu, cũng chẳng muốn thị uy.

Đối nàng, chỉ cần có thể ở cạnh hắn thay người đó, nàng đã rất mãn nguyện rồi. Nhưng quả thật nàng không biết tại sao đối hắn chỉ có tâm kính trọng cùng ngưỡng mộ, hẳn bên người khác lại không có cảm giác đố kỵ, ghen tức.

Không lẽ nàng mắc chứng bệnh nan y gì đó?

Thật khó nói.

Vân Lạc quốc lớn nhất trong Lục quốc nên dĩ nhiên sự xa hoa cũng là bậc nhất.

Trong Hoàng cung lại càng xa xỉ đến mức khủng khiếp.

Đường đi cũng được lát ngọc thạch, hoa cỏ đều là trân cầm dị thảo, bốn mùa đều nở rộ rực rỡ, khắp nơi chạm trổ kì công, đá quý nhiều không kể xiết.

Nhưng đẹp như vậy, mấy ai sống trong Hoàng cung bốn bức tường này được vui vẻ thật sự. Chỉ sợ có những người còn không biết mình thậm chí không có lấy một lạc thú.

Ngự Thư phòng.

Một công công khề khàng bước chân vào, quỳ xuống:

“Hoàng thượng, Tĩnh vương đã thủ Lâm tiểu thư vào cửa làm vương phi.”

Phía đối diện, một nam nhân ngũ tuần mặc trường bào vàng rực liếc mắt lên. Ngũ quan cương nghị, khuôn mặt lộ rõ vẻ đã nhuốm bụi trần.

Ông trầm tư hồi lâu, cây bút trong tay ngưng lại trong không khí.

Tách!

Một giọt mực nhều xuống giấy, màu đen nhanh chóng loang ra.

Đúng, đã rất lâu rồi. Lâu như vậy nhưng trong mắt ông vẫn tràn ngập hình bóng nàng. Nàng xinh đẹp, cao quý, thiện lương, cầm nghệ kì tài. Lần đầu tiên thấy nàng, ông liền đánh mất tâm. Nhưng là nàng lại không biết, vô tư nói những câu đâm vào tim hân:

“Thái tử ca ca, hôm qua huynh có thấy hân không? Hân thật tuần dật phi phạm nha, Huệ Nhi chưa từng thấy ai uy vũ như vậy? Huynh bảo hân có thích ta không?”

Nếu lúc đó ông quyết tâm, nàng cũng sẽ không biến mất.

Đề rồi 5 năm sau, ông phạm vào sai lầm.....

Nàng, không còn!

Ông chỉ có thể trả nợ cho Mai nhi. Nữ nhi của nàng phải hạnh phúc.

“Tịch huynh, xin huynh. Dù có chết ta cũng không muốn bị kịch lại tiếp diễn lần nữa. Đòi trước chúng ta làm sai đừng làm khổ bọn trẻ. Nhất định, chuyện đó sẽ không ai biết ngoài ta cùng hân. Huynh nhất định phải đề Hương nhi cùng Hiền nhi. Nhất định, nếu không 20 năm sau sẽ không chỉ máu dầy đầy trời.”

Thân ảnh Mai nhi vừa khóc vừa nói cũng khiến ông không đành lòng. Đúng, là ông có lỗi, nhưng là, tại sao phải là Hiền nhi? Nếu cả hai biết được sự thật, liệu có phải chỉ là tương tàn? Hay còn là đau khổ đến chết tâm?

Hồi lâu ông mới lên tiếng:

“Lui ra đi, truyền Tĩnh vương phi vào cung diện kiến Thái hậu.”

Công công lau mồ hôi trên mặt. Hoàng thượng là sao vậy? Tự nhiên lại ngăn người ra, hân quý đến tận một nén hương ngai mới cho đứng lên.

Đúng là rất lạ!

Liền ngay sau đó, một đạo thánh chỉ được đưa đến Tĩnh vương phủ.

Ngọc Linh Hương ngăn người một lúc lâu.

Sao tự nhiên triệu nàng vô cung?

Cập đất ăn chắc?

Mà đến gặp lão nhân gia làm gì? Nàng không quen không biết không nhận thức lão bà bà này thì vào đó biết nói gì.

Haizzzzzz, đúng là lão cha cũng như lão con thôi à, bộ nàng chưa đủ phiền hay sao?

Nàng nhìn giấy thiết kế trên tay. Ngó thử xem, nàng từ sau khi xem kịch về lại phải đau lòng làm nhà tạo mẫu kiêm thiết kế sáng giá.

Chỉ tại người làm nghệ sinh hết sạch, nàng mới phải bắt tay vào làm mấy cái thứ này.

Mặc dù trang phục của mỹ nhân y hầu hết cũng là do nàng thiết kế gốc, nhưng là người làm cũng từ đó sáng tạo ra các kiểu mới. Trang sức thì nàng vẽ một tháng họa chẳng mới có một mẫu nhưng cũng là giá rất cao, phải là cỡ VIP mới mua nổi.

Thực ra giờ nàng cũng thấu hiểu phần nào tại sao khi xuyên không những con người hiện đại đều muốn làm gian thương. Quả thực tiêu không hết nhưng người ta coi thứ mình làm là trân châu bảo vật thì trong lòng cũng có khoái lạc.

Tốt thôi. Đã vậy lần này, bộ trang sức về hoa mẫu đơn này, nàng liền nâng giá đến 10 vạn lượng cho tiền lãi tăng từ 100% lên 200% luôn.

Lan nhi đứng sau nàng khẽ nhắc:

“Tiểu thư, thánh chỉ đến, người không đi hay sao?”

Ngọc Linh Hương quay bút tiêu sái nói:

“Đi, dĩ nhiên đi rồi. Ta đang đợi hần.”

Lan nhi dờ khóc dờ cười. Tiểu thư thực ra không kiêu ngạo, nhưng với những người nàng không muốn tiếp xúc thì dù trời có sập nàng cũng không đi. Cứu người cũng là tùy thời, nhưng điểm quan trọng nhất, nàng chỉ cứu người lương thiện, còn ác bá thì xin miễn. Giang hồ cũng đã sớm quen Bạch tiên tử tính tình cổ quái, có thể giết người, những cũng có thể cứu người.

Ngọc Linh Hương tựa tiểu phi tiểu. Thực ra, nàng đang tò mò không biết lộn giống đối nàng thể nào.

Nàng để ý thấy mấy ngày trước, hần cũng không có hứng thú với nàng, nếu không muốn nói là chán ghét. Hôm nay cha hần gọi nàng vào cung, tám chín phần không có ý gì tốt đẹp. Lại là còn diện kiến Thái hậu.

Chẳng phải trong phim mẹ kể Bạch Tuyết hay đóng, kiểu gì Thái hậu cũng có một cô cháu gái gì gì đó, lại còn yêu mến phu quân trên danh nghĩa của nàng. Kết cục, Thái hậu sẽ dần mất nàng và khó để đủ điều, v...v...v... Ách, hình như nàng tưởng tượng hơi quá. Nhưng tóm lại, hần sẽ làm gì? Để yên cho lão thái bà muốn làm gì thì làm, hay nói cách khác chính là làm cháu ngoan, và đường còn lại, hần sẽ “cố gắng” bảo vệ nàng, bất chấp mọi thứ nói to câu: “Ngoài nàng, con không muốn lấy ai khác.”

Hình như đường thứ nhất có vẻ khả thi hơn.

Nhưng nàng chẳng hề biết rằng, cuối cùng Thái hậu không có khó dễ nàng, nên tất cả suy nghĩ của nàng đổ sông đổ bể.

Đúng lúc đó, cửa “ba” một tiếng mở ra. Thượng Quan Vũ Hiên đã đứng trước mặt nàng. Hôm nay hần mặc lục y trông cực kì tuấn đạt, tiêu sái.

Yêu nghiệt a, nam nhân cần gì đẹp vậy chứ? Hần mà làm mình tỉnh ở hiện đại thì mỹ nam chắc xách dép hết.

Hôm nay tâm tình hần cực kì tốt, khẽ liếc mấy mẫu vẽ trên bàn, nhẹ giọng nói:

“Vương phi thật có nhã hứng.”

Ngọc Linh Hương đứng lên hành lễ với hần sau đó không nhanh không chậm ngồi xuống:

“Vương gia tâm tình hảo.”

Hần đột nhiên cười một tiếng:

“Hảo, dĩ nhiên bốn vương hảo, vương phi ở đây liệu có quen?”

Ngọc Linh Hương cười cười. Haizzz, không quen người có đôi cho không?

Lãnh Đạm cư không có lấy một người hầu, đầu bếp. Nhà bếp thức ăn cũng là thứ không thể ăn khiến Lan nhi lúc nào cũng phải ra ngoài mua thực phẩm tươi, đã vậy Lan nhi của nàng cái gì cũng giỏi thể nhưng riêng cái khoản nấu ăn lại không thể nào phó mặc vào tay nàng. Thành ra nàng đường đường Ngọc Linh Hương lại phải tự mình xuống bếp. Tuy Lan nhi ngược mắt nhìn nàng có lỗi nhưng là nàng cũng chỉ có thể thờ dài đáp lại. Nào có chuyện tiểu thư làm đồ ăn cho nô tì? Nhưng nếu để Lan nhi làm thì nàng chắc chắn chết vì ngộ độc thực phẩm.

“Ta rất khỏe, ở cũng quen, vương gia không cần bận tâm.”

Thượng Quan Vũ Hiên khước mắt vạt qua một tia sáng. Nàng không cần hần sủng, nàng cũng không cần hần bồi, nên nói là nàng không tranh đấu hay là nàng đến đây vì mục đích khác.

“Vậy được. Phụ hoàng có chỉ để ta dẫn người vào cung thăm Thái hậu.”

Ngọc Linh Hương phát nhẹ tay xuống giấy dứt điểm nét vẽ cuối cùng, cuộn lại đưa cho Lan nhi. Sau đó ngược mắt lên nhìn hần nở nụ cười:

“Vương gia, ta cũng biết ngài không thích ta, ta cũng chẳng thích gì ngài nhưng đây là bắt buộc. Ngài có thể coi ta ham hố danh vọng cũng được, ta có thể cho ngài thoải mái nạp thiếp, nhưng chức vương phi ta vẫn làm, ở Lãnh Đạm cư cũng không sao. Nhưng trước mắt người, ngài có thể hay không hòa hợp cùng ta một chút, làm phu thê trên danh nghĩa?”

Thượng Quan Vũ Hiên cười một tiếng lớn. Nàng ra điều kiện với hần? Nữ nhân, hần gặp không ít, nhưng chưa thấy ai lớn mật như nàng. Quyền lực, danh vọng đúng đủ làm cho họ mờ mắt. Hần không hèn mà nhớ đến người kia. Nữ nhân đều như vậy. Nhưng hần lại vẫn không thể quên.

“Người nghĩ có quyền nói điều kiện với ta?”

Ngọc Linh Hương thanh nhã cầm chén trà, xoay xoay trên tay, vân đạm phong khinh:

“Ta biết, vương gia người không thích nữ nhân xấu như ta. Không sao, trước giờ ta cũng không có nhận mình đẹp. Ta càng không cần người khác khen đẹp. Nhưng ngài không làm ta cũng không có cách ép ngài.”

Hắn cười càng ngày càng lớn. Chưa bao giờ hắn nghe chuyện tức cười như vậy? Uy hiếp hắn, nhưng lại tìm không ra có. Được, hắn muốn xem nàng có thể làm được gì?

“Được, bốn vương đồng ý. Nhưng là ngươi sẽ phải làm những việc bốn vương yêu cầu.”

Ngọc Linh Hương liếc hắn. Hừm, hắn muốn hợp đồng làm ô sin chắc? Nhưng mà nàng cũng chẳng có quyền lựa chọn. Cùng lắm thì hành hạ nàng chút gì?

“Thuận theo vương giả.”

Hắn nhếch môi. Nàng ta có bất bình thường bao nhiêu, thì hắn cũng có cách làm cho nàng ta phải lộ mặt. Nếu không có tâm cơ sâu sa, hắn sẽ để yên. Còn nếu nàng, thực sự là một người gây bất lợi, hắn sẽ không từ mà giết nàng. Kể cả đó là người mẫu phi đã chọn.

Ngọc Linh Hương nhìn hắn càng ôn nhu hơn. Làm sao nàng không biết hắn nghĩ gì? Muốn lật mặt nàng? Làm gì dễ thế.

Hắn nên cảm ơn nàng đang bảo vệ hắn đi.

Nếu không hôm trước hắn đã ngồi trên bàn thờ ăn chuối cả nải rồi.

Đầu đó, một hắc y thân ảnh mắt phượng nheo lại, đập nhẹ lên tán cây nhảy ra ngoài. Lan nhi thấy vậy khoe miệng chọt nhếch lên một nụ cười nửa miệng. Tỉnh vương phủ so với Tuyết Diễm các càng náo nhiệt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Diện Kiến Thái Hậu

Kiểu rước Ngọc Linh Hương dừng lại trước Từ Cẩm thành.

Lan nhi vén rèm đỡ nàng đi xuống. Đối diện, Thượng Quan Vũ Hiên tiêu sái khẽ liếc một thân ảnh đang chậm rãi tới gần.

Dòng họ Thượng Quan này quả thật gen trội kinh khủng. Tên phu quân danh nghĩa của nàng đã super idol rồi, còn tên này thì cũng chỉ kém hắn có một phân của đầu móng tay.

Nhưng mà hắn lại có vẻ ngoài ấm áp dịu dàng như gió xuân, chứ không đến nỗi như Thượng Quan Vũ Hiên 7 ngày thì hằm hằm đến 6 ngày.

Bạch y nam tử cầm ngọc chiết phiến khẽ mở “phạch” một tiếng, miệng khẽ cười:

“Cửu đệ, tâm tình hảo. Còn đây.... hắn là Tỉnh vương phi?”

Ngọc Linh Hương âm thầm đánh giá hắn. Ừm, trông vẻ ngoài không giống ăn chơi trác táng nhưng là trong ánh mắt hắn có một tia sắc lạnh thoáng lướt qua khi nhìn thấy Thượng Quan Vũ Hiên. Haizzz, xem ra nàng lại phải tốn công giúp lộn giống đi đề phòng a!

Thượng Quan Vũ Hiên tiêu sái nhắc vạt áo lên, miệng nhả lời vàng ngọc:

“Lục ca, mấy khi đệ đệ tâm tình hảo, nhưng là huynh có lúc nào tâm tình không “hảo”?”

À há, hóa ra chính là tên thứ 6. Trước giờ nàng vẫn luôn ghét số 6 nha, chính ngày sinh của lão cha nàng.

Nhưng cũng chỉ là nghĩ, Ngọc Linh Hương cố gắng rặn ra một nụ cười thân nhiên hành lễ:

“Đệ muội có lễ Lục ca.”

Lúc này bạch y nam nhân mới quay về phía nàng. Thực ra hắn đã quan sát nàng từ nãy. Có điểm không giống cùng các nữ nhân khác.

Trên người nàng có một khí chất cao quý như lan, đậm nhiên như mai. Tuy không phải khuynh thành tuyệt thế nhưng ánh mắt kia cũng đủ làm cho hắn phải nhớ kỹ. Quan trọng nhất, nàng còn có điểm rất giống.....

Hắn cười cợt:

“Cửu đệ muội, không cần đa lễ, sau này gọi ta 1 tiếng Huyền ca.”

Ngọc Linh Hương gật đầu. Biết chứ, ta dĩ nhiên biết tên thứ sáu người là Thượng Quan Vũ Huyền.

Tâm cơ sâu sa hay không thì không biết nhưng độ phong lưu giai nhân truyền kì của người cũng chỉ dám đứng sau tên đang đứng cạnh ta. Nhưng, chẳng có gì có thể tin tưởng.

Thân là một hoàng tử, hấn có hay không vô hại như vẻ bề ngoài. Gọi chung nàng chỉ cần bảo toàn mạng sống cho cái tên rất đáng chết bên cạnh chứ không phải lo cho hấn lên ngôi Hoàng đế, quan tâm làm gì. Làm ô sin không có nghĩa là phải làm tất cả vì hấn nha.

“Huyền ca.”

“Được, được...” Thượng Quan Vũ Huyền tựa hồ rất vui vẻ, gật đầu liên tục. Trong mắt thoáng lướt qua một tia sáng.

Thượng Quan Vũ Thanh “hừ” lạnh một tiếng. Thân là vương phi của hấn lại dám cùng ca ca hấn cười cợt, còn đâu là thể thống.

“Lục ca, chúng ta còn có việc. Cáo biệt.” Nói rồi lòi xềnh xệch Ngọc Linh Hương đi.

Ở lại, Thượng Quan Vũ Huyền nhìn bóng hình nàng dần khuất khuôn mặt tươi cười biến mất.

Xa xa, một hồng y nữ nhân mím môi nhìn hấn, hai hốc mắt đỏ hoe. Rốt cuộc nàng có gì không tốt. Hai tay nàng uất ức nhỏ cảnh hồng lên. Gai đâm vào tay nhưng nàng không thấy đau. Nhìn dòng máu từ từ chảy ra, nàng bật khóc, nỗi đau này có thấm gì so với những gì nàng đã từng phải chịu.

Ngọc Linh Hương la oai oái hướng Thượng Quan Vũ Huyền:

“Vương gia, ngài bỏ tay ra đi. Ta đau.”

Hấn có vẻ không nghe thấy, môi mím lại thành một đường, lực đạo càng ngày càng xiết mạnh.

Ngọc Linh Hương đau khổ nhìn tay nàng. Tay a, thật khổ cho người, rốt cuộc nàng làm gì không vừa ý hấn a?

“Ngài không dừng lại tay ta sẽ gãy đó.”

Đột nhiên, hấn buông lỏng tay nàng ra, khuôn mặt khủng bố như a tu là đến gần nàng đến mức nàng có thể nhìn kĩ mặt hấn có bao lỗ chân lông. Thanh âm lạnh như băng dần từng tiếng:

“Người, tiện nhân, thân vương phi bốn vương lại dám cùng nam nhân khác qua lại.” (Diêm: ghen rồi ha, Huyền ca bắt đầu ăn dấm chua rồi).

Ngọc Linh Hương tròn hai mắt, gì vậy, nàng chỉ nói có đúng một câu “Đệ muội có lẽ Lục ca” ngoài ra cũng không hề có hành động gì khác, vậy mà hấn cư nhiên dám nói nàng cùng nam nhân khác “qua lại”? Hấn phong lưu thành tính, nàng mới nói một câu hấn đã gán cho tội hồng hạnh xuất tòng.

“Vương gia, ngài quá vô lí, ta chỉ có lẽ cùng lục ca của người mà cũng là “qua lại” hay sao?”

Thượng Quan Vũ Huyền không hiểu tại sao hấn lại tức giận như vậy, chỉ là thấy nàng cùng nam nhân khác liền trong tâm cực kì khó chịu. Nhưng mà thê hấn ở bên người khác làm sao hấn không tức giận cho được? Đây dĩ nhiên là phản ứng bình thường.

“Người. Bốn vương đã nói, nếu không vừa ý bốn vương người nhất định sẽ chết, người muốn thử?” Hấn chế trụ cằm nàng, lực đạo xiết mạnh hơn.

Ngọc Linh Hương ngán ngẫm, haizzz, đau rồi nha, chẳng lẽ 2 năm tiếp theo nàng phải học cách ở chung với cái tên hết điên lại khủng này hay sao?

“Vương gia, ngài không cần lo lắng. Nếu có hồng hạnh xuất tòng thật ta cũng sẽ đợi ngài hưu.”

“Người dám?” Hai mắt hấn long lên như dã thú. Nàng dám ở trước mặt hấn nói hưu như vậy? Quả thật không biết trời cao đất dày là gì.

Ngược thấy từ xa, có một thân ảnh đang chậm rãi tới gần. Ánh mắt nàng chợt lóe lên một tia sáng.

Ngọc Linh Hương mở miệng cười ngọt ngào, một tay kéo tay Thượng Quan Vũ Huyền xuống, nũng nịu dựa vào lòng hấn “thỏ thẻ”:

“Vương gia, là ta không đúng, ngài hãy tha thứ cho ta, lát nữa trở về ta sẽ “đền bù” cho ngài.”

Mặt hấn đen lại như đáy nồi, nàng nghĩ hấn là đang đùa hay sao? Hừ, sao nàng chưa xem lại mình. Một cái xấu nữ nhân xứng đáng hầu hạ hấn?

“Người.” Hấn kéo tay nàng hất ra.

“Phu thê tình thâm, Cửu đệ. Hoàng tử mẫu đang đợi 2 người đấy.”

Thượng Quan Vũ Huyền nghe thanh âm đó, khuôn mặt biến lại trạng thái băng lãnh không cảm xúc, hấn trầm ổn như sương mù:

“Nhị ca, không lẽ phủ của huynh đang thiếu mỹ nhân? Trước giờ ta nào có thấy huynh ra ngoài mà không mang theo nữ nhân?”

Ngọc Linh Hương âm thầm đánh giá nam nhân vừa mới đến. Vừa nãy thoáng thấy hắn, nàng đã phải nén nhịn mà nói những lời muốn nôn kia. Nhưng không sao, Nhị hoàng tử Thượng Quan Vũ Ngọc, yêu cái đẹp hơn tất cả, trước giờ không hề tiếp xúc cùng thứ gì xấu xí, ngay cả mẫu phi hắn Thục phi cũng từng bị hắn chê xấu, không thèm tới gần, thậm chí là công chúa Thượng Quan Vũ Trinh, tỷ tỷ hắn sinh ra còn không đẹp bằng hắn, luôn bị đệ đệ kêu kẻ xấu xí bức đến mức xin Hoàng thượng ban hắn một phủ đệ ném ra khỏi cung.

Nhưng là ánh mắt hắn đơn thuần chỉ yêu cái đẹp, trong Hoàng cung này mấy ai có được ánh mắt như vậy? Nàng dĩ nhiên tất có hảo cảm. Mà kẻ cũng lạ, sao hôm nay vào cung lại gặp lắm người như vậy? Gặp hai tên vương gia quái đản đã đánh, lát nữa còn tiếp chuyện lão nhân gia.

Thượng Quan Vũ Ngọc đưa người ra trước Ngọc Linh Hương xem xét qua lại, lắc đầu mở miệng:

“Vương phi mới đó hả, còn xấu hơn cả Xấu nữ Lâm Thư Uyển, Cữu đệ sao mắt đệ lại kém vậy?”

Ngọc Linh Hương cười như điên. Ha ha, chuyện hay nhất trong ngày, Đệ nhất mỹ nhân bị hắn chê thành xấu nữ, nếu Lâm Thư Uyển biết, nàng ta mặt sẽ thành cái dạng gì? Tên này thú vị, hôm nào nàng sẽ tặng hắn một món đồ trong bộ Thu Nguyệt y của Mỹ nhân y.

“Bất quá.” Hắn đưa tay ra nắm lấy tay nàng, mân mê sờ đi sờ lại. Hảo tay a, hắn chưa từng thấy ai có tay đẹp như vậy, vừa trắng mịn vừa hồng hào, không có lấy một nếp nhăn.

“Tay cũng không tệ.”

Thượng Quan Vũ Hiền cuối cùng đã hiểu vì sao nàng lại nói ra những lời như vậy nhưng là hắn không thể cho phép, nói rồi hất tay Thượng Quan Vũ Ngọc ra:

“Nhị ca, nắm tay đệ muội không phù hợp.”

Hắn không hề tức giận mà phui phui tay áo, tươi cười sáng lạn. Rất chói mắt a, Ngọc Linh Hương cảm thán, lâu lắm rồi nàng mới thấy một nụ cười chân thật từ những người thuộc Hoàng cung, hắn như vậy nàng thật muốn đem hắn thành đệ đệ sau đó ngày ngày véo, thật tình cũng là do thấy hắn cười có nóm đồng tiền cực kì dễ thương. Rõ ràng là nhiều tuổi mà sao lại trẻ con như vậy, hảo đáng yêu a.

“Cữu đệ, đệ biết ta thích cái đẹp, chứ không có cần thê của đệ, nhưng là đệ muội, tại sao muội không nói gì?”

Ngọc Linh Hương liếc hắn một cái, hít một hơi sâu trầm nói:

“Vương gia không có cho ta gần nam nhân khác, vừa nãy gặp Lục ca, duy chỉ có chào một tiếng chàng cũng giận dữ.”

Ngọc Linh Hương cười ha hả trong bụng. Sao nào, ta biến ngươi thành tên ăn lăm dăm chua, xem mặt ngươi thành cái dạng gì, lộn giống?

Vũ Ngọc ngạc nhiên hướng Vũ Hiền:

“Cữu đệ, từ khi nào ngươi lại vác nguyên một thùng dấm đi dạo vậy?”

Vũ Hiền mặt đen lại, giống tổ đùng đùng, tức giận nhìn Ngọc Linh Hương. Đáp lại hắn, nàng chỉ hơi hơi lắc đầu, về mặt vô tội của tiểu bạch thỏ. Nàng nói đúng sự thật nha, chỉ là thêm một tí mắm, muối với một ít mì chính cho ngon hơn thôi. Nhi.

Hắn lờm lờm liếc Vũ Ngọc, sau đó quay ra “thâm tình” nói cùng nàng:

“Vương phi, ngươi yên tâm, ta cũng không có bạc đãi ngươi, nhưng là Nhị ca, thiếu phụ đã xuất giá dĩ nhiên không thể thân cận nam nhân khác, như vậy chẳng phải là ta dung túng hay sao?”

Vũ Ngọc gờ tay đầu hàng:

“Được được, ta không thể nói chuyện cùng ngươi, vì ta chưa bao giờ thắng. Thôi, ta đi tìm Phiêu Linh, các ngươi tự nhiên.”

Hắn quay lưng rồi đi, thân mình lắc la lắc lư một điệu nhảy rất kì quái. Nàng phì cười, không tệ nha. Nhưng chuẩn vẫn là thượng sách.

“Chúng ta cũng nên đi phải không vương gia, đã qua giờ Thỉn rồi.” Nói rồi nàng cũng nhanh chân đi trước, nếu bị hắn tóm được chỉ có chết thôi a.

Từ Ninh cung

Sau một hồi vật lộn, Ngọc Linh Hương mới nhấc được chân lên đây. Cũng do cái bóng hằm hằm đằng sau đầy sát khí khiến nàng quá mức đau khổ không dám hỏi đường, thành ra đi lạc. Đã vậy, hắn lại còn không thèm chỉ, cứ tò tò theo nàng sai lại càng sai, tí nữa dẫn đến phòng giặt là. Được, hại nàng đau chân, hôm nay đảm bảo hắn về phủ cũng toi luôn.

Hai cung nữ thấy Thượng Quan Vũ Hiền cùng nàng vội vàng thi lễ:

“Nô tì có lễ Tình vương gia, Tình vương phi.”

Hắn nhẹ phát tay, khuôn mặt một biểu tình dọa người:

“Đứng lên.”

Nàng nhẹ nhàng bước vào. Lúc ngó quanh quất xem cách bài trí đã khiến mắt nàng trợn to như lợn luộc, đây... là cung Thái hậu hay sao? Sao giống như là nơi ở của một Chiêu nghi vậy? Rất nhẹ nhàng, thanh nhấ, không một chút xa hoa.

Bốn góc bày hoa tươi, bàn ghế kê gọn gàng. Tại nơi đó, một lão thái bà tóc bạc nửa đầu đang ngồi tựa vào ghế, người đắp hờ một chiếc chăn mỏng. Lòng nàng bỗng dưng trào dâng một cảm giác chua xót không tên. Có lẽ bà đã phải chịu một nỗi đau rất lớn.

Cung nữ nhẹ nhàng đến bên cạnh Thái hậu đắp lại chăn. Bà mở mắt ra, uể oải dựa tay vào bàn, Thượng Quan Vũ Hiên lườm cung nữ kia vội vàng chạy qua đờ:

“Hoàng tổ mẫu, người phải cẩn thận, nếu có mệt cũng không nên nằm ở đây, vào trong giường nghỉ ngơi.”

Bà cười nhẹ đưa tay kéo chăn:

“Hiên nhi, Tổ mẫu chờ người cùng vương phi, không nên trách Tiểu Hi.”

Cung nữ Tiểu Hi cười gượng đờ Thái hậu ngồi dậy:

“Vương gia không có nói sai, là Tiểu Hi không đúng.”

Thái Hậu tay cầm chén trà, đột nhiên quay sang Vũ Hiên:

“Hiên nhi, Vương phi của người đâu?”

Hắn không thèm nhìn nàng chỉ ngoắc tay muốn nói: “Lại đây.”

Nàng bước đến trước mặt Thái hậu mỉm cười thì lễ:

“Hương nhi xin bái kiến Thái hậu.”

Thái hậu xua tay nói:

“Mau đứng lên, con hãy gọi ta là Hoàng tổ mẫu như Hiên nhi. Hương nhi, mau đến đây, ta xem.”

Nàng trong tâm lạ lùng. Tại sao Thái hậu này lại như rất thân quen với nàng? Nhìn biểu hiện so ra cũng rất là thương yêu nàng.

Ngọc Linh Hương bước đến gần bà. Thái hậu dường như rất cố gắng nhìn nàng, đột nhiên bà nắm lấy tay nàng kéo xuống. Bàn tay già nua lướt qua khuôn mặt ngạc nhiên của nàng. Khóe mắt bà thoáng lấp lánh nước.

“Đúng, là ánh mắt này, quả thật rất giống.....”

Năm xưa là bà sai, không ngăn bi kịch đó, bây giờ chỉ có thể trả nợ. Dù có phải chết, bà cũng không để cho ai thương tổn đến đứa nhỏ này.

Thượng Quan Vũ Hiên cùng Ngọc Linh Hương ngạc nhiên nhìn nhau, sau đó quay ngoắt về hai phía, sau đó lại cùng đồng thanh:

“Hoàng tổ mẫu, là giống ai?”

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Thượng Quan Vũ Linh

Thái hậu giật mình ngẩng lại, bà đã nhất thời xúc động. Hai tay gạt nước mắt qua một bên, nhẹ giọng:

“Không có gì, thật giống nương người. Năm xưa nàng đã làm điên đảo bao nhiêu người.”

Ngọc Linh Hương nghĩ lại bức họa trên tường, đúng là nương thân thể này rất đẹp, nhưng là tại sao nàng lại thấy có điểm gì đó không giống.

Thượng Quan Vũ Hiền nghe vậy, bật cười:

“Hoàng tổ mẫu, người bảo nàng khuynh đảo chúng sinh? Chỉ sợ một cái tùy tiện nữ nhân cũng hơn nàng.”

Ngọc Linh Hương trừng mắt nhìn hắn? Chê cái gì? Cái mặt như vậy mới xứng với hắn, còn mặt thật của nàng, hắn tu 10 kiếp mới được thấy. Làm vợ hắn đã ủy khuất nàng lắm rồi. Giờ lại thêm cái thứ bảo tiêu toàn năng, sau này nàng nhất định lấy hết tiền của hắn đền bù.

Thái hậu cũng cảm thấy lời hắn đúng, nhìn kĩ lại khuôn mặt nàng, tỏ vẻ đầy nghi vấn:

“Lời Hiền nhi cũng không có sai, ngoại trừ ánh mắt, đúng là mặt người cũng không có điểm nào giống nương người.”

Thượng Quan Vũ Hiền đúng là trước kia từng nhìn thấy bức họa chân dung nhạc mẫu, quả thực đẹp không bút nào tả được, nhưng lại hồng nhan bạc mệnh. Hắn cũng thấy lạ, trong bao nhiêu người quyền cao chức trọng, nàng nhắm mắt làm ngơ, chọn một đại phu vô danh tiểu tởm, sau đó cùng nhau lên rừng núi ẩn cư, may mắn mới cứu mẫu phi của hắn, sau đó mới có chuyện hôn ước. Vậy mà nữ nhi lại một điểm cũng không có giống, bất quá gọi một tiểu mỹ nhân.

Ngọc Linh Hương âm thầm thở dài. Sao lại đen như vậy, Lâm gia rất bình thường nha, sao nương lại có thể gặp qua Thái hậu chứ? Bây giờ làm nàng cực khó xử.

“Hoàng tổ mẫu. Thực ra có lẽ người không biết, 3 năm trước tôn tước (cháu dâu) vì bệnh của phụ thân lên núi tìm danh y nhưng là không may giữa đường gặp phải lâm tặc bị ngã xuống núi, tuy còn mạng nhưng lúc đó dung nhan cũng đã bị tổn thương nghiêm trọng. Phụ thân cố gắng hết sức mới chữa hết sẹo trên mặt nhưng khuôn mặt liên cái biến.”

Thái hậu nghe vậy, giống như bị sét đánh, sừng sốt kêu lên:

“Cái gì, sao có thể như vậy? Hương nhi, nhất định người đã phải chịu khổ nhiều, sau này ai gia nhất định hảo hảo bảo vệ người, không để cho người chịu dù chỉ một chút ủy khuất.”

Ngọc Linh Hương ngờ ngác một hồi, đột nhiên trong khóe mắt lấp lánh lệ quang, bao lâu rồi, nàng mới được nghe những thanh âm ấm áp như vậy? Nàng ngỡ năm xưa khi nương mất, nàng đã không còn một người đối xử tốt với mình ngoài Hạ Hương Tuyết.

Nàng gạt nước mắt, nghẹn ngào thanh âm:

“Hoàng tổ mẫu, cảm ơn người.”

Thái hậu thấy nàng khóc tâm lại càng cảm thấy hối hận hơn, nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng ôm lấy:

“Không sao, sau này ai gia sẽ chăm sóc cho con.”

Thượng Quan Vũ Hiền nhíu mi, đây là nữ nhân đã dám lớn mật đặt điều kiện với hắn? Lúc này nàng cũng chỉ là một nữ nhân yếu đuối hay là do công phu diễn kịch quá mức lộ hóa thân thanh mới khiến về mặt thật như vậy? Hắn, chẳng thể nắm bắt tâm của nữ nhân, vì họ là thứ động vật khó hiểu nhất, và độc ác nhất.

“Hiền, sau này ta sẽ làm nương tử của người nhé. Người nhất định không được phụ ta đâu.”

Đúng, hắn không có phụ nàng, nhưng ngày đó nàng phụ hắn, rất tàn khốc, rất đau thương.

“Ta là loại nữ nhân yêu phú quý, Vũ Hiền người chỉ là một Hoàng tử thất sủng, quyền chức không có, làm sao ta có thể trao hạnh phúc cả đời mình cho người? Thành thân cùng người đó, ta sẽ là một nữ nhân cao quý nhất. Người đừng tơ tưởng đến ta nữa.”

Đúng, giờ nàng trở thành nữ nhân cao quý nhất, hắn nàng rất vui đi. Có sao hắn vẫn không thể quên năm đó, dưới rừng đào, có một tuyệt thế nữ tử đã vừa vũ vừa khóc, nhất vũ khuynh thành trong tâm hắn.

“Hoàng tổ mẫu.” Đột nhiên một thanh âm trong như suối nguồn vang lên. Ngay lập tức, ba người nhìn ra phía ngoài cửa.

Tại đó, một thanh y nữ tử tuổi khoảng 16, 17 phương dung đẹp đẽ, đang cười tươi lộ ra hai núm đồng tiền cùng hàm răng trắng đều.

Thái hậu thấy nàng nhẹ mỉm cười, vẫy tay:

“Linh nhi, mau đến đây.”

Nàng xồng xộc chạy đến phía đó khiến cho Tiểu Hi dờ khóc dờ cười:

“Công chúa, người phải giữ hình tượng một chút.”

Thanh y nữ tử nghe vậy liền dừng lại, khuôn mặt rút bớt nụ cười, nhẹ nhàng vân đạm phong khinh từng bước từ tốn đi đến. Cuối cùng đến gần Thái hậu

hành lễ:

“Linh nhi thỉnh an Hoàng tổ mẫu.”

Thái hậu cùng Thượng Quan Vũ Hiên bò ra mà cười, cười đến chảy cả nước mắt vẫn không dừng lại.

Thanh y mặt mày không đổi hướng đến chỗ Vũ Hiên hành lễ:

“Linh nhi thỉnh an Cửu ca, Cửu tẩu.”

Thượng Quan Vũ Hiên khó khăn bặm miệng lại làm ra vẻ trang nghiêm, ho nhẹ nói:

“Được, đứng lên. Về sau làm phiền Linh nhi muối không cần cố gắng tỏ ra đoan trang cùng hiền thực, Cửu ca cùng Hoàng tổ mẫu sẽ không nhịn được mà nôn ra điểm tâm sáng vừa ăn.”

Thái hậu cũng gạt đầu ra vẻ đồng tình, miệng vẫn cười liên hồi.

Linh nhi nghe vậy, mặt mày xám xịt. Sau đó hốc mắt đỏ lên ngả nhào xuống sàn.

“Oa oa, Cửu ca bắt nạt Linh nhi, Hoàng tổ mẫu bắt nạt Linh nhi, không biết đâu, oa oa...”

Ngọc Linh Hương 2 mắt tròn lên, khóe miệng giật giật. Sớm nghe Thủy Châu công chúa Thượng Quan Vũ Linh rất ngây thơ, trong sáng, viên minh châu trong tay Hoàng thất. Thật không ngờ, là “ngây thơ” đến bậc này. 16 tuổi đầu còn có thể bò xuống đất ăn vạ.

Tiểu Hi khó xử kéo Vũ Linh lên nhưng đã không giúp được gì còn bị nàng lôi xuống cùng.

Thái hậu cuối cùng cũng dừng cười, vẻ mặt nghiêm nghị hướng nàng:

“Linh nhi, đứng lên. Nếu phụ hoàng con biết được ai gia cũng không bảo vệ được con.”

Vũ Linh lấy hai tay dụi dụi mắt, ủy khuất chếp miệng:

“Hoàng tổ mẫu, khó khăn lắm con mới có thể đi đứng thành thạo như vậy, người không khen thì chớ, lại còn cười con, cả Hiên ca nữa, huynh thật rất quá đáng.”

Vũ Hiên giờ hai tay đầu hàng nói:

“Được rồi, là ta sai, không nên cười Linh nhi.”

Hai mắt Vũ Linh mở to, sau đó cười khanh khách, chạy ra ôm tay Thái hậu, lí lắc nói:

“Hoàng tổ mẫu, hôm qua Linh nhi nhìn thấy một con bướm rất đẹp trong Ngự Hoa viên. Hôm nay người đi xem cùng Linh nhi nha.”

Sau đó nàng nhìn sang Ngọc Linh Hương mắt nheo lại:

“Hiên ca, nàng chính là vương phi mới của huynh?”

Thượng Quan Vũ Hiên mặt không còn ý cười, cứng ngắt gạt đầu.

Vũ Linh không chút e ngại ánh mắt thuần khiết soi nàng từ trên xuống dưới, tay chống cằm suy nghĩ gì đó, sau đó kéo lấy tay nàng hỏi:

“Hoàng tẩu... người có biết...” Ánh mắt nàng bỗng trở nên cực kì nghiêm túc khiến Ngọc Linh Hương không tự chủ cũng chăm chú lắng nghe nàng. “nhảy múa không?”

Ngọc Linh Hương xui, tưởng chuyện gì quan trọng lắm, chứ hóa ra nàng ta chỉ hỏi nàng: có biết múa hay không? Cái này thì... Nói múa thì nàng cũng biết một tẹo, khi xưa cùng Hạ Hương Tuyết đi biểu diễn suốt ngày, cũng mưa dầm thấm đất. Nhưng, sao tự nhiên lại hỏi vấn đề này.

“Biết một chút.”

Vũ Linh nghe vậy, ngoác miệng cười thật tươi:

“Hoàng tẩu, tẩu là người đầu tiên nói với ta tẩu biết múa. Các vương phi khác của ca ca, ta hỏi họ câu này, họ lúc nào cũng lấy cớ thoái lui, không muốn chơi cùng ta.”

Ngọc Linh Hương chợt hiểu ra. Thật ra, một công chúa trong cung cấm, mấy ai được hạnh phúc vui vẻ thật sự. Mọi người nghĩ nàng ngây thơ không hiểu chuyện, lúc nào cũng vui vẻ như một kẻ ngốc nhưng nàng thực ra rất cô đơn, chỉ muốn có một chút hạnh phúc dù nhỏ nhoi.

Có lẽ, nàng cũng không thật sự như vẻ bề ngoài, làm một kẻ ngốc, sẽ không bị ai chú ý, sẽ không bị ai tìm cách mưu hại. Ngay lúc đó, Ngọc Linh

Hương trong tâm đã tự nhủ, sẽ cố gắng giữ nụ cười thuần khiết này, không để ai làm tổn thương Vũ Linh.

Nàng đột nhiên ôm lấy Vũ Linh, miệng thì thầm:

“Linh nhi, sau này muội sẽ không cô đơn nữa đâu, có ta mà.”

Vũ Linh hai mắt ngạc nhiên sau đó ngân ngẩn lẹ. Mẫu phi mất khi nàng được 7 tuổi, ngoài Thái hậu không còn ai thương nàng, đến lúc chết, bà vẫn chỉ mong nàng sống lặng lẽ qua ngày, làm một kẻ ngốc không biết gì hết.

Không ai biết, nàng rất cô đơn.

Nàng rất khổ sở.

Đau đớn.

Vậy mà chỉ mới gặp nhau, vị Cửu vương phi này lại biết nàng cô đơn.

Hay là nàng ngây trang vẫn còn quá kém?

Vũ Linh ghen ngào, mẫu phi nói, không được tin ai, nhưng nàng có thể tin tưởng vị Hoàng tẩu này hay không?

“Cảm ơn tẩu.”

Ngọc Linh Hương che mắt lại không cho nước mắt chảy ra. Thật sự, nếu có thể nàng không muốn có một ai cũng phải cô đơn như nàng phải trải qua khi xưa. Có người thân nhưng lại không có bất cứ liên hệ nào ngoài huyết thống.

Nàng, đau lòng.

Vì vậy, nụ cười này nếu có thể... vẫn nên sáng mãi.

Thái hậu nhìn một màn kia liền nhắm mắt lại. Đúng là một nữ tử lương thiện, nếu sau này bà ra đi, nhất định Hương nhi sẽ chăm sóc tốt cho Linh nhi.

Hoàng cung này, nợ nàng quá nhiều.

Thượng Quan Vũ Hiến tâm nổi lên một tia thương cảm. Hắn trước giờ mặc dù rất thương Linh nhi nhưng lại chẳng thể làm được gì giúp nàng. Nếu không phải là năm xưa Hoàng tổ mẫu kiên quyết, thì có lẽ nàng cũng không giữ được mạng. Phụ hoàng hắn, biết nàng không có sai nhưng vẫn không chấp nhận sự thật, rề rúng, coi thường nàng.

Phàm là ai dám bảo vệ Linh nhi liền không còn toàn mạng. Lâm Nguyệt Hương muốn giữ nụ cười của nàng, liệu có thể hay không?

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cẩn Vương

Vũ Linh khẽ gạt nước mắt, sau đó hé ra một nụ cười rạng rỡ.

“Sau này ta sẽ gọi người là Hương tẩu được không?”

Ngọc Linh Hương cười cười xoa đầu nàng, nhẹ nhàng nói:

“Tất nhiên rồi. Bây giờ tẩu sẽ ra Ngự hoa viên đi bắt bướm với muội.”

Vũ Linh kéo lấy tay nàng vui vẻ chạy ra ngoài không quên bỏ lại một câu:

“Hoàng tổ mẫu, Hiến ca, cho Linh nhi mượn Hương tẩu nhé.”

Thái hậu hơi lắc lắc đầu cười, Thượng Quan Vũ Hiến hơi xua tay tỏ vẻ có thể. Hắn lặng im nhìn bóng hai thân ảnh đã khuất mới mở miệng:

“Hoàng tổ mẫu, người cùng Phụ hoàng đang giấu con chuyện gì vậy?”

Thái hậu hơi giật mình, sau đó lập tức lấy lại bình tĩnh, mỉm cười nói:

“Hiên nhi, ai gia có thể giấu con chuyện gì được.”

Vũ Hiên thấy rõ sự tình, hẳn lại càng không phải kẻ ngốc, rõ ràng thái độ của Hoàng tổ mẫu đối Lâm Nguyệt Hương là ăn năn hối lỗi. Nương của nàng Vân Ngâm Mai đâu có liên hệ gì cũng Hoàng thất? Lại càng không nghe ai nói đến. Hay là năm xưa họ đã làm gì không phải cùng bà?

“Hoàng tổ mẫu, người kiên quyết ép con đưa Lâm Nguyệt Hương làm vương phi, các vương gia khác ai cũng có thể làm được. Sao cứ nhất định là con? Chuyện năm xưa, mẫu phi đã nói cho con hết, nàng không có nhận ơn huệ gì từ hai người kia.”

Thái hậu thần sắc ngày càng trầm xuống. Bà có nên nói ra hay không? Không, không thể nói được, chuyện này mà lan ra ngoài thì mặt mũi Hoàng thất còn đâu? Ngay chính bà năm xưa cũng không có ngăn Hoàng thượng để đến bây giờ nghĩ lại càng lúc càng hối hận.

“Hiên nhi, con xuống đi, ai gia mệt rồi, muốn đi nghỉ.”

Vũ Hiên biết không thể nói thêm gì bèn cúi người:

“Hoàng tổ mẫu, con đi trước.”

Thái hậu liếc nhìn bóng hình cao lớn của hán biến mất, ánh mắt lấp lánh lệ quang, bà ghen ngào:

“Mai nhi, Huệ Nhi, ai gia có lỗi với các người....”

Tiểu Hi lặng lẽ ở đằng sau vỗ lưng cho Thái hậu, khóe mắt cũng hiện lên một tia đau thương.

Ngọc Linh Hương bị Vũ Linh lôi đến hồ nước gần vườn Thượng Uyển.

Nàng thở dài, rõ ràng là bảo đến Ngự Hoa viên bắt bướm nhưng cuối cùng lại là đi ngắm hoa sen.

Nhưng hồng liên trong cung nở cũng không tệ, từng bông hoa mỹ lệ vươn trên mặt hồ như những đốm lửa nhỏ nở bùng trên mặt nước.

Vũ Linh chạy mãi không biết mệt, hết chỗ này đến chỗ khác, cuối cùng do nàng quá mệt nàng ta mới cho phép ngồi nghỉ một chút.

Cung nữ đi theo nàng, nhẹ giọng hỏi:

“Tĩnh vương phi, người có muốn ngồi nghỉ tại Liên điện đằng kia không?” Vừa nói, tay nàng vừa chỉ về phía đình viện gần hồ.

Nàng gật đầu hướng về phía đó.

Vừa ngồi xuống, nàng cảm nhận được có một ánh mắt đang theo dõi mình, nàng mỉm cười đặt tay lấy cốc trà cung nữ vừa dâng đưa lên miệng.

Mùi trà này rõ ràng có cho thêm thiên diệp tán. Thiên diệp tán là độc dược rất nhẹ, nhưng nếu dùng lâu dài sẽ gây nên chứng rối loạn thần kinh hay nói cách khác là bị điên.

Ngày nào Vũ Linh cũng đến đây, một môi vì chơi đùa dĩ nhiên phải uống nước. Nếu nàng có không bị điên thì sớm muộn cũng điên thật.

Người này, là muốn giúp nàng hay là hại nàng.

Nàng đặt cốc trà xuống, hướng cung nữ vấn:

“Ai đã pha cốc trà này?”

Các cung nữ đều hướng về 1 hồng y cung nữ. Nàng ta bị nhìn đến tỏ vẻ sợ sệt, mặt toát mồ hôi, quỳ xuống giọng run run:

“Hồi... hồi... vương phi... là nô... tì pha.”

Ngọc Linh Hương cười đến âm lãnh.

“Tất cả lui xuống, để lại mình nàng.”

Các cung nữ nhìn nhau khó hiểu lui xuống.

Cung nữ kia không dám ngẩng đầu lên, một mực cúi xuống, cả người run lẩy bẩy.

“Ai bảo ngươi cho thuốc vào trà?”

Cung nữ giật bắn lên vội vàng biện minh:

“Hồi... vương phi... nô tì... không... hiểu người... đang nói... gì”

Ngọc Linh Hương nhìn về phía Vũ Linh đang chạy nhảy nói không chút cảm xúc:

“Ai lại muốn làm hại công chúa hồn nhiên kia? Quyền chức có qua được Thái hậu hay không? Nếu bốn phi mời ngài đến đây, người có 10 cái mạng cũng không đủ sống đâu.”

Cung nữ sợ hãi, vừa đập đầu vừa kêu:

“Vương phi, xin người, nô tì... nô tì... nói.”

“Nói!” Nàng lại mỉm cười, trong mắt thoáng qua một lần sương mờ.

“Là... là Hoàng hậu.”

Ngọc Linh Hương ngạc nhiên, Hoàng hậu cần chi đối phó với một công chúa không được yêu thương. Bà cô này không lẽ nào bị úng nước rồi hay sao?

“Tốt, đi đi.”

Cung nữ đập đầu tạ ơn rồi một mạch chạy đi.

Ngọc Linh Hương lãnh khốc nhìn bình trà, Hoàng hậu ơi Hoàng hậu, quyền cao chức trọng, đứng đầu lục cung, con trai làm Thái tử, bà còn điều gì chưa hài lòng nữa? Đến Vũ Linh ngây thơ như vậy còn muốn hại, nên nói bà là độc ác hay là thương cảm đây?

Vũ Linh bạch y rạng rỡ, cười nói vui vẻ, tay cầm hai bó hoa vẫy vẫy, đột nhiên trong mắt Ngọc Linh Hương hiện ra một bóng hình quen thuộc.

Hạ Hương Tuyết cũng rất thích mặc đồ trắng, không biết giờ nàng ta thế nào? Có buồn vì nàng đã chết hay không?

Ngọc Linh Hương buồn rầu ngắt một chiếc lá cây đặt lên môi.

Một âm thanh du dương vang lên, len lỏi trong không gian.

Vũ Linh đánh rơi hoa, nhìn về phía nàng trông nét ngạc nhiên xen lẫn buồn thương.

Đâu đó, Thượng Quan Vũ Hiền sau khi rời đi khỏi Từ Ninh cung, mông lung đi đến, nghe âm thanh kia ánh mắt chợt trầm xuống.

Thật đau thương, âm thanh da diết kia gọi lên một nỗi đau sâu thẳm trong lòng hân.

Thương tâm như thế nào mới có thể tạo ra âm thanh như vậy?

Xa xa, một thân ảnh nghe được âm thanh kia, ánh mắt lóe lên một tia sáng.

Hân vân về một chiếc khăn màu trắng mỏng lung linh, mềm mại tựa ánh trăng, khoe miệng nhếch lên.

Nàng, đã xuất hiện rồi.

Khúc ca vừa dứt, Ngọc Linh Hương ngược mắt đã thấy mắt Vũ Linh ướt đầm tự khi nào, nước mắt vẫn cứ tuôn tràn ra.

Nàng chạy đến chỗ Ngọc Linh Hương khóc không dứt, miệng mếu máo:

“Hương tẩu, sao tẩu lại có thể tạo ra âm thanh buồn như vậy? Linh nhi rất cảm động.”

Ngọc Linh Hương mỉm cười xoa đầu nàng nói:

“Ngày xưa, ta có một bằng hữu rất thân thiết, nàng đã dạy ta thổi khúc này mỗi khi buồn. Tên nó là Lệ rơi. Nếu muội muốn, ta có thể dạy muội.”

Vũ Linh xoa xoa mắt, gạt đầu một cái thật mạnh:

“Rất hay, tuyệt thế âm thanh, nếu tẩu mà tấu bài này thì kẻ cả dự thi trong Lục quốc giai nhân, tẩu ăn đứt giải nhất.”

Ngọc Linh Hương cười cười, dĩ nhiên, bài này của Hạ Hương Tuyết phải nói nổi vang trời, nàng chẳng dám ăn cướp, nàng ta biết được không giết nàng mới là lạ.

“Bốp! Bốp!” Một đạo âm thanh vang lên.

“Linh nhi nói không sai, đệ muội có muốn năm nay dự thi dành giải cho Văn Lạc quốc chúng ta không?”

Ngọc Linh Hương cùng Vũ Linh quay lại, đập vào mắt là một thân ảnh cao ráo, y phục một màu đen lãnh khốc, mày kiếm, miệng hơi mở ra nhếch lên một nụ cười “rất âm hiểm”.

Haizz, nàng thờ dài, xin nha, không hiểu hôm nay là cái ngày gì mà nàng lại có “cơ may” gặp một đồng vương gia vậy hả? Hết 2 cùng 6, bây giờ lại thẳng thứ 4.

Thượng Quan Vũ Tĩnh, Cản vương gia, Tứ Hoàng tử Vân Lạc quốc, con trai của Hiền phi, năm nay 28 tuổi, cao 1m87, thích mặc nhất là đồ đen,... chết quên nói gì mấy cái này, quan trọng nhất, hần chính là tên duy nhất cùng Thái tử chính diện đối đầu. Hiện giờ vây cánh triều đình chia đều vào 2 phe, Hoàng hậu tuy quyền cao chức trọng nhưng là Hiền phi có phụ thân là Tể tướng, nắm giữ binh quyền, hai bên đối nhau ken kết, như nước với lửa, hơn thua không chịu phần.

Thôi, Cản vương nổi tiếng gian manh, gian từ mặt cho đến lòng, thế nên không nên dây vào hần.

Vũ Linh thấy hần, mắt sợ sệt cúi người:

“Linh nhi thỉnh an Tứ ca.”

“Đệ muội thỉnh an Tứ ca.” Ngọc Linh Hương không tình nguyện cúi xuống.

“Miễn đi. Người hần là Tĩnh vương phi?” Hần không e ngại nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Ngọc Linh Hương âm thầm mắng trong lòng, hần nên biết cảm ơn vì nàng biết hần không có tính phong lưu, háo sắc, nếu không, bây giờ nàng sẽ cho mặt hần cùng mặt heo không khác.

“Tứ ca, rảnh rồi vậy sao?”

Thượng Quan Vũ Hiền rất biết chọn đúng thời giờ mà xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Bạch Y

Ngọc Linh Hương chắn giữa hai luồng điện xẹt qua nhau.

Làm ơn nha, nàng vẫn còn muốn sống thêm, nếu ánh mắt mà giết người được, thì giờ này, người nàng đã thủng hàng vạn lỗ.

Ai mà chẳng biết, Tĩnh vương cùng Cản vương đối nhau chan chất, cũng chỉ vì một cái nguyên nhân cực kì cón con. (Diễn cái này mọi người sẽ biết sau.) Đều to đầu cả mà cứ như trẻ con lên ba.

Vũ Hiền nhìn Vũ Tĩnh không chút thiện cảm hung hăng nói:

“Tứ ca, huynh không lo chính sự còn có thời gian đi dạo sao?”

Vũ Tĩnh cả lơ phát phơ ngơ lơ Vũ Hiền không thèm để ý. Nhưng là hần lại có một xúc cảm khác với vị vương phi mới của hần.

Thái độ cùng hần không có lấy một chút tôn trọng, ánh mắt nhìn hần cũng mang vẻ khinh thường nặng. Nàng đúng là một tài nữ. Xem như Cửu đệ hần có phúc. Nữ nhân Hoàng cung có mấy ai có khí chất như nàng? Cao ngạo, lãnh đạm, không ham vinh hoa phú quý.

“Hiền đệ, chuyện lâu lắm rồi Tứ ca ta không muốn nhắc lại, sao ngươi phải để ý lâu như vậy?”

Ngọc Linh Hương cùng Vũ Linh nhìn nhau, sau đó không hẹn nhìn vào hai nam nhân kia, đồng thời có bóng đèn hiện lên trên đầu. Hai nàng nắm tay nhau, nhẹ nhàng lùi dần về phía sau.

Ngọc Linh Hương đang định thờ phào thì đột nhiên thanh âm Vũ Hiền vang lên làm nàng giật bắn.

“Đừng yên đó cho Bồn vương.”

Nàng bức bối, mắt hần để sau gáy hay sao nhìn rõ vậy. Linh Hương không tình nguyện quay ra, mặt ngoắt sang 1 bên, “hừ” một tiếng:

“Vương gia người nói chuyện sao lại không cho ta đi?”

Vũ Linh ánh mắt sợ sệt liếc Vũ Tịnh một cái, sau đó cũng thô thển nói:

“Tịnh ca, Hiền ca, để Hương tẩu đi chơi cùng ta được không?”

Vũ Tịnh không mấy thiện cảm lăm nhìn Vũ Hiền gật đầu xua tay:

“Đi đi!”

“Không cho!” Vũ Hiền lên tiếng phản bác.

Ngọc Linh Hương bốc hỏa phùng phùng, chạy đến giữa hai nam nhân, đẩy họ ra phùng mang tròn má.

“Ta đi đâu không cần hai người cho phép.”

Mặt quay về phía Vũ Tịnh nói:

“Ngươi, cứ tiếp tục sự nghiệp hùng bá, tranh đấu của ngươi.”

Tay phải chỉ vào ngực Vũ Hiền:

“Còn ngươi nữa, cứ tiếp tục làm sao mà giận dữ cùng hấn, có mỗi cái chuyện nhỏ như con thỏ cũng để ý bao nhiêu năm, đường hoàng nam nhân mà như nữ nhân. Sao Nguyệt Hương ta lại vớ phải cái thứ như người chứ.”

“Vũ Linh, đi.”

Vũ Linh mắt tròn tròn lên không tin được. Hương tẩu... thật... thật can đảm a. Trước giờ... không có ai dám nói như vậy với hai người họ.

Hai nàng đi khỏi, Vũ Hiền cùng Vũ Tịnh cũng ngạc nhiên đến phát sốc, ngẩn ngơ nhìn theo, cuối cùng nhìn nhau một lát rồi phá ra cười.

“Ha ha...”

Vũ Tịnh cười đến lồng ngực muốn nổ tung. Trước giờ về mặt hấn luôn lãnh khốc, không ai dám đến gần, luôn khúm núm kính cẩn làm theo.

Hôm nay gặp nàng quả thật được mở mang tầm mắt, người đầu tiên dám mắng hấn, chỉ trích hấn. Ánh mắt nàng long lanh trong sáng, không chút tà tâm, không sợ uy quyền. Nếu là người khác hôm nay, có lẽ ngày này năm sau mộ đã xanh cỏ.

Hấn ngừng cười, tiêu sái quay người rồi đi không quên bỏ lại một câu:

“Hiền đệ, hai chúng ta giận nhau quá lâu rồi, nên giảng hòa ngày hôm nay đi. Nếu không gặp lại nàng, có lẽ ta còn bị chửi nhiều hơn nữa. Ha ha...”

Thượng Quan Vũ Tịnh không hề biết rằng, về sau, cuối cùng hấn lại không thể quên được ánh mắt kiên cường lúc này của nàng, khắc sâu vào tận trong tim, kể cả đến lúc chết.

Vũ Hiền liếc bóng hấn rồi đi, lặng thinh.

Cá tính Lâm Nguyệt Hương này quả thật đặc biệt, ngay cả Diêm La cũng chung đụng, liệu nàng đúng là người ham vinh hoa phú quý như nàng tự giới thiệu? Hấn cùng Vũ Tịnh thực ra không còn giận nhau rất lâu rồi nhưng cả hai đều có sĩ diện cao ngất trời nên không ai chịu nhường ai, cúi mình nhận lỗi. Không ngờ chỉ bằng một câu nói của nàng lại hóa giải hết hiểu lầm.

Đâu đó, một bóng đen nấp sau cây nhếch miệng một nụ cười mỉa mai.

Chuyện, càng lúc càng thú vị.

Vân Lạc quốc lúc này mùa thu, không khí mát mẻ, dịu êm nhưng nhìn xa ra một chút, nước cuối cùng của Liên minh Lục quốc, Ngũ Tịch quốc, tuyết rơi khắp mọi nơi, thê lương đến kì dị.

Sâu thẳm trong một hang động, lạ kì làm sao, một bông tuyết cũng không có, rực rỡ một rừng hoa tường vi, đỏ nhuộm một màu huyết ghê người.

Cạnh đó là một đình viện bằng ngọc thạch, một nam tử mặc bạch y vô tư lự, mái tóc đỏ rực khê bay bay phi tiếu, tay cầm một cây huyết cầm. Ngón tay trắng ngần khê gầy gầy, tạo thành những âm thanh “tinh tang” trong veo.

Lúc đầu thanh âm mượt mà lan tỏa, tưởng như có thể thấy được tiếng suối chảy róc rách, tiếng chim hót ngân nga, tiếng lá cây rì rào. trảm bổng tựa thiên tiên, sau đó đột nhiên tiếng đàn cao vút lên, như tiếng trống vang dồn dập, tưởng đâu như có chiến tranh xảy ra, tiếng binh đao loạn lạc, tiếng người la hét, kêu dậy rầm trời, tiếng khóc than đau đớn.

Thật sống động....

Thật rõ nét....

Thật khủng khiếp....

Là người như thế nào lại có thể đàn ra thứ âm thanh kinh diễm như vậy?

Cuối cùng âm thanh kia mới dần dần lắng xuống, bạch y nam tử khẽ liếc về phía bên phải một lát.

Có sự ư?

Khuôn mặt non nớt như thiếu niên, làn da trắng mịn như sữa, mái tóc đỏ càng thêm nổi bật trên bạch y phiêu dật khiến hắn càng thêm yêu mị.

Hắn nhếch môi lên một vòng cung giả dối, hai tay đặt huyết cầm sang một bên, ngả lưng ra sau nhuyển tháp nhẹ nhàng mở miệng:

“Vào!”

Ngay sau đó, một hắc y nam nhân nhanh chóng phi thân vào quỳ xuống cung kính nói:

“Chúa thượng, Huyết Vân gửi bỏ câu đưa tin: Tĩnh vương nạp phi.”

Hắn nhướng mắt mày lên một chút, mắt đỏ ngầu khẽ đảo một vòng:

“Tiếp tục theo dõi.”

Hắc y nam nhân không ngẩng đầu, chỉ dám thở nhẹ gật đầu:

“Nô tài tuân lệnh.”

“Ra.”

Bạch y nam tử chỉ bắn ra một chữ.

Khẽ thấy hắc y đã biến mất không dấu vết, hắn vuốt nhẹ dây đàn lãnh khốc nói:

“Người?”

Ngay lập tức một tử y nam nhân đi vào chờ lệnh.

“Đem Huyết Ngân vào.”

“Dạ.”

Không lâu sau, một nữ nhân xinh đẹp được áp giải vào, nàng mắt hạnh có chút khiếp sợ nhìn Bạch y nam tử, trong lòng không khỏi thầm than. Nàng, có lẽ không còn được sống. Nhưng là chết vì hắn, nàng không hối tiếc.

“Huyết Ngân, ngươi biết tội?” Bạch y nam nhân không nhìn nàng, mà chỉ liếc qua khóm tường vi đỏ rực mày hơi nhăn.

“Chúa thượng, nô tì biết tội.” Nàng ừ ừ cúi đầu.

Hắn nhẹ nhàng nắm lấy một bông tường vi, bóp nát, vân đạm phong khinh nói.

“Tốt, đem nàng ra. Sát!”

Nghe vậy, một hắc y nam nhân mặt mày biến sắc, nhìn Huyết Ngân đau đớn. Hai tay hắn bóp chặt đến mức nổi gân xanh muốn căng đứt. Cuối cùng hắn hạ quyết tâm, chạy ra quỳ xuống trước mặt Bạch y nam nhân.

“Chúa thượng, xin người hãy tha cho nàng.”

Bạch y nam nhân mắt khẽ liếc hắc y một chút, khóe mắt nhăn lại hơi tức giận:

“Huyết Nhi, nàng không hoàn thành công việc, phải chịu hình phạt.”

“Nô tài sẽ làm thay nàng. Xin Chúa thượng khoan dung.” Hắc y cầu khẩn, mong Chúa thượng đồng ý, hắn biết chuyện này dường như không thể xảy ra, có lẽ hắn sẽ chết cùng nàng nhưng kể cả như vậy, hắn vẫn làm.

Bạch y hai mắt lóe ra từng tia lạnh băng khiến cho những nhân trong đình cảm thấy rét run lên, ai mà không biết tính tình Chúa thượng rất khủng khiếp. Sao lão nhị lại cố tình phạm vào.

Huyết Ngân mở to mắt nhìn Huyết Nhị, trong lòng rối loạn.

Rất lâu sau đó, Bạch y nam nhân phát phát ổng tay áo, truyền lệnh:

“Đem Huyết Ngân phế võ công, Huyết Nhị làm tiếp nhiệm vụ của nàng.”

Huyết Nhị ngạc nhiên xen lẫn sung sướng, cúi đầu dập xuống liên tục đến huyết nhục mơ hồ:

“Tạ ơn Chúa thượng, Huyết Nhị sẽ cố gắng làm xong việc.”

Bạch y nhắm mắt lại tỏ vẻ bọn hán có thể lui ra.

Huyết Nhị đứng dậy, vui vẻ giúp Huyết Ngân đứng dậy ra ngoài.

Huyết Ngân lo lắng hướng hán:

“Nhị ca, đừng làm vậy. Huynh không làm xong Chúa thượng sẽ giết huynh.”

Huyết Nhị nhẹ vuốt tóc nàng, thăm thì:

“Đừng lo, Ngân nhi, ta sẽ hoàn thành được.”

Nàng định nói thêm thì hán đã đặt một ngón tay lên miệng nàng trấn an:

“Ngân nhi, hãy hứa với ta, đừng gây ra chuyện gì khiến Chúa thượng không vui, chờ ta về.”

Huyết Nhị ôm nàng vào lòng. Huyết Ngân khở sở cắn môi. Hán thích nàng như vậy? Nhưng làm sao, nàng là yêu bạch y nam nhân kia, không thể đáp lại hán.

“Nhưng là, Tĩnh vương không có dễ giết như vậy?”

Huyết Nhị tránh ánh mắt nàng, điều này hán cũng lo lắng không thôi.

Thế gian nói Tĩnh vương phong lưu, nhưng lấy sắc dụ hán còn khó hơn lên trời, vì rất khó có người hơn trác phi Lâm Thư Vân.

Mà trực tiếp dùng vũ lực thì lại càng khó, vì Vân Lạc quốc hiện giờ là quốc gia lớn nhất trong Lục quốc, hoàng tử nào cũng có Âm vệ âm thầm bảo hộ.

Huyết Ngân nghĩ ngợi, nàng được sai đi giết Tĩnh vương vì chẳng qua không may đánh rơi bức tranh công chúa của Chúa thượng. Bây giờ Huyết Nhị thay vào, không nghi ngờ hán sẽ chết.

Hoàng hôn xuống dần, bóng dáng hai người ôm nhau đồ dài xuống, khóm tường vi đại màu đỏ dường như chuyển sang màu tím thẫm.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thích Khách? Âm Sát?

Ngọc Linh Hương kéo Vũ Linh đi một hồi mới chợt nhận ra nàng rất sai lầm.

Haizzzzz, sao lại dây vào Diêm La Căn vương chứ, còn dám chửi mắng lộn giống nữa.

Lúc đó nàng phát khùng gì vậy, nàng khở sở đập tay vào đầu. To đầu còn đại a.

Cuối cùng, nàng đành “Tẩu vi thượng sách”, chuồn trước là lành nhất. Đợi 2 tên đó đến song kiểm hợp bích lại, nàng không chết mới là lạ.

“Linh nhi, ta phải chuồn đây, mọii mau về đi.”

Vũ Linh nhìn theo bóng nàng bật cười.

Tĩnh vương phủ.

Ngọc Linh Hương bán sống bán chết chạy vào Lãnh Đạm cư.

Hạ nhân trong phủ càng nhìn nàng không thuận mắt, chủ nhân không có phong phạm như vậy bảo bọn họ làm sao cam tâm hầu hạ.

Vừa vào đến phòng, Lan nhi đã rót sẵn chén nước đưa cho nàng:

“Tiểu thư, uống từ từ.”

Ngọc Linh Hương gác chân lên bàn, thờ hỏn hển nói:

“Lan nhi, người nói xem, tiểu thư người có phải sau khi cố tình uống 1 chút Thiên Diệp tán liền trở nên ngu ngốc hay không?”

Lan nhi ngây ngốc không hiểu gì đành cười gượng:

“Tiểu thư, có phải người lại làm ra chuyện gì không hay không?”

Ngọc Linh Hương ngán ngẫm bốc một miếng bánh điểm tâm lên cho vào miệng, hậm hực gặm nhấm.

Lan nhi lắc đầu cười cười, tiện tay đem y phục xếp lại nói:

“Tiểu thư, có lẽ lần phân minh chủ võ lâm này người liền phải đi.”

Ngọc Linh Hương hơi ngạc nhiên hướng nàng:

“Không có chuyện gì cần thiết lắm đúng không?”

Mắt Lan nhi hơi lóe lên một chút nói:

“Bởi vì hầu hết tất cả các Hoàng tử cùng Lục quốc cao thủ đều có mặt.”

Linh Hương mặt hơi biến dạng như bị ghen, nuốt mãi không trôi miếng bánh.

Võ lâm phân tranh cứ 10 năm một lần. Những lần trước cũng chỉ có một nhúm ô hợp, sao lần này tự nhiên lại đều tham gia.

Gần đây nghe tin Hoàng thượng hình như có chút suy yếu xuống đi, ngũ quốc còn lại muốn nhân cơ hội hay sao?

Nàng với tay lấy cốc trà, vừa ngửi thấy có mùi hương lạ liền đặt xuống.

Khóe miệng dâng lên ý cười mỉa mai. Thứ hồng hoa (thuốc sảy thai) này cũng đòi qua mắt nàng, khẳng định đám lão bà của hán làm đi.

Liệu có phải trác phi của hán đứng sau không?

“Lan nhi, bình trà này là ai mang đến vậy?”

Lan nhi nghiêng đầu một chút nói:

“Tiểu thư, em cũng không rõ lắm, tại buổi sáng người vào cung, Từ Viên lại gọi về giải quyết công việc, em chỉ mới về vừa nãy.”

Linh Hương thờ dài. Bây giờ nàng đang rất đau đầu, không muốn truy cứu sự việc. Kệ các nàng đi, chuyện khác quan trọng hơn.

“Mấy ngày nữa là rằm?”

“Tiểu thư, 3 ngày nữa.” Lan nhi đem quần áo cất vào tủ.

Ngọc Linh Hương trầm tư, muốn đi gặp Lịch Tuyết Tinh cũng không dễ. Bây giờ, lộn giống có thể đến tìm bất cứ lúc nào. Kệ đi, đến lúc đó rồi tính.

Đêm.

Tĩnh vương phủ chìm vào một mảnh đen kịt.

Lãnh Đạm cư thỉnh thoảng còn nổi gió, lá cây xào xạc những âm thanh âm u ghê người.

Lan nhi đứng canh bên ngoài lặng lẽ quét mắt về phía lùm cây.

Miệng nàng nhếch lên nụ cười khinh thường. Không ngờ tiểu thư mới vào vương phủ được 1 ngày, liền có nhiều người như vậy bắt an.

Chỗ này ở đây ít nhất cũng có đến 20 nhân đang ẩn nấp. Nàng có thể xử lý hết tất cả nhưng để xem, thứ thích khách này có thể làm được gì?

Tình vương cũng quá vô tình đi. Ẩm vệ ẩn nấp khắp nơi, vậy mà tự nhiên cho họ đi ra đi vào, nàng cũng thấy mất mặt thay.

Hắn muốn thử tiểu thư? Chỉ sợ không có phước biết được. Tuyệt Diễm các tự nhiên không có người trong vương phủ vì nàng đã hạ lệnh không cần thiết. Nàng đánh không lại, đã có tiểu thư.

Vào tay nàng, may ra còn chết thống khoái. Chứ nếu ngu ngốc rơi vào tay tiểu thư, chỉ có nước sống không bằng chết. Aizz, Bạch tiên tử, Lam Nhạn, cái nào cũng khiến võ lâm kinh sợ không ngớt.

Bỗng, một làn hương thoảng qua mũi nàng. Lan nhi khinh thường, cái thứ thuốc mê này cũng đem ra chơi, có giỏi đem Nhuyễn cân tán ra nàng vẫn vô sự. Đám này, trình độ quá kém.

Nhưng thôi, giả bộ chút cho bọn họ sướng.

Lan nhi cố ý ngã xuống. Ách, sao nàng ngu quá vậy? Nền đất hôm nay hảo lạnh a, áp mặt xuống khiến nàng rùng rợn cả người.

Đâu đó, hàng đạo ánh mắt chăm chú nhìn Lan nhi, sau khi thấy nàng lao đảo ngã xuống mới lập tức từ phía lùm cây nhảy ra.

Cầm đầu, một hắc y nam nhân mang theo kiếm khê đẩy cửa đi vào.

Lan nhi nén nhịn cười. Đây là cái thứ thích khách kiểu gì? Cứ thế mà xông vào giết, lại còn cần phải kín kẽ như vậy?

Nàng đang tự hỏi, là ai lại đường ra cái đám ngu ngốc này thì tiếng Ngọc Linh Hương đã truyền đến:

“Mời vào. Đứng ngoài lạnh a.”

Mắt của mấy hắc y nhân suýt rơi hết xuống đất. Nàng ta làm sao biết bọn hắn ở ngoài?

Ngọc Linh Hương đã dậy từ lâu, những tưởng có trò vui để xem, chẳng ngờ cái lũ này lại quá ngu khiến nàng muốn chơi cũng không nổi.

Lũ hắc y hít một hơi thật sâu, cuối cùng không dùng tay mà lập tức dùng chân đạp cửa vào:

“Nữ nhân ngu ngốc, hôm nay lão tử đến đây giết ngươi.”

Lập tức chĩa kiếm vào người nàng.

Ngọc Linh Hương “nga” một tiếng, sau đó phi tiểu đi đến bàn ngồi xuống, vớ lấy bình trà Lan nhi đã thay rót ra chén nhấp thử.

“Ai, đến giết thì làm liền đi.”

Hắc y khòe miệng giật giật, nàng ta rõ ràng làm một bộ dáng không quan tâm. Hắn liếc ra sau nhìn tên thủ hạ một chút rồi hạ quyết tâm hung hăng nói:

“Không cần ngươi phải dạy, bọn ta muốn cho ngươi sống không bằng chết.”

Ngọc Linh Hương mỉm cười đều giả. Sống không bằng chết là ai còn chưa rõ. Nàng còn nghĩ lúc đầu là do bị GATO nên mới có thích khách đến ám sát nhưng thế này thì đảm bảo 200% là do lợn giống đưa đến thử nàng.

Rất tốt a, nếu nàng biểu hiện sợ hãi, hắn liền nghĩ nàng giả nai tư ngoan đạo.

Nàng mà đánh cho lũ thích khách này không còn răng thì tự nhiên lại vạch áo cho người xem lưng. Trước giờ luôn là nàng điều tra kẻ khác, chứ không đến lượt họ điều tra nàng.

Nhưng không sao. Biến vương phủ loạn thành 1 đoàn nàng càng vui.

Nghĩ là làm liền, trước giờ nàng hiển nhiên không phải là người tốt a, diễn kịch thì càng nói là thuộc trực hệ siêu sao.

Hắc y lóng ngóng cổ giờ kiếm lên hướng nàng đâm tới.

Nàng hơi hơi mỉm cười, cố tình hướng người đến phía thanh kiếm xông vô. Aizzz, da thịt là của nàng, nàng dĩ nhiên thương, nhưng vì đại sự không để cho lợn giống yên ổn dù chỉ 1 giây, nàng đánh hi sinh thân mình vậy. (Diễm đại tỷ của ta ơi, ta thật mất mặt, làm ơn mai sau ngươi đừng có nói với người khác là có quen biết ta.)

Hắc y nhân mặc dù luống cuống nhưng thực ra chỉ muốn giờ kiểm dọa nàg, thật không ngờ nàg lại tự mình đưa thân đến làm bị thương. Giời đất ơi, nếu chủ nhân biết được, không phải hấn đâu một phương, thân phiêu du nơi nào sao.

Hấn định rút tay lại nhưng lại không kịp.

Như dự đoán, thanh kiếm kia không có cắm vào tay Ngọc Linh Hương mà chỉ sượt qua một chút lấy đi một mảng da.

Nàg oa oa kêu lên, đau quá a, nếu mà bị thương nặng một chút thì không có cảm giác nhưng mà nếu chỉ bị thương nhẹ thì rất đau.

“Thích khách, có thích khách.” Ngọc Linh Hương ai oán kêu to.

Bọn hắc y trợn mắt, nếu có gọi thì sao từ lúc này không gọi đi, sao lại cô tình bị thương mới gọi, có phải định giết bọn hắc không?

Lan nhi nằm dưới đất cười đến lăn lộn.

Trời đất ơi, muốn nàg chết vì cười hay sao? Tình vương ơi là Tình vương, lấy sát thủ dán hàng hiệu có hơn không? Lại cố tình đem lũ ngay cả lợn cũng không giết nổi (Ấy chết, nàg không có nói tiểu thư là lợn) đem đến đây, là muốn tiểu thư làm loạn hay sao? Đầu hấn chứa óc hay là đầu phụ vậy?

Đến khi Ngọc Linh Hương hô đến rất cổ bông hòng mới có 1 vài tên thị vệ chạy đến. Nàg âm thầm mắng mỗ, ám vệ của hấn chẳng lẽ chỉ để ăn vói ngủ, để nàg hét hư cả hòng mới đến, sau này có muốn nghe bốn cô nương ca cho 1 bài thì đừng mơ nhé.

Trên mái nhà truyền đến từng trận âm thanh, ngu ngốc cũng biết được là đang đánh nhau. Haizz, một cái Tình phủ sao lại lắm người xấu vậy?

Diễn biến về sau thì chắc ai cũng có thể tưởng tượng ra, đám ngu ngốc bị thị vệ trói lại, còn nàg thì được cấp chữa thương. Đã vậy trong lúc rửa vết thương rắc thuốc lên nàg lại còn phải giả bộ kêu vài tiếng, cổ rạn ra mà khóc nhỏ vài giọt nước mắt. Thế này thì chết bao nhiêu là nợ ron thần kinh a.

Xong xuôi, thị vệ mới bước vào bẩm báo:

“Vương phi, bọn nô tài đã bắt hết thích khách, thẩm tra được, người đứng sau bọn chúng là nhân của Trữ tin các phái đến.”

Ngọc Linh Hương suýt kinh ngạc đến chết, nói đùa hay thật vậy. Trữ tin các...

Chúng mà là người của nàg? Tìm đại một nơi đồ tội cũng không cần quá đáng vậy nha.

Nhân Trữ tin các không là nhất đẳng cũng là nhị đẳng, hơn nữa hơn 3/4 đều là nữ nhân, nam nhân có rất ít, có làm nhiệm vụ cũng không đến lượt.

Dám bôi xấu nàg hay sao? Ngọc cô nương này trước giờ làm ăn quang minh chính đại, mặt mày không biết liêm sỉ thu tiền cũng như tiêu tiền như nước, đến lượt lợn giống đồ oan sao. Chuyện này cũng tức cười quá đi!

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng cuối cùng nàg vẫn chỉ phát tay xuống nói:

“Không có gì, đem đến cho vương gia xét xử đi.”

“Thần cáo lui.”

Hấn cũng không thêm liếc nàg, tự đứng dậy đi ra ngoài. Hết thấy mọi người đều đi hết, Lan nhi từ trên mặt đất đứng dậy, hừ lạnh:

“Đồ oan cho Trữ tin các, cái trò này cũng nghĩ ra được. Đã vậy lại còn đem lũ không biết gì, cầm kiếm cũng không xong. Tình vương quả thực muốn vòn tiểu thư cùng với những người đang ẩn nấp trong vương phủ. Tiểu thư, người không sao chứ?” Lan nhi chạy đến bên Ngọc Linh Hương.

Nàg cười khế, ánh mắt hơi lóe:

“Hấn làm vậy đều có mục đích cả, thực ra bọn chúng đã được ra lệnh không làm hại ta, chẳng qua hấn muốn thử xem ta có bao nhiêu phân lượng, có người bảo vệ hay không? Vừa nãy ám vệ của hấn còn đang mài truy đuổi người lạ mặt đang ẩn nấp. Bằng 1 chiêu thôi, để thử bọn chúng, chứ tình hình trong này, ai biết được thứ thích khách kia là vô dụng hay không? Ta cố tình bị thương để làm kinh động lạ nhân, một mặt giúp lợn giống dễ dàng bắt chúng, một mặt khác còn làm kinh động đến Hoàng cung. Nếu Hoàng thất biết Tình vương phi bị truy sát, nghĩ thử xem họ sẽ nghĩ như thế nào?”

Lan nhi trầm ngâm vài giây, sau đó hai mắt sáng lên:

“Hoàng thất chắc chắn sẽ nghi ngờ Tình vương có mưu đồ hoặc thân phận tiểu thư có vấn đề.”

Ngọc Linh Hương gật đầu:

“Không sai, thân phận ta bọn họ đảm bảo tra không ra. Nhưng còn Thượng Quan lợn giống, e là, sau đêm nay sẽ gà bay chó sủa, hấn nghĩ ra chu toàn biện pháp, nhưng cuối cùng vì ta mà gây ông đập lưng ông.”

Lan nhi kinh ngạc cùng sùng bái nhìn nàg. Tiểu thư của nàg, quả thật quá giỏi.

“ Aizz, quan tâm làm gì, ngủ đi.”

Nàng bò lên giường, nhắm mắt lại.

Lan nhi đi ra ngoài, huyết một tiếng sáo. Vì trận truy bắt vừa nãy, ám vệ canh chừng nơi này gần như đã đi hết, nên nàng mới dám gọi người đến.

Ngay lập tức, một bạch y nữ tử xuất hiện, quỳ xuống:

“ Từ nhi chờ mệnh.”

“ Ngươi đi điều tra tất cả hạ nhân vừa nãy. Tra hỏi xong, giết không tha. Phát lệnh trên giang hồ, ai có thể giết được Lâm Nguyệt Hương lập tức nhận Cửu chuyển hoàn hồn đan.”

“ Dạ.” Bóng trắng một lần nữa biến mất.

Ánh mắt Lan nhi tựa tiểu phi tiểu. Nếu Tĩnh vương đã muốn lợi dụng mạng tiểu thư, nàng sẽ đi trước 1 bước. Đem tất cả những nhân muốn mưu đồ giết sạch.

Muốn giết Lam Nhạn, chi bằng, chuẩn bị quan tài trước. Chỉ sợ xác cũng không còn để cho vào quan tài nữa.

Thượng Quan Vũ Hiền ngồi trên ghế trong thư phòng

Nam nhân lúc trước đã vây bắt Ngọc Linh Hương đem thanh thân đi vào bả báo:

“ Vương gia, vương phi không có động tĩnh gì hết. Ngược lại có chút thương tích. Còn có, nô tài bắt được hơn 20 hạ mặt nhân, có hơn 10 cái là của giang hồ, còn lại đều là từ sĩ.”

“ Từ sĩ?” Hắn cười nhẹ khiến cho khuôn mặt càng thêm yêu mị. “ Bọn chúng bao lần ám sát không thành, hẳn nhiên là phải sót ruột đi. Nhân lúc bọn vương cố tình giăng bẫy làm vương phủ có một trận đại loạn, dĩ nhiên nhân cơ hội đục nước béo cò đến ám sát. Ai nói từ sĩ không có tác dụng. Khuôn mặt bọn chúng có lẽ rất hữu dụng đi. Chắc chắn, chúng ta rất quen, Long Phi.”

Long Phi giật mình, hướng Vũ Hiền cười gượng:

“ Vương gia, là nô tài bất cẩn.”

Hắn âm thầm mắng mình, làm sao lại không nghĩ đến dịch dụng.

“ Tam ca không còn giữ được bình tĩnh nữa rồi.”

Hắn vân đạm phong khinh nghĩ đến vẻ mặt bức tức sáng nay của nàng không khỏi bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Nhược Vương

Long Phi vẫn chân chờ đứng đó, Vũ Hiền cười ha hả nói:

“ Long Phi, ngươi cứ nói ra, tùy tiện đi.”

Long Phi lúc này mới cung kính nói:

“ Vương gia, vương phi đích xác là bị thương, tuy rất nhẹ, chỉ xây xước một chút, nhưng nếu để Hoàng thượng cùng Thái hậu biết được, chắc chắn sẽ nghi ngờ ngài.”

Vũ Hiền tán thưởng nhìn hắn. Xem ra Long Phi rất biết suy nghĩ, hắn dĩ nhiên biết cái bẫy này sẽ gây đến một vấn đề không nhỏ.

“ Ngươi nghĩ xem? Phụ hoàng cùng Hoàng tổ mẫu biết được trước tiên nghi ngờ bọn vương, nhưng nếu trong vòng 1 đêm lại xảy ra hai vụ ám sát thì sẽ thế nào?”

Long phi ngạc nhiên, mông lung nhìn hấn:

“Vương gia, ý ngài là.....”

“Bây giờ, phủ của Tam ca cũng náo nhiệt đi.”

Nụ cười trên môi Vũ Hiên phảng phất tan biến như chưa từng tồn tại.

Long Phi gượng lau mồ hôi. Vương gia cũng âm hiểm quá đi.

Tam vương gia Nhược vương, Thượng Quan Vũ Hinh, từ nhỏ mắc bệnh nan y, lúc 5 tuổi lại không cẩn thận rơi xuống hồ nước, khiến hai chân bị liệt, phải ngồi trên xe lăn, tên Nhược vương cũng ra đời vì lý do đó.

Tuy đã được bao nhiêu danh y xem qua nhưng ai cũng lắc đầu không thể chữa.

Trong số các hoàng tử, hấn là người ốm yếu nhất, mặt lúc nào cũng trắng dã, suy nhược, càng không thể cố sức.

Nếu có thích khách ám sát hấn, Hoàng cung, sẽ loạn đến mức nào?

Sương sớm đọng trên lá non như mon trốn, nhẹ “phốc” một tiếng rơi xuống đất.

Dần dần ánh nắng cũng rọi chiếu, nhảy nhót vui tươi.

Giàn tigon phát ra một màu tím điểm lẹ.

Lãnh Tâm cư.

Trong phòng.

Ngọc Linh Hương mở mắt thức dậy. Lan nhi ngay lập tức đưa khăn lau mặt cho nàng.

“Lan nhi, hôm qua có chuyện gì khác xảy ra không?”

Lan nhi vắt lại khăn một lần nữa nói:

“Tiểu thư, hôm qua Nhược vương phủ cũng có thích khách. Cuối cùng tổn hại hơn 100 thị vệ, Nhược vương may mắn xây xát nhẹ.”

Ngọc Linh Hương mở to mắt. Lợn giống đầu óc cũng thông minh ghê. Không muốn chết một mình bèn kéo thêm người khác vào. Nhược vương này số đen thật.

“Aizz, những tưởng được xem kịch nào ngờ hấn phá tan tành. Hôm nay hấn các lão bà của hấn đến cho ta đùa một chút cho đỡ chán vậy. Từ Viên sao rồi? Hôm trước ta đã dày công thiết kế nhiều như vậy, bảo nàng đừng có là làng nữa.”

Lan nhi gật đầu.

“Vâng, Từ Viên mấy hôm nay cũng rảnh rồi, hôm trước còn biệt tích mấy hôm mới chịu về. Em hỏi chuyện gì nàng ta lại không nói.”

Ngọc Linh Hương mông lung suy nghĩ, thật sự nàng còn phải làm vương phi trên danh nghĩa đến bao giờ nữa.

Mắt nàng hơi nhắm lại.

Thật mệt mỏi.

Lan nhi nhìn nàng một lát, thức thòi ra ngoài.

Ngồi ngốc trong phòng, nàng âm thầm rửa xả ba lão già kia.

Cho nàng xuyên một thôi một hồi, sau đó mới thêm đến nói nguyên nhân nàng được “vinh hạnh” đầu thai trong một thân thể khác có điều kiện tốt hơn.

Lé mắt nhìn chiếc nhẫn bình thường trên tay, mắt nàng hơi híp lại một chút.

Thứ này cũng là công tác ba lão cho nàng a. Chỉ cần xoay viên đá xanh lam trong tay ba vòng, sau đó lại xoay ngược lại ba vòng, liền nói chuyện được trực tiếp với ba lão già.

Nhưng mà chỉ có 3 lần duy nhất, nàng cũng không muốn lãng phí, nhờ đâu sau này thực sự cần đến.

Màu quang bắn ra phía cửa sổ.

Sắc hoa tigon dường như chuyển sang một màu hồng phấn nhẹ.

Hoàng cung.

Lúc nào cũng thực điếm lệ cùng lộng lẫy.

Nhưng về ngoài không nói lên điều gì. Vì nó chỉ là một nơi đầy rẫy âm mưu, hận thù, tranh đấu.

Tựa như hôm nay, Hoàng thượng lên triều, ngay lập tức tấu sớ về vụ thích khách hôm qua ngập tràn như lũ lụt.

Trên Long ý, Hoàng thượng chau nhẹ mi tâm, bắn ra một chữ duy nhất.

“Nói.”

Ngay lập tức, một vị đại thần mặc triều phục xanh lam hiển nhiên quyền chức không nhỏ đứng ra tâu:

“Bẩm Thánh thượng, ngày hôm qua, đồng thời Tĩnh vương phi cùng Nhục vương phi đều có thích khách đến ám sát. Điều này gây ảnh hưởng không nhỏ đến danh dự Hoàng thất. Thần đề nghị nên điều tra kĩ càng hai vương gia.

Hoàng thượng lặng yên hồi lâu không nói, một vị đại thần khác đối diện đại thần kia cũng đứng ra cung kính nói:

“Hoàng thượng, việc này không hề nhỏ, mong Hoàng thượng suy xét rõ ràng. Nhục vương một thân có bệnh vẫn lọt vào tầm mắt của người kia, huống chi sau này các vương gia khác.....”

Đại thần kia cau mày cao giọng nói:

“Lí nào lại vậy, Tĩnh vương gia cũng không hơn Nhục vương ở điểm nào. Làm sao người kia muốn ám sát. Lâm đại nhân cũng nực cười quá đi.”

Lập tức dưới sân rồng hai vị đại nhân nhìn nhau muốn cháy mắt.

Hoàng thượng tức giận vỗ ghế:

“Hỗn xược, Tĩnh vương hay Nhục vương đều là con của Trẫm, các ngươi không lo tìm thủ phạm, còn ở đó tranh cãi cái gì?”

Biết Hoàng thượng thực sự là sinh khí, hai vị đại thần kia thu lại ánh mắt. Vị Lâm đại nhân kia tiếp lời:

“Hoàng thượng, thần được biết, mấy hôm trước Tĩnh vương đã thú vương phi. Hơn nữa, vị vương phi này không thuộc..... không biết có liên quan gì không?”

Vị đại nhân đối diện tức giận chất vấn:

“Nàng chính là người do Hoàng thượng chỉ hôn. Lâm đại nhân nói vậy không lẽ nghi ngờ Hoàng thượng? Hay là muốn giết trừ thế lực có thể ảnh hưởng đến địa vị của nữ nhi ngài?”

Lâm đại nhân mặt lúc xanh lúc trắng. Vị đại nhân này chính là Lâm Ngọc, phụ thân Lâm Thư Uyển, tướng quân Văn Lạc quốc đương triều.

Dĩ nhiên chiếu theo lời nói của đại nhân kia thì Lâm Ngọc lại là người có khả năng nhất.

“Vương đại nhân ngài đừng có quá phận. Bọn tướng quân khi nào lại có ý nghĩ bất trung như vậy?”

Vương đại nhân cười lạnh:

“Chứ không phải có tật giật mình hay sao?”

Hoàng thượng nhìn hai vị đối nhau chan chất, bắt lực xua tay:

“Hai người sao cứ thích làm cho sự tình thêm rắc rối vậy? Trẫm tự tay chọn Tĩnh vương phi, nàng không có vấn đề gì. Vấn đề là hôm qua Tĩnh vương cho người bẩm báo chính là Trữ tin các đứng đằng sau. Cái phân đường kia chắc các người cũng nghe nói qua?”

Ngay tức thì, tiếng xì xào vang lên không ngớt.

Đáy mắt Hoàng thượng âm u.

Trừ tin các là tổ chức sát thủ, tuy mới thành lập nhưng nhờ danh tiếng của Ngọc cô nương trong giang hồ liền như một tòa thành cao vững vàng không thể đổ.

Là ai đã thuê họ làm như vậy?

Lâm Ngọc khoe miệng ắn nhẵn một nụ cười rợn tóc gáy khiến Vương đại nhân nhìn được mà run sợ. Ông ta cười như vậy? Liệu lại có ý định gì?

Một con cáo già đội lốt người. Vương đại nhân thăm khinh bỉ. Lợi dụng triệt để tất cả những thứ mình có, kể cả nữ nhi thân sinh.

Hoàng thượng nhìn hỗn loạn trước mắt, mi tâm mây mù giăng.

“Các ái khanh chẳng lẽ không có biện pháp gì?”

Gần như ngay sau đó, Vương đại nhân tựa tiểu phi tiểu bả bảo:

“Khởi bả Hoàng thượng, vi thần có một cách. Liệu có thể đem hai vị vương gia vào trong cung. Như thế, họ có động tĩnh gì ngài đều có thể thu vào trong tầm tay. Mà những sát thủ kia cũng tạm thời không thể làm thêm gì bất lợi.”

Các vị đại thần khác cũng cho là phải, gật đầu liên tục.

Hoàng thượng vẫn chau mày, cách này cũng được. Nhưng là làm như vậy, có gây bất an cho những người khác hay không?

“Tạm thời cứ như vậy đi.”

Hoàng thượng phất áo rời đi, hai công công theo hậu lập tức chạy theo không quên the thé:

“Bãi triều.”

Vương đại nhân thách thức nhìn Lâm Ngọc.

“Lâm đại nhân, làm người không nên thông minh cùng nhiều dã tâm quá, nếu không...”

Lâm Ngọc không biến đổi sắc mặt nói:

“Vương đại nhân ngài mới nên cẩn thận thì hơn. Ai thắng còn chưa biết. Ha ha!”

Ông ta tiêu sái rời đi.

Vương đại nhân đột nhiên nở một nụ cười khó hiểu.

Ngay sau đó, hai đạo thánh chỉ giống nhau được gửi đến Tỉnh phủ cùng Nhượng phủ.

Tỉnh phủ.

Lúc này Ngọc Linh Hương đang quỳ xuống một cách không cam tâm.

Dựa vào đâu mà nàng lại phải quỳ dưới một tờ giấy cùng một tên bát nam bát nữ. Đường đường Lam Nhạn lại mắt mặt như vậy.

Mà thực sự nàng lại không dám hoan nghênh cái giọng ca “chìm vảnh khuyên” này, eo éo phát buồn nôn.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, cấp Tỉnh vương gia cùng Tỉnh vương phi vào Hoàng cung phụng dưỡng Thái hậu một thời gian. Khâm thủ.”

Công công vừa dứt lời, Thượng Quan Vũ Hiền nét mặt ý cười nhận lấy thánh chỉ, phất tay ý muốn nói thưởng cho hần.

Công công cười toe toét rời đi, Ngọc Linh Hương đứng dậy phui áo, đi vào phòng khách, tự tiện lấy ấm rót lấy một cốc trà.

Lâm Thư Uyển mấy ngày nay không có rảnh rỗi tìm nàng là vì nàng có chuyện quan trọng cần làm.

Thấy Ngọc Linh Hương sáng khoái như vậy, không câu nệ tiểu tiết, nàng cũng có đôi chút hảo cảm.

“Tỷ tỷ, mấy ngày nay tỷ sống tốt chứ?”

Linh Hương vớ lấy chùm nho nhẵn mảy:

“Không tốt lắm. Hôm qua có một vụ ám sát.”

Thư Uyên hơi ngạc nhiên hướng Vũ Hiên:

“Hiên ca, hôm qua có ám sát sao?”

Vũ Hiên gật đầu, để thêm một câu:

“Muội không cần quan tâm đâu, cứ chơi vui là được rồi.”

Nàng nhăn nhó quệt miệng, chu môi lên:

“Huynh lúc nào cũng nghĩ vậy, chẳng lẽ Uyên Uyên chỉ biết chơi.”

“Keng!”

Cốc trà rơi xuống đất vỡ tan.

Ngọc Linh Hương bị hai người kia nhìn chăm chăm, cười gượng xoa tay:

“Chỉ là trượt tay thôi.”

Nàng không nghe lầm đấy chứ? Những tưởng Lâm Thư Uyên này là tình địch số 1, ai ngờ,.... nàng cảm giác như hai huynh muội đang nói chuyện với nhau chứ không phải vợ chồng a!

Bình tĩnh... bình tĩnh.....

Xem nàng có nhầm chỗ nào hay không? Rõ ràng là lợn giống thú Lâm Thư Uyên rất đáng hoàng, điều tra được cũng là sủng ái có thừa. Sao nàng cứ cảm thấy có gì đó không giống.....

Nhưng mà rõ ràng lần đầu gặp là nàng khiêu khích mình mà, hôm thành thân còn mặc y phục mỏng lượn qua lượn lại nói như đâm vào lỗ tai, không lẽ đầu ngập nước nên óc hỏng. Quái lạ thật.

Nàng đang mông lung suy nghĩ thì ở phía đối diện, thì Thượng Quan Vũ Hiên lên tiếng:

“Ái phi nghĩ sao?”

Ngọc Linh Hương vừa ăn nho xong, khát nước, vừa nhấp môi vào cốc trà tu ừng ực, nghe xong câu kia liền:

“Phốc.”

Kết quả: nước trà bắn toàn bộ vào mặt Vũ Hiên, không thừa một giọt nào.

Thượng Quan Vũ Hiên nhắm mắt lại, che đi ánh lửa đang bập bùng trong đôi mắt. Hai giây sau đó, nha hoàn đem khăn mặt vào phụ giúp hấn lau.

Ngọc Linh Hương hai mắt tròn to hết cỡ. Bên cạnh Lâm Thư Uyên há hốc mồm điển hình 3 quả trứng cũng chui vừa.

Nàng thờ phào, hoàn hảo, hấn không có ý định trả thù, nhưng ai bắt hấn nói ra những câu điển hình sến như con hến kia? May là chỉ phun nước, chứ nếu mà nàng ăn điểm tâm rồi phun vào thì... Tay nàng không tự chủ đem chiếc đĩa bỏ lui ra xa.

Ái phi?

Hấn sủng nàng lắm sao? Câu trả lời: không.

Hấn thích nàng? Câu trả lời: còn tùy điều kiện.

Hấn yêu nàng? Câu trả lời: chưa biết chắc.

Với ba kết quả trên đã khiến nàng muốn đập đầu, hấn gọi từ “ái phi” lại có mưu đồ gì nữa a? Riêng khoản gây sốc cũng làm nàng chết bao nhiêu nơ ron thần kinh. Tiếp theo đó, đồng lão bà cao như núi của hấn sẽ ào đến, muốn xử tử nàng.

“Chắc bốn vương không nên làm theo yêu cầu của ngươi, vậy vương phi ngươi nghĩ xem, muốn vào cung?” Thượng Quan Vũ Hiên rít qua kẽ răng.

Ngọc Linh Hương hoàn hồn lại suy nghĩ:

“Vương gia ngài làm gì ta đâu có quyền can thiệp, vào cung cũng tốt, ở đây cũng không khác. Ta không có ý kiến.”

“Vậy được. Vào cung.” Hấn đứng dậy đi vào phòng trong.

Ngọc Linh Hương nhìn theo bóng hấn, hơi mỉm cười:

“Được a, ai sợ ai? Lan nhi, chuẩn bị y phục.”

Nếu đi ra đến cổng Tĩnh vương phủ, bên trái thẳng tiến, thêm 300 dặm chính là Nhục vương phủ.

Đi vào trong, có cảm giác đi vào rừng rậm amazon nguyên thủy, cây cối to lớn phủ rợp, cỏ dại mọc đầy lan bám hết mặt tường từ cổng trước vào đến cổng sau.

Chếch về phía đông chính là Nhục Vũ các, nơi ở của Nhục vương.

Ít ra, Nhục Vũ các cũng không có điển hình tiên tiến của việc cỏ dại làm tổ, nhìn vào sạch sẽ hơn, lại có phần ưu nhã.

Trong phòng, một thân ảnh mặc lam y yên tĩnh ngồi trên xe lăn, mâu quang gắt gao nhìn chằm hoa lê trắng, khóe miệng tựa tiểu phi tiểu.

Hắn có một khuôn mặt đẹp như họa, ngũ quan hài hòa, giữa trán dường như có một vầng sáng hư ảo le lói, nhưng sắc mặt lại nhợt nhạt, như thật như không.

“Cạch.”

Cửa mở ra, một trung niên nam nhân đi vào, cung kính cúi xuống:

“Vương gia, Hoàng thượng có chỉ, mời vương gia vào cung.”

Nam nhân hồi lâu không lên tiếng, cuối cùng nhấc tay:

“Được rồi, đã biết.”

Trung niên đã sớm quen với việc này, bèn khép cửa lại, trả lại không gian yên tĩnh cho hắn.

Dường như, một cánh hoa đã theo gió cuốn xuống hồ nước, từ từ chìm dần xuống.

Khóe miệng hắn hơi nhếch lên. Việc gì đến, cũng đã đến rồi.

Quả nhiên Hoàng cung là nơi dơ bẩn nhất thế gian. Nhuộm bẩn cả thân xác lẫn hồn người.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Xấu Hổ

Ngọc Linh Hương cũng không nghĩ nhanh như vậy trở lại Hoàng cung.

Bốn bức tường này, là thứ đáng sợ nhất.

Nàng cùng Vũ Hiên vừa bước xuống liền có công công ra tiếp đón, cung kính thưa:

“Tĩnh vương gia, vương phi, Hoàng thượng hạ chỉ an bài 2 vị ở Lạc Uyển cung.”

Vũ Hiên không biểu tình vẫn:

“Muốn cho vương phi bồi Hoàng tổ mẫu?”

“Dạ, Thái hậu rất muốn gặp vương phi.”

Ngọc Linh Hương nháy mắt một cái thâm tường, nàng cảm giác Thái hậu rất cô đơn. Nếu có thể nàng sẽ cố gắng giúp bà.

Đột nhiên, có một trận huyền não phía sau.

Thượng Quan Vũ Hiên quay người liếc nhìn, ánh mắt hắn ngưng kết lại thành một đường.

Hắn.

Thật cố chấp.

Linh Hương vừa vặn buông ánh mắt khi máy thị vệ tản ra, một bạch y nam nhân an tĩnh trên xe lăn, sắc mặt hốc hác bệnh hoạn. Thình thoảng đưa tay lên ho một hồi, càng thêm phần tái nhợt.

Hắn tự nhiên hơi ngược mắt lên, bắt gặp đúng ánh mắt nàng.

Đột nhiên Ngọc Linh Hương gần như nhận ra ánh mắt hắn. ...

Rất quen. ...

Ánh mắt mang theo nhu tình nhưng lại cương nghị ấy.

Rất quen.

Trong đầu nàng hiện lên một lượt hình ảnh cùng thanh âm lồng vào nhau.

“Huynh mặc bạch y rất đẹp, ta thích.” Một nữ nhân phát ra tiếng cười ngân nga như chuông bạc.

“Vậy được, sau này nhất định ta sẽ luôn mặc bạch y, dù là kiếp này hay kiếp sau, mọi người sẽ luôn luôn tìm thấy ta.” Nam nhân nhu tình xoa đầu nàng.

“Dù là kiếp này hay kiếp sau, ta vẫn mong nàng tìm được ta!” Thanh âm nam nhân mơ hồ truyền đến mang theo ưu thương, đau đớn.

“Hứa với ta, đừng đau lòng. Hắn là duy nhất, tha thứ cho ta.” Nữ nhân vừa khóc, khóe miệng vương máu nằm trong lòng hắn mắt từ từ nhắm lại.

Nàng bất giác rơi nước mắt.

Đáy mắt bạch y nam tử có vầng hào quang chột lóe, sau đó khẽ ho một tiếng, gập người xuống.

Nhưng trong lòng hắn lại hạnh phúc.

Cuối cùng, nàng cũng đã tìm được hắn!

Vũ Hiên thấy nàng nhìn nam nhân thất thần rơi lệ, có chút không vui nói:

“Vương phi, nàng đang nghĩ gì vậy?”

Linh Hương giật mình tỉnh lại.

Nàng khóc ư?

Nhưng dường như, nàng đã quen biết hắn.

Hắn, rất quen thuộc.

Rất thân thiết với nàng.

Thâm tâm nàng trào lên một cảm giác khó tả.

Là hối hận, là thương tâm, hay là có lỗi?

Xe lăn.

Hắn chính là Nhục vương sao?

“Không có gì, vương gia, chỉ là đột nhiên có bụi bay vào mắt thôi.” Nàng đưa tay dụi mắt nói.

Vũ Hiên không mấy tin tưởng nhìn nàng, lòng không khỏi dâng lên một mùi chua chua. Nàng nghĩ đây là chỗ nào mà có thể liếc mắt đưa tình cùng nam nhân khác?

Nhưng hán cũng không tiện giờ này giáo huấn nàng. Mặt lạnh hướng về phía Vũ Nhục hơi cúi người:

“Tam ca.”

Vũ Nhục ho nhẹ, hơi mỉm cười hướng hán:

“Phiền Cửu đệ rồi, ta thực sự cảm kích.”

Vũ Hiên cũng hiểu được ý hán muốn nói. Dĩ nhiên hán không ngu mà không biết từ “cảm kích” kia rõ ràng mỉa mai hán.

Nhưng

Vũ Nhục hán có bao giờ nghĩ đến mình không?

Trong Hoàng thất, người hán thật sự có cảm tình nhất không phải vị ca ca tâm không muốn tranh đoạt này ư?

Hán bị liệt. Cũng không thêm truy cứu là ai làm

Người ta hạ độc hán, hán cũng mặc.

Hán không thể hiểu Vũ Nhục muốn gì nữa?

“Hiên, ngươi không hiểu ca ca đâu. Có một số việc, nên để trong lòng thì hơn.” Khóe miệng hán nhếch lên một nụ cười thê lương.

Hán sống, không phải để tranh đấu.

Mà hán sống, chỉ vì nàng.

Vũ Hiên không thể nói gì thêm, thật sự, hán là muốn bảo vệ Vũ Nhục.

Cho nên, mới đánh ra hạ sách này, kích thích hán có thể biết bảo vệ mình hơn. Nhưng không ngờ, hán lại nhanh như vậy biết toàn bộ sự việc.

Nam nhân thông minh như vậy.

Mới thực đáng sợ.

Vào cung cũng nằm trong dự định của hán. Nếu Vũ Nhục ở đây, hán còn có thể bảo vệ chu toàn. Không sớm muộn gì, hán cũng sẽ chết.

Vũ Linh nghe tin Vũ Hiên, Vũ Nhục cùng Linh Hương đồng loạt tiến cung, vui mừng chạy ra đón.

“Công chúa, chậm một chút thôi.” Cung nữ đuổi theo nàng khó nhọc vừa thở vừa chạy.

Vũ Linh không quan tâm, chạy càng lúc càng nhanh, đột nhiên nghe được tiếng nói chuyện, nàng hiểu kì dừng lại, núp vào trong lùm cây.

“Im miệng cho ta, bổn cung là ai cho một nô tì như ngươi dạy bảo. Khôn hồn thì làm theo.” Một hồng y cung trang sắc sỡ giờ tay tát tai một lục y cung nữ khiến nàng ngã nhào xuống.

Cung nữ lão đạo đứng lên, ghen ngào nói:

“Dạ, nương nương.”

Vũ Linh hơi ngạc nhiên. Đây không phải là Thục phi nương nương tài hiện đức độ, lúc nào cũng ôn nhu hay sao?

Nàng âm thầm bi ai, Hậu cung này, khắp nơi âm mưu hiểm độc, tràn ngập sự giả dối bẩn thỉu.

Nàng không tự chủ nhớ đến mẫu phi. Mẫu phi hiền lương thực đức, tại sao phụ hoàng lại nỡ đối xử với người như vậy.

Vũ Linh từ từ đứng dậy, lén lút chạy đi.

An bài xong xuôi cho Nhục vương ở Tử Nghi cung.

Ngọc Linh Hương thần thờ đi theo Vũ Hiên đến Lạc Uyển cung.

Những gì nàng vừa nhìn thấy, là hoang tưởng hay là sự thật.

Không lẽ trên đời này thật sự có kiếp trước kiếp sau.

Nhưng có gì là không thể.

Nàng cười giễu, chính mình không phải là một lũ cô hồn từ hiện đại đến đây hay sao?

Vũ Hiên cẩn thận đánh giá nàng, từ lúc gặp Vũ Nhục đến giờ, nàng không khóc, cũng thờ dài, cười buồn, chẳng lẽ, nàng thích Tam ca hán.

Chỉ nghĩ đến cũng khiến hán bùng bùng nổi giận, hừ lạnh:

“Vương phi không phải muốn hồng hạnh ra tường đó chứ?”

Ngọc Linh Hương không trả lời hán, một mực đi đến gần giường, tay lơ đãng cầm lấy cây đàn gảy nhẹ ra một khúc nhạc bi thương.

Vũ Hiên vốn tức giận nàng xem thường hán nhưng nghe thanh âm ưu sầu kia, lòng cũng không khỏi chua xót.

Nữ nhân này, quả thực luôn có thể tạo ra những âm thanh gọi lại kỉ niệm đau thương trong hán.

Bóng dáng hồng y nhạt nhòa.

Lan nhi nhìn thấy tiểu thư thất thân tuy ngạc nhiên nhưng cũng không muốn truy hỏi.

Lâu lắm rồi, tiểu thư cũng không có bi thương như vậy. Không lẽ Nhục vương kia cùng tiểu thư đã từng quen biết hay sao? Trong trí nhớ của nàng cũng không nhớ là đã từng thấy hán cùng tiểu thư. Có lẽ... mà thôi, nàng không cần quan tâm, tiểu thư tự biết giải quyết đi.

Thanh âm dần dần lắng xuống.

Hai người theo đuổi những suy nghĩ khác nhau.

Hồi lâu sau, Thượng Quan Vũ Hiên mới lên tiếng:

“Ngươi thích huynh ấy hay sao?”

Ngọc Linh Hương cười nhẹ, không hiểu sao, hán thấy khuôn mặt nàng lúc này đẹp đến lạ thường.

“Vương gia, ngươi không hiểu đâu, ta không có thích hán, nhưng lại có cảm giác mắc nợ hán.”

“Mắc nợ ư?” Hán mê man hỏi lại.

“Đúng, mắc nợ, nhưng lại chưa trả được.” Tay nàng vuốt nhẹ cây đàn, hơi lướt qua dây khiến cho tay bị chảy máu.

Vũ Hiên thấy vậy, vọt chạy đến bên cạnh nàng, nhẹ giọng mắng:

“Sao ngươi bất cẩn vậy?”

Linh Hương định rút tay lại bôi thuốc thật không ngờ hán lại.... cư nhiên đưa ngón tay kia bỏ vào trong miệng ngậm.

Sắc mặt nàng dần dần đỏ lên, hán hôm nay ăn nhầm cái gì vậy, sao tự nhiên.... lại làm vậy?

Lan nhi trợn mắt há mồm quên luôn cả hô hấp.

Trong phòng, dày đặc một không khí cực kì ái muội.

Đến lúc, mặt nàng sắp đỏ thành than rồi, hán mới nhận thức mình vừa làm gì, hai tai hơi hồng lên, bỏ tay nàng ra, ho nhẹ nói:

“Như vậy là không sao rồi.”

“Cám ơn.” Nàng rút tay lại, lí nhí nói. Nhưng trong lòng không khỏi nén cười, hán cũng biết xấu hổ?

Trầm mặc.

Rất trầm mặc.

Cực kì trầm mặc.

Hai nhân vật chính quay về hai hướng khác nhau, để khỏi cho đối phương thấy biểu tình của mình.

Lan nhi rất thức thời rón rén đi ra.

“Ta.....” Không biết bao lâu sau, nàng và hấn đột ngột quay ra định nói.

Nhất thời, mặt lại càng đỏ hơn.

Vũ Hiên ảo não, rốt cuộc sáng nay hấn ăn phải thứ gì vậy hả trời?

“Ngươi nói trước đi.”

Linh Hương không tự nhiên lăm cúi xuống:

“Ngươi nói trước.”

Vũ Linh lúc này không hề biết thức thời nhảy vào, oang giọng nói:

“Hương tâu, Hiên ca, Linh nhi...”

Nàng ngoảnh quanh quất không thấy ai, sau đó thấy hai thân ảnh gần như tựa vào nhau ở trên giường, nàng đỏ mặt lè lưỡi định quay ra:

“Muội không cố ý, hai người cứ tiếp tục.”

Linh Hương đảo mắt che đi thẹn thùng nói:

“Không sao, ta cùng hấn không có làm gì hết.

”

Vũ Hiên hiện tại mặt mũi hết sạch, cổ nén mình đứng lên:

“Muội cứ nói chuyện cùng nàng đi. Ta có việc.” Hấn đứng lên đi ra ngoài còn nhanh hơn tia chớp.

Vũ Linh chớp mắt, nói từng câu từng chữ khiến Ngọc Linh Hương muốn từ trên giường rớt xuống đất, da gà da vịt thi nhau nổi lên:

“Hai người tình cảm nồng nhiệt quá, ban ngày mà cũng không rời.”

Linh Hương bây giờ chỉ mong có cái lỗ nhỏ nào, không cần to, đủ người nàng là được để chui vào. Azzzzz, mặt mặt quá đi.

“Muội đừng nói bậy.”

Nhưng một Vũ Linh cười quỷ dị lại càng khiến cho nàng không khỏi dựng tóc gáy. Thật sự nàng muốn tìm một miếng đậu hũ đến đập vào chết cho xong. Nhưng cũng tại hấn, tự nhiên sao lại làm hành động ái muội vậy.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Bài Poker

Vũ Linh thỉnh thoảng vẫn liếc mắt nhìn Linh Hương cười trộm khiến cho nàng mặt càng nóng dữ dội hơn.

Nàng tức giận quay mặt đi, bực bội thanh âm:

“Muội đến đây để cười thì mau đi đi.”

Vũ Linh nghe lập tức ngậm miệng lại, ủy khuất quệt miệng:

“Tẩu thật quá đáng, biết tẩu đến đây Linh nhi rất vui, mọi ngày ở đây rất buồn nha.”

Linh Hương hơi ngỡ ngàng nhìn Vũ Linh, môi mím lại một chút rồi nở nụ cười:

“Aiz, được rồi, ta biết. Hôm nay ta sẽ chơi hết mình với Linh nhi.”

Lan nhi đứng bên ngoài môi tiếu ý, bất chợt nghe có tiếng động, nàng quay ra phía sau, nhanh nhẹn nhảy ra đằng sau bóng hồng vừa lướt qua.

Túm lấy áo thân ảnh kéo xuống đất, mặt nàng lạnh băng:

“Nói, ai sai ngươi đến đây.”

Một tiểu cô nương khoảng 15 tuổi ngược khuôn mặt nhỏ nhắn sợ sệt, thanh âm run run:

“Tỷ... tỷ... ta không... có....”

Lan nhi lạnh lùng ngắt lời:

“Ta không có thời gian dài dòng để lâu la với ngươi. Nói nhanh!”

Tay nàng xuất ra một thanh chủy thủ đặt lên cổ nàng ta.

Tiểu cô nương sợ hãi òa khóc nức nở:

“Tỷ... tỷ... ta... nói... là Đức... phi... nương nương... sai ta... đến.”

Lan nhi không nề tình bất chợt buông tay khiến tiểu cô nương ngã xuống đất. Thanh âm lạnh lẽo tột độ:

“Về nói với nương nương ngươi, lần sau ta chỉ cần thấy một người nào của nàng thì giết không tha. Đừng tưởng Tĩnh vương phủ dễ bắt nạt.”

Tiểu cô nương sợ hãi gật đầu, hồn phách lạc đi đã trở về không ít, kéo lại y phục bán sống bán chết chạy đi.

Lan nhi quay người vào trong viện, âm trầm suy nghĩ.

Đức phi là mẫu thân Cẩn vương. Lí ra nên mượn lực Tĩnh vương chứ không phải là phái người theo dõi ý đồ đầu.

Thân là nữ nhân hậu cung cả chục năm, chẳng lẽ bà ta lại ngu như vậy?

Khóe miệng nàng dâng lên ý cười mỉa mai. Kể cả có ý tốt hay xấu đi chăng nữa thì chỉ cần đối tiểu thư nguy hại nàng mặc kệ là ai, đều phải chết!

Nói đến bên này, Thượng Quan Vũ Hiên mặt đỏ phừng phừng dòi đi như gặp phải ma.

Hắn chẳng lẽ lâu không gần nữ nhân hay sao? Mà Nguyệt Hương kia xấu như vậy cũng nảy sinh hành động đáng xấu hổ kia.

Nhưng quả thật lúc đó, thấy nàng bị thương hắn trong lòng chợt dâng lên một nỗi đau vằng vát.

Là hắn có cảm tình với nàng?

Vũ Hiên lập tức gạt ngay suy nghĩ đó sang một bên.

Hắn đâu có điên, chỉ là bàn tay kia đàn ra những khúc ca vang động lòng người hắn thích nghe nên mới không muốn tay nàng có vấn đề gì hết. (Diễm ta nói ngài, thừa vương gia đại cao quý, lí do như vậy mà ngài cũng nghĩ ra được hay sao? Thật là lộn mả.)

Nhưng tay không tự chủ đưa lên môi.

Khóe miệng ần ần nở nụ cười.

Thực ngọt.

Linh Hương xông xáo chạy ra hồ sen lần trước. Nói thật ở trong cung cấm không biết bao lâu mới được trở về.

Nếu nàng không nghĩ ra trò để chơi thì thật uổng phí.

Lúc này, nàng đưa tay ra trước mặt Lan nhi.

“Lan nhi tỷ tỷ, ngươi có mang thứ đó không?”

Lan nhi mông lung không hiểu nhìn nàng vẫn:

“Tiểu thư, là cái gì ạ?”

Linh Hương thật muốn cốc đầu nàng, nói to:

“Đại tỷ à, chính là bài poker đó.”

Lan nhi nghe xong hiểu ra, lục tìm trong rương, lấy ra một bộ quân bài bỏ vào tay nàng.

Nàng mỉm cười hải lòng. Thật ra bài poker không khó lắm nhưng là hiện tại số người xuyên không có tài lực như nàng cũng không nhiều, nên bộ bài này chính là độc quyền a.

Không một ai có, vì mặc dù nàng là gian thương nhưng không muốn tệ nạn bài bạc làm khổ nhiều gia đình nên chỉ lấy làm trò giết thời gian, cùng Lan nhi, Từ Viên và Từ sắc chơi, 1000 lạng bạc 1 ván. (Diễm trời sao nhiều vậy?)

Vũ Linh tò mò nhấc một quân bài lên hiểu kì:

“Hương tàu, đây là cái gì a?”

“Đúng vậy, đệ muội có cái gì mà bọn ta cũng chưa từng thấy qua?”

Thanh âm sáng khoải vang lên. Linh Hương quay ra liền đập vào mắt 3 thân ảnh, trong đó có 1 người nàng đã biết, còn người vừa lên tiếng cùng người bên cạnh nàng cũng chưa từng gặp qua.

Cần vương tứ vương gia.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của nàng, Vũ Tịnh quay về hai nam nhân còn lại.

Tay hướng vào lục y.

“Đệ muội, đây là Trữ vương ngũ vương gia.”

Dời sang một đoạn là Hoàng y:

“Còn đây là Thái tử.”

Ngọc Linh Hương gạt đầu, Trữ vương, thuộc tứ gia đẳng, Thái tử, ngoài vua ra chỉ có mình hắn được mặc áo vàng, nàng không muốn nhận ra cũng khó.

Nàng cười yếu ớt hành lễ:

“Đệ muội có lễ ba vị ca ca. Vừa nãy có chút thất lễ mong người không để ý.” Ngẫm ý là muốn nhân cơ trùng trị nàng cũng đừng hòng.

Vũ Linh cũng thu ý cười:

“Linh nhi gặp qua ba vị ca ca.”

Thái tử, phát tay tỏ vẻ không có gì.

“Không sao.”

Không hiểu sao, lúc mới nhìn thấy nữ nhân này hắn lại có một cảm giác kinh diễm không nói lên lời. Nữ nhân đẹp hơn nàng, hắn gặp nhiều không xuể. Nhưng nữ nhân có khí chất hơn nàng, hắn lại chưa từng gặp qua.

Nàng tuệ chất lan tâm, tưởng như là hòa đồng như lại lãnh đạm, sâu trong ý cười cũng là nỗi buồn vắng vất thu hút hắn không thể dời mắt.

Cần vương mặt lạnh không nhìn ra một biểu tình gì, bên cạnh Trữ vương cũng cười thường trực nhưng vắng vất sát khí.

Nàng âm thầm thở dài. Ba người thì 1 người cười ngu ngơ, một người mắt sắt, còn một người đều già. Ít ra Lợn giống nhà nàng vẫn còn có vẻ tốt hơn.

Ít khoan, không phải nhà nàng, thật muốn vả miệng, sao lại ăn nói lung tung vậy?

Linh nhi có vẻ hơi rụt rè, không cười chỉ lẳng lặng đứng sau nàng cầm khẩu.

Thái tử nhận ra không khí có vẻ cứng ngắc, vội vàng xua tan cười cười:

“Đệ muội có thể cho bọn ta biết thứ kia là gì?” Tay hắn chỉ vào đồng bài lợn xộn trên bàn.

Linh Hương mỉm cười đi vào trong đình. Tuy không thích thú nhưng vẫn ôn tồn giải thích.

“Đây được gọi là bài poker.”

“Bài poker?” Ba nam nhân nhìn nhau, Vũ Linh cũng mở tròn mắt hỏi.

“Đúng vậy, một bộ bài có 52 lá bài, gồm bốn loại.”

Nàng lần lượt giờ từng quân đại diện lên:

“Loại thứ nhất, là bài chất bích cũng là chất yếu nhất, tiếp theo loại hai là nhép, thứ ba là rô và và lớn nhất là cơ.”

Liếc nhìn bọn họ tạm hiểu, nàng tiếp tục giải thích:

“Trên mỗi lá bài có một con số lần lượt là nhất, nhị, tam... đến thập tam. Theo quy định, tam là nhỏ nhất, sau đó tăng dần lên đến tứ, ngũ, lục, thất, bát, cửu, thập, thập nhất, thập nhị, thập tam, nhất, nhị.” Aiz, cũng tại muốn dạy cho người cổ đại số cũng là khó khăn nên nàng cứ phang chữ cổ đại lên cho nó lành.

Thái tử trầm ngâm một lát, sau đó nói:

“Tiếp tục đi.”

Cần vương cũng tỏ ra thích thú nhìn nàng. Hắn không ngờ nữ nhân này lại tài năng như vậy.

Trữ vương nhìn nàng, mắt chợt lóe lên tia nhìn tính toán, sau đó biến mất, lại nở nụ cười che đậy.

Nàng hơi liếc hắn, khóe miệng tiểu ý, cầm lên hai quân bài:

“Tiếp theo, 2 quân bài có cùng giá trị và đồng màu được phép xếp thành 1 đôi. 3 quân bài có cùng giá trị xếp thành một sấm cô. 4 quân bài có cùng giá trị được xếp thành.....”

“.....”

Cuối cùng, nàng nhấp một chén trà thông cổ hỏi:

“Ba vị ca ca hẳn đã hiểu.”

Nếu bọn hắn dám nói không hiểu, nàng sẽ không nương tay đập chết. Mãi mới giải thích xong đầy nhá.

Thái tử hồ hồ xoa tay vào nhau, ánh mắt dừng trên người nàng lâu hơn mang chút tiểu ý.

Nữ nhân này quả là 1 kì nữ.

Thứ trò chơi này ngay cả hắn cũng chưa từng chơi qua.

Trữ vương nghe nàng giải thích mâu quang chợt lóe, nhưng ngay sau đó hồn nhiên nở nụ cười vu vơ.

Linh Hương âm thầm khinh bỉ, nhìn đi, một vương phi danh nghĩa không có gì cho các người lợi dụng đâu.

Cần vương nghe như không nghe, mắt hắn dọi qua hồ sen tĩnh khiết, dường như nghe được thanh âm buồn thương kia một lần nữa.

“Được, chúng ta chơi thử.”

Bất chợt, nàng nghĩ ra một kế để chơi đả vương gia rồi việc này. Khóe miệng nhếch lên nụ cười 10 phần đều giả.

“Chúng ta chơi có phạt được chứ?”

Trữ vương tựa tiểu phi tiểu:

“Phạt như thế nào?”

Nụ cười của Ngọc Linh Hương càng mở rộng hơn. Nàng nháy mắt một cái:

“Nếu ai thua phạt 1 chén rượu.”

Thái tử không biết kiếm đâu ra cái quạt mở ra, quạt lấy quạt để như cảm thấy rất nóng. Linh Hương thắc mắc không biết có phải hắn đang cố tỏ ra mình ngẫu hay không thì Cần vương đã tiếp lời:

“Chơi đi.”

“Mặt sắt” không nói đến lời thứ 2 đã gọi cung nữ mang rượu đến.

Nàng trừng mắt liếc hần, lát nữa, để xem là ai thắng. Dù gì cũng kinh nghiệm bao nhiêu năm như nàng lại thua “ma mới” như bọn hần thì tốt nhất nên mua đậu hũ về đập đầu chết đi là vừa.

“Cần vương đã mở lời, vậy thì bắt đầu đi, Lan nhi.”

Lan nhi gạt muống roi đầu, nhanh nhẹn xếp bài lại chia đều cho 4 người.

Thái tử cầm bài trong tay, mắt hơi tối, sau đó tiểu ý nhìn Cần vương.

“Mặt sắt” biểu tình như không, mặt ngược thẳng lên trời. Chẳng lẽ muốn đếm trên mái đình có bao nhiêu viên ngói hã.

Linh Hương hơi hơi mỉm cười, cũng không tởi a.

Sau đó, trận đấu diễn ra với hàng ngàn câu nói.

“Tứ bích.”

“Lục cơ.”

“.....”

Linh Hương miễn cưỡng nhìn khuôn mặt ỉu xiu của Thái tử, aiz, thua thì đành chịu. Ít ra, hần cũng không đến nỗi không chịu uống chén rượu khá mạnh kia mà một hơi cạn sạch.

Trữ vương mơ hồ lộ ra thích thú với trò chơi của nàng còn Vũ Linh như muốn nhảy cẫng lên hỏi liên hồi:

“Hương tẩu, tẩu thật giỏi a, sao hai quân này lại ghép với nhau vậy, còn cái này nữa, tại sao.....”

Giải đáp hết thắc mắc, Vũ Linh mắt sáng như sao nhìn nàng:

“Hương tẩu, ta muốn báii tẩu làm sư phụ.”

Linh Hương syút chút nữa ngã từ trên ghế xuống. Trời ơi, công chúa này có vấn đề không vậy, học cái gì không học lại muốn học cờ bạc. Có lỗi, có lỗi quá a.

Chơi ván tiếp theo, nàng có phần bực mình và căm phẫn, syút nữa thì hét rồi. Tại sao mới chơi có 1 ván mà trình độ của ba tên này lại vượt bậc vậy a, nàng không cam tâm, oa oa.....

Trữ vương thua nhưng sáng khoái nhìn gương mặt toát mồ hôi của nàng cạn sạch ly.

Ván thứ ba, tác giả rất đau lòng thông báo, Hương tỷ của chúng ta thua thảm bại.

Trước ba ánh mắt khiêu khích lần ý cười kia, nàng thực muốn phạm tội một đao giết chết hết. Nhưng không sao, nữ nhân không phiền chịu nhục trước mặt. Uống thì uống. Lan nhi nhìn nàng lo lắng. Tiểu thư trước giờ chưa từng uống rượu, liệu có say không a.

Nàng đặt chén không xuống, đầu có điểm hơi đau. Không sao, cổ này vẫn còn chịu được. Chỉ cần không thua nữa là được.

Hồi ở hiện đại nàng đã không uống được rượu vì dạ dày rất kém, đến đây cũng chưa bao giờ uống, cầu mong đừng làm gì quá khích a.

Nhưng đôi khi, sự việc lại không như người mong muốn.

Người ta không muốn nó xảy ra, nó vẫn cứ xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Say Rượu

Bốn bức tường của Hoàng cung thực chất không phải lúc nào cũng đáng sợ.

Với Ngọc Linh Hương thì nó là nơi dơ bẩn nhất, nhưng với một số người khác thì có lẽ, đây chính là nơi cao quý nhất, xa hoa nhất mà người ta sẵn sàng đầu rơi máu chảy để có thể bò lên cái thứ gọi là cao quý đó.

Chiều tà.

Cả Hoàng cung rọi một màu hoàng kim, lấp lánh rơi rớt từng chút ánh sáng màu cam điểm lẹ.

Cung nữ, công công đi đi lại lại theo chủ nhân, không dám thờ mạnh, chỉ nhẹ nhàng theo sau như một du hồn.

Lúc này, ở Ngự Hoa viên, một nữ nhân một thân tử trang cao quý, trâm thoa đầy đầu, muôn phần rực rỡ lấp lánh, mị nhãn như tơ buông chân đi dạo.

Cung nữ bên cạnh nàng khẽ mở miệng:

“Nương nương, hoa sen bên này nở rất đẹp, ngài có muốn thưởng thức?”

Nữ nhân hơi nghiêng đầu thanh thúy cười:

“Được, đi xem.”

Thượng Quan Vũ Hiền sau khi rũ bỏ tâm trạng bằng cách cười ngửa khắp trường đua, hần nhể nhại mò hôi trở về, nhưng vẫn khiến cho các cung nữ nhìn đến không khỏi tim đập đồ mặt.

Oa, thật sự là rất đẹp a.

Hần! Đúng là yêu nghiệt mà!

Hần bước vào trong Lạc Uyển cung không thấy một bóng người.

Chỉ hui hắt một mảnh ánh tà dương lên cây cỏ đàn còn vương âm thanh đau buồn kia.

Lúc này mà nàng vẫn còn chưa trở về?

Có nhận thức được ở đây còn nguy hiểm hơn ở vương phủ rất nhiều hay không? Hần thật chẳng dám trông mong cái đầu gối kia hiểu được a.

“Người đâu?”

Một cung nữ cuống cuống chạy vào quỳ xuống:

“Vương gia.”

Hần nhắc nhẹ chiếc khăn trên giá, mùi đình hương thoang thoảng vương vấn, môi không nhin được khẽ cười đem lau lên mặt.

Mùi hương của nàng là như vậy?

Thật thân quen.

“Mùi đình hương?” Nam nhân tiểu ý hỏi nữ nhân trước mặt.

“Đúng vậy a. Vì ta chính là chính là chúng.” Nàng ngoái đầu cười, khuy nh đảo chúng sinh.

Vũ Hiền hơi lắc đầu. Vừa rồi dường như có một số hình ảnh lướt qua trong đầu hần.

Phải chăng dạo này hần gặp một mối sinh ảo giác?

Có lẽ vậy đi.

Không hiểu sao hần lại muốn gặp nàng lúc này, muốn hảo hảo ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường kia.

Hắn giật mình! Khiếp sợ vì cái ý tưởng kia.

Không, là hắn không cãi nhau với nàng thì không yên thôi.

“Vương phi đâu?”

Cung nữ nhẹ thờ ra, cứ như sợ hắn cầm dao đâm một nhát, lập tức bẩm báo:

“Vương gia, Vương phi cùng Tư Hinh (phong hào của Linh tỷ á) công chúa đi thưởng liên.”

Thưởng liên? Ở Huệ Tịch hồ sao?

Hắn đem khăn vứt xuống một bên không nói gì đi khỏi.

Hồng liên nở hoàn mỹ không tí vết.

Nước hồ trong vắt một mảnh khê dập dềnh.

Bạch đình phát phơ mùi hương dịu nhẹ.

Vũ Linh không biết đã ngủ tự bao giờ, mặt áp lên bàn, khóe miệng hơi hơi cười.

Ngọc Linh Hương hai mắt không còn mở rõ cảm chiếc li thanh thủy cười:

“Ừm, Lan nhi tỷ tỷ, đây là chén thứ bao nhiêu rồi?”

Lan nhi hai mắt mở to suốt mấy canh giờ. Tiểu thư của nàng.... chơi luôn thắng bọn họ mà. Sao cùng với ba tên vương gia này chơi liền thảm bại không thắng được 2 ván.

“Tiểu thư, đây đã là chén thứ 19 rồi, người dừng lại đi.”

Ngọc Linh Hương hiện giờ đầu óc trống rỗng, chỉ cảm thấy trong người như có một ngọn lửa đang cháy, nàng bất lấy bình rượu nói:

“Vẫn chưa đủ a. Ta muốn uống tiếp nha.”

Lan nhi giằng chén rượu trên tay nàng, quay người ra hai mắt oán hận nhìn ba nam nhân kia nhưng bọn hắn làm như không biết.

Thái tử quay về hồ nước nói:

“Aiz, hồng liên hôm nay nở thật đẹp a.”

Trừ vương hai mắt héch lên trời cảm thán:

“Trăng rất sáng, các người có muốn ngắm không?” Sao mà điều quá vậy, trời chỉ mới sẩm tối, đã làm gì có trăng?

Cần vương duy trì trầm lặng, nhìn chằm chằm nghiên cứu mấy con kiến đang tha đi một mẩu điểm tâm.

Ngọc Linh Hương không biết trời đất trăng sao là gì nữa, chớp lấy bình rượu chạy ra ngoài nói:

“Lan nhi, hôm nay tiểu thư người muốn uống rượu a, đừng lo, ta không thiếu tiền. Lát về trả cho người.”

Ba nam nhân nghe xong nhìn về phía Lan nhi mặc danh kì diệu.

Lan nhi vỗ tay vào đầu. Trời ơi, tiểu thư a, làm ơn về sau người đừng nói có quen biết ta. Mất mặt quá đi mất.

Linh Hương nở nụ cười, đem cả bình rượu đổ vào miệng. Nóng quá a, sao tự nhiên người nàng lại nóng vậy nhỉ.

Chiếc bình rơi “choang” một tiếng xuống đất, nàng hơi quay người nói lan man:

“Lan nhi a, có thấy Tuyết của ta không? Ta rất nhớ Tuyết a, ba năm rồi ta không có thấy bóng dáng... ta thật xấu xa đúng không... cứ nhiên lại bỏ đi.....”

Thái tử nhìn bóng nàng si ngốc, ánh trăng nhuộm lên mặt nàng một mảnh lấp lánh đẹp tuyệt trần.

Hắn đột nhiên trong lòng dâng lên tiếc hận, nếu là nàng gả cho hắn, thì bây giờ sẽ ra sao?

Lan nhi ngẩn ngơ, Tuyết là ai a, tiểu thư hỏi như vậy bảo nàng trả lời làm sao? Nàng vội vàng chạy ra định kéo Ngọc Linh Hương lại thì không ngờ lại bị nàng hất tay ra.

Hai mắt nàng nhắm hờ, cảm thấy nóng không thể chịu nổi, tay không tự chủ đưa tay cởi lớp áo bên ngoài ra.

Phịch!

Áo ngoài màu lam rơi xuống đất chông chọc.

Lan nhi suýt ngất.

Thân hình yếu đuối như mờ như ảo quay lung tung nhưng lại xinh đẹp vô hạn.

Mị ảnh khuynh đảo chúng sinh.

Làn môi hồng đỏ kiêu diễm ướt át.

Ba nam nhân không tự chủ mặt hơi đỏ lên. Rõ ràng nàng là đang cố ý câu dẫn bọn hấn mà.

Lan nhi hận không thể đánh ngất tiểu thư bây giờ, nàng chạy ra kéo Linh Hương lại hét lên như còi:

“Vương phi, xin ngài, ta thề từ về sau còn cho ngài uống rượu ta sẽ tự mình cắt đầu cho ngài làm bóng đá.”

Ngọc Linh Hương mặt đỏ lên giận dữ, đẩy Lan nhi ra, chỉ tay vào mặt nàng:

“Lan nhi, nếu còn ngăn ta nữa, ta đảm bảo.... không khách khí đâu đấy! Chủ tử người đang rất hỏa! Đầu người làm sao làm bóng đá chứ? Người tưởng làm dễ lắm hả, dùng buổi thì may ra....”

Tay nàng lần nữa đặt lên vạt áo định cởi ra nhưng chưa kịp “hoàn thành” thì một đạo thanh âm giận dữ truyền đến:

“Lâm Nguyệt Hương, có phải bồn vương quá dung túng, nên người làm càn phải không?”

Lan nhi lắc đầu mãnh liệt, sao trường hợp xấu nhất cứ phải xảy ra mới được a. Bị Tĩnh vương bắt gặp thê tử đang chơi trò “thoát y vũ” trước mắt ba nam nhân, hơn nữa xấu hổ hơn còn là huynh trưởng của hấn.

Chỉ cần có một cái lỗ, nàng dám đảm bảo hấn chui xuống luôn.

Sau đó nhất định đem tiểu thư xất nhỏ làm nhân bánh bao ăn sáng.

Ngọc Linh Hương thấy mờ ảo thân ảnh, đến gần hấn, hơi lắc đầu cố nhìn cho rõ. Thấy hấn, nàng nhếch miệng lên cười khanh khách, một tay đặt lên vai hấn:

“Vương gia, ngài về rồi? Ta còn tưởng ngài chịu không nổi tịch mịch đi thanh lâu tìm vui?”

Thái tử nghe xong câu này không khỏi cười to.

Cản vương cùng Trữ vương mặc dù không thái quá nhưng Vũ Hiên nhìn ra bọn họ đang ản nhĩ để ém tiếng cười.

Mặt hấn phút chốc đen kịt như đáy nồi. Vừa rồi còn muốn hảo hảo đối xử nàng nhưng vừa nãy thấy nàng trước mặt nam nhân khác thoát y phục, trong đầu hấn dâng lên cơn trào giận dữ.

Nàng là thê của hấn, lại cùng nam nhân khác dây dưa, quả thực rất đáng giận mà.

Hấn không mấy may quan tâm nàng có sao hay không, một tay đem chiếc áo trên mặt đất quần lại trên người nàng như gói bánh chưng. Sau đó đem cả người nàng nhấc lên vai.

Ngọc Linh Hương bị đau la oai oái lên:

“Uy, đồ lợn giống, mau thả bốn cô nương xuống, nếu không ta sẽ gọi cảnh sát đến bắt người a. uy, người có nghe không vậy?”

Mặt hấn lúc này so với giống tổ nổi lên còn kinh khủng hơn. Lại gì nữa, “cảnh sát” có quan hệ gì với nàng? Hấn thật không ngờ xấu nữ Nguyệt Hương này lại có tài câu dẫn nam nhân như vậy.

Phen này hấn không dạy dỗ nàng thì thật không xong.

Thái tử không tự chủ cảm thấy run người, chuyện này cũng là do bọn hấn gây nên.

Nhưng hấn làm sao biết nàng không biết uống rượu mà vẫn dám lấy làm hình phạt.

Phải nói là nàng ngu ngốc hay là quá tự tin a.

“Hiên đệ, nàng đang say rượu a. Cần thận một chút.”

Vũ Hiên nghe vậy trong lòng minh bạch hơn một chút.

Là nàng đang say rượu mới có những cử chỉ không đúng mực như vậy. Nhưng là hấn vẫn cảm thấy trong lòng khó chịu.

Hấn lạnh lùng đáp:

“Thái tử, huynh nên làm tốt phận sự của mình, không nên ở đây chuốc rượu đệ muội.”

Thái tử mở miệng định thanh minh thì liếc thấy bóng hấn đã đi xa.

“Uy, Hiên đệ nguoi rõ ràng không công bằng, đâu có phải ta chuốc rượu nàng.”

Lan nhi phục hồi tinh thần lại chạy theo sau hấn.

Thái tử thanh minh không được, liền hướng ngược lại cầm quạt rời đi.

Trừ vương cùng Cẩn vương không còn lí do gì ở lại cũng tự động li khai.

Phía xa, nữ nhân một thân cung trang tử nhiễm khê nhếch miệng cười thanh thúy:

“Aiz, Hoàng cung lắm chuyện không thể ngờ a. Đúng không Thúy nhi.”

Cung nữ bên cạnh nàng mở miệng mỉm cười:

“Dạ, nương nương nói phải.”

“Về đi a.”

Đoàn người đi xa.

Khoảng không tối om, ánh trăng chỉ còn lập lờ mờ ảo.

Lúc này ở trên bàn. Vũ Linh mở mắt, phức tạp nhìn màn đêm lóe lên tia sáng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Tâm Tư

Đêm

Ánh trăng mờ mờ ảo ảo không rõ một mảnh hiu hắt.

Trên giường gỗ chạm khắc công phu, một nam một nữ hiện tại đang nằm ngủ trên giường với 1 tư thế rất ư là quái dị.

Một chân nữ nhân gác lên nam nhân, hễ hấn cứ hát ra nàng lại để lên, cứ tuần hoàn lặp lại.

Cuối cùng khi đã đến lần thứ 29, nam nhân không chịu nổi nữa, hấn bực mình hát tung chân nàng ngồi thẳng người dậy.

Nam nhân kia không ai khác là nam chính của chúng ta, Thượng Quan Vũ Hiên công tử.

Còn nữ nhân, chắc ai cũng đoán được, con người làm người khác khó sống nhất, Ngọc Linh Hương cô nương.

Vũ Hiên tưởng như bây giờ nếu nàng còn dám 1 lần nữa gác chân lên hấn, hấn sẽ thẳng 1 cước đạp nàng xuống giường.

Hôm nay nàng uống say, làm ra những hành động kia hẳn chưa kịp tính số.

Vậy mà, lúc hẳn hảo tâm đem nàng trở về, nàng ngay lập tức nôn vào người hẳn.

Lúc đó may mà hẳn kiểm chế kịp thời, nếu không đầu nàng đã bị bỏ ra làm hai cho hẳn xem trong đó rốt cuộc là óc hay là đậu phụ?

Cả đời hẳn chưa bao giờ bắn thủ chặt vật như vậy.

Hai mắt hẳn trừng trừng nhìn nàng.

Nữ nhân này thật không biết tốt xấu, xem hẳn ngày mai làm sao trừng trị nàng?

Vũ Hiên nặng nề nằm xuống một lần nữa, trong đầu không khỏi nhớ đến hồng y thân ảnh câu hồn nhiếp phách xưa kia.

Nàng và hẳn!

Từng là thanh mai trúc mã.

Từng là tri kỉ thề nguyện.

Từng sống chết có nhau.

Vậy mà.....

Nàng lại từ bỏ hẳn.

Vì nam nhân kia cho nàng nhiều vinh hoa phú quý, nhiều địa vị hơn hẳn.

Thật bi ai..

Quyền lực tiền tài rốt cuộc là thứ gì lại hấp dẫn nàng như vậy? Nếu nàng muốn, có lẽ ngay cả ngôi vị đó hẳn cũng giành cho nàng.

Chỉ là.....

Nàng không hề nói ra.

Đến phút cuối cùng cũng không có giải thích, không có một câu níu kéo, cứ như vậy thú nhận bình thản.

Có lẽ hôm đó, là hôm hẳn uống nhiều rượu nhất.

Cũng là hôm hẳn muốn say nhất để quên đi cuộc đời, quên đi nàng, quên đi hạnh phúc đã từng trong tay nhưng lại vụt mất.

Một cơn gió khẽ lướt qua.

Mùi đinh hương khẽ thoang thoảng trong không khí.

Ngan ngát, dịu nhẹ, đi sâu vào trong lòng hẳn.

Hắn khẽ trở mình vào trong, ánh mắt rơi trên người Ngọc Linh Hương.

Nàng, rốt cuộc là người như thế nào?

Lai lịch, quá khứ hoàn toàn trong sạch.

Nhưng lại trong sạch đến mức đáng ngờ.

Làm ra vẻ là ham tiền tài nhưng thực chất không hề để ý dù chỉ một chút đến kim ngân châu báu.

Cầm nguyệt tuyệt kĩ mê mẩn lòng người.

Nữ nhân như vậy, là phúc hay họa của hẳn?

Ngọc Linh Hương đang ngủ say như chết, không biết thế nào lại cảm thấy khô môi, không khỏi đưa ra lưỡi ra liếm liếm, vô tình Thượng Quan Vũ Hiên nhìn thấy, khiến hẳn bất chợt cảm thấy yết hầu khô nóng.

Vũ Hiên âm thầm mắng mình, chắc chắn là lâu rồi không có gần nữ nhân nên mới sinh ra ham muốn như vậy a.

Hắn không có lỗi, là nàng tự câu dẫn hẳn. (Diễm ta phó tay, lí do vậy cũng nghĩ ra được. Nhưng mà, cứ thoải mái kiss đi, ta ủng hộ.)

Liếc nhìn đôi môi mọng đỏ kia, hắn không tự chủ hướng xuống áp vào môi nàng.

Nhưng.

Một điều thú vị xảy ra.

Một cú đấm như trời giáng nhằm mắt trái của hắn đánh xuống.

Hiển nhiên là Ngọc Linh Hương bị mộng du quơ tay lên trên đập trúng hắn.

“Á!”

Tiếng kêu nổ vang cả Lạc Uyển cung.

Nhìn vào Vũ Hiên hiện giờ, không ai dám nói hắn không phải là gấu trúc Kinh Kinh.

Ngọc Linh Hương phỏng chừng nhìn bộ dạng này cũng cười đến sái quai hàm.

Thế nào là “đã không trộm được gà còn mất nắm gạo”.

Không chiếm tiện nghi thành công ngược lại còn được “thưởng thêm” quảng thâm mắt hiệu Gấu mèo.

Vũ Hiên tức giận, nổi khùng. còn gì đó nữa.

May mắn nhất là hắn đang định tặng cho nàng một bên mắt phải thì Ngọc Linh Hương đã xoay người qua hai tay vòng ra phía sau ôm chặt lấy hắn.

Cú đấm rơi vào không trung.

Hắn trừng mắt nhìn nàng, lẩm bẩm:

“Tiện nghi cho nữ nhân nguoi.”

Nhưng mà trong lòng hắn không khỏi dâng lên ý cười. Dù sao được nàng ôm cũng không tệ.

Rất ấm áp.

Cảm giác này đã rất lâu hắn chưa được thưởng thức.

Hắn lấy ngón tay gạt nhẹ một sợi tóc rối trước trán nàng, miệng đột nhiên vô thức phát ra:

“Bạch Đình Hương, nàng có tha thứ cho ta lần nữa?”

“Ha ha...” Lan Nhi đứng phía ngoài làm nhiệm vụ vệ sĩ, chống chỉ định Thượng Quan Vũ Hiên làm điều gì xấu xa với Ngọc Linh Hương nhưng không ngờ lại thấy một màn tức cười đến rụng răng.

Tiểu thư của nàng, ngay cả khi mơ hồ vẫn có thể tự bảo vệ mình.

Nhưng mà, sao nàng lại ôm chặt hắn đến vậy? Lòng nàng có chút khó chịu.

Tiểu thư nàng không sợ bị hắn ăn không còn mảnh vụn hay sao?

“Bộp!”

Bất thành linh một cánh tay đặt lên vai nàng.

Lan Nhi thu lại ý cười, nhanh như chớp đưa thân lùi ra sau bắt lấy tay người đó, hắn hơi ngạc nhiên nhưng cũng nhanh tay chế trụ lấy thất lưng nàng.

“Là nguoi?” Nhờ ánh trăng, nàng nhìn kỹ thấy khuôn mặt người đó.

Hắn không phải Long Phi thị vệ vương gia hay sao?

Long Phi không ngờ nàng có võ công, mắt trầm xuống, lạnh âm hỏi:

“Nguoi có võ công.”

Lan nhi hơi giật mình nhìn hắn, sau đó khước miệng tiểu ý:

“Không phải ngươi biết hay sao còn hỏi?”

“Ngươi là ai?”

Hắn không hỏi nhiều mà trực tiếp vào vấn đề chính.

Lan nhi khôi phục lãnh đạm, ý cười lập tức tiêu thất.

“Không cần biết, ngươi chỉ cần biết ta cùng tiểu thư sẽ không hại vương gia của ngươi.”

Long Phi không ngờ nàng nói thẳng như vậy, liền có chút khâm phục. Nhưng thân là thị vệ, hắn phải loại bỏ tất cả những thứ gây bất lợi cho chủ nhân.

“Làm sao ta có thể tin ngươi?”

Lan nhi nghiêng đầu, ánh mắt như cười hắn, sau đó buột giá lại, lạnh lùng chỉ vào mình:

“Bằng cả tính mạng của ta.”

Long Phi cảm giác như mình bị ném vào trong hầm băng, lạnh lẽo bức người, nhưng sâu thẳm trong ánh mắt nàng, càng khiến hắn mông lung.

Có giận dữ!

Có đau thương!

Có huyệt hắc!

Đây là một nô tì hay sao? Không, nàng chắc chắn là một nữ tử giang hồ.

Nhưng Lâm tiểu thư kia lại là người thế nào có thể khiến nàng phục tùng.

Hắn cảm giác, mình đã rơi vào một bí mật không nên biết.

Nàng hơi xoay người, khiến cho ánh trăng phủ lên mặt một dòng lấp lánh, khuôn mặt thanh tú cơ hồ sáng rọi cả thế gian trong hắn.

Lần đầu tiên Long Phi hắn gặp một nữ tử còn lạnh lùng hơn hắn!

Nàng, rất đặc biệt!

Hắn không biết rồi về sau, chỉ vì không nhận thức tình cảm sớm hơn, chỉ vì không dám thổ lộ, nên lỡ cả đời người.

Thanh âm nàng tựa như du hồn bay đến:

“Có một số việc không nên biết quá nhiều, ngươi chỉ cần biết ta không bao giờ làm tổn hại đến vương gia ngươi là đủ rồi. Tiểu thư cũng vậy. Chỉ 3 năm thôi.”

Hắn sâu kín nhìn nàng, 3 năm là xong ư? Hắn cũng không biết tại sao thâm tâm hắn lại nhận định làm như nàng nói.

Lần đầu tiên hắn có việc giấu diếm vương gia.

À không, 2 việc chứ.

Việc mà hắn đã thề sẽ không bao giờ nói ra!

Vì vương gia không nên biết chuyện đó.

Sáng sớm.

Ngọc Linh Hương chậm chạp cố gắng mở mắt.

Ách, sao đầu nàng lại đau vậy nhỉ? Chẳng lẽ hôm qua có ai mang búa tạ đến đập nàng.

Tay vỗ vỗ vào đầu, cảm giác thân mình ấm áp, nàng không khỏi hướng người đến chỗ đó ôm chặt hơn.

Oa, rất ấm nga.

Khoan, đầu nàng không khỏi phân tích, rõ ràng cái “chỗ ấm áp” này là một người.

Đúng, không phải bàn cãi.

Tiếp theo, trên giường nàng có người, chuyện này là sao?

Được rồi, chưa nói nguyên nhân, người này là ai mới là quan trọng.

Là Lan nhỉ?

Không, Lan nhi chưa bao giờ ngủ cùng nàng. Loại.

Là Diên Hồng?

Càng không phải, vì nàng ta có phi vụ trọng rất lớn, nên hiện giờ đang chu du ở Tiền Nguyệt quốc. Loại.

Chẳng lẽ...

Không, nàng gạch ngay phản ứng này.

Không thể là hắn được. Làm ơn, không phải.

Nàng cố nhắc mắt mở ra.

Hiện tại tay nàng đang ôm vào một nam nhân.

Hắn đồng dạng cũng một tay ôm lấy thắt lưng này.

Hu hu, không phải là hắn đi.

“Không thể nào?”

Sau khi đã mắt đã mở tròn trũng như lợn luộc, Ngọc Linh Hương hét lên sầm sập, tay tự động rút về.

Oa oa, nàng ôm hắn, nếu hắn ôm nàng còn trách hắn chiếm tiện nghi, nhưng nàng lại là người chủ động a.

Hôm qua, liệu có xảy ra chuyện gì không nên?

Tay giật chấn nhanh như chớp, nhìn đi nhìn lại không có thấy vết máu nào hết, nàng mới thở phào nhưng một thanh âm vang lên khiến nàng giật bắn:

“Vương phi đang xem gì vậy? Tiếc rằng hôm qua bốn vương không lâm hạnh ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Người Là Ai?

Ngọc Linh Hương mắt hạnh trừng lên nhìn tên yêu nghiệt đẹp đến mức trời đất cảm phần kia. Sau đó nàng lại cười cười, nũng nịu kéo tay hắn:

“Vương gia a, ta nào dám có ý nghĩ đó. Vương gia ngài cao quý như vậy không đến mức coi trọng nữ nhân như ta chứ?”

Nói xong nàng cũng không nhìn được mà nổi da gà. Hắn cao quý, nàng hạ tiện, miệng thật muốn vả a.

Thượng Quan Vũ Hiền nghe vậy, nhếch miệng lên cười nhẹ, yêu mị không gì sánh được.

Nàng nghĩ trò trẻ con này qua được mắt hắn hay sao?

Hắn thuận thế nhắc người, tay phải áp người nàng xuống giường, hơi thở nam tính phả vào mặt nàng.

Ngọc Linh Hương cười gượng, mặt thoáng chốc đỏ lên nói:

“Ha ha, ban ngày ban mặt vương gia ngài.....”

Vũ Hiên dường như không quan tâm, khẽ khàng thổi một ngụm khí vào tai nàng, thanh âm mê hoặc:

“Ban ngày thì sao?”

Linh Hương cảm giác như có một dòng điện chạy qua người, nàng khó khăn áp chế cảm giác, run run mở miệng:

“Ban ngày dĩ nhiên là không thể... ừm,... thân mật... a... lát nữa Lan nhi cùng cung nữ vào đây a. Ngài có thể đứng dậy không?”

Vũ Hiên làm bộ không nghe thấy, áp sát vào người nàng thăm thò:

“Vương phi chưa từng nghĩ phải làm nghĩa vụ của 1 thê tử hay sao?”

Ngọc Linh Hương tức giận nhìn hắn, làm cái đầu hắn ý. Dám động vào nàng, tay hắn đảm bảo sẽ cụt luôn.

“Vương gia, vương phi, Lư công công cầu kiến.”

Thanh âm Lan nhi mang theo hàn khí bay đến.

Ngọc Linh Hương thờ phào nhìn Thượng Quan Vũ Hiên khuôn mặt có chút bức bối từ từ ngồi lên.

“Vào đi.”

Ngay lập tức, một lão công công ngũ tuần bước vào hành lễ:

“Vương gia vương phi kim an.”

“Đứng lên đi, Lư công công cũng không còn khỏe nữa.”

Lư công công hơi mỉm cười hướng hắn:

“Vương gia, lão nô hôm nay đến đây vì Hoàng thượng 2 ngày sau muốn tổ chức lễ hội đi săn trong đấu trường.”

Vũ Hiên mắt hơi trầm lại, sau đó lên tiếng:

“Tất cả ư?”

Lư công công ần ần nụ cười tán thưởng hắn:

“Vâng, ngoại trừ Nhược vương, vì ngài trong người có bệnh.”

Hắn cười khẩy:

“Công công trở về bẩm báo cùng phụ hoàng, là hôm đó vương phi cũng có mặt.”

Lư công công thẳng người nhìn hắn, thâm tường bí hiểm. Tình vương muốn làm gì sao có thể qua mắt Hoàng thượng đây?

“Dạ, lễ đi săn lần này còn có tất cả các thiên kim tiểu thư cùng phi tần tham dự.”

Linh Hương nãy giờ hơi núp sau người hắn, đột nhiên minh bạch.

Muốn lợi dụng đi săn tìm ra thích khách ư? Lão nhân gia cũng chẳng phải ngu ngốc, chắc chắn có đề phòng, nhưng là, nếu người có quyền thế chỉ sau hắn lại đụng tay đụng chân một chút thì.... khó nói à.

Nàng quẹo rũ cười 1 tiếng:

“Công công yên tâm a, hôm đó nhất định bản phi sẽ đi. Còn là phi thường làm cho lễ hội thêm vui vẻ náo nhiệt.”

Lư công công nghe không sót chữ nào, chỉ cung kính thưa:

“Hoàng thượng nói vương phi là kì nữ quả không sai, nô tài cáo lui.”

Không gian rơi vào trầm tư.

Đột nhiên hắn lên tiếng:

“Ngươi biết cười ngơ?”

Linh Hương cất tiếng gọi Lan nhi.

Ngay lập tức Lan nhi cầm chậu nước đi vào giúp nàng lau mặt, xong xuôi mới mang điểm tâm vào.

Nàng cảm miếng bánh lên ăn, dường như không nghe thấy hấn nói.

Đến lúc Vũ Hiền định lên tiếng hỏi một lần nữa, nàng đạm thanh nói:

“Vương gia không cần lo, ta sẽ không làm mất mặt ngài.”

Hấn chống tay, trên môi thoáng hiện nụ cười, nhưng lại phảng phất một mảnh sát khí.

Tay hấn nắm lấy cây trâm từ trên tóc nàng rơi ra hôm qua, nắm mạnh một cái hóa thành bột phấn.

“Nói, lí do ngươi vào vương phủ?”

Linh Hương nhìn ra phía xa.

Đằng kia, một bông hoa màu trắng khẽ khàng rơi xuống gốc.

Bạch Đình Hương.

Loài hoa của sự mất đi.

Truyền thuyết nói rằng, nếu cô gái nào cầm hoa đình hương sẽ không bao giờ được đeo nhẫn cưới.

Nó dường như trở thành một cách chia tay tế nhị.

Vậy mà, từ lúc sinh ra đến giờ, nàng lại tiếp xúc với loại hoa này nhiều nhất.

Không hiểu sao, nàng lại cảm thấy chúng thật thân thuộc.

Như đã từng là một cái tên khắc sâu vào tâm can.

Lan nhi nhìn cây trâm hóa thành bột phấn một cách lặng lẽ.

Một lúc lâu sau, nàng mới lên tiếng:

“Để làm gì? Bảo vệ ngươi.”

Hấn trong mắt thoáng qua ngạc nhiên, nhưng thay vào đó là sự buốt giá lạnh người.

Nàng, biết cái gì? Bảo vệ hấn. Thật nực cười. Nữ tử như nàng có thể làm được gì?

“Thân nữ tử có thể là nội gián như ngươi có thể nói ra lời bảo vệ ta. Ngươi không thấy rất nực cười ư?”

Ánh mắt hấn như muốn đâm thủng nàng. Thực sự, nàng không phải Lâm Nguyệt Hương? Còn có thể gây nguy hại cho hấn.

Linh Hương nhác mi, nhìn thẳng vào mắt hấn.

Vũ Hiền bỗng chốc cảm thấy mình như rơi vào một thế giới khác, thật sâu lắng.

Có bất lực.

Có tuyệt vọng.

Nhưng lại không có một chút sát ý gì.

Nàng gơ 2 ngón tay lên:

“Lâm Nguyệt Hương, nếu phản bội Tĩnh vương Thượng Quan Vũ Hiền, trời tru đất diệt, ngũ mã phanh thây, sét đánh chết, vĩnh viễn không được siêu sinh.”

Sau đó, nàng thản nhiên lên tiếng:

“Vậy vương gia đã yên tâm rồi chứ!”

Hắn nhìn nàng lâu đến mức khó chịu.

Gió lướt qua mặt hai người, khiến hắn thoáng chốc thấy được bóng dáng một nữ nhân mặc bạch y.

Nàng chạy đến cạnh một nam nhân, mặt đỏ hồng lên thỏ thẻ nói:

“Huynh nói thật đúng không?”

Nam nhân nhẹ nhàng xoa đầu nàng:

“Dĩ nhiên, ta nhất định giữ lời, muội sẽ là nương tử đẹp nhất.”

Nàng đỏ bừng mặt, đưa tay khẽ dấm vào ngực hắn, nhẹ giọng trách:

“Huynh... ai nói sẽ gả cho huynh huynh chứ?”

Hắn khẽ ghé vào tai nàng:

“Vậy huynh sẽ lấy nữ nhân khác.” Sau đó bỏ chạy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, dùng sức đánh hắn:

“Huynh dám sao, huynh dám lấy người khác, huynh nghĩ Bạch Đình Hương ta là ai chứ.... Huynh đứng lại.....”

Bóng nàng đuổi theo hắn.

Đỏ xuống màu vàng mĩ lệ, phảng phất mùi đinh hương.

“Ta tin ngươi.” Vũ Hiên thốt lên.

Dù chính hắn cũng không thể tin.

Nhưng có lẽ vì ánh mắt nàng giống hệt nữ nhân mà gần đây hắn thường hay cảm giác được.

Còn nam nhân kia.

Lại giống hắn đến lạ kì!

Là kì duyên, hay là nghiệt duyên đây.

Linh Hương nghe hắn nói, thoáng ngạc nhiên. Nàng cứ nghĩ hắn sẽ phải thẩm vấn đến cùng chứ? Hay là có ý khác.

Nàng nhẹ thở dài:

“Tạ ơn vương gia tin tưởng. Tuy nhiên...”

Đang định nói tiếp mới chợt phát hiện ra trên mắt hắn có vết đen mờ mờ, khẳng định là bị người khác dấm. Vừa nãy nàng còn ngái ngủ không nhìn rõ.

“Phụt, ha ha. Vương gia mắt ngài.....”

Nàng bỏ người ra mà cười khiến mặt hắn đen sầm lại như đáy nồi.

Phụt chốc, mây đen gió rét bão bùng liền kéo đến.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Tường Vi Đỏ

Ngọc Linh Hương không thể dừng cười.

Điều này càng khiến mặt Thượng Quan Vũ Hiền giống như đèn nháy nhiều màu. Hết xanh lại trắng, hết đỏ rồi đen.

Lan nhi một bên cảm thấy lạnh gáy, mồ hôi túa ra như tắm. Sự việc hôm qua hiện rõ lên trong đầu.

Nàng một tay kéo Ngọc Linh Hương, nhẹ giọng nói:

“Tiểu thư, thực ra hôm qua.....”

Nàng chưa kịp nói xong, Linh Hương đã đưa tay lên dụi mắt, vì cười đến chảy nước mắt:

“Ha ha, vương gia ngài, ha ha.... ôi ta chết mất..... không biết là ai làm, ta sẽ bái người đó làm sư phụ. Ha ha.....”

Hắn mở miệng quát lớn:

“Vậ nữ nhân nguoi tự bái mình làm sư phụ đi.”

Nàng ôm bụng cười, sau đó tự chỉ tay vào mình:

“Ta ư? Bái mình làm sư phụ, chẳng lẽ ta là người đánh vương gia sao?”

Nói xong, cuối cùng mới nhận thức mình vừa nói gì, khóe miệng nàng co giật.

“Ta ư?”

Lan nhi quay người ra đằng sau đập tay vào đầu. Ôi trời tiểu thư của nàng thông minh như vậy mà sao bây giờ lại còn ngốc hơn nàng.

Ngọc Linh Hương hét lớn:

“Cái gì? Làm sao có chuyện đó được chứ. Rõ ràng hôm qua ta nhớ là.....” Nhớ là, nàng ngẫm nghĩ lại, ủa, hình như là không có nhớ gì hết.

Mất mặt.

Đại mất mặt.

Hu hu, làm sao nàng lại đánh hấn chứ? Nhìn vẻ mặt sét đánh đùng đoàng thế kia kiểu gì hấn cũng xất nàng ra làm bánh bao nhân thịt.

Thượng Quan Vũ Hiền nhìn nàng muốn tóc lửa, nghiêng răng ken két:

“Nữ nhân nguoi nhớ gì chứ, nhớ hôm qua nguoi dám cùng các ca ca bồn vương uống rượu, nhớ nguoi thoát y phục trước mặt bọn hấn, nhớ nguoi nôn vào người bốn vương, nhớ nguoi thẳng tay đâm bồn vương..... nguoi nhớ rồi chứ?”

Lan nhi nhanh chân chạy ra ngoài. Ở bên trong đảm bảo chỉ có chết a!

Ngọc Linh Hương mếu máo:

“Cái gì? Thoát y phục? Nguoi không nhớ nhảm đấy chứ?”

Nàng, nàng... Hấn vừa nói gì vậy?

Thoát y phục...

Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Lại là còn trước mặt đám vương gia kia nữa.

2 chữ “Oh no” to tổ chẳng đập thẳng người nàng.

Vũ Hiền hừ lạnh nhìn nàng, tay sờ vào vết thương một chút, nhẹ nhàng vận công làm tan vết bầm.

Viền đen trên mắt từ từ biến mất. Nhưng khi hấn sờ vào vẫn có điểm đau.

“Hừ, bồn vương chưa bao giờ nhớ lầm.”

Hơn nữa hấn còn là “khắc cốt ghi tâm”!

Ngọc Linh Hương đau khổ nhìn chăm chăm đôi giày.

Quả thực, ngay bây giờ mà có dây để treo cổ nàng sẽ không do dự đặt đầu vào đó.

Nhưng mà, rất tiếc lại không có dây, nên nàng quyết định sống tiếp.

Mặc dù mặt mũi quan trọng nhưng tính mạng càng quan trọng hơn. Nàng không thể lãng phí cơ thể Lâm Nguyệt Hương một cách lãng nhách được.

Có chết cũng phải chết thật oai hùng a!

Nhưng

Mãi suy nghĩ nàng không để ý đến. Thượng Quan Vũ Hiền đã đến gần nàng.

Tức là khi đôi giày hấn đập vào mắt nàng, thì chưa kịp la hét gì hết, nàng đã bị hấn túm cả người lên.

Hấn lãnh thanh nói:

“Hôm nay bốn vương nhất định phải trừng phạt ngươi.”

Uy, hấn nói gì vậy, trừng phạt nàng?

“Ngươi muốn làm gì vậy?” Ngọc Linh Hương la lên oai oái, tay không ngừng đánh vào người hấn.

Vũ Hiền xem nhẹ những cú đánh của nàng, lập tức ném vào vào giường.

Bàn tay trắng nõn giờ lên.

Nàng nuốt nước bọt nhìn hấn, trong lòng thì nghiêng răng ken két. Dám làm chuyện xấu xa với nàng, nàng nhất định chặt gãy hai tay hai chân hấn, sau đó rắc nước đường vào người,.....cho kiến bò lên người hấn, cắn từng miếng từng miếng.....

“Bốp!”

Từng tiếng “bốp” vang lên, kèm theo đó là tiếng Linh Hương kêu la, Vũ Hiền mặt mày không đổi, tay không ngừng đánh vào mông nàng.

“Oa oa, ngươi tên hỗn đản, uy, sao lại đánh đau như vậy?”

Hấn dùng hết lực mà đánh khiến nàng đau gần chết a. Đều đều.

Nhưng mà.

Trường hợp xấu nhất cũng không có xảy ra.

Ngọc Linh Hương trừng mắt nhìn Lan nhi.

Nhưng Lan nhi thì không hề cảm thấy xấu hổ một chút nào, mà nhìn chăm chăm vào bức tường đối diện.

Cuối cùng, nàng lên tiếng mang theo tức giận tới cùng:

“Lan nhi ngươi thật giỏi a, dám bỏ tiểu thư mà chạy một mình.”

Lan nhi không đổi sắc nhìn nàng, thanh âm tron tuột:

“Tiểu thư, người đã dạy, lúc cần thiết thì phải bỏ của chạy lấy người, con người chỉ cần biết mình là đủ.”

Linh Hương lắc đầu. Quả thực là gây ông đập lưng ông.

Dạy các nàng những điều này để bảo vệ mình cho tốt, cuối cùng lại tự lấy đá đập vào chân mình.

Nàng thật khổ a.

“Thôi bỏ đi.” Ngọc Linh Hương xua tay.

Nàng xoa xoa mông, ách, vẫn còn rất đau, lộn giống chết tiệt, ra tay nặng như vậy a.

Mặc dù nàng có là thần y nhưng mà vết thương kiểu này đành chờ thời gian. Nếu là vết thương hờ còn dễ, bôi thuốc là xong nhưng hấn lại mọn lợc đánh nằg ảnh hưởng đến xương cốt luôn.

Đòi là thế.

Đen thật là đen.

Lan nhi liếc mắt thấy có chim bồ câu bay đến, ánh mắt lóe sáng, nhìn xung quanh sau đó đem bắt lại.

Loại bồ câu này rất bình thường, nhưng là trong Hoàng cung cũng có loại bồ câu này hay sao?

Nàng lập tức mang đến cho Ngọc Linh Hương xem.

“Tiểu thư.”

Linh Hương nhìn thấy, mắt hơi trầm xuống, đem mảnh giấy buộc trên chân chim bồ ra.

“Giấy trắng ư?” Lan nhi ngạc nhiên vắn.

Ngọc Linh Hương không mấy tin tưởng đem mảnh giấy hơi vò vò.

Không có phản ứng.

Nàng trầm mặc một lát, sau đó đem ngửi qua.

Có một mùi chua chua thoảng qua.

Nhãn tình nàng sáng lên, kinh hi nói:

“Lan nhi, đem nển đến đây.”

Lan nhi ngay lập tức mang nển đến.

Linh Hương đem mảnh giấy hơ nhẹ qua lửa một lát. Dần dần, một dòng chữ từ từ hiện lên.

Lan nhi vui vẻ nói:

“Tiểu thư, đúng là có chữ.”

Khóe miệng Ngọc Linh Hương hiện lên một nụ cười thoảng qua, nhưng ngay sau đó liền đánh lại khi nhìn thấy dòng chữ kia.

“Giết Nhục vương.”

Phía dưới mảnh giấy còn có một bông hoa tường vi đỏ.

Sẫm như màu máu!

Ngọc Linh Hương phát ra một thứ khí chất khiến người ta cảm thấy run sợ.

Giết Nhục vương?

Mặc dù nàng không tiếp xúc với hấn nhưng cũng biết hấn là một người tốt. Có lẽ cũng là do những kí ức lần trước khiến nàng có hảo cảm.

Nhưng nàng không ngu đến mức mà không biết hấn bị què là do có người cố tình hạ độc!

Hơn nữa, người này còn cẩn thận đến mức lấy que tăm nhỏ nhúng vào giấm viết lên giấy, để khi chỉ hơ nhẹ qua lửa mới hiện lên chữ.

Rốt cuộc, là ra lệnh cho ai?

Hơn nữa còn kí hiệu một bông tường vi đỏ.

Loài hoa này dường như phảng phất mùi máu tanh, nhưng lại quen thuộc đến lạ kì.

Quen đến mức.

Khiến tim nàng đau nhói.

Nàng ôm ngực nhăn mặt lại, Lan nhi vội vàng chạy đến vỗ lưng nhặn khí lo lắng nói:

“Tiểu thư, giấy có độc ư?”

Linh Hương lắc đầu trầm mặc, một lát sau mới lên tiếng:

“Đem giấy bút ra đây.”

Lan nhi đem giấy đến, nhanh nhẹn mài mực cho nàng.

Linh Hương nhìn kĩ nét chữ của bức thư kia, sau đó hít một hơi nhẹ nhàng, lộng bút viết một dòng chữ.

Đợi ráo mực, nàng đưa cho Lan nhi đem trả lại bức thư vào chân bồ câu, ném bay đi.

Nhìn cánh bồ câu chao liệng, nàng mở miệng:

“Tuồng vì a tuồng vì, rốt cuộc nguoi sẽ là phúc hay họa?”

Tại một biệt uyển.

Có một nữ nhân cung trang sắc sỡ lặng lẽ đi vào.

Nàng nhìn xung quanh một lát, chắc chắn là không có ai mới đến gần cây đào ở trong góc phía sau.

Với tay bắt lấy con chim bồ câu một cách nhẹ nhàng như ngắt hoa, nàng cầm mẫu giấy buộc dưới chân chim, hơ qua lửa.

Một dòng chữ từ từ hiện lên.

Ánh mắt pha chút ngạc nhiên, nhưng sau đó lại là kiên định, tay nắm chặt mẫu giấy bóp mạnh thành bột phấn.

Chúa thượng muốn làm gì, nàng không biết.

Nhưng ngài đã ra lệnh, chỉ có thể làm.

Đó là..

“Giết Tĩnh vương.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Lễ Săn Bắn (Thượng)

Trời tối.

Gọi chung là cả ngày hôm nay Ngọc Linh Hương không có đi ra ngoài.

Nàng thở dài một hơi.

Thực ra.

Không phải nàng muốn mồi trong phòng. Nhưng mà việc xảy ra hôm qua quá mức mất mặt, nàng không thể nào không biết xấu hổ chường mặt ra.

Làm người quả thực không dễ a.

Liếc nhìn Lan nhi đang cầm kim chỉ may áo, nàng buột miệng hỏi:

“Lan nhi, ta tự nói ra thân phận quả thực ngu ngốc không?”

Lan nhi cầm lấy kéo sửa chỉ, sau đó lên tiếng:

“Tiểu thư lo gì chứ? Trữ tin các không phải ngồi không, hơn nữa người tự mình nói ra sẽ gây được lòng tin của hấn. Em thấy chẳng có vấn đề gì, nếu mà hấn có ý đồ bắt lương thì coi như chúng ta có lỗi với lão gia một lần a.”

Ngọc Linh Hương kì thật cũng nghĩ như nàng, nhưng không phải vấn đề chỉ đơn giản như vậy a.

Thất hứa là chuyện nhỏ, còn chuyện phía sau mới là chuyện lớn.

Hấn lại là..... ai, thực sự là quá khó khăn. Việc trọng đại như vậy lại đổ lên đầu nàng.

Sáng hôm sau, Thượng Quan Vũ Hiền đem bộ mặt khủng bố vào phòng nàng, khiến nàng đang ăn điểm tâm suýt nữa thì sặc.

Thanh âm mang nồng nặc sát khí vang lên:

“Nữ nhân nguoi chuẩn bị cho tốt, lúc đó có mệnh hệ gì ta không chịu trách nhiệm.”

Nàng bắt đầu hừ một tiếng. Ai cần nguoi chịu trách nhiệm? Mặt hấn không phải chỉ bị nàng đánh cho có 1 cái hay sao, làm gì giận dai như vậy?

Hấn không nói thêm gì, tiêu sái đi ra, hoàn toàn không biết đến, sau lưng hấn, Ngọc Linh Hương đang làm mặt quỷ, lè lưỡi nhìn hấn.

Hôm qua Lan nhi sửa lại váy áo của nàng thành một bộ đồ gọn nhẹ hơn, bạch y phiêu phiêu, nhưng lại có phần tuấn đạt, khí chất sáng khoái như nam nhân. Nàng cũng không để ý người khác nhìn mình ra sao, lập tức tự mình lên xe ngựa không cần Lan nhi đỡ.

Vũ Hiền tuy ngạc nhiên nhìn nàng nhưng cũng không nói gì nhảy lên nhẹ nhàng phiêu hốt. lát sau, Lan nhi ôm một ít phục trang cùng băng gạc, thuốc trị thương leo vào trong. Nàng mang theo phòng ngừa, mặc dù trong người có rất nhiều thuốc trị thương nhưng cẩn thận vẫn là hơn. Nàng cũng không muốn người khác nghi ngờ thêm phiền toái cho tiểu thư.

Trong xe, Ngọc Linh Hương hơi nhắm mắt lại, tựa người vào một bên xe.

Phút chốc không gian yên tĩnh hẳn, thỉnh thoảng vang lên tiếng lộc cộc đạp vào sỏi đá.

Vũ Hiền nhìn nàng, tâm đột nhiên cảm thấy an tĩnh.

Nàng như vậy.

Không hề làm một bộ dáng nhu nhược sợ hãi, lại có khí chất thanh thoát u lan.

Không giống người kia. Luôn luôn không có hấn không cảm thấy an tâm. Bây giờ, nàng cũng không cần hấn bên cạnh. Vì nàng đã có tất cả mọi thứ.

Linh Hương hơi nhướng mắt lên một chút, thấy hấn thất thần, tự nhiên cảm thấy bức bối trong lòng. Đang định bộc phát thì phu xe bên ngoài đã lên tiếng, kèm theo tiếng ghi ngựa:

“Vương gia, vương phi, đã đến đấu trường.”

Vũ Hiền khôi phục trạng thái, đưa tay đỡ nàng xuống ngựa. Nàng hơi ngạc nhiên nhìn hấn, nhưng vẫn đưa tay ra.

Dù chỉ là trong phút chốc.

Nàng và hấn đều cảm nhận tim đập mãnh liệt không ngừng.

Linh Hương vừa đi xuống, liền rút tay ra, đập vào ngực than thầm:

“Uy, chẳng lẽ thời kì đau tim của mình lại tái phát.”

Vũ Hiền ngần ngại nhìn tay hấn, vẫn còn lưu lại một chút hương vị của nàng, khóe môi bắt chợt mỉm cười.

Lan nhi đứng một bên che tay cười trộm, nhưng khi bị hai nhân vật chính bắt được liền hướng mắt ra chỗ khác huyệt sáo tỏ vẻ không có để ý.

Hướng thẳng một đoạn, Linh Hương để ý, thực ra đấu trường này cũng không xa xôi lắm. Chỉ là cánh rừng gần Hoàng cung có địa thế rất đẹp nên Hoàng gia liền chọn làm đấu trường săn bắn hàng năm.

Nhưng là phía ngoài có dày đặc thị vệ bao quanh, đảm bảo không có người nào có thể trà trộn gây bất lợi.

Một vị giám sát đại nhân nhìn thấy hấn và nàng đi đến, vội vàng hành lễ:

“Tĩnh vương gia, Tĩnh vương phi, mời vào trong.”

Vũ Hiên gật đầu, quay sang phân phó Lan nhi:

“Người đứng ở khán đài, đừng chạy lung tung.”

Lan nhi gật đầu, đem phục trang theo sau một thị vệ vào trong. Hần kiểm tra hết một lượt không có thứ gì khả nghi liền dẫn nàng đến khán đài.

Ngọc Linh Hương hơi nháy mắt một chút, cũng theo Thượng Quan Vũ Hiên đi vào.

Thực sự thì đấu trường này cũng rất là nguy nga tráng lệ, nhưng chỉ là phần rìa ngoài rùng, tường thành được xây bao quanh lại rất cao, kể cả khinh công đệ nhất cũng không thể theo hướng treo tường mà vào.

Cách duy nhất là đi bằng cửa trước.

Nàng minh bạch dĩ nhiên Hoàng đế không muốn xảy ra việc ngoài ý muốn, nhưng người ta có hàng vạn cách để đi vào và đi ra từ cửa chính.

Dịch dung chẳng hạn.

Hoặc là đường đường chính chính đi vào.

Thị vệ cung kính dẫn Vũ Hiên đến chỗ chuồng ngựa cùng nơi để vũ khí, hẳn liền chỉ tay hướng đông dặn nàng.

“Người hãy đi theo hướng đó, đến vị trí chính điện một chút đi. Dù gì nói là phi tần cùng thiên kim tham dự nhưng chưa chắc họ đã làm theo kế hoạch, cho các người treo lên lưng ngựa. Đi thỉnh an Phụ hoàng cùng Hoàng tổ mẫu đi.”

Linh Hương lần này ngoan ngoãn không phản bác hẳn, nhẹ nhàng gật đầu.

Đến gần chính điện nàng mới biết, hôm nay nhiều người đến mức nào. Liệu có nên gọi là “Ngựa xe như nước, áo quần như nêm” không?

Nhưng kể ra thì quần áo sắc sỡ của các thiên kim tiểu thư này cũng làm cho không khí thêm sôi động hẳn. Lần này không chỉ có thái tử, vương gia, mà con quan lại cũng tham dự rất đông.

Nàng có cảm giác như hôm nay là buổi lễ nữ nhân kén chồng, nam nhân chọn vợ vậy.

Nàng nhún vai một cái, thì sao, cũng chả liên quan gì đến nàng. Liếc thấy chính giữa đấu trường, Thái tử cười hắc hắc oai dũng, cùng Cẩn vương, Trữ vương, Huyền vương và một số nam nhân khác nàng không rõ nói chuyện gì đó, nàng bỗng nhớ đến hôm trước mắt mặt.

Liền không tự chủ chuồn cho nhanh, nép mình về phía sau.

Nhưng trời không chiều lòng người, thế nào mà Thượng Quan Vũ Huyền nhìn thấy nàng liền mỉm cười:

“Cửu đệ muội, sao đến chậm vậy?”

Oh my god, nàng bức bối hết trong lòng, bộ kiếp trước nàng giết toàn gia hắn hay sao? Mà kiếp này hắn lại chơi đùa nàng như vậy. Đúng là những gì liên quan đến số 6 đều đáng ghét.

Nàng tiêu sái nhắc người hành lễ:

“Hương nhi có lẽ các vị ca ca. Đệ muội còn chưa có thỉnh an Hoàng tổ mẫu cùng Phụ hoàng. Mẫu hậu, ta có thể đi được rồi?”

Thái tử hơi phật ý một chút nhưng vẫn ôn hòa cười:

“Dĩ nhiên, đệ muội nhanh đi đi.”

Nàng cười mỉm lễ xoay người đi, bạch y khẽ bay khiến hắn một trận kinh diễm.

Nếu.....

Lúc đó không phải là Vũ Hiên mà là hắn.....

Thì tốt biết bao! Thái tử thầm than trong lòng.

Cẩn vương kén lên buồn rầu, bị Trữ vương bắt được, mắt hắn nhìn nàng càng âm trầm hơn.

Linh Hương hướng lên đài cao đi đến, cố giữ cái phong phạm của tiểu thư khê các, nhưng mà thật khó làm quá đi!

Chưa kịp bước lên, đã có ngay một vật thể bay không xác định phi vào người nàng. Ngọc Linh Hương nhanh chóng đứng vững lại, đang định tức giận thì

thanh âm hờn dỗi nhưng lại pha vui mừng cất lên:

“Hương tẩu, sao tẩu đến muộn vậy? Linh nhi buồn chết a!”

Linh Hương lấy tay cốc đầu nàng, hừ khê:

“Muội làm ơn đừng có nhảy bổ như vậy, nếu ta ngã chết thì lấy ai chơi với muội?”

Vũ Linh chưa kịp biện minh thì lúc đó một thanh âm khác tỏ vẻ không vui vang lên:

“Linh nhi, muội phải có phong phạm của một công chúa chứ? Định làm mất mặt Hoàng thất hay sao? Ngốc bao năm vẫn chưa đủ?”

Linh Hương phản cảm nhìn đến phía phát ra thanh âm. Đó là một nữ nhân tầm 17, 18 tuổi cung trang sắc sỡ ngồi bên cạnh Hoàng hậu.

Nàng hơi mỉm cười. Còn tưởng ai? Hóa ra là bà lão của Thiên triều. Linh nhi tất ý cười trốn sau lưng nàng.

“Uẩn Châu công chúa, Linh nhi còn nhỏ không nên nói nặng như vậy.”

Uẩn Châu công chúa đích thị là Thượng Quan Vũ Trinh, đại công chúa Vân Lạc quốc, tỷ tỷ ruột thịt của Nhị vương gia Thượng Quan Vũ Ngọc. Nàng xinh đẹp tuyệt trần, hơn nữa lại có tài đánh đàn, nên rất được Hoàng đế yêu quý, khả năng sẽ gả đi làm Thái tử phi cho Ngũ quốc còn lại.

Nhưng chỉ buồn một nỗi, tình tình lại điều ngoa, không được hiền lương, thường xuyên mắng chửi cung nữ cùng công công nên không gây được thiện cảm.

Vũ Trinh liếc nhìn nàng khinh thường. Một thứ dân cũng dám nói vậy với nàng? Chẳng qua chỉ là một vương phi nhỏ, cũng dám lên mặt dạy nàng. Nàng trước giờ quen tính thích gì có đó không ai dám không tuân theo, nên giờ bị phản bác nhất thời tức giận, không khách khí nói:

“Cửu đệ muội, ta khuyên ngươi nên an phận đi. Làm vương phi cũng không dễ a. Cứ không biết trên dưới như vậy còn ra thể thống gì?”

Linh Hương biết nàng ta ngoa ngoắt nhưng không ngờ là ngoa ngoắt đến mức này. Cây quyền gì chứ? Mạng của nàng ta chỉ tùy tiện một ngón tay nàng cũng có thể mang đi. Không biết chừng mực rốt cuộc là ai?

Ngay sau đó một nữ nhân khác bên cạnh nàng cũng tiện thể xen vào:

“Công chúa, người ta trước là thứ dân, nên có lẽ không hiểu quy củ cũng phải đi, người cần chỉ tức giận cùng nàng?”

Ngọc Linh Hương cười lạnh, nữ nhân vừa lên tiếng nói giống như hòa giải nhưng thực chất là thêm dầu vào lửa. Ngầm đồng ý với Vũ Trinh? Xem ra kẻ thù của nàng cũng không ít a.

Nàng không nói không rằng, lướt qua bọn họ, đến bên Thái hậu, cười nhẹ:

“Hoàng tổ mẫu, Hương nhi đến trễ a.”

Thái hậu thấy nàng hiền nhiên vui vẻ, từ ái cười:

“Hương nhi a, mấy hôm nay con không có đến thăm ta, lão bà bà này buồn muốn chết đi.”

“Dạ, con cũng muốn đến, nhưng là vương gia có chút chuyện...” Ánh mắt nàng khiêu khích nhìn về phía hai nữ nhân không biết sống chết kia. “Nên không thể đến bồi người.”

Hiển nhiên Vũ Trinh mặt như bị co rút thật mạnh, tức giận nhìn nàng. Nữ nhân bên cạnh càng thêm bức bối nhưng lại không dám phát ra. Nàng thích thú nhìn biểu tình bọn họ sau đó quay sang Hoàng thượng cùng Hoàng hậu hành lễ:

“Phụ hoàng, mẫu hậu, Hương nhi đến muộn. Mong người trách tội.”

Hoàng đế chăm chú nhìn nàng, đối diện với ánh mắt trong veo kia, liền chén rượu trên tay rót xuống, làm ướt một mảng hoàng bào:

“Cộc!”

Hoàng hậu nhìn thấy nàng cũng cảm thấy rất quen nhưng là không cảm giác được đã gặp ở đâu, thấy Hoàng thượng đánh rơi chén vôi vàng phân phó:

“Mau, lấy khăn đến đây lau cho Hoàng Thượng.”

Hoàng thượng run run một lúc mới cất tiếng nói:

“Ngươi rất giống nương ngươi. Mai nhi hẳn là chỉ bảo ngươi rất nhiều.”

Linh Hương cảm giác có điều gì đó không đúng nhưng cũng cung kính đáp lại:

“Dạ, phụ hoàng.”

“Được rồi, con ngồi xuống cạnh Vũ Trinh đi.” Hoàng hậu nhẹ giọng nói.

Vũ Trinh cuối cùng nghe đến câu này liền bật phát. Muốn nàng ngồi chung với thứ hạ tiện kia? Không đời nào!

“Phụ hoàng, Trinh nhi không muốn ngồi cùng nàng.”

Hoàng đế có chút âm trầm. Liếc nhìn hai nữ nhân với vẻ không vui.

“Trinh nhi, tại sao con lại như vậy?”

Vũ Trinh nghe thanh âm có chút tức giận biết là Hoàng thượng thực sự sinh khí, nhưng mà nàng không muốn. Nàng ta dám cãi lại lời nàng, nữ nhân không có giáo dưỡng như vậy không nên có trong Hoàng thất. Nàng hậm hực lên tiếng:

“Phụ hoàng, nàng thực sự là bất kính với Trinh nhi. Nên là trị tội nàng hơn a.”

Thái hậu ngạc nhiên nhìn Linh Hương cũng như Vũ Trinh, suy đi xét lại cũng thấy rõ ràng là Vũ Trinh nhìn người không vừa mắt, nên nói như vậy. Hơn nữa, đứa cháu gái này bà cũng không được thích. Dù có tài năng đầy nhưng là tính tình như vậy quả thực không thể thích cho được.

“Trinh nhi, con nói Hương nhi vô lễ với con ở điểm nào?”

Nhất thời, Vũ Trinh á khẩu, không nói được gì, nàng không ngờ Hoàng tổ mẫu lại bênh cái tiện nhân kia. Dù gì nàng cũng là cháu gái ruột, đại công chúa, sao bà lại đối xử như vậy? Nàng nóng nảy đáp:

“Hoàng tổ mẫu, nàng ta không có hành lễ cùng con. Như vậy không phải là bất kính thì là gì a?”

Hoàng đế nhìn Linh Hương một chút, sau đó mới nói:

“Hương nhi, con có hành lễ cùng Vũ Trinh không?”

Linh Hương mặt hơi ngán ngán lệ quang, nhìn Thái hậu khiến bà một trận thương tâm. Lại nghĩ đến tội lỗi năm xưa không khỏi cảm thấy xấu hổ, vội vàng nói:

“Hương nhi sao có thể thiếu lễ nghi như vậy? Ai gia chẳng lễ không minh bạch?”

Vũ Trinh thương tâm khóc lớn, phương dung mĩ lệ như hoa lệ mang vũ khiến cho người ta nhìn thấy không khỏi đau lòng. Nàng làm sao có thể hạ mình chịu thua được đây? Trước giờ, nàng đâu có biết nhún nhường.

“Hoàng tổ mẫu, người thiên vị nàng ta a. Rõ ràng là con mới là cháu gái ruột của người mà.”

Linh Hương cười lạnh, trình độ diễn kịch đúng là hơn người a. Đúng là nàng không có hành lễ cùng nàng ta thật, nhưng cái thứ nữ nhân như vậy bắt nàng cúi người thì thà nàng chết đi còn hơn.

Nhưng mà, vẫn chưa thể so cùng nàng.

Linh Hương lập tức quỳ xuống trước mặt mọi người, nghẹn ngào nói:

“Là Hương nhi không tốt a. Không biết nghe lời dạy bảo của công chúa. Xin công chúa thứ tội.”

Hoàng đế nghe được ả ý trong câu nói của nàng, ngạc nhiên hỏi:

“Vũ Trinh dạy bảo con cái gì?”

Linh Hương một tay lau nước mắt không ngừng tuôn ra, ủy khuất sợ hãi nhìn Vũ Trinh một cái sau đó không nói khiến cho Thái hậu càng thêm nhận định là Vũ Trinh đe dọa nàng vội vàng dỗ dành:

“Hương nhi, cứ nói ra a, Hoàng tổ mẫu nhất định sẽ làm chủ cho ngươi.”

Cuối cùng Linh Hương mới trộm nhìn Vũ Trinh một lần nữa mới nói:

“Công chúa nói là Hương nhi không biết an phận, là thứ dân, còn không có tư cách làm vương phi của vương gia, nên con.”

Thái hậu cùng Hoàng đế cả kinh, tức giận nhìn Vũ Trinh khiến nàng sợ hãi cùng lạnh tâm. Sao vậy, nàng nói như vậy cũng không có sai a!

Hoàng đế nhìn nàng rét lạnh tâm can nói:

“Trình nhi, con nói như vậy?”

Vũ Trinh vẫn cố cãi, nhướn người lên. Nàng không tin Phụ hoàng sẽ vì tiện nhân kia mà mắng nàng a. Trước giờ phụ hoàng rất thương nàng mà.

“Con có nói như vậy, nhưng mà con nói không có sai a! Nàng bắt quá chỉ là một thứ dân, còn con là công chúa đương triều.”

Thái hậu tức giận chỉ tay vào mặt Vũ Trinh. Nàng sao có thể nói vậy cùng Hương nhi. Là cả Hoàng thất Vân Lạc quốc này nợ nàng, gả nàng cho Vũ Hiên đã tính là ủy khuất, thứ dân. ... Trời ơi!

“Ngươi, đồ bất hiếu, sao ngươi có thể nói ra những lời như vậy?”

Hoàng đế dường như trong cơn giông mịt mờ, tức giận không hề nương tình đánh cho Vũ Trinh một cái bạt tai.

“Bốp!”

Thanh âm này lớn đến mức vang vọng lại trên đầu trường, khiến cho cả đám nam nhân trên ngựa cũng giật mình.

Vũ Trinh mặt bị lệch sang một bên, khóe miệng rỉ máu. Nàng không tin, là Phụ hoàng vừa đánh nàng ư? Nàng mới là nữ nhi của người mà? Tại sao người lại có thể vì một nữ nhân hạ tiện kia mà đánh nàng chứ!

Linh Hương trong lòng lạnh lẽo nhìn Vũ Trinh. Một công chúa không hiểu sự đời, hôm nay nàng muốn cho nàng ta hiểu, không phải ai cũng coi trọng cái danh công chúa đặt lên người nàng.

Nếu muốn sống thì bản tính kia cần được sửa đổi.

Thái hậu vỗ ngực, thanh âm gần như giòn tan từng tiếng:

“Sau này còn ai dám nhắc đến Hương nhi như vậy, ai gia nhất định không bỏ qua.”

Hoàng hậu một bên vỗ ngực cho bà, vội vàng an ủi nói:

“Dạ, Thái hậu hãy bình tĩnh a. Còn không nghe Thái hậu nói gì?”

Mọi người lập tức quỳ xuống:

“Nô tài/ Nô ti hiểu rõ.”

Vậy là, ngay từ lúc này về sau, mọi người đều biết, vị trí của vị Cữu vương phi này trong lòng Hoàng thượng cùng Thái hậu còn hơn cả Đại công chúa Uân Châu người người kính sợ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lễ Săn Bắn (Trung.)

Linh Hương chạy đến bên cạnh Thái hậu an ủi bà, một tay vỗ lưng giúp bà nhuận khí:

“Hoàng tổ mẫu đừng tức giận. Là Hương nhi không tốt a. Sau này Hương nhi sẽ không làm công chúa phải bận lòng.”

Thái hậu càng nhìn nàng lại càng ư. Đúng là nữ nhi của người kia. Nghĩ lại Vũ Trinh là cháu gái ruột mà một chút tốt tính cũng không có, bàn tay nhăn nhoe nhưng lại âm áp vô cùng nhẹ nhàng cầm tay nàng.

“Hương nhi của ta thật là lương thiện. Giam Vũ Trinh vào biệt viện một tuần cho ai gia. Biết sám hối mới cho ra ngoài.”

Vũ Trinh nghe vậy tưởng như sét đánh giữa trời quang, điên cuồng hét lên, nào còn về ưu nhã, cao quý thường ngày của nàng.

“Hoàng tổ mẫu, sao người có thể đối xử với Trình nhi như vậy? Nàng ta có gì hơn con chứ? Con mới là công chúa. Thân phận con mới là huyết mạch hoàng gia!!!!!!!!!!!!”

Hoàng đế không chút lưu tình, kể cả đối với đứa con gái yêu quý nhất. Hơn nữa, ánh mắt kia.

Hoa lê mang vũ cang khiến ông không thể từ chối bất cứ điều gì.

Giống nàng như vậy.....

“Làm theo ý Thái hậu đi.”

Linh Hương lạnh lùng nhìn ánh mắt oán hận của Vũ Trinh chiếu thẳng nàng.

Công công cùng cung nữ khó xử kéo tay nàng. Vũ Trinh vùng vằng kéo ra, chỉ một mực nhìn Linh Hương.

Vũ Trinh nàng chưa bao giờ phải chịu nhục nhã như vậy. Nàng sẽ khiến tiện nhân kia phải chịu gấp 10 lần nhưng nhục nhã nàng đã phải chịu ngày hôm nay.

“Bỏn công chúa tự đi.”

Linh Hương bật cười.

Vẫn không biết khôn ra hay sao? Vậy thì sau này, nàng ta sẽ khó sống a. Lần này nàng tha nhưng không có nghĩ là lần sau nàng vẫn bỏ qua.

Sự việc xảy ra khiến cho tất cả các thiên kim tiểu thư cùng với quận chúa, phu nhân ngồi đây đều kinh hãi không thôi.

Rốt cuộc Tĩnh vương phi là người như thế nào mà khiến cho Thái Hậu cùng Hoàng thượng đều bênh vực, còn thẳng tay trị tội Uẩn Châu công chúa.

Không một chút nương tình.

Khuất sau lưng hoàng hậu, một nữ nhân mặc hồng y nhếch lên nụ cười chua xót.

Tĩnh vương phi quả nhiên đủ cường đại. Nữ nhân như vậy, chính xác là họa.

Giờ nàng cũng hiểu tại sao Chúa thượng muốn giết Tĩnh vương đi.

Nhưng lòng nàng âm thầm ước nguyện. Mong là Chúa thượng sẽ không gặp nàng ta.

Vì

Nàng ta sáng chói như vậy. Giống như sao mai lấp lánh.

Dù là lạnh lùng như Chúa thượng, cũng sẽ động lòng.

Nàng ái hấn, nhưng dù một lần hấn cũng không nhìn đến nàng.

Vì vậy, nàng mới là Huyết Vân. Là mây nhẹ thoảng qua trong hấn mà thôi.

Chỉ là Huyết Vân, mãi mãi không thể là Huyết Hương trong lòng hấn, là giai nhân khuynh quốc khuynh thành trong bức họa.

“Nhìn kia! Thật là đẹp!”

“Thật sự là tuyệt mỹ.”

Bất chợt một tiếng hô làm cả hồng y nữ nhân cùng Linh Hương đều chú ý.

Nàng ngược mắt lên nhìn.

Giữa đấu trường.

Là thân ảnh một lam y nữ nhân cười ngửa.

Phong thái tuyệt đẹp, còn có phần hùng dũng nhưng lại không mất đi mềm mại phiêu vân.

Kĩ thuật rất tốt.

Bất chợt, nàng kia nhường người một chút, tay cầm lấy dây cương ghim ngựa lại, cả người tạo thành một đường cong đẹp để lấp lánh dưới ánh nắng.

Lập tức, tất cả mọi người đều si ngốc ngược nhìn, ngay cả Hoàng thượng đang giận dữ cũng có phần dịu đi, môi cũng vương nụ cười, tán thưởng màn biểu diễn vừa rồi.

“Thật là đẹp!”

Hoàng hậu hiển nhiên là rất vui vẻ nói:

“Kĩ thuật của Tinh nhi tiến bộ rất nhiều.”

Thái hậu gật đầu, hiền hòa đáp lại:

“Ừm, đứa trẻ này đúng là kì tài, để lát nữa tìm xem có người nào thật thích hợp với nó không? Hôm nay rất nhiều vương tôn công tử a.”

Hoàng hậu kính cẩn đáp:

“Dạ, tạ mẫu hậu quan tâm.”

Lam y nữ nhân nắm lấy dây cương dong duỗi suốt một vòng quang đầu trường, đột nhiên khi lướt qua trước mặt Vũ Hiền nhẹ nhàng nhếch môi thành một vòng cung.

Mị nhãn như tơ, nhất tiểu khuynh thành.

Cuối cùng, khi đến gần khán đài, nàng mới nhảy xuống ngựa, tiếp đất một cách mỹ lệ. Phương dung đỏ ửng lên vì thờ dốc, nhưng vẫn hướng đến Hoàng thượng yêu kiều nũng nịu:

“Hoàng thượng, Tinh nhi biểu diễn mong ngài đừng sinh khí a!”

Dường như không khí cứng nhắc ban nãy đã được màn biểu diễn này giải tỏa, Hoàng thượng hòa nhã cười:

“Tinh nhi con thật hiểu ý người khác a. Đem Tử ngọc Huyền Nguyệt quốc tiến cống cho Tinh nhi.”

Nữ nhân kia hiển nhiên rất vui vẻ, thanh âm kiều mị hướng Hoàng thượng cùng Hoàng hậu:

“Tinh nhi tạ ơn người.”

Linh Hương ngồi bên cạnh Thái hậu, khóe miệng dâng lên ý cười mỉa mai. Tưởng là nhân vật xuất chúng nào, hóa ra chính là nữ nhân vừa nãy cùng Thượng Quan Vũ Trinh cố ý khiêu khích nàng.

Nàng ta có tâm ý thâm sâu hay không nàng không cần biết, nhưng là riêng việc làm người khác gặp họa mà mình vẫn may mắn thì đứng số 1 rồi a. Nàng kéo nhẹ tay áo Thái hậu thanh âm ngọt ngào nói:

“Hoàng Tổ mẫu a, nàng ta là ai vậy?” Ngón tay trắng mịn chỉ thẳng vào nàng kia.

Thái hậu tươi cười nói với nàng:

“Hương nhi a, nàng ấy chính là Lưu Như Tĩnh, con gái của Lưu tướng quân, cũng là chất nữ của Hoàng hậu.”

Linh Hương cười cười, nhưng trong lòng thì đang suy tính, chất nữ của Hoàng hậu thì hiển nhiên là lớn rồi. Lưu tướng quân nàng cũng từng nghe, chinh chiến sa trường đã rất nhiều năm, Lưu Như Tĩnh biết cưỡi ngựa cũng là chuyện thường, nhưng lí do gì mà nàng ta lại cố ý khiêu khích nàng?

Đơn thuần là coi thường giống như Vũ Trinh thôi sao?

Mới là chuyện lạ a.

Lưu Như Tĩnh cầm tử ngọc nhìn một chút, ưu nhã ngồi đến bên cạnh Hoàng hậu, khác hẳn vẻ hùng dũng vừa rồi, nhẹ nhàng uyển chuyển nói:

“Tinh nhi nghe nói Tĩnh vương phi cũng là một kì nữ, cưỡi ngựa chỉ là chuyện thường, không biết người có thể cho Tinh nhi lĩnh giáo?”

Lời nàng vừa xuất ra khiến cho tất cả mọi người đều giật mình.

Các thiên kim tiểu thư khác cùng phu nhân rỉ tai nhau này nọ về thân phận Tĩnh vương phi, không hèn mà gặp đều nhìn về phía Linh Hương.

Tuy vậy, cũng không ai nói hùa theo nàng, vì dư âm của chuyện Uân Châu công chúa đã khiến bọn họ vừa tức nhưng cũng vừa tò mò về Linh Hương.

Ngọc Linh Hương cũng ngạc nhiên không kém, nàng ta nói chuyện cũng không biết cân nhắc quá đi.

Nghe nói nàng là kì nữ? Không biết nàng ta nghe ở đâu hay cố tình đơm đặt nhưng chắc chắn muốn nàng mất mặt phen này.

Tám phần là coi nàng như 1 tình địch, 2 phần còn lại, chắc là do bị đột biến.

Thái hậu hơi mất tự nhiên nhìn nàng nói:

“Hương nhi, con có biết cưỡi ngựa?”

Hoàng thượng cùng Hoàng hậu cũng hướng ánh mắt nhìn nàng tỏ ý muốn nghe nên câu này không thể không trả lời.

Linh Hương nhẹ nhàng mỉm cười hướng Như Tĩnh, nhưng lại khiến nàng ta rét run lên.

“Không biết Tĩnh nhi cô nương nghe điều này ở đâu nữa?”

Lưu Như Tĩnh hơi mất giết mình nhưng ngay lập tức đã lấy lại phong thái bình thường, một tay che miệng tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Tĩnh nhi là nghe những lời này từ nhà hoàn trong phủ ạ. Bọn chúng thường đi ra ngoài phủ nên cũng nghe được ít nhiều về vương phi.”

Linh Hương tán thưởng nhìn nàng. Xem xem ả, nữ nhân Lưu Như Tĩnh này có vẻ thông minh hơn Thượng Quan Vũ Trinh. Câu nào câu nấy đều hướng đến người ta mà mỉa mai.

Nàng ta nói như vậy khác gì bảo nàng không biết liêm sỉ, thường xuyên chường mặt ra ngoài đường để hạ nhân nhà nàng ta cũng biết.

Hoàng thượng hơi nghiêm mặt lại, hiển nhiên đã hiểu ý của Như Tĩnh, chỉ có Thái hậu vẫn không hiểu, Hoàng hậu nhận ra sắc mặt Hoàng thượng không tốt, nhẹ nhàng kéo tay áo nàng nhưng nàng lại không để ý.

Ông đang định lên tiếng, thì Linh Hương đã mở miệng:

“Tĩnh nhi cô nương thông tin nhanh nhẹn, ngay cả ta cũng biết tường tận như vậy. Nếu ta nói ta cười ngửa không giỏi lắm, chỉ biết một chút, không thể sánh bằng cô nương, thì chắc là do cô nương đề cao ta quá. Hay là cô nương lợi dụng ta để nâng cao mình?”

Mấy chữ cuối nàng cất cao giọng để nói, khiến cho tất cả mọi người đều nghe rõ mồn một.

Lưu Như Tĩnh hơi ngẩn người, nhưng trong lòng thì muốn đem Ngọc Linh Hương ra cắn xé hàng vạn lần. Đúng là “không trộm được gà còn mất nắm gạo”. Nàng cứ nghĩ nói vậy sẽ làm mất mặt nàng ta trước mặt mọi người, không ngờ lại bị nàng ta khách chủ đảo ngược, chính mình trở thành kẻ bị động, làm một kẻ tự cao, lấy người khác làm bàn đạp, mất mặt vạn lần so với kẻ không biết gì.

Nhưng đã đâm lao là phải theo lao, nàng không thể không nhắm mắt làm liều. Cùng lắm là được ăn cả, ngã về không thôi chứ gì? Nàng không thể bỏ qua cho nàng ta được.

Vì nàng ta không có gì hơn nàng.

“Tĩnh vương phi, phải chăng có gì đó hiểu lầm. Nếu không, người có thể cho Tĩnh nhi mở rộng tầm mắt, quả thực kĩ thuật của Tĩnh nhi cần người chỉ bảo.”

Linh Hương lạnh lùng cười nhìn Như Tĩnh. Nàng đã để cho nàng ta một bậc thang đi xuống nhưng không biết đường để trèo.

Như vậy, đừng trách nàng độc ác. Làm mất hết danh tiếng nàng ta.

Vì mười Như Tĩnh cũng không xứng làm đối thủ của nàng.

“Hương nhi, con không cần phải.....” Hoàng thượng nhìn Lưu Như Tĩnh không vừa lòng hướng nàng.

Linh Hương đứng lên, cả gan cướp lời ông, mỉm cười thanh thoát, như có vầng hào quang sáng bên người.

“Phụ hoàng, nếu đó là ý muốn của Tĩnh nhi cô nương, Hương nhi xin phụng bồi.”

Hoàng thượng nhìn nàng lặng đi, tưởng thấy như có một bóng dáng khác, cũng mỉm cười diễm lệ như vậy, vô thức gật đầu mở miệng:

“Được rồi.”

Linh Hương cúi người, tiêu sái quay đi, thân mình tản mát khí chất thanh cao, nàng nhẹ nhàng từ trên bậc đi xuống, phất phơ thị vệ:

“Mang đến cho bản phi một con ngựa.”

Thị vệ cúi người vâng dạ rồi hướng chuồng ngựa đi đến.

Phía xa, Vũ Hiến thấy nàng đi xuống, vội vàng vẫy một thị vệ khác tại khán đài đến. Tên kia vừa đến đã quỳ xuống, hẩn phất tay hỏi nhanh:

“Vương phi đang làm gì vậy?”

Thị vệ kia thật thà đáp:

“Bẩm Tĩnh vương, vương phi chuẩn bị cười ngửa ạ. A Cừ đã đi lấy ngựa cho người.”

Câu nói này vừa vắn đến tai của đám nam nhân bên cạnh hắn. Hiển nhiên Thái tử rất miễn cảm với nàng, vội vàng mở miệng hỏi Vũ Hiên:

“Hiên đệ, đệ muội biết cười ngựa sao?”

Vũ Hiên mờ mịt nghĩ, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra. Nếu nàng tỏ ra là người giỏi giang, chắc chắn sẽ làm mục tiêu nhắm tới, hơn nữa với giọng điệu nàng nói với hắn hôm qua, hắn có thể chắc chắn, nàng cười ngựa không chỉ giỏi.

Trừ vương ngắm nghĩ một chút, nhìn Cận vương không có phản ứng mới mỉm cười sáng khoái:

“Thái tử, trên đời có chuyện gì là không thể hết a. Cứ đệ muội có thể nghĩ ra trò để tự mình chơi thì biết cười ngựa cũng là bình thường.”

Huyền vương không nói, ánh mắt phức tạp nhìn về phía chuồng ngựa với vẻ âu lo.

Liệu, nàng có chuyện gì hay không?

Vũ Hiên trong tâm lo lắng không thôi, chỉ sợ nàng gặp phải điều gì. Cứ nghĩ đến nàng bị thương, đột nhiên tâm hắn như co rút liên hồi.

Chẳng lẽ, là hắn thích nàng đi.

Không thể, hắn chỉ thích người kia.

Hồng y nữ nhân nhất vũ khuynh thành đoạt tâm hắn.

Linh Hương cảm giác có rất nhiều ánh mắt chòng chọc nhìn nàng nhưng nàng không quan tâm. Ngày trước trong lúc học đại học cũng có học qua cười ngựa, nàng còn rất yêu môn thể thao này.

Vì nàng thích cảm giác rong ruổi trên lưng ngựa, hưởng thụ gió mát ngút ngàn. Cảm nhận được làn da như căng ra đón lấy tất cả thiên nhiên trời đất.

Khiến nàng khoan khoái.

Và hơn cả, cũng làm vui đi nỗi đau lớn nhất trong tim nàng.

Đội một lúc, cuối cùng, thị vệ cũng đem đến một con ngựa đen tuyền, nhưng lông lại có ánh xanh kì dị lạ thường.

Nàng đảo mắt một chút, quả thật là ngựa tốt. Thị vệ lại nghĩ nàng sợ, nên mới nhanh chóng giải thích:

“Vương phi yên tâm, đây chính là con ngựa của Tĩnh vương gia, mọi lần ngài đều dùng con này, nhưng hôm nay không hiểu sao ngài nhìn một lát liền lấy con khác nên tiểu nhân mới mang con này đến cho vương phi.”

Linh Hương nghe vậy càng xem xét kĩ hơn, đột nhiên có ánh nắng lóe đến, khiến cho mắt nàng thoáng chốc mờ đi.

Nàng hoảng hốt nhìn lại, xác nhận mắt mình không bị phản xạ nắng làm bị thương.

Nàng cuối cùng cũng hiểu. Miệng cười mỉa mai. Xem ra người kia chọn hành động thật nhanh a. Nhưng nếu hắn đã mong muốn như vậy, nàng sẽ cho hắn toại nguyện!

Linh Hương hướng đến khán đài cao giọng nói to:

“Tĩnh nhi cô nương, Lâm Nguyệt Hương bêu xấu.”

Dứt lời, nàng “phốc” một tiếng, nhẹ nhàng phi người trên lưng ngựa, bạch y bay lên pháp phới thanh thoát không nhiễm bụi trần.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Lễ Săn Bắn (Hạ)

Nàng điều khiển ngựa chạy đến nửa vòng quanh đấu trường, sau đó đưa tay ra sau lưng chống vào lưng ngựa, chân trái thúc vào bụng ngựa làm điểm tựa, nhẹ nhàng hướng mũi chân phải lên phía trước đầu ngựa tạo thành một tư thế giống như ưu nhả nằm trên nhuyễn thấp, một tay cầm dây cương giống như cầm cuốn sách nhẹ nhàng đọc, tay kia đặt ra sau gáy giống như kê tựa đầu vào gối.

Tất cả mọi người phải cố gắng để mắt không rời ra, nuốt một ngụm nước bọt, có người còn tự đánh vào mặt mình, xác nhận là mình không mơ mới hết lên:

“Thật là kinh khủng, đó là tư thế có thể làm trên lưng ngựa hay sao?”

“Quá tuyệt vời!”

Lưu Như Tĩnh đang cầm cốc trà mà khi thấy vậy liền đánh rơi “choang” một tiếng vang vọng khắp sân đấu.

Nàng ta, cưỡi ngựa là như vậy?

Kỹ thuật của nàng tập suốt 10 năm trời mới có thể cong người trên lưng ngựa. Vậy mà nàng ta, có thể tạo tư thế khó khăn đó dễ như uống một cốc trà.

Nàng ta rốt cuộc có phải là thứ phế vật như lời đồn.

Nàng, đã thua hoàn toàn rồi.

Như Tĩnh cười khỏ, muốn giễu cợt nàng ta, cuối cùng lại tự lấy đá đập vào chân mình.

Đầu đó, trong lòng nàng, một con giận dữ cũng bùng lên. Không, nàng không thể nhận thua. Không thắng được cưỡi ngựa, nàng không tin cầm kì thư họa cũng thua nàng ta.

Thái hậu cùng Hoàng thượng nghiêm nhiên cũng kinh ngạc không kém. Nhưng là Thái hậu thì càng thêm tán thưởng nàng, còn Hoàng thượng thì nhìn nàng phức tạp cùng khó hiểu hiện hữu.

Mai nhi có thể dạy nữ nhi mình cưỡi ngựa hay sao?

Hay là Chính Viễn đã làm

Ông ngửa mặt lên trời. Tuổi trẻ thanh niên không thể tránh được bốc đồng. Sau này mỗi lần nhớ lại đều khiến tim can ông đau như đứt từng khúc từng mảnh.

Nếu, được phép chọn lại.

Có lẽ, ông sẽ chúc nàng hạnh phúc. Mà không chọn cách cực đoan như vậy.

Đề đến lúc đó, chỉ cầu nàng nhìn một ánh mắt, nàng cũng không cho!

Thái tử thì kinh ngạc không thôi. Nhị vương gia Vũ Ngọc thì kinh điển hơn, miệng há hốc ra.

Lúc này, dường như có một vầng hào quang sáng chói bao quanh lấy nàng. Thái tử trầm cảm thán.

Một nữ nhân tài giỏi đến bậc ấy, lại không phải của hắn. Tại sao nàng lại biểu hiện ra ngoài? Tâm hắn sẽ càng khổ sở hơn.

Vũ Hiên không mấy ngạc nhiên, chỉ nhìn nàng chăm chăm, sợ nàng có thể bị hất tung khỏi lưng ngựa. Vừa nãy hắn không ngờ nàng lại dùng con ngựa này, rõ ràng, nó có vấn đề, nhưng hắn không nói ra.

Lúc đó ngăn nàng lại, sẽ kinh động đến kẻ kia mất!

Dù kỹ thuật giữ thăng bằng của nàng rất tốt, nhưng là nếu đi hai vòng, chắc chắn ngựa sẽ lồng lên. Mà Hắc mã này lại không thuần tính.

Huyền vương sắc mặt trắng bệch nhìn nàng, lại lọt vào tầm mắt của một nữ nhân. Khiến tâm nàng càng thêm hận Ngọc Linh Hương, nàng cắn răng đầy hận ý nói:

“Lâm Nguyệt Hương, ta nếu không giết ngươi, sẽ không làm người.”

Ở trên một cây đại thụ, một bạch y nam nhân mâu quang mang theo nhu tình nhìn theo bóng Ngọc Linh Hương. Dường như ánh sáng trong mắt hắn đều dành cho nàng, yêu thương che chở đều hiện rõ ngoài mặt.

Một hắc y thị vệ bên cạnh hắn, nhìn hắn một lát, trong tâm không khỏi do dự một chút nhưng cuối cùng hắn vẫn mở miệng:

“Vương gia, sao người không đến khán đài, vạn nhất bị phát hiện sẽ nguy.”

Bạch y nam nhân hiển nhiên chính là Nhục vương, hắn mâu quang vẫn đuổi theo nàng, chốc lát mới lên tiếng:

“Ở dưới đó, ta sẽ không được tự do nhìn nàng.”

Hắc y nhìn Vũ Nhục cảm thán.

Vương gia dường như không phải là người trần. Mà chắc chắn là người cõi tiên lạc phàm gian.

Hắn theo vương gia từ nhỏ, mang danh bảo vệ vương gia, gần như là hình với bóng. Làm sao hắn không biết tính vương gia?

Mỗi một lần bị ngấm ngầm hạ độc, bị ám sát. Vương gia đều không quan tâm.

Cuối cùng, đến một hôm, hắn đã không nhận được mà hỏi vương gia:

“Vương gia, tại sao người phải dày dạn mình như vậy?”

Vương gia nhìn hắn một chút, sau đó quay mặt nhìn cành cây đình hương không có một bông hoa nào hết, thanh âm như ẩn như hiện:

“Ta sống không phải để tranh đấu, còn có việc quan trọng hơn, ta đang chờ hoa nở. Nàng đã nói, chỉ cần là đình hương nở hoa màu trắng, nàng sẽ xuất hiện.”

Hắn nhìn cây đình hương không nói, nhưng cũng thầm nghĩ, cây đình hương này từ lúc chỉ là một cái mầm đến giờ vẫn chưa hề nở một bông hoa, tất cả những người am hiểu nhất về chúng, cũng nói cây này sẽ không bao giờ nở hoa vì lý do gì đó. Vương gia sẽ chờ đến lúc nào chứ?

Nhưng hắn gần như đã hoàn toàn đầu hàng, vì ngày nào, vương gia cũng đi ra gốc cây ngồi suốt mấy tiếng đồng hồ, tận mắt thấy không có một bông hoa nào nở, sau đó lầm bầm:

“Đình Hương, khi nào muội mới trở về? Huynh đã chờ rất lâu rồi.”

Khiến nhiều lúc, hắn tưởng vương gia có bệnh trong người. Rồi đến hôm nay hắn mới hiểu.

Thực ra.

Vương gia chính là chờ Tĩnh vương phi.

Vì đúng ngày nàng vào Tĩnh phủ, cũng là ngày cây đình hương kia nở một bông hoa màu trắng duy nhất.

Hôm đó, vương gia đã đứng rất lâu dưới gốc cây, khi một cánh hoa nhẹ rơi xuống lòng bàn tay vương gia.

Hắn đã thấy.

Một giọt lệ rơi từ khóe mắt vương gia.

Trước giờ hắn chưa thấy vương gia khóc. Dù lúc khổ sở vì độc phát ngải cũng chỉ cắn răng chịu đựng, đến mức môi bị bật máu.

Nhưng thế mà, lúc đó vương gia thật sự đã rơi lệ, thấm đẫm vào cánh hoa bạch đình hương, lúc đó, hắn tưởng như mình đã hoa mắt, vì cánh hoa đó dường như tan ra thành nước.

Chỉ duy nhất một lần. Hắn đã nghe vương gia nói như vậy.

“Chẳng lẽ thật sự là số mệnh hay sao?”

Vương gia cứ đứng như vậy suốt đêm, sương rơi xuống người ngài cũng mặc. Hắn đứng cạnh vương gia, không có một lời khuyên, vì hắn biết, dù hắn có khuyên vương gia cũng không chịu vào.

Nhưng, hắn không biết, nữ nhân kia thật có gì tốt, khiến vương gia có thể sống chết vì nàng như vậy?

Vũ Nhục nhìn nàng, miệng ôn nhu cười. Nàng có thể cười vui vẻ như vậy là tốt rồi. Hắn chỉ cần nàng hảo hảo sống.

Hắn đã thấy thỏa mãn. Cuộc sống không còn gì để tiếc nữa.

Ngọc Linh Hương thích thú điều khiển ngựa hơi nhướng người, thanh thúy cười một tiếng vui vẻ khiến tất cả nhân dượng như ngây dại, tưởng như nàng không còn là người, mà giống như tiên nữ vậy, tỏa ra một hào quang sáng rõ, đẹp đẽ.

Tay không khỏi nhẹ nhàng điều chỉnh dây cương kéo dài ra một chút, nàng khẽ nghiêng người, tay chống vào lưng ngựa hất tung mình lên tạo thành một đường cong tuyệt sắc.

“Có thể lộn nhào trên lưng ngựa hay sao?” Không biết ở đâu, một thanh âm sừng sốt vang lên.

“Thật sự là xinh đẹp mê người.”

Mọi người mất há hốc nhìn nàng. Nguy hiểm như vậy, cũng có thể làm hay sao? Nàng không phải là người nữa rồi.

Như Tinh lần này mặt tái nhợt không còn một chút huyết sắc. Nàng ta, rốt cuộc, không chừa cho nàng một đường để lui hay sao? Lộn nhào trên lưng ngựa, lại còn mũi sáng chói? Nàng chưa từng gặp một nữ nhân nào dám đùa giỡn với tính mạng mình như vậy.

Đến khi nàng hoàn hồn lại, mắt nàng lại càng mở to hơn nữa.

Nàng ta, Lâm Nguyệt Hương, thực sự là nàng ta đang đứng trên lưng ngựa. Một tay cầm dây cương kéo ngựa sang phải một chút, tránh góc quanh.

Ngọc Linh Hương miệng cười mê hoặc, hai chân lợi dụng trọng tâm nên có thể đứng vững trên lưng ngựa. Hôm nay, nàng muốn cho Lưu Như Tinh kia phải hoàn toàn mất mặt, không thể nhìn ai.

Lúc đó, nàng đã để cho nàng ta một con đường, nhưng không chọn thì đành chịu.

Vũ Hiền nhận thấy ngựa đã có vẻ thờ dốc định hét lên một tiếng, nhưng lúc đó đột nhiên lại có một viên đá nhằm hất bay qua khiến hất vội né tránh, câu “cẩn thận” vẫn tắc trong cổ họng.

Trên cây, hắc y nhân hỏi Vũ Nhược:

“Vương gia không lo lắng hay sao?”

Hắn nghiêng đầu một chút nhìn nàng, khề khàng lên tiếng:

“Không cần thiết, nàng đã có sự chuẩn bị.”

Hắn vừa dứt lời, hắc mã dưới chân Ngọc Linh Hương lập tức có phản ứng, thờ dốc phi phò, hai chân lồng người lên.

Linh Hương thấy vậy, nháy mắt âm trầm lại, hai chân hạ xuống kẹp chặt vào bụng ngựa.

Hoàng thượng nhận thấy có biến, vội vàng hạ lệnh phân phó, thanh âm lo lắng nhìn nàng:

“Nhanh, giúp Tinh vương phi. Ngựa có vấn đề.”

Vũ Hiền thúc ngựa chạy ra ngoài, nhưng Thái tử còn nhanh hơn hắn, nháy mắt đã chạy đến giữa sân, miệng hét to.

“Hương nhi, mau nhảy xuống.”

Thái hậu cũng lo lắng, chạy ra khỏi chỗ nhưng bị Hoàng hậu ngăn lại. Nên đành trở lại bức tức nói nếu Linh Hương có chuyện gì nhất định sẽ lấy mạng bọn người này.

Binh lính thị vệ cũng chạy đến, nói to:

“Vương phi hãy bình tĩnh một chút, kéo chặt dây cương đừng buông, nhược không sẽ bị hất ra khỏi ngựa.”

Hồng y nữ nhân lặng yên nhìn cả người lẫn ngựa đang trong tình trạng nguy hiểm. Đó là do người không may, không thể trách ta được a. Tinh vương phi.

Linh Hương chỉ cười trừ, dĩ nhiên là nàng phải bình tĩnh thôi, vì biết trước rồi còn gì. Ngược lại, bọn hắn đang làm nàng loạn đầu đây. Cần gì nhiều người vậy chứ.

Ánh mắt nàng vẫn tiêu điều, cười nhẹ nhàng nhưng hành động lại thập phần mạnh mẽ. Tay dùng lực kìm cương ngựa lại. Nhưng không hiểu vì sao, con ngựa vẫn lồng lên, càng lúc càng mạnh mẽ, cố gắng hất nàng đi.

Nàng hơi khó hiểu, vừa nãy nàng nhìn móng ngựa, đã biết có người cố tình ghim một mảnh sắt vào giữa, để đến một thời điểm, ngựa chạy lâu một chút, mảnh sắt sẽ cứa vào, làm đau ngựa, dẫn đến lồng lộn, hất người ngồi trên xuống.

Nàng không khỏi đưa mắt xem xét, nhìn kĩ lại.

Hắc mã đồng tử mở lớn, có những tia máu nổi lên kì dị, miệng sùi bọt mép.

Rõ ràng những triệu chứng này là trúng độc!

Nàng kinh ngạc thốt lên. Lợn giống cũng gây thù chuốc oán nhiều quá đi. Cứ thế này thì sớm muộn cũng đi chầu ông bà. Chẳng qua nàng mới “nhân đạo” giúp hắn thêm một kẻ thù vào hôm qua thôi mà bây giờ cùng 1 con ngựa cũng có đến 2 người ra tay.

Lát nữa, hắn mà đi sẵn, chắc cùng một lúc cũng có đến 10 mũi tên nhắm hắn mà xông vô mắt.

Chắc chắn, thế này thì kẻ thù của nàng phải lên đến trăm vạn mắt.

Vũ Hiên thấy nàng vẫn đang dùng dằng, hắc mã lại càng lúc càng hung hăng hơn, không nhin được vận khinh công bay đến. Trong đầu hần chỉ có một ý nghĩ hiện thời, nếu nàng có chuyện gì, hần.... thật không dám tưởng tượng nữa.

Cảm giác khó chịu, đau nhói từng hồi lan tỏa trong tim hần.

Rất khổ sở.

Lúc nhìn Vũ Hiên bay đến, Thái tử dừng lại một chút. Hần cười khổ. Cũng không có là gì của nàng, hần việc gì phải quá khích như vậy? Nhưng mà, cảm giác trong tâm khó chịu như vậy. Hần không thể vờ như không biết.

Hần như vậy, Vũ Nhược cũng như vậy. Đường như suốt kiếp chỉ có thể như vậy thôi.

Đưa mắt dõi theo bóng nàng. Chỉ như vậy, không hơn, không kém.

Duyên phận, là gì? Tại sao bọn họ lại bị vướng vào cái vòng lẩn quẩn, suốt đời không có lối ra?

Gần như đã đến rất gần nàng, Vũ Hiên, đập mạnh một chút hướng lưng ngựa bay đến.

Hần nhảy lên ngồi phía sau nàng, lực đạo cố nén ghim cương ngựa lại. Phút chốc, khiến cho tâm nàng cảm thấy bình yên, một thứ gì đó ấm áp chậm rãi lan tỏa trong lòng.

Lúc này, Trữ vương mắt hơi lóe ra một tia tính toán, nhưng sau đó cúi đầu che đi.

Cái gì cần đến cũng sẽ đến!

Ngay tức thì, một mũi tên từ phía đông xé gió bay đến.

Nhanh đến mức người ta cảm thấy ngỡ ngàng. Đầu tên một màu bạc lấp lóe ánh sáng một mảnh lạnh lẽo, cứ rất nhanh, rất nhanh, lao đến chỗ hần và nàng!

Ngọc Linh Hương quay mặt ra, kinh hoàng nhìn mũi tên đó.

Vũ Nhược làm động tác như giờ tay cố nắm lấy cái gì đó.

Dù là ai, cũng chỉ có thể ghen hòng nhìn theo, không thể thốt lên bất cứ thanh âm nào.

Kể cả hốt hoảng, lo âu, hay sốt sắng! Vì sự việc này không ai có thể lường trước được.

Cứ một mảnh im lặng. Im lặng đến vô tình.

Vũ Hiên tính lách mình để tránh nhưng không hiểu sao chân hần đột nhiên không thể nhúc nhích, tê dại toàn phần, chỉ có thể trơ mắt nhìn mũi tên lao đến. Chết tiệt, chắc chắn là hần đã bị hạ độc.

Hai tay hần vô thức vươn ra ôm lấy nàng vào lòng.

Linh Hương ngỡ ngàng, môi thoáng hiện nụ cười.

Đột nhiên cảm giác thế giới thật nhỏ bé, chỉ thấy mình hần và nàng. Ước gì, thời gian lúc này dừng trôi, để sự ấm áp này cứ vĩnh viễn bên nàng.

Hần có thể tránh, nhưng lại lựa chọn che cho nàng. Riêng điều này đã khiến nàng không thể bỏ mặc hần.

Khẽ hất tay hần ra, nàng hơi xoay người lại, bờ vai nhỏ bé ôm lấy hần! Giống như một hôm nào đó, một nữ nhân đã thay nam nhân kia lãnh một mũi tên.

“Phập!”

Mũi tên đâm thẳng vào ngực Ngọc Linh Hương, máu tuôn ra xối xả, nhuộm đỏ bạch y trong suốt, nhuộm một màu tang thương.

“Phốc!”

Miệng nàng cũng phun ra một ngụm máu, vấy lên áo và mặt Vũ Hiên, nhưng hần lại không hề có cảm giác!

Là ngỡ ngàng! Hay là bi thương!

Đường như là khi hầu hết tất cả mọi người đã tràn ra đấu trường, hần mới chợt sống lại. Cảnh tượng này, sao lại quen đến vậy? Sao lại khiến hần đau như tâm can bị xé thành ngàn mảnh.

Khóe mắt hần rơi một giọt lệ, thấm vào huyết nàng, phương dung rạn rở khẽ nở nụ cười, bàn tay nhuộm máu khẽ xoa vào mặt hần:

“Ngươi không sao, vậy là tốt rồi.”

Mi mắt mắt nàng từ từ khép lại, tay cũng buông thõng xuống.

Khiến cho nụ cười vừa rồi phảng phất như ẩn như hiện, dị thường chói mắt cùng lấp lánh.

Lúc đó, hần như phát điên, hét lên cuồng bạo như dã thú, mắt như nhuộm huyết, từng tơ máu vẫn đỏ lên căng ra, co rút thật mạnh.

Dữ tợn như ác quỷ.

Nhưng lại đau đớn đến không thể tưởng tượng!

“Cứu nàng, bằng mọi giá phải cứu nàng!!!!!!” Thanh âm hần cơ hồ như đứt nghẹn.

Trong không gian tĩnh lặng, mùi máu tanh phảng phất len lỏi.....

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thương Tích

Đối với nam nhân bọn họ mà nói, cảnh tượng mưa máu gió tanh này quen thuộc hơn bao giờ hết, nhưng lại chưa bao giờ thê lương, buồn đau như vậy.

Là vì người mang thương tích là nàng?

Thượng Quan Vũ Hiên dường như không hề biết đến độc dược dưới chân từng chút từng chút như kim đâm vào da thịt hần, không cần biết làm cách nào để tra ra thủ phạm, mà nắm lấy cây trăm bạc rơi ra từ tóc nàng, một tay đâm mạnh vật sắc nhọn ấy vào cổ con vật mà hần đã tự tay thuần dưỡng.

“Phịch.” Sau khi lỏng lẻo tru tréo một hồi, hắc mã cũng ngã xuống. Hần ôm chặt nàng vào trong ngực, đau đớn nhìn ba ngàn tóc đen cũng nhuốm máu, phi vũ thê lương.

Dưới chân hần, máu đen chậm rãi chảy ra, cùng vết thương trên ngực nàng, hồng huyết rơi từng giọt từng giọt, như từng tảng búa đập vào trong lòng người.

Thái hậu không biết đã ngắt đi từ lúc nào, Hoàng hậu một bên chăm sóc, bỏ lại một mình Lưu Như Tĩnh sững sờ không ngờ.

Hoàng thượng sững người một chút, sau đó hét lên:

“Thái y, thái y đâu?”

Lão thái y già đứng trên khán đài bị dọa mất mật, chân nam đá chân chiêu vội vàng cầm hộp thuốc chạy xuống đấu trường. Đến nơi chưa kịp hành lễ chỉ nghe tiếng Hoàng thượng rít lên:

“Còn lễ bái? Nếu Tĩnh vương phi không cứu được, trẫm sẽ cho cả nhà ngươi chôn cùng.”

Vũ Hiên nhìn về phía đám vương gia nhốn nháo, ánh mắt phủ sương, thị huyết mặc dù dần dần giảm nhưng vẫn khiến cho mọi người cảm thấy lạnh người.

Hần thoáng nhìn qua Trữ vương một chút, nhưng Trữ vương đương nhiên vẫn nhìn thẳng hần không biểu tình.

Thanh âm lãnh khốc bay đến.

“Nhi thần không dám. Sau này vương phi có chết thì nhi thần cũng quyết tìm ra phanh thây kẻ gây ra thị huyết ngày hôm nay. Nàng chịu bao đau khổ thì hần sẽ chịu bấy nhiêu.”

Đứt lòi, hần ôm Ngọc Linh Hương ra đi. Bóng dáng cô tịch cùng âm đạm, bỏ mặc đằng sau tất cả mọi người ngây ngốc.

Trời vẫn xanh, không một gợn mây.

Thượng Quan Vũ Hiên rốt cuộc cũng không nhớ làm thế nào mà hần cùng Ngọc Linh Hương về được Tĩnh phủ.

Nhưng hạ nhân trong phủ thấy vương gia cùng vương phi huyết nhục mơ hồ liền sợ chết khiếp, có người không chịu nổi còn ngất đi.

Đĩ nhiên hạ nhân họ làm sao biết được vương gia cùng vương phi mới vào cung có 2 ngày liền thương tích trở ra, giống như vừa xông ra từ chiến trường.

Có thối nát thể nào cũng bị ánh mắt băng lãnh của vương gia làm cho bọn họ sợ chết rồi còn lòng dạ đâu mà bàn luận.

Hắn ôm Ngọc Linh Hương thẳng đến Thu Phong các.

Mùi đàn hương lượn lờ, Lan nhi lặng lẽ theo sau, nhưng ánh mắt cũng lạnh lẽo đáng sợ. Dám làm cho tiểu thư bị thương, bọn hắn có chết cũng không hết tội. Chờ bị tru sát đi là vừa.

Vừa định mở miệng gọi đại phu, thì rèm mi Ngọc Linh Hương khẽ run run, chớp mắt một chút sau đó mở ra. Hắn kinh hi kêu lên, tay cứng nhắc ôm nàng.

“Ngươi tỉnh?”

Linh Hương nhắm mắt, quả thực là rất đau a. Người bắn tên cũng thật cao tay, chỉ chệch bên phải một chút thôi thì nàng đã mất mạng rồi.

Vũ Hiên thấy nàng nhắm mắt, hơi xấu hổ ho nhẹ:

“Xin lỗi, là ta quá khích.”

Linh Hương không ngờ hắn cũng có lúc đáng yêu như vậy, khoe miệng hơi giương lên cong cong. Ít ra, nàng cũng không có uống công thay hắn đỡ một tên.

Nhìn mũi tên thẳng đứng cắm trên ngực, toàn thân ả ả đau, hắn lại không dám để nàng nằm xuống vì thân mũi tên cắm sau lưng. Lại nhìn sang Lan nhi mím môi không nói gì, nàng hơi suy yếu nói:

“Lan nhi, đem nước cùng vải sạch đến.”

Lan nhi một bộ dáng khăn trương nghiêm túc quay đầu đi ngay, Vũ Hiên nén cơn đau dưới chân lo lắng nhìn nàng:

“Ngươi định làm gì?”

“Không cần lo cho ta, ngươi nên lo thân mình đi. Để lâu, độc trên chân lan ra thì chân ngươi sẽ tàn phế.”

“Sao ngươi.....” Hắn đang định hỏi làm sao nàng biết hắn trúng độc thì đột nhiên một đợt hàn khí cùng hỏa khí bắn lên khiến hắn đau đớn, yết hầu ngòn ngọt phun ra 1 ngụm máu.

“Phốc!”

Lan nhi trở về thấy cảnh này không khỏi cảm thấy ngạc nhiên nhưng nhìn ánh mắt Ngọc Linh Hương nháy qua liền lấy ra từ trong tay áo một viên đan màu đỏ bỏ vào miệng Vũ Hiên. Ngọc Linh Hương nhìn sắc mặt hắn đã bớt đen hơn thờ phào, vẫy tay gọi Lan nhi.

Nàng khó khăn nhướng người lên một chút, máu chảy ra càng lúc càng nhiều. Chắc, nàng sắp chết vì mất máu a. Mặt cũng quay vòng vòng luôn rồi.

Lan nhi khác hắn về lí lắc ngày thường, sắc mặt bây giờ so với khối băng ngàn năm còn kinh khủng hơn khiến cho không khí phút chốc giảm xuống 10 độ. Nàng hiển nhiên hiểu tiểu thư muốn rút tên ngay, tay ước lượng một chút cảm mũi tên mím môi, định rút ra nhưng Vũ Hiên hoảng hồn ngăn lại.

“Ngươi định làm gì?”

Lan nhi nhìn hắn một chút, sau đó nói đồng đạc:

“Lan nhi là nô tì của tiểu thư, chỉ có tiểu thư mới có thể sai bảo ta. Tốt nhất ngài hãy lo trị thương đi, chần chờ thì bách độc hoàn cũng không cứu được đâu.”

Bọn nô tì xem trộm ngoài cửa ngáy ngốc nhìn nàng không chớp mắt, có nô tì có thể nói với vương gia như vậy sao? Rốt cuộc vương phi đã dạy Lan nhi kia cái gì vậy?

Hơn nữa, một nô tì có thể có bách độc hoàn? Thứ mà cả võ lâm giang hồ đều mong muốn? Tuy chỉ sau Cửu chuyển hoàn hồn đan có một bậc nhưng cũng đủ khiến người ta thêm ngưỡng rồi a! Ngọc Linh Hương cau mày, Lan nhi giang sơn dễ đổi bản tính khó rời, đúng là biểu tình của người khó có thể kiên nhẫn, đương nhiên chi phiền phức cho nàng thôi.

Nàng thở dài, nhẹ nhàng nói:

“Vương gia đừng lo, ngày trước vô tình ta cứu được một lão nhân được ông ấy tặng cho viên hoàn đan này, vốn để phòng thân nhưng cho vương gia dùng cũng không sao, còn nha đầu Lan nhi từ nhỏ là một cô nhi, không tránh khỏi ăn nói có phần thất lễ, nàng cũng chỉ muốn tốt cho ta thôi.”

Lan nhi “hử” một tiếng quay đi không nói gì, Ngọc Linh Hương liền trừng mắt nhìn nàng khiến cho hồn vía nàng bay mất vội vàng nhìn nàng cười lấy lòng.

“Rút đi.”

Nghe tiếng nàng, Lan nhi mở to mắt, cầm mũi tên mạnh tay rút ra. Linh Hương ho một ngụm máu sau đó suy yếu ngã trong tay Vũ Hiên, máu từ vết thương chậm rãi chảy ra thấm xuống đất. Hắn ngạc nhiên nhìn nàng, tuy thoát nhìn yếu ớt gió thổi bay nhưng khi rút tên hắn là đau thấu tâm can nhưng nàng không hề rên một tiếng.

Nàng rút cuộc có bao nhiêu bí mật? Nhưng hắn sợ, sợ khi điều tra lại không ra kết quả hắn mong muốn, sợ rằng, nàng có mục đích khác mới đến cạnh hắn.

Hắn không phủ nhận lúc đó thấy mũi tên đã có ý nghĩ muốn che chở cho nàng. Mặc dù việc này giống như là bản năng nhưng hắn luôn có một cảm giác đã biết nàng từ rất lâu.

Có thể nàng che cho hắn không xuất phát từ chân tâm nhưng hắn vẫn thật sự mong muốn nàng là thật lòng.

Con đau dưới chân hắn lại bộc phát, Lan nhi không nói không rằng đem thuốc mê bỏ vào lò hương. Vũ Hiên lim dim mắt ngã đi cùng với bọn nô tì ngoài cửa cũng nằm chồng chất lên nhau như xác chết.

Nàng hơi vỗ tay một tiếng, lập tức một bạch y nữ nhân từ trên xà nhà nhảy xuống.

Nàng ta quỳ xuống, trầm trầm thanh âm cung kính:

“Phó các chủ.”

Lan nhi lãnh khốc nhìn thẳng vào lò hương, gần từng tiếng:

“Điều tra kẻ đã đụng tay vào lễ sấn bản hôm nay. Tra xong rồi thì theo quy củ mà làm.”

Bạch y nữ nhân “ạ” một tiếng rồi bay đi. Hiên nhiên là xông ra từ đằng cửa sổ.

Xa xa, Long Phi buồn rầu nhìn Lan nhi. Chỉ mong nàng không nguy hại cho vương gia, còn lại hắn sẽ cố gắng bảo vệ nàng.

Lễ hội sấn bản năm nay lập tức hủy bỏ, mặc dù đã cố gắng phong tỏa tin tức nhưng cuối cùng không hiểu sao toàn bộ triều thần quan lại cùng hoàng thất vẫn biết tin tức.

Hiên nhiên Hoàng đế tức giận không thôi, tẩm cung bị đập phá hoàn toàn, hơn cả là cung nữ cùng thái giám chỉ cần ông không vừa mắt lập tức bị mang ra chém đầu.

Trong tẩm cung Hoàng thượng, công công cùng cung nữ đi lại rất chú ý cùng kín kẽ, không dám gây ra một chút tiếng động, thờ cũng sợ làm phát ý thánh thượng.

Hoàng đế làm sao có thể không tức giận? Đầu trường Hoàng cung canh giữ nghiêm ngặt, nói thích khách vào là có thể vào sao?

Dĩ nhiên là không thể, chỉ có một khả năng người trong cung lén đưa vào. Hơn nữa người bị thương còn là Tĩnh vương phi, nữ nhân duy nhất còn lại của Vân gia. Mai nhi trước khi chết đã viết một phong thư cầu xin ông nhất định phải bảo toàn mạng sống cho Nguyệt Hương, làm sao ông có thể không làm theo. Chính là ông hại nàng trước.

Ánh mắt Nguyệt Hương cũng giống như nàng, lấp lánh nhưng lại sâu thẳm tựa biển cả nhìn không ra nàng đang nghĩ gì. Chỉ cần nhìn vào cũng khiến ông không thể không nghe theo.

Đột nhiên một tiếng vỡ òa vang lên, một cung nữ sắc mặt tái nhợt nhìn bình hoa đã tan vỡ thành từng mảnh. Các cung nữ khác cũng thương thay cho nàng, mím môi lo lắng, Kinh động hoàng thượng, nàng ta chỉ có con đường chết.

Hiên nhiên Hoàng đế tức giận mắng:

“Lôi ra ngoài chém đầu cho trảm.”

Đức công công sợ hãi, vội vàng đưa tay gọi hai công công khác vào kéo nàng ra.

Cung nữ kia nghe vậy lệ rơi như mưa, khuôn mặt thanh tú hoa lệ mang vũ, thanh âm nghẹn ngào:

“Hoàng thượng tha mạng, nô tì không có cố ý, hoàng thượng...”

Nàng vừa nói vừa bò đến chỗ Hoàng đế, tay nắm lấy chân ông mà lay. Đức công công thấy vậy thảm than, cung nữ này rốt cuộc muốn chết khổ hay sao mà dám kéo Hoàng thượng?

Hoàng đế hất chân ra khiến nàng ngã chổng gọng, vô tình nhìn thấy gương mặt nàng.

Mắt lấp lóe như nhìn thấy ai đó, ông phát tay.

“Tha cho nàng.”

Cung nữ kia cảm kích vạn phần, vội vàng quỳ xuống dập đầu đến mức trán suýt chảy máu.

“Đa tạ Hoàng thượng, nô tì đội ơn người.”

Đức công công ngậy người, nhưng câu tiếp theo của Hoàng đế còn khiến ông suýt ngất vì ngạc nhiên.

“Người tên gì?”

Cung nữ thụ sủng nhược kinh run run nói:

“Nô tì tên Huệ nhi.”

Trong nháy mắt Hoàng đế dường như nhẹ cười, thanh âm có chút ôn nhu.

“Phong nàng làm Huệ mĩ nhân, ban cho Huệ Tĩnh cung.”

Cung nữ kia ngơ ngác hồi lâu, sau đó mới nhận ra mình một bước lên phượng hoàng, kinh hi dập đầu tạ ơn:

“Nô tì tạ ơn Thánh thượng.”

Vậy là Hoàng đế lúc này đã gần 50 vẫn còn lập phi khiến cho quần hào nổi lên bàn tán. Hơn nữa phi tần này còn có 17 tuổi, phỏng chừng Ngọc Linh Hương mà biết chắc chắn dùng đủ gân gân kêu gào đòi bảo vệ trẻ vị thành niên trước thế lực xấu xa hấn ám mà nhất thời quên rằng, ở cổ đại này nữ nhân 15 tuổi đã có thể lấy chồng sinh con.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Uống Thuốc

Thái hậu không khỏi bất mãn khi Ngọc Linh Hương bị thương nặng mà Hoàng đế còn có thời gian chăm lo lập phi tử, hơn nữa thân phận còn là từ nô tì ở Hoán y cục nên liền triệu kiến vị Huệ mĩ nhân hôm qua vinh hạnh được thị tẩm.

Bên cạnh Thái hậu, Hoàng hậu ưu nhã cảm tách trà nhẹ uống một hơi sau đó bỏ xuống. Theo thứ tự trái phải các cung phi cũng ngồi lần lượt.

Thực ra thì Vân Lạc quốc cũng không tính là hậu cung ba nghìn, ngoại trừ Hoàng hậu, thêm 4 vị phi tần cùng 5, 6 vị mĩ nhân cùng tài nhân. Nên nói thẳng ra, Hoàng thất cũng không có tồn tại việc tranh sủng bất chấp tất cả.

Ngoại trừ Hoàng hậu có huynh trưởng là Tể tướng đại nhân, 4 vị phi tần còn lại cũng thuộc hàng gia thế quyền quý. Nhu phi là nữ nhi của Lại Bộ thượng thư đại nhân, tính cách ôn hòa nho nhã, tuy dung mạo không tuyệt thế nhưng vẫn được lòng Hoàng thượng. Mị phi xinh đẹp như hoa, tuyệt sắc chi tư, tính tình có phần cộc cằn cùng khó chịu nhưng chung quy cũng không gây ra chuyện gì lớn. Hiền phi không được xinh đẹp như Mị phi nhưng lại là tài nữ nổi tiếng một thời, thi từ cảm họa tinh thông. Cuối cùng là Đức phi, dung mạo thanh tú nhưng lại đạm nhiên như mai, Hoàng thượng cũng trọng nàng ở điểm này nên mới cất nhắc lên vị trí tứ phi.

Hiện tại bây giờ bốn nàng theo thứ tự vào cung ngồi phía sau Hoàng hậu. Nhu phi quay sang nói chuyện cùng Đức phi, hai người duy trì khoảng cách ổn định, thoạt tưởng như tỷ muội thân thiết trò chuyện nhưng thực ra là chỉ xã giao có lễ.

Hiền phi vẫn còn một bộ dáng khi xưa, ưu nhã cảm tách trà lên nhấp một ngụm. Chỉ có duy nhất Mị phi sắc mặt phi thường không tốt.

Nghe đến một cung nữ được cất nhắc lên vị trí mĩ nhân lại còn được Hoàng thượng thị tẩm thì máu nóng nàng lại bốc lên. Mặc dù Mị phi không quá mức không biết thời thế, nhưng là nàng đã quen biểu hiện ra mặt.

Hoàng thượng trước giờ không bao giờ chú ý đến thứ cung nữ hạ tiện, nàng phi thường hiểu rõ. Nhưng lần này một phen gây náo loạn hậu cung lập nàng

ta làm nữ nhân, lí do chỉ còn một.

Đó là Hoàng thượng có điểm thích nàng ta. Hoàng thượng là ai sao nàng không biết? Hẳn tuyệt nhiên không phải là nam nhân hảo sắc, chuyện tình thế nào chung quy có lẽ chỉ có Hoàng hậu hiểu rõ, nhưng nàng cũng không so đo cùng Hoàng hậu.

Vì Hoàng hậu đôi khi còn bị vắng vẻ hơn nàng.

Cung nữ kia có thể hơn nàng? Chuyện này tuy khó nói, nhưng Mị phi mặc dù đã 40 nhưng dung nhan được bảo dưỡng chặt chẽ liền không tìm ra được một nếp nhăn, tuy nói cung nữ kia đáng tuổi cháu nàng, nhưng chưa chắc đã hơn nàng.

Thái hậu nhìn Mị phi thờ dài, đứa nhỏ này thật sự vẫn không thể tiết chế. Nhưng bà ảm ảm rằng Huệ nữ nhân này có lẽ liên quan gì đó đến....Chung quy cũng chỉ là chữ Huệ.....

Chẳng lẽ Hoàng thượng không thể vứt bỏ được?

Nguyệt Hương cũng vì vậy mà mất mầu thân. Càng nghĩ bà càng cảm thấy có lỗi, chỉ vì một chút tư tâm nhất thời khiến quyết định sai lầm không thể cứu vãn.

Chuyện năm xưa không ai biết, tất cả những người liên quan đều đã chết, không còn người nào có thể vin vào đó gây lên uy hiếp, nhưng Huệ nữ nhân này vẫn khiến bà phiền lòng, nếu nàng ta là một cung nữ bình thường thì bà sẽ để yên.

Đôi khi Hoàng thượng chìm trong ảo tưởng một chút cũng không phải là việc gì xấu xa.

Nhưng nếu là nhân được sai đến thì bà nhất định không thể để nàng ta còn toàn vẹn ra khỏi Tử Ninh cung!

Cắt đứt dòng suy nghĩ, Tiểu Hi khẽ nói:“ Huệ nữ nhân cũng lâu quá đi, còn dĩ nhiên để Thái hậu chờ.”

Vừa nói nàng vừa đem ghế cùng gối dựa lại cho Thái hậu.

Hoàng hậu nghe vậy hơi nhíu mày, tay giữ tách trà vừa định mở miệng thì thanh âm công công truyền đến.“ Huệ nữ nhân đến.”

Thái hậu nhìn Tiểu Hi nói:

“ Không phải giờ đến rồi sao?”

Dứt lời, một thân ảnh nhỏ nhắn mặc hồng y bước vào, nàng ta cẩn cẩn dực dực cúi đầu, vai hơi run run tỏ ý sợ hãi một chút, đến chính giữa điện vội vàng quỳ xuống:

“ Nô tì thỉnh an Thái hậu, Hoàng hậu nương nương, Tứ phi nương nương, nô tì đến trễ xin nhận trừng phạt.”

Thái hậu nhíu mày một chút, ưu nhã phát tay:“ Huệ nữ nhân đứng lên đi. Ai gia không có trách tội ngươi. Đứng không Hoàng hậu?”

Nói rồi quay sang Hoàng hậu hỏi.

Hoàng hậu giật mình nhưng cũng nhanh mỉm cười:“ Dạ, thần thiếp không bận lòng.”

Mị phi hiển nhiên biết nàng tại sao đến trễ, còn không phải là hôm qua được Hoàng thượng thị tẩm hay sao? Liền không khách khí nói:“ Huệ nữ nhân muộn muộn, ở đây không có ai trách cứ muộn, muộn không cần phải run rẩy như vậy, bản cung không có ăn thịt muộn. Cúi đầu như vậy liền không thấy được dung nhan tuyệt sắc làm Hoàng thượng mê mẩn đâu a!”

Huệ nữ nhân dường như có hơi cứng nhắc, cũng không thấy Thái hậu có ý trách phạt Mị phi cướp lời liền cắn môi.

“ Dạ, là nô tì không hiểu chuyện.”

Nói rồi ngẩng đầu lên. Hoàng hậu nhìn thấy dung nhan kia sắc mặt tái nhợt, tách trà đang cầm trên tay rơi xuống đất vỡ “ choang ” một tiếng.

Thái hậu không đến mức như vậy, vì bà đã dự liệu trước, cũng có điểm giống nhưng không thể so cùng người đó, về phần khí chất liền thua rồi.

Đức phi thấy Hoàng hậu biến sắc liền quan tâm hỏi:“ Hoàng hậu tỷ tỷ, có chuyện gì hay sao?”

Hoàng hậu biết mình đã thất thố, song cũng không ngăn nổi cảm giác khó chịu. Tuy nữ nhân này kém nàng kia đến mười phần nhưng bằng việc Hoàng thượng sủng ái nàng cũng đủ biết Hoàng thượng đến tận giờ này cũng vẫn không quên nữ nhân kia.

Nàng chờ đợi bao nhiêu năm đến giờ này mới biết hóa ra mình đã hão huyền lâu như vậy.

Lúc nhìn Lâm Nguyệt Hương nàng đã âm thầm thở phào vì may mắn làm sao không có nửa điểm giống nữ nhân kia. Nhưng không ngờ một cung nữ còn giống hơn lại xuất hiện. Cứ chờ mãi, sẽ có biết bao nhiêu Huệ nữ nhân nữa thay phiên đây?

Thoảng qua vẻ mặt sợ sệt của Huệ mĩ nhân, Hoàng hậu bất lực nhắm mắt nói: “Đức phi, bản cung không sao, chẳng qua chỉ là cảm thấy khó chịu thôi.”

Thái hậu âm thầm thở dài. Chỉ sợ Hoàng hậu đã không chịu nổi, biết là Huệ mĩ nhân này không phải người thường, chắc chắn có điểm nào đó tương đồng, chung quy lại, 20 năm nay, Hoàng hậu đã buông xuôi rồi.

Bà không ghét Hoàng hậu, ngược lại còn yêu mến, thương cảm hơn. Cuộc đời nữ nhân bị ai biết bao nếu trượng phu chỉ hướng về nữ nhân khác, chưa hề đặt mình vào tìm bao giờ.

“Hoàng hậu về nghỉ ngơi đi. Ai gia sẽ giải quyết.”

Hoàng hậu hành lễ rồi rời khỏi.

Mị phi cảm nhận có điều khác lạ nhưng cũng ngậm miệng. Nhu phi, cầm khăn tay khẽ phát một chút, ôn tồn mở miệng: “Mẫu hậu, Huệ mĩ nhân quý lâu như vậy nên cho đứng lên a, chỉ sợ Hoàng thượng.....”

Nàng nói lấp lửng để Thái hậu tự hiểu.

Thái hậu phát tay một chút ra hiệu đứng lên, ban ghế cho Huệ mĩ nhân. Nàng ta càng thêm rụt cổ vào, đi cũng không dám gây ra tiếng động.

Thái hậu chăm chú nhìn nàng ta, cảm thấy không có điều gì khác thường. Chẳng lẽ bà đã quá đa nghi, nhưng một nô tì ở Hoán y cục liền gặp mặt được Hoàng thượng, có trùng hợp quá không?

Không gian trầm lặng, cuối cùng một cung nữ khẽ nói vào tai Tiểu Hi một câu, khiến cho Tiểu Hi sắc mặt có chút vui sướng, nàng ghé vào tai Thái hậu: “Thái hậu, Tĩnh vương phi liền đã tỉnh lại a. Vương gia cũng không còn gì đáng ngại.”

Thái hậu nghe vậy vui mừng liền cho tất cả cung phi lui hết, sai Tiểu Hi đem nhân sâm ngàn năm đến Tĩnh vương phủ để Ngọc Linh Hương bồi bổ.

Thu Phong các.

Ngọc Linh Hương tựa người vào thành giường, mở miệng ăn từng thìa cháo Thượng Quan Vũ Hiên dứt cho. Thỉnh thoảng sợ nàng nóng, hần còn thổi trước mới đưa vào. Cũng không cần như vậy a, chỉ là đỡ giùm một mũi tên thôi, hần làm vậy khiến nàng có chút thụ sủng nhược kinh, mất hạnh mở to, tròn lên như cá chết trôi.

Vũ Hiên làm bộ như không thấy vẻ mặt nàng, cứ tiếp tục xúc cháo đưa đến miệng nàng, đến khi đã được nửa bát, Ngọc Linh Hương khẽ đẩy tay, khàn giọng nói:

“Ta không ăn nổi nữa.”

Hần máy mắt, cũng không khuyên nàng, cao giọng nói:

“Đem thuốc cho Vương phi.”

Ngay tức thì, Hoàng y nữ nhân lần trước nàng gặp cầm bát thuốc đen ngòm đi vào. Ngọc Linh Hương rụng rời chân tay ngó ngó, đau lòng than thở người mùi thuốc ngai ngái bốc lên.

“Đáng lắm a. Ta không uống.”

Vũ Hiên thấy nàng chết cũng không sòn lại sợ uống thuốc, khóe miệng chột nhếch lên, nhưng sau đó biến mất. Hần cầm bát thuốc nghiêm giọng.

“Người không uống thuốc làm sao khỏi bệnh?”

Linh Hương chu môi, đáng yêu hết sức nhìn hần, mắt chớp chớp. Nhưng mà nàng chớp đến mỏi mắt, sau đó không nhin nổi cuối cùng không chớp nữa thì hần buông ra một câu.

“Không cần chớp, bản vương gặp nữ nhân yếu đuối hơn người nhiều rồi, đừng hòng chón uống thuốc.”

Nàng tức giận cau mày: “Người.....” Không ngờ lại làm vết thương rỉ máu ra, Ngọc Linh Hương toát mồ hôi nhần mặt rên một tiếng.

Hần thấy vậy, hơi sợ hãi đặt bát thuốc xuống đỡ nàng lại, tức giận mắng:

“Người rốt cuộc muốn chết hay sống?”

Nàng ngây thơ “vô số tội” nhìn hần: “Dĩ nhiên là sống a, ai lại muốn chết chứ?”

Vũ Hiên bất lực nhìn nàng, dí bát thuốc vào mặt nàng gặm lên:

“Uống hết cho bốn vương, người còn nói nhiều đừng trách ta cầm bát thuốc này đổ vào miệng người.”

Nàng nhìn bát thuốc đau lòng, rất đắng a, làm sao mà uống được đây. Nhưng mà không uống liền bị hấn đổ vào, thôi, có vẻ tự uống khả thi hơn. Nàng trừng mắt nhìn hấn, vì vết thương nàng mới nhìn hấn, chờ đến lúc nàng khỏe liền trừng trị hấn.

Nhắm mắt nhắm mũi, mặt hấn lại như khi, Ngọc Linh Hương cầm bát thuốc uống hết. Vũ Hiên bật cười nhìn nàng, không ngờ nàng cũng có lúc đáng yêu như vậy.

Đặt bát không xuống, nàng lè lưỡi đau khổ than: “Đắng a, chết tiệt, thầy thuốc nào lại cho cả Hoàng liên vào chứ, bộ muốn ta chết vì đắng sao?”

Đáy mắt hấn ẩn tia sắc lạnh thoáng qua, tiêu thất ý cười, gọi người vào thu dọn sau đó nghiêm túc nhìn nàng. Ngọc Linh Hương cảm nhận được ánh mắt hấn liền thôi không nói nữa, ngậm miệng chặt chẽ.

Một lát sau hấn mới lên tiếng:

“Sao người lại biết ta trúng độc?”

Một cơn gió khẽ lướt qua khiến cho mặt nàng giống như nhuộm màu cô quạnh, chung quy hấn vẫn không tin nàng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bắt Cóc

Lan nhi bê thau nước vừa vặn nghe được câu này, thoáng đau lòng nhìn Ngọc Linh Hương trầm mặt lại. Nàng hiểu rõ tiểu thư thật sự không vui vì hấn đa nghi như vậy.

“Vương gia, ngài đừng quên tiểu thư xuất thân y quán, có thể không giải được độc nhưng ít ra vẫn biết trúng độc kỳ thực không hề khó khăn.”

Vũ Hiên lặng yên không nói. Không phải hấn không tin nàng, nhưng có một số việc là thân bất do kỷ, khó có thể tránh khỏi nghi ngờ. Hơn nữa, sự việc lần này chẳng hề đơn giản như vậy. Liên quan đến uy nghiêm cùng thể diện của Hoàng thất khiến hấn không thể không tra xét rõ ràng. Còn nha đầu Lan nhi này nhìn đầu cũng không thấy giống nô tì, hôm đó Nguyệt Hương bị thương, nàng liền có một bộ dáng hèn không thể tìm ra kẻ đứng sau, sát khí như vậy, chỉ có giang hồ nữ tử có thể có.

Linh Hương nhìn hấn thật sâu không chớp mắt, đột nhiên cảm thấy gương mặt nhìn nghiêng kia quen thuộc biết mấy, giống như đã từng đặt hấn ở trong tim mình rất lâu rồi.

“Huynh hãy nhớ đừng bỏ rơi Hương nhi. Muội thực sự rất yêu huynh.” Bạch y nữ tử nhìn nam nhân mình đang ôm khẽ nói.

Nam nhân tiểu ý nhàn nhạt nhưng ánh mắt ngưng kết lại một đường lạnh băng, khóe miệng ôn nhu:

“Dĩ nhiên, ta luôn yêu Hương nhi nhất.”

Nhưng có đôi khi, nhưng lời yêu như vậy lại thành tổn thương trí mạng nhất cuộc đời cả hai người. Khi mà một người tưởng rằng yêu tha thiết lại bị ai phát hiện trước giờ mình chưa hề có tình cảm, còn người lạnh băng vô tình kia, lợi dụng kẻ khác hòng trục lợi cho mình, đến lúc người kia ra đi mới phát hiện tâm mình đã bị đánh cắp lâu thật lâu.

Đoạn kí ức rời rạc thoáng qua trong đầu Linh Hương rồi biến mất khiến cho nàng có cảm giác dường như nó chưa từng hiện hữu. Nhưng hình bóng nam nhân kia sao lại giống hấn đến như vậy?

Giống đến mức khiến nàng đau lòng.

Nàng không phải là Lâm Nguyệt Hương, dù có kiếp trước đi nữa cũng là của nàng ta, còn Ngọc Linh Hương nàng chỉ là một cô hồn mượn tạm thân xác, chưa biết đến bao giờ mình phải ra đi thì làm gì có quyền yêu nhớ.

Thế gian đôi khi thật nực cười. Những tưởng sẽ đấu với hấn long trời lở đất nhưng mỗi lần ở cùng hấn nàng đều vô thức phản xạ không bài xích, lúc hấn bị tên bản đến cũng chỉ có một suy nghĩ duy nhất bảo vệ hấn. Bản năng nực cười nhất của thân thể này!

Dù không muốn tin là có kiếp trước nhưng nàng cũng không thể phủ nhận việc mượn xác hoàn hồn. Vậy thì có chuyện gì không thể nữa chứ.

Nàng thở dài một hơi, ngẩng đầu lên thấy Thượng Quan Vũ Hiên đã đi từ lúc nào, mùi đàn hương lượn lờ vòng quanh trống vắng khó tả. Vậy cũng tốt, không gặp nhau sẽ không cảm thấy khó xử.

Lan nhi không nhịn được được nói khẽ:

“Tiểu thư, liệu người có nên...”

Nhưng chưa kịp nói hết đã bị Linh Hương ngắt lời:

“Lan nhi, hần không biết gì sẽ tốt hơn.”

Lan nhi im lặng ra ngoài. Nàng..... chẳng thể hiểu tiểu thư nghĩ gì, rõ ràng là hữu tình nhưng lại vô tình!

Vẫn là Nhục vương phủ ẩm ướt, cô tịch một màu đen.

Ánh trăng leo lắt hắt từng chút một như trên ngời. Thượng Quan Vũ Nhục lặng ngắt nhìn chùm hoa bạch đình hương. Lát sau hần vươn tay chạm nhẹ vào cánh hoa, ánh mắt chuyển ôn nhu, ấm áp đến có thể làm tan băng.

Hắc y nhân đứng sau hần không nhìn được cau mày. Vương gia yêu Tinh vương phi như vậy mà một chút nàng cũng không biết, lúc thấy nàng bị thương liền đã tức giận đến mức đâm một trường vào gốc cây. Huyết chảy ra giống như tơ đỏ trong mắt.

Theo vương gia lâu như vậy, hần chỉ biết vương gia có một bộ dáng vân đạm phong khinh, không màng sự đời, giống như dù trời có sập xuống cũng không hề liên quan đến vương gia.

Thế mà, Tinh vương phi vừa bị thương, vương gia liền thất thố như vậy khiến hần một chút cũng không hiểu.

“Vương gia, kì thực ngài không cần phải mạo hiểm như vậy?”

Mâu quang ôn nhu liền biến mất, Vũ nhục trầm trầm nói:

“A Khiêm, ta đã nói rồi. Đã tìm được “nàng”, nhất định ta sẽ không cho phép ai thương tổn đến “nàng”.”

“Nhưng mà, như vậy, nếu người kia biết được ngài sẽ.....”

Vũ Nhục ngắt lời: “Kể cả biết được thì sao, mạng của ta chính là nàng mang lại, nàng không còn thì ta sống có ý nghĩa?”

A Khiêm á khẩu không nói được. Đây, thật sự cũng quá to lớn đi, nàng cứu mạng vương gia lúc nào mà hần không biết.

Vũ Nhục quay đi, nếu cuộc đời hần là bóng tối thì nàng chính là ánh sáng, ánh sáng duy nhất sưởi ấm cuộc đời hần!

Trời tối luôn luôn thích hợp cho những âm mưu diễn ra. Vì ban đêm dĩ nhiên là dễ hành động hơn. Chung quy âm vệ cũng đâu phải là có thêm mấy con mắt sáng như mắt mèo để nhìn cho rõ mọi việc.

Lúc này, một đám hắc y nhân nhẹ nhàng tiến vào không tiếng động, võ công gần như đã xuất nhập hóa lạng lẽ nhìn vào trong Minh Nguyệt cư.

Minh Nguyệt cư là một tòa lầu nhỏ xây bên cạnh Thu Phong các. Nơi này vốn là chỗ ở của Vương phi. Lúc đầu Thượng Quan Vũ Hiên chán ghét nàng không muốn cho nàng dọn vào đây mới đẩy đến Lãnh Đạm cư nhưng bây giờ lại đưa Ngọc Linh Hương đến ở cũng không biết hần nghĩ gì. Có lẽ thừa nhận nàng?

Hắc y nhân cầm đầu hơi trầm mặt, sau đó ghé vào tai ba hắc y nhân khác nói nhỏ. Ba người đồng loạt gật đầu sau đó hướng về phía Thu Phong các chạy tới.

Thượng Quan Vũ Hiên ở Thư phòng, đột nhiên cảm thấy có điều gì đó khác thường, tâm nổi lên một trận bất an, nghĩ đến nàng.

Lâm Nguyệt Hương, không biết nàng có chuyện gì không?

Sáng nay hần đột nhiên bỏ đi hần là khiến nàng cảm thấy khó chịu. Nhưng hần sợ, sợ khi tiếp xúc nhiều với nàng rồi sẽ sinh cảm tình. Mà khi cảm tình quá sâu sẽ khiến cho tổn thương càng nặng nề. Cũng có lẽ vì “nàng” ngày xưa phản bội nên hần mới không muốn thừa nhận mình yêu, nhưng cảm giác cùng Nguyệt Hương không hề giống như cùng “nàng”. “Nàng” ôn nhu, nho nhã nhưng Nguyệt Hương thì bướng bỉnh, trẻ con.....

“Vương gia, có người xông vào Mật phòng.” Long Phi từ bên ngoài chạy vào hốt hoảng nói.

Vũ Hiên lạnh lẽo, mi gian chau lại. Xong vào Mật phòng, không lẽ là muốn lấy bí mật Văn Lạc quốc.

Hắn cùng Long Phi chạy đi, nếu để chúng chạy thoát, lấy được bản đồ phòng thủ biên cương thì vận mệnh Văn Lạc quốc sẽ nguy trong sớm tối!

Lan nhi tắt đèn, bê chén thuốc không mang ra ngoài. Đột nhiên cảm nhận được sát khí sau lưng, nàng vừa quay người lại liền bị đánh ngất. Chén thuốc rơi xuống đất vỡ tan.

Hắc y nhân đẩy cửa đi vào, Ngọc Linh Hương an tĩnh nằm trên giường. Tránh để vết thương hành nên thái y kê đơn có cho thêm một ít thuốc an thần giúp nàng ngủ một mạch tới sáng.

Hắn phân phó người đem nàng đi sau đó quay người đi ra, cùng với lúc vào như nhau, không một tiếng động.

Nhưng.

Vũ Hiên vừa đến Mật phòng liền đã thấy ám vệ bắt được ba hắc y nhân, hắc lãnh thanh nói:

“Có để tên nào chạy thoát?”

Long Phi lặng yên không nói, từ sâu trong Mật phòng, một lam y nam tử nhẹ nhàng đi ra.

“Chỉ có 3 tên này.”

Vũ Hiên nheo mắt lại gật đầu. Ám vệ lập tức lột khăn bịt mắt của ba hắc y nhân. Lam y nam tử còn tận tay lột luôn dịch dung của bọn hắn. Long Phi nhìn kĩ càng, sau đó nói:

“Vương gia, đây hẳn nhiên là người của Ngọa Hồng quốc. Không biết.....”

Hắn chưa kịp dứt lời, ba hắc y nhân kia đã máu từ thất khướt chảy ra ngã xuống đất. Lam y không mấy ngạc nhiên, ngược lại còn hơi cười cười.

“Ồ, là tử sĩ. Không biết chủ nhân đằng sau là ai a? Cao minh, quả thật là cao minh.”

Vũ Hiên híp mắt lại nhìn lam y:

“Bọn chúng võ công ra sao?”

“Cũng thuộc hàng cao thủ, bắt quá... Ngọa Hồng quốc không ngu đến mức phái cái lũ tép riu này đến chứ?”

Long Phi chợt nhìn thấy tất cả ám vệ đều hiện hữu ở đây, hô to một tiếng:

“Tại sao các ngươi lại ở đây? Còn vương phi?”

Ba ám vệ bảo vệ Minh Nguyệt cư nhìn nhau sau đó nói:

“Không phải ngài bảo chúng tôi đến hay sao? Còn có lệnh bài của vương gia.”

Lam y vỗ vỗ đầu nhìn ba bọn hắc tử thờ dãi:

“Hay cho kẻ điếu hổ ly sơn.”

Vũ Hiên nghe đến đó chợt hiểu ra, cước bộ không ngừng đến Minh Nguyệt cư. Sao hắn lại bị trúng kế được. Ba hắc y nhân kia căn bản chỉ là kẻ dụ dỗ tách hắn khỏi nàng. Chẳng lẽ bọn chúng định.....

Thấy Lan nhi nằm một bên, hắn liền biết nàng đã có chuyện. Đáng chết! Lẽ ra hắn nên để nàng ở Thu Phong các, là hắn đa nghi mới để nàng tại Minh Nguyệt cư.

Thẳng chân đạp cửa, hắn chạy đến bên giường. Nàng ở đó nhưng vết thương trên ngực đã nứt ra, cùng với trên trán cùng tay chân có những vết cứa như bị dao rạch, máu chảy nhuộm hết hồng y.

Tuy có gì đó khác thường nhưng hắn không mấy may nghĩ đến. Hắn đau lòng nhìn nàng tái nhợt, là hắn ngu ngốc mới khiến nàng ra nông nỗi này. Ôm nàng vào trong ngực, hắn quát lớn:

“Gọi thái y.”

Chương 36: Lịch Tuyệt Tình

Nương nhờ theo ánh sáng yếu ớt của vầng trăng, hai hắc y như bay dùng khinh công mang theo một nữ tử. Lúc này vì động tác quá mạnh khiến cho vết thương trên ngực nàng rỉ máu, đỏ thắm một mảng bạch y.

Nữ nhân chỉ hơi nhú mảy một chút, tựa hồ cảm giác được thống khổ, nhưng mắt lại không thể mở ra.

Hắc y nhân xuyên qua một rừng cây, cước bộ có phần chậm lại, đến một mái đình liền y như rằng, hạ nàng xuống.

Bị ném xuống mặt đất lạnh khiến cho nữ nhân có phần ê ẩm đau, người hơi run run, mảy nhú chặt lại. Một hắc y nhân khẽ nói:

“Huyền Hoàng, giờ nên làm sao?”

Hắc y nhân tên Huyền Hoàng trầm tư. Nhiệm vụ của chủ nhân chỉ nói tráo người thành công, cũng không có nói phải xử lý nữ nhân này ra sao. Chủ nhân tính tình không hề tốt, chỉ cần hắn có sai sót liền trừng trị rất nặng tay.

Mắt đưa về phía nữ nhân kia, thấy máu nàng chảy dài. Hắn cũng không phải người mềm lòng, giết người xưa nay cũng nhiều không kể hết, không có nửa điểm thương tiếc. Có lẽ cứ nên giết thì hơn.

“Giết đi.”

“Vậy xác?” Một hắc y nhân khác thắc mắc.

“Đem chôn trong rừng này đi.” Hắn phất tay bỏ đi. Chung quy nữ nhân này cũng không có tội. Chẳng qua vì nàng là nữ nhân của Tĩnh vương, nên để cho nàng một thân xác toàn vẹn, khu rừng này có rất nhiều sói.

Nữ nhân kia hiển nhiên chính là Ngọc Linh Hương.

Nàng tuy không mở mắt nhưng toàn bộ câu chuyện kia cũng nghe được chút ít. Đầu lúc này nặng nề khó có thể thanh tỉnh lại, gờ lại nghe bọn chúng muốn giết nàng. Nếu là lúc nàng chưa bị thương 10 bọn hắn cũng không đánh lại nàng, nhưng giờ bị thương rồi liền không còn sức, còn ngửi qua mùi được cao cấp. Phen này 99,99% là địch nhân của Lợn giống.

Vết thương trên ngực tuy đau nhức nhưng cũng khó giúp nàng thanh tỉnh lại. Có lẽ phải tạo thêm một vết thương khác mới có thể khống chế được mị được này.

Ngọc Linh Hương cực lực thận trọng, không dám gây ra dù chỉ là một tiếng động nhỏ, cố gắng nắm thật chặt đến mức móng tay ghim thẳng vào lòng bàn tay. Một dòng chất lỏng nóng ẩm từ kẽ tay chảy xuống khiến đầu nàng thanh tỉnh không ít.

Mi run run mở mắt, hình ảnh nhấp nhằng lúc được lúc không hiện ra, thật không may lại bị một hắc y nhân nhìn thấy. Hắn kêu lên:

“Nàng ta tỉnh.”

Huyền Hoàng tuy đã đi được 1 đoạn, nhưng vẫn nghe được câu nói kia, miệng lạnh nhạt phun ra: “Giết!”

Ngọc Linh Hương hơi khô miệng, nuốt ngụm nước bọt xuống huyết một tiếng sáo không âm thanh, mặc cho hắc y nhân đang cảm thanh kiếm lóe lên ánh sáng lạnh lẽo nhằm tìm nàng đâm xuống.

Hắn không hề do dự tăng thêm lực đạo cắm xuống, không hề chú ý đến mâu quang nàng phát ra thứ ánh sáng dị thường, tay hơi thò vào trong y phục. Thanh kiếm cơ hồ gần chạm đến ngực nàng thì đột nhiên.

“Keng.”

Kiểm rơi xuống, hắc y trông mắt thị huyết dày đặc, sùi bọt mép ngã xuống.

Một hắc y khác thấy vậy kinh hoàng chờ người ra một lúc lâu sau đó mới hướng nàng nâng kiếm chém tới. Nhưng kết cục cũng y như tên kia. Bọn hắc y nhân hoảng loạn không thôi, nhìn Ngọc Linh Hương như nhìn quái vật. Nữ nhân này đã làm gì? Chính nàng còn chưa động hai tên kia đã chết! Hay có cao nhân âm thầm trợ giúp đầu đó! Nếu là vậy lý nào Huyền Hoàng không phát hiện ra.

Huyền Hoàng cũng là một cao thủ có một không hai!

Nàng lạnh lẽo mở miệng nhìn hai xác chết:

“Lũ vô dụng các ngươi cũng đòi giết bôn cô nương?”

Quả thực nàng không sợ bị bọn chúng đề phòng. Ngược lại, nếu bọn hắn quá chú ý đến nàng thì nhất định càng khó tra ra thân phận của nàng. Nàng sẽ tương kế tựu kế mà lừa bọn họ vào một cái bẫy khác. Tuy hiện nay không biết đám người này từ đâu đến nhưng ít nhất có tâm tư cài người vào Tĩnh phủ thì chỉ xuất phát từ Hoàng cung.

Nói ra thật sự chẳng có chút vinh quang nào nhưng nàng trước giờ cũng không phải người tốt, người không vì mình, trời chu đất diệt, việc gì phải mềm lòng nhân từ?

Hơn nữa, nàng tự thâm tâm cũng không muốn Thượng Quan Vũ Hiến có chuyện gì, đúng là chính nàng cũng muốn tự khinh bỉ mình.

Huyền Hoàng nhìn khí chất vương giả toát ra từ nàng thoáng chút kinh diễm. Kì thật một nữ tử như vậy nếu chết thật đáng tiếc nhưng là lệnh chủ nhân, hắn phải tuân theo.

Điều khiến hắn ngoài ý muốn duy nhất chính là nàng có thể dụng độc kì ảo. Nàng đang bị thương, không động thủ vẫn giết được người, lúc tỉnh dậy cũng không hề có một tia hoảng hốt vì mình bị bắt cóc. Hắn liền thầm nhủ trong lòng, nữ nhân này, chắc chắn không hề đơn giản như vậy. Chứ nếu không, liệu Hoàng thượng có thể bất chấp lễ giáo đưa nàng ta lên làm Tĩnh vương phi?

Người như vậy, càng không nên giữ, rất bất lợi với chủ nhân hắn.

“Tĩnh vương phi. Ngươi hãy là nên cầu ta được chết toàn mạng.” Huyền Hoàng trầm trầm thanh âm dưới khăn che mặt.

Ngọc Linh Hương cười một tiếng khiến cho vết thương hơi chảy thêm máu. Nàng nhắm mắt nhưng khóe môi lại mang ý giễu cợt.

“Phải xem ngươi có bản lĩnh đó không đã. Muốn viễn chiến? Bôn cô nương có thể hầu ngươi.”

Hắn trông mắt lộ ra kinh ngạc không nói lên lời. Nàng dĩ nhiên biết ý đồ của hắn? Nếu đến gần nàng thì chưa kịp ra tay đã chết rồi, chỉ có thể đánh từ xa mà thôi. Mặc dù có chút nguy hiểm nhưng hôm nay hắn nhất định phải đem nữ nhân này trừ bỏ.

Ngọc Linh Hương đang đánh cược chính mạng sống của mình. Hiện tại, nàng chỉ có thể kéo dài thời gian, nếu hắn muốn viễn chiến nàng liền chết ngay tức khắc. Nàng có thể dùng độc nương theo gió đến chỗ hắn nhưng hiện tại trong người không mang theo, so ra lần này bất lợi của nàng không hề ít chút nào.

Ngẩng đầu lên trời thăm than. Từ Viên à, ngươi muốn tỷ tỷ này chết mới đến hay sao?

Nàng chờ không kịp rồi a, nhìn xung quanh tứ phía chỉ biết nàng hiện tại ở trong một rừng cây, nếu xa kinh thành quá thì thanh âm của nàng khó mà truyền đến tai nhân trong Tuyệt Diễm các.

Huyền Hoàng trên người xuất ra roi da, nếu lực đạo đủ mạnh, hiển nhiên chỉ cần một roi nàng sẽ chết, mà hắn cũng không thể trúng độc. Tay cầm chắc hất roi về phía nàng. Ngọc Linh Hương cũng không nhắm mắt, chỉ nhìn cây roi hung hăng nhắm nàng đánh tới.

“Chát.”

Những tiếng chát roi kia nặng nề đập vào thân thể nàng, nhưng không ngờ mới gần chạm đến vạt áo nàng liền vỡ vụn. Nếu nàng không có nhìn lầm thì chắc chắn nó bị hủy bởi một phiến lá cây! Công phu này.....

Huyền Hoàng nhìn thấy roi da bị phá hủy bởi một phiến lá nhất thời kinh ngạc đứng chôn chân. Thanh âm lạnh lùng bay đến.

“Không cần đuổi cùng giết tận. Nếu ngươi đi bây giờ ta sẽ tha cho ngươi một mạng, còn nếu không thì sinh ý tại Từ Mặc cũng không còn.”

Huyền Hoàng khiếp sợ cố nắm bắt thanh âm từ đâu truyền đến. Người đó biết Từ Mặc? Còn biết chủ nhân đằng sau chính là..... Vậy thì hắn không thể giết Lâm Nguyệt Hương. Nàng phải giết, nhưng vì giết nàng mà làm liên lụy Từ Mặc thì quả thực thất sách.

Tĩnh vương phi, hôm nay ngươi có thể thoát nhưng sau này rắc rối phiền toái sẽ không ngừng tìm đến.

“Tái kiến.” Hắn chấp tay nặng nề nói liền rời đi, cùng bọn hắc y biến mất sau màn đêm.

Ngọc Linh Hương vừa nghe thanh âm kia liền nhận ra là ai, trong lòng có chút bất loạn. Nói nàng ghét hắn cũng không đúng, thực ra chỉ là có phần không thích cách xử sự của hắn. Đối người kia, cô chấp cùng không cam tâm mới khiến sự tình trở nên không mong muốn như vậy.....

“Lịch cảm thú, liền ra đi.” (P/s: nam nhân này họ Lịch, còn cảm thú là nickname Hương tỷ đặt cho hắn. Hắn nhiên cả nhà biết ai đúng không? Không biết thì tiếp sau sẽ biết.)

Thoảng nhẹ mùi long tiên hương, từ trong bóng tối dần dần lộ ra một hắc y nam nhân. Trên mặt là mặt nạ nửa mặt, bên mặt tuần lẳng không chút cảm xúc nhìn nàng.

Ngọc Linh Hương thoáng qua bên tay trái trống không của hắn, trong mắt lộ ra một tia thương tiếc. Năm đó nàng thật sự cũng hơi quá đáng tiền mất tay trái của hắn, nhưng mà bởi vì người đó ra đi khiến nàng cảm thấy rất tội lỗi cùng khó chịu.

Đúng là một nam nhân lạnh lùng rất khó động tình, nhưng khi đã động tình liền yêu đến sâu đậm, bất chấp tất cả. Mặc dù trường hợp này với hắn có một điểm sai lệch khi xuất hiện nhân tố phụ. Có thể là hắn yêu người kia, nhưng cũng có thể vì mùi hương của nàng, hoặc là cả hai. Chung quy lại vẫn là đáng thương cảm.

Nàng khẽ chống tay khó nhọc, trầm thanh nói:

“Sao phải cứu ta?”

Nam nhân trong chớp mắt có ánh sáng lạnh lướt qua, ản chứa đau khổ, hắn lạnh lùng nói:

“Không cần lí do.”

“Năm đó ta lấy của ngươi tay trái, cũng từng suy nghĩ thật lạ khi ngươi không lựa chọn buông tay khiến nàng ra đi mãi mãi.”

Nam nhân nhắm mắt tưởng như nhìn thấy bóng dáng nhớ nhung bao lâu:

“Cho dù biết trước kết cục ta vẫn không buông tay, Lam Nhạn ngươi lúc đó nghĩ ta đối nàng không phải là tình cảm thực nên dễ hiểu ngươi bất bình. Nếu nàng biết được thực sự nam nhân mà nàng yêu lại chính là kẻ bội bạc, lúc đó đã phản bội nàng thì sao?”

Ngọc Linh Hương trừng mắt, ngạc nhiên xen lẫn tức giận:

“Ngươi đừng nói với ta,.... Chẳng lẽ..... hắn chính là.....”

“Đúng vậy.” Nam nhân mở mắt nhìn trắng. Hắn lúc đó không thể nói ra, Lưu Diệp tiếp cận nàng chẳng qua vì muốn tra ra bí mật của Tuyệt Tình cốc, nàng lại ngây thơ cho rằng hắn yêu nàng vì mùi hương của nàng nên mới từ bỏ cả mạng sống để từ bỏ liên hệ với Tuyệt tình cốc, xóa đi mùi hương ấy để đến với Lưu Diệp.

Ngọc Linh Hương mắt bình tĩnh bỗng giận, tay bóp nát phiến lá cây bên cạnh.

“Hừ, hạng người như Lưu Diệp còn đáng sống, đúng là lúc đó ta có chút ngờ vực tình cảm của hắn với Từ Lan nhưng thực không ngờ..... Mạng này thực không đáng. Toàn gia hắn nên chờ chết.”

“Không cần phiền ngươi, toàn gia hắn vào 3 ngày trước liền đã bị diệt.”

“Ngươi.....” Nàng nhìn hắn hỏi.

“Không phải ta. Có người đã làm, nên giang hồ mới gấp rút chuẩn bị đại hội võ lâm như vậy, Lưu Quy ngồi chức minh chủ võ lâm đã 1 năm từ lúc nàng chết, Lưu Diệp cũng làm phó minh chủ, cha con hắn gây điều ác chẳng qua ngươi không hề biết thôi.”

Ngọc Linh Hương rút cục mình bạch tại sao hắn lại sai Dạ Lan chuyển đến nàng một lời mời. Chắc cũng do người đem Từ Nguyệt Băng làm vật trao đổi giết Thượng Quan Vũ Hiền. Lưu Quy chết cũng không phải sóng gió gì nhưng lại ảnh hưởng cực lớn đến Trữ vương.

“Lịch Tuyệt Tình, có lẽ ta đã trách lầm ngươi, còn về phần tay ngươi, ta xin lỗi.” Nàng ân hận nói. Những tưởng mình thông minh nhưng lại bị người ta che mắt mượn thời cơ Tuyệt Diễm các cùng Tuyệt Tình cốc đầu đá, bọn hắn ngư ông đắc lợi.

Lịch Tuyệt Tình hơi nhướn mày, chỉ cười nhẹ đến mức không giống thật.

“Chuyện đã qua rất lâu, nếu nói ai sai thì căn bản ta mới chính là người sai nhiều nhất. Vì ta không nỡ làm nàng đau lòng, không nói ra chân tướng Lưu Diệp, cho nên có giải thích rằng ta yêu nàng thật sự, nàng cũng không tin tưởng. Nàng chết cũng là tại ta. Ngươi lấy đi tay trái coi như ta trả lại nàng một nhân tình. Lúc đó nếu ta hành sự theo cảm tính, tức giận cùng người đối đầu thì hiện tại giang hồ sẽ thành một mớ bòng bong rắc rối không thể giải quyết.”

Ngọc Linh Hương xấu hổ vạn phần. Vậy mà nàng còn dám mở miệng kêu hắn cầm thú, nàng mới chính là cầm thú a! Nàng ho nhẹ, đảo ánh mắt nhìn hắn.

“Lịch đại ca, làm sao ngươi lại có mặt đúng lúc vậy? Còn nữa, cái gì mà Từ Mặc...”

Lịch Tuyệt Tình móc trong áo một viên giải mị được ném cho nàng. Nàng cũng không câu nệ liền nhận rồi uống xuống, cảm giác được người thư thái không ít mới nhẹ nhàng đứng dậy. Thật xấu hổ a, mang danh thần y mà còn để hắn đưa nàng thuốc giải. Cũng tại Lan nhi sợ nàng khó chịu nên 27 chỗ dùng để giấu độc được cùng giải được liền lấy ra hết sạch.

“Có mặt ở đây chỉ là trùng hợp, thực ra ta đang làm nhiệm vụ, đi qua khu rừng này mới nghe thấy tiếng ngươi. Xem ra làm nữ nhân của Tĩnh vương cũng không hề dễ, kể cả cao thủ Lam Nhạn cũng suýt chết.”

Ngọc Linh Hương trầm xuống, nàng suýt chết hắn cũng không biết được. Miệng cười khổ, chỉ sợ là lúc này hắn còn không biết là bên hắn còn có thể thân không phải nàng.

Lịch Tuyết Tinh ngạc nhiên nhìn vẻ mặt này của nàng. Hắn tưởng nàng sẽ chỉ có một bộ dáng bất cần đời, chằm chọc người khác,..... nhưng thật không ngờ nàng lại có dáng vẻ này.

Giống hệt Từ Lan năm đó.

Cũng giống hệt hắn năm đó.

Đau khổ vì tình yêu.

“Đại hội võ lâm năm nay ngươi hãy tham dự đi, lấy một tư cách nào đó thật tự nhiên. Sẽ không chỉ là một trận mưa máu gió tanh thôi đâu mà là toàn thể Lục quốc đều biến động.”

Hắn phi thân rời đi trả lại nàng cảnh đêm cô tịch. Ngay sau đó, một đám bạch y nữ nhân cũng theo đến, quỳ xuống trước mặt nàng hỏi tội:

“Tiểu thư, là bọn nô tì thất trách.”

Ngọc Linh Hương phát tay tỏ vẻ không quan tâm

“Không sao, việc này cũng không phải lỗi các ngươi.”

Nàng tùy ý để bọn họ đưa về Tuyết Diễm các, trong tâm vẫn không khỏi vương bận. Chẳng lẽ giang hồ không náo loạn thì không yên? Hơn nữa khi nàng chỉ là một con người hiện đại cũng bị cuốn vào cái vòng quyền lực lẩn khuất.

Khi mà nàng nắm giữ bí mật thay đổi vận mệnh lục quốc.

Lan nhi tỉnh dậy cũng là trời gần sáng, nàng xoa xoa cổ, cảm thấy đau nhói mới nhớ ra hôm qua mình đã bị đánh ngất. Liệu tiểu thư có sao không?

Lan nhi không khỏi hoảng loạn, vội vàng chạy đến Minh Nguyệt viên. Đến nơi vừa thấy Thượng Quan Vũ Hiền cũng ngồi bên cạnh giường, tóc có phần rối bù, giống như hắn chưa ngủ cả đêm qua.

Nàng hành lễ với hắn, không thấy hắn nói gì nhìn chăm chăm vào thân ảnh trên giường cũng tự tiện đứng dậy. Đến gần mới biết trên trán tiểu thư có thêm một vết thương, còn vết thương trên ngực cũng bị rách ra thấm đẫm lớp vải băng. Lan nhi cau mày, sao nàng cứ cảm giác có điều gì không đúng.

Chẳng lẽ tiểu thư đêm qua giao đấu với sát thủ liền mới làm vết thương nặng thêm?

Nữ nhân trên giường khẽ rên một tiếng nhỏ khiến cả hai người một đứng một ngồi đều khản trương. Mắt khó nhọc mở ra, miệng khô khốc nói:

“Đây là đâu?”

Thượng Quan Vũ Hiền thấy nàng tỉnh lại thì vui sướng không thôi, kích động nắm lấy tay nàng nói: “Đây là Minh Nguyệt viên. Ngươi tỉnh?”

Nữ nhân nhìn nam nhân trước mặt có chút mộng lung, mơ hồ cau mày nói: “Ngươi là ai?”

Tâm tình Vũ Hiền giống như một hồ nước lặng yên đột nhiên bị một tảng đá lớn ném vào, hắn ngạc nhiên xen lẫn đau khổ. Cả đêm hắn dường như không ngủ muốn chờ nàng tỉnh lại để bồi tội. Hắn thật sự đáng chết mới như vậy, để kẻ khác thừa cơ tới giết nàng.

Lúc đó hắn thật hối hận. Nhìn nàng huyết nhục mơ hồ thân mình đầy máu, hắn cảm giác như tìm bị ai đó hung hăng cứa vào. Đau đớn đến không thể tưởng được. Lo lắng, khổ sở ủa về lui lượ, một lòng chờ nàng tỉnh lại. Nhưng giờ nàng tỉnh lại rồi, lại hỏi hắn: “Ngươi là ai?”

Hắn là ai? Thực sự hắn cũng không biết nữa. Nàng đã nói chỉ thành thân theo giao dịch, cũng không nói yêu hắn. Nhưng nàng thay hắn đỡ một mũi tên thực sự khiến hắn rung động. Giờ nàng lại không nhận ra hắn. Bảo hắn làm sao không đau đớn?

Lan nhi ngờ vực càng sâu, thanh âm này cũng giống tiểu thư nhưng là có phần uyển chuyển nữ tính hơn. Chẳng lẽ bị thương cũng làm giọng nói thay đổi. Tiểu thư hào sảng khí khái, luôn luôn xem thường mấy cái lễ giáo phong kiến, nên nàng ăn uống cùng cử chỉ không có một chút nữ tính. Nữ nhân này thật đáng ngờ.

“Ta là phu quân của ngươi.” Vũ Hiền mỉm cười cay đắng chọn từ ngữ.

Nữ nhân kia nét mặt biến hóa xen lẫn ngại ngùng, hơi nhăn mặt vì vết thương đau thò thè nói:

“Thật xin lỗi, kí ức của ta rất mơ hồ, không có nhớ ngươi. Ngươi thực là phu quân ta?”

Vũ Hiền âm thầm cảm giác có điều gì đó không đúng. Lâm Nguyệt Hương trước giờ không hề biết đỏ mặt, tính cách ngang bướng, còn nữ nhân này lại điềm đạm, thực sự có phần rất khác biệt.

Lan nhi càng thêm chắc chắn nữ nhân này không phải tiểu thư nàng, lại nhìn ra cửa sổ thấy chim thúy điều bay đến, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

“Ân, người nghỉ đi.” Hấn kéo lại chăn cho nàng, sau đó gọi người mang thức ăn vào.

Nữ nhân không khỏi nghi ngờ trong lòng. Thực sự dễ dàng như vậy? Tĩnh vương chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi. Uổng công chủ nhân dặn đi dặn lại nàng phải hết sức cẩn thận, không thể để lộ sơ hở.

Hấn xoay người đi đến Thư phòng. Cùng lúc đó, Lan nhi nắm chặt tờ giấy lấy từ chân chim thúy điều, vẻ mặt tức giận, bóp chặt nó thành bột phấn, lạnh lùng thanh âm:

“Chết tiệt!”

Thật không ngờ bọn chúng dám ngang nhiên tráo người, hơn nữa còn là lúc nàng sơ ý nhất. May mà tiểu thư thoát nạn, nếu không nàng thật muốn đập đầu chết quách đi.

Bóng hồng biến mất sau thân cây, không hề kinh động đến một âm vệ nào của vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Nghi Ngờ

Khi Lan nhi về đến Tuyệt Diễm các, đã thấy Ngọc Linh Hương lười nhác nằm một bên, tay trái gác lên gối, tay phải cầm nơ bỏ vào miệng. Nàng thờ phào một hơi. Ít nhất là tiểu thư không có bị thương tổn, nhưng mà..... tại sao tiểu thư không trở về? Chẳng lẽ người không muốn lật mặt thể diện kia? Lúng túng hồi lâu mới lên tiếng:

“Tiểu thư, người không sao chứ? Sáng nay em mới tỉnh lại.”

Ngọc Linh Hương trầm hấn xuống, đẩy đĩa nơ ra ngoài, lập tức có gia nhân đem đi dọn. Đầu gối nằm xuống gối, cầm quyển sách lên lật vài trang. Đến lúc Lan nhi gần như muốn nói lần nữa nàng mới mở miệng.

“Ừ. Em về là tốt rồi. Đã an bài ổn thỏa?”

Lan nhi gật đầu.

“Dạ. Từ nhi có phần tác phong rất giống em, nên giả mạo cũng không có gì khó. Nhưng là.....” Nàng khó xử nhìn Ngọc Linh Hương, muốn mở miệng lại thôi.

“Nhưng là Tĩnh vương không có nhận ra nữ nhân kia là giả?” Nàng lười nhác bổ sung nhưng trong tâm cũng trào dâng chua xót. Nguyên lai nàng trong lòng hẳn thật không đáng giá. Nếu có tình thì dù có 1000 người khác trước mặt hẳn cũng sẽ nhận ra nàng. Hóa ra làm một kẻ tự đa tình thật không dễ chịu chút nào.

Nàng không trách hẳn, cũng không trách số phận, chẳng qua là “hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng.” Nếu đã như vậy cứ thuận theo tự nhiên đi. Nàng không phủ nhận từng bị ôn nhu của hắn làm rung động, nhưng tình cảm cũng chưa đến mức yêu. Chỉ là hơn bằng hữu một chút.

Nếu hắn đối nàng có tâm, thì sẽ tự tìm đến nàng, còn nếu không, Lâm Nguyệt Hương biến mất cũng không có vấn đề gì lớn lắm. Thế gian này chỉ tồn tại Ngọc Linh Hương!

Lan nhi theo tự nhiên cắn cắn môi không nói, mặc dù nàng không muốn tiểu thư đau lòng nhưng thật sự đúng là Tĩnh vương không có nhận ra nữ nhân kia là thể diện! Nhưng nàng vẫn ần ần không muốn, khó khăn lắm tiểu thư mới động tâm mà lại để trôi qua như vậy. Đáng chết!

Không khí trong phòng có chút làm người ta hít thở không thông, may mắn Liễu Tử Viên đi vào phá vỡ sự trầm mặc này.

“Hương tỷ, Vỹ Thủy đã an bài xong rồi. Ba ngày sau chúng ta liền xuất phát.”

Ngọc Linh Hương gật đầu, mắt chăm chú nhìn quyển sách nhưng thần chí đã phiêu du nơi đâu. Lan nhi hiện lên hàng loạt dấu chấm hỏi to tướng, ngượng ngùng hỏi Tử Viên.

“Viên, chúng ta, đi đâu vậy?”

Từ Viên nhận ra Lan nhi mới về mới “ồ” một tiếng sau đó ôn tồn giải thích.

“À, Hương tỷ muốn tham dự đại hội võ lâm một cách quang minh chính đại nên chúng ta trở thành nhà tài trợ.” Nàng lạnh lùng tiếp thêm “Mặc dù vậy, tỷ ấy vẫn không quên bản chất thật sự của mình là gian thương nên đề đặt ra chiêu trò khuyến mãi, cùng quay số trúng thưởng trong tất cả các sản nghiệp ở Lạc thành.”

Lan nhi toát mồ hôi hột, cảm giác sao Từ Viên nói chuyện như có gai đâm mới tò mò hỏi.

“Viên, không phải là phần chủ trì lần này là người giải quyết đấy chứ?”

Lan nhi thật không ngờ nàng lại chạm vào nỗi đau của Từ Viên. Chính xác, Ngọc Linh Hương đúng là quang minh chính đại đi, vị trí cũng cao nhất, nhưng mà tất cả công việc đều vào tay nàng! Bởi vậy mới nói a, chức vụ càng thấp công việc càng nhiều. Nàng oán hận nhìn Ngọc Linh Hương.

“Phải rồi a, nhờ ai đó.” Ngửi khí mang nồng nặc mùi thuốc súng.

“Viên nhi, muội ồn quá đó. Ta làm sao chú tâm đọc sách.” Ngọc Linh Hương phẩy phẩy tay, không chút mất tự nhiên.

Lan nhi ho nhẹ, nhìn nhìn Từ Viên đang tức giận đến mức mắt sắp lòi ra, không chút lưu tình lật tẩy Ngọc Linh Hương.

“Tiểu thư, từ thời em sinh ra đến giờ mới biết tiểu thư hóa ra biết đọc sách ngược.”

Ngọc Linh Hương giật mình nhìn quyển sách, quả thực đúng là nàng đang cầm sách ngược. Mặt không hề đỏ lên, nàng cao giọng nói.

“Giờ em mới biết sao?”

Lan nhi cùng Từ Viên ôm bụng cười, nhưng mà cố nén chạy ra ngoài. Sau một khắc mới có thể đứng thẳng người. Từ Viên cố ra vẻ nghiêm túc nhìn Lan nhi.

“Có đúng là hần không nhận ra kia là kẻ thù thân?”

“Ừm.”

“Vậy cũng tốt, Hương tỷ ít ra cũng có thể lấy thân phận Ngọc cô nương tham dự đại hội võ lâm một cách quang minh chính đại. Ta đã điều tra, lần này quả thực nhiều người tham dự đến mức hàng trăm người phải đứng ngoài. Hơn nữa, là các nhân vật to lớn của Lục quốc ít nhiều tham dự, cũng không thiếu những kẻ khó tra ra, lại lịch thần bí. Tóm lại, loạn.”

Lan nhi trầm tư, hiển nhiên hiểu tại sao Ngọc Linh Hương không trở về, lần này có chút quái dị, lấy thân phận nhà tài trợ, vừa tự nhiên, vừa tránh không cần tham dự tranh đấu.

Một làn gió khẽ lướt qua. Hóa ra, thu đã tàn nhanh như vậy?

Long Phi nhìn Vũ Hiên trầm mặc không nhận được lên tiếng.

“Vương gia, vương phi đã tỉnh lại, sao ngài... có vẻ không được vui?”

Vũ Hiên trầm ngâm không nói. Lúc nàng tỉnh dậy, dường như đã khác trước rất nhiều. Không ngang bướng, không trí tuệ, lại có một chút gì đó tí mĩ ôn nhu như nhi nữ thường tình làm hần khó chịu.

“Long Phi, người có thấy vương phi có gì khác biệt?”

Long Phi gãi đầu gãi tai tựa hồ như rất khó nói, một lúc sau hần lắp bắp:

“Vương gia, thực ra lúc này nô tài có tiếp xúc, cảm giác dường như vương phi khác trước, còn mời nô tài vào uống nước. Nếu là ngày trước, chỉ sợ là bị quăng rở vào mặt.” Vừa nói, hần vừa toát mồ hôi. Lúc này Lan nhi cũng hừ hừ hần khiến hần cũng không được tự nhiên.

“Liệu nàng có đúng là vương phi?” Vũ Hiên lãnh giọng suy đoán.

“Ý vương gia là.....”

“Là trộm loan tráo phụng chứ còn sao nữa.” Thanh âm hào sảng vang lên. Ngay sau đó, thân ảnh lam y nam tử cũng đi vào. Hần cầm cây quạt ra vẻ phong lưu, quạt đến mức tóc bay tán loạn khiến Long Phi có cảm giác lam y như chó xù lông (Diễm ôi, ta chết mất!!!!!! ha ha.)

Vũ Hiên không quan tâm về căn rở của lam y mở miệng vàng ngọc.

“Ành, có biết chó xù lông ra sao không? Hiện tại cực giống người.”

Lam y nam tử khỏe miệng cười tươi nghe xong liền giật giật, trừng mắt nhìn Vũ Hiên. Sau đó lại nhìn hần mắt chớp chớp phong tình vạn chủng, tay đưa lên mắt gạt gạt.

“Vương gia, ta thật đau lòng. Trước giờ Ảnh luôn luôn chung tình cùng vương gia. Vậy mà người lại nói ta là chó xù lông? Hức..... người ta rất buồn a!”

Long Phi cố gắng lắm mới không nôn ra, còn Vũ Hiên đã miễn dịch hoàn toàn. Rõ ràng cái cảnh này xảy ra không biết bao nhiêu lần nhưng hần như cũ vẫn buồn nôn. Chắc, cái tên Ảnh này dường như thề phải làm vương gia tức giận thì hần mới vui vẻ. Đáng tiếc, vương gia không bao giờ tức giận.

Ảnh gạt gạt khỏe mắt nhưng không có tí nước nào thấm bực mình vì sao Vũ Hiên không tức giận nhưng cuối cùng đành đầu hàng, đi ra bàn cầm bình rót trà vào chén.

Vũ Hiên gõ gõ mặt bàn theo tiết tấu, mắt híp lại như suy nghĩ gì đó. Lát sau mở mắt trầm giọng nói:

“Trộm loan tráo phụng. Rất có khả năng.”

Ảnh vừa uống trà vừa giậm chân. Hần còn tưởng Vũ Hiên đã không hề biết tức giận, nhưng dường như vừa nãy là không có nghe hần nói. Hừ, đúng là “trọng sắc khinh bạn.”. Nhưng, vương phi này hần rất thương thức. Trước giờ hần chưa bao giờ chú ý đến một nữ nhân như vậy.

Vì nàng có chút thú vị.

“Nhưng mà nô tì bồi giá của nàng lại khẳng định nàng chính là tiểu thư mình.” Ảnh nhếch môi, về cột nhà lập tức biến mất.

Vũ Hiên hoang mang. Nhưng hần nhận thấy có điều gì đó không đúng. Thật sự.

“Vậy giải thích làm sao khi hần y nhân đã tốn công bày kế dụ hết ám vệ đi, thì nàng vẫn còn tại trong phòng. Dù đầu có thêm vết thương nhưng không nặng lắm. Thái y nói nàng có máu tụ nên bị mất trí nhớ. Nếu đã bày kế hoàn hảo như vậy thì giờ nàng hẳn nhiên phải chết.” Ảnh tiếp tục phân tích.

Vũ Hiên nhắm mắt.

“Có lẽ. Nhưng chúng ta chưa có cơ sở.”

Ảnh gạt gù, sau đó xua tay. “Quan tâm làm gì. Vương gia ngài nên nghĩ xem có nên tham dự đại hội võ lâm hay không?”

“Không đi không được. Cản vương, Trữ vương, Huyền vương, Thái tử, đến kẻ không tranh sự như Ngọc vương còn đi nữa là ta?”

Long Phi tặc lưỡi. Loạn thế có khác. Các vị vương gia không bao giờ bỏ qua cơ hội củng cố mở rộng thế lực.

“Ngày mai xuất phát.”

Sâu trong mật thất, Huyền Hoàng quỳ trước một nam nhân vận cẩm bào. Không khí có chút ngưng trọng. Huyền Hoàng nhìn tay hần toát mồ hôi nhưng cũng không dám ngừng đầu nhìn cẩm y nam nhân.

Lát sau cẩm y híp mắt, thanh âm lạnh lạnh.

“Nàng được cứu thoát bởi một người? Hơn nữa người đó còn biết Tử Mặc.”

Huyền Hoàng gật đầu:

“Dạ thưa chủ nhân. Vì vậy nô tài không thể giết nàng.”

Cẩm y nam nhân híp mắt. Không ngờ đằng sau nữ nhân này lại có cao nhân phù trợ. Ám sát mấy lần không thành, ít ra cũng cài được người vào.

“Thủ pháp người đó rất ngoan độc, mấy hắc y nhân được sai nán lại đều bị một phiến lá xuyên qua tim mà chết hết.”

“Hừ, một lũ vô dụng. Ra chịu hình cho ta.” Cẩm y hừ một tiếng.

Huyền Hoàng cúi đầu ra ngoài. Đáng ra ngay từ đầu nên giết nàng thì sẽ không phiền toái như vậy. Chủ nhân cũng sẽ không vì vậy mà tức giận.

Cẩm y nhìn bóng Huyền Hoàng đi ra nhú mày. Chuyện về Tử Mặc rất ít người biết đến, cao nhân kia chắc chắn thế lực không nhỏ. Có một ngày Tĩnh vương cũng sẽ nhận ra nàng ta là thể thân. Vì vậy hần phải đi trước một bước.

Giang sơn. Hai chữ có sức hút mãnh liệt khiến bao người đổ máu cũng muốn tranh giành.

Hoàng cung vẫn vậy. Ngoại trừ việc có thêm một Huệ nữ nhân cũng không ảnh hưởng lớn lắm. Tuy tân sủng này không có tâm cơ, nhưng cũng không thể tránh được sự ghen ghét.

Đại hội võ lâm diễn ra ngay cả Hoàng đế cũng quan tâm, phái Thái tử đến dự. Nhưng thực chất cũng vì Ngọc cô nương chính là chủ trì.

Tranh đấu giành ngai vàng dĩ nhiên cần có thế lực. Mà tiền bạc tuy họ không thiếu nhưng cần cho nhân sĩ thì vẫn rất cần. Ngọc cô nương chính là lựa chọn tốt nhất. Vừa có tiền tài, vừa có quyền lực, ai lôi kéo được nàng về phía mình, giống như đã chiếm một nửa thế thượng phong.

Huống chi, ba năm liền thần long thấy đầu không thấy đuôi, lần này lại xuất hiện, gây được tiếng vang không hề nhỏ. Ngọc cô nương, ba chữ trở thành một truyền kì.

Khiến người khác sùng bái, đồng thời cũng làm người ta ghen ghét.

Giang hồ đồn.

Ngọc cô nương phong hoa tuyết đại, còn xinh hơn Phiêu Linh, hoa khôi Phong Vũ lâu.

Giang hồ đồn.

Ngọc cô nương kinh bang tế thế, còn cường thế hơn nam nhân.

Giang hồ đồn.

Ngọc cô nương rất xấu xí, nên mới không dám lộ diện.

Giang hồ đồn.

Ngọc cô nương thực ra đã là một lão bà bà.

Giang hồ đồn, đồn nhiều đến mức không biết đâu là thực hư. Mỗi ngày có thêm bao nhiêu tin tức về Ngọc cô nương được xào nấu, truyền đi khắp các ngõ ngách của Vân Lạc quốc.

Nhiều đến mức đủ để làm thành một quyển sử thi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Cứu Người

Nhưng mà sử thi thì không thể bát nháo như vậy. Lan nhi trầm nghĩ.

Lúc này nàng cùng Tử Viên, tứ sắc và Ngọc Linh Hương nằm trong xe ngựa đến Lạc thành. Tiểu thư của nàng hủ bại đến mức, hết ăn rồi ngủ, hết ngủ rồi ăn. Ngoài 2 việc đó ra thì không có việc gì để làm.

Vết thương trên ngực đã đóng vảy với tốc độ thần kì. Tay cũng trắng nõn không tí vết.

Ngọc Linh Hương cầm li nước trái cây ép sẫm soi tứ sắc. Vỹ Thủy mặc lam y, Ngừ Lâm mặc lục y, Thư Nguyệt mặc hồng y, Ngân Phong mặc thanh y. Đường như quanh năm suốt tháng họ chỉ mặc mỗi màu của mình. Chắc.

“Tứ sắc, sao 4 người các ngươi luôn mặc một màu vậy?”

Bốn người nhìn nhau sau đó Ngừ Lâm chớp mắt nói: “Việc này còn cần phải hỏi hay sao? Chúng ta sinh ra tượng trưng cho 4 màu, dĩ nhiên mặc y phục cũng 4 màu đó.”

Ngọc Linh Hương triệt để câm miệng. Có nói cũng vô dụng.

“Các ngươi không sợ giang hồ nhận ra hay sao?”

Thư Nguyệt cười khê:

“Tiểu thư ngươi đúng là ăn no rừng mỡ. Cái danh Linh đàn tứ nữ là thuộc hạ của Ngọc cô nương bán đây ngoài tiệm tin tức kia kia. Vừa nãy, ta còn

nghe tin rằng Ngọc cô nương mới mọc một cái mụn ở giữa mũi.”

Lan nhi đang ăn liền phun hết vào mặt Ngân Phong cùng Vỹ Thủy khiến hai nàng cảm hận oán thán. Nàng chấp tay vái lạy xin tha thứ sau đó ho nhẹ lên tiếng:

“Thế này người ta cũng đủ để vẽ chân dung của tiểu thư rồi.”

Từ Viên dường như đã chờ rất lâu rồi, hưng phấn vỗ vào vai Lan nhi.

“Áy, cả ngày nay mới nghe người nói một câu có ý nghĩa.” Sau đó lục tìm trong hành lí một tờ giấy, thần bí nói.

“Chắc, đúng là đã có chân dung của tỷ a. Ta đã sớm mua về nhưng quên mất.”

Nói rồi trải rộng ra. Lập tức một thân hình mập ú, mặt đầy tàn nhang, có một cái mụn to đùng chính giữa mũi đập vào mắt 7 người.

Trầm mặc. Trầm mặc. Trầm mặc.....

Sau đó.....

“Ha ha ha ha ha.....”

6 người ngoại trừ Ngọc Linh Hương lẫn ra cười. Nàng đen mặt. Có họa cũng đâu cần quá đáng vậy chứ? Sao nàng thấy bức tranh này vẽ tú bà thì giống hơn.

Lan nhi lau nước mắt, miệng không ngừng cười, nói.

“Tiểu thư, âu cũng là chuyện thường tình a. Lần này đúng là thu hoạch không nhỏ.”

Vỹ Thủy trước giờ là người lạnh lùng nên chỉ cười một chút sau đó lấy lại bình tĩnh, khụ một tiếng.

“Tiểu thư yên tâm, Thủy nhi nhất định giải quyết triệt để.....”

“Bằng cách in thêm một nghìn bản làm trang bìa cho Nhật Nguyệt báo.” Ngân Phong mặt không đỏ tim không loạn, thần sắc đương nhiên tiếp lời.

Lại một tràng cười nổ ra. Ngọc Linh Hương nắm chặt tay, kìm nén xúc động muốn giết 6 nữ nhân này. Bỏ đi, là bọn họ cố tình để cho bức họa này công khai thì có.

Nàng cũng lười so đo, họ muốn nghĩ sao thì tùy, vì vậy chỉ nhẹ nhàng bằng quơ.

“Truyền tin cho ta, Ngọc cô nương luôn luôn chỉ mặc hoàng y. (áo vàng). Đưa vào tin tức chính xác.”

Ngữ Lâm “ạ” một tiếng sau đó tiếp tục cười.

Tiếng cười thanh thúy rộn ràng cả góc trời. Ngọc Linh Hương ngẩng mặt nhìn trời. Liệu giây phút này còn bao nhiêu? Gió khẽ lay động mang theo mùi liên hoa nhẹ nhẹ.

Từ kinh thành đến Lạc thành mất ba ngày đi đường. Thật ra cũng không phải đường xa, mà là Lạc thành nằm dưới chân núi Thương Ngọc, muốn đến Lạc thành trước hết phải đi qua Thương Ngọc, đường đi trong núi lại rất khó nên mới mất nhiều thời gian.

Còn tại sao Lạc thành được chọn làm nơi diễn ra Đại hội võ lâm thì cũng bởi vì năm xưa, Lạc thành là chỗ an nghỉ của sư tổ sáng lập ra Thương Ngọc sơn trang. Thương Ngọc sơn trang có nền tảng lịch sử gần 200 năm, cho ra các thế hệ anh tài kiệt xuất, hầu hết các minh chủ võ lâm đều từ đây trở ra.

Nhưng một năm trước chẳng may bị Lưu Quy cùng Lưu Diệp khống chế, những tướng thất thế nay Lưu Quy chết vội vàng đem người trong dòng tộc ra tranh. Hiện nay con trai trưởng đời thứ 51 là Thương Huỳnh võ nghệ tài giỏi, công thêm có trí thông minh, quản lí rất tốt Thương Ngọc sơn trang.

1 năm ròng bị Lưu Quy bòn rút tiền của nên thế lực Thương Ngọc sơn trang ngày càng đi xuống mới bắt buộc phải giao quyền chủ trì vào tay Ngọc cô nương, nếu không bọn họ cũng muốn tự mình đề đạt.

Lạc thành cũng như tên, nhân dân ăn ở an cư lạc nghiệp, Thương Ngọc sơn trang cũng không hề cậy quyền lực mà áp bức, ngược lại còn bảo vệ rất nhiều nên cuộc sống nơi đây sung túc hơn kinh thành.

Những lời này Ngọc Linh Hương nghe từ miệng Vỹ Thủy. Từ Viên cùng Ngân Phong và Ngữ Lâm không biết tại sao Nam Phong các xảy ra chuyện nên đành trở về. Chỉ còn lại nàng, Lan nhi, Vỹ Thủy và Thư Nguyệt.

Ngọc Linh Hương nằm trên đệm hơi khó hiểu. Rốt cuộc là năm xưa Lưu Quy đã dùng cái gì để khống chế Thương Ngọc sơn trang? Chắc chắn cùng việc Từ Lan từ có liên quan. Đầu có điểm đau, Lan nhi vội đem bát thuốc cho nàng uống.

Bỏ vào miệng một viên mứt quả cho đỡ đắng, nàng cố nén cảm giác lợm giọng.

“Thủy nhi, điều tra được gì về Từ Mặc?”

Vỹ Thủy nghe nàng gọi, xem xét giấy tờ một lát mới lên tiếng.

“Thực ra đây không phải là tên người, mà là một tổ chức. Tổ chức này giống như là từ thiện vậy, chuyên may mặc, phân phát đồ ăn cùng dạy chữ cho trẻ em nghèo không có tiền đi học. Những thứ em biết chỉ có vậy.”

Ngọc Linh Hương trầm ngâm giây lát sau đó hỏi tiếp:

“Vậy có tìm được người đứng đằng sau?”

“Dạ, theo Trữ tin các điều tra được, thì chủ nhân là của một thương nhân rất giàu có, trước từng làm quan nhưng lại xin từ quan trở về buôn bán. Hàng tháng phu thê họ đều lên miếu quan âm để cầu phúc, làm việc thiện để cầu xin có một đứa con.”

Linh Hương gật đầu. Như vậy cũng không có gì đáng ngờ lắm. Nhưng tại sao Lịch Tuyệt Tình lại nói giống như là làm việc bất lương vậy.

“Từ Mặc ở núi Thương Thủy, cạnh Thương Ngọc, cách một con suối, người dân ở đó rất nghèo. Nhờ thương nhân đó mà cuộc sống cũng sung túc lên.”

“Ừm.”

Nàng trầm mặc, nếu có ý định lợi dụng cũng nên chọn nơi đông người. Chỗ đó cách xa kinh thành, có muốn xây dựng cơ sở ngầm hay gì đó cũng rất khó điều động. Hẳn là một cơ sở bình thường. Chắc là nàng đã quá đa tâm.

Đột nhiên bên tai truyền đến thanh âm đao kiếm, nàng nhú mày. Phu xe cũng khó xử nói:

“Tiểu thư, phía trước có rất nhiều người hỗn tạp. Dường như là xảy ra đánh nhau.”

Nàng không lên tiếng, Thư Nguyệt hiểu ý nói:

“Cứ đến xem đi.”

Tiếng hỗn loạn càng lúc càng gần, không khí cũng có mùi máu tươi tanh nồng. Lan nhi cùng Vỹ Thủy và Thư Nguyệt vội đeo khăn che mặt sau đó đi ra xem tình hình.

Tuy khó nhìn nhưng ba người vẫn nhìn rõ một đám hắc y nhân đang vây khốn một Lam y nam tử. Gần như thuộc hạ của hắn đều không còn mà thân mình cũng có một vết đao chém. Hắc y nhân lạnh giọng giễu cợt:

“Tốt nhất hãy đầu hàng đi. Giao bảo vật ra.”

Lam y nam tử nhú mày một chút sau đó vừa tránh đao kiếm vừa nói:

“Hừ. Năm mơ.”

Một hắc y nhân nhìn thấy xe ngựa của Ngọc Linh Hương đi đến vội vàng kinh hô:

“Có người.”

Hắc y nhân cầm đầu nhìn xe ngựa kia rõ ràng thuộc gia thế quyền quý, bọn hắn cũng không muốn dây dưa, bèn truyền âm đến:

“Xe ngựa đằng kia biết thời thế hãy quay đầu lại, chúng ta cũng không muốn lạm sát người vô tội.”

Lan nhi nhảy xuống ngựa hừ một tiếng, liếc nhìn hắn:

“Không muốn lạm sát người vô tội, vậy nam tử kia là người có tội?” Nói rồi chỉ tay về phía lam y.

Hắc y nhân lạnh mặt:

“Tiểu cô nương, người vất mũi chưa sạch, nếu thức thời hãy trở về nhà đi. Nếu không chúng ta không khách khí.”

Nói rồi kiếm càng lúc càng ngoan độc phóng về phía lam y. Chủ tử đã nói, hắn không chịu giao ra bảo vật, cũng có thể bắt sống mang về, từ đầu trở xuống mất phần nào cũng không sao.

Vỹ Thủy lạnh nhạt nhìn bọn họ giao chiến, có lẽ, nam tử kia sắp không xong.

Đang định mở miệng hỏi Ngọc Linh Hương thì thanh âm nàng đã lười nhác vang lên.

“Lan tỷ tỷ, thật ồn ào nha. Như vậy ta làm sao chuyên tâm đọc sách a?”

Hai bên giao chiến nghe tiếng nàng thì quay đầu lại. Thanh âm này tưởng như là lạnh nhạt, nhưng lại mang nặng sát khí, thậm chí có chút cao giả quyền quý. Một thuộc hạ của lam y nam tử khẽ ghé vào tai hắn:

“Thiếu gia, hãy lợi dụng lúc này, bọn nô tài đang kéo chân bọn chúng, ngài hãy nhanh chóng trốn thoát.”

Lam y lắc đầu tỏ ý không chịu: “Không được, A Quý, ta há có thể bỏ lại các người?”

Hắc y nhân cầm đầu trầm mặt xuống, không ngờ trên xe lại là một nữ tử, như vậy hắn nên giết để trừ hậu họa.

“Rượu mời không muốn lại muốn rượu phạt? Được giết nữ nhân kia cho ta.”

Lam y nam tử nghe vậy vội hướng đến chỗ nàng lên tiếng, thanh âm có phần cảm kích:

“Cảm ơn cô nương có lòng giúp, nhưng bọn chúng rất hung ác, cô nương nên rời đi thì hơn.”

Lan nhi cùng Thư Nguyệt tỉnh mở miệng lại bị Vỹ Thủy ngăn lại. Trong xe, Ngọc Linh Hương xoay xoay sợi dây chuyền trong tay ưu nhã nói:

“Thủy nhi, Lan nhi, Nguyệt nhi, xem ra chúng ta chắc sắp chết rồi a. Nhưng mà trước khi chết cũng nên dốc hết sức đứng không nhĩ?”

Ba người nghe vậy rất cung kính cúi đầu nói: “Dạ, tiểu thư.”

Sau đó phi thân đến, Vỹ Thủy cười lạnh:

“Hừ, câu ‘rượu mời không uống muốn uống rượu phạt’ e rằng phải nhường các người rồi.”

Mỗi chiêu đều ra tay ngoan độc khiến cho hơn nửa hắc y nhân đến chết cũng không biết tại sao mình chết. Hắc y nhân cầm đầu sợ hãi, hắn rút cuộc đã gặp phải cao nhân phương nào vậy.

Lam y nam tử cùng A Quý ngạc nhiên đứng một bên nhìn. Sau đó lại không tự chủ liếc về chiếc xe ngựa. Nữ nhân này thuộc hạ còn tài giỏi như vậy không biết võ công nàng sẽ cao như thế nào nữa?

Thư Nguyệt cảm đạo kẻ lên cô hắc y nhân cầm đầu, khiến hắn run sợ mồ hôi chảy ròng ròng, miệng kêu gào:

“Cô nương tha mạng, cô nương tha mạng.”

Vỹ Thủy lạnh nhạt lên tiếng:

“Nói, người là do ai sai đến?”

“Dạ, tiểu nhân thật sự không biết. Tiểu nhân chỉ là được thuê đến để giết vị công tử kia thôi.”

Thanh âm Ngọc Linh Hương lại lần nữa truyền đến.

“Thủy nhi, không tra được gì đâu.”

Thư Nguyệt nghe vậy liền gạt đầu một kiếm đâm chết hắc y nhân. Lan nhi móc từ trong áo ra kim sang được cùng đan hoàn đưa cho lam y nam tử.

“Công tử, tiểu thư ta có lòng mong nhận lấy.”

A Quý cảm ơn sau đó cầm đến băng bó cho lam y nam tử. Lam y thấy vậy, ho khẽ ngượng ngừng nói:

“Cảm tạ cô nương tương trợ. Cho ta gửi lời cảm ơn đến tiểu thư cô nương.”

Lan nhi gạt đầu, phiêu dật phi thân đi cùng với Thư Nguyệt và Vỹ Thủy vào trong xe ngựa. Vỹ Thủy nói vọng ra:

“Công tử bảo trọng.”

“Cô nương bảo trọng.” Hắn gọi với theo thấy xe ngựa đã nhanh chóng rời đi.

Màn che phấp phới bay đường như để lộ ra một dung nhan xuất thần. Lam y ngẩn ngơ nhìn theo cho đến khi A Quý với tay quơ quơ trước mặt hắn.

“Thiếu gia, người không sao chứ?”

Hắn đỏ mặt nhẹ giọng trách mắng: “Dĩ nhiên, ta làm sao?”

A Quý cười cười: “A Quý biết ngài đã mắc bệnh tương tư rồi. Nhưng mà tiểu thư kia thật sự xuất thần. Cũng may có nàng cứu giúp, nếu không thiếu gia đã xảy ra chuyện.”

“Phải. Đường đó là đến Lạc thành, có lẽ nàng tham dự Đại hội võ lâm.” Lam y ngẫm nghĩ.

“Biết đâu công tử lại gặp nàng?”

Lam y gật đầu, mong rằng là như vậy. Nếu có thể, hắn rất muốn gặp lại nàng. Một phần là vì muốn cảm tạ ơn cứu mạng, một phần vì...

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Lăng Thi Huyền

Lạc thành mỗi năm tổ chức võ lâm minh chủ, các quán trọ đều đông nghịt người. Hiển nhiên các vị có gia thế quyền quý không thiếu phòng, vì họ vung tay không biết bao nhiêu bạc cho vừa.

Quán trọ Thủy Tịch.

Một chiếc xe ngựa xa hoa đỗ lại. Mọi người nhìn thấy 3 nữ nhân y phục hoa lệ bước ra không khỏi xuýt xoa. Không biết họ lại là thiên kim nhà nào đến du ngoạn đây? Một hồi suy đoán lung tung diễn ra nhưng lại thấy họ vừa đi xuống liền cung kính đứng lại.

Một bàn tay trắng ngọc khẽ gạt màn che đặt lên tay của hồng y nữ nhân đứng bên phải. Nàng vừa đi xuống liền hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Thế nào là không xa hoa mà vẫn tuyệt sắc? Nữ nhân này chỉ mặc hoàng y điểm nhẹ vài bông hoa trên thân váy, dáng người cong cong yếu điệu như liễu.

Thế nào là trang nhã mà phiêu dật đến xuất thần? Tóc nàng được vấn nhẹ, buông lơi xuống hai bên vai sóng sánh quyến rũ. Màng sa màu vàng che đi phương dung chỉ nhìn thấy cặp mắt to tròn, tràn ngập phong tình, nhưng lại lộ ra một vẻ gì đó lạnh lẽo thoáng qua.

“Trời đất, từ lúc sinh ra đến giờ ta mới được gặp một giai nhân động lòng người như vậy?” Một nam nhân hoàn hồn lại ngốc lăng nói.

“Quả thực là mỹ mạo.”

“Còn có phần xuất thần hơn đệ nhất mỹ nhân Thẩm Hi Nhược?”

“...”

Hồng y nữ nhân tuy cũng đeo mạng sa nhưng nhìn ra được là một nữ nhân thanh tú. Thanh âm uyển chuyển vang lên:

“Tiểu thư, chúng ta vào?”

Lúc này mọi người mới nhận ra rằng ba nữ nhân kia không phải là thiên kim nhà nào, mà chính là nô tì của Hoàng y nữ nhân liền bên hoàng. Mỹ nhân như vậy từ trước đến giờ nhân sĩ giang hồ chưa từng gặp qua a. Không lẽ là công chúa nước khác? Cũng có thể. Cừu chỉ cùng phong thái của nàng xác thực chính là cốt cách của Hoàng tộc.

Hoàng y nữ nhân bằng quan sát cả ánh mắt đổ vào người mình, thanh âm trong trẻo như suối nguồn:

“Vào đi.”

Phía trên lầu các đối diện có 5 nam nhân cùng thưởng rượu. Ngọc vương Thượng Quan Vũ Ngọc nhìn thấy Hoàng y nữ nhân nhất thời thất thần một chút sau đó cười nhẹ.

“Thật sự là vu vật nhân gian.”

Cần vương Thượng Quan Vũ Tịnh không nói, chỉ lặng lẽ uống rượu. Ánh mắt đảo qua Hoàng y nữ nhân cũng chỉ là chớp lát.

Thái tử Thượng Quan Vũ Thanh chợt ẩn hiện bóng dáng một người nhưng sau đó vội lắt đầu. Nàng không hề yếu điệu như nữ nhân kia. Nàng chính là cao ngạo, lạnh lùng.

Hắn lắc lắc chén rượu.

“Đúng là có điểm dễ nhìn hơn Thẩm Hi Nhược, phải không Ngũ đệ?”

Chuyện đệ nhất mỹ nhân Thẩm Hi Nhược yêu thích Trữ vương gia thì ai cũng biết, nhưng đáng tiếc Trữ vương gia lại là kẻ phong lưu. Có rất nhiều cơ thiếp cùng phi tần nhưng lại trọng vị chí chính phi. Thẩm Hi Nhược mong muốn vị trí chính phi kia, cũng không ngại ngần lễ giáo theo đuổi nhưng Trữ vương lại thẳng tay cự tuyệt.

Trữ vương nhấc li rượu uống một ngụm tựa tiểu phi tiểu.

“Xác thực là mỹ hơn.” Nhưng mà chưa đủ khiến hân rung động.

“Nhưng sao nhìn đệ lại bàng quan như vậy?” Thái tử có chút bất ngờ.

Tĩnh vương nhắc chén rượu lên, mắt vẫn nhìn Hoàng y. Từ đây chỉ thấy phía sau lưng nàng, nhưng lại có phần rất giống Nguyệt Hương. Hân cười giễu, nàng sao có thể xuất hiện ở đây? Tuy nữ nhân kia là giả mạo, hân cũng không dám manh động huy động người đi tìm nàng. Chỉ nghe tin tức báo lại không có người nào chết hân đã thăm thờ phào. Ít nhất nàng không có nguy hiểm. Hân là đám người kia muốn giữ nàng lại uy hiếp hân. Hân cũng chỉ có thể coi như không biết nữ nhân trong phủ là giả mạo mà từ nàng ta truy ra kẻ đứng đằng sau.

Trữ vương ngửa người trên ghế, đáng về hủ bại hết sức.

“Đại ca, mỹ nhân như vậy chiếm được sẽ khiến người ta oán thán. Người khác tưởng đệ ép buộc nàng chắc chắn mọi tìm đệ. Đệ tuy phong lưu nhưng không muốn thành quỷ dưới hoa mẫu đơn.”

“Khụ, khụ.....” Ngọc vương gia bị sặc vì rượu, khê ho mấy tiếng. Chắc, may mà ngũ đệ hân vẫn chưa mắc bệnh hoa liễu a. Nhưng lời đó cũng nói được.

Đột nhiên Hoàng y nữ nhân quay người về phía đối diện, giống như vô tình mà lại như cố ý lướt qua tầm mắt 5 người trên lầu. Mâu quang long lanh quyến rũ, trông mắt khê đảo nhẹ như đang cười sau đó đi vào nhà trọ để mặc 5 người với những sắc thái cảm xúc khác nhau.

Bất chợt, trong phút quay người đó một bóng áo hồng lại không may va vào người nàng.

“Phịch.”

Hồng y nữ nhân nhất thời ngã xuống về mặt cực kì tức giận, hất tay nỏ tì định đỡ mình mà tự thân đứng dậy, không nói gì trực tiếp vung tay đến. Hoàng y nữ nhân. Nhưng Hoàng y nữ nhân ngay cả chớp mắt cũng không có, gần như để mặc bàn tay của nàng ta đánh vào mình.

Cái tát mang theo hung hãn.

Thật không ngờ còn chưa chạm được đến mạng sa của Hoàng y nữ nhân liền đã bị giữ lại!

Lan nhi nhìn không ra biểu tình gì hết nắm lấy tay của Hồng y nữ nhân. Dám đánh tiểu thư của nàng. Đúng thật là không biết trời cao đất dày là gì!

Hồng y nữ nhân tức giận rút tay về sau đó lại vung tay lên lần nữa. Cũng như lần trước lại bị Lan nhi chế trụ. Nàng ta tức giận kinh hô:

“Ngươi là ai mà dám ngăn bôn tiểu thư? Tiện tì đáng chết!”

Vỹ Thủy cùng Thư Nguyệt hiển nhiên nhận ra nữ nhân này nhưng chỉ lặng lẽ một bên. Tiểu thư không nói, bọn họ há có thể ra tay.

Người qua đường thấy tình thế căng thẳng, không ít người không thích thị phi liền chạy cho nhanh, còn lại đều vây quanh bọn họ trông chờ sự tình tiếp theo. Hồng y nữ nhân ai mà không biết. Hàng năm đại hội võ lâm năm nào nàng cũng tham dự, cũng gây ra không ít chuyện thị phi.

Lăng Thi Huyền.

Tiểu thư duy nhất của Lăng gia, tài phú một phương ở Kim thành ngay cạnh Kinh thành đế đô. So về tài lực nào ai dám đấu cùng Lăng gia? Hơn nữa Lăng Thi Huyền còn là viên minh châu trong tay Lăng lão gia. Đắc tội nàng thì sống không được, chết không xong a!

Lăng Thi Huyền tức giận nói:

“Mau bắt lấy bốn con tiện nhân kia cho ta. Dám đụng ngã bôn tiểu thư?”

Thủ vệ của nàng nghe vậy có chút e ngại nhưng tiểu thư đã nói thì nhất định phải làm. Tiểu tổ tông này gây chuyện cuối cùng chỉ có bọn hân gánh! Bọn hân vội vàng xông lên bắt 4 nàng.

“Lăng tiểu thư, không ngờ một cô nương như ngươi lại điều ngoa xảo trá đến như vậy?” Thanh âm hùng hậu vọng đến.

Tất cả mọi người quay về nơi phát ra tiếng nói, liền ngay lập tức ngậm miệng lại lui thành 2 bên rõ rệt. Một nam nhân cao lớn, mày kiếm sắc sảo, tuy không có vẻ đẹp của một mỹ nam tử nhưng ánh mắt của hân lại khiến người ta cảm thấy ôn hòa.

Lan nhi nói nhỏ vào tai Ngọc Linh Hương: “Tiểu thư, là Thương Huyền.”

Ngọc Linh Hương gật đầu. Nàng chưa từng gặp hắn, nhưng lúc này nhìn thấy liền biết hắn thật sự rất có tiền đồ. Nếu khi xưa hắn lên làm Minh chủ võ lâm cũng sẽ không có một đoạn bi kịch. Từ Lan cũng không cần phải chết! Nàng than nhẹ trong lòng.

Điều không ngờ nhất chính là Lăng Thi Huyền lại khôi phục một bộ dáng ôn nhu, hiền lễ. Nàng chạy đến chỗ Thương Huỳnh nũng nịu nói:

“Huỳnh, chàng không biết đâu, bốn nữ nhân đó ăn hiếp ta.”

Dân Lạc Thành sớm đã quen với bộ mặt giả dối của vị Lăng tiểu thư này. Nàng ta rõ ràng là nữ nhân nhưng không hề biết lễ tiết, luôn luôn động tay động chân, ôm chầm lấy Thương Huỳnh. Tuy rằng nàng là thích hắn, nhưng nếu hắn chấp nhận chỉ e là cả đời không chịu nổi tính tình nàng ta.

Thương Huỳnh khẽ đẩy Lăng Thi Huyền, thấy bốn nữ nhân theo tay nàng chỉ. Nhìn đến Ngọc Linh Hương liền lóe ra một tầng kinh diễm. Lăng Thi Huyền thấy hắn nhìn Ngọc Linh Hương liền bất mãn.

“Huỳnh, nàng ta đẩy ta ngã a!”

“Lăng tiểu thư, xin cô nương hãy tự trọng một chút.” Hắn thừa biết tính tình nàng ta. Nói người khác bắt nạt nàng thì là chuyện có một không hai a. Hơn nữa, nữ nhân kia cho hắn một cảm giác đậm nhiên như mai. Nàng lạnh lùng đứng đó không để ý đến Lăng Thi Huyền cũng đủ chứng minh bị nàng ta quấy phá.

Lan nhi lạnh lùng mà trào phúng nhìn Lăng Thi Huyền, khẽ môi giương lên:

“Hừ, ta còn chưa trách ngươi đụng tiểu thư ta thì thôi. Ngươi đi đồ lỗi cái gì?”

Lăng Thi Huyền bản tính được nuông chiều nên rất hống hách, hừ lạnh một tiếng:

“Hừ, chẳng lẽ 4 tiện nhân các ngươi chưa nghe đến Lăng gia, ta chỉ cần bảo cha ta, các ngươi liền chết không có chỗ chôn.”

Vỹ Thủy không biết từ lúc nào đem từ trong quán trọ ra một chiếc ghế và một tách trà. Ngọc Linh Hương ưu nhã ngồi xuống, cầm tách trà khẽ thổi cho nóng, giống như không hề quan tâm Lăng Thi Huyền là gì.

“Ồ, quả thực là hoa hồng có gai.” Ngọc vương híp mắt nhìn nàng.

Lăng Thi Huyền chưa bao giờ phải chịu bị người khác khinh rẻ như vậy, nhất thời lửa giận bốc lên quanh đầu, một lần nữa sai thủ vệ đến đánh các nàng nhưng bị Thương Huỳnh trầm mặt ngăn lại.

“Lăng tiểu thư, đây là Lạc thành, Thương Ngọc sơn trang không muốn xảy ra xô xát.” Nhưng ánh mắt hắn lại rơi trên người Ngọc Linh Hương có phần nhu hòa đến khó tin. Nàng từ đâu đến? Nếu có thể hắn rất muốn hướng nàng cầu hôn sự. Trước giờ chưa có một nữ tử nào có thể tác động đến lòng hắn.

Lan nhi không hề khách khí nói tiếp:

“Hừ, giết được thì hăng nói.”

Lăng Thi Huyền bị Thương Huỳnh dọa sợ nhưng sau đó lại nghe Lan nhi chọc tức, lại thét lên:

“Bốn tiểu thư chính là viên minh châu của Lăng gia. Tiện nhân ngươi dám đắc tội ta, ta sẽ khiến tam tộc các ngươi đều phải chết.”

Thương Huỳnh càng ngày càng chán ghét tính tình Lăng Thi Huyền đang định lên tiếng thì đột nhiên thanh âm trong trẻo của người trầm mặc này giờ Ngọc Linh Hương lại vang lên.

“Ân? Tam tộc nhà ta đều phải chết?”

“Đúng vậy.” Lăng Thi Huyền ngạo mạn gật đầu, vẻ kiêu ngạo hiện rõ trên mặt.

Ngọc Linh Hương đặt tách trà xuống, sau đó phất tay gọi Vỹ Thủy, thanh âm tuy nhẹ nhàng nhưng lại rõ ràng truyền đến tai từng người.

“Thủy nhi, ta muốn chiều nay không còn thấy một cửa hàng nào mang danh nghĩa Lăng gia.”

Nàng nói bình thản như : “Hôm nay trời có đẹp không?” khiến cho mọi người càng lúc càng tò mò về thân phận nàng. Hơn nữa..... sản nghiệp của Lăng gia trải rộng khắp Kim thành, nói đẹp là đẹp hay sao? Trừ phi nàng chính là phú khả địch quốc, nắm giữ toàn bộ mạch kinh tế của Vân Lạc quốc.

Lăng Thi Huyền ngửa đầu cười to. Đúng là chuyện đáng cười nhất trong ngày a. Hừ, tiện nhân kia nói cũng không hề biết suy nghĩ. Lăng gia bị hủy chỉ trong một buổi sáng hay sao? Nực cười, nực cười.

5 người ở tửu lâu đối diện hứng thú nhìn nàng. Trữ vương đảo mắt nhìn hoàng y sau đó cười khê.

Thái tử nhíu mày.

“Hừm, nữ nhân này cũng thật mạnh mẽ.”

“Lá gan xác thực rất lớn.” Ngọc vương nhắc li rượu.

Vũ Hiên nhìn ánh mắt Trữ vương cũng hiểu ra. Nhưng trong tâm lại thoáng một trận hoảng hốt không hiểu rõ. Dường như đã từng rất quen với đôi mắt trong veo kia.

“Đĩ nhiên gan lớn mới thành đại sự. Chẳng lẽ 2 huynh không nhận ra gì hay sao? Nàng đúng là có thể diệt toàn bộ Lăng gia.”

Cần vương hơi cứng người lại, song lại tiếp tục uống rượu như không có việc gì xảy ra. Ngọc vương nhìn kĩ lại, sau đó cũng cười nhẹ.

“Đáng tiếc a, nữ nhân như vậy mà ta lại chẳng thể động vào. Nhưng mà xác thực lọt vào mắt xanh của nàng thì không hề lo đời.”

Trữ vương tủm tỉm cười nhưng lại toát ra một tia hàn khí nhìn gương mặt ngây ngốc của Thái tử, cong môi nói:

“Nàng nói được dĩ nhiên làm được. Chỉ là có chút không ngờ Ngọc cô nương lại là một nữ nhân phong hoa tuyệt đại như vậy.”

Ngoại trừ thái tử giật mình, 3 người kia tâm cũng chỉ hơi gọn sóng. Nếu nàng đã muốn diễn kịch thì tại sao bọn hắn lại không thể xem?

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Bức Họa

Tại một trà lâu khác, một bạch y nam tử chống tay lên ghế, tay còn lại vân vê chiếc nhẫn dương chi bạch ngọc trên tay. Ánh mắt nhìn về phía Ngọc Linh Hương thâm sâu tựa biển, chứa đựng nhu tình lớn lao.

Một hắc y nam tử đi vào mang theo giấy vào mực đến, cung kính đặt trên bàn rồi lặng lẽ đứng phía sau bạch y. Một lát sau thấy bạch y lẩm bẩm:

“Nàng vẫn luôn như vậy, cao ngạo thanh khiết.”

Hắn nhắm mắt tựa hồ như thấy một nhan sắc khuynh thành, mỹ mạo chi tư. Lúc nàng cười rộ lên như đình hương nở, đẹp đến khiến hắn ngừng hô hấp. Đột nhiên mở mắt ra, thanh âm có phần hơi lạnh đi:

“A Khiêm, mài mực.”

Hắc y tên A Khiêm gật đầu, nhanh tay mài mực cho hắn. Bạch y liếc nhìn bóng dáng nàng mỉm cười nhẹ như sương khói, cầm lấy bút lông chấm mực, ưu nhã vung bút.

Một khắc sau, (15 phút), hắn thông thả nhìn lại bức họa, khóe mắt đột nhiên chảy ra một giọt lệ thấm vào giấy. Tâm trào dâng đau đớn khó tả, hắn đặt bút xuống, tay nắm lấy bánh xe lăn, tự thân đi ra ngoài. (Hề hề, cả nhà đoán được là ai đúng không?) A Khiêm xoay người lại nhìn bức họa mắt lóe lên kinh diễm, sau đó lập tức đuổi theo bạch y.

Một làn gió khẽ lướt qua, bút lông giữ bức họa hơi chao đảo rồi rơi xuống đất. Không còn gì ngăn cản, bức họa giống như có linh tính cuốn theo làn gió, phát phơ bay qua trà lâu hướng đến phía Ngọc Linh Hương.

Thư Nguyệt linh tính nhanh nhảy lập tức quơ kiếm nhưng nhận thấy đó là một bức họa vôi vàng thu tay. Nắm lấy tờ giấy nhìn kĩ, khóe mắt nàng dâng lên kinh ngạc, vôi vàng đưa đến chỗ Ngọc Linh Hương, thấp giọng nói:

“Tiểu thư...”

Ngọc Linh Hương thấy giọng nàng có phần khác lạ, nhẹ nhàng cầm tờ giấy trải ra xem, trong khi Lan nhi cùng Lăng Thi Huyền đầu vô mồm, đang dần tiến đến động đao kiếm.

Trong bức họa là một nữ tử phong tư yếu điệu, mặc bạch y thanh thuần, đang đưa tay đón lấy từng cánh hoa bay đầy trời. Trông giống như là...

Hoa đình hương.

À, phải là bạch đình hương.

Nhưng mà nữ tử này không cười, vẻ mặt đượm buồn càng khiến thần thái thêm quỵen rũ, khiến người ta không nện được hảo hảo tiến đến che chở, an ủi nàng. Mưa phùn lất phất quét qua khiến nàng phứt chốc tưởng như là tiên tử lạc phàm.

Là ai? Ai có thể vẽ được bức họa này. Nữ tử trong bức họa chính là..... Dù cho khuôn mặt nhìn nghiêng này có phản trường thành hơn vẫn khiến nàng có thể nhận ra đây chính là thân thể của nàng.

Phía dưới cùng, nét chữ cứng cáp mà lại nhu hòa động lại, tuy nhòe đi nhưng đột nhiên khiến tim nàng như co thắt lại.

“Đinh Hương chi luyện.

Dư Nhực.”

Dư Nhực! 2 chữ khiến nàng nhớ đến một bóng hình thanh khiết như tiên nhân! Hấn vì nàng mặc bạch y, hấn vì nàng sợ lạnh mà hàng đêm ôm nàng, hấn vì nàng bất chấp tuyết rơi mà lên núi tìm băng sơn tuyết liên, hấn vì nàng làm mọi thứ. Từng đợt hình ảnh lóe qua khiến tim nàng càng lúc càng đau. Dư Nhực, Dư Nhực.....

Một giọt nước mắt rơi xuống, thấm đẫm vào chữ “Nhực” khiến vết mực nhòe đi không còn nhìn rõ, nhưng lại cắm sâu vào lòng nàng.

“Đinh Hương, tin huynh, bất kể là muội làm việc gì, huynh đều ủng hộ, gánh vác thay muội.”

“Đinh Hương, đừng lo, lúc huynh không ở cạnh muội, thanh thuần ngọc sẽ giữ ấm cho muội, muội sẽ không sợ lạnh nữa.”

“Đinh Hương, hấn không có yêu muội, sao muội không tin huynh. Hấn chỉ lợi dụng muội mà thôi.”

Đột nhiên, một hình ảnh khê lướt qua. Nam nhân ấy tóc bay tán loạn, ôm một nữ nhân mình đầy máu, bạch y bị nhiễm máu mà trở thành màu hồng, khoe miệng lảm bảm bị thương, nước mắt không ngừng rơi.

“Đinh Hương, chờ huynh. Sơn cùng thủy tận, huynh sẽ luôn bên muội. Cho dù muội không cần huynh, đánh đuổi huynh, huynh vẫn sẽ ở cạnh muội. Chấp tử chi thủ.... Dữ tử giai lão.....”

Hình ảnh mờ dần khi khoe miệng hấn từ từ chảy máu, vương lại nụ cười giải thoát. Thân hình trắng tấp ngã xuống.

Dư Nhực!

Đáy lòng nàng đau đớn thốt lên một tiếng! Hai mắt đột nhiên nhắm lại rồi ngã xuống.

Vỹ Thủy thấy vậy hoảng hốt đỡ nàng lại.

“Tiểu thư, Lan nhi... Lan nhi.....”

Ngọc Linh Hương chìm vào mơ hồ, bên tai vang lên nhưng thanh âm hỗn tạp. Ba người vội đỡ nàng vào trong nhà trọ, bỏ mặc Lăng Thi Huyền cùng đám người ngờ ngác đằng sau. Bức họa trên tay rơi ra, bị người đi qua giẫm đạp lên trong hỗn loạn.

Cuối cùng, khi bọn họ đã giải tán, Lăng Thi Huyền bị cưỡng ép quay về, một lam y nam tử đi đến, lặng nhìn bức họa bị vấy bẩn, sau đó cúi người xuống nhặt lên, vuốt ve khuôn mặt nhìn nghiêng không hề thương tổn, sau đó thở dài:

“Tại sao? Tại sao phải là Bạch Đinh Hương?”

Lúc Ngọc Linh Hương tỉnh lại cũng đã là chiều tà. Chuyện vừa nãy xảy ra cũng chỉ mơ hồ mông lung không nhớ rõ. Lan nhi vặn hỏi Thư Nguyệt mới biết được là vì bức họa nhưng mà nàng tìm lại cũng không thấy. Chắc là đã bị người ta giẫm nát hết.

“Tiểu thư, bức họa đó là có độc?”

Ngọc Linh Hương đặt bát cháo còn hơn nửa xuống, lấy khăn lau miệng sau đó từ tốn nói:

“Ta cũng không nhớ rõ tại sao lại ngất đi nhưng bức họa đó không có độc. Chắc là vết thương lúc đó trở lạnh.”

Lan nhi không nói gì thêm, lại nghe bên ngoài có tiếng cãi nhau, nàng nhú mành nói:

“Thủy nhi, chuyện gì vậy?”

Vỹ Thủy nghe tiếng nàng khó xử nói:

“Tiểu thư, Lăng gia cứ nhất quyết đòi vào diện kiến người. Nhưng mà tiểu thư đang không khỏe, há có thể cho ông ta vào.”

Ngọc Linh Hương đành cho ông ta vào, tay cầm li trà nhấp một ngụm. Lăng lão gia mặt trắng bệch như sáp, theo sau ông ta là Lăng Thi Huyền mặt mành

xám xịt, một bên má còn bị đỏ lên như cà chua, tóc tai xộc xệch.

Lăng lão gia vừa thấy nàng vội vàng quỳ xuống khóc lóc cầu xin:

“Ngọc cô nương, là nữ nhi đắc tội với cô nương, xin cô nương rủ lòng thương tha cho Lăng gia một con đường sống.”

Ngọc Linh Hương hẳn nhiên biết Lăng Thi Huyền đã bị cha nàng ta đánh cho không còn mặt mũi. Có lẽ phen này về sau cũng không dám điều võ giương oai. Tính tình nàng ta cùng Vũ Trinh giống hệt nhau, luôn coi mình là công chúa vạn người vây quanh, làm theo mọi ý nàng ta muốn. Cũng suýt quên, mười ngày qua, chắc chắn Vũ Trinh được thả ra ngoài, nhìn hận ý hôm sẵn bản, đảm bảo nàng ta không tha cho nàng a!

Nàng điều chỉnh mạng sa bị lệch sang một bên, thanh âm giống như đùa cợt:

“Ân, Lăng tiểu thư biết tội?”

Lăng Thi Huyền bị gọi đến giật mình, mắt vẫn đỏ tràn ngập sợ hãi. Nàng trước giờ luôn ý thể Lăng gia làm càn, đến Hoàng thượng cũng nể mặt vài phần vì hầu hết tiền cứu tế nạn dân đều từ Lăng gia. Không ngờ hoàng y nữ nhân này lại chính là Ngọc cô nương quyền thế trên phụ thân, trong vòng một buổi liền tịch biên toàn bộ gia sản Lăng gia.

Trong lòng vạn phần bức bối, lại bị Lăng lão gia trừng mắt, Lăng Thi Huyền cắn răng xuống, dập đầu xuống đất.

“Ngọc cô nương tha thứ cho Thi Huyền không có mắt thấy núi Thái Sơn, Thi Huyền biết sai, xin chịu trừng phạt.”

Ngọc Linh Hương cười nhẹ, nàng ta quả nhiên không biết hỏi cái là gì a. Nếu là bình thường, nàng sẽ không tha thứ nhưng hiện giờ Lăng gia thị tộc vẫn còn tác dụng.

“A, ta cũng muốn lắm, nhưng mà mệnh lệnh đã ra không thể thu lại, nếu không còn gì là uy tín của Ngọc gia trên giang hồ?”

Lăng lão gia mò hôi ròng ròng cúi đầu nói:

“Ngọc cô nương có yêu cầu gì cứ nói, lão phu sẽ cố gắng hết sức hoàn thành.”

Ngọc Linh Hương hài lòng gật đầu, nhưng cử chỉ lại biểu lộ vạn phần khó xử.

“Ân, thực ra cũng không có gì to tát lắm. Chẳng qua là..... nghe nói hôm trước Thủy Châu lại lũ lụt, mùa màng thất bát, dân chúng đói khổ, không biết Lăng gia có.....” Nàng vừa nói vừa nhìn Lăng lão gia đầy ân ý.

Ông ta gần như lập tức tiếp lời:

“Ân, cứu tế không có gì khó, lão phu..... sẽ cho 3 vạn lượng ngay hôm nay cấp tốc đưa đến Thủy Châu.”

Ngọc Linh Hương nhướn mày: “3 vạn.....”

Lăng lão gia lập tức sửa lại: “10 vạn. 10 vạn.....”

Ngọc Linh Hương cười cười bổ sung: “Dân chúng Thủy Châu chắc chắn ca ngợi công đức Lăng gia a!”

Lăng lão gia cay đắng than, 10 vạn lượng là máu thịt ông a. Nhưng so với toàn bộ cơ nghiệp Lăng gia, dĩ nhiên không thể không đưa ra.

“À, ta còn nhớ, các cô nương tại Phong Vũ Lâu rất thích ăn điểm tâm cao cấp nhất tại Nghê Thường lâu, không biết.....”

“Lão phu sẽ hằng ngày đưa điểm tâm đến Phong Vũ lâu....” Lăng lão gia đau lòng nghĩ đến giá tiền của thứ điểm tâm kia, một miếng bánh là 2 lượng, toàn bộ cô nương trong Phong Vũ lâu mỗi người ăn một miếng cũng đủ khiến Lăng gia hao tổn một tháng, đừng nói đến ngày nào cũng mang. Ôi, cơ nghiệp Lăng gia của ông a.

Ngọc Linh Hương cười nhẹ nhìn Lăng Thi Huyền:

“Lăng tiểu thư, cô nương có phần hơi bất nhã một chút. Niệm tình Lăng lão gia, ta sẽ nhẹ tay. Cô nương nên quỳ trước cửa quán trọ đêm nay a. Nếu có buồn ngủ, thuộc hạ của ta sẽ “giúp” cô nương “tĩnh táo” lại. Hào hào tĩnh tâm”

Lăng Thi Huyền nghe vậy tức giận định phản bác lại bị Lăng lão gia ấn xuống, vừa dập đầu vừa bịt miệng cố nặn cười nói:

“Vâng, vâng, Huyền nhi nhất định tĩnh tâm suy nghĩ, không dám một giây lơ là. Lão phu cảm tạ Ngọc cô nương giờ cao đánh khẽ.”

Nói rồi hai cha con cùng đi ra ngoài. Đuổi được 2 kẻ phiền phức đi, Ngọc Linh Hương với tay vợ lấy một cuốn sách lật ra. Thì ra là một quyển sử thi nhằm chán nói về sự thành lập của Lục quốc. Nàng tiện tay vứt xuống, đột nhiên trang sách “phản phật” bị gió lật giở đến một trang vẽ các hình thù kì quái.

Hiếu kì dâng lên, nàng đi ra nhặt lại xem xét kĩ càng, ngạc nhiên vạn phần. Trang sách này chính là kẻ về báu vật của Lục quốc, có cả hình vẽ cùng chú

thích kèm theo. Từ lúc xuyên qua, nàng chỉ biết Lục quốc có tổng cộng bốn báu vật là: Tử Nguyệt Băng, Hồng Nhật Thạch, Vạn Linh Mộc, Thủy Tinh Hoa. Hôn nữa cũng chỉ rất mơ hồ về hình dạng cũng như tính năng.

Đóng sách lại, nàng mới chợt nhận ra, quyển sách này đã bị ố vàng, giấy cũng mỏng manh chạm vào liền tan, dường như đã trải qua gần trăm năm. Trên bìa nàng phải rất khó khăn mới có thể luận ra được tên sách. “Thất quốc chi lục.”

Chẳng lẽ còn tồn tại một quốc gia khác? Nàng chau mày, sau đó cẩn thận lật giờ từng trang.

“Sinh thời Thánh nữ không cẩn thận đánh rơi một miếng của Kính vạn hoa trên Thiên đình xuống biển khơi. Không ngờ trải qua vạn năm, chỗ đó lại thành một khu đảo đẹp đẽ. Thánh nữ nhìn thấy hòn đảo phân chia rõ thành bảy khu vực liền tạo ra 7 người, đem mỗi người làm vương của một nước. Thất quốc chung sống hòa bình không có chiến tranh. Nhưng không ngờ, thế lực hắc ám trời đất đã làm cho sinh linh lâm than. Thánh nữ vội vàng đem phần còn lại của chiếc kính vạn hoa bị vỡ làm thành bảy báu vật bảo vệ thất quốc, tiêu trừ thế lực đen tối kia.

Bảy báu vật tượng trưng cho đất trời, thiên nhiên vạn vật, sau khi hoàn thành sứ mệnh đã tự động tìm nơi ngủ yên, chờ đợi người có cơ duyên đến đánh thức.

1. Thánh vật bảo vệ Tử Việt quốc: Tử Nguyệt Băng: viên ngọc hình mặt trăng khuyết màu tím.
2. Thánh vật bảo vệ Ngọa Hồng quốc: Hồng Nhật Thạch: viên đá màu đỏ có hình mặt trời.
3. Thánh vật bảo vệ Hạo Long quốc: Vạn Linh Mộc: nhánh cây ngàn năm.
4. Thánh vật bảo vệ Tiền Nguyệt quốc: Thủy Tinh Hoa: bông hoa 5 cánh trong suốt như thủy tinh.
5. Thánh vật bảo vệ Ngự Tịch quốc: Lam Tinh: ngôi sao màu lam.
6. Thánh vật bảo vệ Vân Lạc quốc: Tuyệt Mệnh Dao.”

Nhưng khi nhắc đến báu vật thứ 7, trang giấy lại bị xé rách, chỉ lờ mờ thoáng nhận ra ở phía sau có một chữ Hoàng. Ngọc Linh Hương thoáng bức bối, cuối cùng cũng không có biết quốc gia thứ 7 là gì, chỉ biết thêm còn có Tuyệt Mệnh Dao cùng.

Nàng kiên nhẫn đọc tiếp thì thấy có một dòng đáng chú ý:

“Thánh vật thứ 6 và thánh vật thứ 7 là báu vật có linh tính, chỉ được kích thích khi 2 thứ cùng được thức tỉnh, thiếu một thứ, thứ kia sẽ không tồn tại. 5 báu vật tượng trưng cho đất trời kết hợp cùng 2 thứ tinh khiết nhất sẽ khôi phục lại trật tự ban đầu vốn có.”

Tại sao 5 báu vật tượng trưng cho đất trời kết hợp cùng 2 thứ tinh khiết nhất sẽ khôi phục lại trật tự ban đầu vốn có? Ngọc Linh Hương càng nghĩ càng đau đầu. Phải chăng quyển sách này chỉ là một trò bịp bợm? Thôi, kệ đi, nàng lên làm một giấc cho khỏe người. Ngã đầu xuống gối ngủ ngay, quyển sách tùy ý vứt bên cạnh.

Ngoài cửa sổ, một bóng đen lướt qua, liếc nhìn vào trong phòng, ánh mắt lóe lên tia sáng lạnh ngườì, sau đó lại bay đi như chưa từng tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Kề Cận Sinh Tử

Quyển sách đặt trên bàn đột nhiên bốc cháy thành một ngọn lửa màu xanh, nhanh chóng hóa thành bột phấn, rồi biến mất không tung tích.

Sáng hôm sau, Ngọc Linh Hương bất ngờ thấy Phượng Diên Hồng ngay trước mắt nàng. Nàng không nhanh không chậm ăn bữa sáng, cũng không hỏi gì nàng ta, cuối cùng Phượng Diên Hồng không chịu được bất nhẫn nói:

“Ngọc Linh Hương, ngươi thật quá đáng nha, cũng không thèm hỏi ta vì sao đến?” Nàng hậm hực gặm bánh bao.

Linh Hương nghiêng đầu nói:

“Không phải ta đang chờ ngươi nói hay sao?”

Phượng Diên Hồng triệt để im mồm, không nên nói tiếp, nàng đã rút ra được kinh nghiệm xương máu, trêu chọc vào Ngọc Linh Hương chỉ có nước cắn răng than trời.

Lan nhi cùng Thư Nguyệt thấy nàng ngạc nhiên nói:

“Nhị tiểu thư, không phải ngươi đang có phi vụ làm ăn hay sao? Chẳng lẽ đã hoàn thành?”

Ngọc Linh Hương nghe vậy cười bí hiểm nhìn Phụng Diên Hồng khiến nàng lạnh gáy, sau đó không khỏi trừng mắt nhìn Lan nhi. Lan nhi oan uổng khóc thầm. Uy, nàng chỉ nói sự thật cũng sai sao?

“Hồng nhi, ngươi đừng nói với ta, vật ngươi muốn trộm hiện tại đang ở đây?”

Phụng Diên Hồng mở hôi rỗng rỗng, không biết nói sao cho phải. Cuối cùng, nàng hạ quyết tâm, vẻ mặt nịnh nọt nhìn Ngọc Linh Hương hấp háy mắt tỏ vẻ vô tội:

“Hương tỷ, ngươi thừa biết tính ta mà, ha ha. Chỉ là hơi khó chút thôi a!”

Ngọc Linh Hương sao không biết nàng muốn gì, trăm phần trăm cái thứ kia rõ ràng là của Thương Ngọc son trang nên nàng mới cố sức chạy đến đây, lợi dụng đại hội vô lâm để lên vào. Nhưng Thương Ngọc son trang nào có đơn giản như vậy? Bề dày lịch sử gần 200 năm, có báu vật cũng là điều hiển nhiên, nhưng nơi cất giấu thì chỉ có thánh tìm a.

“Ngươi muốn tìm gì?”

Phụng Diên Hồng thu lại vẻ nịnh nọt, vẻ mặt ngưng trọng nói:

“Ngươi có tin không? Có người đã dùng 10 vạn hoàng kim chỉ để mang về một thanh kiếm của Thương Ngọc son trang.”

Ngọc Linh Hương nghiêm túc hẳn lên, 10 vạn hoàng kim xác thực không nhỏ, Thương Ngọc son trang nổi tiếng về rèn kiếm, nhưng cũng không có báu vật gì quá mức nổi trội. Đột nhiên nàng nhớ đến trong quyển sách vừa đọc hôm qua có nhắc đến Tuyệt Mệnh đao. Không lẽ báu vật họ muốn lấy là Tuyệt Mệnh đao?

“Người đó có nói là kiếm gì hay không?”

Diên Hồng vớ lấy cốc trà uống lấy uống để, sau đó nhăn mày suy nghĩ một lát mới lên tiếng.

“Thực ra thì, họ chỉ nói trong mật thất ở Trung viện có một thanh kiếm màu đỏ, chuôi kiếm chạm khắc hình rồng, chém sắt như chém bùn.”

Ngọc Linh Hương nhớ lại hình dáng bức họa của Tuyệt Mệnh đao trong cuốn sách hôm qua cũng có phần giống nhau so với lời miêu tả của Hồng nhi. Nàng vươn tay tìm lại trong đồng sách, nhưng lại không hề tìm thấy cuốn sách hôm qua.

Mọi người thấy nàng tìm kiếm cũng theo đó mà tìm giúp nhưng sau 1 khắc cơ hồ muốn lật tung căn phòng, chỉ là cũng không có thấy cuốn sách kia. Nàng đột nhiên có chút hoang mang, chẳng lẽ những gì nàng đọc hôm qua chỉ là hư ảo, mà quyển sách kia cũng là xuất hiện trong mơ?

“Được rồi, vậy thì ta sẽ cố gắng làm cho bọn họ lo là cảnh giác, ngươi nhất định phải nắm chắc, chỉ có một cơ hội duy nhất.”

Diên Hồng gật đầu đồng ý. Chuyện liền gác lại từ đây.

Suốt hai ngày liền Ngọc Linh Hương phát huy sức lực để luyện cảm, cho nên thỉnh thoảng ở trong phòng lo lắng phát ra âm thanh cực kì khó nghe khiến cho mấy người bên ngoài đình tai nhức óc.

Thực sự có cần tra tấn bọn họ như vậy không?

Tiếng đàn này so với giết heo còn kinh khủng hơn. Rùng mình một cái, mồ hôi cũng theo đó chảy xuống ròng ròng, cũng may các phòng ở đây cách âm rất tốt chứ nếu không..... khách nhân ở quán trọ sẽ xông đến mà giết họ mất!

Chủ tử, người hay tha cho bọn nô tì a! Ngài một điệu vũ mê hoặc chúng sinh, âm luật thông thạo xuất chúng, dụng độc cũng kì ảo khôn lường nhưng tại sao bàn tay kia khi động đến đàn liền kinh khủng như vậy?

Lan nhi, Vỹ Thủy, Diên Hồng đã sớm chuẩn bị, chỉ có một mình Thư Nguyệt phải chịu trận. Vẻ mặt nàng hắc tuyến giăng đầy, giống như chỉ cần động đến nàng lúc này sẽ sống không yên! Vỹ Thủy đáng chết, dám bỏ nàng chuẩn bị một mình. Hơn nữa, trời đã khuya như vậy còn chưa có trở về.

Ngọc Linh Hương nhìn vẻ mặt Thư Nguyệt giống như phải ăn thứ gì đó rất kinh khủng, lo lắng “tung” một tiếng nói:

“Nguyệt nhi, có phải rất khó nghe không?”

Thư Nguyệt mở hôi hột lẫn từng giọt sau gáy. Ách, nếu nói dối thì nàng thực sự là kẻ nịnh bợ, còn nói thật lại sợ chủ tử sinh khí, cuối cùng, nàng dốc hết can đảm ra, thà làm ngọc vỡ còn hơn ngói lành, nói thật đi.

“Tiểu thư, rất khó nghe.”

“ Ần!”

Thư Nguyệt vuốt ngực, hoàn hảo chủ tử không sinh khí! Mạng nàng giữ được a! Nhưng không ngờ sau đó, một câu nói bất ngờ bay đến đầy nàng từ thiên đường xuống địa ngục.

“Nguyệt nhi, ngày mai ngươi không được ăn cơm.”

Thư Nguyệt mặt mày đen kịt, nhưng không dám phản bác, vì nàng biết, nếu mà còn nói thêm chắc chắn, cả ngày kia cũng hết ăn. Oa, biết vậy nàng nói dối cho rồi.

Ngọc Linh Hương chăm chú nhìn cầm, hỏi nàng còn ở hiện đại chỉ tiếp xúc qua có một ít nhưng cũng hiểu rất rõ kết cấu. Hai năm nay nàng học cảm rất chăm chỉ nên muốn đánh ra một khúc nhạc hay hoàn toàn không có gì khó.

Nhưng nàng học cảm chẳng qua là vì trong kho sách của phụ thân đại nhân có một quyển sách nói về ma âm, là loại âm thanh sử dụng cảm, tiêu hoặc sáo, kết hợp với nội lực phát ra có thể đã thương lục phủ ngũ tạng, thất khurou máu chảy.

Mà muốn luyện ma âm, nhất định phải vượt qua trình độ đẳng cấp của cảm. Hai ngày trước nàng đã đột phá “đẳng cấp”, so sánh ra có thể nói thành lão tiền bối. Ma âm luyện rất khó, tiêu hao thể lực cùng linh khí rất nhiều, mà âm luật cũng biến ảo rối loạn không ngừng khiến cho người nào không hiểu nhìn vào chắc chắn mặt vàng mày hoa.

Nàng cũng biết những thanh âm này rất khó nghe, nhưng thực sự, khi mới bước vào sơ cấp của ma âm, nàng kiềm chế đến mức độ này cũng đã là cực hạn. Nếu không phải cơ thể này trước đây đánh đàn là sở trường thì đừng nói 2 năm, ngay cả 30 năm nàng cũng không thể nào vượt qua trình độ “đẳng cấp.”

Tay vừa rời khỏi dây đàn, lưng cũng đã ướt sũng, nàng mệt mỏi xoay người.

“Nguyệt nhi, chuẩn bị nước ta muốn đi tắm.”

Thư Nguyệt vâng lệnh, vừa mở cửa đã thấy ba người chạy trốn churong mặt vào. Nàng hừ lạnh cộng thêm trừng mắt nhìn họ sau đó mới rời bước.

Lan nhi uể oải nói:

“Tiểu thư, Thương Ngọc son trang thực lắm chuyện, còn muốn chúng ta phải bày đặt cho sân đấu rộng thêm, rồi yêu cầu ti thí có thêm tổ hợp, rồi.....”

“Ngừng.” Phượng Diên Hồng hai tay xoa thái dương ngắt lời Lan nhi. “Kệ bọn họ.”

Ngọc Linh Hương cũng gật đầu: “Ừ, bọn họ muốn sao thì kệ họ, Thủy nhi đưa thêm nhân lực làm nhanh một chút.”

Ba người gật đầu về phòng, gấp gấp gấp dài. Lát sau, Thư Nguyệt đem nước nóng đổ đầy vào thùng gỗ, còn rải thêm một ít cánh hoa mới đi ra phân phó người chỉ cần Ngọc Linh Hương tắm xong sẽ có người vào thu dọn.

Linh Hương cỏi y phục ngâm mình, luyện ma âm khiến chân tay nàng hoàn toàn bủn rủn vô lực, nhưng hôm nay đã tiến bộ hơn hôm qua nhiều lắm. Khoan khoái dùng khăn chà nhẹ toàn thân, nàng thỉnh thoảng ngụp lặn xuống phía dưới, giả như hiện đại thì tốt rồi, ngồi bồn tắm sung sướng biết bao!

Đang cảm thán đột nhiên cảm nhận có sát khí, cùng hương thuốc mê, Ngọc Linh Hương biến sắc, vừa nín thở, tay phải nắm lấy một kiện y phục nhanh chóng mặc vào.

“Bùm.”

Nàng vừa bước ra, thùng gỗ ngay lập tức vỡ tan thành từng mảnh, nước cùng cánh hoa chảy khắp sàn nhà vấy bẩn lên thân váy, mái tóc sũng nước nhỏ trên mặt khiến nhan sắc càng thêm quyến rũ, phong tình vạn chủng.

“Thật không ngờ, bọn ta lại có điểm phúc ngắm nữ nhân đang tắm!” Thanh âm cọt nả vang lên, tiếp sau đó, 6 hắc y nhân bật mặt bằng vải đen từ phía cửa sổ xông vào.

Nàng thờ dãi một hơi, cũng may mà nàng nhanh tay, nếu không giờ này chắc chắn lửa thể gặp bọn chúng. Tay vói lấy khăn mặt lau khô tóc, đáng vẻ ung dung tự tại, dường như không để ý đến còn có 6 người kia trong phòng.

Đáy mắt hắc y cầm đầu lóe lên tia hứng thú, rất tốt. Nữ nhân này trước mặt bọn hắn vẫn có thể thân nhiên như không, tự do tiêu sái, khác hẳn với đám nữ nhân bọn hắn đã từng giết, nếu không kêu la thì cũng là khóc nháo, khiến bọn hắn phiền chán kết liễu luôn cho đỡ điếc tai.

Lát sau, nàng khoác thêm một tầng áo choàng lên trên người, thanh âm lạnh băng.

“Các hạ muốn lấy mạng ta?”

Hắc y không hề phủ nhận, phóng khoáng nói:

“Không sai!”

Miệng vừa dứt, kiếm trên tay đã hướng nàng xông đến. Đáy mắt nàng bao phủ một màn sương, thân thể linh mẫn nhẹ nhàng tránh né, tựa tiểu phi tiêu:

“Cũng quá phí Áo hương đi, thứ này cũng đâu có rẻ.”

Mùi hương lạ vừa nẩy chính là Áo hương, hiện nay chính là thứ thuốc kinh khủng nhất giang hồ. Nó khiến cho người ta mê man không biết chuyện gì, đưa đến cõi tiên trong giấc mơ, muốn tỉnh lại phải dựa vào ý chí của mình, mà lại không hề có thuốc giải.

Nàng tuy có hít vào một chút nhưng cũng không đáng kể, nhược điểm duy nhất của loại thuốc này chính là có mùi, nhưng lại là mùi hoa nhài rất nhẹ, nếu khứu giác không linh mẫn, chưa chắc đã nhìn ra.

Nhưng hiện nay người chế được thứ này ngoài nàng ra, chỉ có một người là Độc y quái nhân. Chẳng lẽ Độc y quái nhân muốn giết nàng? Cũng vô lí quá đi.

6 hắc y nhân có chút khựng lại, nữ nhân này có thể nhận biết Áo hương? Áo hương này không biết chủ tử từ đâu mà có, nhưng trân quý như vậy hiển nhiên là khó kiếm, thế mà lại được đem ra dùng chỉ để bắt nữ nhân này về.

Thảo nào nàng từ nãy giờ cũng không ngất đi.

6 người không dám khinh suất, chiêu thức nào cũng ra tay tàn nhẫn. Ngọc Linh Hương cau mày, đám thích khách này rất khác người, hơn nữa chiêu thức cũng lạ, khiến cho nàng thoáng hoa mắt. Chân phi thân lên 6 mũi kiếm suýt nữa đâm vào thân mình, lụa trên tay phóng ra như vũ bão, so về võ công nàng chỉ có thể đánh được ba người, nhưng nếu lợi dụng được khoảng xa cách mà đã thương thì cơ may thắng vẫn có.

Tiếc rằng độc trong tay không thể dùng, vì bọn hắc phòng thủ rất cao, mà nàng chỉ sợ không bắt được gà lại còn mất nắm gạo, hạ độc linh tinh hiển nhiên chỉ có chết.

Điều động được 6 cao thủ kiểu này hiển nhiên thế lực không nhỏ. Tì nữ bên ngoài chắc chắn bị chuốc hết thuốc mê, 3 người Lan nhi hôm nay mệt mỏi nên khó có thể tỉnh dậy được, Thư Nguyệt hôm nay bị ảnh hưởng bởi ma âm nên thính giác suy yếu. Bọn chúng chọn thời gian thật chuẩn xác a.

Bạch y phát phơ lên xuống, hắc y nhân ra tay càng lúc càng ngoan độc, những mảnh lụa phóng đến bị chém thành vụn nhỏ bay khắp phòng. Nhưng nàng để ý được có những lúc gần như đã có thể đâm nàng, bọn chúng lại dường như nương tay tránh đi, vậy là sao? Không phải là muốn giết nàng hay sao?

Khoan đã, áo hương, bọn chúng muốn hạ áo hương. Vậy thì ý định là bắt sống!

Nghĩ vậy, mắt nàng lóe lên một đạo tinh quang, tay cầm ngân châm nhằm hướng hắc y nhân ném đến, hắc nhẹ nhàng tránh né, y như cũ tấn công nàng.

Nhưng.

Thật không ngờ hắc đột nhiên ngã xuống.

Thân hình thẳng tắp đổ xuống sàn nhà.

“Ngươi!” Một hắc y nhân liú lười.

Ngân châm một lần nữa phóng ra, y như cũ, tên kia cũng tránh né, và cũng ngã xuống. Hắc y nhân cảm đầu tuy ngạc nhiên nhưng cũng không dám khinh suất lần nữa. 4 người dựa vào nhau lùi dần, thấy 2 người đã chết mặt biến thành màu đen, một người trầm giọng nói khê:

“Trúng độc.”

Nhưng tại sao bọn hắc lại trúng độc? Rõ ràng vừa rồi đã tránh né ngân châm nàng phóng đến, ngay cả góc áo nhiễm độc cũng không thể, rốt cuộc là tại sao? 4 người bất giác nhìn về phía Ngọc Linh Hương. Quả nhiên nữ nhân này không hề đơn giản.

Ngọc Linh Hương nén cảm giác đau nhói ở tứ chi, vừa nãy luyện ma âm khiến nàng đã tiêu hao 8 phần thể lực, giờ còn quyết đấu, chỉ sợ nếu không giải quyết nhanh nàng lập tức ngã gục.

Bạch lụa bay đến uốn lượn tựa như xà phía 4 hắc y nhân, nhưng không hề chạm đến dù chỉ là góc áo của họ, tay nàng hơi run run, lúc này trong phòng vương vãi những mảnh lụa nhỏ bị cắt đứt, trong đầu nàng chợt lóe ra một ý tưởng.

Chân chạm nhẹ xuống mặt sàn, 2 mảnh lụa dài trên tay ngay lập tức ngân quang lộng vũ, đập xuống sàn nhà gây một tiếng động lớn. Ánh mắt nàng lóe lên tia sáng nhẹ.

Từng mảnh lụa màu trắng bay lên cao khiến cho tầm nhìn của 4 người thoáng chốc mờ mịt đi, 1 người hoảng hốt nói:

“Đây rốt cuộc là sao?”

Chưa dứt lời, một thanh kiếm đã xuyên qua thân hắc, đến chết cũng không hiểu nguyên do tại sao. 3 người còn lại hoang mang trong đồng hỗn độn này

không thể nhìn thấy bóng dáng Ngọc Linh Hương. Đúng là gây ông đập lưng ông. Chưởng phong dồn dập tiến đến khiến những mảnh lụa nhẹ bay tán loạn tựa như tuyết rơi.

Kiểm trên tay nàng nắm chắc đâm nhát nữa vào một hắc y nhân, lập tức thân thể hắn cũng khụy xuống, khoe miệng trào máu tươi.

Chỉ còn lại 2 hắc y nhân lúc này đã hoảng sợ hết hồn, một người nói:

“Làm sao đây? Cứ ở lại chúng ta sẽ chết.”

Tên còn lại nhìn xác đồng bọn lấp trong vải vụn da đầu run lên, cuối cùng gật đầu, kéo tên kia đi.

“Đi.”

“Để thoát như vậy?” Ngọc Linh Hương thấy 2 kẻ kia định chạy vội vàng nhún chân ra ngoài, lạnh lùng nói. Không thể để 2 tên kia đi như vậy, nàng còn chưa biết kẻ đứng sau.

Bạch y phiêu phiêu theo gió nâng thân ảnh theo ánh trăng nhảy qua cửa sổ, đột nhiên lồng ngực nàng trào dâng khó thở, một ngụm máu liền phun ra ngoài. Tức tối nhìn theo 2 bóng đen biến mất, tay phải ôm ngực, nàng gần từng tiếng:

“Chết tiệt!”

Nếu không phải hôm nay nàng may mắn giải quyết được 2 tên đầu tiên khiến lòng chúng hoang mang thì làm gì có cơ hội sống. Còn phải xuất ra Toàn tâm châm, có tác dụng va đập vào vật rắn có khả năng bắn trở lại, nếu không cũng khó mà giết 2 tên kia.

Đột nhiên một cơn gió lạnh thoảng qua khiến nàng rùng mình, nhìn lại trên mình áo khoác cũng rơi xuống, chỉ còn nội y đơn bạc, sắc mặt thoáng hồng. Đi ra ngoài như vậy nếu bị bắt gặp chắc ngày mai nàng sẽ trở thành nhân vật trang bìa cho Nhật Nguyệt báo mất. Vẫn nên trở về thì hơn.

Xoay người đi vào trong quán trọ, nàng mới nhận thấy chủ quán cùng tiểu nhị, còn có khách nhân đều nằm mê mết, tay vung ra một ít bột phấn, sau đó trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Thẩm Hi Nhược

Trà lâu chìm trong bóng đêm. Ngoài ban công, một cặp mắt à không, có hai cặp mắt đã nhìn thấy hết sự việc xảy ra ban nãy.

Ly rượu sóng sánh trong veo như hồ thu, ngát lên mùi thơm thấm đẫm vào tận ruột gan. Thanh âm hơi khàn khàn lại, thân ảnh ngồi trên ghế đưa li rượu lên mũi ngửi.

“Thật không ngờ Ngọc cô nương tiền tài quyền thế tại thượng lại có một thân dụng độc cùng võ công tuyệt thế!”

Thân ảnh phía sau trầm tư một lát cẩn thận lên tiếng:

“Dụng độc như vậy có thể sánh bằng Bạch tiên tử.”

Nam tử ngồi trên ghế tựa tiểu phi tiểu. Bạch tiên tử? Nghe nói nàng chính là đệ tử chân truyền của Dược y nổi tiếng một thời. Nhưng hành động lại độc lại độc lã, trước giờ không ai biết mặt thật của nàng. Nàng luôn mặc bạch y, trên đầu cài một bông bạch đinh hương, eo quấn một dải băng thiên ti cực kì hiếm có thể dùng trị thương cầm máu hiệu quả, đồng thời cũng dùng làm vũ khí, kinh công đã đạt đến “đạp tuyết vô ngân” (đi trên tuyết không để lại dấu chân.)

Tin tức về Bạch tiên tử thần bí không đâu kể hết. Nàng y thuật cùng độc thuật đã là cao cấp, có thể dịch dung thiên biến vạn hóa, dù nàng có ngay trước mắt chỉ sợ cũng không ai nhận ra.

Vậy mà Ngọc cô nương không ngờ còn thần bí hơn. Nữ nhân phong hoa tuyệt đại như vậy sẽ khiến lục quốc phải rung chuyển! Lần trước muốn lấy báu vật từ Nam Cung gia, đã bị nàng xen vào cứu thoát Nam Cung Dật khiến hắn có chút hứng thú mới phái người đến xem thử thực lực của nàng. Thật không ngờ 6 ảnh vệ cấp cao ra đi lúc về cũng chỉ còn 2, ngoài sức tưởng tượng của hắn. Chưa kể hắn còn thấy đó chính là do nàng đã bị suy yếu mất nửa thành công lực, chứ nếu gặp nàng khỏe mạnh, chỉ sợ 2 tên kia cũng không may mắn vậy.

Thân ảnh phía sau lại nói tiếp:

“ Công tử, nghe nói bên kia đã rục rịch ra tay, dùng 10 vạn hoàng kim mời Hồng Yến đánh cắp một thanh kiếm từ Thương Ngọc sơn trang.”

Kiếm? Thân ảnh trên ghế nhú mảy, rút cuộc tên kia muốn làm gì?

“ Vô lâm đại loạn, 1 Ngọc cô nương, nay lại là Hồng Yến, liệu Lam Nhạn có hay không góp mặt?”

Thân ảnh phía sau cũng toát mồ hôi hột. Lam Nhạn là ai a? Cung chủ của Tuyệt Diễm các thần bí, hẳn đã từng sai người đến đó dò la, cuối cùng bọn chúng chưa kịp phá hết tất cả các trận pháp ở phía ngoài thì đã vong mạng rồi, đừng nói muốn vào trong!

Ngọc cô nương, Bạch tiên tử ư? Chỉ sợ người thần bí nhất là Lam Nhạn, tin tức gần đây nhất hình như là nàng đã từng xông vào trong Tinh phủ với mục đích giết Tinh vương, nhưng cuối cùng lại bỏ đi. Tại sao thì bổ hân cũng chẳng biết! Có lẽ Tinh vương số may mắn.

Nếu thực sự hẳn biết Ngọc cô nương, Bạch tiên tử, Lam Nhạn là cùng một người phỏng chừng lần dùng ra chết a?

“ Công tử, chẳng lẽ Ngọc cô nương muốn thâu tóm giang hồ?”

“ Hừ, thâu tóm, nàng không ngốc như vậy. Trèo cao thì ngã đau. Đạo lý này người như nàng hiển nhiên biết rõ. Ở nơi càng cao khi bị kéo xuống cũng rất thê thảm. Nàng sử dụng Lăng gia làm bàn đạp, giết gà dọa khỉ chỉ nhằm mục đích muốn nói thế lực của nàng đã lớn đến mức di chết một Lăng gia cũng dễ như giết một con kiến. Nếu có người vọng tưởng muốn lợi dụng nàng cũng sẽ một kết cục như Lăng gia.”

Li rượu vỡ choang xuống đất một tiếng thanh thúy. Cuối thu liên tàn, còn sau đại hội vô lâm, ai sẽ tàn?

Đại hội vô lâm vẫn như cũ được tổ chức tại Thương Ngọc sơn trang. Điều này khiến cho Vỹ Thủy cùng Thư Nguyệt gay gắt phản đối, dẫn đến có chút hiềm khích với Thương Huỳnh. Tại sao a, tài lực họ bỏ ra, chủ trì cũng là họ, lý nào quyền lựa chọn nơi thi đấu cũng không được? Nhưng Thương Huỳnh chỉ mở miệng nói rằng đó đã là truyền thống từ lâu, hẳn là nên thuận theo, cuối cùng người kết thúc là Diên Hồng.

Diên Hồng đang lo không biết làm thế nào để trà trộn vào Thương Ngọc sơn trang, bây giờ có cơ hội tốt như vậy dễ gì bỏ qua. Cho nên Vỹ Thủy cùng Thư Nguyệt đành theo ý của vị nhị tiểu thư trời đánh thỏa hiệp. Nhưng điều kiện là sắp xếp chỗ ở cho 5 người trong Thương Ngọc sơn trang.

Ở nhà trọ nguy hiểm như vậy, chi bằng để tiểu thư dưỡng thương ở đó. Hẳn sẽ an toàn hơn nhiều lắm!

Thương Huỳnh không hề phản đối mà đáy mắt lại có chút vui mừng.

Cho nên lúc này 5 người chậm chậm đi xuống xe ngựa, Thư Nguyệt cùng Lan nhi đỡ hai bên giúp Ngọc Linh Hương đứng vững. Diên Hồng áy náy vô cùng, thấy Ngọc Linh Hương nguyên khí tổn thương hết 8 phần, yếu ớt vô lực chỉ hận không thể giết chết tên đứng đằng sau, cuối cùng nàng học theo Trần Quốc Tuấn trong Hịch tướng sĩ oang oang nói:

“ Ta thường tới bữa quên ăn, nửa đêm vỗ gối, ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa, chỉ hận một nỗi không thể xẻ thịt, lột da, nuốt gan, uống máu, tên khốn kiếp đứng đằng sau chuyện hôm qua..... Aaaaaaaaaaaaa.”

Lan nhi mồ hôi to như trứng gà rơi xuống, Ngọc Linh Hương cũng không nhịn được cau mày. Vỹ Thủy cùng Thư Nguyệt trợn mắt. Nói gì cũng đâu cần phóng đại như vậy chứ? Nào có thấy nhị tiểu thư ngài quên ăn, quên ngủ, ngủ đến tận gà gáy 2 canh chưa dậy, sáng nay còn ăn đến 3 bát cơm a!

Vỹ Thủy triệt để im lặng quay đi, 4 chữ Thương Ngọc sơn trang như rồng bay phượng múa trên cao nổi bật trên nền đỏ. 2 bên chính là 2 con sư tử há miệng ngậm một viên ngọc tăng thêm vẻ dũng mãnh hào hùng.

Một lão nhân đã 50 đứng ngay cửa nhìn thấy nàng bèn đi đến cười cười tiếp đón:

“ Thủy cô nương, trang chủ đã an bài hết thảy, xin mời Ngọc cô nương cùng 4 vị vào ở.”

“ Quân gia khách khí rồi.” Vỹ Thủy cũng đáp lời.

“ Vậy lão phu xin dẫn đường.” Quân gia làm tư thế mời sau đó đi trước dẫn đường.

Diên Hồng vừa cẩn thận đỡ Linh Hương vừa chăm chú nhìn xung quanh làm ra vẻ hiếu kỳ nhưng thực chất là ghi nhớ trong đầu cách bài trí để tối nay lên vào cho dễ.

Nhưng vừa nhìn đến, lại thấy bất thường có rất nhiều. Đình viện mặc dù sắp xếp như trang viên bình thường nhưng bốn bề lại quây vào như hình chữ nhật, cứ 3 dãy là thành một hình tam giác, cộng thêm núi giả, hồ nước..... khiến nàng càng thêm mờ mịt.

Quân gia vừa đi vừa giới thiệu:

“ 5 vị cô nương, Trung viện là chỗ ở của Trang chủ, Tây viện là của các vị phụ nhân, Bắc viện là nơi để vũ khí, Đông viện là phòng bếp, Nam viện là chỗ của hạ nhân, Thượng viện là chỗ dành cho khách. Còn chỗ của mọi người là Ngọc viện. Đó là nơi ở trước đây của Thương Di tiểu thư, nhưng năm ngoái tiểu thư đã xuất giá nên nơi này để trống, mà cũng gần chỗ thi đấu nên mong 5 vị cô nương không chê.”

Vỹ Thủy đưa mắt nhìn Ngọc Linh Hương khẽ nói: “Tiểu thư có vừa ý?”

Ngọc Linh Hương nhìn quần gia giãy lắt gật đầu:

“Ân, cảm tạ quần gia, ta rất hài lòng.”

Quần gia lúc này mới chú ý đến vị Hoàng y cô nương này. Quả thực là phiêu dật trang nhã đến xuất thần, bộ dáng đằng sau khăn che mặt chắc chắn là phong hoa tuyệt đại.

“Ngọc cô nương, trang chủ có chút chuyện muốn thương lượng, không biết cô nương có đáp ứng?”

Ngọc Linh Hương cười nhẹ, khê khằng từ chối:

“Nhờ quần gia chuyển lời, thực sự ta có phần mệt mỏi, nếu trang chủ muốn bàn chuyện, thì bàn cùng Thủy nhi hay Nguyệt nhi. Ta muốn nghỉ ngơi.”

Quần gia cũng không tiện nói gì thêm, bèn dẫn đường đến Ngọc viện. Lan nhi đỡ Ngọc Linh Hương vào trong giường nằm sau đó hướng đến Đông viện tìm một chút thức ăn cùng điểm tâm. Tuy Thương Huỳnh có phái hai nha hoàn đến cho nàng nhưng cẩn thận vẫn hơn, nàng liền từ chối.

Diên Hồng tháo mạng che xuống, đi đến trước giường Ngọc Linh Hương trầm giọng nói:

“Hương, cách bài trí của Thương Ngọc son trang dường như là một trận pháp.”

Ngọc Linh Hương nhắm mắt nhưng không hề ngủ, nghe được câu đó, miệng khẽ mở:

“Ân, ta cũng thấy có điểm kì lạ.”

“Nhưng ta lại không thể giải.”

Diên Hồng bực bội nói. Làm thần châu đầu có dễ, đó là do nàng có tư chất có thể nhớ những thứ phức tạp, là thiên tài toán học thì mấy trận pháp cũng không khác gì giải phương trình và đồ thị.

Nhưng giờ thì hay rồi, cái trận pháp này đến tên còn không biết thì nói chi đến cách giải? Lại nghĩ đến vận nhất tối nay lại có thích khách đến, nàng có thể bảo vệ được Ngọc Linh Hương hay không? Hiện giờ Linh Hương yếu như vậy.

“Hay đừng luyện ma âm nữa.”

Ngọc Linh Hương mở mắt thấy trong mắt Diên Hồng nồng đậm lo lắng, trong lòng có chút cảm động. Ông trời không cho Hạ Hương Tuyết nhưng ít nhất nàng vẫn còn có Diên Hồng. Nàng cười cười, nắm lấy tay nàng ta trấn an.

“Hồng, đừng lo. Ta không sao.”

Phượng Diên Hồng biết Ngọc Linh Hương đã quyết tâm làm gì thì dù người chết có bật dậy cũng không ngăn cản được. Vì vậy liền nhanh chóng chuyển chủ đề:

“Vậy có thứ gì giúp thân thể tốt lên không, ta sẽ đi tìm. Người hiện tại thực yếu ớt.”

Ngọc Linh Hương biết Diên Hồng là quan tâm mình, suy nghĩ giây lát mới nói:

“Từ Mai Thạch có thể khôi phục nguyên khí, nhưng thứ này cũng không dễ tìm.”

Diên Hồng nghe vậy liền hiểu ra. Từ Mai Thạch chính là làm từ Từ Tinh thảo. Thứ cỏ này thường mọc ở trên núi cao và mưa phải nhiều mới có thể sinh trưởng được. Nhưng nếu ngay lập tức dùng thì sẽ nhiễm độc tố, mà phải gạn lấy nước trong thân cỏ, sau đó trộn thêm hoa mai theo tỉ lệ nhất định, bỏ vào hầm băng suốt 1 tháng mới có thể dùng. Chỉ khổ một nỗi nếu bỏ ra từ hầm băng sau 2 canh giờ sẽ bị tan ra và biến chất nên không thể để lâu.

Chắc cũng giống như làm thạch ở hiện đại thôi! Nàng trầm nghĩ. Sau đó sửa lại mép chăn cho Ngọc Linh Hương liền chạy ra ngoài để tìm.

Thông thường, sau khi đã thông báo đại hội võ lâm thì các nhân sĩ giang hồ muốn tranh chức võ lâm minh chủ sẽ tề tựu tại Lạc thành một cách nhanh nhất. Chứ nếu không, họ mà đến muộn, ngay cả chỗ ngồi cũng không có a!

Lạc thành lúc này một mảnh náo nhiệt, người qua đường đi lại tưởng chừng có thể đụng ngã nhau. Khách trong các trà quán tửu lâu cũng đông nghịt.

“Trời, Ngọc cô nương thần long thấy đầu không thấy đuôi thực ra lại là một nữ nhân phong hoa tuyệt đại.” Một nam nhân xoay xoay vò rượu nói cùng những bằng hữu cùng bàn.

“Chuyện người nói là thật?”

“Thật sự không dối trá?”

Nam nhân cười đến vô lại nhìn những kẻ hiếu kì trước mắt, lấy tay áo lau miệng hào sảng nói:

“Thật ra lần trước lúc Ngọc cô nương mới đến đã từng trị Lãng gia đại tiểu thư Lãng Thi Huyền. Hơn nữa, khiến cho Lãng gia suýt nữa táng gia bại sản! Chuyện này đã đồn ầm lên, dân Lạc thành ai mà không biết.”

Mọi người ồ lên, mỗi người một suy nghĩ riêng tư. Sau đó dường như có một quả bom đánh vào, một nam nhân khác một bộ dáng say khướt tiến đến giữa quán, lắc lư nói:

“Đời lão tử chưa từng thấy ai phiêu dật thoát tục như vậy, ngay cả Đệ nhất mỹ nhân Thẩm Hi Nhược cũng phải thua nàng về khí chất!”

“Thật sự như vậy?”

“Thẩm tiểu thư đã rất đẹp rồi, thật không ngờ còn có người đẹp hơn. Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân a!”

“Thật mong đợi ti thí ngày mai, nhất định chúng ta sẽ được nhìn thấy Ngọc cô nương.”

“Vậy không phải Thẩm Hi Nhược sẽ bị đẩy xuống vị trí thứ 2 hay sao?” 1 người khác cũng chen vào,

“Đó là điều hiển nhiên, tuy chỉ che mặt nhưng đúng là thiên tiên chuyển kiếp a!”

“Thẩm Hi Nhược sao có thể so cùng Ngọc cô nương.”

Ở sau tám bình phong trên lầu hai, một nữ nhân mặc thanh y trang nhã đánh rơi li trà choang một tiếng xuống đất, khuôn mặt thanh lệ hơi nhẩn, mày liễu chau lại cứng ngắc.

Một nha hoàn thấy vậy vội vàng tiến đến hô to:

“Tiểu thư, người không sao chứ?”

Thanh y nữ nhân khôi phục lại nguyên trạng, cười nhẹ nhưng lại mị hoặc đến xuất thần, cầm lấy khăn tay lau đi những giọt trà trên tay, ôn nhu nói:

“Ta không sao.”

Nha hoàn nghe thêm mấy thanh âm ở dưới liền hiểu chuyện gì, có chút tức giận nói:

“Bọn nhân sĩ rảnh rồi kiếm chuyện đó dám bình luận đến tiểu thư? Tiểu thư xuất thân thư hương danh môn, sao có thể cùng so sánh với hạng nữ nhân tầm thường Ngọc cô nương gì đó?”

Thanh y hiển nhiên là đệ nhất mỹ nhân Thẩm Hi Nhược. Lúc này nàng không nói gì, nhưng đáy mắt cũng xẹt lên một tia sắc lạnh. Trước giờ nàng luôn tự hào là tài nữ xuất chúng, năm xưa tuy chỉ dưới một người, nhưng nay người đó cũng đã đi, nàng liền chính là vị trí thứ nhất.

Thứ nàng kiêu ngạo cũng là dung mạo tuyệt sắc. Nàng đi đến đâu cũng có hàng đám nam nhân ngoái nhìn mang theo si dại.

Nhưng nay lại bị một nữ nhân khác đoạt mất vinh quang sao có thể không khó chịu. Chưa kể, lần này hấn cũng đến.

Nếu hấn nhìn thấy một nữ nhân khác xinh đẹp hơn nàng sau đó thu làm chính phi thì sao đây? Không, nàng không thể để mất hấn. Tuy hấn không chấp nhận nàng ở vị trí chính phi, nhưng nàng cũng không muốn nữ nhân khác có được.

Ghen tị, chính là bản tính của nữ nhân.

Mà khi ghen tị đã trở nên sâu sắc sẽ biến thành thù hận.

Ăn mòn tâm can con người.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Đại Hội Võ Lâm (Thượng.)

Thẩm Hi Nhượng ôn nhu cười giống như không có chuyện gì xảy ra hỏi nha hoàn kia.

“Từ nhi, Ngọc cô nương kia là ai vậy?”

Từ nhi nhìn thấy nụ cười kia liền ngẩn ngơ, thậm chí chắc chắn rằng trên đời này tiểu thư nhà nàng là xinh đẹp nhất, thiện lương nhất. Nàng hừ một tiếng:

“Tiểu thư, Ngọc cô nương kia chẳng qua chỉ là một nữ nhân kinh thương. 4 phân đường nổi tiếng nhất kinh thành Vân Hương lâu, Mỹ nhân y, Thanh Dược điểm, và Phong Vũ lâu đều thuộc quyền của nàng ta. Nghe nói nàng ta đã phú khả địch quốc, là nữ nhân giàu có nhất trong Lục quốc. Nhưng sao có thể so cùng tiểu thư được. Tiểu thư ôn nhu, hiếu lễ, lại thuộc dòng dõi thư hương!”

Thẩm Hi Nhượng cũng thầm coi là đúng, nhưng ngoài mặt lại liếc nàng có chút trách mắng:

“Từ Nhi, không được nói như vậy. Dù sao nàng ta cũng là nữ nhân, có thể làm được như vậy quả không tầm thường.”

Từ nhi 2 tròng mắt khế đảo: “Tiểu thư, người quá thiện lương, như em mà gặp thì sẽ chửi cho nàng ta không còn mặt mũi để sống.”

“Được rồi a, em ra ngoài đi. Đừng có nói lung tung.”

Từ nhi đi ra ngoài vẫn không quên lăm bằm, bên trong Thẩm Hi Nhượng dường như đã vò nát chiếc khăn tay. Nàng không tin, thực sự có nữ nhân có thể xuất thân hơn nàng!

Đôi khi người ta vẫn nói xa tận chân trời, gần ngay trước mắt!

Phượng Diên Hồng là một ví dụ.

Nàng cực nhọc cả ngày ra ngoài tìm Từ Tĩnh Thạch nhưng kẻ cả có chui vào ổ chó cũng không thấy. Đến khi cố gắng lết được cái thân xác tàn tạ đi về, lại còn đâm sầm vào người Thương Huỳnh, xảy ra một trận cãi vã lâu la, nàng mới biết rằng hóa ra Thương Ngọc son trang có Từ Tĩnh Thạch.

Khốn kiếp!

Trâu chó!

Tại sao chứ? Ở đâu có cũng được, nhưng tại sao lại ở đây. Phượng Diên Hồng khóc không ra nước mắt đi về Ngọc viện, Thương Huỳnh cũng đi theo sau, trên tay cầm một cái hộp nhỏ.

“Nhị tiểu thư, người sao vậy?” Lan nhi thấy Diên Hồng tràn ngập mệt mỏi ngạc nhiên hỏi.

“Hừ, còn không phải muốn giúp tiểu thư nguoi hay sao? Đường đường bốn tiểu thư phải chui vào ổ chó đúng là đại mất mặt!”

Lan nhi trở mặt ra, muốn cười mà không dám. Thương Huỳnh lại càng tĩnh tâm, một chút ý cười cũng không lộ ra.

“Hương... Ngọc nhị tình dậy chưa?” Diên Hồng vội vàng chữa lại.

“Àn, tiểu thư tốt hơn rồi. Vừa này còn có thể ăn một chút cháo.”

Nàng thở phào nhẹ nhõm, ăn được là tốt. Thương Huỳnh đến Ngọc viện, mặc dù muốn đến xem Ngọc Linh Hương nhưng lại nhớ đến nam nữ hữu biệt, cuối cùng cũng chỉ đứng ngoài, đưa Từ Tĩnh Thạch cho Lan nhi. Lan nhi nhận lấy, nói lời cảm tạ, rồi xoay người đi vào trong.

Trên giường, Ngọc Linh Hương nghe tiếng nói cũng mở mắt tỉnh dậy, nhìn thấy Từ Tĩnh Thạch, mắt nhìn Phượng Diên Hồng tỏ ý hỏi. Nàng hiểu ý, lập tức nói:

“Là của Thương trang chủ mang đến.”

Linh Hương gật đầu đón lấy từ tay Lan nhi. Xác thực là không có độc nàng mới ăn vào. Vừa đưa vào miệng, mảnh thạch liền lập tức tan ra trong miệng, mùi hoa mai tỏa ra bốn phía. Một luồng chân khí dồn lên từ đan điền khiến nàng phút chốc khỏe hẳn lên. Quả nhiên là thứ tốt.

Lan nhi không bỏ sót vẻ mặt nào của nàng, đến khi thấy sắc mặt nàng đã tốt lên mới thở ra một hơi. Linh Hương xoay người xuống giường, ra đến ngoài thấy Thương Huỳnh vẫn đứng ngoài nhưng lại có chút khấn trương, nàng đột nhiên cảm thấy hẳn giống như là học sinh vào phòng thi.

“Thương trang chủ!”

Thương Huỳnh giật mình, sau đó quay ra đã thấy Ngọc Linh Hương ngay trước mặt, mặt phút chốc hơi đỏ, ho nhẹ nói:

“Ngọc cô nương!”

Nàng hơi cúi người tỏ vẻ thành ý, phóng khoáng nói:

“Thật tình cảm ơn Trang chủ, ta mấy hôm trước có tổn thương nguyên khí, nay được Từ Tinh Thạch của trang chủ mới có thể khỏe lại.”

Thương Huỳnh ngưng nghịu xua tay. Lần trước gặp nàng cũng chỉ là đứng từ xa, lần này lại khoảng cách gần như vậy, khiến hắn có thể ngửi được một mùi hương thơm mát từ nàng, tim bỗng chốc đập rộn lên.

“Ngọc cô nương không cần khách khí. Từ Tinh Thảo là vốn may mắn hái được, nay cô nương hữu duyên tại hạ sao có thể biết mà không cứu.”

Linh Hương thấy hắn như vậy, hảo cảm tăng lên không ít. Những người vì lợi ích bây giờ nhiều vô kể, hiếm có ai còn có thể như hắn.

“Vậy hay ta sẽ gửi lại công từ ngân lượng? Lan nhi, bảo Thủy nhi đem 10 vạn lượng chuyển vào Thương Ngọc sơn trang.”

Thương Huỳnh đột nhiên có chút không muốn, nếu nhận tiền rồi có phải hay không sẽ không có liên hệ gì với nàng. Hắn trong lòng mong muốn có thể ở cạnh nàng nhiều một chút, nhìn người ngọc được lâu hơn. Hơn nữa, ở bên nàng khiến hắn có những cảm xúc trước giờ chưa từng có.

“Cô nương không cần làm vậy. Tại hạ chỉ là nhắc tay chi lao. Nếu cô nương muốn cảm tạ thì lời cảm ơn khi này cũng đã đủ rồi.”

Linh Hương thấy hắn nhất quyết không nhận cũng không cưỡng ép nữa. Cuối cùng suy nghĩ giây lát nói:

“Vậy được, đợi đến khi ta khỏi hẳn, sẽ đàn một thủ khúc coi như trả ơn trang chủ.”

Thương Huỳnh nghe vậy gật đầu, trong lòng dấy lên chờ mong, nói vài câu nữa rồi cũng cáo từ. Linh Hương đi vào trong phòng, thuận miệng hỏi Diên Hồng:

“Ta thấy người nếu vào được mật thất, xem gì thì xem nhưng đừng lấy đi thanh kiếm kia.”

Diên Hồng hiểu nàng không muốn lấy oán báo ân, chính mình nhận nhiệm vụ này cũng là vì hứng thú, nên sáng khoái nói:

“Được, không vấn đề gì. Ta cũng chỉ là tò mò.”

Sáng hôm sau, giờ Thìn 1 khắc(10h15'), quân gia đi đi lại lại, sốt ruột đến đầu óc nở hoa ở ngoài thềm Ngọc viện, ông lên tiếng lần thứ 24.

“Thủy cô nương, cô nương hãy vào trong xem Ngọc cô nương đã dậy chưa, mọi người đã chờ lâu lắm rồi.”

Vỹ Thủy đứng bên ngoài ngược lại không hề khấn trương, cũng giải thích lần thứ 24.

“Quân gia, ngài hãy thôi làm ồn. Tiểu thư ta rất khó mới có một giấc ngủ.”

“Nhưng, giờ này đại hội võ lâm.....”

“Ai ngoài đó vậy.....” Thanh âm mỗi một truyền ra từ trong màn trướng.

Lan nhi vừa nghe tiếng, lập tức vén màn lên đưa cho nàng nước để súc miệng, sau đó lấy khăn mặt lau mặt.

“Quân gia đang ở bên ngoài đợi tiểu thư đi ra khai mạc. Bây giờ là giờ Thìn.”

Ngọc Linh Hương gật đầu, tùy ý để Lan nhi thay áo, Thư Nguyệt nhanh tay cầm lược chải đầu cho nàng. 1 khắc sau, trước gương đồng là một dung nhan diễm lệ, yêu mị tựa phù dung ngậm sương sớm. Nàng khẽ vỗ mặt một chút, dịch dung lần này xem ra là những lần đẹp nhất. Vậy mà vẫn kém mặt thật, nàng càng ngày càng bội phục lão nương của nàng, gọi cái thân thể này là yêu nghiệt thật không ngoa.

Hôm nay nàng cố ý chọn hoàng y, nhưng lại đơn giản, thân váy chỉ điểm một vài bông hoa màu đỏ, tóc vấn buông lơi cài trâm ngọc phi thúy. Lan nhi tựa hồ hài lòng mỉm cười sau đó mới đem khăn che mặt thêu tơ vàng đeo lên.

“Tiểu thư, mặc dù không đẹp như người nhưng đây cũng là một mỹ nhân khuynh quốc!”

Diên Hồng đã chuẩn bị xong xuôi, nàng không mặc hồng y như thường lệ. Lúc nàng nói muốn đóng giả một tiểu thư thanh thuần không hiểu sự đời, Thư Nguyệt đã cười phá lên nói rằng:

“Nhị tiểu thư, người gian như vậy làm sao thanh thuần?”

Thế là mặc nàng tức xì khói đầu, Thư Nguyệt đem đến một bộ thanh y khá thanh thoát kèm thêm một câu nói bất hủ:

“Yên tâm đi. Mặc thanh y kiểu này, dù có gian xảo như người cũng sẽ thanh khiết hết.”

Kết thúc hôm qua là Thư Nguyệt bị ăn đập toi tã, cũng may thuốc của Ngọc Linh Hương tốt, chứ bây giờ nàng thực không dám ra ngoài.

“Hào.” Linh Hương cười nhẹ, sau đó đi ra.

Quản gia nghe tiếng bước chân biết chắc là Ngọc Linh Hương đã đi ra, vội vàng chạy đến:

“Ngọc cô nương nhanh nhanh a. Giờ này đã là giờ Thìn 2 khắc(10h30’) rồi. Tất cả mọi người đều đang đợi cô nương.”

Sau đó vội vàng chạy đi báo cáo. Ngọc Linh Hương phì cười:

“Quản gia này thực sự vất vả, đã 50 tuổi mà cứ phải chạy đi chạy lại.”

Tách rời Trung viện và hoa viên chính là nơi thi đấu, diễn ra ti thí của Đại hội võ lâm. Lần này có khác những lần trước ở chỗ, Ngọc Linh Hương đã rất tỉ mỉ yêu cầu căn xếp ghế xung quanh khán đài theo bậc cao, để tất cả mọi người có thể xem xét rõ ràng.

Nhưng Thương Ngọc sơn trang lại không có chỗ lớn như vậy! Thành ra Ngọc Linh Hương phải suy nghĩ lại, cuối cùng cho ra ý kiến là những người muốn ti thí sẽ thi theo hình thức bốc thăm, được an bài trong hậu viện, còn chỗ ngồi sẽ giành cho những người muốn xem thi đấu, phải mua vé mới có thể vào. Từ Viên ở nơi xa xôi nghe được quyết định này bĩu môi nguyền một tiếng:

“Hừ, gian thương thì nói hăng ra, lại còn hoa mỹ kêu rằng mình an bài khác người.”

Hiện tại giữa sân thi đấu, người may mắn được làm MC chính là con trai của quản gia. Hắn toát mồ hôi hột, sốt ruột không kém Thương Huỳnh ngồi dưới. Dù các loại bàn tán xôn xao hiện giờ khiến hắn đau đầu muốn chết.

“Ngọc cô nương sao lâu như vậy vẫn còn chưa ra?”

“Phải chăng muốn chúng ta chờ ở đây đến hết hôm nay.”

“Thật khinh người quá đáng!”

“Xin hỏi có ai đã nói tiểu thư nhà ta quá đáng!” Người nọ dứ lưỡi, Vỹ Thủy cũng tươi cười “ứng chiến.”

Mọi người nghe thấy thanh âm, liền đồng loạt xoay mắt nhìn đến phía 5 nữ nhân vừa bước vào. Thư Nguyệt cùng Lan nhi lui sang hai bên, Vỹ Thủy nhẹ nhàng bước lên khán đài. Chỉ còn một mình Diên Hồng và Linh Hương sóng vai.

Tất cả mọi người nhìn 2 nữ nhân kia không thể chớp mắt.

Thanh y nữ nhân giờ tay nhắc chân đều mang một phong phạm ôn nhu, nhưng lại toát ra khí chất bất khả xâm phạm, đôi mắt đen lay láy khẽ đảo thanh thuần tựa như nước hồ.

Thật là một mỹ nhân hiếm có.

Nhưng vẫn không là gì so với Hoàng y nữ nhân bên cạnh.

Tóc đen vài lọn tùy ý buông lơi trên vai mang vẻ phong tình vạn chủng, hoàng y rực rỡ như nắng thu, mi cong mày liễu như núi sông, ánh mắt trong trẻo phẳng lặng như không gì có thể tác động đến năng, đẹp đến không bút nào tả xiết.

Giờ thì bọn họ đã hiểu tại sao những lời đồn đại nói Ngọc cô nương tuyệt sắc khuynh thành, thật sự là thiên tiên chuyển kiếp. Ngay cả nam nhân vừa này lớn tiếng chỉ trích cũng há hốc mồm. Chỉ duy nhất có 2 người không hề vừa lòng, ánh mắt như dao phi tới.

1 người là Lăng Thi Huyền.

1 người là Thẩm Hi Nhục.

1 người là thù hận, 1 người là ghen ghét. Nhưng cả 2 cũng thu liễm rất nhiều. Lăng Thi Huyền là do vẫn còn nhớ mình suýt liên lụy cả Lăng gia cùng chết, nên cũng chỉ dám trừng mắt. Còn Thẩm Hi Nhục, phải duy trì hình ảnh ôn nhu thiện lương nên chỉ dám có chút ác ý lướt qua.

Cuối cùng vẫn thu hết vào đáy mắt Ngọc Linh Hương. Nàng cười nhẹ, chúc mừng có thêm một người nữa bước vào sổ đen của nàng. Thẩm Hi Nhục ư?

“Thực sự là tuyệt sắc.” Có một người giật mình thốt lên.

“Ân, đúng là đẹp không thể tả.”

Chỉ tiếc là dung mạo đã được che lại, nếu chiếc khăn kia được tháo ra thì sẽ hoa nhường nguyệt thẹn đến mức nào?

Vỹ Thủy cười tươi nhưng nụ cười lại giấu hàng ngàn hàng vạn cây đao, chỉ cần có kẻ dám phản bác lập tức đao chém tới.

“Ngọc cô nương hôm trước bị thương tổn, đã rất cố gắng mới đến được đây, thật không ngờ lại bị nhân sĩ vô lâm các vị xem là khinh người! quá đáng! Thực sự là hạ thấp người.”

Nam nhân lớn tiếng cũng ngượng mà quay đi không dám nói gì thêm, có mấy kẻ bạo dạn hơn hô lớn:

“Chúng ta nào có ý đó, nếu Ngọc cô nương bị thương hẳn là đến muộn cũng không sao a.”

“Phải phải.”

Ngọc Linh Hương hơi cúi thấp người, đáng vẻ hoàn toàn yếu đuối nhu nhược khiến nàng cũng phải tự khâm phục mình. Sau này có cơ hội về hiện đại, nàng có lẽ nên đi đóng phim cùng Hạ Hương Tuyết.

“Tiểu nữ đến muộn, xin các vị đừng trách phạt.”

Có nam nhân nào không háo sắc? Rất ít!

Hơn nữa những người đến đây tỉ thí hầu hết đều thuộc thể loại phạm phu tục tử, có quyền cước nhưng không có đầu óc, luôn ra vẻ ta đây hơn người, trên hết là tinh thần nghĩa hiệp “thấy chuyện bất bình xông vô”, hoàn toàn trái ngược với quan niệm “thấy lửa đổ thêm dầu” của Ngọc Linh Hương.

Cho nên nếu thấy một nữ nhân yếu đuối, hơn nữa nữ nhân này lại là một mỹ nhân khuynh thành, cho dù có súng bắn trước đầu họ cũng vẫn muốn nhảy ra che chở a.

Chắc, Ngọc Linh Hương của chúng ta rất cao minh. Đến tác giả như ta còn bá phục. Lợi dụng mọi người chưa đủ, ngay cả thân thể cũng lợi dụng triệt để. Bởi vậy mới nói “trông mặt mà bắt hình dong, con lợn có béo thì lòng mới ngon.” a. Cũ đẹp trước đã.

Lập tức thanh âm “nghĩa hiệp” tràn đến như ong vỡ tổ:

“Ân, phải rồi, sao chúng ta có thể trách cô nương.”

“Đúng a, cô nương chỉ là một nữ tử yếu đuối, làm sao có thể dầm sương dãi nắng.”

“Hắn rồi, cô nương nên dưỡng bệnh cho tốt.”

“.....”

Phượng Diên Hồng cũng không quên “thêm đá vào giếng”, chạy ra cầm lấy tay Ngọc Linh Hương mặc dù mồ hôi sau gáy nàng đọng lại to như quả trứng gà.

“Phải a, các vị ấy nói đúng, tỷ tỷ yếu như vậy, nếu quá sức lại sinh thêm bệnh a.”

Sau đó thuận lợi kéo tay Ngọc Linh Hương về đài cao. Vỹ Thủy lập tức ho nhẹ một tiếng, sau đó dặn dò “MC” vài lời, cũng nhanh chóng đi đến chỗ ngồi.

Ở chỗ ngồi đối diện Ngọc Linh Hương, 5 vị vương giả người nào việc nấy chuyên chú lắm. Ngọc vương nhìn chăm chăm Ngọc Linh Hương như thể nàng là vịt quay cực kì ngon lành. Cẩn vương dường như thấy lúc nào là uống rượu lúc ấy, Trữ vương ngả ngón người, thỉnh thoảng đi trên chọc vài vị Hoàng hoa khuê nữ có chút gia thế, Thái tử lặng yên nhắm mắt tựa như suy nghĩ rất nhiều.

Vũ Hiên trầm mặc không nói. Đôi mắt kia thực sự rất giống Nguyệt Hương, nhưng hẳn càng nghĩ lại càng bị phản bác lại. Nguyệt Hương không thể ôn nhu như vậy. Nàng chính là năng động, hoạt bát khác hẳn những nữ nhân bình thường.

Có lẽ là do hắn đã quá nhớ nàng mà tưởng tượng ra. Không thể phủ nhận, hình ảnh nàng từ lúc nào đã in đậm trong tim hắn. Nàng cãi nhau với hắn, nàng phun trà vào mặt hắn, nàng đỡ tên cho hắn. Hắn đã sai thật nhiều. Sai lầm không thể cứu vãn được.

Lúc này “MC” toát mồ hôi nói:

“Đại hội vô lâm chính thức bắt đầu. Hiện tại là vòng loại, những vị đã bốc thăm có số thứ tự từ 1, 2, 3..... xin mời lên thi đấu.”

Khán đài phút chốc hưng phấn hẳn lên, có hò hét, cổ vũ... Riêng Ngọc Linh Hương thì ngáp ngáp. Nàng buồn ngủ muốn chết a! Xem mấy người này thi cào nhau thì có gì hay? Ánh mắt lơ đãng liếc sang bên trái, ngay lập tức, liền nhìn trúng Thượng Quan Vũ Hiên.

Đột nhiên nàng lại thấy hoảng hốt.

Có lẽ là lâu không gặp, tim đột nhiên vẫn đập rộn lên.

Nhưng nàng không quên, hắn thật sự đã không hề nhận ra người đó là thể thân.

Điều này chỉ có thể giải thích, trong lòng hắn không có nàng. Nếu không, cho dù có xa cách đến mấy, hắn vẫn có thể nhận ra nàng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tịch Diễm

Ngọc Linh Hương trấn tĩnh lại, sau đó vờ như vô tình quay đi. Đúng lúc đó từ trên võ đài, một thân ảnh bị đá xuống khỏi sân đấu, ho ra một ngụm máu.

Vỹ Thủy trầm tư giây lát, sau đó nói:

“Vừa nãy là đệ tử của Đại Nghĩa sơn trang, cũng không tồi, người kia hẳn là bị tổn thương đến lục phủ ngũ tạng.”

“Thương Huỳnh là số bao nhiêu?” Ngọc Linh Hương nghiêng đầu.

“Hắn số báo danh 181, chiều nay đấu cùng Tinh Thủy cung.”

Thư Nguyệt gật đầu. Tinh Thủy cung chủ Thủy Linh là một mỹ nhân, bề ngoài nhìn thì yếu ớt nhưng thực chất lại là yêu nữ giết người không chớp mắt. Nhưng cái chính là Tinh Thủy cung bao nhiêu đời tồn tại đều độc lập với võ lâm, sao lần này lại phá lệ ra ngoài?

“Thủy Linh muốn làm gì đây?”

“Tiểu thư, có lẽ nàng ta cũng không chịu nổi tịch mịch nữa.” Lan nhi suy đoán.

Ngọc Linh Hương cùng Phượng Diên Hồng ngay lập tức lờn nàng đến cháy mặt. Không chịu được tịch mịch? Đúng là Lan nhi đầu óc ngu si tứ chi phát triển a.

Lan nhi nép mình lại, nàng lại nói sai gì hay sao mà hai vị tiểu thư nhìn nàng như kẻ thù vậy?

Diên Hồng ngáp miệng, dụi dụi mắt, mấy trận đấu tạp nham quả thực chán không chịu nổi. Những người có thể lực cao cũng chỉ độc lập sống, cho nên chức mình chủ võ lâm cũng không hẳn là quyền thế tại thượng. Thương Huỳnh cũng không hề tranh sự với đời, trái ngược lại chỉ muốn sống yên lặng, nhưng do gia quy của dòng tộc khiến hắn không thể không tranh chức vị.

Ngọc Linh Hương buồn ngủ díp cả mắt, rốt cuộc là có chuyện gì mà Lịch Tuyết Tinh muốn nàng xem a? Quanh đi quẩn lại cũng không có ai tốt lắm. Ngoại trừ một bà tám Lăng Thi Huyền và một nữ nhân ngu ngốc thích chọc đại Thẩm Hi Nhục.

“Thủy nhi, điều tra tường tận về Thẩm Hi Nhục.”

Vỹ Thủy gật đầu, lấy bút ra ghi chép gì đó. Lăng Thi Huyền còn có ích, có thể tha, nhưng Thẩm Hi Nhục không thể để yên. Nàng không tốt tính đến mức tha cho kẻ nhảm nhí làm hại mình.

Thế là, hai vị tiểu thư ngay lập tức tựa người ngủ như chết, đến khi trên miệng Phượng Diên Hồng dường như có nước chảy ra, buổi đấu sáng hôm nay cũng kết thúc. Ngọc Linh Hương mơ màng đi về Ngọc viện muốn nằm xuống ngủ, Từ Tinh Thảo có tính chất đặc biệt làm cho người ta buồn ngủ suốt 1 tuần liền, nàng có thể chống đỡ được cũng là định lực cao rồi a!

Chỉ không ngờ, lại có người phá ngang.

“Ngọc cô nương!”

Nàng mở to mắt một chút, hóa ra là Thái tử và Ngọc vương. Bèn miễn cưỡng chống lại cơn buồn ngủ, hơi cúi người, không xiêm nịnh, cũng không hạ mình:

“Hai vị công tử tìm tiểu nữ?”

Ngọc vương gật đầu liên tục như muốn rót ra, miệng tuôn tràn một màn từ ngữ hoa lệ:

“Ta đúng là được mở rộng tầm mắt, thật không ngờ cô nương lại là một nữ nhân khuyên thành tuyệt sắc, khí chất cao quý như u lan, đậm nhiên như mai vàng, sánh tựa thiên tiên chuyển kiếp……”

Một màn blablabla…… diễn ra. Ngọc Linh Hương không đủ kiên nhẫn nghe hắn nói gì, thầm mắng tại sao tên Vũ Ngọc này sao tự nhiên lại làm mồm như vậy, ngắt lời tránh cho hắn lời ra từ điển quốc ngữ.

“Cảm ơn công tử khen tặng, nhưng chẳng lẽ công tử chán đường chỉ vì những lời này.”

Lan nhi, Vỹ Thủy, Thư Nguyệt, Diên Hồng không biết đã chuồn êm từ khi nào, đúng là “có phúc cùng hưởng, có họa tự chịu”. Chẳng lẽ bọn họ ý thức “người không vì mình trời chu đất diệt” đã ngấm vào tận ADN? Haiz, nàng thật muốn “chồng mộng lên trời, hận đời vô đối!”

Ngọc vương khoe miệng giật giật không tin được. So với tất cả các vương gia, hẳn có bộ dáng ngọc thụ lâm phong, anh tuấn nhất, nữ nhân cũng xếp hàng để được đứng bên cạnh hắn. Vậy mà đứng trước nàng ta, nói thiên ngôn vạn ngữ, chỉ đổi lại một cái nhìn như nhìn kẻ không bình thường.

Nữ nhân này đúng là đặc biệt.

Không giống như Thẩm Hi Nhượng, sống chết vì Ngũ đệ.

Chắc, đây có lẽ là hoa hồng có gai.

Thái tử đứng một bên giống như ngậy ngấn, sau đó bị Ngọc vương tức giận nhéo cho một cái máng giật mình mở miệng:

“Ngọc cô nương, không giấu gì cô nương, chúng ta là người của triều đình Vân Lạc quốc. Lần này biết cô nương xuất hiện, phụ... Hoàng thượng đã cử 2 người bọn ta đến đây.”

Ngọc Linh Hương đảo mắt. Hoàng đế cũng thật sự khôn ngoan, biết rằng Thái tử khó có thể lên ngôi, khi mà Cẩn vương thế lực hiện tại hoàn toàn không nhỏ, cộng thêm Trữ vương kẻ hiểm thâm sâu. Biết rằng nếu có một cơ hội cũng cố thế lực, bọn họ nhất định không bỏ qua nên cố tình muốn Thái tử đi trước một bước.

Bọn họ cần là quyền lực và tiền tài của nàng. Nhưng nàng vẫn có cảm giác mình là thịt heo quay trong mắt bọn họ.

Có công thức:

Người = làm việc + ăn + ngủ + chơi.

Heo = ăn + ngủ + chơi.

Người – Heo = làm việc.

Người – làm việc = Heo.

Chẳng lẽ nàng là vì không làm việc nên mới trở thành thịt heo quay? Có lẽ từ giờ nên làm việc chăm chỉ hơn vậy. Làm heo tuy rằng chỉ cần ăn, ngủ, chơi, nhưng mà mai sau phải công hiến thật, làm người vẫn tốt hơn a! Ít nhất người không có ăn thịt người.

“Vậy ý của 2 vị là gì đây?”

Ngọc vương vẫn chưa hết sốc vì đòn ban nãy, ngờ ngác không nói, Thái tử ho nhẹ một tiếng:

“Ý của bọn ta là không biết cô nương có thể quy thuận triều đình? Hoàng thượng đã nói chỉ cần cô nương đồng ý, sẽ sắc phong cô nương là quận chúa.”

Ngọc Linh Hương cười không nói. Quận chúa? Sau đó lấy danh tứ hôn gả phất cho một trong 10 lão con để kiềm chế nàng? Nàng không có ngốc đến mức không nhận ra. Hôn nữa, nàng cũng là con dâu thứ 9 của ông rồi còn gì.

“Thật đáng tiếc, lần này xuất hiện chỉ là do vô tình. Ta cũng không có ý muốn làm quận chúa, chỉ là tiêu dao sống qua ngày. Xin thứ lỗi ta thất lễ. Cáo từ.”

“Lan nhi, Hồng nhi?” Nàng cao giọng gọi, sau đó lập tức xoay người rồi đi để mặc hai nam nhân ngờ ngác không hiểu.

Ngọc vương nhìn theo bóng nàng rồi đi, một lúc sau mới chợt nhận ra nàng đã nói gì, vội vàng muốn đuổi theo, nhưng lại bị Thái tử ngăn lại.

“Nàng đã không muốn cũng không nên cưỡng ép, nếu không người chịu thiệt là chúng ta.”

Trên đầu ngọn cây đằng sau 2 người, Cẩn vương và Trữ vương chăm chú nhìn. Trữ vương cười như không cười, mâu quang quét đến chỗ bóng hồng vừa biến mất.

“Chúng ta vẫn còn cơ hội.”

Cẩn vương gật đầu, trầm giọng:

“Phải.”

Nhưng sẽ là cơ hội nào đây? Trong lúc một âm mưu ám toán đang dần hình thành.

Thẩm Hi Nhượng quay trở lại nhà trọ đã được một canh giờ, sốt ruột đến mức đi đứng không yên trong phòng, khăn tay bị nàng vò xoắn lại không còn ra hình. Một lát sau khi Từ nhi bước vào, nàng vội vàng hỏi:

“Sao rồi, vương gia có đi tìm nàng ta không?”

Từ nhi có đôi chút bực bội nói:

“Trừ vương gia không có đi tìm nàng, nhưng là có sai nô tì đến đưa thiệp mời nàng ta đi du hồ.”

Thẩm Hi Nhượng như bị sét đánh, sắc mặt tái nhợt, lưng lay như sắp đổ, nức nở nói:

“Ta biết mà, chàng có phải hay không thích nàng ta, rồi sau đó sẽ lập nàng ta làm chính phi? Còn ta thì sao?”

Từ nhi vội vàng ra đỡ lấy nàng, trong lòng càng thêm thống hận Ngọc Linh Hương. Tiểu thư của nàng tốt như vậy có gì vương gia không thích chứ? Nữ nhân kia không phải chỉ có khuôn mặt đẹp hay sao, ngay cả tư cách so cùng tiểu thư cũng không có. Trong đầu nàng liền nảy ra một chủ ý.

“Tiểu thư, hay là chúng ta làm cho nàng ta biến mất.”

Lời vừa xuất ra, Thẩm Hi Nhượng đang sực sực khóc cũng phải ngưng lại, ngơ ngàng nhìn Từ nhi.

“Từ nhi, ngươi nói gì vậy? Ta sao có thể...”

“Tiểu thư, nếu người còn nhân nhượng nữa chắc chắn vương gia sẽ bị nàng ta câu dẫn đi mất, cuộc đời sau này của tiểu thư sẽ ra sao?” Từ nhi đau lòng nhìn Thẩm Hi Nhượng.

Thẩm Hi Nhượng khẽ cắn môi dường như đang suy tính, sau đó tựa hồ không muốn, nhưng cuối cùng quyết tâm nói:

“Vậy chúng ta làm sao?”

Từ nhi mừng rỡ nhìn nàng, cười cười nói:

“Tiểu thư đừng lo, chuyện này em sẽ không làm liên lụy đến tiểu thư, chắc chắn sẽ khiến nữ nhân kia phải trả giá.”

Sau đó ghé vào tai nàng nói nhỏ.

“.....”

Thẩm Hi Nhượng nghe được có chút nghi ngờ, song sau đó trấn tĩnh lại nhẹ giọng nói:

“Cứ làm như vậy đi.”

“Vậy Từ nhi ra ngoài chuẩn bị.”

Bóng Từ nhi vừa khuất, mặt Thẩm Hi Nhượng hiện lên một nụ cười âm ngoan, dần trở nên méo mó dữ tợn, nhìn không còn ra dung nhan tuyệt đẹp.

“Hừ, tiện nhân, ngươi nhất định phải chết. Muốn đấu cùng Thẩm Hi Nhượng ta ư?”

Buổi chiều, Ngọc Linh Hương như cũ đi đến lễ đài, Diên Hồng đã chán chết bèn xua tay sóng chết không chịu đi. Nàng kiên nhẫn chờ đến lúc Thương Huỳnh lên lễ đài, hôm nay hân mặc hắc y tôn lên khí chất khác thường, nhưng khác thường ở đâu, nàng lại không thể nói rõ.

Nhưng thật không ngờ Thủy Linh lại không đến.

Thành ra Thương Huỳnh không đánh mà thắng. Nàng nhíu mày, rốt cuộc có gì đã ngăn cản Thủy Linh đến đây? Cuối cùng mang tâm trạng nghi vấn đi về Ngọc viện.

Sau hôm nay số người vượt qua vòng loại còn hơn 200 người. Vậy chắc khoảng 2 ngày nữa sẽ kết thúc.

Ngọc viện.

Đêm không trăng.

Làn gió luyến lưu vờn lá xơ xác. Đột nhiên gió thổi mạnh lên. Đèn trong phòng phụt tắt.

Vù vù! Gió thổi càng lúc càng mạnh.

Mưa!

Mưa rơi lộp bộp trên mái nhà tích tách từng giọt. Ngọc Linh Hương lặng yên nằm trên giường.

Nàng ngủ yên giấc, ngoài trời kia “ ỳnh” một tiếng.

Sấm rền ồm ồm..

Chớp kinh hoàng xé ngang trời.

Mưa to át đi tiếng đao kiếm hỗn loạn một mảnh tại sân đình.

Có hơn 30 hắc y nhân đang đấu cùng các đệ tử của Thương Ngọc sơn trang. Bọn thích khách võ công thâm sâu khôn lường, mỗi chiêu sát phạt đều là tàn nhẫn, khiến bọn họ ai nấy cũng đều có thương tích.

“ Ỗnh!”

“ Choang!”

Sấm vang lên kinh người, chớp cũng làm sáng cả một bầu trời.

Đêm nay sẽ là đêm kinh hoàng nhất!

Người của sơn trang cắn răng, bọn thích khách dường như là quyết tử vậy! Chiến đấu y hệt như một cỗ máy không có linh hồn. Một người ôm vết thương chống đỡ, nhường người đánh vào bên phải của một hắc y nhân. Nhân lúc đó một người khác hiểu ý, ngay lập tức đưa kiếm hướng bên phải.

Máu phụt ra!

Tuôn như suối!

Nhưng hắc y nhân đó ánh mắt không hề có lấy một tia sợ hãi, mà là trống rỗng không có linh hồn, tay lắc một cái, đâm kiếm đến như vũ bão, 2 người lúc này đâm hấn liền ngã xuống, hai tròng mắt mở lớn.

Khi mà sơn trang nhân dường như một nửa đã chết, nửa còn lại bị thương nặng, không thể chống đỡ mà ngã xuống.

Từ trên nóc nhà của đình viện, một đám thân ảnh màu đỏ như máu thân pháp quỷ dị sà xuống. Thân nhẹ như yến, kiếm trên tay như lụa lộng vũ, khắc một đóa hoa tường vi đỏ thắm như chu sa.

Rất nhanh sau đó, đám hắc y nhân ngã xuống, trên mặt cũng không hề lộ ra nửa điểm bóng dáng cảm xúc của con người.

Mưa vẫn rơi.

Thấm trên nền gạch, hòa vào máu hắc y nhân chảy đi vô tình.

Toàn bộ những người còn sống liếc theo bóng dáng quỷ dị huyết sắc kia không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Võ công thể nào mới có thể giải quyết đám thích khách này trong chớp mắt như vậy?

Nhưng bọn họ không có thời gian để nghĩ nhiều, bèn vội vàng đỡ nhau dậy đi chữa thương.

Phía tây lại nổi một trận sấm kèm theo chớp lóe sáng.

Mưa quất vào mặt xác chết hắc y nhân, một lát sau bèn từ từ hóa thành bụi phấn trôi đi.

Tại một đình viện cách nơi này rất xa.

Một nam nhân mặc bạch y, trên vai choàng một chiếc áo mỏng, tóc đỏ như thắc đỏ rủ xuống vai. Đồng tử màu huyết khê mở, tay ngọc lướt trên cầm như vuốt ve, từng dòng nhạc du dương theo đó truyền ra, sóng động đến mức khiến người ta mê loạn chìm đắm. Lát sau, âm thanh kia dần dần chậm lại, biến mất, hắc nhìn đám thân ảnh màu đỏ đang quỷ dưới chân.

“ Nàng không bị kinh động?”

“ Dạ, bọn thích khách đã bị diệt toàn bộ.”

“ Đi đi.”

Mắt nhắm lại, hấn yên tĩnh tựa người, khoe miệng vương nụ cười. Chờ đợi 300 năm, cuối cùng cũng có thể gặp lại.

Hương nhi của hấn đã quay về!

Bạch Đình Hương nở rộ trong gió, đem cánh hoa vương trên tóc nàng. Loài hoa hấn tâm niệm, cái tên hấn tâm niệm suốt đời.

Lần này hấn sẽ không bao giờ buông tay.

Nhưng hấn không biết, đôi khi cố gắng chấp niệm, cuối cùng vẫn là đau thương.

Số phận đã định, suốt 400 năm, hấn sẽ không có được tâm của nàng.

Trong phòng, Ngọc Linh Hương đang ngủ say, khoe mắt đột nhiên chảy ra một giọt lệ. Miệng thều thào nói đi nói lại một cái tên.

“Tịch Diễm! Xin lỗi!”

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Đại Hội Võ Lâm (Trung)

Sáng hôm sau trời dằng đông đã hừng nắng, trước sân Ngọc viện sạch sẽ không hề vương chút bụi bẩn, dường như trận chiến đẫm máu đêm qua là một giấc mơ. Lan nhi tựa người trên bàn ngủ ngon lành không biết trời đất trắng sao là gì! Nhưng ít ra còn sạch sẽ hơn Phụng Diên Hồng.

Mang danh hiệu Hồng Yến, vậy mà khi ngủ nước miếng văng tùm lum. Ngọc Linh Hương mở mắt giống như đột nhiên choàng tỉnh.

Khóe mắt hơi đau, nàng cau mày. Chẳng lẽ hôm qua nàng đã khóc? Hình như là hôm qua nàng mộng lung mơ đến ai đó nhưng lại không nhớ rõ. Aiz, thôi bỏ đi.

Nàng đứng dậy mở cửa đi ra, hương thụ không khí trong lành, thật không ngờ có ngày nàng cũng dậy sớm như vậy a! Từ lúc đến cổ đại này nàng luôn luôn sống theo lối tiêu tư sản, chỉ ăn, chơi, ngủ, ngoài những thứ đó ra, hình như là ngủ, chơi và ăn.

Thế nên dậy muộn là chuyện đương nhiên rồi!

Nhưng thật không ngờ, lại thấy Thương Huỳnh đang đứng quay lưng với nàng ở trước sân.

Hấn đến đây có chuyện gì? Không lẽ vẫn còn gì thắc mắc về đại hội võ lâm a?

“Thương trang chủ.”

Thương Huỳnh giật mình giãy lắt, nhận ra là nàng đột nhiên mặt đỏ bừng như táo chín khiến nàng bật cười thanh thúy. Hồi lâu sau hấn mới lúng túng nói:

“Ồ, à... ừm... hôm qua cô nương ngủ có ngon không?”

“Cảm ơn trang chủ quan tâm, ta ngủ rất ngon.” Nàng ưu nhã nhấc váy đi xuống thềm.

Thương Huỳnh thoáng chút nhẹ nhõm, lại nhớ đến hôm qua, người của sơn trang vong mạng gần một nửa. Cũng may mà nàng không sao hết, nếu không hấn thật sự không biết phải làm sao!

Chỉ cần thấy nàng bình yên vô sự cũng đủ rồi.

“Vậy là tốt rồi.”

“Người không khỏe hay sao, mà mặt lại đỏ bừng như vậy?” Nàng hiếu kì hỏi.

Bị phát giác tâm tư, Thương Huỳnh càng nóng dừ dội hơn, lần này giống hệt cà chua. Hấn thật sự khó có thể mở miệng a!

“Ta... à... không có gì hết..... thực ra.....”

“Huỳnh, huỳnh đến đây làm ta đi tìm mãi.” Một thanh âm hét lớn vọng đến.

Ngay lúc đó, một hồng y nữ nhân, tóc kết thành lợn đeo châu sai phi thúy lấp lánh vô cùng. Ngọc Linh Hương hơi lui bước cười cười. Thật là.....

Thương Huỳnh nhìn thấy nàng kia mặt trầm lại, lãnh băng nói:

“Lăng tiểu thư, hình như ta nhớ đã bảo gia nhân không cho phép cô nương đi vào. Xin cô nương hãy tự trọng một chút!” Thực ra hắn nói nhiều như vậy cũng chỉ vì sợ Ngọc Linh Hương hiểu lầm, sẽ tránh hắn.

Lăng Thi Huyền nghe vậy cũng không có tức giận, nàng bám theo hắn nghe những câu này cũng quen rồi. Nhưng cái chính là tại sao sáng sớm hắn lại cùng nữ nhân này gặp mặt?

Lòng ghen tị lại nổi lên, nàng ta cậy mình xinh đẹp hơn nàng, tài phú hơn nàng, bây giờ còn muốn cướp Huỳnh đi hay sao chứ?

“Huỳnh, tại sao huỳnh lại ở đây?”

Linh Hương âm thầm đứng một bên xem kịch. Nàng muốn xem Lăng Thi Huyền có thể làm gì nàng? Lần trước tha Lăng gia là muốn cảnh cáo những người khác, nếu lần này nàng ta còn không biết tốt xấu thì đừng trách nàng vô tình.

“Ta có chuyện cần bàn với Ngọc cô nương, Lăng tiểu thư, Thương Ngọc sơn trang không hoan nghênh cô nương, thỉnh cô nương rời đi.” Thanh âm hắn không chút cảm xúc.

“Huỳnh.” Lăng Thi Huyền tức giận nhưng lại không thể bộc phát, lúc này mà đắc tội tiện nhân này thì Lăng gia cũng bị liên lụy. Nàng tức tối giậm chân bỏ đi. Nhưng trong lòng lại âm thầm nghĩ rằng: “Tiện nhân, nhất định ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết.”

Thương Huỳnh cũng không tiện ở bên cáo lui, Ngọc Linh Hương đáp lễ rồi đi vào trong phòng suy tư. Đúng lúc đó, một con chim thúy điều bay đến đậu trên vai nàng. Nàng nhẹ nhàng rút mẩu giấy từ chân nó, vỗ nhẹ đôi cánh. Mỡ giấy ra, mắt nàng tối lại không ít.

“Bảy ngày sau, Tử hoàng tử và Thất hoàng tử của Hạo Long quốc sẽ đến Kinh thành.”

Linh Hương nắm chặt mẩu giấy thành bột phấn, chuyện này rốt cuộc là sao? Lần trước Tử Việt quốc đã liên quan đến Tử Nguyệt Băng muốn đến ám sát Thượng Quan Vũ Hiền, bây giờ lại là Hạo Long quốc đến thăm dò. Lục quốc là muốn loạn rồi hay sao?

“Tiểu thư sao vậy?” Lan nhi dụi dụi mắt ngáp một tiếng.

“Không sao.” Nàng trấn tĩnh lại nói.

“Vậy em đi chuẩn bị điểm tâm sáng.”

Đến lúc Lan nhi trở về, Phương Diên Hồng cũng thức dậy. Bọn họ ăn sáng xong đi đến võ đài lần nữa thì thấy Vỹ Thủy cùng Thư Nguyệt đã ở sẵn đó. Tất nhiên, mặc dù đã xuất hiện cả ngày hôm qua, nhưng nàng vẫn khiến cho bao người phải ngơ ngác mê mẩn một lúc lâu.

Cuối cùng, “MC” mở miệng tuyên bố vòng đấu cặp bắt đầu thì không khí mới trở nên sôi động, phấn khích hơn.

Ngọc Linh Hương căng mắt nhìn diễn biến sân đấu, hôm qua nàng ngủ gật nên không chú ý cho lắm. Nhưng đã qua nửa canh giờ, cũng không có gì khác thường lắm. Thật là lạ.

Trận đấu tiếp theo là của một nam một nữ. Vỹ Thủy nhìn bọn họ một chút, sau đó mở miệng.

“Nam nhân là một người tên Bạch Diện, còn nữ nhân là Hồng Xích. Hai người này chưa từng xuất hiện trên giang hồ nhưng hôm qua giải quyết người rất nhanh gọn, chiêu thức kì ảo. Cao thủ!”

Ngọc Linh Hương nghe vậy lập tức mắt sáng lên. Nhất định 2 người này có liên quan đến phân chia thế lực. Chờ mãi không ngờ lại có thật.

Bạch Diện người như tên, đích thực diện mạo thanh tú, sáng sủa như bạch diện thư sinh, cầm chiết phiến ngọc khẽ quạt. Còn Hồng xích một thân đồ thẩm, tay cầm một sợi dây xích.

Hai người nhìn nhau, trong mắt thoáng qua một tia hàn quang.

“Thất lễ!”

“Thất lễ!”

Môi vừa động, tay lập tức cũng vung. Xích sắt nhanh nhẹn vung đến, uốn lượn tựa xà, nhưng lực đạo lại lạnh lẽo hung hãn bức người vung đến phía Bạch Diện. Bạch Diện nhướng môi cười nhẹ, đợi đến khi xích sắt tới gần, mới nhẹ vung chiết phiến, tạo ra thanh âm thanh thúy.

“Cạch.”

Hồng Xích bị lực của chính mình phản lại tay tê rần, nhanh chóng sung đồ lên. Nhưng lại ra về không có gì, âm trầm cười.

“Hào đối thủ.”

Sau đó mặt lại lạnh băng hồng quang lộ vũ, xích vắng tới tấp đến không thấy bóng dáng. Bạch Diện vẫn ưu nhã đứng, tay cầm chiết phiến liên tục tránh đi lực lượng xông tới.

Lan nhi xem đến như thôi miên như những người khác, miệng khê nói:

“Hai người này đúng là ngang tài ngang sức!”

Ngọc Linh Hương cười cười.

“Sai rồi, phải là một trời một vực.”

Sắc mặt Bạch Diện hơi đỏ chút mồ hôi, động tác càng lúc càng chậm đi, trái lại, động tác vung dây của Xích Hồng càng ngày càng nhanh, mờ ảo biến hóa khôn lường. Bất thành lĩnh, nàng vung tay quát mạnh vào phía bên tay cầm chiết phiến của Bạch Diện khiến hắn nhất thời mất mở lớn, nhanh chóng xoay người tránh né.

Bạch y phấp phới một vòng thanh thoát.

Diên Hồng xoay xoay tay, mắt đảo ngược loạn hết lên.

“Xích Hồng đang chiếm ưu thế!”

“Nhưng nàng ta lại háo thắng, điều này sẽ khiến nàng ta bại trận.” Linh Hương buông một câu.

4 người quay lại nhìn Linh Hương khó hiểu. Rõ ràng là Bạch Diện đang yếu đi, làm sao có thể thắng được Xích Hồng?

Luật của sân đài lần này chỉ cần có thể ép đối thủ xuống dưới là được, không cần phải làm trọng thương đối thủ. Mà lúc này Xích Hồng sức áp quần phurong, đang dần tiến đến phía Bạch Diện, xích trong tay vung càng lúc càng nhanh, không cho hắn một cơ hội trốn thoát.

Bạch Diện lùi dần về phía rìa sân đấu, mồ hôi lấm tấm nhỏ giọt nhưng lại khiến hắn càng thêm tuấn mĩ. Xích Hồng cười lạnh:

“Bạch công tử, ngươi thua.”

Bạch Diện yếu ớt cười, chiết phiến trong tay không ngừng tránh đi dây xích, nhưng lại phi thường chói mắt.

“Xích cô nương quả thực bất phàm.”

“Vậy ngươi có thể tự đi xuống, ta sẽ không làm khó ngươi.”

“Sẽ không đâu.” Hắn mỉm cười ôn nhu, một giây đó, có một tia sắc lạnh lướt qua đáy mắt.

Xích Hồng không thềm nói lại, chỉ ngoan độc vung xích hướng mặt hắn mà tới. Nam nhân này tuấn mĩ như vậy, hắn là sẽ rất chú trọng diện mạo. Nàng không cần biết quang minh chính đại hay không, chỉ cần thắng là đủ.

Quả nhiên Bạch Diện có phần hoảng hốt, vội gờ chiết phiến đến đỡ. Xích Hồng nhân cơ hội đó, tay lập tức xuất chiêu hướng thân hắn đánh tới.

“Tiểu thư, Bạch Diện thua.” Lan nhi cười cười nói. Khó khăn lắm tiểu thư mới phán đoán sai, phải ăn mừng mới được.

“Ta cá với Lan tiểu thư ngươi, nếu Xích Hồng thắng thì ngươi sẽ không cần phải làm gì trong vòng 1 tháng. Còn ngược lại.” Linh Hương ngừng một chút. “ngươi sẽ phải làm gấp đôi công việc trong tháng đó, thế nào?”

Lan nhi nhìn trận đấu căng thẳng trên sân, lại thấy thần sắc Linh Hương có vẻ kì quái thì hơi do dự, sau đó quyết tâm quơ tay:

“Thành giao.”

“Hào!” Linh Hương nháy mắt.

Trên sân, thân người Bạch Diện cơ hồ đã chạm đến dây chằng quanh sân đấu, chiêu lực của Xích Hồng lại nhanh như vũ bão.

Nhưng không ngờ, cú đâm đó lại buông vào không khí. Xích Hồng hoảng hốt thu người lại nhưng đã không kịp nữa, hoang mang không biết Bạch Diện đã biến đi đâu. Đẳng sau vang lên tiếng cười nhẹ nhàng, ầm ầm như gió xuân.

“Xích cô nương, ngươi thua.”

Chiết phiến hắn đẩy nhẹ vào người nàng nhưng lực lượng lại cực kì lớn, thêm vào đó chiêu lực đáng ra phải đánh vào Bạch Diện lại đánh vào không

khí nên thân ảnh này cứ thế vào lao xuống khỏi sân đấu.

“Phịch.”

Toàn bộ người xem im lặng trong nháy mắt, sau đó như bùng nổ, trận đấu này thật sự rất đáng xem.

Lan nhi liú lười nhìn Xích Hồng rơi xuống như điều đứt dây, mắt tròn to nhìn Linh Hương.

“Tiểu thư, sao người biết Bạch Diện sẽ thắng?”

Linh Hương cảm xúc trà lên ngời, sau đó mới xoa nhẹ tay, uống một ngụm.

“Bạch Diện là kẻ khôn ngoan, biết tiến thoái. Còn Xích Hồng là người chỉ biết dùng vũ lực. Lúc đầu Bạch Diện chỉ né tránh, không hề phản công vì muốn xem thực lực cùng chiêu thức của Xích Hồng, sau đó tự mình lùi dần về phía rìa sân đấu. Chỉ chờ đến lúc khoảng cách 2 người họ đã rất gần, Xích Hồng không thể dùng xích sắt mới bay lên đáp xuống phía sau nàng ta. Bấy này đúng là có chút cao minh.”

Diên Hồng “à” một tiếng đã hiểu, Vỹ Thủy cùng Thụ Nguyệt đem ánh mắt sùng bái đến nhìn nàng khiến nàng đánh phất phất tay tỏ ý “làm ơn đừng nhìn ta như động vật quý hiếm nữa”. Chẳng lẽ bọn họ không nghe bị chăm chú nhìn sẽ giảm thọ sao?

MC hưng phấn tuyên bố: “Bạch Diện công tử thắng!”

Xích Hồng bị ngã xuống, khóe miệng vương máu, lẳng lặng đứng dậy đi ra ngoài.

Không một ai chú ý đến nàng.

Thanh âm nhẹ nhàng bay trong gió:

“Kế hoạch thành công, chủ nhân ngài có vui không?”

Hồng y cô tịch một mảnh, nàng mỉm cười ưu thương phi người bay mất.

Trong phòng, Ngọc Linh Hương trầm giọng phân phó:

“Điều tra kĩ càng về Bạch Diện.”

“Tại sao ạ?” Lan nhi hiếu kì nói.

“Hắn không phải kẻ tầm thường, thiết kế cái bẫy đó nếu không phải có người tự mình chui đầu vào liệu có thành công không? Hơn nữa, ta cảm thấy khí tức của hắn thường xuyên biến mất, trình độ này đã cao hơn ta những một bậc. Nếu hắn độc lại độc vãng, cho hắn quản lí võ lâm cũng không sao. Nhưng nếu hắn đứng dưới hoặc thực sự cầm quyền lực lợi dụng chức Minh chủ này để củng cố thế lực hắn thì rất đáng sợ.”

Vỹ Thủy cùng Thụ Nguyệt trầm trọng gật đầu, lần này là do bọn họ sơ suất.

“Tiểu thư, những người lai lịch không thể tra rất nhiều, gần như chiếm đến 7 phần, hơn nữa đều như bước ra từ trong bóng tối vậy, thần bí đến đáng ngờ. Ta chỉ sợ..... 1 tuần sau Tử hoàng tử cùng Thất hoàng tử Hạo Long quốc lại sang thăm. Trùng hợp như vậy hay sao?”

Linh Hương cũng rất đau đầu, chỉ sợ Hoàng cung Văn Lạc quốc sẽ có một ngày rung chuyển, bất chợt nhớ đến quyển sách kia, thánh vật trấn giữ Hạo Long quốc chính là Vạn Linh Mộc. Nhưng một nhánh cây chắc chỉ có tác dụng chữa thương, cũng không thể gây hại được.

Lan nhi không ngờ mọi việc lại rắc rối như vậy. Diên Hồng suy tư một lúc lâu, sau đó nói:

“Tối nay ta sẽ vào mật thất của Thương Ngọc sơn trang. Chỉ có vào xem thanh kiếm kia ra sao mới có thể tìm được người đứng sau vụ việc này.”

Linh Hương gật đầu, thanh âm nhẹ như gió thoảng:

“1 tháng ra đi, cũng đến lúc quay về rồi.”

Hết thu, hồng liên đã tàn, gió cũng dần trở nên lạnh buốt.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: La Sát Trận

Vạn vật chìm trong bóng tối mịt mù, Thương Ngọc son trang là một mảnh cô tịch yên tĩnh. Phượng Diên Hồng một thân hắc y nhanh nhẹn ra khỏi Ngọc viện, một đường hướng thẳng Trung viện.

Nhưng muốn đến gần Trung viện trước hết phải qua hoa viên. Mà hoa viên lại có trận pháp kì ảo, chỉ được mở ra khi có người lạ xâm nhập ban đêm.

Thân ảnh nhẹ nhàng như chim yến bay đến nắp sau một lùm cây. Lúc này, 2 nam nhân đứng trước Thư phòng không hề nhúc nhích dù chỉ một chút. Diên Hồng cau mày, cứ 2 canh giờ mới giao ca một lần, lần giao ca sắp tới chính là 1 khắc sau, nếu trong một khắc này, nàng không thể giải trận pháp này thì không thể bước vào mật thất.

Nàng chỉ biết mật thất nằm phía dưới Thư phòng của Thương Huỳnh, còn công tắc khởi động ở đâu thì không hề biết. Thương Huỳnh sẽ quay lại trong vòng nửa canh giờ nữa, nên nàng chỉ có 45 phút mò mẫm tìm công tắc và thanh kiếm kia.

Thời gian thực sự rất ít ỏi.

Nhưng đối với thân thủ như nàng thì chưa chắc.

Diên Hồng nhíu mày. Mỗi lần nàng nhận nhiệm vụ không bao giờ lộ mặt.

Chính chủ sẽ tự động đem yêu cầu viết trong giấy mang theo 1 vạn lượng để trong một chiếc bát vàng ở Hồng Yến lâu.

Hồng Yến lâu giống như một tòa nhà để không, được đặt ngay chính giữa Kim Thành, nhưng điều kì diệu nhất chính là chỗ đó có rất nhiều bò câu.

Những con bò câu đó đã được nàng huấn luyện, chỉ cần có giấy được thả xuống, chúng sẽ tự động đem đến cho nàng.

Nếu nàng trộm được, vật đó sẽ tự động có trong nhà chính chủ sau 1 tháng. Còn nếu nàng không trộm được hay không muốn nhận nhiệm vụ, sổ tiền chính chủ đã đem đến, nàng sẽ trả lại họ.

Cho nên, làm sao có người có thể biết được Hồng Yến. Vì ngay cả dáng vẻ của nàng béo gầy, cao thấp ra sao còn chưa rõ.

Nàng không nhận giết người vì nàng không thích nhìn thấy máu và võ công thực sự cũng không được tốt. Chỉ có khinh công trốn chạy là nhất đẳng.

Trận pháp cũng là thứ nàng thích nghiên cứu nhất, vì hồi còn ở hiện đại nàng học toán rất giỏi. Nên những kiến thức đó suy luận một chút, vận dụng thêm ngũ hành bát quái liền có thể phá trận.

Có lẽ Thương Huỳnh rất tự tin về trận pháp này nên không có một người nào canh giữ ở đây.

Thực ra, nó có điểm kì lạ là do tất cả những thứ đồ vật được sắp xếp theo quy tắc hình tam giác. Hai ngày nay, nàng đã phải tốn rất nhiều tinh lực mới có thể mô phỏng lại chính xác hoa viên không sai lệch một li.

Đặc biệt nhất chính là, tất cả các đồ vật nối với nhau thành những tam giác có cùng trọng tâm, nếu không may đưa chân bước đúng vào những điểm đó, có lẽ cơ quan âm khí sẽ khởi động. Nhưng đoán cũng chỉ là đoán, nhìn xuống dưới chân có một viên đá, nàng lập tức lấy nó, ném nhẹ vào hoa viên.

“Bộp!”

“Ai?” Hai thị vệ nghe có tiếng động lập tức chạy ra quờ kiếm hô lên. Sau đó mới nhận thấy có một viên đá nhỏ ở hoa viên mới trở lại đứng yên như ban đầu tại cửa Thư phòng. Bọn họ không hề có một chút lo lắng.

Diên Hồng mở to mắt, rõ ràng viên đá đó đã lăn qua một vòng hoa viên, tại sao lại không có cơ quan âm khí nào? Chẳng lẽ là nàng quá đa nghi, bài trí như vậy là ngẫu nhiên theo sở thích?

Nhưng 2 gã thị vệ kia rõ ràng nhận thấy có tiếng động nhưng lại không hề có điểm lo lắng, cũng không đuổi theo. Chỉ có thể giải thích là bọn họ cực kì tự tin không ai có thể thoát thân.

Ai, càng nghĩ càng đau đầu a! Quyết định rồi, không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con? Nàng là ai a? Hồng Yến, đại danh鼎鼎 thần thủ, không gì không trộm được, kể cả có trận pháp thì sao, cứ thử rồi nhanh chân chạy trốn là được.

Nghĩ là làm, thân nhẹ nhàng bay lên một trạc cây, nhưng chưa kịp đứng vững, nàng đã bị một cánh tay lạnh ngắt bịt chặt lấy miệng.

Diên Hồng hoảng sợ không thôi, chẳng còn nghĩ được điều gì, liều mình dẩy dựa cùng chân đâm tay đá, miệng tuôn ra hàng tràng.

“Um.... um..... ên... ỗn... ản.. ỏ..aa.....@#%^^+&.*%\$#^&%<?<O:''' (Nguyên văn :Tên hỗn đản, bỏ ta ra! còn phần sau ta xin phép lược bớt những câu chửi thề của Hồng tỷ.)

“Im miệng!” Nam nhân phía sau khẽ gắt, thanh âm tỏ vẻ chán ghét. Đúng là nữ nhân thực ồn ào.

Diên Hồng bậm môi, kệ ta chứ! Ngươi không bỏ ta ra, ta còn nói nhiều hơn. Thế là một tràng “\$()^\$#&*??”U#&GBJ*T%^” lại xảy ra. Cuối cùng, hắc y nam nhân không chịu được nữa, thanh âm nồng nặc mùi thuốc súng rít lên.

“Nếu ngươi còn dấy dựa nữa, có tin ta sẽ giết ngươi ngay bây giờ hay không?”

Diên Hồng trừng mắt nhìn hắc y, sau đó mới nhận ra 1 điều.

Cực kì quan trọng.

Hóa rahắn là một mỹ nam a.

Chẹp chẹp, kiểu này thì Lee Min Hoo cũng chào thua. Mày kiêu sắc lạnh, tính tế diệu mại, tóc dài phi vũ, mũi cao.....khiến nàng muốn phụt máu mũi a.

Đến khi nàng đang thắc mắc tại sao nam nhân cổ đại để tóc dài đẹp vậy mà ở hiện đại thì cứ cắt hết cạo bên này lại cạo bên kia, thì thanh âm lãnh lạc lại vang lên:

“Ngươi im lặng thì ta sẽ thả ngươi, tốt nhất hãy cư xử cho đúng đắn.”

Diên Hồng xấu hổ muốn độn thổ, hừc, tại sao cái tính mê giai vẫn còn vậy, mắt mặt quá đi, may mà đeo khăn che mặt, nếu không bị hắn nhìn thấy nàng đã chảy nước miếng có phải hay không nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Nàng gật đầu như gà bỏ thóc, hắc y nam nhân lạnh lùng đem tay bỏ ra, quay mặt đi nhìn đến trước cửa Thư phòng, sắc mặt vẫn lạnh băng. Diên Hồng xoa xoa cổ, ko sao hết, chẳng phải chỉ có vẻ ngoài đẹp trai thôi sao? Nàng mới không cần hắn!

“Uy, ngươi là ai?”

Nam nhân làm như không nghe thấy nàng nói gì, chỉ lạnh lùng phun ra :

“Ồn ào.”

Nếu không phải sợ bị bọn họ phát hiện, hắn đã ngay lập tức giết nàng rồi, còn cần phải tha hay sao? Nàng là người đầu tiên có thể thoát khỏi cái chết trong kiếm của hắn.

Tuy Thương Ngọc son trang cũng không có cao thủ gì đáng nói nhưng hắn không đại đột đến mức tự mình đi khiêu chiến với một đám người. Rất mất thời gian.

Diên Hồng hận không thể đánh chết hắn ngay bây giờ nhưng nàng lại không có mạnh bằng hắn, trướng chọi đá sao có cửa thắng. Hừ, quân tử báo thù, triệu năm chưa muộn, ngươi cứ chờ đó!

Phượng Diên Hồng ta nhất định giết chết ngươi!

Nhưng hắn ở đây làm gì, còn nhìn về phía Thư phòng, chẳng lẽ cũng cùng mục đích như nàng?

Đáy mắt có một tia ngờ vực, nàng đề thấp thanh âm:

“Ngươi muốn đến trộm báu vật?”

Nam nhân vẫn như cũ không trả lời nàng, nhưng đột nhiên quay đầu lại, mâu quang ngưng kết thành một đường nguy hiểm, với ý biểu hiện rõ ràng:

“Nữ nhân ngươi im miệng.”

Diên Hồng rất thức thời ngâm miệng, nhưng mắt lại bắn ra tia lửa điện trị số hàng nghìn vôn. Tức chết đi được, trước giờ chỉ có nàng chọc ngoáy người khác, sao bây giờ gặp tên này luôn luôn bị động hà trôi? Thật không có thiên lý a.

Nam nhân nhú chặt mày kiêu nhìn về phía hoa viên, khí tức thay đổi khiến thanh kiếm trên tay vụt lóe sáng. Phượng Diên Hồng chu miệng, nhưng khi nhìn thấy thanh kiếm kia liền miệng há to có thể nuốt cùng lúc 3 quả trứng gà.

Đó không phải là.....

“Ngươi là Lịch Tuyệt Tình?”

Có Tuyệt Tình kiếm, hắn không phải Lịch Tuyệt Tình chẳng lẽ là có người nào phúc khí “cầm” được? Hừ, chỉ sợ người muốn trộm giờ mộ cũng đã xanh cỏ. Đại ma vương, kẻ thù trên chiến tuyến của Tuyệt Diễm các, à không, đã hóa giải từ nửa tháng trước.

Lần này hắn tới đây làm gì chứ? Chẳng lẽ có vụ làm ăn nào quan trọng đến mức đích thân cóc chủ như hắn phải ra mặt?

Nam nhân quay đầu, người nào biết hắn, chỉ có một kết cục phải chết! Nhưng nàng lại là người của Tuyết Diễm các, Lam Nhạn và hắn hiện tại tuy đã giải tỏa khúc mắc giữa Tử Lan, nhưng hắn cũng không thể vì thế mà giết người của nàng.

Phượng Diên Hồng hít mắt, nhận ra được biểu tình của hắn là gì cười nói:

“Lịch đại ca, so về bồi phận Lam Nhạn gọi người một tiếng đại ca, vì vậy ta cũng không có cách nào khác. Người tốt hơn hết đừng trưng ra vẻ mặt đó.”
Lam nàng liền tưởng đến “đã ngu còn cố tỏ ra nguy hiểm”

“Người là Hồng Yến?” Thanh âm hắn so với trước đã bớt lạnh.

Nàng gật đầu. “Thông tin nhanh nhạy.”

Nếu nàng là Hồng Yến, hiển nhiên cũng cùng đường với hắn, chẳng qua là không có cùng mục đích mà thôi. Điểm đến của 2 người họ đều là mật thất.

“Nhưng ta nghe nói Hồng Yến xảo quyết, thần long thấy đầu không thấy đuôi, nhưng người nhìn một chút thông minh cũng không có.”

Diên Hồng bị đẩy xuống hố sâu vạn trượng.

Bùm! Xin thông báo một vụ nổ bom B52 đã diễn ra, hoàn toàn oanh tạc tàn phá đến mức kinh hoàng tất cả những thứ gì hảo cảm mà nàng dành cho Lịch Tuyết Tinh, mặc dù thì hảo cảm đó chỉ dừng lại ở mức đẹp trai.

Cái gì, nàng ngu ngốc ư? Xin lỗi đi, IQ của bà cô đây là 197,9 nhá. Thiên tài thế hệ mới của thế giới lại bị hắn nói là không có nổi một chút thông minh?

Vấn đề là, hắn không hề nói đến IQ của nàng, mà là nói đến sự giữ thăng bằng ngu ngốc đáng cười của nàng. Kém cỏi.

Diên Hồng cười còn khó coi hơn khóc.

“Vậy Lịch đại ca người không cần phải ở đây nói chuyện với một kẻ tối dạ như ta.”

Hắn lãnh khốc đã thành thói quen, chỉ khi đứng trước Tử Lan mới hiện ra ôn nhu, nên để mặc Diên Hồng lăm nhăm kẻ lẹ, suy nghĩ giây lát sau đó nhìn 2 thị vệ trước cửa.

Hắn là sát thủ, tuy không tinh thông trận pháp nhưng ít nhiều cũng có chút hiểu biết. Diên Hồng thấy hắn như vậy bèn mở miệng:

“Ở đó có trận pháp, không đi qua đó thì không thể vào được mật thất.”

Hắn gật đầu. Nhưng trận pháp này khởi động ra sao còn chưa biết, hiện tại chỉ còn có 5 phút, nếu không thử sẽ lỡ mất cơ hội.

Thoáng qua Diên Hồng cũng sâu sắc ánh mắt ngắm nhìn hoa viên, hắn đột nhiên nảy ra một ý tưởng. Một mình hắn có lẽ không thể, nhưng 2 người thì chưa chắc. Nàng là Hồng Yến, có thể tin tưởng được.

“Nếu ta công phá hoa viên, người trong lúc giao ca có thể hóa giải nó chứ?”

Diên Hồng ngờ ngác nhìn hắn, tay vỗ vỗ đầu một chút. Không ngờ hành động này lại khiến Lịch Tuyết Tinh có chút buồn cười, nhưng cũng chỉ là khoe miệng hơi cong lên, không hề có biểu hiện gì khác nữa.

Nàng đúng là một nữ nhân góc nghếch.

Cũng rất đơn thuần.

Sau thời gian suy nghĩ khoảng 30 giây, nàng mới ngẩng đầu lên khẽ nói:

“Người định cho một vụ nổ hoành tráng hả?”

Lịch Tuyết Tinh từ lúc sinh ra chưa lúc nào xúc động muốn giết người như vậy? Lúc này nhìn nàng trầm tư suy nghĩ, hắn còn tưởng nàng đang nghĩ cách làm sao để hóa giải trận pháp kia, thật không ngờ nàng lại nghĩ đến hắn sẽ làm thế nào!

Thực nên nói là nàng ngu ngơ hay là cố tình chọc tức hắn đây?

Hắn xoa xoa nhẹ mi tâm, kiềm nén tức giận lại:

“Ta làm thế nào là việc của ta, người làm ơn suy nghĩ nhanh lên một chút, chỉ còn một ít thời gian nữa thôi là giao ca.”

Diên Hồng “hừ” một tiếng, nàng hỏi cũng không được sao chắc. Đừng quên nàng là nữ sinh thiên tài a.

Nhưng mà nàng thực sự không biết trong phương diện mặt đối mặt, nàng ngu ngơ đến mức nào. A men!

Màu quang ánh lên kiên định, từ xa đã có thể nhìn thấy bóng của 2 người cầm đèn đi từ Đông viện. Nàng khẽ mỉm cười, nhưng tàn khóc.

“Thực sự lần này đi làm ăn cũng không hề lỗ à!”

Lịch Tuyết Tinh chăm chú nhìn 2 bóng dáng thị vệ trước cửa, khẽ chờ mong. Cho đến khi, 2 thị vệ kia đã nghe tiếng chuông giao ca vang lên, không nhanh không chậm, chuẩn bị nhắc chân.

“Đến!” Diên Hồng hô nhỏ.

Lịch Tuyết Tinh vẫn như cũ lãnh mạc, nhưng tay đã nhanh như chớp giáng một đòn xuống hoa viên, thân mình có áp chế lấy thanh âm xảy ra đến độ nhỏ nhất.

“Bùm!”

Một tiếng nổ vang lên. Đúng lúc đó, ở phía xa trên trời, hàng loạt pháo hoa bắn thẳng lên trời tạo thành những vệt sáng lung linh.

Mỉ lệ nở rộ giữa đêm đen.

Diên Hồng thoáng ngạc nhiên khi có pháo hoa cùng lúc như vậy nhưng chưa kịp phản ứng gì, ngay lập tức hoa viên đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong.

“Lập pháp.”

Hàng ngàn tia sáng giống như chớp nhóa xen ngang nối dọc với nhau từ dưới những viên gạch bắn lên bùng nổ như nham thạch đủ để khiến người ta đui mù. Lịch Tuyết Tinh vội vàng hô:

“Nhanh!”

Diên Hồng phi thẳng người xuống dưới, giống như có một dòng nhiệt lưu nổi lên, một dòng tia sáng từ tâm của hoa viên tỏa ra bốn phía len khắp các ngõ ngách tạo thành những đường thẳng ngang dọc mù mịt, nhưng lại tạo thành một phù hiệu.

Là âm dương bát quái, kết hợp với quy tắc trọng tâm, lợi dụng đặc điểm của trọng tâm để chống đỡ hết thảy lực công kích. Cuồng phong nổi lên càng lúc càng nhanh, gạch hoa viên lấp lánh ánh sáng đột nhiên “rắc” một tiếng toàn bộ vỡ vụn.

Trở thành một lỗ đen sâu hoắm hút người ta vào trong đó.

Tại một đình viện, một nam nhân xoay nhẹ người nhìn pháo hoa rực trời, miệng cười như không cười:

“Trận pháp bắt đầu.”

Lịch Tuyết Tinh cùng Phượng Diên Hồng sử dụng sức lực cố gắng chống đỡ hết thảy, nàng vẫn còn chưa hết kinh hoàng, thì ra nàng cũng đoán đúng một phần, đây chính là La sát trận kết hợp với trọng tâm trong tam giác. Chẳng lẽ người thiết kế trận pháp này cũng là một người hiện đại xuyên không như nàng và Ngọc Linh Hương?

Không được, La sát trận đã khó giải lại sử dụng thêm thứ kia lại càng là bất khả xâm phạm. Cuối cùng nàng đã hiểu tại sao mà Thương Huỳnh lại không hề lo lắng chút nào có người xâm nhập mật thất, hẳn chỉ phải lo sáng hôm sau sai người xây lại hoa viên thôi.

Bình tĩnh, phải thật bình tĩnh. Hóa giải La sát trận cần phải tìm được đúng điểm vận hành trận pháp, vừa nãy hẳn là Lịch Tuyết Tinh đã đánh trúng vào chỗ đó nên mới khiến cho nó trở thành hố sâu hút người kia, đầu đó quanh đây.

Hơn nữa nó sẽ trùng đúng với tâm của trận pháp, nếu không sao có thể vận dụng quy tắc trọng tâm? Nàng phải nhanh chóng tính toán.

Cuồng phong càng lúc càng mạnh khiến cho thân hình nàng có chút lung lay.

Pắc!

Cành cây nàng nắm lấy cũng không chịu được mà bị hút sâu vào trong hố đen, Diên Hồng cũng vì thế mà bị cuốn theo. Nàng không hề nói được câu nào, chỉ cố gắng túm lấy thân cây nhưng cũng không chịu được mà bị buộc buông tay.

“Không!”

Thân ảnh dường như bị vùi lấp bởi hố đen.

Nhưng.

Một tay của nàng lại được một bàn tay thô ráp nắm lấy. Thật chặt chẽ và ấm áp.

Diên Hồng ngẩng đầu lên, một tay của Lịch Tuyết Tinh nắm lấy tay nàng, còn một bên kia.tay áo dài rộng của hắn quấn chặt lấy thân cây làm điểm tựa. Đột nhiên trong tâm có cảm giác ấm áp.

Hắn có thể bỏ nàng lại, nhưng dù chỉ có một cánh tay, biết là thoát được rất khó khăn vẫn cứu nàng.

“Bám thật chặt, ta sẽ kéo ngươi lên.”

Thanh âm vẫn lạnh lẽo nhưng nàng có thể nghe ra sự lo lắng trong hắn. Nàng mỉm cười.

“Đúng vậy, nếu ngươi cứu ta lên, ta sẽ trộm giúp ngươi 3 thứ.”

Lịch Tuyết Tinh vô văn khó khăn. Hắn chỉ còn có một tay, bàn tay trái đã phải khổ sở 3 năm luyện lại kiếm, thô ráp đến mức có hàng ngàn vết thương lúc này lại cố chấp nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng. Đã bao lâu rồi kể từ khi Tử Lan ra đi. Hắn đã không còn nắm tay bất kì ai.

Nhưng lúc này hắn lại không muốn nàng chết! Nàng chính là muối muối của Lam Nhạn. Lam Nhạn cũng là thật tâm, chân thành với Tử Lan, là một bằng hữu tốt, hắn khó có thể bỏ mặc nàng.

Tay nắm thật chặt, hắn vận hết khí lực của mình dồn tại đan điền, hét lên một tiếng, dường như đã có thể kéo Diên Hồng trở nên.

Nhưng,

Cành cây quần bởi tay áo hắn đã đứt rồi, hắn dần mất trọng tâm, cũng theo đà của nàng mà rơi xuống.

Trong nháy mắt, Phurong Diên Hồng cũng kinh hoàng, sao lại như vậy? Chẳng lẽ lúc này nàng đành chết ở đây, trong đầu nàng nhanh chóng tính toán, sau 2 giây, nàng nhìn đến chỗ cách mình 1 m.

Đó chính là tâm trận pháp, nhưng làm sao mới có thể phá hủy nó?

Cành cây cùng lá cây ào ào bay đến hút sâu vào trong hố đen giống như nàng và hắn, một cành cây to đập xuống tay nàng, ngay lập tức, máu cũng theo cổ tay truyền ra, nàng ngã nhào xuống.

Máu nhỏ xuống đúng tâm trận pháp. Ngay lập tức, cuồng phong bớt giảm, lực hút cũng nhẹ đi rất nhiều, Diên Hồng không hề có thời gian để ngạc nhiên, lợi dụng khinh công mang theo Lịch Tuyết Tinh bay lên.

Hắn ngạc nhiên nói:

“Thật không ngờ, máu lại có thể hóa giải trận pháp.”

Diên Hồng cũng thăm thò phào nhưng không ngờ sau đó, cuồng phong lại nổi lên như cũ, hố đen càng thêm sâu hoắm, nàng hoảng sợ hét lên:

“Nhanh đi.”

Hắn cũng nhanh chóng bay lên, 2 người chặt vật mới có thể leo lên, đúng lúc đó 2 thị vệ giao ca cũng đi tới, Diên Hồng và Lịch Tuyết Tinh nhanh như chớp lợi dụng thời cơ, lên ngay vào trong Thư phòng.

Vào trong phòng, nàng thờ phào nhẹ nhõm, xoay người hỏi hắn:

“Ngươi có sao không?”

Hắn lắc đầu nhìn vết thương trên người một chút nói:

“Không đáng ngại.”

Mà không hề chú ý tay của 2 người vẫn nắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Nghiệt Duyên?

Lát lâu sau, nàng mới nhận ra mình thực sự, ách, nắm chặt lấy tay của hắn, bèn vội vàng rút ra, mặt đỏ ửng như cà chua chín. Lịch Tuyết Tinh lại chăm

chú nhìn bàn tay mình một lúc lâu.

Hắn có thể nắm lấy tay nàng lâu như vậy?

Cuối cùng 2 người ngằm định ra ranh giới, sự xấu hổ ban nãy liền biến mất. Nàng khẽ bước đi thật nhỏ, đề thấp thanh âm đến mức bé nhất:

“Nhanh chóng tìm cơ quan, chỉ còn 45 phút.”

Hắn gật đầu tìm kỹ trên giá sách, thư án, tỉ mỉ soi xét từng thứ một. Diên Hồng lục tìm ở trên giường, ngay cả chăn gối cũng lật hết từng phèo cả lên vẫn không thấy. Nàng nhủ mảy, quái lạ, theo lý bình thường nhất định thường có ở những chỗ mà người ta không ngờ nhất. Nàng ngay cả tủ quần áo cũng động đến rồi, chẳng lẽ phải lấy cả người Thương Huỳnh ra làm chìa khóa chắc. Phi lý!

Lịch Tuyết Tinh xoay người nhìn nàng khẽ lắc đầu. Không có!

Phượng Diên Hồng suy nghĩ lại, công tác có thể ở bất cứ đâu. Nhưng mật thất ở bên dưới. Nếu vậy.....

Nàng nhẹ nhàng bước đến bàn uống trà, thứ này ngay từ đầu đi vào đã khiến nàng bỏ qua. Nếu lợi dụng tâm lý đó, vậy thì có khả năng sẽ ở đây.

Trên bàn có 5 cái cốc xếp theo 5 hướng, ở giữa là bình trà, có lẽ theo âm dương ngũ hành. Mộc khắc Thổ, Thổ khắc Thủy, Thủy khắc Hỏa, Hỏa khắc Kim, Kim khắc Mộc. Nhưng Thủy lại sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ, Thổ sinh Kim, Kim sinh Thủy.

Nếu như vậy.....

Phượng Diên Hồng nhắm mắt giấy lát, bên cạnh Lịch Tuyết Tinh cũng có chút kinh ngạc. Đúng là thần châu, ít gì trực giác cũng nhanh nhạy hơn bình thường.

Nàng khẽ mở mắt, khóe môi mang theo ý cười, mặc dù không dám chắc chắn nhưng thử thì ai chẳng làm được? Nàng nhẹ đẩy chiếc cốc trên cùng sang thứ ba, sau đó đẩy chiếc thứ 3 sang thứ 5, thứ 5 lại chuyển thành 4, 4 lại sang 2, 2 sang 3, cuối cùng đẩy chiếc bình về vị trí thứ nhất. Lập tức một tiếng “kêu kẹt” vang lên từ sau giá sách hé ra một lối đi nho nhỏ.

Nàng gật đầu, cũng không tò, đặt mật thất kiểu này nếu nàng chưa từng nghiên cứu qua bát quái ngũ hành thì chắc chắn có nghĩ nát óc cũng không ra!

Lịch Tuyết Tinh lần này vẻ mặt đã thoáng lộ ra ngạc nhiên, Diên Hồng cười giải thích:

“Cũng không có gì đâu, chỉ là một chút kiến thức của ngàn năm sau.”

Hắn tuy không hiểu tại sao nàng lại nói là ngàn năm sau, nhưng hắn cũng không phải là người tò mò cùng nhiều chuyện. Làm một đời sát thủ, tối kỵ nhất là động tâm.

Hắn đã động tâm một lần, kết cục khiến cho nàng phải tử, từ lúc đó hắn đã tự nhủ, không bao giờ được có tình cảm.

Hai người đi xuống bậc thang phía dưới, càng đi xuống, hành lang càng ẩm ướt và tối đen, nếu không có dạ minh châu to như quả trứng gà nàng mang theo, phỏng chừng bọn họ có mọc thêm 4 con mắt cũng không nhìn thấy gì.

“Tại sao lại tối như vậy chứ? Thương Huỳnh cũng thật keo kiệt, đuốc cũng không chịu đốt!”

Lịch Tuyết Tinh thảm nhủ, hắn mà đốt thì chẳng phải càng dễ chịu hơn cho những kẻ ăn trộm hay sao?

Đi được một khắc, Diên Hồng đã có chút sốt ruột, chỉ còn có hơn 20 phút nữa, liệu có kịp hay không chứ! Vừa mới than, ngay lập tức đường chia thành 2 lối rẽ nhỏ về 2 phía.

“Sao lại đen vậy chứ?” Tổ sư tên nào nghĩ ra cái mật thất này!

Lịch Tuyết Tinh xoa xoa mi mắt:

“Đi bên nào đây?”

Bọn họ có thể đi sang 2 chia nhau đi sang 2 bên, nhưng nếu như vậy rất nguy hiểm cho cả 2 người. Còn nếu cùng đi sang một bên, nhờ đó là đường cụt, quay lại thì cũng không kịp nữa.

Diên Hồng vò đầu bứt tai, khôn kiếp chết đi được, làm sao bây giờ, nàng đâu có phải đi tìm kho báu chứ! Chẳng qua chỉ là muốn xem một thanh kiếm thôi mà. Không ngờ Thương Ngọc sơn trang này lại bí ẩn như vậy? Nếu đã vậy, làm sao khi xưa có thể bị Lưu Quy cùng Lưu Diệp túm lấy thóp chứ!

Nhìn xuống chân có mấy mẫu đá nhỏ, linh cơ chợt lóe, nàng vội vàng cầm lên đưa cho Lịch Tuyết Tinh.

“Người hãy dùng hết công lực, bắn thẳng viên đá này vào vào cả 2 lối đi.”

Hắn không hiểu nhưng vẫn cầm lấy 2 viên đá, bắn sang 2 bên. Phượng Diên Hồng chú ý lắng nghe, võ công nàng không giỏi như thánh lực nàng rất tốt.

Ở bên trái nghe có tiếng đá va khô khốc, sau đó rơi xuống. Còn bên phải, đá rơi xuống một tiếng choang thanh thúy. Nàng vội vàng nhắc chân.

“Đi, bên phải.”

“Làm sao ngươi biết?”

“Thực ra nó cũng chỉ đúng 80%, ở bên trái, ta nghe thấy tiếng đá đập rất nhẹ, chứng tỏ, ở bên đó hầu như chỉ có đá. Còn bên phải, tiếng viên đá đó đập vào rất vang vọng, giống như là đập vào gạch vậy.” Nàng vừa đi vừa giải thích.

Hắn gật đầu nói: “Ngươi rất giỏi.”

Chỉ vậy thôi sao? Nàng bĩu môi. Sao tên này kiệm lời dữ vậy?

Bỏ đi, càng đi, đường đi càng sáng lên, Diên Hồng mừng thầm, nàng xem như đã đoán đúng. Hai người đi vào căn phòng sáng nhất, bốn phía đều có đuốc đốt bao quanh, dưới sàn, chất đầy các thứ như châu báu, ở phía trên cũng treo rất nhiều kiếm, chủy thủ, da hổ hay báo....

Diên Hồng nhìn quanh bốn phía, đồng dạng như Lịch Tuyết Tinh cũng như vậy.

Vô số kiếm treo trên tường, thanh nào cũng là đồ tốt. Giờ nàng đã hiểu tại sao Thương Ngọc sơn trang có thể đứng vững 200 năm. Nhưng Thương Huỳnh dùng kiếm cũng rất bình thường. Thật là lạ lùng.

Đến khi tầm mắt 2 người giao nhau tại chỗ cao nhất, một thứ ánh sáng màu đỏ lấp lóe bao quanh một thanh kiếm.

Thanh kiếm này có chuôi đỏ như máu, chuôi kiếm hoàn toàn làm bằng huyền thiết chạm khắc thân rồng cuộn quanh tòa ra ma khí bức người.

Đây chính là thanh kiếm người kia muốn tìm? Mặc dù nàng không tinh thông lắm, nhưng thực sự mà nói, chỉ nhìn thôi cũng biết đây chính xác là báu vật hiếm có. Xoay người sang thấy Lịch Tuyết Tinh cũng nhìn vào thanh kiếm, nàng nhẹ giọng hỏi:

“Ngươi muốn tìm thanh kiếm kia?”

Lịch Tuyết Tinh định thần lại, sau đó lắc đầu.

“Không, mặc dù đó là báu vật, nhưng Tuyết Tinh kiếm của ta cũng rất tốt. Thứ ta muốn tìm là Hà thủ ô ngàn năm đằng sau nó.”

Diên Hồng ngạc nhiên nhướng người, quả thực phía sau thanh kiếm kia đúng là có một cây hà thủ ô.

“Tuyết Tinh cốc có người bị thương nặng hay sao?”

“Đúng vậy, là sư phụ của ta.” Thanh âm có chút lo lắng.

“Còn ngươi, muốn tìm thanh kiếm đó?” Hắn lại hỏi.

“Ồ không, ta lấy nó làm gì chứ? Khéo đâu nó có linh tính còn quay lại chém ta thì sao?” Nàng nhún vai cười cười.

“Vậy ngươi đến đây làm gì?” Hắn đảo quanh người nàng như xem xét động vật quý hiếm.

Diên Hồng mắt tự nhiên, bực bội lấy giấy bút ra làm bài:

“Thì đó, phiếu lưu với tính mạng cuối cùng chỉ vì họa một thanh kiếm. Đòi ta còn thảm hơn con lu.”

Trong lúc nàng họa lại thanh kiếm từng chi tiết một, Lịch Tuyết Tinh phi người đến nắm lấy Hà thủ ô ngàn năm mang xuống. Càng đến gần thanh kiếm, hắn càng cảm thấy khó thở, đến lúc gần như cảm thấy trong ngực máu như muốn trào ra từ miệng, hắn nén người bắt lấy Hà thủ ô ngã xuống.

Phượng Diên Hồng chăm chú họa không hề để ý đến hắn. Lịch Tuyết Tinh ngồi xếp bằng, nhanh chóng điều hòa khí tức trở lại. Thanh kiếm kia giống như chứa tà khí vậy, chỉ cần đến gần cũng khiến khí huyết của hắn bị hao tổn hơn phân nửa. Cũng may là hà thủ ô đã lấy được.

Hà thủ ô ngàn năm, nói dễ có được cũng không dễ, nói khó thực ra cũng không khó. Hiện tại hắn chỉ biết được trên đời có 2 cây, một cây ở trong Hoàng cung, còn 1 cây vất vả lắm mới tìm được ở trong mật thất Thương Ngọc sơn trang.

So ra lấy ở đây vẫn dễ lấy hơn từ Hoàng cung rất nhiều lần. Cũng may lần này có nàng, Hồng Yến đệ nhất thần thủ, nếu không hắn cũng không thể vào đây được.

Một lúc sau, Diên Hồng đã họa xong bức tranh, nhanh chóng thu gọn lại giấy bút, xóa đi vết tích, nhìn Lịch Tuyết Tinh:

“Nhanh thôi, chỉ còn có 10 phút nữa.”

Hai người sóng vai nhanh chóng ra đi, lần này đã biết lối ra nên thời gian cũng giảm bớt được một nửa. Bước chân ra khỏi mật thất, Lịch Tuyết Tinh cẩn

thận đẩy lại giả sách như cũ, Diên Hồng xoay người ra bàn sắp xếp lại các cốc trà.

Đúng lúc đó, tiếng bước chân vang dồn. Một thanh âm trầm thấp vang đến:

“Không có ai vào đây chứ?” Hiển nhiên chính là Thương Huỳnh.

2 thị vệ đứng ngoài cung kính hô: “Dạ vâng, trang chủ.”

Hắn gạt đầu đẩy cửa vào trong Thư phòng. Diên Hồng thăm than “Không hay rồi!”, lập tức luống cuống tay chân nhìn quanh.

Trời đất a, bộ muốn nằng toi hay sao vậy, trốn đâu bây giờ. Thư phòng này thì chỗ nào trốn được đây hả? Cuối cùng mắt đảo xuống giường, nằng vươn cánh tay chỉ chỉ xuống dưới gầm, liếc nhìn Lịch Tuyết Tinh.

Hắn bắt đắc dĩ gạt đầu, 2 người liền mất hết hình tượng chui xuống gầm giường.

Một người là đệ nhất sát thủ! Một người là đệ nhất thần thám!

Cũng có ngày phải trốn dưới gầm giường.

Mất mặt! Đại mất mặt!

Nhìn hần nhẩn mặt, mắt nằng trợn lên. Chê cái gì? Có phải chỉ mỗi mình nguoi chui xuống, ta cũng chui nữa cơ mà!

Thương Huỳnh thân mặc lam y khẽ đi vào trong, vừa vào phòng, hần liền cảm thấy có khí tức lạ. Phải chăng Thư phòng đã bị đột nhập? Dư vị không lâu lắm, hiển nhiên vẫn còn ở đây. Mắt đảo quanh căn phòng, tầm mắt dừng lại trên giường.

Tại sao chần gổ lại lung tung như vậy? Chắc chắn có người đã đến đây lục soát. Thị vệ thật thất trách, người lạ có thể đột nhập thần không biết quỷ không hay.

Bước chân hần càng đến gần giường, Diên Hồng bịt chặt mũi cùng miệng không cho khí tức thoát ra, âm thầm kêu khổ. Làm sao đây! Hần mà phát hiện ra, nằng sẽ liên lụy đến Ngọc Linh Hương mất. Bên cạnh nằng, Lịch Tuyết Tinh cũng có chút hoang mang, hần bình thường có thể sẵn sàng nghênh chiến, nhưng vừa nầy giống như bị thanh kiếm kia bòn rút nội lực, nếu cứ cố gắng, chỉ sợ sau này thân mình thương tổn rất nặng.

Thương Huỳnh đi đến bên giường, tay lật chăn lên không thấy có gì khả nghi, đúng lúc đó, chân của Diên Hồng chẳng may đưa sang bên, đập vào người Lịch Tuyết Tinh, lập tức gây lên một tiếng động nhỏ.

“Phập!”

Thương Huỳnh sắc mặt trầm hần lại, cúi người xuống dưới! Bọn họ là ở dưới đó? Thật không biết tự lượng sức. Nghĩ rằng có thể tự do ra vào Thương Ngọc son trang?

Diên Hồng hoảng sợ không thôi, mồ hôi ướt đầm lưng, trong lòng hối hận muốn chết! Trời ơi là trời. Muốn chặt chân đi quá!

Thôi thế là xong, nằng nhắm tịt mắt lại, giả bộ chờ chết. Lịch Tuyết Tinh trợn mắt, giả vờ liền có ích hay sao? Mặc dù chính hần cũng muốn hôn mê luôn.

Đúng lúc đó, 1 thanh âm chậm rãi vang lên:

“Thương trang chủ, ngài có ở đó không?”

Thương Huỳnh nghe thanh âm kia sững người, vội vàng xoay người ra mở cửa. Bên ngoài là một nữ nhân một thân hồng y nhẹ nhẹ, mỉm cười nhẹ nhàng như phù dung ngậm sương sớm.

“Chủ nhân có chút không khỏe, thỉnh ngài đến Lục Thanh các một chuyến.”

Thương Huỳnh liếc qua gầm giường giây lát, nhưng thực tự tin rằng mật thất không có người có thể vào, bèn nhắc người đi theo hồng y nữ nhân.

Tiếng bước chân xa dần, Phượng Diên Hồng nhắm mắt mãi không thấy có động tĩnh gì, cuối cùng Lịch Tuyết Tinh mới lên tiếng:

“Hần đã đi rồi. Không cần giả bộ.”

Diên Hồng hắc hắc cười khan 2 tiếng, vội vàng bò ra, phui phui người. May thật, tự nhiên có người gọi hần đi, nếu không nằng đã ngủm củ tỏi rồi.

Lịch Tuyết Tinh nhìn nằng ngây ngô cười, khoe miệng đột nhiên nhếch lên, ánh mắt phát ra một chút nhu hòa mà chính hần cũng không biết.

“Nguoi hãy nói cùng Lam Nhạn, nằng nên cẩn thận.”

Diên Hồng lập tức ngừng cười, nhìn hần trầm trọng gạt đầu. Sau đó, chợt nhớ đến lúc hần cứu mình, hào sảng nói:

“Hôm nay ngươi đã cứu ta một mạng. Ta sẽ giúp ngươi trộm ba thứ! Chỉ cần ngươi yêu cầu ta nhất định sẽ lấy về cho ngươi.”

Hắn chỉ lặng lẽ gật đầu. Thực ra, lúc giúp nàng chẳng qua cũng chỉ là do bản năng, chính hắn cũng không hiểu tại sao mình lại làm như thế! Thầm nghĩ cần phải nhanh chóng ra khỏi đây trước khi Thương Huỳnh quay lại, liền xoay người ném 2 phi tiêu vào 2 thi vệ trước cửa.

Hai thi vệ không kịp rên lên một tiếng đã ngã xuống. Hắn tiêu sái quay người ra đi. Diên Hồng cũng nhanh chóng chạy về Ngọc viện. Aiz, làm người thật khó a! Nếu được, nàng thà như Ngọc Linh Hương hết ăn rồi ngủ cho rồi, khỏi phải quan tâm mấy cái vụ việc đi ăn trộm.

Ngọc Linh Hương tựa người trên giường xem xét bức họa thanh kiếm. Thực sự chỉ giống Tuyệt Mệnh đao trong 7 báu vật ở con rồng màu đỏ quần quanh thân kiếm.

Phượng Diên Hồng nói rằng mình đã tiêu hao quá nhiều thể lực nên đang ăn đêm để bù trừ, Lan nhi xới cơm mà kinh hoàng mặt mày, ăn ba bát cơm thì thôi đi, đã vậy thức ăn cũng hết sạch.

Vậy mà nhị tiểu thư không béo. Chẳng lẽ ăn chỉ nuôi xương hay sao?

Diên Hồng xoa xoa bụng mãi nguyên. Tay nghề đầu bếp càng ngày càng hảo a. Vớ lấy cốc trà uống một ngụm, nàng mở miệng:

“Sao rồi, có thấy quen thuộc gì hay không?”

Ngọc Linh Hương búng búng tờ giấy, nghiêng đầu nhìn Phượng Diên Hồng:

“Ồ, có đôi chút. Xem ra lần này tám phần bọn chúng tưởng thanh kiếm này là Tuyệt Mệnh đao. Không sao, ta lại càng muốn cho sự việc thêm phức tạp.”

“Ngươi định làm gì?” Diên Hồng bóc chùm nho, Lan nhi choáng đến cơ hồ sắp xỉu.

“Còn gì nữa, nhanh chóng đưa cho Thủy nhi đem đi làm một thanh kiếm y hệt rồi đem 10 vạn hoàng kim bỏ túi.” Linh Hương thần nhiên nói.

“Ngươi đúng là gian thương!” Diên Hồng bĩu môi phun hột nho.

Linh Hương hấp háy mắt, làm ra vẻ đáng thương:

“Chứ sao nữa a! Tiền ngay trước mặt, không lấy là kẻ ngốc!”

“Nhưng mà mới làm, bọn họ có hay không nhận ra?”

“Yên tâm đi, muốn biến một món đồ thành đồ cổ không nhất thiết phải để nó qua trăm năm.” Linh Hương cười đến “rùng rợn.”

“Ừc!” Diên Hồng xoa xoa cổ, sao nàng cứ có cảm giác Ngọc Linh Hương sẽ đem cổ nàng ra làm vật thử đầu tiên vậy?

“À, ta còn gặp Lịch Tuyệt Tình nữa, hắn nói ngươi phải cẩn thận.”

Linh Hương nghe xong giật mình, xoay người nhìn Phượng Diên Hồng đến kì dị.

“Ngươi gặp hắn? Có vấn đề gì không?”

“Ừm, ta suýt chết, hắn cứu ta, sau đó, ta hứa sẽ trộm cho hắn 3 vật.”

Linh Hương vẫn chăm chú nhìn nàng đến khi Diên Hồng cảm thấy gai người.

“Thực sự không có gì khác?”

“Chứ gì nữa?”

“Không sao!” Linh Hương phát phát tay. Chắc nàng đã quá lo xa. Làm sao Diên Hồng cùng Lịch đại ca có thể có chuyện gì được, 2 người cùng lắm cũng chỉ gặp nhau có một lần thôi a!

Hai người họ cùng nhau sẽ không có kết quả. Lịch Tuyệt Tình đã yêu Tử Lan lâu như vậy, nếu Diên Hồng vướng vào hắn sẽ chỉ là nghiệt duyên! Chính mình cùng Thượng Quan Vũ Hiền còn không có người thứ 3, 4 gì xen giữa cũng đã rất khó khăn rồi.

Cuối cùng, Ngọc Linh Hương về sau đã phải hối hận vì lúc đó nàng đã không ngăn cản Phượng Diên Hồng.

Đề một mối nghiệt duyên bắt đầu tiếp diễn.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Đại Hội Võ Lâm (Hạ)

Sáng tiếp theo là trận chung kết của Đại hội võ lâm. Vỹ Thủy cùng Diên Hồng đã sớm đi đến chỗ rèn kiếm từ lâu để nhanh chóng đúc thanh kiếm kia. Thế nên chỉ có một mình Lan nhi cùng Thư Nguyệt đi theo nàng đến võ đài.

An vị tại chỗ ngồi, Lan nhi chăm chú nhìn danh sách, sau đó ngạc nhiên thốt lên:

“Tiểu thư, số người còn lại có Thương Huỳnh và Bạch Diện, thêm hai người nữa, một người là Lạc Tĩnh, đại tiểu thư của Minh Kiếm sơn trang, người còn lại là Diệp Thành, tứ thiếu gia của Diệp gia.”

Ngọc Linh Hương gật đầu, Lạc Tĩnh là một tiểu thư hào sảng, cá tính, không hề có phong phạm khuê nữ, suốt ngày giao du nơi đây mai đó nhưng rất khiến nàng thương thức. Còn Diệp Thành, Diệp gia trước giờ có nền tảng võ học nhưng vẫn thua kém Thương Ngọc sơn trang, hẳn có tham gia cũng đâu có gì lạ. Theo nàng, 1 trong ba người ai lên làm cũng được, chỉ ngoại trừ Bạch Diện, hẳn giống như bước ra từ không khí, người như vậy cực kì nguy hiểm.

Phía đối diện, Ngọc vương hậm hực nhìn Ngọc Linh Hương, ánh mắt giống như hàng ngàn cây đao muốn xuyên thủng nàng. Vì cái gì? Hắn trước giờ đã ra tay, chưa có nữ nhân nào có thể thoát khỏi mị lực của hắn. Vậy mà nàng có thể dùng ánh mắt như nhìn người đầu óc có vấn đề nhìn hắn?

Thực sự tức chết hắn! Đường đường một bộ dáng anh tuấn mị hoặc như vậy mà không lọt nổi vào mắt một nữ nhân hay sao? Hắn không tin. Hắn nhất định phải khiến nàng quỳ dưới chân hắn như bao nữ nhân khác.

Trong lúc Ngọc vương đang hoang tưởng nặng nề, Trữ vương lại mang một vẻ mặt thâm sâu khó đoán.

Ngọc cô nương này thần bí hết sức. Hắn đã gửi thiệp mời đến cho nàng 7 lần, nàng đều từ chối không gặp. Cao ngạo như vậy, càng khiến hắn có hứng thú! Nữ nhân càng khó thu phục, nếu bắt được nàng, thì sẽ tận tâm đến lúc chết.

Hơn nữa, nàng còn là một sự lựa chọn hoàn hảo nhất. Có được nàng, giúp Cẩn vương có thể hoàn thành sự nghiệp. Thái tử chỉ là một kẻ ngu ngốc, có thể thừa kế ngai vàng hay sao? Thật nực cười. Phụ hoàng hắn là kẻ thế nào? Là một người sáng suốt và nghi kị đến nặng nề. Thái tử chỉ có chỗ dựa duy nhất là Hoàng hậu, người được Phụ hoàng lựa chọn phải là một kẻ có tài, có dã tâm.

Thái tử không hề có những điều đó, nhưng Cẩn vương có.

Chỉ có điều, hắn có một thân phận thấp hèn. Và người Phụ hoàng muốn đưa lên làm Hoàng đế là người khác.

Hắn đã hứa với người đó, sẽ giúp Cẩn vương lên làm Hoàng đế. Hắn sẽ làm được. Dù có chết hắn cũng phải làm được.

Bất chấp tất cả.....

“Một Trữ vương lạnh lùng, độc đoán, tà ác, có thể làm tất cả mọi thứ để đạt được mục đích, nhưng kết cục sau này, lại chỉ là một tâm hồn trống rỗng, mất đi người thương yêu nhất, cái gì cũng không có..... Vậy thì khác gì đã chết? Cuối cùng, lựa chọn sẽ chỉ là một chén rượu độc. Sống không yên tĩnh, nhưng ra đi sẽ thanh thản.....”

Phía xa, Thảm Hi Nhược nhìn hắn chăm chú nhìn Ngọc Linh Hương, khuôn mặt xinh đẹp bất giác trở nên dữ tợn dưới khăn che mặt. Ngọc cô nương ư? Tiện nhân, tiện nhân, dám cướp đi vương gia của nàng. Người chỉ có thể chết!

Trong tay nàng, khăn tay đã bị dầy xéo đến nhàu nát.

Lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng đã đánh mất tâm. Nàng không ngại hắn phong lưu gì hết, chỉ cần có thể trở thành thê của hắn, nàng nhất định sẽ khiến hắn yêu nàng.

Nhưng hắn không cho nàng cơ hội. Hắn nói thê của hắn nhất định chỉ có thể là người không tranh giành, mà nàng không làm được, nên hắn không chọn nàng. Nàng không muốn.

Nàng là đệ nhất mỹ nhân Vân Lạc quốc. Nàng tin chỉ cần hắn không tìm được nữ nhân nào đẹp hơn nàng thì sẽ nghĩ đến nàng.

Nhưng thật không ngờ, Ngọc cô nương kia mỹ mạo hơn nàng lại xuất hiện. Nàng đổ kị. Nữ nhân kia có gì phải xuất hiện trước mặt hắn, vì có gì lại khiến hắn chú tâm mà quên đi nàng? Nàng hận, hận nữ nhân kia.

Nếu hắn đã chú ý nàng ta vì nàng ta xinh đẹp, thì nàng nhất định phá hủy dung nhan kia, để không ai có thể nhận ra nó nữa.

Ngọc Linh Hương mắt tưởng như chăm chú nhìn vô đài nhưng thực ra tâm hồn đã bay đi đâu mất. Dù có ngốc cũng nhận ra được, Ngọc vương đang phóng điện muốn giết nàng, nhưng nàng lơ đãng. Hôm nay lộn giống lại không có đó.

Cứ tưởng sẽ không nghĩ gì đến hắc nữ. Hắc nữ đã không nhận ra nàng, cần gì phải lãng phí tâm sức.

Nhưng tim vẫn đau nhói.

Khi đến đây vẫn bất giác đưa tầm mắt tìm kiếm bóng dáng hắc nữ đầu tiên.

Nàng thực sự không thể điều khiển được cơ thể này nữa. Rốt cuộc là Lâm Nguyệt Hương yêu hắc nữ, hay chính là nàng đã đánh mất trái tim mình rồi.

Thật sự là ngu ngốc, hắc nữ có bao nhiêu nữ nhân, tại sao nàng phải nghĩ đến hắc nữ? Nàng là nữ sinh thế kỉ 21 không thể chấp nhận chuyện tam thể tứ thiếp.

Nhưng đầu đó trong đầu lại hiện lên một thanh âm suy yếu, đau khổ thốt ra từng chữ.

“Kiếp sau...nếu... Bạch Đình Hương...được tái sinh..., cầu xin...ông trời... hãy...cho ta...đến một... kiếp... không...có... tranh quyền... đoạt vị... không... có... tam thể... tứ thiếp..., sống... làm... một người... bình thường... không bao giờ... gặp lại... hắc nữ.”

Nàng thống khổ ôm đầu. Thanh âm kia là của ai? Sao lại khiến tim nàng như bị bóp nghẹt? Bạch Đình Hương là ai chứ? Còn có “hắc nữ” là ai? Tại sao khi nàng trở về quá khứ này làm lại một kiếp sống luôn luôn gặp những chuyện khó hiểu như vậy?

Đau, đầu rất đau.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Lan nhi thấy nàng không ngừng đưa tay đánh vào đầu, hoảng sợ thốt lên. Sao lại như vậy, rốt cuộc tiểu thư đang làm gì?

Thư Nguyệt cũng bị dọa không kém nhưng trấn tĩnh hơn Lan nhi, ngay lập tức điểm huyệt ngũ của Ngọc Linh Hương, rồi đỡ lấy nàng. Miệng hô to:

“Nhị nhi, Tam nhi, 2 người mau đỡ tiểu thư về Ngọc viện.”

Ngay lập tức, giống như là từ thinh không hiện ra, hai nữ nhân mặc bạch y nhanh chóng quỳ xuống.

“Dạ. Nguyệt cô nương.”

Hai nàng không kiêu ngạo không kiêu ngạo, tự thân đứng lên, xoay người muốn đỡ lấy Ngọc Linh Hương đã bất tỉnh. Ngay lúc đó, một thanh âm chậm rãi vang lên:

“Nguyệt nhi, để ta đi.”

Lan nhi sợ đến phát khóc nhìn Ngọc Linh Hương. Tiểu thư có hay không cũng giống như lão gia và phu nhân. Nàng sống ở Lâm phủ từ nhỏ, lúc phu nhân chết đi, nàng cũng chứng kiến, lúc lão gia chết, nàng cũng có mặt. Lần này nàng không muốn lại mất nốt tiểu thư.

Nàng chỉ có một mình, nếu mất tiểu thư, nàng sao có thể sống? Lâm gia đối với nàng có ơn trọng như núi, suốt đời nàng cũng không trả được, nên nàng chỉ có thể ở bên cạnh tiểu thư. Chỉ cần tiểu thư muốn, nàng có nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng không sao.

Tiểu thư trước giờ chưa bao giờ xem nàng như người hầu. Tiểu thư trước kia cũng vậy, sau này cũng thế, đều khiến nàng thật tâm muốn đối tốt.

Từ lúc làm Tĩnh vương phi, hết bị ám sát, lại bị bắt cóc, đui giết, lần trước ở nhà trọ, tiểu thư chỉ vì nhìn thấy một bức tranh họa mình cũng ngắt đi, lần này còn tự đánh vào đầu mình nữa. Rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra?

Lau nước mắt quay người nhìn người vừa mới đến, nàng gật đầu:

“Ân, đưa tiểu thư về viện đi.”

Thư Nguyệt cũng gật đầu.

“Phong Dạ, việc đã làm xong?”

Người vừa lên tiếng, là một nam nhân vận thanh y, ngũ quan thành thực, giống như phong trần sương gió gì cũng đã trải qua. Hắc tiêu sai đi đến ôm lấy Ngọc Linh Hương, đứng lên đi qua Thư Nguyệt cười cười:

“Đã làm xong.” Nhưng ánh mắt lại thoáng qua đau khổ.

Thương Huỳnh đang chuẩn bị lên đài, nhìn thấy nàng ngắt đi, ngay cả đầu đá gì cũng bỏ hết ra sau đầu, vội vàng chạy đến. Đúng lúc nhìn thấy Phong Dạ đang ôm nàng, tức giận trong đáy mắt thoáng qua. Nam nhân này là ai? Có quan hệ gì có thể ôm nàng? Hắc tiêu e âm trong lòng, tuy hắc tiêu biết nàng không có ý gì với hắc tiêu nhưng hắc tiêu chỉ cần có thể thấy nàng hạnh phúc, sống tốt là được. Nhưng lúc thấy có nam nhân khác bên cạnh nàng, không ngờ lại khó chịu như vậy, miệng chỉ có thể thốt ra một câu:

“Ngọc cô nương không có chuyện gì chứ?”

Thư Nguyệt nhìn hần thâm thở dài, tiểu thư đúng là có mị lực rất lớn, ngay cả Thương Huỳnh mặt lạnh gập nằng cũng lúng ta lúng túng như trẻ con làm sai chuyện.

“Tiểu thư nhà ta chẳng qua chỉ là có chút mệt mỏi, người cũng biết Từ Tinh Thảo là loại cò có được tính không nhẹ. Tiểu thư mấy ngày nay tuy mệt mỏi nhưng vẫn cố đến xem. Người cứ tiếp tục thi đấu.”

Thương Huỳnh cũng không tiện hỏi thêm gì, ánh mắt thoáng qua bóng lưng Phong Dạ ôm Ngọc Linh Hương, cuối cùng trở về điểm thi đấu.

Đám nhân sĩ vô lâm mãi quan tâm đến 4 người cuối cùng, nên không ai để ý đến chuyện của Ngọc Linh Hương. Chỉ có điều, Thái tử trầm mặc hồi lâu bất chợt lên tiếng:

“Ngọc cô nương dường như bị bệnh gì đó.”

“Nàng ta có thể bị bệnh sao, hôm qua rõ ràng còn châm chọc đệ.” Ngọc vương hậm hực nói.

“Đệ đừng nói vậy. Lần trước nàng ta cũng đã một lần ngắt trước cửa quán trọ, trong vòng 5 đêm lại có hai vụ ám sát.”

“Tính tình kiều ngạo bị vậy là đáng lắm.” Ngọc vương dường như đang cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Thái tử trừng mắt nhìn hần mới khiến hần ngoan ngoãn cầm miệng, tiếp tục câu dang dở.

“Xem ra nàng ta không phải chỉ là mục tiêu của chúng ta, mà còn là mục tiêu chung của Lục quốc. Trước giờ, ta chưa từng thấy ai bị truy đuổi gắt gao, quyết giết tận cùng như vậy. Nhưng có điều, thuộc hạ nàng ta cũng không tồi, ngoại trừ một lần chính nàng tự thân ra tay, còn lại cũng chưa phải đụng tay. Nữ nhân yếu đuối đó có thể là người đã thắng tay giết 4 sát thủ cấp bậc cao?”

Ngọc vương hiển nhiên bị hù dọa, lấy lại vẻ mặt trang nghiêm:

“Những gì chúng ta biết quá ít, Ngọc cô nương không phải kẻ tầm thường để chúng ta dễ bề thao túng, bên Ngũ đệ cũng chỉ có thể ngồi chờ. Nhưng ta biết, hần sẽ không dễ dàng buông tha như vậy. Nghĩ xem, có được nàng gần như chiếm được 1 nửa ngai vàng, nếu Ngũ đệ có hứa cho nàng làm Hoàng hậu cũng không lạ.”

Hoàng hậu ư? Thái tử nhắm mắt! Nữ nhân như nàng tiền tài quyền lực còn thiếu hay sao? Hiếm lạ một chức vị Hoàng hậu? Nói không ngoa, nàng cũng chính là nữ hoàng một phương.

Hần tuy không phải người ác độc, địa vị Thái tử cũng không muốn, nhưng vì cuộc sống sau này khiến hần không thể không tranh giành để tự bảo vệ mình. Hần cũng biết người Phụ hoàng muốn truyền ngôi không phải là hần. Nhưng chưa đi đến phút cuối, hần sẽ không chịu thua.

Tại sao hần không thể giống như Vũ Hiền? Không cần tranh giành, tiêu dao sống qua ngày, còn có nàng bên cạnh. Ước mơ nhỏ nhoi như vậy cũng không được. Chức vị Thái tử bao người muốn tranh đoạt nhưng chính hần một chút cũng không cần.

Thái tử ư? Hoàng đế tương lai ư? Ngay cả một tri kỉ cũng không có. Sống trong nhung lụa, không thiếu thứ gì nhưng thiếu thốn nhất là tình cảm. Từ lúc sinh ra hần chưa bao giờ được Phụ hoàng ôm vào lòng, tí mĩ yêu thương. Phụ hoàng đã từng khóc khi thấy Vũ Nhược sau này không thể đứng dậy, đã từng vì Vũ Ngọc mà dung túng cho hành động buông thả của đệ ấy, đã từng vì Vũ Thanh (tức Trữ vương) mà tức giận khi đệ ấy làm sai, đã từng vì Vũ Tịnh (Cản vương) mà mỉm cười khi đệ ấy được lão sư khen ngợi, nhưng hần, cho dù làm bất cứ một việc gì, sai trái, đúng đắn, Phụ hoàng cũng luôn chỉ có một bộ mặt. Không vui cũng không buồn.

Hần đã từng hỏi Mẫu hậu, tại sao Phụ hoàng không quan tâm đến hần? Mẫu hậu lúc đó chỉ cười buồn an ủi hần.

“Hoàng nhi, con vẫn còn có Mẫu hậu mà.” Nhưng lúc đó, những giọt nước mắt nóng hổi rơi trên vai hần đã bán đứng Mẫu hậu. Hần chưa từng thấy Phụ hoàng mỉm cười khi gặp mẫu hậu, mà chỉ luôn luôn là vẻ mặt đạm nhiên như nước, tương kính như tân.

Cho nên, hần đã nghĩ, vì Phụ hoàng không thích Mẫu hậu nên cũng không thích hần.

“Hoàng huynh, hoàng huynh.....”

Ngọc vương thấy Thái tử nhắm mắt hồi lâu không có động tĩnh vội vàng vỗ vai hần. Thái tử giật mình, choàng tỉnh:

“Có chuyện gì?”

“Không có gì. Đạo này huynh rất dễ mệt mỏi.” Ngọc vương lo lắng nhìn Thái tử.

“Ta không sao. Nếu không thuyết phục được Ngọc cô nương cũng không có vấn đề gì. Chỉ cần nàng không theo Ngũ đệ là được.”

Trữ vương có mưu đồ rất lớn. Hần sợ rằng, nếu đệ ấy lên ngôi, sẽ khiến cho dân chúng phải chịu lầm than.

Ngọc vương đan 2 tay vào nhau không nói.. Sức của hần và Thái tử không thể giết được Ngọc cô nương. Chẳng lẽ phải bỏ qua như vậy?

Cần vương đạm nhiên ngồi một bên, Trữ vương nhàn nhạt nụ cười hướng đến Ngọc viện.

“Xem ra, chúng ta nên tìm linh chi ngàn năm đến để bái phỏng.”

“Thứ tốt sẽ đi với người có thể lợi dụng. Nàng ta sẽ nhận?” Cần vương cúi người, thật sâu nhìn vào khán đài trước mắt.

“Nàng có thể uống rượu mời, cũng có thể uống rượu phạt. Chiều nay nếu chúng ta làm anh hùng thì sao?”

“Đệ quá phong lưu rồi. Đừng làm tổn hại mình nữa.”

Trữ vương nhìn Cần vương một thoáng, thanh âm trầm xuống:

“Huynh cũng biết mà, cuộc đời của ta đã định sẽ phải giúp huynh. Đó là điều duy nhất ta có thể làm.”

Cần vương nhắm mắt, nhớ đến 10 năm trước, Trữ vương vẫn chỉ là một tiểu hài đồng chạy theo hắn, nhưng sau một đêm, tất cả liền thay đổi. Hắn trở nên âm trầm, lạnh lẽo, mưu sâu kế hiểm. Hoàng cung rốt cuộc là thiên đường hay địa ngục?

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Thủy Yên Hồ

Quán trọ.

Thượng Quan Vũ Hiên tựa người nằm trên ghế, an tĩnh giống như đang ngủ.

“Cách.”

Cửa được mở ra, Long Phi bước vào. Hắn đứng ở đó yên lặng như một pho tượng. Lát sau Vũ Hiên mở mắt, thanh âm trầm nhẹ:

“Sao rồi, có tin tức gì không?”

“Vương gia, thực sự rất bí ẩn, một chút cũng tìm không ra. Vương phi giống như biến mất vậy. Nếu bọn chúng bắt cóc vương phi để đàm phán, thì tại sao một tháng nay không hề có động tĩnh gì?”

Thấy Vũ Hiên yên lặng không nói, Long Phi lại tiếp:

“Như vậy, chỉ có 1 khả năng, là vương bị đã bị.”

Hắn còn chưa nói hết, Vũ Hiên đã biến sắc, mặt mày như nổi đông tố, lãnh âm nói:

“Nàng không sao hết.”

“Vương gia.....”

“Long Phi, ta đã nói rồi, nàng vẫn hảo hảo sống. Nếu ta còn nghe người nói một câu nào nữa không hay thì đừng trách ta không nể tình.”

Long Phi cúi đầu đi ra ngoài. Vương gia, ngài đang tự an ủi mình hay sao?

Tóm lại không hề biết rằng diễn biến ra sao nhưng cuối cùng người thắng lại là Bạch Điện. Ngọc Linh Hương ngắt đi đã tỉnh lại, hiện tại còn đang tức giận đến học máu.

“Thương Huỳnh kém cỏi như vậy sao? Tại sao Bạch Điện lại thắng?”

Lan nhi thấy nàng đã khỏe lại cũng thở ra một hơi, nhưng lo lắng vẫn quanh quẩn trong lòng nàng. Tiểu thư gần đây giống như có bệnh, nàng lo sợ. Ngọc Linh Hương nhìn Lan nhi, thở nhẹ nói:

“Lan nhi, đừng lo mà, do ảnh hưởng của Từ Tinh Thảo thôi.”

“Tiểu thư, em không lo. Tiểu thư làm sao có bệnh cho được.”

Linh Hương không nói. Em chắc chắn nhưng sao nở nụ cười còn hơn khóc như vậy? Nàng không sợ chết. Người đã chết một lần còn sợ gì nữa chứ? Nhưng nàng lại sợ quá khứ của Lâm Nguyệt Hương của Thượng Quan Vũ Hiên.

Đột nhiên trong đầu lại nảy ra hình bóng của Vũ Nhục, Ngọc Linh Hương day day hai trán. Lâm Nguyệt Hương a Lâm Nguyệt Hương, rốt cuộc kiếp trước người đã có nghiệt duyên gì vậy? Mà bây giờ ta lại phải trả cho người.

Mặc dù hẳn không có tình cảm gì với nàng, nhưng hiện tại nàng vẫn phải trở về Tĩnh vương phủ. Ai bảo nàng có trách nhiệm chứ? Lão cha à, đúng là có phước làm khó con.

“Tiểu thư, Trữ vương gia gửi linh chi ngàn năm mong tiểu thư khỏe lại.” Thư Nguyệt ôm một chiếc hộp gấm sang trọng đi vào.

“Điều kiện?” Ngọc Linh Hương nhướn mày.

“Rất lạ lùng rằng lần này là chân thành.” Thư Nguyệt nhún vai, ném chiếc hộp sang một bên. Trữ vương thực sự có lòng, mặc dù Tuyết Diễm các có nhiều thảo dược tốt, nhưng linh chi ngàn năm này cũng rất hiếm.

Lan nhi xem xét một hồi, hưng phấn nói:

“Tiểu thư, cái này làm thuốc bổ cũng được, hôm nay em làm món mới cho tiểu thư.”

Diên Hồng phá ra cười, có ai như Lan nhi? Người ta điều chế thành thảo dược, nàng ta lại lấy làm thức ăn. Haizzz, nên nói là ngu ngốc hay là thông minh đây.

“Bỏ sang một bên đi. Em đến chỗ Thương Huỳnh, nói với hắn, chiều nay ta hẹn hắn tại Thủy Yên hồ. Lần trước nợ hắn Từ Tinh Thảo, lúc này nên trả thôi. Chúng ta chuẩn bị trở lại kinh thành.”

Lan nhi cùng Thư Nguyệt lui ra ngoài, Ngọc Linh Hương nhìn Phượng Diên Hồng:

“Kiếm đâu, làm xong chưa vậy?”

“Xong, đây.”

Ngọc Linh Hương bắt lấy thanh kiếm nhìn chăm chú. Đây cũng là một thanh kiếm tốt, xem ra bên kia khó có thể nhận ra được. Mà nhận ra thì sao, cái nàng muốn là bọn chúng xông xáo tìm kiếm nó, ai có thể nghĩ được Hồng Yến bán đứng danh hiệu thần thủ đem đồ giả đến cho chính chủ.

Ấy da, nàng thật lòng muốn kiếm thêm hoàng kim thôi, đâu trách nàng được chứ. Cũng may mà Lan nhi không nghe được, nếu không sẽ lập tức ngắt ngay tại chỗ. Cả Lục quốc này còn ai giàu hơn Ngọc cô nương nữa.

Phượng Diên Hồng có hàng vạn dấu hỏi chấm, nghiêng đầu thắc mắc:

“Người tính làm thế nào cho nó thành đồ cổ vậy?”

Ngọc Linh Hương chớp mắt nhìn nàng như quái vật.

“Dễ vậy mà cũng cần hỏi ta hay sao? Dĩ nhiên là.....” Ngừng một chút rồi hùng hồn nói như đương nhiên: “Đem nó đi chặt củi!”

Tại một lúc nào đó ở Ngọc viện, có một nữ nhân sốc đến ngắt xiu, sau khi tỉnh lại lập tức làm thịt nữ nhân vừa phát ngôn. Tiếng kêu la không ngừng truyền ra, khiến cho vài con chim đang lìm dim ngủ gật cũng phải kinh hãi chạy biến.

Thủy Yên Hồ là phong cảnh đẹp nhất ở Lạc Thành. Bốn phía được núi non bao quanh. Thác nước từng đợt đổ xuống màu bọt trắng xóa.

Vì ngưỡng mộ cảnh đẹp thơ mộng này mà ngày xưa, có một phú thương đã không tiếc tiền xây một cây cầu dẫn ra giữa hồ, làm một bạch đình tại đó, ngày ngày cùng thê tử ra ngắm cảnh. Sau này thê tử của ông ta chết, ông ta đã niệm phong, không cho bất cứ ai ra Thủy Yên hồ. Sau khi ông ta mất đi, đại nữ nhi vì tiếc cảnh đẹp không được ngắm nhìn đã gỡ bỏ lệnh của cha, biến Thủy Yên hồ thành nơi ra vào tự do.

Chỉ với một điều kiện, phải qua được khảo nghiệm của nàng.

Cũng không biết năm đó nàng đã ra đề như thế nào, nhưng cuối cùng có 4 người đã được thông qua, và từ đó, con cháu của những người đó cũng được phép đến Thủy Yên Hồ du thuyền.

Thương Huỳnh là một trong số đó. Còn Ngọc Linh Hương ư? Ồ, sở dĩ nàng được ra vào tự do, chẳng qua là... tiện miệng làm hai câu thơ phía ngoài lối vào. Thế nên những người nghe được đều nhất trí rằng nàng là một người cực kì xứng đáng du ngoạn Thủy Yên Hồ. Tội lỗi, tội lỗi, thật quá có lỗi, Ngọc Linh Hương thật lòng xin lỗi Đại thi hào Nguyễn Du. Chẳng qua nàng lúc đó nhìn thấy một cảnh hoa lê lúc đó mới lục lọi trong kiến thức văn học hạn hẹp,

mới đọc ra câu hay nhất trong trích đoạn “Cảnh ngày xuân”:

“Cỏ non xanh tận chân trời. Cành lê trắng điểm một vài bông hoa.” Ai ngờ lại được xưng tụng như tài nữ hiếm có, thật sự là quá đề cao nàng rồi. Tội lỗi, tội lỗi, a di phò phò.

Túm lại, sự thể thế nào thì nàng và Lan nhi cũng đã đến Thủy Yên Hồ.

Vừa bước vào, nàng đã bị cảnh sắc nơi này hấp dẫn, lối đi được lát đá hoa cương, 2 bên là bạch đàn từng hàng thẳng tắp, thỉnh thoảng còn có thể bắt gặp vài con chim sơn ca. Đến gần hồ, 4 phía liễu rủ phất phơ trong gió, giống như hữu ý, mà lại vô tình. Thác nước hùng vĩ đem theo hoa đào từ trên thượng nguồn càng thêm phong tình, quyến rũ. Nước gọn sóng lăn tăn một màu xanh ngọc trong vắt.

Lan nhi thần thờ một lúc lâu mới có thể thốt ra:

“Tiểu thư, thực sự là rất đẹp a!”

Ngọc Linh Hương gật đầu.

“Àn, Tuyệt Điểm các cửa chúng ta không có đẹp như vậy, nhưng mà lá phong rơi cũng không tồi.”

Hai người vừa đi vừa ngắm cảnh, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng xuyết xoa. Đi được một lúc cũng đến Bạch đình, ngoài thêm bóng dáng Thương Huỳnh đứng sững ở đó như một pho tượng. Nhưng nếu để ý, sẽ thấy hắn có chút khấn trương.

Hôm qua hắn thấy nàng ngắt đi, tâm trí liền bay mất, lúc thi đấu cùng Bạch Diện cũng liên tục tự tạo sơ hở mới thua. Nhưng dù vậy cũng không sao, hắn cũng không có ý muốn tranh chức vị Minh chủ võ lâm. Hôm nay thấy nàng đã có thể đi lại, mối lo lắng của hắn cũng được buông xuống.

Nhưng có lẽ đây là lần cuối cùng thấy nàng. Vì nàng nói muốn trả ơn hắn lần trước đã tặng Từ Tinh Thảo, xong việc nàng sẽ trở về kinh thành. Hắn một chút cũng không thể nói ra tình cảm của mình, vì hắn sợ sẽ phải nghe câu từ chối từ nàng. Cứ vậy đi, được nghe nàng đàn một khúc, hắn cũng đã thỏa mãn.

“Ngọc cô nương.”

Ngọc Linh Hương mỉm cười thì lễ:

“Thương trang chủ.”

“Chúng ta vào trong rồi nói.” Hắn làm động tác “mời”.

Ngọc Linh Hương cũng không từ chối, đi vào trong. Trong Bạch đình là một bộ bàn ghế bằng đá, thoạt nhìn cũng đã đoán được chúng đã được chế tác cách đây rất lâu.

Lan nhi nhanh chóng pha trà, Ngọc Linh Hương đưa cốc trà lên ngửi, hương vị thơm mát tràn ngập trong khoang mũi. Trước kia ở cùng Hạ Hương Tuyệt luôn luôn không có nổi một bữa ăn bình thường, nàng luôn phải uống cà phê, ăn cơm hộp. Đến khi sống ở đây, không có việc gì để làm liền rất chú trọng việc ăn uống.

Thưởng trà cũng là một nghệ thuật. Uống trà cũng làm cho tâm tình tốt lên.

Thương Huỳnh vừa ngửi thử, liền tán thưởng:

“Quân sơn ngân châm này đúng là thượng hạng.”

Ngọc Linh Hương mỉm cười.

“Nhìn không ra Thương trang chủ cũng là một người nghiên cứu về trà đạo.”

“Trước kia nương ta rất thích uống trà nên ta cũng biết một ít.”

“Khi uống trà, có thể làm cho tâm tình tĩnh lặng. Cảm nhận được gió đang thổi bên tai rất nhẹ nhàng. Mọi sự vật đều là nhân quả tất yếu. Hoa rơi cũng có nghĩa là một sinh mệnh đã ra đi, chồi mọc là một sinh mệnh nữa được tạo ra.” Linh Hương nhắm mắt lại hưởng thụ không khí tinh khôi.

Thương Huỳnh cười buồn. Nàng là trong sáng, thánh khiết như tiên tử không nhiễm bụi trần. Hắn chỉ là một kẻ phàm phu tục tử, sao có thể xứng với nàng? Thật sự chỉ có thể chôn tình cảm ở trong lòng.

Linh Hương đột nhiên mở mắt, vẻ mặt xấu hổ:

“Xin lỗi huynh. Là ta thất thố.” Lúc đến Thủy Yên hồ thực sự tâm tình của nàng tốt hơn hắn, thanh lọc tất cả buồn phiền âu lo.

“Không có gì.” Hắn uống một ngụm trà. Hương vị tươi mát quanh quẩn bên lưỡi.

Lan nhi mỉm cười đứng một bên, hiếm khi tiểu thư có thể an nhàn như vậy, khiến nàng cũng vui lây.

Ngọc Linh Hương cùng Thương Huỳnh trò chuyện giống như bằng hữu lâu năm, không hề có cách biệt. Thình thoảng tại Bạch đình truyền ra tiếng cười. Đến khi nhắc đến cầm, nàng mới giật mình nói:

“Ta đã suýt quên rằng hôm trước có hứa sẽ tặng huynh một thủ khúc, lần này xin biểu diễn, mong huynh đừng chê cười.”

Thương Huỳnh cũng sáng khoái đáp lời:

“Ân, được nghe cô nương đàn ta đã có phúc phần. Làm sao có thể chê cười?”

Linh Hương cong cong mi mắt, vươn tay cầm lấy Bạch Ngọc cầm. Thương Huỳnh dù không hiểu biết về cầm nhưng chỉ cần nhìn cũng có thể đoán được nó là một thứ trân bảo vô giá.

Nàng đặt tay lên dây đàn khẽ nhắm mắt. Đến khi gió khẽ lướt qua tai, tay mới nhẹ nhàng chuyển động lướt nhẹ như khóa nước.

Thanh âm du dương nhẹ nhàng trầm bổng len lỏi quanh từng cành liễu, giống như vòn nhẹ, khẽ khàng, nâng niu. Thương Huỳnh cũng nhắm mắt, tưởng như mình đang lạc vào một cõi tiên đẹp đẽ, khắp nơi chỉ có phong cảnh hữu tình, không hề có đấu đá, chém giết.

Tiếng đàn trầm bổng giống như hàng ngàn cánh hoa bay trong không trung. Đàn chim trên cây cũng lặng yên thưởng thức. Dường như chỉ có tiếng đàn này tồn tại, sóng nước gợn khẽ đến mức không nghe thấy thanh âm, chỉ lẫn tẩn thành từng vòng, từng vòng.

Ngọc Linh Hương khẽ mở mắt, tiếng đàn cũng dứt, nhưng Thương Huỳnh vẫn đang đắm chìm trong thế giới riêng. Một lát sau, hắn mới choàng tỉnh dậy, mỉm cười nhưng lại vằng vát buồn thương.

“Thực sự là tiên âm. Ta được nghe tiếng đàn này, quả thực đời này không hối tiếc.” Giống như được gặp nàng, cũng không hề hối tiếc.

Linh Hương khẽ cười:

“Cảm ơn huynh.” Cảm ơn vì mọi chuyện.

Hắn quay người ra đi, bóng lưng cao ngạo mà cô độc, tĩnh lặng như nước. Lan nhi thở dài, mặt ưu sầu:

“Hắn cũng rất đáng thương.”

“Là ta có lỗi.” Linh Hương tiếp lời. Nàng sao không nhận thấy tình cảm của hắn. Chỉ là...nàng khẽ đặt tay lên ngực, trái tim này đã không thể điều khiển được nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Anh Hùng Cứu Mĩ.....?

Ngọc Linh Hương đứng dậy cười cười, dường như u sầu ban nãy cũng biến mất.

“Lan nhi, chúng ta về thôi.”

“Dạ, tiểu thư.”

Bóng 2 người đổ dài trên con đường nhỏ hẹp. Tịch dương, bầu trời nhuộm đỏ. Thủy Yên Hồ, gió cũng lạnh như vậy?

Ngồi trong xe ngựa, Lan nhi khẽ nhắc mình, vén rèm che lên. Trời vào đông nên rất nhanh tối. Hiện tại vẫn chưa đến giờ Thân nhưng sắc trời đã chuyển thành đen.

“Tiểu thư, tối như vậy, hay hôm nay chúng ta ở lại quán trọ một đêm. Nếu đi như vậy sẽ nghỉ đêm ở trong rừng.”

Ngọc Linh Hương gật đầu:

“Em nói cũng đúng. Chúng ta ở lại một đêm, đằng nào cũng không có muộn.”

Đi được một khắc, xe ngựa đến gần bãi đất trống trước gò thường có thổ phi. Lan nhi đột nhiên có dự cảm không lành.

Đúng lúc đó, nàng vừa vén rèm che lên, một vật đột nhiên xông vào...

Xe ngựa đi đến bãi đất trống, ngay lập tức một toán người chạy ra bao vây, tên cầm đầu lớn tiếng nói:

“Đường này là do ta mở, cây này là do ta trồng, muốn đi qua thì phải để lộ phí ở lại.”

Ở bên trong xe ngựa, 2 nữ nhân nhìn nhau ngẩn người, sau đó một người nín cười lên tiếng:

“Vậy phải làm sao đây? Chúng ta không có ngân lượng.”

Toán thổ phi cười rung cả người.

“Không có ngân lượng, chúng ta cướp sắc.”

Toán thổ phi ngay lập tức giết phu xe, đao kiếm quơ đến rèm che. Đột nhiên lúc đó, một thanh ngà ngắn truyền đến:

“Ban ngày ban mặt muốn cướp của? Thực sự trị an tại Lạc thành rất kém.”

Tên cầm đầu khinh bỉ nhìn về phía thanh âm phát ra. Người vừa đến, là một nam nhân có dáng vẻ bạch diện thư sinh, một tiểu bạch kiếm cũng lên mặt với hắn? Thứ yếu ớt gió thổi bay kia thì làm được gì? Ngược lại, hắn có vẻ giàu có, nếu cướp của hắn, sẽ được nhiều hơn.

“Tụi bay, mau đi giải quyết tên nhãi kia.”

Nam nhân cười cười, nhưng lại mang sát ý nặng nề, thanh âm đùa cợt không còn thấy rõ nữa, chỉ lãnh hàn một tiếng:

“Sát!”

Một hồi đao kiếm, toán thổ phi từng tên ngã xuống, thuộc hạ của nam nhân kia trên người không hề dính lấy một giọt máu, tên cầm đầu sợ hãi, vội vã muốn bỏ chạy nhưng chưa kịp ra đi đã bị một đao cắt phăng, đầu lăn lông lốc đi mất dạng.

Nam nhân lắc nhẹ đầu, khoe môi cười trào phúng. Nữ nhân kia chỉ làm được có như vậy? Thứ thổ phi này thì ai thêm cơ chứ? Sau đó xoay người, đi đến gần xe ngựa, thanh âm tỏ vẻ quan tâm.

“Cô nương không sao chứ?”

“Đa tạ công tử đã cứu giúp.” Một nữ nhân cười cười. Hai nàng còn chưa kịp ra tay đã có người đến giúp rồi a!

“Không có gì. Chỉ là trùng hợp đi qua mà thôi.”

Nữ nhân trong xe nghiêng người vén rèm che, nhìn thấy nam nhân, ngạc nhiên tột độ nói:

“Trữ vương gia, trùng hợp vậy?”

“Thủy cô nương.” Trữ vương đang cười, sắc mặt đột nhiên trở nên kì quặc cứng ngắc nói.

Hai nữ nhân trong xe chính là Võ Thủy và Thư Nguyệt. Võ Thủy cười như không cười.

“Trữ vương gia, chẳng lẽ chúng ta lại có duyên như vậy, gặp cướp mà cũng cùng nhau.”

Trữ vương mặc dù vẻ ngoài thì cười phụ họa, nhưng trong lòng đã sớm nổi đông tố. Rõ ràng ám vệ đã nói, xe của Ngọc cô nương sẽ đi qua đây, nhưng tại sao lại là Võ Thủy? Vậy Ngọc cô nương đang ở đâu?

Ngọc Linh Hương và Lan nhi đã chuyển qua xe ngựa khác, vừa nãy bắt được bờ câu Võ Thủy gửi, nói rằng Trữ vương gia đã mai phục sẵn ở đó để làm một màn “anh hùng cứu mỹ nhân” cho nên hai nàng đã vòng sang nơi chuẩn bị xe ngựa của Võ Thủy.

Trữ vương muốn nhân cơ hội chỉ có nàng và Lan nhi để làm màn đó, nhưng tiếc thật, đối tượng lại là Võ Thủy. Chắc, Ngọc Linh Hương tưởng tượng đến vẻ mặt ngây ngốc của hắn đã phá ra cười.

Có điều, chưa cười được bao lâu, thì đã cảm nhận được sát khí. Lan nhi kinh hãi, chẳng lẽ hôm nay lại xui đến mức gặp 2 toán cướp cùng lúc.

Lần này, rất tiếc là toán cướp này không hề nói một lời, mà trực tiếp đâm thẳng xuyên thủng, phu xe bị khoét một lỗ nhỏ giữa tim, ngã phịch xuống đất.

Ngọc Linh Hương thở dài. Lan nhi vội vàng cầm kiếm nhảy xuống khỏi xe ngựa.

“Tiểu thư hãy ở yên, em sẽ giải quyết hết bọn chúng.”

Ngọc Linh Hương “ân” một tiếng. Lan nhi sợ nàng mà ra tay sẽ tổn thương nguyên khí, vì nàng vẫn đang trong thời gian dưỡng bệnh. Nhưng nếu tình thế bắt buộc, phải chăng nàng vẫn phải làm như vậy? Khí tức của bọn thích khách này không phải bình thường. Bên Vỹ Thủy là nữ nhân ngu ngốc Thẩm Hi Nhược bày trò, vậy còn lần này, chẳng lẽ là Lăng Thi Huyền?

Lan nhi đảo mắt nhìn xung quanh, thủ thế, lấy tinh chế động. Có tất cả 20 tên. Nàng không có cơ hội thắng nhiều lắm. Nhưng chỉ có thể xông lên.

Kiểm quét qua, nàng nhanh tay lấy trong người ta bột phấn, ném thẳng vào bọn thích khách. Nhưng có vẻ bọn chúng đã có chuẩn bị nên đều có thể tránh đi. Chỉ có 2 tên không may ngã xuống. Lan nhi thầm kêu không ổn.

Lúc đó 18 tên thích khách còn lại giống như a tu la địa ngục nhằm nàng xông đến. Lan nhi vội vàng đỡ kiếm, nhưng cũng đồng thời chém thích khách.

1 tên, 2 tên, 4 tên. ngã xuống, đồng thời, trên người nàng, ở đùi phải và tay trái cũng bị cửa đứt, máu chảy ròng ròng. Mùi tanh lợn lờ trong gió, thoáng chốc khiến bầu không khí ô uế. Ngọc Linh Hương cảm nhận khí tức Lan nhi đã có chút suy yếu, lo lắng nói:

“Lan nhi, em có sao không?”

Lan nhi chắn trước xe ngựa, nghe tiếng nàng vội vàng cắn răng:

“Tiểu thư, em không sao.”

Bọn thích khách đã xác định người cần giết là người trong xe, vội vàng quay người kiếm đâm vào xe ngựa như vũ bão. Bên trong, Ngọc Linh Hương điên cuồng tránh né, dùng chùy thủ chặt đứt kiếm. Bên ngoài, Lan nhi vừa tránh công kích, vừa tiêu diệt đối thủ.

Ngọc Linh Hương tránh né một hồi, cuối cùng cũng không tránh khỏi vai trái bị đâm một nhát, nàng vội vàng uống vào một viên đan hoàn, điều chỉnh khí tức. Lan nhi cắn răng, trên cổ có thêm một vết kiếm sượt qua, thoát nhìn người toàn là máu.

Hai thích khách âm trầm như bóng ma, nhìn nhau hiểu ý, lập tức hai bên cùng đâm vào bốn đỉnh của xe ngựa. Thoáng chốc bốn phía đều tan ra, lộ ra Ngọc Linh Hương đang ôm vai.

“Tiểu thư!.” Lan nhi sợ hãi nhìn Ngọc Linh Hương. Không được. Nàng có chết cũng không thể để tiểu thư có chuyện.

6 thích khách cuối cùng đồng loạt hướng kiếm vào Ngọc Linh Hương. Lan nhi kinh hoàng mặt mày hét lên:

“Không được.....”

Tưởng như 6 thanh kiếm kia đã cắm vào ngực của nàng, nhưng lúc đó nàng đã khẽ nhún chân nhảy lên, đập vào 6 thanh kiếm bay lên không trung, thanh âm mang chút lạnh lạc:

“Là các ngươi đã ép ta.”

Thân vừa định vận nội công thì lúc đó, ngay lập tức một đạo ánh sáng lóe lên, 6 hắc y nhân đồng loạt ngã xuống, đồng tử mở to.

Lan nhi thấy Ngọc Linh Hương vô sự mà thở phào, thân mình cũng nặng nề ngã xuống, rơi vào một vòng tay quen thuộc.

Linh Hương tiếp đất an toàn, lo lắng chạy đến chỗ Lan nhi, nhìn thấy thân mình nàng đều vết thương, trong lòng không khỏi tự trách, rút ra trong người một viên Cửu chuyển hoàn hồn đan bỏ vào miệng Lan nhi. Xong xuôi mới xoay người đứng lên:

“Tạ ơn đã giúp đỡ.”

“Cô nương không cần đa lễ. Chỉ là nhấc tay chi lao.”

Không khí dường như ngưng đọng lại. Phía đối diện, Thượng Quan Vũ Hiền thân mình đứng thẳng như tùng, tóc dài phi vũ, khuôn mặt anh tuấn vẫn đạm nhiên như lúc nào đó.

Đáy mắt nàng dần dần biến hóa. Trùng hợp như vậy sao? Đã định sẽ không nhớ đến, sẽ không yêu, không buồn. Nhưng khi thấy hắn, tim nàng vẫn đập loạn lên. Từ lúc nào chứ? Từ lúc hắn vừa mở miệng.

Nàng đã quen thuộc với thanh âm của hắn bao nhiêu. Mà không biết rằng, lúc đó nàng đã khản trương lập tức quay đầu lên. Là hắn! Là hắn cứu nàng.

Đáng ra không nên có thêm một trói buộc nào nữa. Như vậy lòng nàng sẽ tĩnh lặng như trước. Nàng khó khăn mở miệng:

“Cảm tạ ngươi, Tĩnh vương.”

Vũ Hiền cũng nhận ra nữ tử trước mắt là Ngọc cô nương, nhưng thanh âm vừa này thật quen thuộc, quen thuộc đến mức mỗi đêm hắn vẫn mong nghe

thấy. Về mặt thần nhiên đột nhiên gọn sóng, cước bộ không ngừng về phía nàng, miệng lẩm bẩm:

“Nguyệt Hương.”

Giống như bị đánh mạnh một búa vào người, Ngọc Linh Hương sững lại. Vừa nãy nàng đã quên điều chỉnh thanh âm, lộ ra giọng nói thực, nhưng sao hắn có thể nhận ra được chứ?

Vũ Hiên giống như người chết đuối vớ được cọc, khuôn mặt ẩn hiện nụ cười, ngay lập tức ôm nàng vào lòng, hưởng thụ mùi thơm thanh nhã trên cơ thể nàng. Đúng rồi, trên cơ thể nàng cũng có mùi đình hương. Ánh mắt này, lần đầu tiên, hắn đã thấy rất giống. Thanh âm khàn khàn vì vui sướng:

“Nguyệt Hương, nàng vẫn còn sống, ta không có tin lắm.”

Hai tay càng ôm nàng chặt hơn, giống như muốn hòa nàng vào trong hắn. Linh Hương ngờ ngác hồi lâu, đột nhiên trong lòng có chút vui mừng không thể nói rõ. Nhưng hiện tại nói cho hắn ư? Không, nàng sẽ không làm thế.

Lãnh đạm đẩy hắn ra, nàng thấp giọng nói:

“Tĩnh vương gia. Ngài dường như có chút hiểu lầm. Ta không phải là Nguyệt Hương....”

Vũ Hiên hiển nhiên không tin lời nàng, ngược lại đẩy mắt nhìn nàng càng nhu hòa.

“Nguyệt Hương, ta biết nàng đang giận ta. Xin lỗi, ta không nên để nàng ở Minh Nguyệt cư.....”

Hắn chưa kịp nói hết, Ngọc Linh Hương đã cố gắng áp chế tình cảm, lạnh lùng nói:

“Vương gia hình như nghe không rõ. Ta không phải là Tĩnh vương phi.”

Đáy mắt hắn hiện lên âm trầm, dùng sức ôm chặt nàng vào lòng. Hắn sẽ không buông tay nữa. Là hắn sai, hắn không nhận rõ lòng mình. Mới có thể tổn thương nàng, khiến nàng không chịu nhìn nhận hắn.

Ngọc Linh Hương áp vào lòng hắn, bên tai có thể nghe thấy nhịp tim hắn đập vững vàng nhưng lại có chút khàn trướng. Lòng nàng lại gọn sóng. Nhưng nói nàng tha thứ, nàng thực sự không làm được.

Dùng hết sức đẩy hắn ra, nàng cố gắng tỏ ra bình thường hết mức có thể.

“Vương gia. Ta rất cảm kích ơn cứu mạng, nhưng có vẻ ngài đã đi quá giới hạn rồi. Ngọc cô nương ta không phải thể thân của người khác.” Dứt lời, tự mình tháo khăn che mặt xuống.

Hiện lên trước mắt Vũ Hiên là một dung nhan diễm lệ, cao quý, hoa nhường nguyệt thẹn, tuyệt sắc chi tư. Nhưng đối với hắn, lại xa lạ hết mức.

Không phải là Nguyệt Hương.

Không phải là nữ nhân mà hắn chờ.

“Đúng vậy, không phải....Không phải....” Hắn lẩm bẩm một mình.

Bao nhiêu chờ mong, kinh hi phút chốc vỡ vụn. Trong lòng hắn đau đớn đến không thở nổi. Đúng rồi, nàng làm sao có thể là Ngọc cô nương được. Nàng chỉ là một nữ nhân bình thường, có chút ương bướng, còn người trước mắt, hắn có thể nhìn ra một phong thái cao ngạo, thánh khiết như mẫu đơn.

Nhưng tại sao lại có thanh âm giống nàng, hương thơm trên cơ thể cũng y hệt.

Có lẽ chỉ là người giống người. Thế gian này, có gì không thể chứ? Âm trầm xoay người ra đi. Ánh tà dương đỏ xuống một mảng, bóng hắn rời đi lẻ loi cô độc. Ngọc Linh Hương cố kiềm chế để cho mình không thể phát ra tiếng nào.

Tại sao? Sao hắn phải tỏ ra đau thương như vậy? Cứ sống cho tốt đi, không cần quan tâm đến nàng, như vậy sẽ khiến nàng không thể lún sâu thêm nữa. Thượng Quan Vũ Hiên, người thật ác độc.

Ở đâu đó trong tim nàng, có một thứ chậm rãi vỡ vụn.

Xe ngựa bị phá tan tành, Thượng Quan Vũ Hiên cũng rất khách khí mời nàng vào ngồi trong xe của hắn.

Không khí trong xe tĩnh lặng đến không ngờ. Linh Hương cố gắng điều chỉnh cảm xúc. Vừa nãy Lan nhi đã được Long Phi đưa đi chữa thương, cũng may nàng đã dịch dung cho Lan nhi, nếu không chỉ sợ sẽ bị Thượng Quan Vũ Hiên phát hiện.

Trầm mặc được rất lâu. Cuối cùng nàng mới lên tiếng:

“Hôm nay ta chịu ơn của ngươi, ngươi hãy nói đi, ta sẽ giúp ngươi.”

“Cho dù là ai cũng sẽ cứu giúp. Cô nương không cần phải nghĩ mình đang mắc nợ.” Vũ Hiên đạm nhiên nói.

Linh Hương khẽ liếc mắt nhìn hắn.

“Nếu ta nói, sẽ giúp ngươi tìm được Tĩnh vương phi?”

Vũ Hiên chậm rãi ngẩng đầu lên đối diện với nàng. Gió khẽ sộc thổi vào lạnh buốt. Lòng hắn đột nhiên dấy lên hi vọng.

Thượng Quan Vũ Hiên đưa Ngọc Linh Hương về đứng quán trọ Thủy Tịch. Nàng vừa bước xuống đã thấy Vỹ Thủy và Thư Nguyệt lo lắng đi đi lại lại trước cửa. Còn có Trữ vương cũng đứng cạnh. Thư Nguyệt vừa nhìn thấy nàng, nước mắt sùi sụt như vừa xem phim tình cảm hàn quốc, lập tức chạy đến ôm nàng, oa oa khóc:

“Tiểu thư, ngươi có sao không? Có bị thương hay không?” Nàng vừa nói vừa xem xét người Ngọc Linh Hương, xác định không hề có vết thương nào nghiêm trọng. “Hu hu, thật là may mắn, nếu Ngân Phong và Ngữ Lâm mà biết chúng ta tặc trách nhất định xẻ thịt, lột da, uống gan, uống máu ta mất. May quá, ngươi không sao hết.”

Ngọc Linh Hương càng nghe càng đen mặt. Trữ vương khòe miệng giật giật. Đây chính là thuốc hạ trung thành hay sao? Vũ Hiên ngẩng đầu lên trời thảm nói, may mà hắn không có thuốc hạ kiểu này. Vỹ Thủy sắc mặt như đông tố, túm lấy áo Thư Nguyệt, thanh âm như a tu la địa ngục:

“Thư Nguyệt, ngươi dám ăn nói như vậy? Đi cọ nhà vệ sinh cho ta! Không cọ xong đừng có ăn cơm.”

Thư Nguyệt nghe vậy mặt biến thành tác kè nhiều máu, sống chết ôm lấy Ngọc Linh Hương:

“Tiểu thư, cứu ta với, Thủy bà già, tha cho ta đi.”

“Ngươi dám nói ta như vậy? Cọ nhà vệ sinh 2 tuần.” Vỹ Thủy không còn nhìn đầu ra mặt mũi nữa, tàn nhẫn kéo Thư Nguyệt lôi đi. Thư Nguyệt khóc lóc than oán như bị chồng bỏ.

“Thủy bà già, ngươi chờ đó, chờ ta hoàn thành xong mị pháp lần này nhất định sẽ khiến ngươi phải quỳ dưới chân ta, oa oa, đau quá.”

“Cái thứ mị pháp đó, bản cô nương luyện xong từ đời tám tầng nào rồi.”

“Không thể thế được, rõ ràng ngươi kém ta.”

“Im ngay...”

Bóng dáng 2 người xa dần. Ngọc Linh Hương day day trán. Hai người này không cãi nhau thì không sống yên chắc? Trời ạ. Mất mặt quá đi.

Trữ vương vốn lạnh lùng âm hiểm, mà xem xong màn đối thoại vừa nãy, mặt cũng phải biến sắc. Không ngờ Ngọc cô nương có thể dễ dàng dung túng thuốc hạ như vậy. Tĩnh vương thì một bộ dáng thần nhiên như không. Chuyện nhà ai đâu liên quan gì đến hắn. Hiện tại hắn chỉ cần biết Nguyệt Hương ở đâu là được rồi.

“Đề 2 vị chê cười.” Nàng mỉm cười hữu lễ, nhưng ánh mắt châm chọc lại hướng đến Trữ vương. Trữ vương cũng hướng nàng phóng mị nhãn, một bộ dáng phong lưu quyền rũ đến tận xương.

Hắn làm sao không biết nàng đang cười hắn bày kế hoạch với nàng. Chỉ có điều hắn không ngờ được, Thái tử cùng hắn tốn bao nhiêu công không thể mời nàng được một lần, vậy mà Tĩnh vương lại là kẻ thứ ba ngư ông đắc lợi. Thật là, lần này tính toán không triệt để. Hiện tại đành sử dụng phương án 2: Mĩ nam kế. Chỉ cần thi triển bộ dáng mị hoặc lòng nhân của hắn, dường như trước giờ chưa có nữ nhân nào có thể vượt qua. Đề nhất mĩ nhân Thẩm Hi Nhục là một ví dụ.

Nhưng đáng tiếc khuôn mặt Ngọc Linh Hương lại biểu hiện tình bơ như không nhìn hắn khiến cho khòe môi đang cười cũng trở nên méo mó. Chẳng lẽ mĩ nam kế với nữ nhân này không có tác dụng.

Đến lúc hắn không thể cười nổi nữa, Ngọc Linh Hương quay ra nói với Thượng Quan Vũ Hiên:

“Tĩnh vương gia, hình như Trữ vương có vẻ bị động kinh thì phải. Mau tìm thầy thuốc chữa cho hắn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Ác Quỷ

“Tĩnh vương gia, hình như Trữ vương có vẻ bị động kinh thì phải. Mau tìm thầy thuốc chữa cho hắn đi.”

“Phụt!” Vũ Hiên không nhịn được cười, nhưng ít ra vẫn giữ phong phạm, quay lưng đi không dám đối diện với Trữ vương.

Trữ vương như thấy sấm sét giữa trời quang. Cái gì, hắn đang sử dụng mỹ nam kế, không phải bị động kinh. Chẳng lẽ nữ nhân này lại là quái thai? Nếu Ngọc Linh Hương biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, chắc chắn sẽ mở miệng:

“Biết sao được, trước giờ ta còn gặp nhiều mỹ nam đẹp hơn các người rất nhiều. Nhìn chai mặt ra rồi thì làm sao xúc động được.”

Cái món này mà áp dụng với Phượng Diên Hồng thì phỏng chừng còn thành công. Ngày trước nàng ta chưa có bạn trai, chỉ chuyên tâm với “Bài ca toán học”, học như điên, đến nỗi mà kính trên mặt dày như dính chai. Cho nên lúc được sống lại, không cần đeo kính nàng ta đã sung sướng phát khóc, quyết tâm “làm lại cuộc đời”, không chịu F.A (độc thân). Giờ thì có người phù hợp rồi à!

Không để ý đến 1 người thì kinh hoàng, còn một người thì sắp cười đến ruột non lộn lên ruột già, nàng đi đến chỗ Long Phi.

“Làm phiền người đưa nàng vào trong quán trọ.”

Long Phi ôm Lan nhi đột nhiên có một cảm giác quen thuộc, nhưng khuôn mặt này rõ ràng chưa gặp qua. Hắn ngón ngang cảm xúc bé nàng đi theo Ngọc Linh Hương.

Sau khi đặt nàng xuống giường, Long Phi lưu luyến nhìn nàng sau đó cũng cúi người:

“Ngọc cô nương, nô tài cáo lui.”

“Àn, người hãy nói với vương gia người, 2 ngày sau ta sẽ có tin tức cho hắn.”

“Dạ.” Hắn xoay người đi ra ngoài.

Bên ngoài chỉ còn Tĩnh vương và Trữ vương, 2 người lạnh nhạt nhìn nhau. Trữ vương cuối cùng bật cười nói:

“Cửu đệ, xem ra chúng ta ai cũng không chiếm được tiện nghi. Để đệ ngư ông đắc lợi.”

Vũ Hiên không nói. Hắn luôn luôn cảnh giác, cũng không muốn dây dưa cùng Trữ vương bao giờ cả. Hơn nữa, lần đó tên bán đến hắn, còn có Nguyệt Hương bị bắt cóc, tráo người, hiểm nguy lớn nhất chính là Trữ vương. Nhưng Trữ vương công khai đứng về phe Cẩn vương còn hắn đã lập rõ quan điểm: trung lập, Cẩn vương cùng hắn cũng không phải là xấu đến mức không thể nhìn mặt nhau nhưng tại sao Trữ vương hết lần này đến lần khác phải ra tay với hắn và Nhược vương?

“Nếu không phải huynh bày mưu kế, thì làm sao ta có thể có cơ hội.”

Trữ vương trong phút chốc ngưng cười, mắt nheo lại, nguy hiểm nói:

“Cửu đệ, ta vẫn còn chưa muốn đuổi cùng giết tận. Nếu đệ an phận, dĩ nhiên chúng ta nước sông không phạm nước giếng.”

“Ấy vậy mà có người vẫn không buông tha cho vương phi của ta, còn cho thêm một người thừa.” Hiển nhiên Vũ Hiên đang nói đến nữ nhân già trong phủ.

Trữ vương híp mắt lại:

“Ta không biết đệ đang nói gì. Nhưng được rồi, chỉ cần mọi thứ quay trở lại thì đâu sẽ vào đấy.”

“Được.” Hắn quay người đi. Ngọc cô nương có mạng tin tức khắp Lục quốc. Chắc chắn nàng sẽ tìm được Nguyệt Hương cho hắn.

Trữ vương nhìn bóng hắn, khước miệng nhếch lên. Điều hắn muốn, không phải là người cài vào đó. Mà là thứ khác quan trọng hơn.

Ngọc Linh Hương khẽ vuốt tóc mai Lan nhi. Lần này đã để nàng chịu khổ rồi. Thu xếp cho Lan nhi xong xuôi, nàng ngồi trên ghế lạnh giọng nói:

“Vào hết cho ta.”

Ở ngoài cửa, Vỹ Thủy cùng Thụ Nguyệt và một số bạch y nữ tử nhìn nhau thờ dài, sau đó đi vào, quỳ xuống trước mặt nàng.

“Nói đi, chuyện hôm nay là sao?” Nàng vỗ bàn một tiếng. Đáng lý ra, bọn họ phải luôn luôn đi theo bảo vệ nàng mới đúng, lần ở Tĩnh phủ, là nàng sợ bị lộ nên không cho bọn họ vào đó, lần ở quán trọ, các nàng bị thuốc mê, chỉ có mình nàng chống cự cũng không sao, nhưng lần này, Lan nhi đã bị nguy hại, suýt chút nữa, nếu Thượng Quan Vũ Hiên không đến thì nàng đã phải tự thân ra tay, giờ này cũng nằm trên giường.

Vỹ Thủy cắn môi một chút, sau đó nói:

“Tiểu thư, lúc đó đã có hơn 10 người đi theo hộ vệ tiểu thư, nhưng lúc đó đột nhiên, có một toán hắc y nhân xông ra cản đường họ, nói rằng chúng ta trộm báu vật của họ. Cho nên nhất quyết ngăn cản không cho đi. Đến lúc bọn họ đến được chỗ tiểu thư thì chỉ thấy xe ngựa đã vỡ nát, cùng với xác của thích khách.”

Tiểu thư rất ít khi phát hỏa, nhưng đã phát hỏa rồi thì cực kì đáng sợ, ngay cả người cứng rắn như nàng cũng không nhịn được phải run rẩy.

Ngọc Linh Hương trầm mặt lại. Tuyệt Diễm các trước giờ không xâm phạm các thế lực, càng không bao giờ cướp của. Bọn chúng là ai?

“Chúng có nói thêm gì không?”

“Chúng lúc đó rất tức giận nói 2 ngày trước một đám bạch y nữ tử đã lên vào phủ họ cướp đi báu vật, hiện tại yêu cầu chúng ta giao ra.”

“Thật vô lí. Chính báu vật đó chúng ta còn không biết thì làm sao giao ra được.”

Đang tranh luận thì Phụng Diên Hồng một thân hồng y bước vào, khoe mắt lộ rõ vẻ mệt mỏi. Ngọc Linh Hương nhìn nàng.

“Sao rồi, có thấy người đứng đằng sau?”

“Nếu không phải có kinh công thượng thừa, chắc chắn ta đã chết.” Diên Hồng trầm trọng nói. “Ta theo lời hẹn đem kiếm đến Hồng Yến lâu. Sau đó ngồi đợi, đến khi có hắc y nhân đi vào trong lấy kiếm ta liền đi theo hắn. Khó khăn lắm mới không bị phát hiện, ta đứng trên trác cây ngoài quán trọ nghe lén bọn chúng nói chuyện, không ngờ chủ nhân đằng sau chính là Tứ vương gia Hạo Long quốc!”

“Cái gì?” Lần này Ngọc Linh Hương cũng cảm thấy đau đầu rồi. Từ Viên nói lần này Thái tử cùng Tứ vương gia Hạo Long quốc sang Vân Lạc quốc với lí do tiến cống, nàng biết đã không hề đơn giản rồi.

“Hạo Long quốc chẳng lẽ đã biết bí mật về báu vật trong Lục quốc?”

“Không biết nữa, ta phải trải qua 3 cuộc truy đuổi mới có thể an toàn trở về. Còn đứng trước mặt người là very lucky rồi.” Dứt lời, nàng cũng ngã xuống giường nằm thành hình chữ đại, mặt ngoẹo sang một bên.

Ngọc Linh Hương biết nàng mệt mỏi, quay đầu trở lại lướt mắt nhìn qua đám người phía dưới. Từ lúc xuyên đến đây, nàng giống như đã trở thành Lâm Nguyệt Hương. Ngọc Linh Hương của ngày xưa sao có thể để người khác quý trước mình? Nàng đã thay đổi. Rốt cuộc sai lầm là ở đâu?

“Được rồi, từ lúc ta vào Tĩnh phủ cho đến giờ, những vụ ám sát kia là do ai làm?”

Thư Nguyệt trầm tư một lát sau đó lên tiếng:

“Lần tiểu thư trúng tên là do Trữ vương, tiếp đó bắt cóc cũng là do Trữ vương. Thích khách ở nhà trọ không thể tra ra. Vừa nãy, em và Vỹ Thủy gặp cướp là do Thẩm Hi Nhược mua chuộc, Trữ vương muốn nhân đó lấy lòng tiểu thư. Lăng Thi Huyền không có liên quan.”

Ngọc Linh Hương xoa xoa thái dương, Trữ vương. Có 4 vụ thì đến 3 là hắn đứng sau. Người hắn phò trợ là Cẩn vương, vậy thì hắn muốn Cẩn vương lên ngôi hay là hắn đây? Còn Cẩn vương. ... Đường như không hề có một động thái nào. Chẳng lẽ hắn là thâm tàng bất lộ, lấy Trữ vương làm bia đỡ đạn? Thật đau đầu. Nàng thật không muốn nghĩ nữa.

“Ân, lần này mệt mỏi, đi nghỉ sớm đi.”

Đám người tròn mắt ngạc nhiên nhìn Ngọc Linh Hương. Rõ ràng bọn họ tặc trách, đáng lý ra tiểu thư phải nghiêm trị, sao hôm nay lại có thể dễ dàng bỏ qua như vậy? Nếu là chủ nhân khác, chỉ sợ đã sớm phơi thầy ngoài hoang mạc.

Tuy vẫn còn thắc mắc nhưng bọn họ cũng nhanh chóng đi ra ngoài. Ngọc Linh Hương tựa người trên ghế, mắt nhắm lại.

Nếu... thời gian quay trở lại. Liệu nàng có chấp nhận lời thỉnh cầu của Lâm Chính Viễn nữa hay không? Để giờ đây hoàn toàn lạc lối trong mê cung mà chính mình tạo ra.

Kế hoạch trở về kinh thành đã hoàn toàn bị gác lại vì thương tích của Lan nhi không hề nhỏ. Nhưng mà kể cả có lớn đến mấy cũng không làm cho Ngọc Linh Hương hoảng loạn được. Nàng mặc dù ở hiện đại học Tây y, chuyên dùng thuốc viên và dao mổ, nhưng sau khi đến đây, những thứ đông y do Lâm Chính Viễn dạy lại khiến nàng cực kì hứng thú.

Vì vậy mới làm nên một Bạch tiên tử tinh thông y dược, nếu bệnh mà nàng không chữa được thì cũng chẳng có ai chữa được.

Kết hợp đông tây y đôi khi cũng không phải là chuyện xấu.

Các vết thương sau hai ngày đã nhanh chóng khép miệng và lên da non, Ngọc Linh Hương chăm sóc Lan nhi tận tình đến mức hầu như không rời nàng nửa bước. Đến khi Vỹ Thủy vào nhắc nàng thời hạn với Thượng Quan Vũ Hiền đến, nàng mới đứng dậy phân phó mọi thứ. Còn dặn dò phải để cho Lan nhi tĩnh dưỡng đầy đủ mới được trở lại vương phủ.

Quán trọ nơi Thượng Quan Vũ Hiền đang ở.

Hắn trầm tư nhìn đoàn người qua lại tấp nập, trong lòng đã có điểm lo lắng. Hai ngày thời hạn đã sắp trôi qua nhưng Ngọc cô nương vẫn không có tin tức gì. Mặc dù hắn không muốn nghĩ đến trường hợp xấu nhất là nàng đã chết nhưng lòng hắn vẫn cứ như cũ lo sợ.

Sợ rằng kiếp này không còn thấy nụ cười kia nữa.

Từ bao giờ mà trong tim hắn, nàng đã chiếm một vị trí không thể thiếu? Từ lúc nào hắn cũng không biết, có lẽ là lúc nàng đỡ tên cho hắn. Nụ cười vương máu lần đó dù chết hắn vẫn khắc sâu.

Nhưng vì lòng nghi ngờ của hắn mà nàng nguy hiểm, hắn đúng là đáng chết.

“Vương gia.... Vương gia..... có tin rồi.....” Long Phi chạy vào, cầm theo một mảnh giấy.

Thượng Quan Vũ Hiền nhanh chóng giật tờ giấy, mắt đảo nhanh chóng, sau đó vội vàng xoay người chạy ra ngoài.

“Nhanh lên, chuẩn bị ngựa cho ta. Đến Hắc Thiên Nhai.”

Hắc Thiên Nhai.

Nhìn vào nơi này, sẽ không ai nói nó là một nơi đáng sợ. Ngược lại, phong cảnh rất hữu tình, thích hợp du sơn ngoạn thủy.

Chỉ là ở giữa nó, có một khe vực sâu không hề thấy đáy. Ngã xuống thì lập tức tan xương nát thịt. Thượng Quan Vũ Hiền cười hắc mã lao đi như tên bắn. Khuôn mặt tuấn tú nhăn lại. Tại sao nàng lại ở Hắc Thiên Nhai? Nếu chẳng may không cẩn thận sẽ không thể sống sót.

Rốt cuộc là ai đã bắt nàng đi?

Dừng chân dưới khe vực, hắn lập tức xuống ngựa chạy đi như tên bắn, mặc kệ thuộc hạ lưu rui chạy theo sau, mồ hôi hột toát hết sau gáy cầu trời vương phi đừng có chuyện. Nếu không vương gia điên lên, bọn họ cũng hết sống mất!

“Nguyệt Hương! Nàng ở đâu! Nguyệt Hương.....”

“Vương phi, ngài đang ở đâu.....”

Tùng đột thanh âm vang vọng trở lại phía bọn họ. Thượng Quan Vũ Hiền kiên nhẫn lục tìm từng chỗ một. Âm vệ cũng vất chân lên cỏ không dám lơ là dù chỉ một góc. Lát sau một âm vệ lên tiếng:

“Vương gia, ở phía đông có một hang động, thuộc hạ thấy có vài người canh gác ở đó.”

Thượng Quan Vũ Hiền nghe xong lập tức hướng phía đông đi đến:

“Phía đông.”

Trong thư Ngọc cô nương đã nói Nguyệt Hương bị giam giữ tại một hang động, vậy chắc chắn nàng đang ở đó. Đi được một khắc, ngay trước mắt đã thấy một hang động. Trước cửa hang có hai tên nam nhân cao lớn mặt đầy sẹo. Nghĩ đến bọn chúng đã bắt cóc nàng, ánh mắt hắn lóe lên tàn khốc.

“Bắt sống cho ta.”

Âm vệ được nghe phân phó, ngay lập tức không hề tốn chút công sức bắt gọn 2 tên kia. Hai nam nhân bị bắt sợ hãi đến mức không nói được một tiếng, một lúc sau mới van xin tha mạng.

“Đại hiệp tha mạng, đại hiệp tha mạng.”

“Đúng vậy, chúng ta chỉ là được lệnh giam giữ nàng mà thôi.”

Vũ Hiền quét ánh mắt khiến chúng im bật, người run lên như cây sậy. Hiện tại không cần biết ai đứng đằng sau, hắn chỉ cần nàng an toàn là được, bước chân đi vào hang động. Bốn phía đều là đá, ở trong góc tường có một nữ nhân mặc bạch y, mắt bị quần khăn che, chân tay cũng bị trói bằng dây thừng, y phục lem luốc rách rưới, khắp nơi đều là vết máu khô.

Cuối cùng cũng tìm được nàng.

Nguyệt Hương của hắn.

Nàng yên lặng ngồi, cảm nhận được tiếng bước chân đi đến, thanh âm trầm nhẹ:

“Bỏ thức ăn xuống rồi đi đi. Chỉ cần các người đừng đến ta, ta lập tức cắn lưỡi.”

Trong nháy mắt, Vũ Hiên đột nhiên không biết nên biểu lộ cảm xúc như thế nào, bàn tay đưa đến chừng lại giữa không trung.

Hắn nên vui mừng vì gặp được nàng hay là sợ hãi phải đón nhận sự trách cứ của nàng? Thanh âm kia lặp đi lặp lại ngay cả trong giấc mơ hắn cũng nghe thấy. Giờ đây đã được thấy nàng, nàng vẫn ương bướng, kiên cường như xưa, dù có bị bắt cũng không lộ ra nửa phần sợ hãi, kiên quyết không chịu khuất phục nhưng hắn lại không biết phải làm sao.

Bạch y nữ nhân đột nhiên thấy không có tiếng động nữa thì ngạc nhiên không thôi.

“Người không đi ra ư?”

Vũ Hiên đứng đó một lúc lâu, lát sau mới lên tiếng, thanh âm có chút nghèn nghẹn.

“Nguyệt Hương.”

Bạch y nữ nhân giống như ngạc nhiên, khóe miệng run run không thể tin. Vũ Hiên cuối cùng cũng đã hiểu.

Nàng nhận ra hắn.

Nên mới biểu hiện như vậy.

Hắn giống như một cơn gió lao đến ôm lấy nàng, tham lam hít lấy mùi hương tự nhiên quen thuộc ấy. Mặc dù hắn có thể cảm nhận nàng đã lâu không tắm rửa nhưng mùi đĩnh hương vẫn còn vẹn nguyên. Hắn mặc kệ nàng tức giận, chỉ cần hắn kiên quyết giữ nàng ở lại không buông tay thì sẽ có ngày nàng tha thứ cho hắn.

“Nguyệt Hương, cảm ơn nàng. Cảm ơn vì nàng còn sống.”

Ngọc Linh Hương tuy đã bịt kín mắt nhưng vẫn có thể cảm nhận trên vai ướt ướt.

Là nước mắt.

Nước mắt của hắn.

“Ta không dám mong nàng tha thứ, nhưng xin nàng đừng rời xa ta. Một lần đã là quá đủ rồi. 1 tháng nay ta đã không thể chợp mắt yên giấc……” Hắn ôm nàng chặt hơn như thể nàng sẽ ngay lập tức biến mất.

Hắn không hề yêu nàng nhưng sao phải biểu hiện như vậy? Đứng ở vị trí của một người đơn phương luôn luôn không có kết cục tốt. Đây là thương hại hay sao? Nàng cố gắng dẩy dụa thoát ra khỏi cái ôm của hắn nhưng Thượng Quan Vũ Hiên càng cố gắng nắm chặt.

“Nguyệt Hương, hãy yên lặng, về vương phủ cùng ta.”

Ngọc Linh Hương có thể nghe ra thâm tình trong lời của hắn. Nhưng nếu đã diễn một vai thì không thể dừng lại.

“Vương gia, ta biết ta không là gì của ngài. Lúc thành thân với ta ngài cũng không vui vẻ gì. Vậy nên được rồi, ta sẽ về vương phủ cùng ngài, sau đó ngài đưa ta hưu thê.”

Vũ Hiên nghe nàng nói hoảng loạn không thôi, lập tức phản đối:

“Không được. Ta không đồng ý. Là ta sai, nàng đừng nói như vậy nữa. Nguyệt Hương, có nhớ không, lần đó nàng đã đỡ tên thay ta, chứng tỏ nàng trong lòng có ta.”

“Nhưng chính người đã tự tay đập mất thứ tình cảm đó.” Ngọc Linh Hương không nhịn được bật miệng. “Lúc ta đến Minh Nguyệt cư, đã đau khổ bao nhiêu…… Nhưng người không hề đến, không hề……” Thanh âm ngập ngừng đứt quãng, chính nàng cũng không rõ mình đang nói thật hay diễn kịch nữa.

“Là lỗi của ta, xin nàng, đừng đi…… ta cầu xin nàng.”

Tay run run gỡ vải băng mắt của nàng. Ngọc Linh Hương ngay lập tức chưa thể thích ứng với ánh sáng, chỉ thấy được mờ mờ hình bóng hắn.

Hắn đang quỳ.

Trước mắt nàng.

Ngọc Linh Hương lấy hai tay bưng lấy miệng để ém không cho tiếng khóc trào ra. Hắn là vương gia cao ngạo cỡ nào, thế mà lại có thể quỳ trước mặt nàng cầu xin nàng trở lại.

Tại sao chứ? Tại sao? Nàng đã cố gắng hết mức để mình không trầm luân, thế nhưng hắn cứ hết lần này đến lần khác kéo nàng lại.

Hắn rất độc ác. Còn nàng, cũng độc ác không kém. Hai người đều là ác quỷ.

Nhưng khi ác quỷ nhỏ nước mắt, thì sức mạnh sẽ tan biến như bọt biển trong đại dương.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Sinh Khí

Thượng Quan Vũ Hiến tìm được Ngọc Linh Hương giống như tìm lại được sức sống. Trong suốt thời gian quay về Kinh thành luôn luôn không rời nàng một tấc một bước.

Bởi vì không muốn hắn nghi ngờ gì hết nên nàng đã lợi dụng một vụ bắt cóc con gái của Vương viên ngoại đúng thời gian một tháng trước. Bọn bắt cóc chẳng qua chưa dám đòi tiền chuộc là vì Vương viên ngoại cũng có quan hệ cùng quan phủ, nên cứ phải để suốt ngày này qua ngày khác, nhốt Vương cô nương tại Hắc Thiên Nhai.

Hôm đó chỉ có một mình nàng đến Hắc Thiên Nhai, đánh bất tỉnh 2 tên canh giữ, sau đó chỉ đường cho Vương cô nương xuống núi, sử dụng Vong thần đan làm cho nàng ta quên hết mọi chuyện, còn nàng vào thế chỗ. Hai tên canh giữ cũng tưởng rằng mình đã phụng lệnh bắt cóc Tỉnh vương phi.

Có một điều ngoài ý muốn là dưới tác dụng của Từ Tinh thảo, lại tự tăng thêm vết thương khiến nàng ngủ suốt 5 ngày 5 đêm. Khi nàng tỉnh giấc, trời đã tối đen như mực.

Tiếng “lộc cộc” vang lên trong tĩnh lặng. Xe ngựa lao đi không hề ngừng nghỉ.

Chộp mắt giây lát nàng mới nhận ra Thượng Quan Vũ Hiến đang ôm nàng, tựa người vào thành xe ngủ thiếp đi, hai mắt có quầng thâm đen rõ rệt.

Có lẽ.

Hắn đã chăm sóc nàng suốt mấy ngày qua. Mặc dù nhắm mắt nhưng nàng có thể thấy được hắn đã lo lắng như thế nào khi thấy nàng ngất đi trong hang động. Rõ ràng là hắn có lỗi trước nhưng tại sao nàng lại cảm thấy như đang mắc nợ khi sắp đặt kế hoạch này?

Không, nàng chẳng sai gì hết, chờ đến thời hạn nàng sẽ tự ra đi, không cần phải trở về cạnh hắn.

“Nàng tỉnh?” Thượng Quan Vũ Hiến giật mình tỉnh giấc, thấy nàng mở mắt nhìn hắn tâm tình đột nhiên tốt hơn, khuôn mặt tiều tụy cũng theo đó mà rạng rỡ hẳn lên nhưng lúc đó Ngọc Linh Hương quay ngoắt đi không nói gì.

Hắn ịu xiu nhìn lưng nàng nhưng trong lòng cũng đã bót một gánh nặng. Cũng may mà nàng không sao. 5 ngày 5 đêm hắn không thể chợp mắt, lo lắng nàng sẽ mãi mãi không tỉnh lại. Mẫu phi rời hắn mà đi, “nàng” cũng đã làm tổn thương hắn, lần này nếu mất thêm Nguyệt Hương, hắn sẽ không thể gượng dậy được nữa.

Vậy là tiếp sau đó, Thượng Quan Vũ Hiến thi hành chính sách bám dai hơn đĩa xôi bất kể ngày hay đêm.

Lúc ăn cơm, hắn quyết tâm bón cho nàng mặc dù Ngọc Linh Hương trừng mắt đến sắp thành ốc bươu.

Lúc nàng ngủ, hắn kiên quyết ôm nàng với lý do: “Trời trở lạnh, lỡ nàng bị phong hàn thì phải làm sao?” mặc cho nàng nghiêng răng ken két đe dọa.

Chỉ kém một nỗi, lúc vết thương đã đóng vảy, nàng không chịu được muốn đi tắm, hắn trang bị đầy đủ nước, khăn lau, xà phòng... Sau đó nhất quyết ở lì trong phòng. Sau một tuần cấm ngôn, cuối cùng Ngọc Linh Hương không thể nhịn được hết lên:

“Ra ngoài cho ta. Đi! Ra! Ngoài!”

Thượng Quan Vũ Hiến lập tức phản bác:

“Ta là trượng phu của nàng, tắm cho thê tử là chuyện rất bình thường. Hơn nữa nàng đang bị thương, nhờ may trượt chân thì ai giúp?”

Ngọc Linh Hương suýt ngất, vội vàng vỗ ngực cho ổn định. Hắn... hắn bị làm sao vậy? Sao giống như là oan hồn không buông vậy? Tức chết nàng. Cố gắng không hét lớn, mặt nàng như bị rút gân:

“Ta không yếu ớt đến nỗi trượt chân chết trong bồn tắm. Cho nên, ngươi hãy..... ĐI RA NGOÀI CHO TA!!!!!!!!!!!!”

Hiển nhiên chưa bao giờ thấy đáng vẻ “Sư tử Hà Đông” của nàng nên trong nháy mắt cũng bị dọa sợ. Nhưng hắn là ai, công phu thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn giờ sách, cho nên ngay lập tức khôi phục bộ dáng:

“Hương nhi, đừng sinh khí nữa. Nàng tức giận sẽ ảnh hưởng đến vết thương.”

“Thế tại sao có người nào đó cứ muốn ta phải tức chết mới vừa lòng!” Ngọc Linh Hương thờ phỉ phỉ, người bốc hỏa đến nhóp nhép mồ hôi, chỉ hận không thể ngay lúc này nhảy ngay vào thùng tắm.

“Chúng ta đã tam bá, viên phòng là chuyện sớm muộn. Bây giờ ta nhìn nàng cũng không có vấn đề gì hết.” Thượng Quan Vũ Hiền mặt dày mày dạn đề cập.

Nghe xong câu đó, Ngọc Linh Hương liền giận dữ đến mất lý trí, quơ được cái gì vào tay lập tức ném về phía hắn. Trong phòng lập tức nổi lên tiếng “Bốp! Bình! Cộc!” cùng với tiếng “Ồi, oái!” của Thượng Quan Vũ Hiền.

“Hương nhi, nàng định mưu sát phu quân ư?”

“Phải đó! Nếu ngươi chết rồi ta đây liền được tự do.” Nàng vợ ngay bình sử ném hắn.

Vũ Hiền chật vật tránh né, trong lòng nổi lên chua xót, nàng vẫn không tha thứ cho hắn! Rốt cuộc hắn phải làm gì đây mới khiến nàng không tức giận.

Ngay giây phút phân tâm ấy, Ngọc Linh Hương một cước đá hắn ngay ra ngoài, thanh âm khủng bố như a tu la địa ngục:

“Dám vào trong thì đừng trách ta thiên ngươi. Lúc đó cái danh phong lưu của ngươi liền mất.” Sau đó “Phập” một tiếng cửa đóng lại.

Long Phi thấy chủ tử bị đá văng ra ngoài thì dở khóc dở cười, vừa chạy lại đỡ hắn, vừa nhanh miệng an ủi.

“Vương gia, vương phi vẫn đang sinh khí, ngài đừng lo. Qua một thời gian sẽ trở lại như trước.”

Vũ Hiền nhìn cánh cửa trước mặt, ưu nhã phui bụi trên quần áo, thanh âm có chút khô sở:

“Nếu như vậy thì tốt rồi.” Chỉ sợ nàng mặt lạnh với hắn cả đời.

“Vương phi không phải rất nghe lời Thái hậu, ngài đi nói với Thái hậu phòng chừng có chuyển biến.” Long Phi đưa ra một chú ý khác.

“Ân, hôm nay ngươi thật thông minh.” Vũ Hiền tâm tình phút chốc sáng khoái hẳn lên, cười ngây ngô một tiếng khiến cho Long Phi đơ người. Vương gia cũng có lúc trẻ con như vậy hay sao?

Ngọc Linh Hương cứ tưởng sau khi đá hắn văng ra ngoài thì sẽ được yên tĩnh, thật không ngờ tám xong xuôi, hắn lại bám dính lấy nàng như cũ. Còn kinh khủng hơn là sau đó còn làm bộ mặt cười như thược được được mùa.

Chẳng lẽ tên này có vấn đề! Hay là bị nàng đá ra ngoài nên hông đầu óc?

“Hương nhi, ăn canh thôi.” Còn khuyến mãi cho nàng một nụ cười hoa hướng dương.

Ngọc Linh Hương khóe miệng giật giật không tin được. Sao thái độ hắn lại giống như bệnh nhân mới chạy ra từ viện tâm thần hả.

“Uy, Thượng Quan Vũ Hiền, ngươi làm ơn bình thường lại được không!!!!!!!!” Nàng rít lên.

“Nào, há miệng ra.” Hắn làm như không nghe thấy nàng nói gì, cầm thìa canh tổ yến đưa lên miệng nàng. Ngọc Linh Hương quay đầu đi. Canh, canh, canh... Nàng đã ăn canh đến da cũng bốc mùi tổ yến luôn rồi. Ăn gì nữa chứ?

Thượng Quan Vũ Hiền không may mắn tất ý cười, tiếp tục xúc thìa canh khác đưa lên miệng nàng. Sau 5, 6 lần từ chối không được, Ngọc Linh Hương cuối cùng phải đầu hàng, uống hết bát canh kia, sau đó trừng mắt nhìn hắn, thanh âm gần gần từng tiếng:

“Ta đã ăn xong rồi đó. Ngươi làm ơn hãy đi ra ngoài.”

“Ân. Hương nhi, lát nữa ta mang điểm tâm vào.” Hắn xoay người đi ra ngoài. Nàng tròn mắt ngất đi. Cái gì? Lại ăn nữa.

Sau 4 ngày xóc nảy trên xe ngựa, cuối cùng họ đã vào đến Kinh thành. Khi xe ngựa dừng lại trước cửa Tỉnh phủ, ở trong xe, Thượng Quan Vũ Hiền nhanh tay muốn đỡ Ngọc Linh Hương xuống xe nhưng lại bị nàng lườm một cái sắc lẹm.

“Hương nhi, nàng vẫn còn chưa khỏe đâu? Để ta đỡ nàng xuống.”

“Nếu muốn sống tiếp thì hãy ở yên đó.” Nàng giật màn che rồi nhảy xuống khỏi xe ngựa.

“Hương nhi.....” Thượng Quan Vũ Hiên gọi với theo. Đã 1 tuần nay nàng luôn luôn thấy hần lập tức mặt ửng mầu, nếu không cũng là phùng mang trợn má. Rốt cuộc phải làm sao mới có thể khiến nàng bớt giận đây? Ôi, hần bực bội đá hòn đá trên đất.

Ngọc Linh Hương xầm đi vào từ cửa trước. Hạ nhân trong phủ sau lễ săn bắn đã có thái độ hoàn toàn thay đổi đối với nàng. Đến vương gia còn đối xử với nàng tốt nữa là bọn họ. Là hạ nhân điều tốt nhất có thể làm là “gió chiều nào, xoay chiều ấy”.

“Vương phi, ngài ra ngoài lúc nào vậy ạ?” Một hồng y nha hoàn vừa cúi đầu vừa tỏ vẻ nghi vấn.

Ngọc Linh Hương khựng lại khi nghe được câu hỏi. Phải rồi, làm sao nàng có thể quên trong phủ vẫn còn một nữ chủ nhân nữa đây?

Thượng Quan Vũ Hiên đuổi theo nàng cũng vừa vặn nghe được, mặt lập tức co rút lại. Chết rồi, sao hần lại quên trong phủ vẫn còn nữ nhân giả mạo kia. Ngọc Linh Hương quay đầu nhìn hần, mặt như nổi đông tố với câu hỏi: “Vậy là sao đây hả?”

Thượng Quan Vũ Hiên sợ đến co rúm người lại. Cũng tại hần ngu ngốc a. Vội vàng chạy đến bên cạnh nàng xun xoe:

“Hương nhi à, nàng cũng biết hôm đó nàng bị bắt đi, liền có một nữ nhân giả mạo nàng giống y như đúc nên.....”

“Nên người nhận nhầm, sau đó ở bên cạnh nàng ta chăm nom đủ thứ đúng không?” Nàng chưa chút nhận xét. “Phải a, Lâm Nguyệt Hương đâu có điểm gì để cho Tĩnh vương gia ngài để ý đến.”

Thượng Quan Vũ Hiên lập tức xua tay, cười hi hi như cún con chỉ thiếu nước không có đuôi để vẫy:

“Làm gì có chuyện đó chứ! Ta thề rằng lúc đó ta đã nghi ngờ rồi. Nàng yên tâm, nữ nhân kia sẽ không làm bẩn mắt của nàng, Long Phi.....” Hần quay đầu ra sau nói: “Nhanh đem nữ nhân kia đi.”

Long Phi nín cười từ nãy đến giờ, vương gia cũng có lúc như vậy? Đúng là chuyện lạ có một không hai a. Tiếc rằng chỉ có mình hần thấy được.

“Dạ, vương gia.”

“Đó, ta đã hạ lệnh rồi.” Hần lập tức xoay người cười cười nhìn nàng.

Ngọc Linh Hương không hề ngời giận chút nào, hần hần hướng đến Minh Nguyệt cư. Vũ Hiên suy sụp cúi xuống. Trời đất, tại sao vẫn thất bại vậy? Hần tức mình buông nắm đấm vào một gốc cây gần đó.

“Rầm”

Cái cây vậy chào cuộc đời lần cuối tỉnh lặng rơi xuống, phía sau, mấy nha hoàn nhìn thấy bị kinh sợ không thôi.

“Ách, vương gia bị sao vậy?”

“Không biết nữa. Có lẽ là lần này công vụ không tốt.”

“Hay là vương gia lại muốn nạp thiếp nhưng vương phi không đồng ý?”

“Ồ, chắc vậy đó.”

Bất chợt một thanh âm vọng đến:

“Các người bị trừ tiền lương 3 năm.” Thượng Quan Vũ Hiên âm trầm nói, sau đó xoay người ra đi để lại mấy nha hoàn khóc không ra nước mắt.

Bước chân vào Minh Nguyệt cư, Ngọc Linh Hương nhướng mày lên. Xem ra khung cảnh cũng không tệ.

“Lan nhi” đang bê điểm tâm vào phòng nhìn thấy nàng lập tức đánh rơi đĩa, vội vàng chạy đến quỳ xuống:

“Tiểu thư đã trở về.”

Ngọc Linh Hương đỡ nàng lên:

“Àn, đừng có quỳ. 1 tháng nay đã làm khổ Tứ nhi rồi.”

“Tiểu thư đừng nói vậy, được làm việc cho tiểu thư, Tứ nhi đã là phúc phận.” Tứ nhi nhoẻn miệng cười.

Ngọc Linh Hương mỉm cười xoa đầu nàng. Đứa trẻ đáng thương này là nàng mang về Tuyết Diễm các. Nếu không phải bị quân gia phản bội thì nàng đã là một tiểu thư áo com không lo, chứ không phải là cô nhi một nơi nương tựa cũng không có.

“Nữ nhân kia có vấn đề gì không?”

“Tứ nhi giả vờ mặc kệ nàng ta, nhưng luôn canh chừng bắt kẻ ngày lẫn đêm. Ban đầu khi Tĩnh vương còn tại thì nàng ta rất an phận nhưng khi hắn đi rồi thì đêm nào cũng đến Thư phòng lục soát, chỉ là không tìm được gì hết. Tứ nhi đoán là Tĩnh vương cố tình cho nàng ta làm vậy, chứ ám vệ trong phủ cũng đâu có ngồi không.” Nàng nhún vai.

Ngọc Linh Hương “ừ” một tiếng, suy nghĩ giây lát.

“Nàng ta vẫn còn trong phòng chứ? Sao ở đây không có người hầu?”

“Ồ, em đoán là nàng ta sợ có nhiều thứ không may xảy ra nên chỉ có mình em ở Minh Nguyệt cư.”

“Tốt, đi xem nàng ta.” Ngọc Linh Hương nhanh chân đi vào.

“Cạch” một tiếng cửa mở ra. Bên trong xảy ra một tình huống cực kì tức cười. Long Phi mặt lạnh như tiền mà lúc này lại khó khăn chật vật chế trụ một nữ nhân hiền nhiên đang bị điểm á huyết, chỉ có thể khó khăn phát ra những tiếng “um um” yếu ớt.

Thấy cửa bật mở, Long Phi nhìn thấy người đến là Ngọc Linh Hương liền kinh hoảng. Chết thật, vương gia đã ra lệnh hắn phải đem nữ nhân này đi đừng để vương phi nhìn thấy, ai ngờ nàng ta lại có võ công, còn liều chết dây dưa. Nếu mà được giết thì tốt rồi, nhưng điểm quan trọng là phải bắt sống.

Linh Hương mỉm cười đáng ngờ, đi đến bên bàn uống trà ngồi lên gh, “khụ” một tiếng.

“Giống thật nhỉ, làm cho vương gia chúng ta còn nhận lầm nữa là.”

Long Phi âm thầm cầu nguyện cho Vũ Hiên. Vương gia à, ngài hãy cố gắng sống sót.

Nữ nhân dưới đất hiền nhiên nhìn thấy nàng, mắt tròn lên không tin được. Không thể nào, rõ ràng chủ tử đã ra lệnh giết nàng ta. Làm sao nàng ta có thể thoát được?

Linh Hương chớp mắt, mình bạch nữ nhân giả mạo muốn nói gì.

“Đừng làm vẻ mặt như vậy, ta đâu có bắt nạt người? Lan nhi...”

Nàng kéo dài giọng gọi, Tứ nhi hiểu được, lập tức lấy trong người ra một viên thuốc mạnh bạo nhét vào miệng nữ nhân giả mạo.

“Long Phi, lui ra được rồi đấy!” Long Phi ngay lập tức bỏ tay ra, vương gia còn sợ vương phi hưởng chi thị vệ là hắn.

Nữ nhân giả mạo được giải thoát chưa kịp vui mừng đã bị cơn đau trên lồng ngực truyền đến. Tưởng như có hàng ngàn con vật đang cắn xé trên người nàng một chút một. Nhưng lại không thể rên la thành tiếng, chỉ có thể lẫn lộn quần quai, vẻ mặt vặn vẹo đến đáng sợ.

Ngọc Linh Hương nhấp môi uống trà, ăn điểm tâm trong khi Long Phi sờ sờ cổ. May thật, hắn chưa có đắc tội với vương phi. Số vẫn còn may mắn. Mặc dù đang thắc mắc tại sao Lan nhi có thuốc độc nhưng hắn vẫn còn thông minh. Biết nhiều thì hại nhiều a!

Lát sau, nữ nhân kia đau đến mức muốn cắn lưỡi tự sát nhưng lại bị Tứ nhi nhét giẻ vào miệng không thể làm gì được, thống khổ nhìn Ngọc Linh Hương cầu xin. Nàng mỉm cười nhẹ nhàng thanh âm:

“Sao, có gan giả mạo bản tiểu thư mà có chút vậy cũng không chịu được. Hình như người vẫn chưa điều tra kĩ về ta rồi. Bản tiểu thư xuất thân y quán, rành được liệu lâu lâu, chỉ cần một chút trộn cùng nhau cũng thành thuốc độc khó giải. Phải làm sao đây a!”

Nữ nhân lắc đầu nguầy nguậy, vặn vẹo dây trói trên thân, mắt trông mong nhìn nàng:

“Nếu người có thể nói ra kẻ đứng sau, ta sẽ tha cho người.”

Nữ nhân gật đầu lia lịa, nén cơn đau. Linh Hương liếc nhìn Tứ nhi, Tứ nhi vội vàng giải á huyết đem giẻ trong miệng nàng ta ra. Nàng ta hóp một hơi run rẩy nói:

“Vương phi tha mạng, là..... là.....” Chưa kịp nói hết câu, nàng ta đã gục đầu xuống, từ khóe miệng tràn ra máu tươi.

“Hồng rồi.” Long Phi bức bội gần từng tiếng, vội vàng phi người ra ngoài. Tứ nhi lo lắng nhìn nàng:

“Tiểu thư, có cần.....”

“Không cần.” Ngọc Linh Hương khoát tay. “Chúng ta không cần đưa đá đập vào chân, em thi triển võ công chỉ khiến hắn thêm nghi ngờ ta.”

Chỉ có người ngu mới không biết là Trữ vương ra tay. Nhưng hần cái người vào làm gì chứ? Thật là lạ lùng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Thăm Thái Hậu

Tử nhi suy sụp gục đầu xuống. Xét cho cùng, nàng vẫn chẳng giúp gì được cho tiểu thư.

Ngọc Linh Hương đang tính mở miệng nhưng đúng lúc đó Thượng Quan Vũ Hiền vừa đi vào, nên nàng bức bối ra mặt. Hần lại không biết gì tiếp tục hô:

“Hương nhi, đừng sinh khí nữa, nữ nhân kia.....” Chợt quay đầu ra thấy xác chết của nàng ta, máu vẫn còn trào ra từ khoe miệng. Tên Long Phi chết tiệt, tháng này phải phạt mới được. Có sai chút chuyện cũng làm không xong. “Hương nhi, nàng giết nàng ta?”

Ngọc Linh Hương bình thần rút lấy cốc trà, nhưng thanh âm lại hoàn toàn mang độ nguy hiểm cảnh báo đến cấp 9 độ rích te:

“Ân, vương gia. Phòng chừng nếu người còn ôm ta lúc ngủ thì chết cũng như vậy.”

Vũ Hiền đột nhiên run rẩy, hoàn toàn quên tiệt đi trước giờ hần chính là một người không bao giờ sợ hãi. Có phải khi đứng trước nữ nhân mình yêu thì nam nhân nào cũng bao dung hay không? Không thể giải thích nhưng lúc này hần hoàn toàn cảm thấy nàng là một nữ nhân cực kì đáng sợ. Khoan nói đến việc thân nhiên như không nhìn nữ nhân già kia chết, mà lúc nàng đe dọa hần cũng đủ ghê sợ.

Thượng Quan Vũ Hiền hần thật bất hạnh. Ôi.....

“Vương gia đến đây làm gì?” Nàng đặt cốc trà xuống.

“Ân... ừm.... Hoàng tổ mẫu nói nhớ nàng nên muốn triệu nàng vào cung.” Vừa nói hần vừa toát mồ hôi. Nếu nàng biết hần chủ mưu, phải chăng kết cục sẽ rất thảm?

Ngọc Linh Hương không mấy tin tưởng nhìn hần. Nhưng bỏ đi, một tháng không thấy Thái hậu nàng cũng thấy nhớ.

“Được rồi. Vào cung đi.” Nàng nhắc người đứng dậy đi vào trong.

Thái hậu của một tháng trước khi thấy Ngọc Linh Hương bị trúng tên liền ngắt đi, sức khỏe bị suy sụp, thành ra muốn đến thăm nàng cũng không nhắc nổi người. Ngày ngày lại đối mặt với Mị phi khóc lóc kể khổ Hoàng đế chuyên sủng Huệ nữ nhân lại càng khiến bà thêm nhức óc. Cuối cùng đành truyền Hoàng đế đến khuyên bảo mới bớt được chút gánh nặng.

Vừa nghe nói Thượng Quan Vũ Hiền trở về, bà lập tức gọi 2 người vào cung. Hoàng đế cũng thật quá đáng, Hương nhi đang bị thương như vậy, thế mà lại cử Hiền nhi đến cái gì đại hội thì Hương nhi phải làm sao đây?

Cứ chốc chốc trông ngóng ra ngoài cửa, Thái hậu càng thấy sốt ruột:

“Tiểu Hi, có phải lại có chuyện gì không? Sao Hiền nhi vẫn chưa đến?”

Tiểu Hi cười cười khoác thêm áo cho Thái hậu, gió càng lúc càng lạnh.

“Thái hậu đừng lo, Tĩnh vương vừa mới trở về, cũng cần nghỉ ngơi a!”

“Ừ, Tiểu Hi nói đúng.” Thái hậu cũng yên lòng.

“Thái hậu, uống thuốc thôi.” Tiểu Hi cầm bát thuốc đưa đến trước mặt Thái hậu.

Thái hậu vừa thấy bát thuốc lập tức mảy chau lại. Thứ nước đen ngòm này bà ngày nào cũng uống đã sớm phát chán.

“Đề đó đi. Lát nữa ta uống.”

Tiểu Hi sao không biết Thái hậu muốn làm gì, kiên trì khuyên nhủ:

“Thái hậu, người phải uống hết thuốc mới có thể khỏi bệnh a! Thái y đã căn dặn Tiểu Hi như vậy. Nếu Thái hậu không uống sẽ lại đau chân.”

Thái hậu nhìn mảy cầm bát thuốc, đúng lúc đó, cung nữ ngoài cửa hô lên:

“Tĩnh vương gia, Tĩnh vương phi tới.”

Thái hậu nghe được vui vẻ đặt bát thuốc xuống, chuyển ánh mắt ra ngoài cửa. Thấy được 2 người, vội vàng khoát tay:

“Hương nhi, Hiền nhi, mau đến đây Hoàng tổ mẫu xem.”

Ngọc Linh Hương mỉm cười nhìn Thái hậu nhưng trong lòng có điểm lo lắng, về mặt Thái hậu dường như không tốt.

“Hoàng tổ mẫu, 1 tháng nay người vẫn khỏe.” Khi 2 người đã an vị, Vũ Hiền hướng Thái hậu lên tiếng.

“Ân, không sao hết. Nhìn thấy 2 con là ta hết bệnh.” Thái hậu từ ái nói, nhưng khí sắc vẫn có chút suy yếu không che giấu được.

Ngọc Linh Hương nhìn thấy bát thuốc trên bàn nhũ mảy, nhẹ nhàng hỏi:

“Hoàng tổ mẫu sinh bệnh gì vậy? Sao trên bàn lại có thuốc?”

“Cái này.....” Thái hậu ấp úng không nói. Tiểu Hi thấy vậy vội vàng lên tiếng: “Vương phi, 3 tuần nay Thái hậu đi đứng không tiện. Thỉnh thoảng đầu gối đau buốt rất khó chịu, Thái y nói rằng do thời tiết thay đổi nên cho kê đơn cho người uống thuốc, chỉ có điều là mãi cũng không có khỏi.”

Ngọc Linh Hương suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Có phải những lúc đó trời trở lạnh, chân Hoàng tổ mẫu mới đau?”

“Dạ, phải.” Tứ nhi ngạc nhiên nhưng cũng đáp lời.

“Vậy thì Hoàng tổ mẫu chỉ bị phong thấp thôi. Thuốc thái y kê đơn dù có uống 3 năm cũng không có tác dụng.” Nàng vẫy tay sai công công đem bát thuốc đồ đi. “Bệnh này thường gặp ở người già, do đây chẳng đã lão hóa nên khiến vị trí các khớp xương thay đổi, và cũng không vững chắc như trước. Gặp trời trở lạnh sẽ khiến chân nhức nhối khó chịu, tệ hơn nữa là bị liệt.”

Thái hậu nghe vậy có chút sợ hãi nói:

“Nói như vậy là không chữa được?”

“Hoàng tổ mẫu đừng lo, Hương nhi biết cách. Nhưng không thể trị khỏi tức thời mà phải lâu dài.” Nàng mỉm cười giải thích khiến cho 3 người Thái hậu thở phào.

“Vậy là tốt rồi.” Vũ Hiền bình tâm trở lại, trong tâm càng sâu hơn thán phục nàng. Giờ mới nhớ lại, nhà nàng chính là làm y dược, hiểu biết về những thứ này dĩ nhiên là không thiếu.

Nàng “hừ” một tiếng không thèm nhìn hắn, gì chứ? Không phải lần trước còn nghi ngờ nàng chủ mưu vụ săn bắn, đem ném nàng ra Minh Nguyệt cư, giờ thì đồng tình cái gì?

Nàng đứng dậy đi đến chỗ Thái hậu, nhắc chân bà lên đặt lên chân mình, xem xét đầu gối. Đúng là bị phong thấp, nhưng may mắn không có nặng lắm. Chỉ cần xoa bóp, bấm huyệt cộng thêm uống một vài thang thuốc là khỏi.

“Hoàng tổ mẫu, con sẽ xoa bóp cho người, nếu xoa bóp đúng huyệt vị sẽ khiến máu lưu thông dễ dàng hơn.”

“Ân, Hương nhi thật giỏi giang.” Đáy mắt bà ngân ngấn nước mắt, rốt cuộc ông trời là đang đùa cợt lòng người hay sao? Cứ như vậy sẽ càng khiến bà thấy tội lỗi hơn.

Linh Hương chuyên chú xoa bóp chân cho Thái hậu, thỉnh thoảng ấn huyệt vị khiến bà thấy đau nhưng không hề rên lên thành tiếng. Nửa canh giờ qua đi, trán nàng đã lấm tấm mồ hôi, nhưng về mặt bận rộn đó trong mắt Vũ Hiền lại càng thêm chói mắt đến lạ kì, đẹp như phù dung ngâm sương sớm.

Thái hậu đã mệt đến ngủ thiếp đi nhưng nàng vẫn không dừng tay, mồ hôi đọng lại trên mặt ngày càng nhiều, nàng vờ tay lau qua loa, sau đó lại xoa bóp tiếp. Đến lúc tay gần như đã tê rần, Thượng Quan Vũ Hiền đem khăn lau mặt cho nàng, ôn nhu nói:

“Hương nhi, dừng tay đi. Như vậy là đủ rồi.”

Nàng ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt thâm tình của hắn. Tim đột nhiên đập lồi một nhịp. Vội vàng cúi đầu xuống che giấu biểu tình, đáy mắt nàng âm ảm. Mấy ngày nay nàng cố gắng phát hóa với hắn để mình không lún sâu vào tình cảm. Nhưng càng ngày nàng càng cảm thấy chính mình là đang tức giận với hắn đã không nhận ra nàng.

Đắp lại chăn cho Thái hậu, nàng đứng dậy phân phó Tiểu Hi đến Thái y viện bốc thuốc. Nhưng vừa đi được vài bước, đầu nàng đột nhiên đau đớn, trước mắt tối sầm lại ngã xuống.

Thượng Quan Vũ Hiền hốt hoảng chạy đến đỡ nàng lại, quát lớn:

“Gọi thái y mau.”

Lão thái y già mặc quan phục còn chưa chỉnh tề đã bị Tiểu Hi lôi đi. Hừ, cứu người là quan trọng, kể cả ông có không mặc gì ta cũng lôi ông đi. Tiểu Hi chạy một quãng đường dài mặt đỏ lên như say nắng, tìm đập nhanh liên hồi, đúng lúc đó, Thái tử vừa bước từ Thư phòng đi ra, thấy nàng khác thường vội vàng hỏi:

“Tiểu Hi, Hoàng tổ mẫu lại có bệnh?”

Tiểu Hi nghe được nhanh chóng chạy đến chỗ Thái tử quỳ xuống:

“Nô tì tham kiến Thái tử. Thái hậu không có bệnh, mà là Tĩnh vương phi.”

“Vậy thì nhanh đi đi.” Hắn phát tay, trong tâm cũng có điểm lo lắng. Tiểu Hi thở hổn hển tạ ơn sau đó lại kéo lão thái y đáng thương ra đi. Thái tử suy nghĩ chốc lát cũng hướng Từ Ninh cung đi đến.

Thái y đi hành trình đường dài đến nơi chưa kịp thở một giây đã bị Thượng Quan Vũ Hiền khủng bố tinh thần, bắt mạch trong tâm trạng sợ hãi và kinh hoàng. Thành ra đến tận 1 khắc ông mới rút tay về, cay đắng nhìn Ngọc Linh Hương ở trên giường, cúi người thưa:

“Vương phi chỉ là mệt mỏi quá độ, cộng thêm vết thương chưa lành nên mới ngất đi. Lão hủ kê một toa thuốc điều dưỡng lập tức khỏe lại.”

“Được rồi. Không còn việc gì nữa thì lui đi.” Vũ Hiền biết nàng không sao liền thở ra.

Lão thái y mừng hớn, vội vàng lui ra. Nếu còn chuyện gì liên quan tới hai vị gia hỏa này, chắc chắn ông sẽ đột tử mà chết mất. Đúng là làm bạn với vua như chơi với hổ. Lão nên sớm từ quan để giữ tính mạng thì hơn a!

Vừa bước chân ra khỏi Từ Ninh cung đã thấy Thái tử đứng đó. Lão thái y vội vàng hành lễ, Thái tử lập tức đỡ ông dậy:

“Thái y đã già, đừng hành lễ cho mệt. Tĩnh vương phi đã ra sao?” Thanh âm nồng đậm quan tâm cùng lo lắng.

Lão thái không hề nhận ra sự khác thường, chỉ cung kính thưa:

“Vương phi chỉ là vết thương cũ chưa lành nên dễ mệt mỏi.”

“Được rồi. Đi đi.” Thái tử phát tay, hai mắt nhìn về cửa cung như muốn xuyên thấu qua tất cả. Nàng lại bệnh? Hắn chỉ muốn lúc này có thể chăm sóc cho nàng. Nhưng hắn phải làm sao? Một bên là đại thúc, một bên là đệ muội, đó là ranh giới không thể bước qua được. Hắn chỉ có thể chôn giấu tình cảm này trong lòng. Âm thầm xoay người quay trở lại. Ánh mặt trời hôm nay sao lại chói mắt như vậy?

Trữ vương phủ.

“Vương gia, người ăn nho nè.” Một hồng y nữ nhân cầm quả nho đã bóc vỏ dâng đến trước mắt Trữ vương, phiêu phiêu mị nhãn.

“Không, vương gia ăn hạnh đào đi a! Lần này tiến cống đâu có nhiều.” Một nữ nhân khác chen vào, ôm lấy tay hắn.

“Vương gia.....”

“Được rồi, tất cả bốn vương đều ăn, nhất là các nàng, ai cũng ngon hết.” Hắn ra vẻ phong lưu quơ tay ôm hết tất cả các nàng vào người khiến các nàng mặt đều ửng đỏ, tìm đập loạn như cào cào.

“Vương gia, thật xấu nga.....”

“Đúng vậy a.....”

Bỗng lúc đó, thanh âm gõ cửa truyền đến, Trữ vương hí hửng nói, vẫn không buông mấy nữ nhân kia ra.

“Vào đi.”

Đẩy cửa bước vào, một nữ nhân một lam y thanh nhã, trên đầu chỉ đơn giản cài một chiếc trâm phi thúy bằng bạch ngọc, tuy không tính là khuynh thành tuyệt sắc nhưng cũng là một mỹ nhân hiếm có. Nhìn thấy cảnh tượng bên trong, đáy mắt nàng thoáng qua âm đạm, sau đó lập tức che giấu, cung kính hành lễ:

“Thần thiếp bái kiến vương gia.”

Mấy nữ nhân nhìn nàng với ánh mắt khinh thị, đồng thời cũng ghen tị không kém. Dựa vào đâu mà nàng ta được làm trắc phi, còn các nàng xinh đẹp hơn, lấy được lòng vương gia hơn lại phải làm thiếp? Hừ.

Trữ vương không hề đưa mắt nhìn nàng, tiếp tục hôn lên má hồng y nữ nhân.

“Nàng có việc gì thì nói đi.”

Lam y nữ nhân đã sớm quen với việc này nhưng vẫn không nén nổi đau đớn trong lòng, nàng cố gắng cười nói:

“Vương gia, mấy ngày nữa là thiết yến cho nhị vị vương gia ở Hạo Long quốc, thần thiếp muốn biết vương gia dùng lễ vật gì?”

“Trắc phi tỷ tỷ, cái này muội tưởng tỷ phải biết, tỷ đứng ở vị trí trắc phi phải chu toàn cho vương gia chứ?” Một nữ nhân dựa vào người Trữ vương đùa nghịch lộn tóc thanh âm trào phúng.

“Ôi trời, trắc phi tỷ tỷ thân thể ngàn vàng, đâu như chúng ta chứ? Phong trần sương gió gì cũng biết.” Một nữ nhân khác nũng nịu lên tiếng.

Lam y nữ nhân cười khò, lại thấy Trữ vương vẫn tiếp tục trêu đùa mấy nữ nhân kia như ngầm đồng ý với bọn họ, tâm lại càng đau hơn. Nàng sao còn có thể ở đây cho người ta chọc ngoáy, kì đà cắn mũi nữa.

“Thần thiếp biết, thần thiếp cáo lui.”

Nói rồi đẩy cửa đi ra. Bên trong, cảnh lại khôi phục như cũ, nhưng trong một thoáng ánh mắt của Trữ vương dường như phủ sương.

Lam y nữ nhân đi ra ngoài, ngược mắt lên trời để không rơi ra nước mắt. Có nữ nhân nào nhìn trượng phu cùng người khác có thể cười tươi cho được. Nàng cũng không ngoại lệ. Nhìn hần thà cùng kĩ nữ chơi đùa cũng không hề liếc mắt nhìn nàng một cái. Dù nàng có bao nhiêu hi vọng cũng tan biến hoàn toàn rồi.

Mấy nữ nhân kia ghen tị nàng có địa vị cao nhất vương phủ nhưng có biết hay không, nàng rốt cuộc chỉ có phòng không gối chiếu. Cẩm y ngọc thực, ăn sung mặc sướng thì sao? Cái nàng cần là lòng của hần.

Bảy năm, bảy năm rồi. Kể từ cái ngày nàng bước lên kiệu hoa. Bái đường cùng hần. Những ôn nhu, hạnh phúc chỉ thoáng qua, còn nỗi đau thì vĩnh viễn ở lại.

Một làn gió khẽ lướt qua, khiến trâm cài đột nhiên buông lỏng rơi xuống đất “choang” một tiếng.

Trâm cài bạch ngọc.

Thứ quý giá nhất của nàng cũng không còn.

Cúi người cầm 3 mảnh vỡ lên trên tay, nước mắt nàng tuôn ra như suối ướt đầm lên bạch ngọc lóe ra một thứ ánh sáng xanh biếc đau lòng.

Thượng Quan Vũ Hiền không biết phải biểu lộ cảm xúc ra sao nữa. Vui hay mừng? À quên, đau khổ hay bất hạnh. Ồ không, chính xác là vui mừng hay đau khổ?

Từ lúc đến Từ Ninh cung thăm Thái hậu, thái độ của Ngọc Linh Hương với hần đã có chuyển biến. Nàng không còn thấy hần là lạ hết nữa, cũng không cau có gì hết, ngược lại là lặng yên đến mức đáng ngờ. Thỉnh thoảng lại nhìn hần với vẻ mặt giống như là cố gắng kìm nén cái gì đó.

Không lẽ Hoàng tổ mẫu đã nói gì với nàng để nàng không sinh khí với hần, nên hiện tại nàng đang nhịn để không điên lên?

Nghe cũng có vẻ rất khả thi.

Một điểm kì quái nữa là nàng rất hay thờ dài. Tưởng chừng như vừa khắc lại thờ dài một lần. Chẳng lẽ đây là biểu hiện bất thường trước cơn giông bão? Ôi, hần lại làm sai gì nữa?

Hiện tại, Ngọc Linh Hương thờ dài thườn thượt nhìn trời. Thực sự là chán không chịu được. Hơn nữa, Thượng Quan Vũ Hiền lại không làm gì khiến nàng phát hỏa để cần giải tỏa. Chán thật chán.

Vừa mới tâm niệm xong, cửa liền “uỳnh” một tiếng mở ra. Thanh âm oang oang hét lớn vọng vào tai nàng:

“Hiên ca ca, huynh đâu rồi?”

Lâm Thư Uyển bước vào nhìn quanh không thấy hần, tò mò nói:

“Ý, không phải Hoàng Tàn nói huynh ở đây hay sao?”

Thượng Quan Vũ Hiền chặt vật đẩy cánh cửa đang ép người hần xuống dưới đất, hừ hừ khùng bỏ nhìn Lâm Thư Uyển:

“Uyển nhi, ta đã nói trong vương phủ không được xuất hiện vết tích của phá hoại.”

“Xời ơi, huynh đâu có thiếu tiền, mắc gì keo kiệt như vậy. Muội đã tìm được rồi. Ôi, thật xúc động.” Đáy mắt nàng mơ màng giống như đây là điều mà

nàng đã trông chờ suốt từ lúc nàng sinh ra.

Vũ Hiên đẩy cánh cửa lại chỗ cũ. Không phải nàng lại có thứ gì mới để chơi không? Liếc qua Ngọc Linh Hương, thấy nàng không hề để ý đến sự vụ bên này thì lại càng ngán ngẫm.

“Tìm được cái gì, heo có 5 chân hả? Hay rắn 2 đầu?”

“Huynh thật tâm thương.” Nàng xua tay. “Mấy cái đó đâu sánh được. Muội đã tìm được Dạ ca ca rồi. Hức.” Có vẻ như nàng xúc động đến mức trào nước mắt, vội vàng lấy khăn tay lau loạn trên mặt.

“Dạ ca ca, ai thế?” Hấn theo phản xạ đáp lại.

Lâm Thư Uyển nghe vậy, lập tức túm lấy áo Vũ Hiên, mặt biến thành màu đen, uy hiếp nói:

“Huynh thật quá đáng, có nhớ giao ước không vậy? Chẳng phải huynh nói thú muội vào phủ để muội khỏi phải lấy tên thể tử mậ ú thì muội giúp huynh giữ yên mấy nữ nhân của huynh. Lần trước lúc muội giúp huynh làm mất mặt vương phi tỷ tỷ, huynh đã nói sẽ để cho muội tìm Dạ ca ca cơ mà. Quên rồi hả?” Nàng vô tình lắc lắc người Vũ Hiên khiến cho đầu hấn quay mòng mòng.

Ngọc Linh Hương ngồi một bên cuối cùng cũng hiểu vấn đề là do đâu. Thế mà lúc nàng ta vào nàng còn trông mong sẽ có một vụ ghen tuông long trời lở đất để nàng có việc làm cho đỡ chán. Không ngờ, lộn giống lại đáng thương như vậy, đến một người yêu hấn cũng không có!

“Ừa, tỷ ở đây hả?” Sau khi đã gần cảm thấy vừa lòng, Lâm Thư Uyển mới nhìn thấy Ngọc Linh Hương đang ngồi ở nhuyển tháp trước cửa sổ.

“Ân, không sao.” Nàng tiện tay lấy một quyển sách mở ra: “Cứ xử hấn đi, ta không tham dự.”

Lâm Thư Uyển tay chống cằm suy nghĩ giây lát. Sau đó nàng chạy ra phía Ngọc Linh Hương, xun xoe nói:

“Vương phi tỷ tỷ, chúng ta đi chơi nha.”

Ngọc Linh Hương ngẩn người nhìn nàng, Vũ Hiên nghèo cổ cũng ngạc nhiên mở to mắt.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Câu Đố.

“Được thôi.” Nàng gấp quyển sách lại, thông thả nhấc người dậy.

Thượng Quan Vũ Hiên chưa kịp mở miệng ngăn lại, Thư Uyển đã cười một cái thật quyến rũ bao hàm sự uy hiếp:

“Hiên ca à, ngồi yên đó.” Nàng quay người ra cửa. “Liều nhi, 8 vị phu nhân đã đến chưa?”

Ở ngoài cửa, một nha hoàn tầm 15 tuổi, vẻ mặt thanh tú mỉm cười nói:

“Trắc phi, đã đến rồi ạ.”

“Được rồi. Vương phi tỷ tỷ à, đi thôi.” Nàng cười cười khoác tay Ngọc Linh Hương kéo đi. Vừa đi ra khỏi cửa, một đám nữ nhân mà trước giờ Linh Hương chưa bao giờ gặp mặt đang chạy đến với tốc độ tên lửa.

“Khoan đã.” Nàng cảm nhận rằng đó là từ cuối cùng mà Vũ Hiên có thể thốt ra, bởi sau đó 8 nữ nhân đã vụt đi qua nàng nhanh đến mức nàng chưa kịp nhìn rõ ai đã túm lại vây quanh hấn.

“Vương gia, Ngạc nhi rất lo cho người nga, sao người đi lâu vậy?”

“Còn Nhã nhi nữa, lâu rồi Nhã nhi chưa được hầu hạ vương gia a!....”

“Lam nhi cũng vậy.”

“.....”

Ngọc Linh Hương tức tối kéo Lâm Thư Uyển đi, hừ, đi chết đi đồ lộn giống, vậy mà một khắc trước nàng còn thông cảm cho hấn vì không có ai yêu.

Giờ thì hay rồi, không phải là 1 mà những 8 người a!

2 người bỏ đi trong khi Vũ Hiền đang bị 8 nữ nhân kia xâu xé. Giờ đây hắn đã hiểu sâu sắc mình đã ngu ngốc thế nào? Có điều vấn đề đó để cho mai sau thì hơn.

Ngọc Linh Hương cứ tưởng Lâm Thư Uyển là một tiểu thư tùy hứng, nói đi chơi chỉ là nhất thời, nhưng không ngờ nàng ta chuẩn bị rất kĩ càng từ xe ngựa cho đến khăn che mặt.

“Muội đã có ý định ra ngoài từ trước rồi phải không?”

“Àn, chứ còn. Có bao giờ muội ở trong phủ đâu. Chán lắm.”

Câu trả lời này làm cho Linh Hương thấy lao đao.

“Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Hi hi, muội nhất quyết ra ngoài bởi vì hôm nay có lễ hội.” Thư Uyển hí hóp nói.

Ngọc Linh Hương một lần nữa thấy choáng váng.

“Được rồi, thì đi xem lễ hội.”

1 canh giờ sau.

Ngọc Linh Hương ý thức sâu sắc được chứng đi tàu lượn siêu tốc là như thế nào. Nói không ngoa nhưng tốc độ đi chơi của Lâm Thư Uyển đúng là bậc nhất, kéo nàng xoay như chong chóng.

Cuối cùng nàng phải tự cứu lấy mình bằng cách vào quán uống trà. Tứ nhi ngúc ngoác cử động đầu cũng đau, âm thầm bội phục nha hoàn Liễu nhi. Không hổ danh chủ nào tổ nấy, nàng chỉ sợ nếu đi cùng thêm ngày nữa, chắc đầu mình cũng quay hẵn ra đằng sau mắt.

Hai người vừa ngồi xuống bàn, lập tức tiểu nhị chạy đến:

“Hai vị tiểu thư muốn dùng gì?”

Thư Uyển cười nói: “Một bình Bích Loa Xuân thượng hạng, cùng một ít điểm tâm.”

“Dạ, mời hai vị chờ chút.”

Linh Hương nhìn quanh, đúng là hôm nay có lễ hội có khác, náo nhiệt hơn thường ngày rất nhiều. Nàng nhấp một ngụm trà, sau đó hướng Thư Uyển hỏi:

“Uyển nhi, hôm nay có lễ hội gì vậy?”

“Ngày này hàng năm ở bên Huệ Mai hồ đều có tổ chức lễ hội và câu đố. Nếu muội nhớ không nhầm, thì người tổ chức lễ hội này đầu tiên chính là một vị đệ nhất tài nữ của Lục quốc, nhưng mà sau đó nàng ta đã mất tích rồi.” Thư Uyển chu miệng tiếc nuối.

Linh Hương nhíu mày. Huệ Mai hồ, hình như hồ này ở phía ngoại ô kinh thành, nàng chưa từng ra bao giờ nên không biết. Coi như hôm nay mở rộng tầm mắt vậy.

Từ trà quán đến Huệ Mai hồ cũng không xa lắm, nhưng khổ một nỗi Lâm Thư Uyển tiểu thư cứ chốc lát lại đòi dừng để chạy xuống mua đồ. Cho nên bọn họ đến nơi thì tịch dương cũng đã chuyển màu. Ngọc Linh Hương trừng mắt nhìn Thư Uyển khiến nàng xấu hổ cười hề hề:

“Vương phi tỷ tỷ a, đừng sinh khí. Dù gì cũng kịp mà.”

Linh Hương “hừ” một tiếng quay đi, mặc kệ nàng ta, cùng Tứ nhi bước đi. Khắp nơi đều là người nườm nượp qua lại, tiếng “xèo xèo” của thức ăn, tiếng rao bánh của đầu bếp khiến nàng cũng cảm thấy tâm trạng đang dần tốt lên.

Chợt đi qua một hàng bán hoa đăng, nàng hiếu kì dừng lại hỏi đại thẩm ở đó:

“Đại thẩm, hôm nay đâu phải hội hoa đăng?”

Đại thẩm đó thấy vậy cười nói:

“Chắc là vị tiểu thư đây lần đầu đến Huệ Mai hồ đúng không? Ở đây hoa đăng các nhà làm đều chỉ được làm một kiểu dáng có 2 cái, hơn nữa phải nhớ kĩ người mua, nếu 1 cái đã được bán cho nữ nhân, thì cái còn lại chỉ có thể được bán cho nam nhân. Người nào thắng trong cuộc thi câu đố vào buổi tối này sẽ được yêu cầu người có hoa đăng giống mình làm một việc và yêu cầu triều đình một điều ước.”

“Thật như vậy?” Linh Hương ngạc nhiên. Chắc hẳn vị đệ nhất tài nữ kia cùng triều đình có liên quan gì đó.

“Đúng vậy, tiểu thư mua một cái đi.” Đại thẩm cười híp mắt.

Linh Hương nhìn xuống, đúng là hoa đăng ở đây đều có vẻ khác nhau. Nhìn xuống một cái hoa đăng có hình hoa đình hương màu trắng, nàng đưa bạc cho đại thẩm:

“Đại thẩm, ta muốn lấy cái đó.”

Đại thẩm lập tức lấy cho nàng, vẫy tay tạm biệt. “Tiểu thư đi thông thả.”

Tứ nhi thấy nàng cầm hoa đăng thì tò mò không dứt nhưng cũng không tiện hỏi, chỉ có thể nói:

“Tiểu thư, người muốn tham dự thả hoa đăng?”

Ngọc Linh Hương “ân” một tiếng. Sống ở cổ đại đã 3 năm nàng vẫn chưa có đi thả hoa đăng, đôi khi cho mình tự hưởng thụ cũng đâu có tội.

Phía sau nàng, một nam nhân mặc cẩm bào, trên tay cầm quạt có nan ngọc, mỉm cười liếc theo bóng nàng, đại thẩm bán hoa đăng vừa nhìn đã biết là người phú quý, vội vàng cười nói:

“Vị công tử đây, xin mua hoa đăng đi.”

“Ta cần cái mà vị cô nương mặc bạch y vừa nãy đã mua.”

Đại thẩm nghe vậy liền hiểu rằng vị công tử này có ý với vị tiểu thư kia, liền nhanh tay đưa cái còn lại cho hắn. Cẩm y nam nhân nhìn hoa đăng trên tay, đột nhiên trên mặt nở nụ cười ưu thương, thanh âm nhẹ như thì thầm.

“Tại sao nàng vẫn nhớ đình hương, nhớ từng yêu thương hắn, mà không hề nhớ đến ta?”

Phía xa, Lâm Thư Uyển đã đuổi kịp nàng, trên tay cầm không biết bao nhiêu là thứ, nàng ngán ngẩm hỏi:

“Trên tay muội là cái gì?”

“Kẹo hồ lô, mực rán, bánh bao chiên, thịt dê nướng, cá hấp..... à, còn có sườn xào chua ngọt, tỷ ăn không?” Lâm Thư Uyển ngược đầu hỏi.

Ngọc Linh Hương lần thứ 3 choáng váng và lao đao. Ôi cuộc đời!

Bắt Lâm Thư Uyển chút hết mấy thứ đồ đó ra xe ngựa, tiện thể sửa lại khăn che mặt, nàng trừng mắt:

“Nếu muội còn muốn đi chơi thêm chút nữa thì hãy yên tĩnh một chút đi.”

“Dạ.” Thư Uyển rung rung mắt. “Vương phi tỷ tỷ đáng sợ.”

“Hừ, ta còn độc ác hơn mẹ kế của Lọ Lem, đáng sợ đâu đủ để hình dung ta.” Ngọc Linh Hương “gian ác” thêm vào.

Thư Uyển rất biết điều không hề nói thêm câu gì nữa, ngoan ngoãn đi theo Ngọc Linh Hương, thế nhưng cảm khẩu chưa được một khắc, miệng nàng đã kinh hô:

“Đẹp thật a!”

Trước mắt 2 người là một tòa nhà được dựng hẳn giữa dòng nước. Trên mái nhà, các sợi dây kim tuyến rủ xuống dưới lấp lánh như đèn nhiều màu. Bốn phía được thắp đuốc sáng trưng như ban ngày nhưng lại nhìn không ra kiến trúc bên trong.

Giống như một thủy cung.

Ánh trăng vừa lên lấp lên mình tòa nhà một thứ ánh sáng như chiếc áo bạc lấp lánh mờ ảo. Phía xa, một đoàn thuyền hoa kết thành vòng khỏa nước đi về phía bờ. Dòng người nhón nháo hướng về đoàn thuyền. Thư Uyển nhanh tay kéo Linh Hương đi đến, hưng phấn nói:

“Vương phi tỷ tỷ, nhanh lên a!”

Linh Hương bị bắt ngờ lời đi, khó khăn nói trong đám hỗn độn: “Uyển nhi, muội làm gì vậy?”

“Nhất định muội phải lên được đó.” Ngón tay nàng chỉ về phía ngôi nhà giữa hồ. “Nếu như không lên được, muội sẽ không về nữa.”

“Ôi trời.” Ngọc Linh Hương chán nản nói. Nàng có cảm tưởng mình sắp thành bảo mẫu trông trẻ rồi.

Đoàn thuyền hoa lướt đi nhẹ nhàng, ở trên đầu mỗi thuyền có một 2 tiểu cô nương tầm 13, 14 tuổi mặc phấn y, tóc kết thành búi tóc vô cùng khả ái. Trên thuyền lớn nhất, một nữ nhân cực kì xinh đẹp khẽ khàng nhảy múa, đến lúc thuyền đến gần bờ, nàng xoay người nhẹ như cánh bướm, tiếp đất xuống khoảng trống mà mọi người tự động tản ra.

“Như hàng năm, hôm nay lễ hội hoa đăng và câu đố xin phép được bắt đầu.” Thanh âm kiều mị quyến rũ uốn lượn rót vào tai mỗi người, khiến cho đám đông phút chốc trở nên ồn ào hơn. “Năm nay, nếu ai có thể giải được câu đố của mình sẽ được bước lên thuyền hoa vào vòng tiếp theo.” Hồng y nữ nhân nhẹ vỗ tay, ngay lập tức có một đoàn thị nữ cầm những mẫu giấy phát cho từng người một.

Thư Uyển mạnh mẽ nhét lấy một mẫu vào trong tay Ngọc Linh Hương, đồng thời nhanh chóng mở giấy của mình. Linh Hương ngao ngán phẩy phẩy miếng giấy nhàu nát, lướt qua câu hỏi bên trong.

“Khi nào lông mày mọc ở dưới mắt?”

What? Cái gì vậy? Chứ không phải cổ đại đố cũng bằng văn thơ hay sao? Đây rõ ràng là câu đố IQ. Không lẽ người đứng sau tổ chức lễ hội này là người hiện đại. Lần thứ 4 Linh Hương choáng váng. Bên cạnh nàng Lâm Thư Uyển nhăn mặt bức bối:

“Gi chứ? Câu đố này thì ai trả lời được? Việc đầu tiên khi thức dậy là gì? Nếu ta biết thì chắc hẳn rằng người ta sẽ trả lời rằng tại sao heo có thể làm thành sườn nướng mất.”

Từ nhi cũng toát mồ hôi nói: “Tiểu thư, vấn đề của em là khi nào thì mã có thể ăn tượng? Thực sự là vô cùng khó hiểu. Không phải là mã so với tượng rất nhỏ hay sao?”

Oh no, nàng thực sự muốn biết có phải xuyên không đạo này rất thịnh hành hay không nữa. Tóm lại, việc đầu tiên nàng cần làm là đi vào trong đó vậy.

“Uyển nhi, câu của muội, đáp án là mờ mắt, còn Từ... à Lan nhi, câu của em là trên bàn cờ. Được rồi, đi đến đó.” Nàng chỉ tay về phía nữ nhân kia, cũng có một số người đã giải ra được câu đó, hiện tại ở đó chỉ còn có 5 chiếc thuyền.

Từ nhi đem câu trả lời đưa cho hồng y nữ nhân, nàng ta gật đầu sau đó sai người đưa 3 người xuống thuyền.

Thư Uyển được thỏa nguyện, phấn khích hò reo, sau đó ôm lấy tay nàng, mắt biến thành một đám trái tim treo lủng lẳng.

“Vương phi tỷ tỷ, tỷ thật là giỏi. Ta yêu tỷ chết mất. Quyết định rồi, sau khi về phủ, ta sẽ chuyển đến Minh Nguyệt viên ở.”

“Ôi trời, làm phước cho ta. Uyển nhi à.” Linh Hương xoa xoa đầu, có vẻ hôm nay nàng choáng váng hơi nhiều thì phải.

Đến gần căn nhà trên mặt nước, Linh Hương không khỏi trầm trồ thán phục. Óc sáng tạo của người này thực sự làm nàng kinh ngạc. Đan xen cả kiến trúc cổ và có một chút khuynh hướng hiện đại, ngôi lưu ly lấp lánh, đá hoa cương lát thành lối đi, hàng liễu rủ phía ngoài giống như thiếu nữ uyển chuyển khiêu vũ phản chiếu xuống mặt nước một vẻ phong tình hiếm có.

Đột nhiên trong đầu nàng chợt hiện lên một đoạn hình ảnh quen thuộc, cũng tòa nhà này, cũng hồ nước này, thật sự rất quen.

“Phụ thân? Tại sao Hương nhi không được ở đây.” Hình ảnh một đứa bé nằm trong vòng tay của một nam nhân, bên cạnh đó một thiếu phụ cũng lặng lẽ mỉm cười từ ái.

“Tại sao ư? Bảo bối của ta. Con không cảm thấy là ở nhà tốt hơn hả?” Nam nhân khẽ xoa đầu đứa bé.

“Không đâu, ở nhà rất ngọt ngào, mọi người không cho con làm gì hết!” Đứa bé chu môi giận dỗi.

“Được rồi, để phụ thân dạy cho con một câu thần chú nhé....” Giọng nói càng lúc càng xa xôi, khuôn mặt đó dần trở nên mờ lung hơn bao giờ hết.....

“Vương phi tỷ tỷ, tỷ sao vậy?” Thư Uyển thấy Linh Hương sắc mặt đột nhiên trắng bệch như sáp, mồ hôi tuôn ra ướt đẫm người trong lòng dấy lên sợ hãi, kéo lấy tay nàng.

Từ nhi cũng hoảng hốt không kém: “Tiểu thư, đừng làm em sợ. Tiểu thư.....”

Ngọc Linh Hương phút chốc thấy trước mắt, đám hình ảnh kia không còn tồn tại, mà là hình ảnh Thư Uyển và Từ nhi vẻ mặt lo lắng đột nhiên có dự cảm không lành, nhưng vẫn cười nhẹ an ủi:

“Ta không sao, chắc là vết thương gặp lạnh mà thôi.”

Thư Uyển thở phào yên lòng, không sao là tốt rồi. Nàng thực sự rất thích vương phi tỷ tỷ, tính tình đơn giản, yêu ghét phân rõ. Không như mấy nữ nhân của Hiến ca ca, lúc cần thì ngọt xớt, sau lưng thì không biết là bao nhiêu mưu mà chúc quỷ cho vừa.

Từ nhi không hề bớt bất an, nhưng cũng không dám tỏ ra cho Linh Hương biết.

“Thuyền cập bến, mời 3 vị lên bờ.” 2 tiểu cô nương đứng ở 2 đầu thuyền nhẹ nhàng nói, khuôn mặt bừng sáng như hoa hướng dương.

3 người nhấc chân đi lên cầu thang, ở phía trước một cảm y nam nhân dường như vô tình quay người lại, Linh Hương ngược mắt lên đã bị hút sâu vào đó.

Một đôi đồng tử màu đỏ.

Đỏ thắm như hoa tường vi đại.

Gương mặt ấy.....

Mái tóc đỏ phi vũ trong gió, chiếc quạt phạch mở, lộ ra một đóa tường vi yêu diễm nhuộm ánh sáng bạc của vầng trăng càng thêm mờ ảo.

Khóe miệng hần cong lên một nụ cười, thanh âm nhẹ nhàng nhưng nàng có thể nghe rõ mồn một.

“Đinh Hương, mừng là nàng đã trở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Mộng Mị

Ngọc Linh Hương chỉ có thể làm một điều là trân trân nhìn bạch y nam tử trước mắt. Nhưng ngay sau đó dường như nàng tưởng mình đã lầm khi hần nâng nhẹ chiết phiến mở ra, tiểu sai quay người bước đi đến lúc không còn thấy bóng dáng. Thanh âm kia cũng giống như chưa từng hiện hữu.

“Vương phi tỷ tỷ, không vào trong sao? Nhanh lên đi a!” Lâm Thư Uyên kéo tay nàng đi vào trong. Phía sau, ước chừng khoảng 5, 6 người cũng đang bước đến, ai cũng là nam thanh nữ tú, đỏ bừng mặt mũi ngượng ngùng nhìn đối phương. Lâm Thư Uyên chu môi tiếc nuối:

“Hừ, đúng là lễ hội luôn là nơi kén phu thê tốt nhất. Vậy mà ta còn chưa tìm được Dạ ca ca.”

Linh Hương đã lấy lại được bình tĩnh, gạt bóng dáng kia ra sau đầu đánh giá xung quanh. Nhưng ngay lúc đó, hồng y nữ nhân vừa nãy đã bước ra, thanh âm trong vạt vang lên:

“Các vị đã qua được vòng đầu tiên, vòng tiếp theo là vấn đáp.”

Sau đó nàng ta ra từng câu đố nhưng Linh Hương không hề có hứng thú nghe, ngược lại quay người thong thả nhìn từng góc một. Dường như cách bài trí ở đây đối với nàng cực kì quen thuộc.

Bốn phía được bao bởi hàng rào trắng, bên góc phía đông có bàn ghế bằng đá, hiển nhiên cũng đã rất lâu rồi. Tự động bước đi tách khỏi Lâm Thư Uyên và Tứ nhi đang cố gắng trả lời các câu hỏi, Ngọc Linh Hương dần bước đến hành lang mờ mờ không có ánh đèn, chỉ thấp thoáng nhìn qua ánh trăng rọi xuống.

“Phụ thân, con muốn có xích đu.” Hình ảnh đứa bé lại nhặt nhòa hiện ra.

“Chơi xích đu rất nguy hiểm.” Nữ nhân xinh đẹp từ ái nói, ôm lấy đứa bé xoa nhẹ.

“Nhưng mà con muốn nha, ở nhà không có xích đu đâu. Lúc nào đi thăm Mai di con mới được ngồi một chút.” Đứa bé trề môi nói, ngân ngân nước mắt.

“Huê nhi, đừng như vậy. Để cho Hương nhi chơi đi, ta sẽ làm một cái cho công chúa bé bỏng, hiếm khi chúng ta được đến đây.”

“Phụ thân là tốt nhất.” Đứa bé mỉm cười thật tươi, chạy đến bên cạnh nam nhân anh tuấn hôn “chụt” một cái lên má.

Linh Hương lắc mạnh đầu, hình ảnh đột nhiên biến mất, giống như thân thể có phản ứng, đi qua hành lang mù mịt 3 vòng. Dưới ánh trăng mờ ảo, gần trạc cây cổ thụ có một chiếc xích đu nhỏ. Nàng khẽ sờ nhẹ lên tấm gỗ, chợt nhìn thấy một vòng hoa nhỏ. Nàng vô thức nhấc vòng hoa lên ôm vào lòng, giống như đã rất quen thuộc.

Hoa vẫn còn tươi chứng tỏ mới được đặt ở đây không lâu. Nàng mỉm cười nhẹ nhàng, giống như được trở lại hồi còn bé, lúc mẹ vẫn còn, người hay dẫn nàng đi chơi công viên. Nàng cũng thích chơi xích đu nhất.

Khẽ kháng đặt vòng hoa lên trên đầu, Linh Hương ngồi xuống xích đu đầy nhẹ.

Không khí vương mùi sương đêm dịu dịu, cộng thêm nhàn nhạt hương nhài khiến nàng cảm thấy dễ chịu. Gió lùa qua tai khiến khăn che mặt bay phấp phới.

Cảnh tượng đẹp không sao tả xiết.

Ở phía xa, một hắc y nam nhân đang uống rượu trong phòng, đôi mắt màu lam ẩn chứa đau thương thoáng qua, rượu vẫn tiếp tục được rót ra, sóng sánh trong chiếc li bạch ngọc.

Đột nhiên cảm nhận được tiếng động, hắc ngược mắt quay ra, thấy được bóng trắng trên chiếc xích đu, trông mắt màu lam cơ hồ ngạc nhiên khôn cùng xen lẫn xúc động cùng kinh hãi.

“Choang” một tiếng, chén rượu rơi xuống đất, đổ vấy rượu ra ngoài sàn, hắc y nhảy ra ngoài, hướng đến phía đó mà phi thân.

Càng đến gần, tim hắc đập càng lúc càng mạnh, chính là nàng.

Linh Hương mặc dù đang chìm trong cảm xúc riêng nhưng linh tính của người có võ công đâu thể mất đi. Cảm nhận được có khí tức đang tiến đến, nàng vội vàng từ xích đu nhảy xuống, khăn che mặt và vòng hoa liền rơi ra ngoài, đang định nhặt lại thì đã thấy một hắc y nam nhân đứng đó.

Trông mắt màu lam khi thấy nàng lập tức từ vui mừng chuyển sang âm trầm, sau đó là giăng đầy sát khí. Không phải là nàng ư? Có lẽ hắc đã uống rượu quá nhiều mới nhận nhầm là nữ nhân này.

“Sao ngươi dám ngồi lên đây, lấy cả hoa mà ta tặng cho nàng?” Hắc tức giận nói, cúi xuống cầm vòng hoa lên ôm vào ngực.

Linh Hương chỉ cảm thấy trông mắt kia rất quen nhưng nhất thời không thể nhớ ra được là đã thấy ở đâu. Ngẩng lại, đúng là đã động vào đồ của người khác, vì vậy đành nhượng bộ.

“Xin lỗi ngươi. Là ta nhất thời đường đột.”

“Một tiếng là xong hay sao? Nếu nàng biết có người đã đụng vào đồ của nàng chắc chắn sẽ thương tâm.” Hắc bực bội nói, mắt dâng lên một tầng sát khí, chỉ có việc liên quan đến nàng mới có thể khiến hắc mất bình tĩnh.

Vừa nói, trong tay vừa xuất ra hàng loạt phi tiêu ném về phía nàng. Linh Hương mở to mắt, né người mà trong lòng hỗn loạn. Tên này đúng là quá không được bình thường đi. Chỉ là ngồi vào một chiếc xích đu thôi à! Có cần phải như muốn đòi mạng nàng không vậy?

Hắc y trong nháy mắt ngạc nhiên, có thể tránh được chiêu này của hắc cũng là một cao thủ. Nàng ta tới đây làm gì? Muốn dò xét?

Linh Hương không biết nói sao nữa, đúng lúc đó, một thiếu phụ mặc trang phục thanh nhã bước đến, thấy hắc y nam nhân tức giận, lại thấy có người lạ, liền hiểu chuyện gì xảy ra. Thờ dãi một tiếng nhẹ nhàng nói:

“Cô nương xin hãy đi đi, hắc chính là tính tình không được tốt, cô nương hãy lượng thứ.”

“Phu nhân đừng nói vậy, là ta có lỗi trước. Cáo từ.” Nói xong cúi người xuống, sau đó hướng đường cũ mà đi ra.

Thiếu phụ đột nhiên có cảm giác thấy quen thuộc không nói lên lời, đang định vươn tay gọi Linh Hương lại nhưng lúc đó hắc y tức giận nói:

“Liên đi, sao ngươi lại can con. Nàng ta dám động vào đồ của nàng.”

“Tuần nhi, đừng như vậy nữa, nàng cũng không rõ sống chết. Nếu biết con thành cái dạng này thì vui vẻ được hay sao?” Thiếu phụ trách cứ.

“Nàng thích nhất là chơi xích đu, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ đó vẫn in sâu trong lòng con.” Hắc y đau thương nắm lấy dây thừng, trong mắt nổi lên oán hận không nguôi. “Tất cả là tại triều đình Văn Lạc quốc, tại tên cầu hoàng đế Thượng Quan Tịch, con nhất định phải giết hắc trả thù.”

Thiếu phụ nhìn về nơi xa xăm. Rất lâu rồi, cảnh tượng đẹp đẽ đã chỉ còn trong quá khứ mà thôi. Bà đã sống nhiều hơn hắc 13 năm trời. Dựa vào đâu mà sống được như vậy? Chẳng qua chỉ là do ý nghĩ trả thù thôi thúc.

Đáng lẽ bà có thể nhìn hắc hạnh phúc đến già, con đàn cháu đống hòa thuận, nhưng chỉ vì Thượng Quan Tịch, một đêm máu chảy thành sông, lửa loạn khắp nơi. Hoàng triều không còn ai còn sống, hắc tất hoi thờ cuối cùng, nhưng lời cuối cùng vẫn là có thể ở bên cạnh người kia.

Bà không cần gì hết, thấy hắc sống là đủ, nhưng sao ông trời độc ác như vậy, ngay cả thứ nhỏ nhoi đó cũng không cho bà. Tương tư khổ, nhưng người khiến mình tương tư ra đi thì cuộc sống còn gì là ý nghĩa đây?

Hắc y chìm trong đau khổ ngã phịch xuống.

Nụ cười của nàng đã từng là nguồn sống duy nhất của hắn. Nhưng khi mất đi nàng, hắn còn có thể làm gì ngoài việc trả thù?

Trăng rọi lên hai người thứ ánh sáng bạc yếu ớt, vây hãm họ trong cảm xúc của chính mình.

Ngọc Linh Hương đi ra ngoài, đầu óc không ngừng nhớ đến đôi mắt xanh kia, nhưng càng nghĩ lại khiến đầu càng đau. Đến lúc gần quay trở lại lúc ban đầu, nghe thấy tiếng Tứ nhi hốt hoảng gọi, nàng mới lên tiếng:

“Tứ nhi, ta ở đây.”

Tứ nhi kéo Lâm Thư Uyên ra khỏi chỗ đó đến gần Ngọc Linh Hương.

“Tiểu thư làm em lo quá. Người vừa đi đâu vậy?”

“Đi dạo chút thôi, giờ có thể đi về vương phủ. Thượng Quan Vũ Hiên phỏng chừng đang nguyên rủa ta.” Nàng nhún vai nói.

Thư Uyên âm ức bù lu bù loa:

“Hu hu. Tại sao muội không đoạt được giải chứ?”

“Được rồi, tha cho ta. Uyên nhi.....”

Trên con thuyền nhỏ khác, một bạch y nam nhân chăm chú nhìn nàng, khóe miệng giương lên như cười. Chiết phiến nhẹ nâng một lọn tóc đỏ hất ra sau lưng. Phía sau, một hắc y nhỏ giọng nói:

“Chúa thượng, bây giờ đi đâu ạ?”

“Về thôi.”

Liếc nhìn bóng trắng thuần khiết, hắn nhắm mắt lại. Đã luân hồi tam kiếp, giờ mới lại được nhìn thấy nàng. Mặc dù cái giá phải trả không hề nhỏ, nhưng hắn vẫn không hối hận. Tha cho Thượng Quan Vũ Hiên, là vì hắn muốn quang minh chính đại lấy được tình cảm của nàng.

Còn vì..... nếu quá khứ phơi bày, thì thế giới này có còn toàn vẹn?

Hắn cũng vậy, Dư Nhựt cũng không hơn. Hai con người giống nhau đến lạ kì!

Lần này Dư Nhựt sẽ làm sao đây? Khi tái sinh lại là ca ca của chính kẻ mà mình đã từng hận nhất.

Kẻ đã từng khiến nàng phải chịu dày vò, oán hận thốt lên không bao giờ cần tái sinh.

Lúc bọn họ về đến Tĩnh vương phủ, trời đã tối đen như mực. Ngọc Linh Hương phải vận dụng tất cả các kĩ năng hùng biện của nàng để đuổi Lâm Thư Uyên về Uyên Thư các. Nói giỡn sao? Hôm nay nàng đã mệt muốn chết rồi, nàng ta còn muốn tắm sự thâu đêm. Vẫn là tìm cho mình một con đường sống đi thì hơn.

Lạ kì một điều, lúc nàng trở về không hề thấy Thượng Quan Vũ Hiên nữa. Chưa kịp thắc mắc, thì lúc đó, một hoàng y nữ nhân, chính là người đầu tiên ném thứ Áp lực trận của nàng lúc ngày đầu tiên sau thành thân đã bước vào giải thích:

“Vương phi, Hoàng thượng đã truyền Vương gia vào cung từ trưa, vừa nãy người có truyền lệnh, vương phi cứ thông thả đi nghỉ. Có lẽ vương gia sẽ về muộn.”

“Ân được rồi, người tên là gì?” Linh Hương nhẹ nhàng nói.

“Nô tì là Hoàng Tàn.” Hoàng y đứng thẳng người, trên mặt là một bộ dáng thần nhiên, không hề gợn sóng.

Linh Hương âm thầm đánh giá nàng. Hoàng Tàn cũng là một cao thủ không hề kém cỏi chút nào. Riêng năng lực trầm ổn kia cũng đã có rất ít người đạt được. Trong Tứ sắc cũng chỉ có Vỹ Thủy khiến nàng an tâm nhất, Lan nhi và Tứ Viên hành sự phụ thuộc quá nhiều vào cảm tính.

“Được rồi, người có thể lui.” Linh Hương phát tay nói.

Hoàng Tàn vẫn đứng yên như cũ, mở miệng:

“Vương gia đã ra lệnh cho Hoàng Tàn ở Minh Nguyệt cư để bảo vệ Vương phi.”

“Nếu hắn đã nói vậy ta cũng đâu còn cách nào.” Ngọc Linh Hương xoa xoa mi tâm, hắn lúc nào cũng làm theo ý mình.

Hoàng Tần thức thối lui ra ngoài đứng canh cửa. Tứ nhi nhìn nàng chăm chú, đột nhiên có một cảm giác gì đó không thể nói ra mặt.

Ban đêm, Thượng Quan Vũ Hiền trở lại Thu Phong các, mặt âm đạm không nói lên lời. Nghĩ đến những lời hôm nay Phụ hoàng nói, hần lại càng thêm không hiểu.

“Hiên nhi, hôm nay gọi con đến là do Phụ hoàng muốn con hiểu cho rõ tại sao ta lại đem Nguyệt Hương làm vương phi của con. Thực ra không hề có việc mẫu phi con chịu ơn gì của Lâm Chính Viễn, mà cái chính, là nàng là con gái của Vân Ngâm Mai. Vân gia đã có từ thời Thái tổ bình ổn đất nước, có công rất lớn, các vị Hoàng hậu và Quý phi hầu như đều xuất thân từ Vân gia. Nhưng cho đến đời của ta, chỉ còn lại có 2 nữ nhân là Vân Ngâm Mai và Vân Ngâm Huệ. Trận huyết chiến 12 năm trước đã có dính dáng đến Vân gia, khiến cho tất cả người Vân gia bị xử trảm, chỉ còn lại Ngâm Mai. Là Triều đình có lỗi với Vân gia trước, nên mới chuộc tội cho Ngâm Mai như vậy. Cho nên, con hãy đối xử tốt với Nguyệt Hương, đừng làm thương tổn nó.”

Vũ Hiền than nhẹ một tiếng. Trận huyết đồ 13 năm trước, lúc đó hần mới 8 tuổi, cũng không nhớ rõ lắm. Hơn nữa, lần đó Phụ hoàng đã xâm chiếm một quốc gia khác làm thuộc địa, đưa Vân Lạc quốc trở thành cường quốc mạnh nhất trong Lục quốc.

Nhưng lúc nhắc đến 2 tỷ muội họ Vân, dường như Phụ hoàng đang cố nén cảm xúc gì đó.

Cạch một tiếng, cửa ngoài đóng lại, trước mặt Vũ Hiền là một lam y nam nhân, cầm chiết phiến trên tay. Hần một mời nói:

“Sao rồi?”

“Không sao tra được kẻ đứng sau vụ bắt cóc vương phi của ngài.” Ánh nhẹ nhàng ngồi xuống. “Bởi vì 2 tên đó đã điên rồi. Lúc thì nói là nhận lệnh của chủ tử bọn hần, lúc thì nói là vương phi ra lệnh bắt cóc. Nực cười thật.”

Vũ Hiền thoáng trầm tư. Dựa vào vẻ mặt của Trữ vương sáng nay thì có lẽ là hần làm, nhưng mà có một cái gì đó rất lạ lùng.

“Bỏ đi, tra về sự tình của 12 năm trước cho ta.”

Ánh dường như có điều gì muốn nói, nhưng sau đó lại thôi, nhẹ nhàng xoay người trở ra như bóng ma chưa từng hiện hữu.

Thượng Quan Vũ Hiền nhắm mắt lại, đột nhiên cảm thấy thân người nhẹ bẫng, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Đây là đâu? Vũ Hiền tự hỏi, sau đó bước đi như vô định, toàn bộ không gian đều một màu trắng xóa, hần đi mãi, nhưng không tìm được lối ra. Đến lúc trong tâm có cảm giác không lạnh, thì ở phía trước là một con đường dẫn ra khu rừng. Xung quanh là cây cối um tùm, phía dưới chân cũng là sỏi đá.

Đến lúc hần thối mắc tại sao mình lại lạc đến chỗ này, thì thấy một nữ nhân mặc bạch y cũng đang nhìn ngó xung quanh.

Nàng đi qua hần giống như không hề nhìn thấy hần, chiếc mạng che không che giấu được đôi mắt to tròn long lanh như hồ nước. Không hiểu sao, hần lại thấy nữ nhân này rất giống Nguyệt Hương.

Bước chân không tự chủ đi theo nàng cất tiếng gọi: “Cô nương. Cô nương.” Nhưng đáp lại hần chẳng có gì cả, khiến cho Vũ Hiền chột hiểu, có lẽ mình đang ở trong một thế giới kì quái. Hay là hần đang mơ? Có lẽ vậy.

Bạch y nữ nhân dường như rất vui vẻ, nhưng ánh mặt trời càng lúc càng nóng khiến cho người nàng mồ hôi tuôn như suối. Đến lúc gặp một hồ nước, nàng vui vẻ cởi khăn che mặt ra, đưa tay lấy nước bưng lên miệng uống.

Lúc đó, Vũ Hiền cảm tưởng có lẽ mình đã nhìn thấy một tiên tử hạ phàm, nhan sắc kia có thể khiến cho hoa dung thất sắc, chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoa. Làn da trắng như bao phủ một lớp tuyết màu bạc mờ ảo, chiếc mũi nhỏ xinh như được chạm khắc khéo léo, mày liễu mắt phượng, lông mi cong dài như cánh bướm khẽ chớp, môi hồng phấn khẽ nhếch thành một nụ cười khuyên đảo chứng sinh.

Nhưng hần không hề thấy bất ngờ. Mà lại thấy quen thuộc.

Dường như..... đã từng.....

Nữ nhân thỏa mãn, thanh âm trong veo như chuông bạc cất lên:

“Aaaaaaaa. Sư huynh, sao huynh lâu đến vậy, Hương nhi chờ rất lâu rồi a! Hừ, đáng ghét, suốt 16 năm trời ở trên núi, giờ mới xuống được mà lại khó chịu như vậy?”

Nàng mở miệng than vãn trách cứ, không hề để ý đến phía sau, một con rắn màu đỏ rực rỡ, nhẹ nhàng trườn đến, lưỡi thè ra rồi rụt vào tạo nên âm thanh rợn người.

“Á.” Con rắn thành công cắn vào chân bạch y nữ nhân, khiến nàng vội vàng hất tung nó đi, con rắn thè lưỡi ra trườn vào bụi rậm, mà bạch y nữ nhân lúc này đã hoảng sợ đến mặt tái mét, chỗ bị cắn ở chân nhanh chóng sưng tấy biến thành màu đen. Đúng lúc nàng đang tuyệt vọng kêu Nhị sư huynh, một nam nhân mặc trường bào màu xám, tóc vấn lên bằng dây kim tuyến, nhanh chóng chạy đến nhìn vết thương kia, sau đó nói:

“Cô nương, đắc tội.”

Hần thẳng tay xé lấy chỗ ống quần của bạch y nữ nhân, sau đó buộc một mảnh vải vào chân nàng thật chặt để ngăn độc, nhanh nhẹn kề miệng xuống vết

thương, hút từng chút chất độc ra.

Vũ Hiền đứng xa xa không thể nhìn rõ, bèn bước chân đến gần đó hơn. Từng giọt máu độc được phun ra ngoài, đến khi máu có màu đỏ, nam nhân kia mới lấy trong người ra một lọ thuốc rắc lên chân nàng rồi băng lại. Bạch y nữ nhân vẫn chưa hết kinh sợ, khuôn mặt hoảng hốt, mồ hôi đọng lại trên trán. Hắn mở miệng:

“Cô nương, đã không sao rồi. Chỉ cần nhanh chóng ra ngoài trốn tìm đại phu là được.” Xong xuôi mới ngẩng đầu lên.

Bạch y nữ nhân trong phút chốc cảm giác hô hấp của mình như bị ngưng lại, ánh mắt dừng lại trên người nam tử kia thật lâu. Ngũ quan thành thực, mày kiếm sắc lạnh nhưng không hề làm giảm đi vẻ phong nhã của hắn, ngược lại càng thêm phần ngạo khí. Đôi mắt ánh lên một sự ưu nhã, nhưng lại ẩn giấu cao ngạo khiến nàng không tự chủ bị vây hãm ở trong đó.

Nam nhân kia ngược lại chỉ có chút ngạc nhiên, nữ nhân này quả thật đúng là rất đẹp, chỉ là.....

“Hương nhi.....” Phía xa vọng đến thanh âm vội vã, bạch y nữ nhân nhẹ kêu một tiếng: “Nhị sư huynh.”

“Cô nương đã có người đến cứu, vậy tại hạ xin được cáo từ.” Hắn đứng lên mỉm cười nhìn nàng.

Bạch y nữ nhân đỏ ửng mặt, vội vàng cười trừ che lấp đi xấu hổ, thanh âm nhỏ như muỗi kêu.

“Ta là Bạch Đình Hương, không biết đại danh của ân nhân?”

“Tại hạ là Dịch Hiền. Sau này hữu duyên sẽ gặp lại.” Nam nhân đó quay người ra đi, nhìn thấy mặt hắn, Vũ Hiền khiếp sợ không thôi, lúc đó, không gian như bị xoay thành một vòng tròn đồng tâm, hình ảnh 2 người kia cứ nhạt nhòa dần đi, đến lúc không thấy.

Hắn giật mình mở mắt, nhìn quanh vẫn là Thư phòng ở đêm tối, mồ hôi lạnh đã chảy khắp toàn thân.

Tại sao nam nhân kia lại có khuôn mặt giống hệt hắn?

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Viếng Thăm

Thượng Quan Vũ Hiền giật mình, đầu có điểm đau. Giác mơ vừa này là gì? Tại sao nam nhân đó là là hắn? Còn, nữ nhân kia nói nàng là Bạch Đình Hương. Hắn quen biết nàng hay sao?

Vũ Hiền trong lòng tâm loạn không thôi, muốn phủ nhận đó chỉ là mộng mị nhất thời, nhưng khuôn mặt của bạch y nữ nhân kia thực sự rất quen thuộc, hắn nhất định đã từng nhìn thấy.

Còn có, hoa đình hương.

Rất quen thuộc. Trong Minh Nguyệt cư, mẫu phi cũng trồng rất nhiều đình hương, từ lúc hắn còn rất bé.

“Hiên nhi, con hãy nhớ đừng phá những gốc đình hương này nhé. Sau này chúng sẽ cho hoa rất đẹp. Nhưng ở Vân Lạc quốc lại không có bạch đình hương, thật là đáng tiếc.” Mẫu phi hắn tỏ vẻ tiếc nuối.

“Vậy con sẽ chăm cho chúng thật lớn để tặng mẫu phi. Nhưng sao mẫu phi thích hoa này vậy, chúng đâu có đẹp, mẫu đơn chẳng phải cao quý hơn hay sao?” Hắn của lúc đó vẫn còn trẻ con bao nhiêu.

Lúc đó hắn đã thấy mất mẫu phi thoáng qua một tiếng sáng kì dị, cúi xuống nhẹ nhàng xoa đầu hắn:

“Hiên nhi, hiện giờ con chưa hiểu đâu. Loài hoa này, một người rất quan trọng với mẫu phi cực kì yêu quý, cho nên mẫu phi cũng vậy. Mẫu phi không biết có một ngày những gốc từ đình hương này sẽ cho hoa màu trắng hay không, nhưng đình hương trắng tượng trưng cho tuổi xuân của nữ nhân. Lúc còn sắc tím, thì trẻ trung lộng lẫy, nhưng đến khi chuyển thành màu trắng..... sẽ thật cô tịch và lạnh lẽo. Cuộc đời nữ nhân là như vậy đấy!” Nương theo một tiếng thở dài, mẫu phi hắn nhìn về phía chân trời xa đã chuyển thành màu cam.

“Hiên nhi à, chúng sẽ ngắm nhìn con, mẫu phi không thể chờ được đến lúc những gốc cây này nở hoa, nhưng một khi chúng nở hoa, nếu nở ra màu tím thì cuộc sống của con sẽ viên mãn tràn đầy. Còn khi, tất cả những bông hoa đó chuyển thành màu trắng, Hiên nhi, lúc đó con sẽ mất đi một thứ quý giá nhất.” Tiếng nói xa dần trong đầu Vũ Hiền.

Ở Minh Nguyệt cư, những gốc đình hương đó vẫn chưa nở hoa, mặc dù 15 năm đã trôi qua. Phải chăng mẫu phi đã sai lầm rồi?

Giấc mơ đó rốt cuộc là sao đây? Là hiện tại, hay kiếp trước của hân.

Dưới bầu trời đêm, Thượng Quan Vũ Nhục lặng yên trên xe lăn. Phía sau A Khiêm đứng thẳng như một cây tùng, nhưng trong mắt không khỏi toát ra lo lắng. lát sau, hân trầm giọng nói:

“Có đúng đám người đã giết toán thích khách ám sát nàng có kí hiệu hoa tường vi?”

“Dạ, võ công của bọn họ rất lạ, dường như..... là của một nơi rất khác chúng ta.” A Khiêm chau mày suy nghĩ.

Vũ Nhục nhắm mắt, nhẹ nhàng tựa tiểu phi tiểu. Làm sao đây Đình Hương, đến cả Tịch Diễm cũng xuất hiện rồi, muội rốt cuộc sẽ lựa chọn thế nào?

Nhưng hân chỉ biết, nàng sẽ không chọn hân mà thôi. Tịch Diễm năm đó đã tử trong tay Dịch Hiên, Đình Hương nếu biết quá khứ, có tha thứ cho hân hay không? Hân phải làm gì đây? Hân hận Vũ Hiên, nhưng đồng thời cũng không thể ra tay.

Tịch Diễm quả xứng đáng là quân vương năm xưa, nắm rõ mọi quy luật sinh tử trong tay, ngay cả lòng hân cũng bị nhìn thấu. Nên trách kiếp trước của bọn họ mà thôi. Hân cùng Tịch Diễm phải trả giá rất đắt cho việc hát Vong Xuyên thủy, còn Vũ Hiên, hân đã lựa chọn như thế nào?

Hân là hân đã uống Vong xuyên thủy, nên mới có thể quên mất nàng.

Nhưng hân và Tịch Diễm rất ích kỉ, không muốn nàng biến mất như vậy, mặc dù nàng đã thề với trời xanh không muốn tái sinh tại kiếp có bọn họ.

Cuộc sống luôn đáng buồn như vậy.

Tường vi và bạch đình hương không thể nở cùng lúc, Tịch Diễm, nếu hiện tại chúng ta vẫn còn chung một bầu trời, người có nhận thấy được nhìn nàng tìm thấy hạnh phúc cũng là một niềm vui.

Hân đã ngộ ra điều đó từ rất lâu, lâu đến mức chưa bao giờ dám nói yêu nàng. Nhưng như vậy sẽ giúp nàng không đau khổ vì phải lựa chọn.

“Vương gia, Thủy Linh cô nương đã nói ngày mai muốn gặp ngài.” A Khiêm khề khàng lên tiếng. Vị Thủy Linh cung chủ này cũng thật là, còn tưởng nàng ta đến để tranh chức võ lâm minh chủ, nhưng mà hân không ngờ rằng nàng ta đến để quần lấy vương gia. Hôm thi đấu cùng Thương Huỳnh cũng bỏ qua, đến làm phiền vương gia.

Nhưng hân cũng không ghét nàng, bởi vì chỉ ít, nàng không vì Vương gia bệnh tật mà lộ ra thương hại. Cái nàng thể hiện là sự quan tâm, lo lắng thật sự cho vương gia. Hân cũng tin nàng có thể làm bất cứ điều gì vì vương gia, nhưng vương gia trong lòng có Tĩnh vương phi, thì đâu còn chỗ cho nàng nữa?

“Bảo nàng về đi.”

“Nàng nói nếu vương gia không ra ngoài thì nàng có cách để vào trong.”

Vũ Nhục cười khổ một tiếng, Thủy Linh kia sao cứ nhất quyết bám theo hân vậy nhỉ? Nhưng nàng cũng không hề có ý xấu, là một cô nương ngây thơ trong sáng, không nhiễm bụi trần, không nên vì hân mà bị hủy hoại.

“Vậy thì để cho nàng vào.”

“Vương gia... ngày mai vị vương gia của Hạo Long quốc đến, Hoàng thượng lệnh cho toàn bộ vương gia phải đến, ngài cũng vậy.” A Khiêm cuối cùng ngập ngừng lên tiếng.

“Bọn họ đến đây vì cái gì thì ta không biết nhưng chắc chắn không phải chỉ là viếng thăm bình thường. Chỉ mong không phải là do Tứ đệ và Ngũ đệ.”

A Khiêm hiểu Vũ Nhục muốn nói gì, nhưng vẫn lặng yên không lên tiếng. Sức khỏe Hoàng thượng đang yếu đi, Cản vương và Trữ vương dĩ nhiên không thể bỏ qua cơ hội này, nếu bọn họ mượn sức của Hạo Long quốc để lên ngôi vị thì sẽ là con dao hai lưỡi của Vân Lạc quốc.

Chiến tranh xảy ra, người khổ chỉ là dân chúng. Ai cũng hiểu được. Hơn nữa, Trữ vương cũng là một bậc kì tài, chẳng qua, hân là một người không từ thủ đoạn, nếu như lên ngôi vị Hoàng đế, chắc chắn không tha cho những người còn lại.

“Nếu như Phụ hoàng có thể hiểu được, thì sự việc đã không xảy ra như vậy rồi.” Khẽ thở dài một hơi, Vũ Nhục lại ngược mắt nhìn đêm.

Ánh sao kia cũng giống như ánh mắt của nàng.

Kinh thành Vân Lạc quốc hôm nay nhộn nhịp hơn ngày thường rất nhiều.

Tùy tiện hỏi một người tại sao lại như vậy, chắc chắn hân sẽ trở mắt nhìn người: “Thế người chưa nghe tin gì hay sao? Hôm nay Tứ hoàng tử và Thất

hoàng tử của Hạo Long quốc mang theo lễ vật tiến cống sang Vân Lạc quốc chúng ta.”

“Nghe nói Tứ hoàng tử rất tuấn mĩ, không biết có phải là thật hay không?”

“Tứ hoàng tử bằng tuổi với Trữ vương gia, nghe nói cũng không kém vương gia là mấy.”

Nhắc đến Trữ vương, trong lòng tất cả các nữ nhân đã thấy rung động mãnh liệt. Ôi, khắp Vân Lạc quốc có thể tìm đâu được một người như Trữ vương. Về mặt tuấn mĩ kia, giọng nói thu hút đó, ngay cả đại thẩm đã hơn 30 tuổi cũng không thể không đỏ mặt. Bây giờ nghe Tứ hoàng tử và Trữ vương bắt phân thắng bại, dĩ nhiên càng muốn biết Tứ hoàng tử tuấn mĩ ra sao.

“Vậy sao không ai nhắc đến Thất hoàng tử?”

“Thất hoàng tử? Phải rồi, hình như không có mấy tin đồn về Thất hoàng tử, chắc là do không thể so sánh với Tứ hoàng tử.”

Mọi người hòa nhau gật đầu cho là phải, ngay lúc đó đã thấy Ngọc vương gia dẫn theo một đoàn cấm vệ quân, khí thế mãnh liệt giống như rung chuyển đất trời. Hẳn nhiên rất coi trọng sự xuất hiện lần này của hai vị hoàng tử.

Ngọc vương vừa đến gần, tất cả các nữ nhân mắt liền biến thành hình trái tim, mặt đỏ bừng như cà chua chín. Ôi, sao Ngọc vương có thể có một bộ dáng ngọc thụ lâm phong như vậy.

Dân chúng 2 bên dạt thành 2 hàng chỉnh tề, bên trên các trà lâu cũng đông nghịt người. Đùa sao? Nhìn thấy Hoàng tộc đâu phải lúc nào cũng được. Bọn họ không tranh thủ thì biết đến bao giờ mới có cơ hội nữa. Cho nên, thị vệ phải chặn trước dân chúng để tránh sơ sót.

Đội được một khắc, về mặt Ngọc vương đã có chút không kiên nhẫn.

“Có bị sai giờ hay không? Bây giờ vẫn còn chưa thấy họ?”

Một tướng quân cười an ủi: “Vương gia đừng lo, có lẽ là có 1 chút vấn đề.”

Hắn vừa dứt lời, ở phía xa, một hàng xe ngựa cao quý, cửa ngoài sơn son thếp vàng, treo cờ đồ lông lấy, màn che bằng gấm hoa tung bay phấp phới đang chậm rãi đi đến. Dẫn đầu, một tướng lĩnh trẻ tuổi, mặt mũi không có điểm gì đặc biệt cười ngựa hiên ngang. Ngọc vương hí mắt nhìn hai chiếc xe ngựa sang trọng, về mặt liếc đến tên tướng lĩnh.

Kênh kieu như vậy là coi khinh Vân Lạc quốc, nhưng hiện tại hắn không thể bất hòa, chỉ có thể nhắm mắt cho qua. Hai vị hoàng tử, mong là các người không có ý đồ gì hết. Nếu không.....

Tên tướng lĩnh đến gần Ngọc vương, lập tức xuống ngựa chấp tay thi lễ.

“Thần thay hai vị hoàng tử cảm tạ sự tiếp đón thân tình của Ngọc vương gia. Có điều do thời tiết thay đổi nên 2 vị hoàng tử không được khỏe để cưỡi ngựa, đành phải ngồi xe ngựa, mong vương gia lượng thứ.”

Hừ, như vậy cũng biết là quá phận hay sao? Nhưng hắn vẫn mỉm cười.

“Tướng quân không cần đa lễ. Lần này hai vị hoàng tử đích thân tới, ta đâu dám qua loa được. Hân hạnh được mời hai vị hoàng tử đến thăm Vân Lạc quốc.”

Tướng lĩnh khách khí thi lễ một lần nữa, sau đó cung kính đi đến trước chiếc xe ngựa thứ nhất:

“Tứ hoàng tử, đã đến nơi rồi ạ.”

“Ân.” Thanh âm trầm nhẹ vang lên. Một cung nữ nhẹ nhàng đem rèm che vén lên, thân hình thon dài bước ra khỏi xe ngựa.

Lúc đó dường như tất cả ánh sáng liền ngưng tụ lại trên người nam nhân đó. Hắn an nhiên tao nhã như một bức tranh thủy mặc, về mặt ôn hòa tựa trích tiên, nhưng cốt cách ngạo khí hoàng tộc lại không thể nào rũ bỏ được.

Người như vậy, đúng là so với Trữ vương của bọn họ bắt phân thắng bại!

Tất cả nữ nhân mặt mày ai cũng đỏ bừng, có người còn kích động quá đến mức ngất xỉu khiến cho Ngọc vương đột nhiên không vui chút nào. Hừ, sao lúc hắn xuất hiện đâu có nghiêm trọng như vậy?

Hắn mặc lam y phiêu hốt, bước đi nhẹ nhàng như mây, đến trước mặt Ngọc vương ôn hòa nở nụ cười có lỗi:

“Mong Ngọc vương gia tha thứ cho sự chậm trễ của Sở Huy.”

Ngọc vương xua tay: “Không sao hết, Tứ hoàng tử không cần phải đa lễ. Không biết Thất hoàng tử đang ở đâu?”

Sở Huy nhẹ phát tay, cung nữ ban nãy cũng nhanh chóng vén rèm xe ngựa thứ 2 nhưng.....

“Thất hoàng tử đâu, sao bên trong trống rỗng.” Ngọc vương kinh ngạc nói.

Nụ cười của Sở Huy dường như kém đi một chút: “Chắc chắn Sở Hy lại trốn đi chơi, mong Ngọc vương đừng để bụng.”

“Không sao hết.”

Tuy nói vậy nhưng vẻ mặt của Ngọc vương cũng xám lại không ít, hẳn đã tự thân đi nghênh đón vậy mà, Sở Huy thì ở trong xe ngựa mãi mới ra, còn Sở Hy thì biến mất mất dạng.

Ngọc Linh Hương đang ăn sáng cùng Thượng Quan Vũ Hiên và Lâm Thư Uyển. Không khí trên bàn có chút không được bình thường. Vũ Hiên vẻ mặt không được tốt còn Thư Uyển thì xám xịt chỉ riêng có nàng là thần nhiên ăn.

“Cạch” một tiếng, Thư Uyển chán nản bỏ bát xuống than vãn:

“Hừ, hôm nay chúng ta phải vào cung là sao? Hiên ca ca, hôm qua muội cùng vương phi tỷ tỷ chơi rất vui, hôm nay vào đó rồi lại gặp Trinh bà già và Ngọc quái thai thì chán chết.”

Linh Hương đang thắc mắc không biết Trinh bà già có phải là Thượng Quan Vũ Trinh và Ngọc quái thai là Ngọc vương hay không, nhưng chắc chắn một điều nếu 2 người kia biết thì Thư Uyển đừng hòng toàn mạng.

Lạ một điều Vũ Hiên không nói gì, Linh Hương quay mặt nhìn hắn thì thấy trên mặt hắn đang dính một chút nước sốt, đưa đưa đi đưa lại nhưng không gặp được gì hết. Trời, hôm nay trời có bão chắc mà Thượng Quan Vũ Hiên lại thất thần thế kia.

“Trinh vương gia, có nước sốt trên má người.”

Vũ Hiên giật mình lấy giấy lau đi, hắn cứ mãi nghĩ đến giấc mơ hôm qua nên không để ý gì hết.

“Được rồi, dọn bàn đi, 2 người đều không có hứng thú ăn thì còn ở đây làm gì.” Linh Hương phất tay gọi nha hoàn.

“Hương nhi, nàng đã bao giờ nghe đến tên Bạch Đình Hương chưa?” Đột nhiên Vũ Hiên thốt ra.

Linh Hương nhìn hắn, hôm nay hắn rất lạ lùng, tên này cũng không có gì đặc biệt hết.

“Không có, có chuyện gì hả?”

“Không sao.” Hắn vừa đứng dậy thì Hoàng Tàn đã đi vào mang theo quần áo mới cho hắn, nhìn đến Hoàng Tàn, Vũ Hiên chợt nhớ đến hôm sau ngày thành thân.

“Hương nhi, nàng có võ công đúng không?”

Linh Hương nghe ra được trong giọng nói của hắn không có thăm dò gì hết, chỉ đơn giản là muốn biết đột nhiên trong lòng nảy sinh ầm ập.

“Đúng vậy.”

Vũ Hiên cũng không nói gì thêm, nếu đã nhận định tin tưởng nàng, hắn sẽ không quan tâm quá khứ nàng trước đây như thế nào.

Linh Hương ần ần nụ cười, sẽ có một ngày ta nói cho người biết, chỉ là sau khi sóng gió qua đi thôi.

Lâm Thư Uyển cảm nhận được rõ rệt sự thay đổi của Vũ Hiên, nàng âm thầm thở phào. Nàng vẫn nghĩ, hắn có lẽ sẽ không thể thoát ra được khỏi bóng ma quá khứ ngày trước tỷ tỷ gây cho hắn, nhưng hiện tại, vương phi tỷ tỷ cũng đã đi vào lòng hắn. Nàng có thể yên tâm tìm Dạ ca ca, thực hiện lời nguyện ước 13 năm trước rồi.

Được khoảng 1 khắc, Long Phi đi vào phá tan sự trầm mặc của 3 người.

”Nô tài tham kiến vương gia, vương phi, trắc phi. Tứ hoàng tử đã vào hoàng cung rồi, chỉ là không tìm được Thất hoàng tử,”

Vũ Hiên nhắc mảy lên:

”Không biết Sở Huy muốn làm gì mà mang theo một đứa trẻ 11 tuổi?”

Linh Hương lấy khăn lau miệng:

”Hắn muốn làm gì thì kệ hắn, chẳng lẽ Phụ hoàng ngồi yên một mình cho hắn tính kế hay sao? Tại vị đã 3 thập niên chắc chắn kinh nghiệm đâu nhỏ nhặt?”

Vũ Hiên đột nhiên nhớ đến thân phận nàng cũng thuộc dòng dõi cao quý nhất Vân Lạc quốc, nếu nàng biết chính triều đình đã làm nàng tan cửa nát nhà

thì nàng có còn ở bên cạnh hắn nữa hay không?

Không được, hắn không thể để nàng biết, một lần mất nàng cũng quá đủ, dường như khi đó hắn cảm nhận được nỗi đau này đã ngấm vào xương tủy rồi, yêu nàng đã không còn thuốc chữa.

Mặc kệ giấc mơ đó có ý nghĩa gì hay không, hắn nên trân trọng hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Làm Sao Mới Tốt?

Hoàng cung Vân Lạc quốc hôm nay thực sự náo nhiệt hơn bình thường. Hai vị hoàng tử Hạo Long quốc tận tay mang lễ vật mừng thọ đến là chuyện trước nay chưa bao giờ có. Thế nên ngấm nghĩ sâu sa, thì ai cũng hiểu được không phải Hạo Long quốc thực sự hàng phục Vân Lạc quốc, mà Từ hoàng tử Sở Huy đến đây nhằm mục đích khác.

Tuy vậy, Hoàng đế cũng không để lộ ra ngoài, ngược lại ân cần sai người đón tiếp chu đáo cho đến ngày mừng thọ của ông.

Thái hậu có bệnh nên không tiếp kiến, Ngọc Linh Hương ngày nào cũng vào cung xoa bóp, bấm huyệt cho bà nên bệnh tình thuyên giảm đi không ít, nhưng Thái hậu vốn không thích ồn ào.

Ngược lại, các vị thiên kim tiểu thư, cung nữ trong cung khi nhìn thấy dáng vẻ tuấn mỹ của Sở Huy ngay lập tức biến thành phôi phới sắc xuân, sắc mặt e thẹn ửng hồng hơn bao giờ hết.

Ôi, các nàng tự nhủ, phải là người thế nào mới có thể xứng với Hoàng tử đây a? Chắc chắn phải là mỹ nhân khuynh quốc.

Nghe tin họ đến, tứ phi cũng không hề có biểu hiện khác thường. Mị phi mặc dù có chút chua ngoa, nhưng lần này cũng im hơi lặng tiếng. Bởi vì tâm tư bọn họ còn đang đặt trên người Hoàng đế, nghĩ ra quà mừng còn không xong, lo gì đến người khác.

Cho nên khi Thư Uyển, Linh Hương và Vũ Hiên vào cung thăm Thái hậu, mới nhớ đến lễ mừng thọ của Hoàng thượng, mặt mày xám như tro. Lâm Thư Uyển buồn bực hơn bao giờ hết, theo lý nàng là trắc phi nên không thể được tham dự Lễ mừng thọ Hoàng thượng, nhưng nàng lại là con gái của Đại tướng quân Lâm Ngọc, trước giờ Hoàng thượng cũng yêu quý nàng nên được đặc cách tham dự.

Biết được việc này còn kinh khủng hơn là nàng nhìn thấy Trinh bà già và Ngọc quái thai. Ôi, muốn chết quá đi!

Tối muộn mới về được Tĩnh vương phủ, Thư Uyển ai oán than thở:

“Hiên ca ca, mỗi năm mừng thọ kiểu này tất cả các nữ nhân đều phải có quà mừng, muội biết làm sao đây?”

Vũ Hiên dường như không nghe thấy nàng nói, ánh mắt lo lắng đặt trên người Ngọc Linh Hương:

“Hương nhi, ta có thể tặng ngọc bội kì lân, nhưng nàng...”

Linh Hương nhìn thấy hắn lo lắng liền bật cười, tâm cũng thấy vui vẻ hơn, dang hai tay ôm lấy người hắn, nhẹ nhàng nói:

“Hiên, người yên tâm đi, ta đâu phải không biết gì hết chứ?”

Vũ Hiên được nàng ôm đầu óc lâng lâng đến chín tầng mây. Nàng đang ôm hắn? Có phải điều này biểu hiện nàng đã dần tiếp nhận hắn. Hắn ngây ngô cười như trẻ con khiến cho Thư Uyển không nhìn được hừ lạnh:

“Hai người làm ơn đừng khiến ta nổi da gà.”

Linh Hương đang tính bỏ ra, nhưng nghe được trong lòng liền nảy ra chủ ý, cười yêu mỹ nhưng vạ phần châm chọc:

“Uyển nhi, nếu ghen tị thì đi tìm nam nhân của muội.”

Lâm Thư Uyển tức tối đến mặt mày đều tái xanh, gì chứ, đâu phải nàng không muốn? Khi nào nàng tìm được Dạ ca ca rồi, có muốn nàng ở nàng cũng không thềm a!

“Hứ, 2 người cứ ở đó mà ôm nhau, ôm đến chết ngạt luôn đi!” Nàng giậm chân bỏ đi.

Ngọc Linh Hương bỏ hai tay ra khỏi người hắn, cười tựa trắng rằm, đuôi mắt lông mày đều ánh lên vui vẻ khiến cho tâm Vũ Hiên rung động, mặc dù nàng không đẹp như Thư Uyển, nhưng chỉ cần nhìn vào đôi mắt đen sâu thăm thẳm kia, hắn dường như càng thêm yêu thương nàng, tình cảm quen thuộc đến mức giống như là bàn năng của cơ thể.

“Ha ha. Đúng là trẻ con.” Ngọc Linh Hương đang cười, lại liếc thấy mặt Thượng Quan Vũ Hiên nhìn nàng đầy thâm tình, mặt lại đỏ lên, bướng bỉnh nói: “Hừ, ta chỉ muốn trêu muội ấy thôi, ngươi nhìn cái gì?”

Vũ Hiên gạt đầu phụ họa nàng, nếu nàng đã muốn xấu hổ, hắn cũng không cần phải bắt đuôi, khiến nàng giận thì bao nhiêu công sức đều giã tràng hay sao?

“Ân, không sao hết. Hương nhi, nàng định chúc thọ Phụ hoàng ra sao?”

“Đến lúc đó ngươi khác biệt.” Nàng nghênh ngang rời đi bỏ mặc hắn.

Vũ Hiên cười cười không truy hỏi, chỉ theo sau nàng như hình với bóng.

Tối đó, hắn mặt dày mày dạn đòi ngủ cùng nàng.

Đêm đó, có một người bị điểm á huyết tức tối nhìn khuôn mặt tuần lã kia chậm rãi ghi hận: “Đồ lợn giống, cứ giải huyết cho ta, nếu ta mà tự do thì ngươi chết chắc.”

Tuy vậy, nhưng đến lúc chậm rãi đi vào giấc ngủ, nàng vẫn chủ trương tiến vào lòng hắn tìm chỗ ấm khiến cho hắn dờ khóc dờ cười.

4 ngày liền Thượng Quan Vũ Hiên không hề thấy bóng Ngọc Linh Hương.

Hắn ngao ngán trong Thư phòng. Ai mà biết tại sao nàng vào Hoàng cung xin Thái hậu mượn Vũ Linh đến sau đó cùng Thư Uyển, ba người tại Minh Nguyệt cư làm cái gì đó rất bí mật đến mức nếu có nha hoàn nào dám bèn mắng đến lập tức trừng trị 20 trượng.

Chỉ có duy nhất Lan nhi ra ra vào vào, ngay cả hắn cũng bị cấm.

Liếc nhìn miếng ngọc bội hình kì lân trong suốt trên bàn, ánh mắt hắn dần trở nên khác thường. Sở Huy rốt cuộc muốn gì khi đến Vân Lạc quốc? Không lẽ là đến để xem xét tình hình triều đình do Phụ hoàng sức khỏe đang trở nên suy yếu? Hay là do một hiệp định ngầm với ai đó.

Chỉ mong không phải là do Trữ vương mời đến. Quá khứ đầm máu không nên lặp lại.

Đang ngưng thần, Hoàng Tần một thân hoàng y, khuôn mặt lạnh băng vô cảm đi vào.

“Vương gia, người xác thực tin tưởng vương phi?”

Vũ Hiên đặt bút xuống, dường như không hề suy nghĩ nói luôn:

“Đúng vậy, điều tối thiểu ta cần làm là phải tin tưởng nàng. Hơn nữa, nàng đáng cho ta tin tưởng.”

Hoàng Tần trong nháy mắt có chút bất ngờ, nhưng sau đó nàng khôi phục biểu tình:

“Nô tì không có quyền can dự vào chuyện của vương gia. Nhưng ngày trước, nô tì đã hứa trước Dinh phi nhất định đem cả mạng sống ra bảo toàn cho người, cho nên nô tì nhất định không thể để vương gia có một chút thương tổn, trừ phi nô tì chết.”

“Hoàng Tần, trước giờ ngươi vẫn chăm lo cho ta như tỷ tỷ, ta rất cảm ơn ngươi. Mẫu phi đã đi rất lâu rồi, lời hứa đó 12 năm qua cũng nên xóa bỏ, nếu ngươi biết được hiện tại ngươi không xuất giá nhất định sẽ mừng chết ta.” Vũ Hiên trầm giọng nói.

“Vương gia, Hoàng Tần có việc.” Hoàng Tần cắt ngang câu chuyện, xoay người bước ra ngoài, ngẩng mặt nhìn trời. Ta đã không thể xuất giá nữa rồi. Ngươi có biết không? Vì người ta thương yêu nhất đã ra đi từ 12 năm trước rồi.

Vũ Hiên thờ dãi nhìn theo bóng nàng. Mỗi lần đề cập đến chuyện này, Hoàng Tần đều lảng tránh, hắn cũng không hiểu lí do tại sao nữa. Nhưng chính hắn cũng xem Hoàng Tần như tỷ tỷ, lúc mẫu phi ra đi năm ấy, hắn 10 tuổi, Hoàng Tần đã 14, hiện tại hắn đã 22, nàng cũng đã 26 tuổi. Nữ nhân 26 tuổi muốn xuất giá cũng khó khăn.

Tại Minh Nguyệt cư, phòng của Ngọc Linh Hương đã thành một bãi chiến trường kinh hoàng.

Bàn ghế sắp xếp lộn xộn chồng lên nhau, cây cảnh bị dời hết ra ngoài tiền viện, để ở giữa phòng một khoảng trống hoác. Vũ Linh chưa từng bị một môi như vậy, chống tay xuống đất thở hổn hển, ngay cả Lâm Thư Uyển là chuyên gia hồ nháo cũng không nhận được thở dốc.

Đối diện, Ngọc Linh Hương cũng mặt mày ửng hồng, lau mồ hôi trên trán, khẽ nói:

“Tốt hơn trước rất nhiều rồi, Linh nhi, muội cần thả lỏng cơ thể một chút nữa, Uyển nhi, động tác của muội cần dứt khoát hơn.”

4 ngày liền ở trong phòng tập múa nhưng Thư Uyển và Vũ Linh cũng không dám than thở một câu nào. Thư Uyển đâu có quyền phản bác, vương phi tỷ tỷ đã giúp nàng giải quyết vấn đề về quà chúc thọ cho nên có mệt cũng chịu. Vũ Linh không nói vì trong tâm nàng đang xao động, lần này người đó có đến, nếu nàng có thể hoàn thành điệu múa của tấu tấu thì ít ra cũng có thể làm cho hân vui.

Cũng đã rất lâu rồi chưa nhìn thấy hân.

“Được rồi, nghỉ đủ, tiếp tục.” Linh Hương khoát tay nói, tay lại lướt trên dây đàn. Nàng đáng ra tính có thể tặng Hoàng đế một viên Cừu chuyển hoàn hồn đan làm quà mừng nhưng hôm trước vào thăm Thái hậu thấy Vũ Linh dường như thất thần. Nên nàng đoán có lẽ Vũ Linh cũng đã biết yêu rồi.

Nàng cũng không rõ tại sao Hoàng đế không hề yêu quý Vũ Linh, nếu lần này cho Vũ Linh hiển vũ, vừa có thể giúp nàng gia tăng hảo cảm trong lòng Hoàng đế, cũng có thể tìm cho nàng một đức lang quân như ý. Vũ Linh là một đứa nhỏ cô độc, nàng không muốn nhưng thứ dơ bẩn của Hoàng cung tiềm ẩn vào người Vũ Linh.

Lát sau, trong phòng truyền ra một thanh âm rộn rã êm tai. Tứ nhi bê điểm tâm đến thì thấy Long Phi ở xa có vẻ như muốn gặp nàng. Nàng đặt đĩa xuống, đi đến hành lễ:

“Lan nhi tham kiến Long thị vệ.”

Long Phi đột nhiên có chút sững sờ, dường như, Lan nhi đã khác trước rất nhiều. Nàng ngày xưa không bao giờ hành lễ với hân, chỉ nhường mảy lên tỏ vẻ đã biết, có chút bướng bỉnh, nhưng Lan nhi hiện tại không như vậy, lễ phép hơn, và.... cũng xa cách hơn.

“Lan nhi, vương phi đang làm gì trong đó? Vương gia rất lo lắng.”

Tứ nhi thấy hân có vẻ khác thường nhưng không chú ý lắm, chỉ cười nói:

“Không có gì, vương phi đang luyện tập cầm kỹ mà thôi. Ngươi hãy nói vương gia đừng lo lắng.”

“Ân.”

Long Phi xoay người ra đi, chợt nhớ đến, lần trước vương gia cứu Ngọc cô nương, hân đã ôm một nữ nhân thân mình đầy máu. Sao lại cảm thấy nữ nhân kia quen thuộc hơn so với Lan nhi hiện tại.

Là nàng thay đổi? Hay là hân thay đổi?

Lễ mừng thọ của Hoàng thượng dĩ nhiên phải oanh động cả nước. Ngoại trừ Hạo Long quốc có Sở Huy tận tay mang lễ vật sang, thì 4 nước còn lại Từ Việt Quốc, Tiền Nguyệt quốc, Ngự Tịch quốc, Ngọa Hồng quốc cũng phái sứ giả sang đem lễ vật chúc thọ đến.

Hoàng thượng mặt mày tươi cười truyền lệnh cho người khoản đãi các vị sứ giả.

Chuẩn bị suốt một tuần liền, trong Hoàng cung được trang trí rực rỡ muôn màu, thoát nhìn còn ngỡ mình lạc vào tiên cảnh. Đến tối, tất cả quan lại được truyền vào cung thưởng yến, quan lại từ ngũ phẩm trở lên được phép mang gia quyến vào cung.

Vũ Linh đã sớm cáo biệt Ngọc Linh Hương vào cung chuẩn bị, mặc dù Hoàng thượng có không thích nàng, nhưng lễ chúc thọ không thể thiếu bất cứ một ai thuộc dòng dõi Hoàng thất.

Thư Uyển cùng Ngọc Linh Hương cũng thay cung trang cùng Thượng Quan Vũ Hiên vào trong cung. Bình thường hân chỉ mặc cảm y, nhưng cũng rất tuấn mỹ, giờ mặc vào cung trang trông càng uy vũ, tiêu sái, tơ vàng trên tóc bay nhẹ trong gió khiến Linh Hương nhất thời mê muội chìm vào đó.

Vũ Hiên hiển nhiên thấy được ánh mắt nàng tự nhiên cảm thấy may mắn mà mình có vẻ ngoài tuấn mỹ, cười cười tiến đến:

“Chắc hẳn ta phải cảm ơn khuôn mặt này, nếu không Hương nhi cũng không để ý đến.”

Linh Hương bị hân nói đều, nhất thời mặt mũi phùng phùng. Hân cũng biết mình đã lỡ lời, bèn trấn an:

“Ta nói đùa mà, đừng sinh khí.”

Xem như ngươi biết điều! Linh Hương song song đi cùng Thư Uyển, thấy nàng trầm tư, liền mở miệng hỏi:

“Uyển nhi, sao vậy? Không khỏe?”

“Không có gì, chỉ là nếu điệu múa này Dạ ca ca cũng xem được thì tốt rồi.” Nàng khẽ nói.

Linh Hương cũng không biết làm sao, chỉ thở dài một tiếng. Nàng cũng không có cách nào khác hết. Tương lai là tự mình nắm bắt.

Thoáng chốc mà xe ngựa chở ba người đã tiến đến Hoàng cung. Vũ Hiên vừa xuống đã đưa tay cho nàng, nhưng nàng lại lỡ trượt chân ngã nhào vào

trong lòng hần. Vừa vặn Trữ vương và Cẩn vương cũng đến.

“Không sao rồi.” Vũ Hiên khẽ ôm nàng như trân báu khiến Ngọc Linh Hương có chút không thích ứng được, tim đột nhiên nhảy loạn lên, mặt đỏ bừng như cà chua chín.

Cẩn vương dường như có chút không vui, nhưng vẫn đi qua, một thân hắc y trên người không hề thay đổi.

“Hiên đệ, không sao chứ?”

“Từ ca quan tâm, đệ không sao.” Vũ Hiên nhìn không ra tâm tình buồng Linh Hương ra. Nàng cũng nhẹ cúi đầu:

“Đệ muội thỉnh an tứ ca.”

“Uỷển nhi thỉnh an tứ vương gia.” Thư Uyển vừa xuống ngựa cũng nhanh chóng hành lễ.

“Được rồi, không cần khách sáo. Ta vào trước.” Hần bước vào Từ Cẩn thành, Linh Hương ở phía sau đột nhiên cảm thấy có một chút ưu sầu thoáng qua, như vậy là sao?

Trữ vương cùng một nữ nhân khác đi đến, Linh Hương chú ý thấy nữ nhân này không hề tâm cơ, âm ngoan, ngược lại là yếu ớt nhu nhược, liền đoán ra đây chính là trắc phi của Trữ vương Ônng Thủy Nhu.

Nữ nhân như vậy, chỉ có thể lặng lẽ nhìn trượng phu nạp thiếp mà mỉm cười thôi.

Trữ vương liếc qua bóng Cẩn vương, sau đó nhìn đến nàng, dường như muốn nói gì đó. Nhưng cuối cùng lại bước đi. Ônng Thủy Nhu cũng theo đó mà đi theo.

“Hiên, chàng có nghĩ sóng gió sắp xảy đến rồi hay không?” Nàng lặng lẽ nói.

“Đừng lo. Hương nhi, ta nhất định sẽ bảo vệ nàng chu toàn.” Hần ôm lấy nàng thật chặt, giống như không bao giờ muốn buông tay.

Linh Hương cũng cảm nhận được tim mình đang rung động, nhưng nàng phải làm sao? Lún càng sâu, về sau càng khổ đau.

Thư Uyển ngược nhìn trời đêm, âm thầm buồn bã. Dạ ca ca, phải chăng huynh đang ở trên đó? Muội đã chờ huynh rất lâu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Bảo Hoàn Đan

Phía trước lẫn phía sau bọn họ, hoàng thất và quan lại cũng đã nhanh chóng đến dự thọ yến. Thượng Quan Vũ Hiên đưa kim bài vương gia, lập tức được tổng quản nhường đường cho ba người đi vào.

Vào trong, Ngọc Linh Hương âm thầm cảm thán. Thật đúng là Hoàng cung, trang hoàng thực sự là không có điểm gì để chê. Khắp nơi rực sáng như ban ngày, chưa kể những dải lụa trên đầu vẫn phấp phới tuyệt sắc như uốn lượn càng tăng thêm vẻ hoàn mỹ.

Cung nữ cũng ăn mặc một thân hồng y trẻ trung, búi lại bằng trâm bạc, thỉnh thoảng phát ra những tiếng kêu leng keng vui tai, đi thành từng đoàn bê điểm tâm và mỹ thực hướng đến Thiên điện.

Haiz, những dịp như thế này rất hợp cho việc tứ hôn. Nữ nhân nào cũng trang điểm cầu kì, xiêm y lộng lẫy, Ngọc Linh Hương nhìn lại mình, cung trang cũng chọn bộ đơn giản nhất, vì hôm nay là ngày thọ nên nàng không dám mặc màu trắng, đành chọn màu lam nhẹ nhàng, trâm cài cũng tùy tiện lấy lên, xác thực là một trời một vực với Thư Uyển đứng bên cạnh.

Thư Uyển mặc hồng y, kiểu tóc cũng được Liên nhi rất cầu kì tỉ mỉ làm cả canh giờ uốn thành từng lọn búi lên, sau đó kẹp trâm qua, để lại một dòng tóc nhỏ nhỏ rũ xuống, eo thắt một dải lụa màu hồng tiếp với màu áo.

Thực ra thì nàng rất nóng, nhưng do đây là trang phục chúc thọ nên mới miễn cưỡng mặc vào. Cũng đều là do Ngọc Linh Hương chọn và thiết kế.

Trên đường đi, các quan lại nhìn thấy ba người cũng nhanh chóng hành lễ, ánh mắt nhìn vào Thư Uyển dường như lộ ra kinh diễm, nhưng khi nhìn đến Linh Hương thì có một chút ngạc nhiên, nhiều người khinh bỉ, nhưng cũng không kém người sợ hãi.

Ngạc nhiên vì sao? Dĩ nhiên là vì vương phi mà ăn mặc còn đơn giản hơn so với trắc phi. Thường thường là chính thất luôn luôn cố gắng làm mình nổi bật

lên, nhưng vị Tĩnh vương phi này lại làm ngược lại.

Khinh bỉ vì sao? Vì nàng rõ ràng không hề biết cách ăn mặc, lễ chúc thọ mà khoác lên mình bộ cung trang kém cỏi kia. Một năm chỉ có một lần, nữ nhân nào không nhân đó làm đẹp, nàng lại không biết tốt xấu.

Sợ hãi vì sao? Vì nàng chính là người được sủng ái nhất Vân Lạc quốc. Hoàng đế, Thái hậu đều yêu thích nàng, đến cả Uẩn Châu công chúa chỉ cần phạm tội nàng cũng bị giam trong phòng tối 10 ngày, huống chi là bọn họ. Ai dám có cái gan khinh thị đó.

Vũ Hiên thấy những ánh mắt kia nhìn nàng thì không được thoải mái, nhẹ nhàng an ủi:

“Nguyệt Hương, không cần phải tức giận vì họ.”

Linh Hương bật cười thanh thúy:

“Ta sao có thể tức giận, chỉ cảm thấy khó chịu vì bị người ta nhìn thành chó kiểng trong sở thú mà thôi.”

Vũ Hiên tuy rất muốn hỏi “sở thú” là gì nhưng thấy sắc mặt nàng cũng không được tốt lắm nên nhất thời câm miệng lại.

Đi thêm được một lúc nữa đến Ngự Hoa viên, Ngọc Linh Hương vừa nhìn thấy Thượng Quan Vũ Linh lập tức vẫy tay gọi nàng. Vũ Linh chạy ra như còn mèo nhỏ ôm lấy nàng:

“Hương tẩu, Linh nhi chờ tẩu rất lâu nga.”

“Được rồi, đừng trẻ con, lát nữa có chút sai sót nào, ta nhất định bỏ muối thành 2 nửa.” Linh Hương nhẹ cốc đầu Vũ Linh. Nàng trẻ môi ra, sau đó thấy Lâm Thụ Uyển liền trầm trồ khen ngợi:

“Oa, Uyển tỷ, hôm nay người thật rất mỹ.”

Lâm Thụ Uyển nhìn nàng đặc ý vênh mặt lên.

“Chứ còn sao nữa. Đề nghị mỹ nhân ta không đẹp chẳng lẽ nhường cho muối.”

“Thôi, không tranh cãi. Lan nhi, em đến mang công chúa đi thay đồ đi.” Linh Hương quay người nhìn Tứ nhi.

“Dạ.” Trên tay Tứ nhi là một bộ y phục đỏ, còn có mấy thứ linh tinh khác. Nàng lập tức kéo Vũ Linh đi mặc kệ nàng ta kêu oai oái.

Vũ Hiên bây giờ cũng tạm hiểu là Hương nhi của hần sẽ đàn, để cho Uyển nhi và Linh nhi múa, nhưng vẫn cảm thấy có điểm khó hiểu, liền không nhịn được hỏi:

“Hương nhi, nàng đánh đàn, tại sao lại ăn mặc giản đơn như vậy?”

Linh Hương ném cho hần một cái nhìn khó chịu, chu môi: “Ai nói với người ta sẽ ra mặt?”

Vũ Hiên ngẩn ra, cuối cùng cũng hiểu tại sao. Trong đầu chợt nhận ra một điều, hình như hần chưa bao giờ hiểu về vị vương phi này của hần. Ngoại trừ một lần thấy phong thái cười ngửa tuyệt đẹp của nàng.

3 người không đến sớm cũng chẳng đến muộn. Lúc bước vào Thiên điện, cũng đã có một số vương gia và quan lại đã đến. Bên tay phải của vua là Thái tử, tiếp đến nhị vương gia, tam vương gia, cũng với phi tần của mình... còn bên tay trái là từ Tể tướng, Thượng thư, quan nhất phẩm... và một hàng ghế phía sau dành cho gia quyến,

Thượng Quan Vũ Hiên dắt tay Ngọc Linh Hương đi vào rất thâm lặng không muốn gây chú ý, nhưng Lâm Thụ Uyển lại quá nổi bật, một số vương tôn công tử không nhịn được vẫn đặt ánh mắt lên nhìn nàng, âm thầm tiếc hận, đồng thời cũng than thở Tĩnh vương gia có phúc, đề nghị mỹ nhân cũng tự nguyện làm trắc phi.

Tất cả ánh mắt lướt qua Ngọc Linh Hương thì trở thành ngạc nhiên và không ngờ. Nghe nói Tĩnh vương phi chỉ là một nữ nhân bình thường, xuất thân địa vị đều kém xa so với Lâm Thụ Uyển, ngay cả dung mạo cũng chỉ được tính là thanh lệ mà lại trở thành vương phi. Còn ngạc nhiên hơn nữa là Thái hậu và Hoàng thượng đều yêu quý nàng bất bình thường.

Chẳng lẽ nàng biết dùng phép thuật và bùa chú? Khiến cho Tĩnh vương mê mẩn nàng như vậy?

Các quan đã trải qua thương trường, dĩ nhiên là ngạc nhiên sao cũng chỉ thoáng qua, vội vàng hành lễ:

“Vi thần tham kiến Tĩnh vương gia, Tĩnh vương phi, Trắc phi.”

“Các vị không cần đa lễ.” Vũ Hiên khoát tay, bây giờ mới hiểu cảm giác bị nhìn chòng chọc khó chịu ra sao, hần cầm lấy tay Ngọc Linh Hương đi về chỗ ngồi gần Trữ vương. “Hương nhi, đi thôi.”

Linh Hương mặt hơi nhả lại một chút, nhưng cũng không có biểu hiện gì rõ rệt là đang tức giận. Thư Uyên thì vừa đến chỗ ngồi đã ghé tai nàng khó chịu nói:

“Đúng là toàn một lũ nam nhân háo sắc, bây giờ muội ước gì có cái lỗ chui xuống, bị nhìn chòng chọc như vậy không chết mới là lạ.”

Đang nhìn ngó xung quanh, lại thấy Uông Thủy Nhu ở bên cạnh Trữ vương, nhưng trong tay hắn là một nữ nhân mặc hồng y đỏ thắm, thân người mềm mại như không xương tựa vào người hắn trên ghế, thỉnh thoảng lại cười khúc khích.

Nhưng Uông Thủy Nhu không một chút nào phiền lòng, chỉ yên lặng ngồi ở đó, giống như không có ai bên cạnh.

Nữ nhân này chẳng lẽ không yêu Trữ vương, nên mới biểu hiện như vậy? Nhưng mà nàng đã lắm, khi thấy trong một phút chốc, khi Trữ vương hôn nữ nhân kia, ánh mắt nàng lóe lên một tia đau lòng không tưởng được.

Phải chăng nữ nhân cổ đại là như vậy? Nhất định phải lạnh lẽo nhìn trượng phu nạp thiếp, còn mình cô quạnh trong phòng? Uông Thủy Nhu chỉ là một số rất ít ỏi trong thế giới này.

Ngọc Linh Hương nhìn sang Thượng Quan Vũ Hiền, mấy ngày nay hắn đối xử rất tốt với nàng, nhưng biết đâu chỉ là mới mẻ trong phút chốc, thì thiếp trong vương phủ cũng đâu ít, 8 nữ nhân kia mặc dù nàng chưa gặp nhưng cũng biết là tuyệt sắc gì đó. Khẽ thở dài một tiếng, nàng bảo vệ hắn qua con nguy hiểm của đại chiến Lục quốc thì sao? Sau đó trầm luân trong tình cảm để kết cục cũng như Uông Thủy Nhu ư? Không, nàng là người thế kỉ 21, nếu hắn đã thay lòng thì nàng không cần phải ở lại cầu xin tình yêu.

Nàng nhất định sẽ ra đi. Tuy tổn thương nhưng sẽ không kéo dài.

Đang nghĩ ngợi thì một thanh âm nhòn nhọt đã vang lên:

“Hoàng thượng, Hoàng hậu, Huệ phi nương nương, Mị phi nương nương, Đức phi nương nương, Nhu phi nương nương, Hiền phi nương nương giá lâm”

Ngọc Linh Hương thở dài một tiếng quỳ xuống, sao nàng chưa nghe qua có một vị Huệ phi nương nương nhỉ.

Hoàng thượng sóng vai cùng Hoàng hậu đi đến ghế rồng. Phía sau có 5 nữ nhân mỗi người đều là một trang tuyệt sắc khác nhau, hôm nay Thái hậu không đến dự nên ghế bên phải Hoàng thượng để trống, nào ngờ trở thành một lợi thế cho ai đó.

“Chúng ái khanh bình thân. Hôm nay là lễ mừng thọ của Trẫm, không cần câu nệ quá.”

“Chúng thần tạ ơn Hoàng thượng.”

Linh Hương vừa ngồi dậy ngược mắt lên đã trông thấy ở trên ghế bên trái là Hoàng hậu, ở bên phải là một nữ nhân mặc cẩm y, thắt đáy lưng ong, khuôn mặt trang điểm cầu kì và còn rất trẻ.

Nếu là bình thường thì nàng đã thầm nói Hoàng thượng háo sắc, một nữ nhân tầm tuổi nàng cũng lấy làm phi được, nhưng khi nhìn đến dung mạo của nữ nhân kia lại thấy có điểm gì đó rất quen thuộc.

Thái tử cười cười đứng lên:

“Phụ hoàng, hôm nay mừng thọ Phụ hoàng, nhi thần có một chút lễ vật kính dâng Phụ hoàng. Mong Phụ hoàng thượng thọ ngàn năm.”

“Hảo, Thái tử đứng là có hiếu.” Hoàng thượng tâm tình tốt khen ngợi. Hoàng hậu cũng từ ái cười.

“Mang lên.”

Vừa dứt lời, một công công bê chiếc khay đựng vật gì đó cẩn thận đi đến, bên trên phủ một tấm vải nhung đỏ trị giá liên thành.

Thái tử bước xuống, một tay cầm lên tấm vải hất ra ngoài.

Ở đó là một chiếc bình lục ngọc nhỏ đỉnh đá quý, dưới ánh đèn tỏa ra hào quang bốn phía. Ngọc Linh Hương không buồn nhắc mắt, mấy thứ đồ đó nàng có đầy đủ, còn chất trong kho vẫn không chứa hết, Thượng Quan Vũ Hiền rất thức thời gấp thức ăn cho nàng, nờ nự cười tươi rồi khiến cho Lâm Thư Uyên lạnh người nổi hết cả da gà lên.

Mọi người trầm trồ khen báu vật tinh tế. Thái tử cũng không tỏ ra tự mãn, ôn tồn giới thiệu:

“Gần đây Phụ hoàng thân thể bất an, nhi thần đã sai người đi tìm tiên đan dược thảo. Quả không phụ lòng người, một ngày kia tình cờ gặp được thần y nên nhi thần liền xin thuốc. Thần y đó chần chờ hồi lâu mới đưa ra một viên Bảo hoàn đan.” Vừa nói vừa mở nắp bình, tỏa ra bốn phía một màu hồng chói mắt.

Ngọc Linh Hương nghe đến đó cũng phải ngược đầu lên. Thái tử làm sao có được Bảo hoàn đan, thứ này ngoài nàng và Độc y, không có ai có thể chế được. Nhưng nàng rất ít khi làm đến, bởi trong đó có một vị thuốc rất quý hiếm, đặc thù sống ở Thiên Sơn. Chỉ có một lần duy nhất may mắn mua được

vị thuốc đó nàng mới làm 1 viên, vẫn chưa có đem ra sử dụng.

Lần này Thái tử gặp được Độc y? Số phận chiếu cố hẳn quá cao rồi. Trị giá của Bảo Hoàn đan so với cái bình đựng nó lớn hơn gấp cả nghìn lần.

Hoàng thượng nghe được không giấu nổi vui mừng. Ngày thường Thái tử làm việc không thể so với Cẩn vương và Trữ vương, nhưng lần này phải nói là quá xuất sắc. Bảo hoàn đan có tác dụng tăng cường tuổi thọ, giúp người dùng khỏe lên trong phút chốc, hơn nữa còn khỏe hơn bình thường 2 lần. Sở Huy cũng là vì nghe tin ông yếu đi mới tìm đến, lần này có được Bảo hoàn đan không những loại đi một nguy cơ xâm chiếm của Hạo Long quốc, mà còn giúp ông tăng thêm tuổi thọ.

Nhất tiễn song điều.

Phút chốc tiếng cười của Hoàng thượng đã lan đi khắp cả đại điện. Mọi người đều kính nể nhìn Thái tử, đồng thời hô lên:

“Hoàng thượng vạn phúc.”

“Hào, Thái tử thật sự là hiếu hạnh, ban thưởng vạn lượng.” Hoàng thượng đắc ý cười lớn, cầm Bảo hoàn đan trên tay không biết chán mắt.

“Nhi thần tạ ơn Phụ hoàng.” Thái tử kính cẩn quỳ xuống, sau đó rút lui về chỗ ngồi, Ngọc vương cười nhẹ nhìn Trữ vương sắc mặt đã có chút âm trầm.

Vũ Hiền không mấy để ý cho lắm, chăm chăm gấp thức ăn cho Ngọc Linh Hương. Tiếp sau đó, các vị vương gia cũng cùng lên tặng quà. Hầu hết đều là ngọc bội, bình cổ, báu vật,... nhưng không thể so với bảo hoàn đan của Thái tử.

Nên không khí có chút nhàm chán. Đúng lúc Linh Hương đang chuẩn bị thiêu thiêu ngủ, Sở Huy liền đứng dậy:

“Sở Huy xin thay mặt hoàng triều Hạo Long quốc kính dâng Hoàng thượng một báu vật của chúng ta.” Phía sau hắn một hạ nhân cũng đi ra cầm theo một cái tráp nạm bạc khắc hoa văn chìm “Long ngọc.”

Tráp được mở ra, một thứ ánh sáng chói mắt khiến cho tất cả người trong Thiên điện không nhịn được phải nhắm mắt, một lát sau mở mắt ra mới thấy hóa ra ở trong tráp là một con rồng bằng thứ chất liệu gì đó trong suốt một màu, hẳn nhiên là đồ quý giá.

Linh Hương nhìn nhìn một lát, hóa ra là lưu ly được chưng cất. Thứ này có ánh sáng lấp lánh như thủy tinh. Hẳn nhiên cũng là báu vật vô giá. Hoàng thượng vui vẻ nói:

“Trẫm cảm tạ thịnh tình của Tử hoàng tử, hôm nay ngươi hãy xem đây như nhà của mình. Không cần phải ngại ngùng gì hết.”

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Sở Huy cẩn thận ngồi xuống, phía sau một đám nữ nhân khẽ nhìn trộm hắn tất cả đều không nhịn được đỏ bừng mặt. Nhưng ở phía chếch lên đối diện, đập vào mắt hắn lại là cái nhìn hờ hững của Ngọc Linh Hương khiến cho Sở Huy không thoải mái.

“A Tường, nữ nhân đó là ai?” A Tường nhìn theo phía ánh mắt của chủ tử liền thấy Ngọc Linh Hương, suy nghĩ một lát liền trả lời:

“Hoàng tử, đó là Tĩnh vương phi.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Thách Thức

“Hoàng tử, đó là Tĩnh vương phi.” A Tường kính cẩn đáp.

Tĩnh vương phi? Vương phi duy nhất không thuộc dòng dõi quyền quý? Sở Huy môi nhếch lên thành một nụ cười nửa miệng. Dù không biết nàng có bản lĩnh gì nhưng đã làm cho cả Hoàng đế và Thái hậu về phe nàng thì đúng là không phải một nữ nhân tầm thường.

Ánh mắt bình tĩnh và thong dong kia cũng ít ai có được, vẻ khoan khí chất đã khiến hắn có chút hứng thú.

Bình sinh bề ngoài của hắn rất giống mẫu hậu, đều khiến cho tất cả nữ nhân đều mê đắm. Hắn đã chán tất cả những nữ nhân hảo sắc kia, cứ tưởng đến Vân Lạc quốc sẽ khác, thật không ngờ nữ nhân nơi đây cũng vậy. Ngay cả mấy vị phi tần phẩm hạnh thấp cũng chen chân vào.

Giờ có một người không thèm liếc hắn, thật đáng tiếc lại là của người khác.

Sở Huy nhắc li rượu lên uống cạn, vị cay nhẹ ản trên đầu lưỡi.

Ngọc Linh Hương nhàm chán gầy gầy vài lọn tóc. Không biết có phải Hoàng đế thấy vậy hay không mà lúc đó liền ghé tai công công.

Ngay sau đó, ca múa liền bắt đầu.

Những vũ công ở Vân Lạc quốc ăn mặc không quá hở hang, nhưng cũng không kín đáo, phần eo không để lộ nhưng vài ở đó cũng trong suốt ẩn hiện, bờ vai trần khẽ lướt qua lụa giống như tinh linh nhẹ nhàng nhảy múa.

Vũ Hiên lấy khăn lau miệng cho nàng, phân phó người đưa trà đến.

“Thọ yến nhàm chán, không biết mấy cái điệu múa này ta đã xem bao nhiêu lần.”

“Vương gia ngài phong lưu thành tính, lưu tình nơi nơi, có điệu múa nào mà chưa được xem qua.” Nàng phát ổng tay áo che đi chén trà đồng thời “châm chọc”.

Vũ Hiên thăm mắng mình ngu ngốc, lại lỡ miệng, lập tức kéo lấy tay nàng, điệu bộ cún con vẫy đuôi.

“Hương nhi, đó là chuyện quá khứ, đừng nhắc lại nữa a! Hiện tại ta thề không có đụng vào nữ nhân nào khác.”

Linh Hương đẩy tay hắn ra không thèm nói lại. Vũ công lui ra, Thượng Quan Vũ Trinh ở bên cạnh Hoàng hậu ưu nhã đứng lên. Hôm nay nàng mặc một bộ cung trang thêu chim tước, vô cùng đặc sắc, tôn lên khuôn mặt khuyên thành. Tóc vấn lên một nửa, còn lại để xõa xuống đeo thêm trang sức cầu kì.

Trong mắt người khác thì nàng giống như thiên tiên, nhưng lọt vào tròng của Ngọc Linh Hương lại thành chim công xù lông.

“Phụ hoàng, mừng thọ Phụ hoàng Trinh nhi có một khúc cảm mong Phụ hoàng ân chuẩn.”

“Hào. Trinh nhi có lòng.” Hoàng thượng cười ha hả.

Thượng Quan Vũ Trinh nhìn xuống thấy một đám vương tôn mắt si mê nhìn mình trong lòng không tránh được đắc ý. Ánh mắt thẹn thùng rơi trên Sở Huy, từ trước chỉ thấy Ngũ ca là tuyệt thế nam nhân, giờ nhìn thấy hắn cũng sánh ngang khiến cho đáy lòng nàng ái mộ không thôi. Nhưng lại ngại một điều nàng là công chúa, không thể tùy tiện nhìn lên như cung nữ, chỉ có thể sai nha hoàn tìm hiểu hắn đi đến đâu mới vờ như đụng mặt.

Hôm nay nàng nhất định phải gây ấn tượng với hắn.

Tình cờ lướt qua Ngọc Linh Hương, đáy mắt lóe lên một tia âm ngoan, hôm nay nàng sẽ khiến nữ nhân kia phải hối hận vì đã làm nàng chịu nhục nhã! Lâm Nguyệt Hương, tiện nhân đáng chết.

Cung nữ mang theo Hồng Ngọc Phượng cầm đi ra, Thượng Quan Vũ Trinh ngồi xuống, bày ra tư thế quỳ rũ nhất có thể. Tay lướt trên dây đàn, từ trong đại điện vẳng ra một chuỗi âm thanh dễ nghe.

Tất cả mọi người đều chăm chú lắng nghe, ngay cả Hoàng thượng cũng nhắm mắt hưởng thụ, chỉ có duy nhất 2 người làm lơ vì lí do riêng.

Thứ nhất, là Thượng Quan Vũ Hiên. Hắn còn lòng dạ nào mà nghe đàn, Hương nhi đang giận hắn, hắn còn đang bận nghĩ ra cách giảng hòa.

Thứ hai, là Ngọc Linh Hương, nàng thậm chí còn muốn bịt tai lại. Vũ Trinh đàn chỉ nghe ra êm tai, nếu người nào hiểu về đàn sẽ biết, nàng ta chẳng hề đàn đúng ca khúc, có những lúc bị chệch âm.

Nàng còn tưởng Uẩn Châu công chúa giỏi như thế nào, hóa ra cũng chỉ như thế mà thôi. Hoàng triều Vân Lạc quốc chẳng lẽ không có nổi một người hiểu rõ về cầm. Mặc dù biển tầu này rất nhỏ nhưng đặt vào tình huống những người am hiểu lập tức nhận ra ngay.

Chán nản liếc xung quanh, đột nhiên thấy Sở Huy mầy nhú lại có vẻ khó chịu. Hắn cũng là người am hiểu về cầm?

Sở Huy khó chịu chau mày, công chúa này hắn mới gặp qua 2 lần lúc đi dạo ở Ngự hoa viên, bộ dạng bề ngoài cũng là một tuyệt thế nữ nhân, nhưng sao am hiểu về cầm lại kém như vậy? Ánh mắt không tự chủ liếc về phía Ngọc Linh Hương, thấy nàng mặt mày nhăn nhoe cố nhắm mắt khiến hắn bật cười.

Thanh âm vừa dứt, lập tức có tiếng vỗ tay vang lên khắp đại điện, lời chúc tụng vào tai Vũ Trinh khiến nàng mặt mày ửng đỏ. Hoàng đế cũng vỗ tay khen ngợi:

“Trinh nhi không hổ là Đại công chúa Vân Lạc quốc ta. Tứ hoàng tử thấy sao?”

Sở Huy mặt mày cố nén đứng lên cười nói:

“Công chúa đúng là mỹ mạo tuyệt trần, tiếng đàn cũng là tiên âm.”

Lời này vừa ra khiến cho mọi người hùa nhau khen phải, Vũ Trinh đỏ ửng mặt mày, thẹn thùng liếc hắn. Ngọc Linh Hương thì muốn cười đến phát điên, cái bộ mặt ăn phải ruồi của Sở Huy lúc bị chỉ điểm đúng là đặc sắc hết chỗ nói, nếu Thượng Quan Vũ Trinh biết được phỏng chừng tức đến không ăn ngủ được.

Vũ Hiên bất chợt nhận ra Ngọc Linh Hương từ nãy đến giờ đều liếc qua phía Sở Huy, trong lòng khó chịu không tả được dâng lên một mùi chua chua, vội vàng

kéo mặt nàng quay trở lại nhìn hắn:

“Hương nhi, không cho nàng nhìn hắn.”

Ngọc Linh Hương sững sờ giây lát rồi bật cười. Về mặt ăn dấm chua của Thượng Quan Vũ Hiên thực sự là dễ thương hết biết, vội vàng kêu lên:

“Ân, hảo, ta không nhìn.”

Không khí khó chịu bị đánh tan, Vũ Hiên vẫn nhăn mặt:

“Nàng đừng cười nữa. Nếu nàng thích hắn thật ta nhất định sẽ giết hắn.”

Ngọc Linh Hương có cảm giác nàng chính là bảo mẫu của hắn. Chứ không sao nàng cứ phải đi dỗ đứa trẻ con lớn xác này? Mặc dù câu nói muốn đi giết người có vẻ thật đến 99, 99%.

Nàng nhún vai bất cần:

“Được. Ai chết cũng không sao miễn không phải ta. Chàng trước kia treu hoa ghẹo nguyệt như vậy bây giờ còn cấm ta không được hồng hạnh xuất tường?”

“Nàng....” Mặt Vũ Hiên khó coi đến cực điểm. Nàng có thể nói ra câu đó như hỏi xem thời tiết có đẹp hay không, rốt cuộc hắn đã vướng vào thứ nữ nhân gì vậy.

“Nàng, nàng cái gì..... Ta chưa trách chàng thì thôi, chàng còn dám nói ta.” Ngọc Linh Hương tròn mắt nhìn hắn.

Thoáng chốc, hai người trừng mắt nhìn nhau, chỉ thiếu điều giương cung bạt kiếm quyết một phen sinh tử. Đúng lúc đó, một nữ nhân lộng lẫy e thẹn đứng lên, nhỏ nhẹ yêu cầu:

“Hoàng thượng, Tĩnh nhi cũng có một bức họa muốn kính dâng người.”

Hoàng hậu cũng cười nói: “Tĩnh nhi đã tốn cả tuần trăng để vẽ tặng người đó.”

Hoàng thượng vui vẻ phát tay: “Truyền vào.”

4 cung nữ cùng nâng đỡ giá họa ở 4 phía, cẩn thận đi đến. Sau đó cùng nhau hất tung tấm màn đỏ thẫm ra ngoài.

Dưới ánh sáng rực rỡ trong đại điện, trên giá vẽ là một bức họa thiên nhiên kì vĩ, núi sông gấm vóc đều hiển hiện lên trên trang giấy. Xanh lục của núi rừng, đỏ của đào viên, trắng xóa của thác nước tất cả đều hút hồn đến kì dị.

Lưu Như Tĩnh lướt qua những ánh mắt trong điện âm thầm đắc ý, từng chi tiết trong bức họa đó nàng đã phải tốn rất nhiều thời gian, kì công vất vả mới vẽ được như vậy, chỉ mong có thể khiến ấn tượng của nàng trong hắn tăng thêm một chút. Khẽ mở miệng, tiếng nói thanh thúy cao hơn một bậc so với những âm thanh xuyt xoa.

“Tĩnh nhi muốn diễn tả được cảnh sắc Vân Lạc quốc, nhưng nghĩ mãi cũng không có ra. Trùng hợp lần này đến sinh thần của Hoàng thượng mới có ý tưởng dạt dào lập tức nghĩ đến phong thái của Hoàng thượng cũng mạnh mẽ, cao quý trường tồn như giang sơn Vân Lạc quốc ta.”

Hoàng thượng hưởng thụ lời nịnh hót của Lưu Như Tĩnh, cười to vỗ ghế:

“Hảo, Tĩnh nhi đúng là có khí chất.”

Sở Huy không nhìn ra tâm tình nhấp một ngụm trúc điệp thanh. Một người hô một người ứng, đây là muốn thị uy trước mặt hắn hay sao? Mặc dù bức họa kia cũng không tệ lắm.

Ngọc Linh Hương nhú nhú mày, sao lâu không gặp, Lưu Như Tĩnh kia đã trở thành một nịnh thần rồi à? Chậc.

“Ban thưởng cho Tĩnh nhi.” Hoàng thượng tuy rằng không có thích bức họa đó, nhưng những lời nói kia của nàng rất hợp ý ông, ông đã nghĩ nếu muốn Sở Huy phải thất bại trở về thì ít nhiều cũng tốn kha khá tâm tư. Chỉ một thọ yến có thể làm cho hắn không dám vọng động thì đúng là thu hoạch lớn.

Công công mang bê hộp gấm có dạ minh châu trị giá liền thành đến cho Lưu Như Tĩnh, nàng ta vừa cầm sau đó cười nói:

“Tĩnh nhi tạ ơn Hoàng thượng. Lần này nghe nói Tĩnh vương phi đã khỏe lại, Tĩnh nhi lần trước nhìn thấy phong thái cười ngựa của Tĩnh vương phi đã trấn động không thôi.” Ngừng một chút rồi nói tiếp. “Không biết lần này Tĩnh vương phi có thể biểu hiện tài tình một lần nữa cho Tĩnh nhi mở rộng tầm mắt?”

Hoàng thượng trong nháy mắt ngưng cười, thận trọng nhìn đến Ngọc Linh Hương không hề biểu lộ một chút ngạc nhiên. Hoàng hậu nháy mắt một cái liền hiểu ra, âm thầm thờ dài cũng không nói gì. Ngược lại Thượng Quan Vũ Trinh cao giọng nói:

“Đúng vậy a! Những cung nhân nhìn thấy đều không nhịn được mà khen ngợi. Chỉ tiếc là bản công chúa không có được chiêm ngưỡng, Tĩnh vương phi

không ngại chứ?”

Thái tử dần cứng ngắt lại, Cẩn vương tuy không để lộ lớn lắm nhưng đáy mắt có một chút sắc lạnh, Trữ vương hoàn toàn một bộ dáng muốn xem kịch vui. Vũ Hiền cau mày lại, Lư Như Tĩnh tại sao cứ muốn Hương nhi phải mất mặt. Nàng từ sớm đã mất nương, lại là gia đình bình thường, cảm kì thư họa chưa chắc đã vượt bậc, hoàn toàn là muốn hạ nhục nàng trước mắt mọi người.

Ngọc Linh Hương đặt li trà xuống, nhìn Vũ Hiền trấn an, sau đó mỉm cười nói:

“Ta có tài đức gì mà Tĩnh tiểu thư cứ muốn ta phải biểu hiện tài nghệ?” Nữ nhân đối đầu nữ nhân chỉ vì 2 lí do: một, ta xinh đẹp hơn người, hai, phụ quân của người là người ta thích. Với nàng chắc chắn là loại thứ 2, Thượng Quan Vũ Hiền rõ ràng là đồ yêu nghiệt, đi đâu cũng kéo theo một đám nữ nhân bám đuôi.

Lư Như Tĩnh lần này biểu tình có vẻ tốt hơn, chỉ ân cần nói:

“Tĩnh nhi trước giờ ngoài công chúa chưa từng thấy người nào tuyệt vời hơn, chỉ là muốn thỏa tâm nguyện mà thôi.”

Ngọc Linh Hương cười lạnh, liếc mắt lên Thượng Quan Vũ Trinh có chút tức giận. Có vẻ như nàng đã quá xem thường Lư Như Tĩnh rồi, nàng ta liên tục châm ngòi giữa nàng và Vũ Trinh để trai cô hại nhau ngư ông đắc lợi? Hừ, rất tiếc là người tính nhầm người rồi. Ngọc Linh Hương nàng dễ bị người ta bắt nạt như vậy.

“Vậy được, bản vương phi đi chuẩn bị, mong Tĩnh tiểu thư nghĩ đây là lần cuối người có tâm nguyện.” Linh Hương châm chọc nói, đứng lên hành lễ: “Phụ hoàng, Hương nhi muốn đi chuẩn bị.”

“Được rồi, con đi đi.” Hoàng thượng vô lực khoát tay, Tĩnh nhi không hề biết điểm dừng, nếu để cho Nguyệt Hương mất mặt hôm nay thật thì ông sẽ không tha cho tướng phủ.

Lư Như Tĩnh ngồi xuống, sắc mặt tái nhợt đi, lại nhìn đến người kia, chán ghét nhìn nàng, liền cắn môi để không bật ra tiếng khóc. Nàng đã sai ư? Không, nàng ta không hề xứng với hắn. Chỉ có nàng, nàng mới xứng với hắn.

Bóng dáng thanh lệ khuất đi trong đêm tối, Trữ vương cười một vòng yêu mị, khiêu khích nhìn Vũ Hiền:

“Cửu đệ, xem ra vương phi của người phải khó xử rồi.”

Vũ Hiền xoay xoay li rượu, ánh mắt cũng đáp trả lại Trữ vương, ngoài mặt cười nhưng trong tâm lại rét lạnh:

“Ngũ huynh, nếu là nàng. Chỉ cần là nàng, chuyện gì cũng có thể thành hiện thực.” Nhớ lại ánh mắt khi nãy của nàng, Vũ Hiền chợt mỉm cười. Nếu hắn đã không hiểu nàng, vậy thì từ từ tìm hiểu cũng như vậy thôi.

Ánh mắt giống như phù sương khi nãy khiến hắn nhìn không ra tâm tình của nàng, nàng không hề giống như bình thường hay đối nghịch với hắn.

Nàng lúc đó, rất xa lạ.

Nhưng cũng rất quen thuộc.

Hắn lựa chọn tin tưởng nàng vô điều kiện bởi vì hắn sợ, khi điều tra ra rồi, kết quả về nàng sẽ khiến hắn đau lòng.

Mục đích đó vĩnh viễn hắn cũng không muốn biết.

Không quan tâm nàng vì cái gì đến bên cạnh hắn, hiện tại chỉ cần có thể ở bên nàng là tốt rồi. Trái tim của hắn mách bảo mình không nên thương tổn nàng dù chỉ một chút.

Nếu không, hắn sẽ phải hối hận cả đời. Giấc mơ đó, hoa đình hương trắng, nữ nhân tên Bạch Đình Hương, còn có Dịch Hiền giống hắn . . . không cần phải phiền toái thêm nữa.

Nghĩ đến sẽ đau, đau đến lồng ngực tan vỡ thành từng mảnh, trước mắt hắn giống như chỉ cần nhắm mắt sẽ hiện ra hình ảnh nữ nhân đó toàn thân đầy máu, ánh mắt phẫn hận, tuyệt vọng đau xót khiến hắn không thể thờ nổi.

Trữ vương dường như ngạc nhiên, nhếch miệng lên không nói.

Vì thứ đó.

Đã rất xa xỉ với hắn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Kim Đồng Ngọc Nữ

Sở Huy nhàn nhạt cười. Tình vương phi này đúng là một nữ nhân khác người.

Ngọc Linh Hương thở một hơi, nhìn bầu trời đen kịt không trăng. Ra khỏi được thọ yến khiến cho lòng nàng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Phía xa, vọng đến một thanh âm da diết, thâm lắng khiến cho tim nàng phút chốc đau đớn khôn tả. Thanh âm này rất quen.

Nàng đã nghe thấy ở đâu rồi?

Lặng yên tìm phương hướng, dần dần cước bộ nàng trở nên nhanh hơn, lướt qua đám cỏ xanh ngái mùi sương. Trống ngực đập mạnh hơn, đến khi đến gần một hồ nước, hồ hấp nàng dường như dừng lại.

Hồ nước một màu xanh biếc, thỉnh thoảng gợn sóng nhẹ nhàng như chớp mí. Đối diện nàng, là một nam nhân ngồi xe lăn, thanh y nhẹ nhàng trong suốt không nhiễm bụi trần.

Bóng lưng hắn cứng rắn, nhưng lại nhẹ nhàng giống như trong phút chốc sẽ biến đi mất.

Khóe mắt nàng ngập nước. Tim đau nhói lên một hồi.

Nàng biết rõ hắn chính là Nhựơc vương. Nhưng trong đầu nàng, lại nhận định hắn chính là một nam nhân bạch y trong suốt, luôn luôn mỉm cười nhẹ nhàng nhìn nàng, che chở nàng, an ủi nàng.

Hắn tên là Dư Nhựơc.

Tách.

Một giọt nước mắt của nàng rơi xuống hồ nước, khẽ lan tỏa hòa nhập thành một màu xanh biếc như gương.

Khúc ca vừa dứt, hai tay hắn nhẹ nhàng đẩy xe lăn quay lại, ánh mắt ôn nhu tràn ngập hình bóng nàng. Ngọc Linh Hương run run một hồi, hai tay che miệng, lên tiếng:

“Chúng ta từng quen biết phải không?”

Ánh mắt hắn khép lại che giấu đi một chút thất vọng, lát sau thanh âm vang lên nhẹ như gió:

“Phải rồi, đã rất lâu.” Phải nói sao đây, 300 năm có tính là lâu?

“Lâu từ lúc muội vẫn còn gọi huynh là Nhựơc ca.” Tròng mắt đen tuyền sâu không thấy đáy lại một lần nữa nhìn thẳng nàng.

Nhựơc ca, Nhựơc ca..... Trong đầu nàng vang lên hàng ngàn hàng vạn thanh âm. “Nhất định không phụ huynh lần nữa.” “Muội hứa đấy, hãy chờ muội.....”

Khó khăn ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào hắn, nàng nghèn nghẹn nói:

“Nhựơc ca.....”

Thượng Quan Vũ Nhựơc mỉm cười nhưng lại đau đớn. Nàng đã nhớ ra hắn, đây là bất hạnh hay hạnh phúc đây?

“Hương nhi.....”

Ngọc Linh Hương quỳ xuống tựa đầu vào chân hắn nức nở khóc, Vũ Nhựơc dịu dàng vuốt tóc nàng, khóe mắt dần đỏ lên.

Gió ngát.

Một ánh mắt sắc lạnh nhìn bóng 2 người, khóe miệng dần dần mỉm cười trào phúng.

Thư Uyển chốc chốc lại ngóng ra cửa nhưng vẫn không thấy bóng dáng Ngọc Linh Hương đâu, trong lòng có hơi lo lắng. Quay đầu đã thấy Vũ Linh từ cửa sau bước vào không kinh động đến ai.

“Uyển tỷ tỷ, Hương tẩu đâu rồi?”

“Tỷ ấy đi chuẩn bị, nhưng 2 khác rồi vẫn còn chưa có trở về.”

Vừa nói xong thì ngoài cửa sổ, pháo hoa nổ rộ rực sáng một bầu trời. Thư Uyển chớp mắt, đến rồi. Nàng đứng dậy ưu nhã mỉm cười:

“Hoàng thượng, Uyển nhi hôm nay muốn dâng tặng người một vũ khúc. Không biết người có đồng ý không?” Nàng chớp mắt hồn nhiên nói.

Hoàng thượng gật đầu, hứng thú nói:

“Uyển nhi cũng có quà mừng thọ cho ta hay sao?”

Nàng mân môi, giọng có chút ai oán:

“Oan cho Uyển nhi quá, trước giờ có phải con chỉ biết chơi thôi đâu? Uyển nhi đã rất cố công a!”

“Hảo hảo, trăm xin lỗi Uyển nhi.”

“Dạ.” Nàng nũng nịu lên tiếng, sau đó kéo lấy Vũ Linh ra giữa đài diễn. Ánh mắt mọi người chưa kịp dừng lại trên người Vũ Linh thì tiếng đàn và tiếng nhạc đã vang lên.

Vũ Linh không có cơ hội để rụt rè, ánh mắt lén lút lướt qua bạch y nam tử kia dần dần ngưng kết, sau đó hít một hơi sâu đưa tay ra.

Hai bóng hồng lồng vào nhau, dải lụa giống như linh xà uốn lượn trong không trung. Vũ Linh không còn trẻ con như quá khứ, hôm nay nàng mặc y phục chính Ngọc Linh Hương thiết kế, để lộ bờ vai một bên, dưới đai áo đính hai dải lụa hồng đỏ, trước ngực xẻ ra hai bên, chính giữa đính một bông hoa màu vàng.

Thư Uyển nhẹ nhàng xoay người, eo lắc theo vòng giống như hoa mẫu đơn nở rộ, tươi đẹp mà tinh khiết.

Tiếng đàn trầm bổng, ngân ngát, tượng tượng như nhìn thấy suối róc rách chảy, họa mi hát lên từng hồi, gió luân qua kẽ lá rung rinh một mảnh hắt ánh trăng xuống quỳnh hoa nở rộ.

Lụa hồng phấp phới trên không trung khiến cho bóng dáng hai người mờ ảo như tiên tử lạc phàm trần, dung mạo như hoa, tuyệt đối xứng với “khuyên thành tuyệt sắc.”

Lưu Như Tinh đánh rơi miếng điểm tâm trên tay. Ha ha, trách không được, trách không được, Lâm Thư Uyển tài sắc vẹn toàn, ngay cả vũ cũng rung động lòng người như vậy, nên hẳn mới không xem nàng trong mắt. Vậy tại sao? Tại sao Lâm Nguyệt Hương có thể làm vương phi của hắn? Nàng ta không đẹp, không tài sắc gì hết, nói đi chuẩn bị cũng không có trở về, Lâm Thư Uyển còn phải lên thay, tại sao ánh mắt hắn ẩn chứa sùng nịch chỉ có nàng ta.

Không, phải là ngoài Lâm Thư Vân chỉ có nàng ta.

Trước kia hắn thương yêu Lâm Thư Vân, nàng không có cách nào đánh chôn giấu tình cảm. Vì Lâm Thư Vân là Đế nhất mỹ nhân của Vân Lạc quốc, nhưng Lâm Thư Vân đã phản bội hắn, hắn điên cuồng, hắn uống rượu như nước, từ đó liền trở nên phong lưu, hết thanh lâu kỹ viện. Nàng tưởng mình có hi vọng, như hắn lập Lâm Thư Uyển làm trắc phi, lúc nào cũng dùng ánh mắt ôn nhu đối đãi nàng ta, tìm nàng đau như dao cắt.

Giờ lại đến Lâm Nguyệt Hương, chẳng lẽ hắn yêu thích đặc biệt nữ nhân họ Lâm? Nàng muốn cười, cười nhạo mình, mãi cuối cùng vẫn chỉ là người đến sau.

Trên đài, hồng quang vẫn lấp lánh, Vũ Linh xoay người một cái, mũi chân tiếp xuống sàn.

Thượng Quan Vũ Trinh ánh mắt nhìn nàng âm ngoan. Đó không phải là Linh nha đầu hay sao? Trước giờ Phụ hoàng không có thích nàng, thậm chí còn bỏ mặc, nhờ có Hoàng tổ mẫu mới sống đến ngày nay, hôm nay có thể múa được một điệu này quả thực khiến nàng vạn phần bất ngờ. Không ngờ nha đầu đó múa còn đẹp hơn nàng, chưa kể cái vẻ trong sáng vô tội đó càng khiến nàng thêm gai mắt hơn.

Lập tức quay đầu nhìn Sở Huy, thoáng thấy ánh mắt hắn dường như để lộ một chút kinh diễm, lòng ghen tị trào dâng. Hừ, nếu hắn đã coi trọng đôi chân đó, nàng nhất định khiến nó biến mất.

Tiếng đàn vừa dứt, động tác hai nàng cũng dần ngừng lại, lụa hồng 2 nàng kết thành 4 chữ “Thượng Thọ Trường Tồn.”

Mọi người lặng yên một lúc lâu, sau đó mới giạt mình vỗ tay vang dội, so với lúc Vũ Trinh biểu diễn khác nhau một trời một vực. Không biết ai đó đã mở miệng:

“Quả thực là mỹ mạo như nhạn bay trên trời.”

Thư Uyển và Vũ Linh quỳ xuống, Hoàng đế trấn định lại, tâm tình sáng khoái khen ngợi:

“Đứng lên, 2 người đứng là cho trăm kinh điểm. Uyển nha đầu, bên cạnh người là ai?”

Vũ Linh trong lòng cứng lại, trào dâng đau đớn, Phụ hoàng còn không có nhớ nàng. Chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Hoàng đế khiến ông lập tức nhận ra, nụ cười cũng dần tắt đi, giọng gào nói:

“Hai người làm sao có thể viết chữ trên đó?”

Thư Uyển giật mình không ngờ Hoàng đế lại hỏi câu đó, phút chốc không biết trả lời ra sao. Có nên nói là do Hương tỷ đã hướng dẫn nàng hay không.

“Việc này....”

Đột nhiên Sở Huy lại băng quơ hỏi:

“Không biết Hoàng thượng có thể cho truyền vị cảm nhân vừa này được hay không? Bản hoàng tử thực sự rất bất ngờ về cảm kỷ của nàng.”

Phút chốc ánh mắt tất cả người trong đại điện đổ dồn lên hắn. Đúng là tiếng đàn rất hay, nhưng do bọn họ quá chú ý đến vũ khúc nên không có chú ý lắm. Nghe Sở Huy nói vậy cũng âm thầm gật đầu cho là phải. Hoàng đế cũng thấy hứng thú nói:

“Đúng là tiếng đàn đó và vũ khúc là một tuyệt phối. Cho truyền cảm nhân.”

Đoàn nhạc công run run không biết nói sao, chỉ về phía rèm che ở góc tường, một người nói:

“Nàng ở đó.”

Công công phát cây phát trần, đến trước rèm che, cao giọng nói:

“Cảm nhân nghe tiếng, Hoàng thượng cho truyền.”

Không thấy tiếng người trả lời, công công tức giận tự mình vén lấy rèm che ra. “Người thật là vô phép.....”

Nhưng chưa nói hết câu, lập tức ngậm miệng kinh hoàng, dập đầu xuống đất:

“Nô tài đáng chết, xin Tĩnh vương phi tha mạng.”

Đại điện lâm vào trầm tĩnh, trên mặt mọi người đều là kinh điểm và ngạc nhiên, riêng Lưu Như Tĩnh thì hoảng sợ đến mức đánh rơi cả chén trà đang cầm trên tay.

Vũ Hiền không có ngạc nhiên lắm, chỉ mỉm cười nhẹ nhàng bước đến ôm lấy nàng khe khẽ nói:

“Hương nhi, làm một mối nàng rồi.”

“Không có gì.” Khóe mắt nàng cong lên, ôn nhu cười trong sáng.

Ánh sáng vàng hắt lên hai người họ giống như một cặp bích nhân tuyệt đẹp, khiến cho mọi người âm thầm cảm thán, chỉ có thể dùng một từ để hình dung: “Kim đồng Ngọc nữ.”

Tĩnh vương phi không đẹp nhưng khí chất của nàng thì không ai có thể có được, ngữ điệu thông dong, dáng vẻ không nhiễm bụi trần, ánh mắt trong suốt phẳng lặng như nước hồ mùa thu. Thật xứng đáng được ca ngợi là “mẫu khuynh thiên hạ.”

Bây giờ bọn họ dường như có thể hiểu được tại sao nàng lại có thể có được tâm của Tĩnh vương, ngay cả Lâm Thư Uyển cũng không thể so sánh với nàng, vị Uân Châu công chúa Trượng Quan Vũ Trinh so sánh ra cũng kém nàng một bậc.

Tâm tình Trượng Quan Vũ Trinh trong nháy mắt khó coi. Nàng đã rất chú ý khúc cảm lúc này, chỉ có người luyện cảm được 30, 40 năm mới có thể đạt đến trình độ như vậy, ả Lâm Nguyệt Hương kia sao có thể làm được. Hay là nàng đã quá xem thường ả rồi.

Móng tay nàng cắm vào da thịt, hừ, tài hoa thì sao? Rồi cũng phải chết trên tay nàng.

Sở Huy nhìn thấy nàng ngạc nhiên không dứt, tuy vậy cũng không biểu lộ ra ngoài, chỉ ưu nhã đứng dậy, khóe miệng vương cười khiến cho bao trái tim thiếu nữ đập liên hồi.

“Tĩnh vương phi thực sự là phượng hoàng trong bầy hạc, trước giờ bản hoàng tử chưa bao giờ được nghe thanh âm động lòng người như vậy. Không biết Tĩnh vương phi có thể cho tại hạ một chút thời gian nói về cảm âm?”

Im lặng không tiếng động.

Trượng Quan Vũ Trinh vò nát khăn tay.

Trượng Quan Vũ Hiền trong mắt là địch ý nhìn thẳng hắn.

Ngọc Linh Hương nâng mi lên, liếc qua đây mắt Hoàng thượng dần dần biến hóa, cười nhạt một tiếng:

“Nếu hoàng tử có thể đem được Vô Âm đến đây thì chúng ta bàn tiếp.”

Mọi người sững sờ. Nàng đang nói đến “Vô Âm”? Đó là cây cổ cầm trong truyền thuyết, nghe đồn đã có từ rất lâu rồi, đối với người yêu cầm là một giấc mộng không bao giờ đạt được, với người bình thường thì càng khó hơn lên trời.

Thanh âm của Vô Âm không có bất cứ thứ gì sánh bằng, nghe nói tiếng đàn cất lên còn trong veo hơn cả tiếng suối nguồn, khiến người ta chìm đắm trong ảo mộng.

Muốn có Vô Âm, dường như là điều không thể.

Về khó coi thoáng qua trên mặt Sở Huy, tuy vậy hắn càng thêm hứng thú về nàng. Tài đánh đàn của nàng đúng là không thể so sánh, kể cả lão sư của Hạo Long quốc cũng không thể đàn được như vậy.

“Được, bốn hoàng tử nhất định sẽ đem Vô Âm đến.”

Ngọc Linh Hương lặng yên không nói, chỉ hơi nhìn nhìn Thư Uyển ý gọi nàng đi xuống. Sau đó mỉm cười nhìn Lưu Như Tĩnh:

“Tĩnh tiểu thư đã thỏa nguyện rồi chứ?”

Lưu Như Tĩnh đã sốc đến độ không còn cảm nhận được cái gì nữa, chỉ mờ mịt gạt đầu, trong hốc mắt lấp lánh lệ, tuy vậy vẫn cố tươi cười nói:

“Tĩnh nhi tâm phục khẩu phục.”

Nàng thua rồi, thua hoàn toàn rồi.

“Phụ hoàng, Hương nhi có điểm mệt mỏi. Xin Phụ hoàng cho phép.”

“Được rồi, con đi đi.” Hoàng đế phát tay.

Vũ Hiên đỡ lấy Linh Hương đi ra khỏi đại điện. Hoàng thượng cũng không còn hứng thú gì nữa, bèn cho tất cả ra về, chính mình đi về Thánh điện.

Trong xe ngựa, Vũ Hiên muốn nói lại thôi, cuối cùng sau đó vẫn không nhịn được thốt lên:

“Hương nhi, nếu hắn mang Vô Âm đến thật thì nàng sẽ đi gặp hắn?” Trong lòng hắn phi thường khó chịu, cứ nghĩ đến nàng sẽ cùng tên kia nói nói cười cười là tức giận muốn bạo phát.”

Linh Hương nhắm mắt dưỡng thần, hừ nhẹ một tiếng:

“Người ăn dấm chua cái gì? Hắn có thể tìm được Vô Âm thì gà biết leo cây.” Tuy miệng nói vậy nhưng trong lòng nàng rất ngọt ngào, ít ra cũng cho hắn hưởng chút cảm giác khó nhịn kia.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Ta Yêu Nàng!

Vô Âm là cây đàn nàng may mắn có được, không mấy người nhận ra bởi vì bề ngoài của nó xấu xí, nhưng thanh sắc và âm điệu thì không hề thua đàn dương cầm ở hiện đại.

Giờ mới thấy đãi ngộ của nàng xuyên về cũng không đến nỗi nào. Có tiền đi xây dựng cửa hàng, khuôn mặt thì họa thủy miễn chê, tài đánh đàn xuất chúng đáng sợ. Nếu mà ở hiện đại chắc nàng sẽ là một trong những đầu tàu mafia gương mẫu.

Tội một nỗi, đánh cờ nàng dở không thể tả, thi họa thì một chữ bẽ đôi cũng miễn cưỡng, may mà có nhiều tiền, chứ nếu không ở cổ đại này chỉ có nước làm nha hoàn.

Vũ Hiên tâm rối khó tả, thở dài một tiếng ôm lấy nàng đang suy nghĩ linh tinh.

“Hương nhi, ta rất khó chịu khi nàng nhìn Sở Huy, chính ta cũng không biết từ lúc nào mà mình lại chú ý nhất cử nhất động của nàng như thế. Ta chỉ sợ nàng buồn, nàng không vui, nàng thương tâm, một cái nhăn mày của nàng cũng khiến ta đau lòng. Lần đầu tiên thấy nàng, ta đã cảm nhận được nàng khác biệt. Nàng không ngây thơ nhưng cũng không có tâm kế độc ác. Nàng cũng là người đầu tiên dám mắng ta, đánh ta, ta thừa nhận có đôi chút khó chịu nhưng chưa bao giờ có ý trách cứ nàng. Nhưng lúc đó ta vẫn không thể không đề phòng nàng. Sống ở Hoàng thất, ta không tranh với người nhưng người vẫn cố tình khó dễ ta. Ngôi vị Hoàng đế tuy có nhiều hấp dẫn nhưng đối với ta nó lại giống như một củ khoai lang phỏng tay. Phụ hoàng nghĩ gì ta không thể nói rõ. Nhưng nếu người lên ngôi không phải Tứ ca, nhất định Vân Lạc quốc sẽ có biến loạn lớn. Mũi tên lần đó đâm vào tim nàng cũng xuyên thủng tim ta.”

Ngọc Linh Hương chớp mắt để không cho lệ chảy ra. Những lời thâm tình này của hắn khiến cho nàng thật sự xúc động, nhưng nàng biết phải làm sao? Nếu hắn biết mọi chuyện nàng làm đều có mục đích liệu có tha thứ cho nàng hay không.

Hai tâm trạng xung đột khiến cho nàng cảm thấy bế tắc, chỉ có thể ôm hắn, vùi đầu vào trong ngực hắn.

Nàng yêu hắn.

Rất yêu hắn.

Nếu trước đây nàng vẫn cảm thấy tình cảm trong nàng là do thân thể, thì bây giờ nàng đã hiểu được nàng thực sự yêu hắn. Khi thấy hắn cùng nữ nhân khác nàng sẽ bức bối, khó chịu. Những lúc lừa dối hắn nàng cũng đau đớn không thể tả.

Nàng có thể bỏ qua tất cả để yêu hắn hay không? Số mệnh của nàng, đã gắn liền với cuộc sống không thể bút ra được. Còn nếu một ngày thân thể này không tiếp nhận linh hồn nàng nữa thì sao?

Thượng Quan Vũ Hiến thấy nàng không nói gì liền nghĩ rằng nàng vẫn còn chưa tha thứ cho hắn, trong đầu chợt nhớ đến nơi đó, bèn nhanh chóng nhắc người dậy ôm lấy nàng sau đó cắt đứt dây một con ngựa nhảy lên mình nó, Ngọc Linh Hương hoảng hồn một trận, lo lắng hỏi:

“Chàng định đi đâu.”

“Đến đó nàng sẽ biết.” Vũ Hiến nắm chắc dây cương thúc ngựa phi nhanh hơn.

Cảm nhận được gió tạt vào mặt, Linh Hương nhíu mày, Vũ Hiến cười nhẹ nói:

“Hương nhi, hãy nhắm mắt vào. Lát nữa ta sẽ cho nàng một bất ngờ.”

Ngọc Linh Hương nghi hoặc nhìn hắn nhưng cũng làm theo. Nhắm mắt lại tựa người vào hắn, khoe miệng nàng chưa xốt. Giây phút như vậy còn bao lâu nữa đây?

Khoảng một khắc sau, hắn đem nàng xuống ngựa. Ngọc Linh Hương hỏi nhỏ:

“Đến rồi ư?”

“Đúng vậy.” Hắn lấy hai tay bịt mắt nàng lại.” Cứ đi theo ta.”

Bàn tay to lớn ấm áp nắm lấy tay nàng chứa đựng ôn nhu và thâm tình sâu sắc. Vũ Hiến cẩn thận dắt theo nàng đi qua một rừng cây thưa, Ngọc Linh Hương cảm nhận không khí dường như trở nên trong mát hơn, xa xa có thể nghe được tiếng suối róc rách chảy. Đi thêm một đoạn nữa, Vũ Hiến kéo tay nàng lại, ôn nhu nói:

“Mở mắt được rồi.”

Ngọc Linh Hương chớp hàng mi cong, trước mắt nàng là bầu trời cao rộng, trên đó có hàng ngàn hàng vạn ngôi sao to nhỏ lấp lánh ánh sáng, lung linh trong đêm tối đen như mực.

“Rất đẹp.” Nàng ngoái đầu lại nhìn Thượng Quan Vũ Hiến nở một nụ cười. Trong giây phút đó, dường như trong mắt hắn nụ cười đó còn khuynh thành khuynh quốc hơn bất kỳ nữ nhân nào đẹp hơn nàng.

“Ngồi xuống đi.” Hắn phui nhẹ đám cỏ đọng sương đêm.

Ngọc Linh Hương mỉm cười nhìn hắn.

Nàng có thể làm gì khác ngoài mỉm cười đây?

Hắn sợ nàng khóc nên nàng chỉ có thể cười.

Tựa đầu vào vai hắn nhìn trời đêm, lòng nàng ngọt ngào như được ăn đường. Cảm giác được hắn bao bọc chở che đã chiếm cứ tâm nàng. Ước gì thời gian có thể dừng lại, để giây phút này trở thành vĩnh hằng.

Nàng sợ nó sẽ là một giấc mộng, khi tỉnh lại rồi, thì tất cả sẽ tan biến.

Vũ Hiền thâm tình gạt nhẹ tóc mai cho nàng, nhẹ giọng nói:

“Từ lúc ta sinh ra, số lần gặp Phụ hoàng ít đến mức khiến ta cảm thấy quên mất được hình dáng ông thế nào. Nhưng ta không buồn phiền, vì ta luôn có mẫu phi. Khi ta được 4 tuổi, không biết mẫu phi đã làm thế nào khiến cho ta được phong vương, danh hào một chữ “Tĩnh”, sau đó bà liền cùng ta chuyển đến Tĩnh phủ. Hàng đêm ta có thể nghe tiếng bà khóc nhưng lại không biết làm cách nào an ủi bà, chỉ có thể cố gắng hết sức làm theo những gì bà muốn.”

Dừng một chút khi nghe thấy nước mắt của nàng đã rơi tí tách trên cổ, hắn ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt nàng tiếp lời.

“Ban ngày ta học võ cùng Long Phi. Ban đêm lại chong đèn đọc sách, dù chân tay bị trầy xước, mệt mỏi khó chịu hàng đêm, nhưng chỉ cần thấy nụ cười vui sướng của Mẫu phi những thứ đó liền tan biến. Mẫu phi rất thích hoa đình hương trắng, nhưng khí hậu tại Vân Lạc quốc không thể trồng được nên bà tỉ mỉ học hỏi lai tạo để chờ đến lúc chúng nở hoa màu trắng. Nhưng.....” Thanh âm của hắn dần trở nên nghẹn ngào hơn... “Cuối cùng bà cũng ra đi, không chờ được đến lúc đình hương nở hoa. Ta hận tại sao chỉ là một thứ bệnh phong hàn, ngự y cũng không chịu chữa. Cứ bỏ mặc mẫu phi như vậy, để mặc bà chết dần chết mòn. Lúc đó ta đã có ý nghĩ muốn trả thù biết bao, nhưng câu cuối cùng của mẫu phi lại là “Đừng hận!”. Ta mới hiểu ra bà xin phong hào chữ “Tĩnh” cho ta là vì sẽ biết mình ra đi như vậy. Hận thù cũng dần hao mòn theo thời gian, tâm của ta cũng tĩnh lặng như nước, ta tỏ ra mình là người phong lưu, không tranh sự với ai hết để hoàn thành di nguyện cuối cùng của bà. Chỉ là, sao ngày giỗ của mẫu phi, ông ta không chịu đến thắp một nén hương? Thậm chí nếu Hoàng tử mẫu không triệu kiến, có lẽ ông ta cũng sẽ không nhìn thấy ta. Ông ta lấp đầy thứ hậu cung phân tranh, giờ còn nạp thêm Huệ phi còn kém tuổi nàng, ông ta không thấy có lỗi với mẫu phi một chút nào hay sao? Bà có đáng hay không?”

Từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống mặt nàng, đây là lần đầu tiên Vũ Hiền trút hết tâm trạng mình ra nói. Kể cả với người kia, hắn cũng chưa từng nói ra những điều như vậy.

Nhưng bởi vì Lâm Nguyệt Hương có thể hiểu hắn, bởi vì nàng chính là Hương nhi.

Người kia đã chậm rãi tan biến trong lòng hắn, hắn cũng không hận nàng vì địa vị mà phản bội, giờ đây có Nguyệt Hương bên cạnh hắn, đã đủ lắm rồi!

Ngọc Linh Hương choàng tay qua vai hắn. Nàng vĩnh viễn không ngờ quá khứ của hắn lại bi thương như vậy. Hoàng đế tâm lạnh như nước, con mình cũng có thể coi như không có. Nàng những tưởng Vũ Linh là đáng thương nhất, không ngờ Vũ Hiền còn đáng thương hơn. Có thể ông ta là một hoàng đế tốt, nhưng lại là một người phụ thân thất bại.

“Hiên, chàng còn có ta mà. Ta nhất định không rời xa chàng, nhất định.....” “Nước mắt nàng cũng lặng lẽ rơi, khóc cho hắn, khóc cho cả nàng.

“Hương nhi, cảm ơn nàng.” Thượng Quan Vũ Hiền ôm nàng thật chặt, vùi đầu vào trong tóc nàng mà khóc.

Đời này hắn chưa từng rơi lệ trước ai ngoài mẫu phi, nhưng hắn có thể không kiêng kị rơi lệ trước mặt nàng.

Vì nàng đối với hắn đã là một đặc biệt.

Từ từ ngẩng đầu lên, hắn nhìn nàng thật sâu. Ánh mắt nàng phảng phất bóng lưng một nỗi đau đớn. Nàng đau vì hắn, chứ không phải thương cảm cho hắn. Như vậy, cuộc sống này đã đủ rồi. Hắn còn cần gì hơn nữa.

Đột nhiên, hắn áp đôi môi lạnh lẽo vào làn môi mềm mại của nàng.

Ánh mắt Ngọc Linh Hương phảng phất ngạc nhiên nhưng không có đẩy hắn ra. Vì nàng cảm nhận được hắn rất lạnh, rất cô đơn, rất cần được an ủi.

Thượng Quan Vũ Hiền hôn nàng nhẹ như chuồn chuồn lướt nước vì sợ nàng sẽ kinh sợ, nhưng lại thấy nàng không bài xích, hắn mới buông hai tay ôm lấy mặt nàng, hôn thật sâu, Ngọc Linh Hương cũng ôm lấy cổ hắn xem như đáp trả.

Nước mắt mặn chát trong miệng.

Ánh sao rơi xuống 2 người một không gian mờ ảo huyền hoặc khôn cùng.

Thượng Quan Vũ Hiền và Ngọc Linh Hương nằm dài trên bãi cỏ rộng bao la, Ngọc Linh Hương tựa đầu vào ngực hắn cười khổ. Nàng đã lưu luyến như vậy rồi? Con người đúng là tham lam, không bao giờ biết thỏa mãn. Tựa như nàng, lúc trước chỉ cần có thể ở bên hắn, nay lại muốn hắn có thể yêu nàng một mình nàng đến thiên trường địa cửu.

“Hiên, chàng có yêu ta hay không?”

Vũ Hiền không thể thấy vẻ mặt của nàng, cũng ngẩng mặt nhìn trời, nhu hòa nói:

“Ta rất yêu nàng.”

Ngọc Linh Hương vui mừng đến bật khóc, nhưng cũng xen lẫn đau đớn. Nàng hít một hơi sâu, thanh âm nghèn nghẹn:

“Nhưng ta rất ích kỷ, với ta tình yêu chỉ có một mà thôi. Không thể phân chia, không thể san sẻ cho người khác. Nếu như nhìn thấy chàng cùng nữ nhân

khác ta sẽ không chịu nổi. Ta ghen tị. Nhưng đó là do ta tôn trọng tình yêu. Đó là thứ trong sáng nhất, thiêng liêng nhất. Cho nên.....”

“Suyt.” Hấn đưa tay chặn lấy môi nàng. “Với ta, những nữ nhân trong phủ chỉ là che mắt người đời, thực chất ta cũng chưa chạm qua các nàng. Mỗi lần sủng hạnh ta đều cho các nàng uống mê huyễn dược khiến các nàng lầm tưởng mà thôi. Chân chính có thể đi vào lòng ta trước giờ chỉ có mình nàng.”

“Hiên...” Ngọc Linh Hương xoay người lại nhìn hấn, trong mắt lấp lánh lệ. Nàng, đã không thể quay lại nữa rồi. Cho dù, lần này thực sự đi ngược ý trời, nàng vẫn sẽ lựa chọn ở bên hấn.

“Ngày mai ta sẽ cho các nàng rời khỏi phủ. Chỉ để lại một mình Uyển nhi, cho nàng tự tìm lấy người nàng yêu.” Thượng Quan Vũ Hiên ôm vai nàng cười cười. Những lời này hấn đã muốn nói rất lâu, nhưng chỉ sợ nàng nghe đến các nàng liền khó chịu. Giờ có thể nói ra khiến hấn cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

“Hiên, ta tin tưởng chàng. Nhưng nếu sau này chàng đã có nữ nhân khác, ta nhất định sẽ ra đi. Vì ta không chấp nhận chung chồng với một ai khác.”

“Đừng nói như vậy. Sẽ không bao giờ ta phụ nàng.” Hấn luôn biết nàng có tư tưởng khác người, nhưng chỉ cần nàng muốn, hấn nhất định sẽ tận lực làm được. Chính hấn cũng không muốn có nhiều nữ nhân, mẫu phi hấn đã chờ mãi mòn con mắt nhưng không hề thấy Phụ hoàng. Hấn không muốn vô tình như ông ta.

Ngọc Linh Hương ngậm nước mắt mỉm cười. Kiếp này có hấn bên cạnh nàng không uống được trọng sinh lần nữa.

Nhưng sự đời luôn khó đoán, cuối cùng hấn vẫn phụ nàng!

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Thủy Linh

Thượng Quan Vũ Hiên đã làm đúng như lời hấn hứa với Ngọc Linh Hương. Sáng hôm sau, lập tức đem tất cả thị thiếp trong phủ giải tán hết. Các nàng ai oán đến tìm Lâm Thu Uyển thì bị nàng lạnh lùng gạt đi không gặp, sau đó muốn đến cầu xin Ngọc Linh Hương thì bị Long Phi gạt hết ra ngoài.

Uất ức rồi đi, mấy ngày sau đó trên đường phố kinh thành Vân Lạc quốc lưu truyền tin đồn Tĩnh vương phi là hồ li tinh chuyển thế, sử dụng bùa chú với Tĩnh vương khiến cho hấn mê hoặc chỉ cần một mình nàng.

Ngọc Linh Hương nghe được chỉ cười nhạt, nếu Thượng Quan Vũ Hiên mà giữ các nàng lại, thì cái danh hồ li tinh sẽ chuyển thành ác phụ a! Haiz, đúng là miệng lưỡi thiên hạ, so với tam sao thất bản công lực cao cường gấp mười lần.

Nghĩ đến hấn, ánh mắt nàng dần trở nên nhu hòa, những ngày này sáng sớm mờ mắt đều nằm trong vòng tay ấm áp của hấn, nhìn được khuôn mặt quen thuộc của hấn, tâm của nàng đã cảm thấy hạnh phúc.

Mặc dù hai người có một số hành động thân mật nhưng cũng chỉ dừng ở đó, không có tiến xa thêm, bởi vì hấn luôn nói cần phải chờ.

Nàng không hiểu lắm nhưng cũng không gắng hỏi hấn. Nàng tôn trọng quyết định của hấn. Nếu đã quyết định ở bên nhau, thì nàng sẽ cố gắng giữ những ngày hạnh phúc này.

Gần đây thỉnh thoảng mơ thấy những giấc mơ rất kì quái, nhưng đến khi tỉnh lại rồi thì trí nhớ còn sót lại cũng không được bao nhiêu. Đây phải chăng là kí ức của Lâm Nguyệt Hương?

Nhưng linh tính mách bảo nàng đây không phải là phản ứng thân thể, chợt nhớ lại lúc còn 4, 5 tuổi gì đó nàng thường mơ đi mơ lại một giấc mơ có cung điện đầy khói lửa, ngoài viện chất đầy người chết, máu chảy lênh láng khắp nơi, cảnh tượng mưa máu gió tanh đó khiến nàng sợ hãi một thời gian dài.

Sau đó mẹ đưa nàng đi bệnh viện sử dụng phương thức thôi miên nên từ đó mới có thể ngủ bình thường.

Xuyên không được 3 năm cũng rất an ổn, nhưng sao dạo này giấc mơ đó cứ hiện về.

Đó là một điềm báo hay sao?

Thượng Quan Vũ Hiên sáng sớm đã vào triều, trước khi đi còn dặn Tứ nhi cẩn thận giữ ấm cho nàng. Lấy tay day day 2 thái dương, trời cũng đã vào đông rồi.

Mùng Hoàng đế thượng thọ xong xuôi, tất cả sứ giả các nước đều lục tục ra về, chỉ riêng có một mình Sở Huy lấy cớ tìm Vô Âm đến thỉnh giáo nàng nên vẫn còn chưa đi. Giờ mới nhận ra vô tình nàng đã tạo cho hấn một cơ hội để thám thính. Hoàng thất không tiện đuổi hấn, chỉ có thể an bài cho hấn trong một cung điện.

Khoác thêm áo lông đi ra ngoài, Tứ nhi cẩn thận bỏ ấm lò vào trong lòng nàng, Ngọc Linh Hương nhìn hàng đình hương trong gió lạnh.

Minh Nguyệt cư.

Cây cối trong này đều do mẫu phi hấn trồng, trùng hợp cùng giống nàng thích đình hương trắng. Nàng cũng mong chúng sẽ nở, nhưng khi nở rồi thì ai sẽ là người ra đi.

Nàng rất bất an. Đường như sẽ có cái gì đó xảy đến.

“Tứ Nhi, gần đây có xảy ra chuyện gì không?” Đã gần nửa tháng không ra khỏi phủ, nàng cái gì cũng mù tịt.

Tứ nhi ngấm nghĩ giây lát rồi lên tiếng:

“Thực ra cũng không có vấn đề gì. Cẩn vương gia nạp trắc phi, là con gái của Lý Thượng thư đại nhân. Vỹ Thủy nói mấy ngày này Ngọc vương gửi rất nhiều lời mời đến Ngọc cô nương nhằm mượn thế lực nhưng nàng đã khéo léo từ chối rồi.”

Cẩn vương nạp phi? Hấn đã tính toán gây dựng thế lực rồi ư? Ngấm lại lần đầu tiên gặp hấn, nàng đã thấy hấn nở nụ cười, nhưng từ sau lần đó, hấn lúc nào cũng mặt lạnh như băng, giống như....

Mọi chuyện đã tuột khỏi tay nàng rồi.

Nàng không chỉ phải bảo toàn tính mạng cho Hiên, mà còn nhất định phải giúp hấn.

Nhưng nàng thực sự rất mâu thuẫn, liệu sống gió qua đi, hấn có phải chỉ có mình nàng. Hay là 3000 giai lệ chờ hấn. Nàng rốt cuộc nên làm sao?

Khép hờ mắt, tựa người vào lan can. Quyền lực có làm thay đổi hấn hay không? Nàng muốn tin tưởng hấn. Nhưng không sợ nhất vạn, chỉ lo vạn nhất mà thôi, nam nhân hiện đại còn trắng hoa bừa bãi nói gì ở cổ đại này.

Bất chợt người nàng rơi vào một vòng ôm ấm áp, thanh âm khàn khàn mang theo mùi long tiên hương thoang thoảng:

“Hương nhi, nàng đang nghĩ gì lại nhập thần như vậy?”

Ngọc Linh Hương hơi mỉm cười tựa đầu vào hấn.

“Không có gì, chỉ là suy nghĩ chút chuyện. Chàng lên triều lại về sớm như vậy.”

“Hoàng thượng điều ta đến Sa châu ở Kim thành trị thủy.” Vũ Hiên nhẹ nhàng xoa bàn tay nhỏ nhắn ửng đỏ của nàng.

“Trị thủy?” Sa Châu hàng năm đều vỡ đê, là nơi đói khổ và cũng xa xôi nhất của Kim thành. Nghe nói mỗi năm tiền cứu tế đều lên đến cả trăm vạn lượng nhưng cũng không trị dứt. Mặc dù nghe không ra bất mãn của hấn nhưng chỉ với tiếng Hoàng thượng kia nàng biết hấn đã không xem ông ta như phụ thân nữa rồi. “Hiên, bao nhiêu người làm còn không xong, chàng có làm được không?”

Đối diện với ánh mắt trong veo của nàng, hấn sùng nịch gạt tóc mai của nàng ra sau. Ngọc Linh Hương khẽ nhủ mảy, sao hấn thích gạt tóc của nàng như vậy, chẳng lẽ để tóc mai xấu lắm hay sao?

“Ta còn muốn hồng thủy kéo dài lâu để khỏi phải trở lại Kinh thành, thời gian bồi nàng không phải nhiều lên sao?”

Ngọc Linh Hương mỉm cười không nói, hấn không về được mãi hay sao? Nàng cũng luôn mong ước một cuộc sống ngoại thế đảo nguyên, son thủy non nước chỉ có nàng và hấn, nhưng hấn là vương gia, còn là chân mệnh thiên tử, nàng làm sao dám trông mong 3000 chọn một, độc sủng hậu cung, trở thành một hồng nhan họa thủy.

“Hiên, chàng có muốn làm Hoàng đế không?”

Ánh mắt hấn có chút phức tạp, thoáng qua tia dao động, một lát sau một mới lên tiếng:

“Ta không muốn làm Hoàng đế.”

“Chỉ cần chàng muốn ta nhất định giúp chàng mà.” Nàng cố giấu đi chua xót trong lời nói.

Hấn đưa đôi tay vẫn còn lạnh lẽo của nàng đặt lên ngực hấn:

“Hương nhi, nàng có cảm nhận tim của ta vẫn đập phải không? Trong thâm tâm ta, chức Hoàng đế giống như một con ác mộng, chỉ cần ta nắm giữ thì ngoài nó ta sẽ không có gì hết. Nếu ông ấy có để lại chiếu chỉ ta cũng không làm.”

Ngọc Linh Hương ôm hấn thật chặt, khóc nức nở. Vũ Hiên cũng nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng, mặc cho nước mắt nước mũi của nàng làm ướt hết áo bào của hấn:

“Ngao nào, trong vòng chiều này chúng ta phải đến Sa Châu.”

Tử nhi mỉm cười, không biết trên mặt nước mắt từ khi nào cũng rơi là chẳng. Tốt quá, tiểu thư có thể hạnh phúc thì tốt rồi. Từ lúc được tiểu thư cứu về, nàng chưa bao giờ thấy tiểu thư vui vẻ như vậy.

Tốt quá rồi.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện một chiếc khăn tay, Tử nhi ngược mắt lên nhìn thấy Long Phi, hai bên má hồng lên nhận lấy khăn tay:

“Cảm ơn người.”

Long Phi cảm giác có điều gì đó rất khác với Lan nhi, nhưng nghĩ không ra được, chỉ có thể nói: “Đừng khóc.” Rồi rời đi.

Tử nhi nhìn theo bóng hắt, chưa xót cười giễu. Phò các chủ, Tử nhi nên làm sao đây?

Hoàng cung.

Thượng Quan Vũ Trinh cước bộ không ngừng đến Linh Vũ cung. Linh Vũ cung là cung điện mà Hoàng thượng ban cho Thượng Quan Vũ Linh sau thọ yến. Môi Vũ Trinh mỉm lại thành một đường, ánh mắt oán độc nhìn đến Linh Vũ cung.

“Bích nhi, đứng ngoài canh cho bốn công chúa.”

“Dạ, công chúa.” Cung nữ Bích nhi nom nớp nhìn xung quanh, run run đáp lại.

Vũ Trinh hát hàm đi vào, công công và cung nữ vội vàng quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến công chúa.”

“Đi ra ngoài cho bốn công chúa, ai dám ở lại lại ra ngoài đánh 50 trượng.”

“Nô tài, nô tì, tuân lệnh.” Tất cả lập tức đi ra. Bọn họ còn chưa có muốn chết. Ai không biết Uẩn Châu công chúa độc ác đến quỷ thần căm phẫn, chỉ thương cho Minh Châu công chúa. Nhưng bọn họ là nô tài, lo cho cái mạng mình còn không xong, làm sao dám đứng ra ngăn cản.

Vũ Trinh hùng hổ xông vào, ngó thấy Vũ Linh đang cầm kim khâu, lập tức chạy đến nắm lấy tóc nàng kéo mạnh, miệng không ngừng kêu:

“Đồ tiện nhân, tại sao ngươi lại dám quyến rũ hân, ngươi phải chết hàng ngàn lần, tiện nhân.”

Nói rồi liên tục tát nàng. Vũ Linh thấy Vũ Trinh đột nhiên đáng sợ thì kinh hoàng không thôi, kim trên tay đâm vào ngón tay đau điếng, trên đầu cũng truyền đến một cảm giác đau thấu xương.

“Tỷ tỷ, tỷ đang nói gì vậy?”

“Ai là tỷ tỷ của ngươi, bốn công chúa là kim chi ngọc diệp, thứ hạ tiện như ngươi có tư cách gì gọi ta là tỷ tỷ. Hừ, con của tiện nhân cũng là tiện nhân.” Vũ Trinh càng lúc càng kéo mạnh hơn, một nắm tóc bị nàng kéo đến rơi xuống, hai bên má cũng hằn đỏ dấu tay sưng tấy đến đáng sợ.

“Đau quá, tỷ tỷ, ngươi không được nói mẩu phi của ta là tiện nhân.” Vũ Linh cau mày bật lại, nói nàng ra sao cũng được, nhưng không được nói mẩu phi của nàng như vậy.

“Còn dám chối, hừ, nếu hân đã thích điệu múa của ngươi như vậy thì ta nhất định làm 2 cái chân này tàn phế.” Khuôn mặt Vũ Trinh lộ ra vẻ căm tức tột cùng, liếc nhìn ghen tị xuống đôi chân của Vũ Linh.

Lấy trong giỏ thêu một cây kim, 2 mắt nàng lộ ra âm ngoan.

“Sao hả, ha ha, cây kim này thật sự rất hữu dụng a!”

Vũ Linh nhìn cây kim lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt trào ra, lại bị Vũ Trinh kéo tóc không làm gì được chỉ có thể mở miệng van xin:

“Tỷ tỷ, cầu xin ngươi đừng làm như vậy. Tỷ tỷ.”

Một cái tát giáng xuống mặt nàng.

“Tiện nhân im miệng, bốn công chúa là muốn nhìn ngươi thân tàn ma dại, để xem đôi chân này còn múa được điệu múa mê hoặc lòng người nữa hay không.”

Vũ Trinh cầm kim tiến đến gần chân của Vũ Linh đâm xuống, Vũ Linh lắc đầu van xin đến khản giọng. Đúng lúc đó, Bích nhi run run đi vào:

“Công.... công chúa.”

“Bổn công chúa nói người canh ở ngoài cơ mà.” Vũ Linh tức giận nhìn Bích nhi.

“Hồi công chúa.... Nô tì,... Tứ hoàng tử nói muốn mời công chúa đi du hồ.” Bích nhi run run nói, liếc đến cây kim trên tay Thượng Quan Vũ Trinh lập tức hoảng sợ cúi đầu xuống.

“Chàng nói như vậy?” Sắc mặt Vũ Trinh thay đổi nhanh như chớp, mặt ửng hồng như uống rượu. Nhìn đến Thượng Quan Vũ Linh, bèn bực bội ném kim xuống.

“Hừ, nếu lần sau ta còn thấy tiện nhân người quyến rũ chàng thì đừng trách ta đây độc ác.”

Vũ Linh đau đớn kéo mái tóc bù xù lại, một cung nữ chạy vào nhìn thấy cả người nàng đầy thương tích nhìn không được rơi nước mắt.

“Sao Uẩn Châu công chúa có thể độc ác như vậy. Khuôn mặt công chúa bầm tím hết rồi.”

Vũ Linh cười yếu ớt, nhìn xuống bức thêu loang lỗ máu. Cung nữ gạt nước mắt tiếp lời:

“Nô tì sợ Đại công chúa sẽ gây khó dễ công chúa nên định đi tìm Thái hậu nhưng Thái hậu đang nghỉ ngơi, nô tì không dám làm phiền, giữa đường trở về gặp Tứ hoàng tử của Hạo Long quốc. Nô tì vô dụng.”

Vũ Linh nhắm mắt lại:

“Ta không sao đâu, đừng lo mà.” Hần, liệu hẳn có nhớ hay không?

Nàng, đã từng chờ đợi.

Và đến bây giờ vẫn chờ.

“Uy, quân gia. Nhược vương đâu rồi?” Một nữ nhân mặc hồng y đứng trước Nhược vương phủ. Đôi mắt phượng to tròn long lanh linh động, môi phấn hồng như hoa đào, thân hình mảnh mai như liễu trong gió.

Quân gia đau đầu không biết làm sao, nói ra thì sợ vương gia trị tội, không nói thì nàng nhất định phá cho ông không yên. Ông trời ơi, chẳng lẽ kiếp trước tôi là người xấu hay sao?

“Thủy Linh cô nương, vương gia quả thực không có trong phủ.”

“Ta biết ông đang nói dối, tốt hơn hết hãy thành thật khai báo cho ta.” Ánh mắt nàng bây giờ lập tức bao hàm cả sự uy hiếp.

“Thủy Linh cô nương hãy tha cho ta đi mà.” Quân gia mặt méo xẹo như sắp khóc.

“Thủy Linh cô nương, vương gia mời cô.” Đằng sau quân gia, A Khiêm đi đến cung kính nói.

Thủy Linh lè lưỡi nhìn quân gia, tung tăng chạy vào vương phủ. Đi qua hành lang dài, đến một tòa tiểu viện nhỏ, ánh mắt nàng dần trở nên xám đi không ít, vẻ ngây thơ cũng biến mất trong giây lát nhưng A Khiêm lại không biết.

Ngồi trên xe lăn đạm nhiên uống trà, Vũ Nhược cầm trên tay một quyển y dược chăm chú xem. Thủy Linh cười tươi đi đến:

“Nhược ca ca, muội đến rồi.”

Vũ Nhược đặt quyển sách xuống, nhìn nàng ngồi xuống cạnh hắn.

“Thủy Linh, cô nương đừng đến làm phiền ta nữa, Cung chủ của Thủy Linh cung nhân rồi vậy sao?”

Thủy Linh nghe đã quen những lời này của hắn rồi nên không thèm quan tâm, chỉ chống tay nhìn vào hắn mỉm cười.

“Nhược ca ca, huynh không đuổi được muội đi đâu.” Nàng đã chờ lâu như vậy mới có thể gặp mặt hắn, đâu có lí do gì để đi.

“Muội biết người huynh yêu là ai. Muội chỉ cần ở cạnh huynh thôi.” Nàng cười trong sáng, nhưng trong mắt ẩn chứa niềm đau thật sâu.

Vũ Nhược thờ dài, không hiểu tại sao nàng nhất quyết đi theo mình. Nhưng hắn không cách nào tiếp nhận người khác, dù nàng có là một cô nương tốt đi chăng nữa.

Tim hắn chỉ có thể trao cho một người.

Mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Dịch Bệnh

Vũ Nhựt nhắc tay đẩy xe lăn về phía trước, Thủy Linh âm thầm không nói.

Hắn vẫn luôn như vậy.

Chưa bao giờ liếc mắt dù chỉ một chút nhìn nàng.

Cái giá của nàng thật quá đắt.

Môi run run, nàng cố cười gượng:

“Huynh nghỉ ngơi đi, ngày mai muội lại đến.”

A Khiêm nhìn bóng nàng lẻ loi cô độc rồi đi, lại nhìn vương gia, bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Ái tình là thứ gì lại khiến cho người đau khổ như vậy? Tuy rằng trước mặt vương gia Thủy Linh lúc nào cũng nở nụ cười, nhưng hắn có thể cảm nhận được những lúc nhìn bóng lưng của vương gia, gương mặt nàng chỉ có đau đớn và thương tâm.

Thượng Quan Vũ Hiền đáng lý ra phải đi theo đoàn chở lương thực để cứu tể đến Sa Châu nhưng hắn thiết nghĩ muốn nhanh chóng đến đó trước để tìm ra cách giải quyết nhanh nhất có thể nên đã giao lại đội quân cho Long Phi dẫn đầu, còn mình cùng Ngọc Linh Hương phóng ngựa đi trước.

Bình thường ám vệ không được phép xuất đầu lộ diện, nhưng tình thế có chút bất đắc dĩ khiến hắn phải để cho Dạ đi theo sau bọn hắn. Tứ nhi nhìn hắn nheo mắt một chút sau đó không nói gì. Hóa ra tên này chính là người cứ nhìn chằm chằm tiểu thư lúc mới vào vương phủ.

Thời kì đó có lúc hắn ở trên mái nhà, còn nàng thì ở dưới xà nhà, cách nhau chỉ có một tấc, khó khăn lắm mới không bị phát hiện.

Hắn một nỗi hôm tiểu thư bị bắt cóc, hắn đột nhiên cảm nhận được nàng thành ra hai người xảy ra đại chiến đánh nhau đến tận mặt trời hừng đông. Quay trở lại thì thôi rồi, không những bị Lan phó các chủ quản trách thì thôi lại còn phải hầu hạ nữ nhân già mọ kia.

Chung quy ác mộng của nàng đều bắt nguồn từ hắn.

Dạ thấy Tứ nhi không ngừng phóng ánh mắt oán độc vào hắn đột nhiên nổi da gà đỏ mồ hôi lạnh. Hắn nhớ chưa từng đắc tội gì với nàng nha.

“Hai người làm gì vậy?” Ngọc Linh Hương vừa xuống ngựa đã thấy bọn họ mặt nặng mày nhẹ với nhau.

“Tiểu thư, em.....” Tứ nhi á khẩu nói không được, chỉ có thể trợn mắt nhìn Dạ.

“Vương phi, cái này tiểu nhân cũng không rõ a.” Dạ nhún vai, hắn tự hỏi có phải đã từng khinh bạc nàng hay không? Kết quả: rõ ràng không có. Vậy ánh mắt kia biểu thị cho cái gì chứ?

“Không có gì thì thôi, chúng ta đâu phải đi chơi.” Nghỉ ngơi giây lát lại bắt đầu nhảy lên lưng ngựa đi tiếp.

4 người phóng ngựa không ngừng nghỉ, giữa đường đã phải thay ngựa 4 lượt, cuối cùng sau 3 ngày 3 đêm mới đến được Sa Châu.

Chưa vào trong thành đã ngửi được một mùi khó chịu giống như là xác chết phân hủy trong không khí, lòng nàng thậm chí không ổn, nội thành dường như có dịch bệnh.

Thượng Quan Vũ Hiền cũng ngỡ ngàng một chút, tin tức cấp báo chỉ nói rằng Sa Châu có nạn hồng thủy, nhưng dịch bệnh lại không có nhắc đến, chắc chắn là muốn hắn dù có toàn vẹn trở về thì cũng không giải quyết được hồng thủy, còn không may bị bệnh thì còn mạng trở về hay không?

Quả thực bọn họ đã tính kế rất tốt.

Ngọc Linh Hương ngăn hắn lại:

“Chờ chút.”

3 người khó hiểu nhìn nàng, Ngọc Linh Hương xuống ngựa xem xét đất đai một chút sau đó móc trong người ra 3 viên thuốc:

“ Ăn vào đi.”

Tứ nhi không do dự ăn vào. Lời tiểu thư nói là đúng nhất. Vũ Hiên cùng Dạ nhìn viên thuốc một lát sau đó mới ăn vào. Ánh mắt nhìn nàng như muốn hỏi thứ này là cái gì. Ngọc Linh Hương trầm giọng nói:

“ Dịch bệnh ở đây đã lan tràn rồi, nhưng không hiểu sao lại chỉ khoanh vùng trong Sa châu, mặt khác các châu huyện khác không hề bị liên lụy. Có thể đây không phải là dịch bệnh đơn thuần, mà là do có người cố tình gieo rắc mầm bệnh. Thứ 3 người vừa ăn là một loại kháng thể, tuy không có tác dụng chống hoàn toàn nhưng cũng ngăn chặn không bị bệnh được một thời gian.”

Vũ Hiên tuy có thắc mắc làm sao nàng biết được, nhưng nếu nàng chưa muốn nói ra thì hắn sẽ chờ nàng. Ngọc Linh Hương ném cho hắn một cái nhìn cảm kích, sẽ có ngày nàng nói hết cho hắn biết.

Nhưng nếu nàng biết được, lúc đó do nàng không nói hết mọi chuyện cho hắn mới khiến cho hiểu lầm liên tiếp xảy đến, thì nàng còn có thể muốn giấu kín?

Đề ngựa ở ngoài, bọn họ đi bộ vào trong thành, càng vào trong, mùi xác chết càng nồng nặc, khắp đường là thi thể thối rữa, thỉnh thoảng tiếng rên rỉ vang lên khiến cho Thượng Quan Vũ Hiên không khỏi nhũn mảy.

Họ chính là con dân Vân Lạc quốc, cảnh tượng này mà triều đình có thể làm ngơ như không biết hay sao?

Hắn không hề đam mê quyền lực nhưng nếu quyền lực rơi vào tay những người kia, tất cả dân chúng sẽ ra sao? Một Sa Châu đã như vậy, nếu Vân Lạc quốc sau này không giữ được, bị đập dưới gót xâm lược của Ngũ quốc còn lại, thì những người dân kia còn có thể nâng cao đầu mà sống hay không?

Lúc này tâm tình hắn cực kì khó chịu, thần người ra một lúc. Một số người nhìn thấy bọn họ quần áo sang trọng, đi không được phải bò đến giật lấy gấu váy Ngọc Linh Hương.

“ Tiểu thư, làm ơn hãy cho chúng ta một chút cơm đi, nữ nhi của ta đã không chịu được nữa.”

“ Tiểu thư, xin cho ta một chút lương thực đi.”

“ Công tử, hãy làm ơn làm phúc...”

Ngọc Linh Hương hít một hơi sâu nhìn họ, sâu kín nói:

“ Quan phụ mẫu bỏ mặc mọi người như vậy hay sao? Không phải nói tháng trước đã gửi lương thực cứu tế?”

Một lão thái bà cười trào phúng, ôm lấy đứa cháu trai run rẩy:

“ Quan phụ mẫu ư? Sa châu này không thể giúp gì cho hắn nên hắn đã bỏ đi rồi, lương thực cứu tế cứ mỗi nơi bòn rút một ít, đến được đây thì chỉ còn đủ cho mỗi người một bát cháo đã hết.”

“ Thực sự đáng giận.” Thượng Quan Vũ Hiên nắm chặt tay thành nắm đấm. Quan lại thối rữa, lũng loạn khắp nơi, nếu như hắn đến chậm mấy ngày nữa, thì nó sẽ là một tòa thành chết hay sao?

“ Đói đã đành, nhưng dịch bệnh còn hoành hành, khiến cho những người dân này đau lòng lại đau cả xác thịt.” Ngọc Linh Hương không nhịn được, xúc động nói. Lúc nàng còn ở hiện đại, luôn luôn trích ra một phần tiền để gửi đến cho những người dân miền Trung bị lũ cuốn mất nhà cửa, cùng nghèo khổ và đói kém. Nhưng ở Sa Châu này có lẽ còn kinh khủng hơn nàng nghĩ rất nhiều.

“ Các người hãy mau đi đi. Nếu không nhiễm dịch rồi thì đi sẽ không nổi.” Một thiếu phụ ôm đứa con kêu khóc vì đói không nhịn được nước mắt nói.

“ Nói rằng mình quân thương dân như con, có lẽ chỉ là một thứ viễn vọng xa vời, quan phụ mẫu sợ dịch chạy đi cũng không ai biết. Ngay cả đại phu cũng không chịu chữa cho, chẳng lẽ Sa châu này liền như vậy hủy đi.” Lão thái bà ngửa đầu than thở.

Vũ Hiên không thể chịu đựng được nữa, khác hẳn vẻ đạo mạo ngày thường, hắn thần nhiên đứng oai hùng, trong mắt phần nộ không thể giấu, nhưng còn có thâm kiên định về chắc chắn:

“ Dân chúng thành Sa Châu hãy nghe ta nói. Ta chính là Hà đề sứ do triều đình phái đến giúp mọi người trị thủy. Vì muốn biết tình hình đã đến đây sớm hơn, không ngờ mọi người lại phải chịu khổ như vậy. Ta xin đảm bảo, 2 ngày nữa lương thực sẽ đến, mọi người hãy cố gắng cầm cự thêm chút nữa.”

Mọi người nghe được lời hắn nói trong mắt có ngạc nhiên, nhưng thần mình đã không còn nhắc nhở nữa, có vài lão nhân nghe được bọn họ chính là do triều đình phái tới, lập tức nhấc lấy đá ném vào bọn họ, miệng kêu gào:

“ Người của triều đình đều là một lũ người chỉ giỏi khoa môi múa mép, chúng ta nhẫn nại chờ đợi chỉ là nhìn người thân ra đi, chồng chúng ta, con chúng ta, cháu chúng ta, ai cũng không chờ nổi mà ra đi trước, các người đến đây nói như vậy, chẳng lẽ chúng ta phải vui mừng đón nhận? Đi chết đi.”

Ngọc Linh Hương nhũn mảy né tránh, nhưng lại thấy Thượng Quan Vũ Hiên không hề làm bất cứ một động tác gì, yên lặng đứng thẳng như cây tùng. Đá ném càng nhiều hơn, trên mặt cùng người Thượng Quan Vũ Hiên đã bầm dập chảy máu nhưng hắn vẫn kiên nhẫn đứng.

“Dừng tay lại.” Ngọc Linh Hương hét lớn, mang theo uy nghiêm không thể phủ nhận.

Không biết có phải là do bị khí thế của nàng dọa sợ, hay họ đã mệt mỏi rồi mà những người kia cũng không ném nữa. Nhìn hấn bị thương, trong lòng nàng đau đớn không thôi, xoay người đối diện với bọn họ:

“Các ngươi nghĩ cứ là người triều đình thì sẽ chỉ là một đám a dua nịnh hót, bòn rút tiền của, ăn chặn tài lộc của dân hay sao? Nếu hấn là người như vậy.” Ngón tay nàng chỉ vào hấn. “Thì sẽ dễ yên cho các người chửi mắng, ném đá, lăng nhục hấn hay sao? Các ngươi biết xót thương người thân của mình, còn người thân của hấn thì lạnh lùng với hấn! Biết tin Sa châu bị nạn, Hoàng đế có đau buồn, có ưu thương, nhưng Hoàng đế ở xa, đâu thể tự thân mình đến gánh vác mọi chuyện, con người ai cũng có mặt tốt và mặt xấu, Hoàng đế đâu thể phán đoán hết tất cả. Cho dù tên huyện lệnh đáng chết kia bỏ mặc các người mà đi, nhưng tội của hấn cũng sẽ có luật pháp trị, không hề thiệt thòi cho mọi người. Chúc Hà đề sứ không dễ làm, ai nghe lệnh đều thoái thác, chỉ có hấn mới nhận lệnh đến đây vì nghĩ đến các ngươi không thể chịu đựng được lâu. Thậm chí để đến được đây đã không quản ngày đêm, một ngày ngủ chưa được 1 canh giờ, chết luân phiên 4 lượt ngựa, chỉ với hi vọng nhanh chóng có thể đến được Sa châu xem được tình hình đề điều, nghĩ hướng giải quyết để ngăn chặn hồng thủy. vậy mà vừa vào đến thành được các người nghênh đón bằng cách như vậy? Ném đá vào người hấn. Hào, đề ta xem thử ai sẽ vô tình hơn. Nếu các ngươi đã không muốn sống nữa, thì chúng ta sẽ đi, Sa châu này có diệt vong, chúng ta cũng không mất miếng thịt nào....”

Dân thành nghe những lời của nàng thì sững sờ hồi lâu không lên tiếng, đá trên tay cũng rơi xuống từ bao giờ. Nàng nói không phải không có lý, bọn họ không hề muốn chết, người thân cũng mong mình còn sống.

Tổ tiên biết được bọn họ tự buông xuôi thì có xuống dưới âm phủ cũng không có mặt mũi nào nhìn họ.

“Xin quan trên hãy giúp chúng thảo dân....”

“Xin quan trên hãy giúp chúng thảo dân...”

Từng người một quỳ xuống trước mặt 4 người, Dạ nhìn thấy cảnh tượng này nhất thời khó tin, vương phi chỉ bằng một lời nói đã có thể khuyến bảo dân chúng, nếu đổi lại là hấn, chắc chắn chỉ có thể dùng vũ lực để trấn an.

Có thể đi vào lòng vương gia, tự nhiên cũng không tầm thường.

Thượng Quan Vũ Hiên lập tức lên tiếng, thanh âm tha thiết:

“Ta tin rằng mọi người đều muốn giữ lấy Sa châu, dù gì cũng là quê hương, không ai muốn nhìn nó bị nhấn chìm trong dòng tố. Chỉ 2 ngày nữa, đề sẽ không chịu được, trước lúc đó ta sẽ nghĩ biện pháp đáp lại đề một cách chắc chắn. Còn về vấn đề lương thực và bệnh dịch, ta nhất định cho mọi người một đáp án trong thời gian sớm nhất.”

Bọn họ tuy không vạn lần tin tưởng, nhưng chỉ cần có hi vọng, bọn họ nhất định nắm bắt lấy. Có lương thực để cầm cự, bọn họ nhất định phải sống.

“Tạ ơn Hà đề sứ đại nhân.”

Thượng Quan Vũ Hiên nhìn con dân dưới chân mình, chưa bao giờ có cảm giác bất lực như thế.

Sắp xếp cho Ngọc Linh Hương ở tạm trong nha môn, Thượng Quan Vũ Hiên chỉ kịp dặn nàng nhớ giữ gìn sức khỏe sau đó đã rời đi đến chỗ bờ đề.

Ngọc Linh Hương nhăn trán, làm sao để giải quyết vấn đề lương thực, nàng đã xem kho lương thực hoàng gia, nhưng thật không ngờ trong đó có hơn một phần ba đã thối rữa không thể dùng, còn một nửa bị tên huyện lệnh kia lấy cắp từng chút một bán lấy vàng bạc lúc Sa châu mất mùa. Hào, tên huyện lệnh kia thật sự rất to gan, nếu để nàng biết được hấn đang ở đâu thì đừng hồng sông.

Chỗ lương thực ít ỏi kia chỉ duy trì được một ngày, 3 ngày nữa lương thực mới đến, còn 2 ngày kia bảo họ làm sao cầm cự, nguồn nước đã nhiễm bệnh đến không thể dùng. Rốt cuộc nàng nên làm sao?

Hạ quyết tâm lấy giấy bút ra, viết lên mấy dòng chữ giống nhau trong từng phong thư. Nàng lập tức đưa cho Tứ nhi sai nàng đi làm việc. Sau khi Tứ nhi rời đi, nàng cũng bước chân ra ngoài, gọi lớn:

“Dạ.”

“Có nô tài, vương phi.” Dạ bước ra.

“Ngươi hãy đi tập trung hết tất cả những người vẫn còn chưa nhiễm bệnh, đem tất cả các thi thể đốt cháy hết sau đó lấy vôi bột đến rắc hết tất cả mọi ngõ ngách trong thành, nhất định không được bỏ sót.”

“Vương phi, xác chết đã như vậy, còn cần phải bận tâm hay sao?” Dạ khó hiểu nhìn nàng.

“Chính vì tư tưởng này của các ngươi mà bệnh dịch vẫn cứ mãi là bệnh dịch. Những xác chết đó khi thối rữa rất mất vệ sinh, vi khuẩn có hại sẽ bám vào nguồn nước, đồ dùng nên mọi người mới liên tiếp bị bệnh. Nhất định phải làm sạch sẽ, nếu không đừng trách ta dùng quân lệnh với ngươi.” Ngọc Linh

Hương bực bội nói.

“Dạ, vương phi.” Dạ cung kính nói, chuyển người quay đi.

Nói với thị vệ gọi những nữ nhân ở trong thành đến trước cửa nhà môn, Ngọc Linh Hương chấp bút vẽ nhanh lên trên giấy, vừa đi ra đã thấy bọn họ tập trung đầy đủ, nàng hô lớn:

“Chúng ta tuy nói là nữ nhân không thể có sức khỏe như nam nhân, nhưng bọn họ đã khổ sở ở ngoài kia gần đê vỡ, chúng ta cũng không thể ngồi yên được. Mọi người nói có phải không?”

Bọn họ rì rầm nói, sắc mặt tuy hốc hác, nhưng được ăn qua cháo loãng đã có thể đi lại có lực hơn, đồng tình với nàng. Người thiếu phụ lúc đó ôm con đã nói:

“Cô nương nói rất phải, phu quân ta cũng khổ sở ngoài kia, ta không thể chỉ ngồi nhìn được.”

“Phải đó, phu quân ta cũng vậy....”

Ngọc Linh Hương gật đầu trang nghiêm nhìn bọn họ, thanh âm vững vàng:

“Tuy nói mấy ngày nữa mới có lương thực và thuốc thang, nhưng đại phu có rất ít, lại không có dược liệu nên muốn chữa trị càng khó khăn. Cho nên ta muốn mọi người có thể cùng ta lên trên ngọn núi ở phía đông kia đi hái lá thuốc để chữa trị. Người nhà mọi người cũng sẽ có người không thể đợi nữa không phải sao?”

“Đúng vậy, nhưng.....” Bọn họ mới chỉ có thể đi lại, có thể đi lên núi hay sao?

Một thiếu phụ nhìn nữ nhi yếu ớt dần, chợt òa khóc:

“Ta sẽ đi, dù thế nào cũng phải cứu sống nữ nhi của ta, nương của ta cũng đang trên giường bệnh, bà cũng sắp không cầm cự được rồi.”

Những ánh mắt chần chừ được thay thế bởi kiên định, bọn họ gật đầu thật mạnh. Ngọc Linh Hương vui mừng đem giấy nàng đã vẽ những loại thảo dược cần thiết ra cho họ xem một lần.

Thời gian điểm từng giây trôi qua.

Một phía đối diện với sông lớn, từng đợt khiến con người cảm thấy nản chí ngã lòng.

Một phía đối diện với núi cao, với đầy rẫy thứ động vật nguy hiểm để kiếm thảo dược.

Nhưng họ không gục ngã, chỉ có thể tiến từng bước. Vì họ cần phải sống, cần phải ở bên cạnh người thân của họ.

Sông lớn vẫn có thể mờ mắt, ôm lấy nhau để không bị cuốn trôi.

Nguy hiểm vẫn có thể đồng lòng, bầu vú lấy nhau để không gục ngã.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Hồng Nương

Chân trời, tịch dương đã tắt từ lâu, chỉ còn lóe ra vài tia cam nhạt, sắc trời cũng dần dần chuyển đen. Ngọc Linh Hương lau mồ hôi túa ra trên trán, thấy phía sau những nữ nhân kia thân sắc mặt mệt mỏi, bèn cố gắng cười tươi với họ:

“Mọi người hãy yên tâm đi, số thảo dược này có thể chữa được cho rất nhiều người. Công sức của chúng ta hoàn toàn không uổng phí.”

Bọn họ bị lóa mắt bởi nụ cười trong trẻo của nàng, tận đáy lòng cũng mỉm cười. Tuy hôm nay mệt mỏi đau đớn không nhắc nổi thân, nàng còn tranh thủ nhiều hơn họ, hiểm nguy trùng trùng cũng tự mình thử trước dẫn đường cho họ. Họ có thể không cảm động hay sao?

Vừa nhìn đã biết nàng là người có thân phận cao quý, nhưng không hề ngại ngần gì bẩn thỉu, nắn từng cái chân bị trật khớp, xé rách xiêm y băng bó cho họ. Trong lòng họ, nàng chính là bồ tát chuyển thế.

Nếu không phải nàng liên tục khích lệ, họ làm sao có thể trụ vững được trên đôi chân chỉ chực sụp ngã.

Ngọc Linh Hương cũng mệt chết đi được, nhưng nàng không thể ngã xuống trước họ, nếu không bỏ cục nàng dần dựng sẽ sụp đổ trong nháy mắt. Cùng là huynh đệ ruột thịt sao có thể nhẫn tâm như vậy? Nhất định phải dồn hấn vào chỗ chết mới cam lòng.

Đem được dược thảo về Ngọc Linh Hương cũng không nghỉ ngơi, lập tức đến chỗ 2 lang trung duy nhất còn lại ở trong thành. 2 người này chỉ có thể chữa được một số bệnh thông thường, chứ dịch bệnh thì thúc thủ vô sách.

Loại dịch bệnh này Ngọc Linh Hương cũng chưa từng gặp qua, nhưng theo phán đoán của nàng đây là không phải là bệnh dịch thông thường, mà chính là độc. Mà độc thì không thể chữa bừa.

Xem xét nguồn nước không có gì khác thường, ngân châm không chuyển đen, nhưng lại có một mùi kì lạ. Thoáng qua tưởng rằng là do xác chết đưa mùi, nhưng cái này không phải.

Triệu chứng của những người bị bệnh là mê man không tỉnh, thân mình nóng như lửa, mồ hôi ra có màu đen, móng tay tím bầm. Còn không phải là trúng độc?

Ngẩng đầu lên nhìn về phía tây, bên kia hấn đang phải trợ giúp trị thủy. Nàng nhất định phải chấm dứt bệnh dịch ở Sa châu.

Cúi đầu xuống, chợt nhìn thấy 2 bên bờ dòng nước, tất cả mọi thứ cây cỏ đều không sống được, nhưng sâu ở dưới nước, có một thứ cây gì kì lạ màu xanh, nàng đeo găng tay đã chuẩn bị vào những xuống nước nắm lấy cây đó kéo lên.

Thân cây màu tía sẫm, lá có màu xanh nhợt nhạt, nàng đưa lên mũi ngửi, hai mắt đột nhiên mở lớn. Thứ này phải chăng là.....

Ngọc Linh Hương phân phó thị vệ đeo găng tay vào, nhổ hết cây đó dọc theo dòng nước rồi đem về dịch quán. Vừa bước vào, bên trong ngập tràn mùi vị thảo dược, nàng đem thứ cây kì lạ đến hỏi 2 vị lang trung:

“Hai người ở Sa châu đã lâu, có biết thứ cây này hay không?”

Một người lắc đầu, còn một người trầm tư. Được một khắc người đó mới lên tiếng:

“Ta cũng không chắc chắn lắm là đã từng gặp qua, đó cũng là chuyện của mấy năm trước rồi. Có một lần đi hái thảo dược đã thấy cây này, nhưng lúc đó thân nó cũng không được lớn và màu tím sẫm như thế này, lá vẫn còn sắc xanh và rất nhỏ. Hơn nữa cũng là một loại kịch độc.”

Ngọc Linh Hương có chút vui mừng, đúng như nàng dự đoán. Thứ cây độc này bình thường thân và lá đều có màu xanh, nhưng bởi vì sống trong môi trường đặc thù có hòa lẫn độc dược dung tính lẫn nhau mới khiến cây có màu tím sẫm, lá cũng nhợt đi và phát triển vượt bậc.

Nếu như nàng đoán đúng, thì cây này có khả năng có thể giải được độc dược kì lạ kia.

Dù sao cũng chỉ còn cách này, 50 : 50 nàng cũng phải thử. Hướng dẫn cho 2 vị lang trung cách phối dược để giải trừ một số bệnh trạng khác phát sinh, sau đó nàng tự nhốt mình trong một căn phòng nhỏ.

Liên tục nghiền nhỏ, dầm nát thứ cây kì lạ để tìm ra phương thức giải độc tốt nhất.

Một thiếu phụ đưa đến cho nàng một bát cháo loãng, thâm tình nói:

“Cô nương, hãy ăn một chút đi, nếu không nguoi sẽ không chịu đựng được.”

Ngọc Linh Hương cảm động nhìn nàng, mặc dù nàng cũng đói nhưng bọn họ đói còn lâu hơn nàng, nên đưa lại bát cháo cười cười:

“Đại tẩu hãy ăn đi, nếu không sao có sữa cho tiểu oa nhi.”

“Không, ta đã ăn rồi, cô nương hãy ăn đi, nếu không sao có thể chữa bệnh cho chúng ta.” Thiếu phụ nhìn nàng, đẩy lại bát cháo.

“Hào, chúng ta mỗi người ăn một nửa.” Ngọc Linh Hương nhượng bộ cầm bát cháo lên húp lấy một nửa, sau đó đưa cho nàng, thiếu phụ rung rung nước mắt nhìn nàng, cuối cùng không từ chối được mà ăn nốt bát cháo đó.

Ngọc Linh Hương cười hài lòng nhìn nàng: “Hào, bây giờ đại tẩu hãy đi nghỉ đi, ngày mai chúng ta cần phải làm rất nhiều chuyện.”

“Cô nương cũng nghỉ ngơi đi. Ăn đã ít như vậy, nên ngủ nhiều một chút mới lại sức.”

“Đại tẩu hãy đi đi. Ta làm xong sẽ đi ngủ a.”

Thiếu phụ còn muốn khuyên thêm nhưng mắt thấy nàng sẽ không thỏa hiệp đành dặn dò thêm một chút rồi đi ra.

Ngọc Linh Hương ngáp vài cái, dụi dụi mắt cho đỡ tỉnh ngủ, kiên nhẫn xay nhuyễn thân cây.

1 canh giờ sau, đột nhiên bên ngoài có tiếng động, sau đó là tiếng khóc, nàng đang định bước ra ngoài thì cửa “cạch” một tiếng được mở ra, một nữ nhân quần áo rách rưới ôm một tiểu oa nhi chạy vào, nước mắt rơi như mưa, nghẹn ngào nói:

“Cô nương, làm ơn hãy cứu lấy nó, làm ơn hãy cứu nữ nhi của ta a!”

Ngọc Linh Hương không kịp hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng cũng nhanh chóng đỡ lấy đứa bé đặt trên giường. lát sau, 2 lang trung vẻ mặt phờ phạc chạy vào thấy sắc mặt nàng trầm trọng, cũng lập tức nói:

“Thận đã bị tổn thương nghiêm trọng rồi, làm sao có thể cứu được. Ngươi hãy sớm lo an táng cho nó đi, đừng làm phiền đến cô nương.”

“Cho dù có thuốc tiên cũng khó lòng cứu được.” Lang trung còn lại nhè nhẹ lắc đầu có chút không đành lòng.

Ngọc Linh Hương nhủ mày thật chặt, nữ nhân kia càng khóc lớn hơn:

“Thật sự nhi tử của ta phải chết hay sao?” Nàng quỳ xuống, túm lấy gấu váy của Ngọc Linh Hương thật chặt: “Cô nương, hãy cứu nó đi, sau này ta nhất định làm thân trâu ngựa hầu hạ cô nương, dù cô nương bảo ta nhảy vào dầu sôi lửa bỏng ta cũng không từ. Nhưng nhi tử của ta, nó mới nhỏ như vậy, còn chưa nhìn hết thế giới xung quanh đã phải lìa đời làm mẫu thân sao có thể đành lòng, cầu xin cô nương.”

Ngọc Linh Hương nghe những lời này cảm động không thôi, mẹ của nàng cũng giống như nữ nhân này, đi cầu xin từng người một hãy nuôi nấng nàng, nhưng không ai nhận, cuối cùng chỉ có thể đem nàng đến trước cửa cô nhi viện rồi qua đời.

Nàng sao có thể không muốn giúp. Nhưng bệnh tình của đứa bé này đặc biệt ở chỗ, có một khối u ở ngay thận trái, nếu ở hiện đại lập tức phẫu thuật thì có thể sống bình thường.

Mặc dù nàng có dụng cụ nhưng thiết bị cầm máu, truyền ô xi, vật dụng khác lại không hề có, làm phẫu thuật ngay tại đây thật sự rất nguy hiểm, gần như 80% là thất bại.

Đỡ nữ nhân này đứng dậy, nàng khó xử nói:

“Ta bắt đắc dĩ mới phải dùng đến phương pháp này, nhưng thực sự, rất nguy hiểm, vị đại tẩu này có nguyện ý thử hay không?”

Nữ nhân gạt nước mắt hơi do dự nhưng lại nhìn thấy nhi tử trên giường đau đớn quằn quại, rốt cuộc không nhịn được nói:

“Hào, ta đáp ứng, dù kết quả ra sao cũng không trách cô nương.”

“Được, vậy ngươi hãy ở lại phụ giúp ta.” Nàng nhanh chóng bắt lấy túi hành lý, lấy ra một chiếc hộp gấm nam ngọc. Dao mổ, đã bao lâu rồi nàng không đụng đến? Mong là nó có thể cứu được tính mạng của tiểu oa nhi kia.

2 vị lang trung ngăn người không tin được, nàng nói còn có thể cứu hay sao? Từ trước đến giờ bọn họ không tin ai có thể chữa được bệnh khi thận đã ra nước. Không phủ nhận có chút khinh thường nàng quá ngạo mạn, nhưng họ vẫn tò mò nàng sẽ chữa ra sao.

Ngọc Linh Hương gọi Dạ chuẩn bị vải sạch và nước nóng, chuyển đứa bé sang một phòng sạch sẽ hơn, dặn dò 3 người phải thật cẩn thận và chú ý đưa dụng cụ cho nàng. Nhét một viên thuốc mê vào miệng đứa bé, nàng trầm giọng nói:

“Bắt đầu.”

“Dao.”

Nhận lấy dao, nàng thuận thực rạch bụng của đứa bé ra, nữ nhân kia thốt lên một tiếng sợ hãi, nàng lập tức trấn an: “Nhất định phải bình tĩnh, nếu như ta phân tâm, nó sẽ chết.” Nữ nhân gạt đầu lau nước mắt, kiên định tin tưởng vào nàng.

2 vị lang trung hoàn toàn kinh hãi trước cách làm của nàng. Chữa bệnh là điều phải dùng thuốc, nàng mổ bụng đứa nhỏ ra là muốn giết hấn hay sao?

“Kẹp.” Nữ nhân lập tức đưa kẹp cho nàng.

Khống chế không cho máu tuôn ra, Ngọc Linh Hương cẩn thận kẹp lấy 2 đầu ruột, 3 người kia không dám nhìn trực tiếp vì quá sợ hãi.

Mồ hôi nàng tuôn ra như suối, đầu căng lên như dây đàn. Cố gắng ép mình phải bình tĩnh, khống chế cơn buồn ngủ, nàng cẩn thận xem xét từng bộ phận, nước dịch màu vàng trong thận không ngừng chảy ra làm ô nhiễm máu, nàng lập tức nâng nhẹ đầu kẹp, tìm nơi bắt nguồn của chất dịch.

Không thể nào! Ngọc Linh Hương sợ hãi suýt thốt ra thành tiếng.

Khối u đó to đến 1,5 cm hơn nữa còn đề lên động mạch, nếu bây giờ nàng cắt đi, sẽ chạm đến động mạch, động mạch bị đứt, đứa bé sẽ chết vì chảy máu.

Làm sao, nàng phải làm sao đây?

Sao ông trời lại bắt công như vậy, kẻ ác còn nhiều mà một đứa trẻ lại phải chịu nỗi đau này.

Nếu không bỏ được khối u, đứa bé cũng không sống được. Tiến cùng lui đều không được, chẳng lẽ nàng phải nhìn nó chết đi? Không được, nàng phải nghĩ ra cách.

Do dự nhìn đến động mạch chủ, nàng có nên mạo hiểm hay không? Cách duy nhất để không làm vỡ động mạch chủ là trong vòng 5 giây nàng có thể đóng động mạch chủ, cùng lúc cắt được khối u đi, sau đó, dẫn nó trở lại vị trí cũ.

Quá 5 giây, do áp suất mất cân đối sẽ khiến động mạch tự nứt vỡ.

Chỉ có thể liều thôi. Mở to mắt, cầm kẹp của nàng hơi run một chút sau đó siết lại thật chặt.

Dùng một tay khóa động mạch lại, nàng nhanh chóng đưa kẹp đến khối u.

1 giây....

2 giây....

Kẹp dính chặt vào khối u chỉ chờ một tiếng “phập”. Đầu nàng căng thẳng đến mức đau đớn, động mạch trên tay cũng rung động mãnh liệt như muốn phun trào.

3 giây.....

4 giây trôi qua.....

Khối u giống như một miếng thịt nhỏ nhẹ nhàng rơi xuống chiếc bát mà nữ nhân kia đưa ra, Ngọc Linh Hương nhanh chóng đẩy động mạch lại chỗ cũ.

5 giây.....

Chỉ 5 giây thôi sao lại nghiệt ngã như thế. 5 giây căng thẳng nhất từ lúc nàng sinh ra cho đến giờ.

Thấy động mạch không có dấu hiệu đứt vỡ, khoe miệng nàng cong thành một nụ cười yếu ớt. Giai đoạn nguy hiểm nhất đã qua rồi.

Nàng đã làm được. Nàng đã cứu được đứa bé kia.

“Kim”

Run run cầm kim khâu lại vết mổ, sau đó lấy vải sạch lau hết vết máu đọng lại rồi rắc thuốc lên, băng bó cẩn thận tỉ mỉ. Nàng lau mồ hôi trên trán, trên lưng cũng đã ướt đầm tự bao giờ. Nữ nhân kia thấy nàng đã hoàn thành xong, trào dâng vui mừng nhanh chóng hỏi:

“Có phải nhi tử của ta đã không sao rồi?”

“Đúng vậy.” Ngọc Linh Hương khẽ nói, nhưng trước mắt tối sầm lại, rơi vào hôn mê.

Ngọc Linh Hương chỉ thấy xung quanh một màn trắng xóa, nàng bước đi thật lâu nhưng không tìm được đường ra. Chợt nghe thấy tiếng nói, nàng không tự chủ bước đến phía đó.

Dần dần, không còn một màu trắng xóa, mà trước mắt nàng là một cung điện phảng phất màu đỏ yêu diễm, bốn phía đều là những sợi chỉ đỏ giăng khắp nơi. Nàng đang thắc mắc không biết sở thích của chủ nhân nơi đây lại lạ như vậy, thì phía xa vọng đến thanh âm cực kì mê hoặc.

Vừa đi vừa ngắm cảnh, cảnh sắc nơi đây rất đẹp nếu không có những sợi chỉ kì lạ kia. Thanh âm càng lúc càng rõ hơn, trước mắt nàng là một tấm hồng sa rất lớn nhẹ nhàng uốn lượn theo làn gió.

Phảng phất như nhìn thấy một nữ nhân tóc dài mặc hồng y, Ngọc Linh Hương vén tấm màn đi vào, lập tức không thể không thốt lên ngạc nhiên.

Ồ đó là một thác nước từ trên cao đổ xuống tung bọt trắng xóa, trên bờ, một nữ nhân mặc hồng y đỏ thắm như máu, tóc dài đen mượt chấm đất, dung nhan tú lệ phảng phất một cảm giác mỉa hoặc không nói lên lời.

Những ngón tay trắng ngần lướt đi trên sợi chỉ đỏ như họa một bức tranh, đẹp đến hoa nở nguyệt tỏ cũng hổ thẹn. Thanh âm lúc trầm lúc bổng, có đau thương, có hạnh phúc, có sầu khổ, có đắng cay.

Nàng còn tưởng là tiếng đàn tranh, không ngờ những sợi dây này lại tạo nên âm sắc tuyệt vời như vậy.

Hơi đi về bên trái, đang định chạm vào sợi dây, đột nhiên thanh âm thanh thúy như chuông bạc vang lên:

“Đừng đụng vào chúng.”

Thanh âm vừa dứt, hồng y nữ nhân đã đứng dậy. Lúc này Ngọc Linh Hương mới nhìn kĩ, thực sự là không chỉ là mỹ, mà chính là tuyệt mỹ, chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn.

Ngay người một lát mới hồi phục được, sau đó nàng lên tiếng:

“Chúng là gì vậy?”

Hồng y nữ nhân hơi mỉm cười một chút, đón lấy một sợi dây:

“Chúng là nhân duyên, nhân duyên của tất cả vạn vật.”

Nhân duyên ư? Ngọc Linh Hương khó hiểu nhìn hồng y nữ nhân, liền hỏi tiếp:

“Vậy còn người là ai?”

Hồng y nữ nhân mỉm cười không nói thay cho một lời từ chối. Sau đó mới lên tiếng:

“Ý niệm của người đã mãnh liệt rồi mới có thể đến đây, nhưng hãy trở về đi. Chỉ một câu thôi: “Người phụ người.””

“Người phụ người?” Ngọc Linh Hương lẩm nhẩm, đang định hỏi tiếp thì hồng y nữ nhân đã phất tay một cái, trong nháy mắt đầu nàng lại trống không, thân ảnh cũng biến mất vô tung.

Vì nhân duyên của con người là kết tinh của tất cả mọi xúc cảm, nên thanh âm chúng phát ra mới có thể động lòng người như vậy.

Hồng y nữ nhân đến gần thác nước, hơi khoát nhẹ tay ra, mặt nước liền biến thành mặt gương phản chiếu hình ảnh của ba lão nhân đang đánh bài đến nỗi nước bọt văng tứ tung, khoe miệng nàng cong lên. Ba lão già này dường như quá nhân rồi. Canh giữ định mệnh thực sự là cứ đâm ba bữa lại có người xuyên không.

Mặc dù thực chất là họ xuyên không do nàng.

Ai cũng biết cai quản nhân duyên chính là Nguyệt lão, nhưng không hề biết người thực sự đứng sau tất cả, có trước tất cả, người nắm giữ vận mệnh vạn vật lại chính là Hồng nương.

Hồng nương là kết tinh từ tình thương của vạn vật với nhau, nên người cai quản nhân duyên chính là nàng.

Nắm giữ nhân duyên cũng là nàng.

Quyết định nhân duyên ngoài nàng không ai có thể.

Nguyệt lão chính là một hiện thân của nàng. Đảo nhân duyên cũng là nơi của riêng nàng.

Chỉ là, tình yêu làm chần chừ cả thiên giới lẫn địa giới của Thủy Tinh quân và Đinh Hương tiên tử đã đánh thức nàng từ giấc ngủ xa xôi.

300 năm trước, nàng tỉnh dậy, để chứng kiến bọn họ.

Đúng là không làm nàng thất vọng chút nào. Biến cố sẽ xảy đến, chỉ phụ thuộc vào nàng.

Một câu “người phụ người” mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Thuốc Giải

Lúc Ngọc Linh Hương tỉnh lại đã là giữa trưa của sáng hôm sau, còn chưa kịp suy nghĩ về giấc mơ hôm qua, vị thiếu phụ hôm qua nhìn thấy nàng đã tỉnh lại thì vui mừng khôn xiết, vội vàng chạy đi, lát sau đã đem một bát cháo vào bưng đến trước mặt nàng.

“Cô nương đã tỉnh dậy rồi. Mau ăn đi cho nóng.”

“Cảm tạ đại tẩu.”

Nàng cầm bát cháo lên ăn, cả ngày hôm qua ăn rất ít nên bây giờ bụng đang rất đói. Ăn được nửa chừng, đột nhiên nhớ đến điều gì, nàng đặt bát xuống nói:

“Đại tẩu, lương thực có còn hay không?”

Thiếu phụ nghe vậy, sắc mặt đang tươi cười phút chốc âm trầm đi:

“Còn rất ít, chỉ sợ chiều nay sẽ không có gì hết để ăn.” Lấy được bát cháo này, chẳng qua là vì họ biết ơn cô nương, nàng sáng giờ cũng chưa ăn gì hết.

Ngọc Linh Hương thở dài, sao Tứ nhi vẫn còn chưa trở lại đây. Chỉ sợ họ không cầm cự được qua ngày hôm nay.

“Đại tẩu hãy ăn đi, ta không đói.”

“Sao có thể, cô nương hôm qua chỉ ăn 1 bát cháo loãng, cô nương hãy ăn đi.” Thiếu phụ lắc đầu.

“Ta còn có việc phải làm, đại tẩu hãy ăn rồi ra ngoài đi a.”

Thấy nàng kiên quyết, thiếu phụ rơi nước mắt. Vì cô nương này thật tốt với nàng, nhi tử của nàng hôm qua chưa có được ăn gì, nếu có bát cháo này có thể giúp nó cầm cự được.

“Cảm ơn cô nương.”

Ngọc Linh Hương mỉm cười nhìn nàng, đóng cửa lại, nhìn vào chỗ thuốc bột được chế từ cây kì lạ hôm qua. Nàng đã thử hết tất cả các phương pháp có thể sử dụng, trong đó chỉ có 2 loại gần giống với kết cấu độc dân chúng bị trúng phải.

Nhưng làm cách nào để thử? Nàng không thể tùy tiện chọn một người ra làm vật thí nghiệm, rất mất nhân tính. Còn Thượng Quan Vũ Hiền, đã hơn một ngày một đêm hẩn chưa có trở về. Hẩn có sao không? Nàng còn mệt như vậy, huống chi là hẩn.

Đang băn khoăn đứng ngồi không yên, nữ nhân hôm qua đập cửa chạy đến, nước mắt rơi loạn:

“Cô nương, nhi tử của ta sắc mặt dần tím lại. Hôm qua cô nương chữa bệnh cho đã khá hơn một chút, sáng nó đã mở mắt, nhưng vừa này lại ngất đi a.”

Ngọc Linh Hương sợ hãi, không lẽ hôm qua nàng làm lại có sơ sót? Vội vàng đi theo nữ nhân kia đến chỗ đứa bé, 2 vị lang trung nhìn thấy nàng cũng lập tức theo đến.

Xem xét kĩ thân thể không có điều gì khác thường, nàng cau mày, sao lại rất giống dấu hiệu bị đào thải khi ghép các bộ phận? Một vị lang trung lên tiếng:

“Phương pháp cô nương dùng hôm qua, trước giờ chúng ta chưa từng thấy qua, càng không ngờ lại khiến bệnh tình thuyên giảm, chỉ có điều, dấu hiệu bệnh trạng bây giờ rất lạ.”

Người còn lại cũng gật đầu đồng ý.

Không, không đúng, chính xác là hôm qua nàng rất mệt mỏi nên có thể lúc cắt đã vô tình chạm phải cái gì đó gây hiện tượng trúng độc. Nếu lại phẫu thuật đứa bé nhất định không chịu được, chỉ có thể dùng thuốc.

Đột nhiên nhớ tới lúc đó ở trong phòng còn có thêm cả độc điều chế, nàng mới chợt bừng tỉnh. Đúng rồi, loại độc khi tán nhỏ phân hoa ở cây đó có tác dụng là như vậy. Thật không ngờ tìm được cách chữa bệnh dịch này lại trong hoàn cảnh này.

Dùng độc trị độc không xong, vậy thì chỉ còn một cách mà thôi.

Đưa ngón tay vào trong miệng cắn ra, nữ nhân đang khóc lóc cũng kinh ngạc mà dừng lại, 2 vị lang trung cũng kêu lên thành tiếng. Từng giọt máu đỏ thẫm đẹp như những bông hoa từ ngón tay nàng chảy xuống miệng đứa bé.

Máu nàng có thể giải được trong phạm vi không phải là một trong thập đại kì độc. Nhưng chữa cho cả dân thành Sa Châu, có mười nàng lấy máu cũng không chữa hết được.

Ước chừng khoảng 1 khắc, nàng kéo lấy tay áo xé ra băng bó lại, sắc mặt đứa bé cũng dần dần hồng hào trở lên, nữ nhân thấy vậy vui mừng khôn xiết, vội vàng quỳ xuống:

“Tạ ân đại ơn đại đức của cô nương, suốt đời này ta nhất định không quên ơn của cô nương.” Nói rồi dập đầu thỉnh thịch xuống nền gạch, nước mắt rơi tí tách trên sàn.

Ngọc Linh Hương vội vàng đỡ nàng đứng trở dậy, thâm tình nói:

“Đại tẩu đừng nói như vậy, đây chính là việc nên làm. Hà đề sứ đại nhân luôn mong muốn Sa Châu có thể hoàn toàn hồi sinh, chỉ cần là dân chúng Vân Lạc quốc đều có thể an ổn an cư lạc nghiệp, áo cơm không lo.”

Nữ nhân rơi nước mắt gật đầu. Gặp được cô nương chính là phúc phận của nàng, sau này có bán mạng vì cô nương nàng cũng không tiếc gì hết.

2 vị lang trung nghe được câu nói của nàng thì động dung. Trước nay có quan nào chịu chú ý đến dân? Mà nàng, chỉ bằng một câu áo com không lo đã khiến bọn họ hiểu được, hóa ra trên đời vẫn còn vị quan tận tình chăm lo cho dân chúng như vậy.

Có hai vị này, Sa Châu có lẽ được cứu rồi.

Trời vẫn còn thương dân chúng này phải không?

Phía đông, Thượng Quan Vũ Hiến một thân ướt nhẹp, mặt mũi hắc hác không thể tả. Hắn đã một ngày một đêm không ngủ. Dân chúng cũng không ngơi nghỉ chút nào.

Gió và nước quất vào mặt đau điếng.

Từng bao cát vẫn được chuyển đến để đắp đê. Cảnh tượng ồn ã và thê lương.

“Chân đê phải đắp thật chặt, nhất định không được có một kẽ hở.” Hắn vừa chỉ huy vừa nói, dù tiếng sóng rất lớn thậm chí át đi tiếng hắn, những lại vang vọng rõ nét trong tai mỗi người.

Thượng Quan Vũ Hiến lấy tay lau nước trên mặt, hai mắt chỉ trực nhắm vào. Hắn biết mình rất khó có thể trụ vững được, nhưng dân chúng cũng một mối, hắn không thể gục ngã.

Không thể.

Một nam nhân thấy hắn đã một đêm không ngủ, không nhịn được tiến đến nói:

“Đại nhân hãy nghỉ ngơi một chút đi. Nếu không chỉ sợ sẽ không trụ được.”

“Đại thúc cứ nghỉ đi. Ta vẫn còn khỏe lắm.”

“Ngài, ai...” Nam nhân không khuyên được đành quay người đi vào trong nghỉ.

Hắn không thể bỏ mặc dân chúng còn mình nghỉ ngơi được. Lúc hắn nghỉ, cũng là lúc Sa Châu này hoàn toàn hồi sinh.

Sau khi đưa đơn thuốc cho nữ nhân kia, Ngọc Linh Hương nhanh chóng quay về làm số được còn lại. Sai Dạ đi lấy thêm thứ cây đó về, mỗi một cây có rất ít hoa, mà để thu được bột lại rất khó khăn, nàng chỉ có thể tự tay làm, kiên trì từng chút một.

Đến khi tịch dương đã tắt, cửa phòng được mở ra, nàng ôm trong tay từng chai lọ, rặng rỡ đưa đến cho 2 vị lang trung:

“Thuốc giải đây rồi.”

2 vị lang trung ngỡ ngàng nhìn nàng không thể tin được. Những đã có nhiều thứ không thể xảy ra trên người nàng, nên họ nguyện tin tưởng.

Phối thêm một số được liệu giảm đau, 3 người cẩn thận đem đi nấu thành thuốc. Dân chúng trong thành nghe được có thuốc chữa bệnh lập tức kéo nhau đến chỗ được quán.

Đường phố Sa Châu sau khi đốt hết xác chết và rắc vôi bột đã trở nên sạch sẽ hơn rất nhiều. Ngọc Linh Hương đứng lên cao giọng nói:

“Dân thành Sa Châu hãy nghe ta nói. Hôm qua những người mắc bệnh thông thường đã được uống thuốc chữa bệnh, còn thuốc lần này chính là dành riêng cho những người mắc phải bệnh dịch, nhất thiết đừng uống lung tung.”

Mọi người không khỏi vui mừng rằng mình và người thân sẽ được cứu, không phải chết, lập tức đến lấy thuốc về. Từng muôi nước thuốc đen ngòm chảy vào bát, 3 người bận rộn lấy thuốc cho dân chúng không ngơi tay.

Đến khi đã không còn người nào cần lấy thuốc, Ngọc Linh Hương mệt mỏi ngồi xuống ghế, mồ hôi lăn đầy trên mặt, nhớ đến Thượng Quan Vũ Hiến, cố sức nhồm đậy:

“Dạ.”

“Vương phi.” Dạ khom người hành lễ.

“Vương gia sao rồi?”

Dạ suy nghĩ giây lát rồi lên tiếng:

“Không khả quan lắm, bởi vì hiện tại nước lũ sắp đến, bờ đê chỉ mới được đắp có lẽ không chịu đựng được.”

Ngọc Linh Hương nhắm mắt ngưng thần. Dạ đứng chờ nàng một lúc lâu còn tưởng nàng đã ngủ, đang định gọi người đến đưa nàng về phòng thì nàng lại mở miệng:

“Hãy nói với vương gia, dừng việc đắp đê lại.”

“Dạ, sao ạ?” Dạ sững sốt.

“Dừng việc đắp đê lại, thay vào đó. Hãy cho người đi đào một kênh rạch thông đến thung lũng sau ngọn núi phía Tây.”

“Đây là.....” Dạ cuối cùng cũng hiểu nàng muốn làm gì, vui mừng cúi người: “Dạ, vương phi.”

Bóng hắt khuất sau rặng tre. Ngọc Linh Hương nhắm mắt lại, cả ngày nàng mệt mỏi, còn hắt thì sao? Hiên, ta thực sự rất nhớ chàng. Giải quyết xong Sa Châu, ta sẽ nói hết tất cả mọi chuyện, lựa chọn thế nào còn tùy chàng mà thôi.

“Vương phi nói như vậy?” Vũ Hiên nghiêm túc nhìn Dạ.

“Vâng.” Dạ kiên định trả lời.

Vũ Hiên hiểu nàng muốn làm gì, nhưng cách đó rất nguy hiểm, không sợ nhất vạn chỉ lo vạn nhất. Ánh mắt hắt nhìn đến con lũ ngoài kia trực chờ xông vào tàn phá tất cả, cuối cùng hạ quyết tâm:

“Gọi tất cả mọi người lại.”

Dân thành không biết tại sao Hà đê sứ đại nhân lại gọi bọn họ vào, nhưng khi đã tề tựu đầy đủ, nghe được kế hoạch mà hắt nói có chút đắn đo, nhưng nghĩ đến nếu không thử thì bọn họ cũng chưa chắc được sống. Một trung niên nam tử hô lớn:

“Hào, chúng ta tin ngài.”

“Đúng, phải tin tưởng vào đại nhân.”

“Đúng vậy.”

“Cảm ơn mọi người.” Hắt cảm nhận được khoe mắt đã ướt, những người dân này tin tưởng hắt, trong khi ở Hoàng thất, cái gọi là gia đình lại không hề có một chút nào là thân tình.

Vậy là, từng bao cát được thay bằng cuốc và xẻng, đất được xúc lên nhiều như núi, mỗi người một tay chân, không có mệt mỏi, không có đau khổ, tất cả sức lực và tinh thần của họ tập trung vào công việc, vì cha nương, vì vợ con, và vì chính họ, vì quê hương không thể nhấn chìm trong hồng thủy.

Lương thực không đến nơi, dù có chữa được dịch bệnh cũng vô dụng. Ngọc Linh Hương đến xem triệu chứng của những người bị bệnh, quay trở về bầu trời cũng đã biến thành màu đen.

Cả ngày mệt mỏi cộng thêm đói bụng khiến cho nàng xây xẩm mặt mày, vừa đặt lưng xuống giường là ngủ luôn. Ước chừng khoảng canh hai, Thượng Quan Vũ Hiên bước vào trong phòng, vốn dung mạo tuấn đạt tiêu sái nay bị bụi bẩn bám đầy trên mặt, y phục cũng toàn bùn đất vô cùng chật vật.

Vì đã 2 đêm hắt không ngủ nên lần này mọi người kiên quyết bắt hắt trở về nghỉ ngơi. Nhưng vừa bước vào đã thấy nàng nằm tại đó, tâm không khỏi có chút vui mừng. Nghe được Dạ nói nàng đã tìm được thuốc chữa bệnh dịch, ngày mai lương thực cứu tế lại đến nơi, hắt có thể trút được một gánh nặng xuống.

Dạ bước đến nói nước nóng đã chuẩn bị xong, hắt gạt đầu ra khỏi phòng. Hai khắc sau, Vũ Hiên bước trở lại vào trong phòng, trên người thay một kiện bạch y thông thường. Bước đến giường, ôm lấy nàng vào lòng, thấy mày của nàng cau chặt, hắt ôn nhu lấy tay xoa nhẹ lên đó.

Nàng đã quá mệt mỏi.

Trong lòng hắt ấm áp giống như được ăn đường, nàng đã vì hắt làm nhiều việc như vậy, sao hắt có thể không yêu thương nàng. Nhất là mỗi khi nhìn vào đôi mắt của nàng, hắt lại thấy cực kì quen thuộc, yêu đến sâu tận xương tủy.

Khẽ hôn lên mắt nàng, mắt hắt cũng nhắm lại.

Trời còn chưa sáng, hắt, Thượng Quan Vũ Hiên đã rời đi, Ngọc Linh Hương ngủ thêm được một lát cũng tỉnh dậy, thấy trên người có thêm chăn, bên cạnh vẫn còn lưu chút hơi ấm phảng phất mùi long tiên hương, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười.

Nàng còn lo hấn cứ cố chấp không chịu nghỉ ngơi, xem ra không cần lo lắng nữa rồi.

Đến được quán làm thêm một chút thuốc trị cảm, sau đó nàng đi đến từng nhà có người bị bệnh dịch. Hoàn hảo mọi người đều ra mồ hôi đen, có dấu hiệu bài trừ chất độc ra ngoài. Cho nên cách lấy độc trị độc hoàn toàn không sai.

Đến hôm nay lương thực đã hết nhẵn không còn gì, hơn nữa người bị bệnh còn cần ăn nhiều hơn khiến nàng không khỏi lo lắng, hôm nay không phải cứu tể đến nơi hay sao?

Nhưng đợi đến giữa trưa cũng chưa thấy ai, dân chúng tuy nản lòng, nhưng cũng không biểu hiện rõ rệt, có lẽ sợ nàng cảm thấy xấu hổ chăng?

Đúng lúc đó, một thị vệ thân mình đầy máu phi ngựa đi vào, dừng tại trước mặt nàng, muốn xuống ngựa không được chỉ có thể cấn răng nhin đau đớn, nói:

“Vương phi, nô tài thất trách, toàn bộ quân đội chuyển lương thực cứu tể đều bị thổ phi tại vùng núi địa phận từ Huy Châu đến Kim thành. Long Phi đại nhân bị người đánh lên không biết sống chết.”

Ngọc Linh Hương áp chế lửa giận, nàng không nghĩ bọn họ nhấn tâm đến mức có thể bỏ mặc dân chúng, nhưng xem ra nàng đã lầm, Trữ vương a Trữ vương, ta tự hỏi nếu người lên làm Hoàng đế thì sẽ ngồi trên Long ý được bao ngày khi không biết quan tâm đến dân chúng?

“Đỡ hấn vào trong đi.” Nàng phân phó Dạ đưa thị vệ đó vào.

Xung quanh thanh âm xì xào cũng dần vang lên, một nữ nhân lên tiếng:

“Cô nương, chuyện như vậy là sao, nếu không có lương thực làm sao chúng ta có thể tiếp tục trụ được.”

“Phải đó, ngày hôm qua chúng ta không có được ăn gì, vì cô nương nói hôm nay lương thực sẽ đến nên mới kiên nhẫn chờ, giờ lương thực bị cướp rồi phải biết làm sao?”

“Bởi vậy mới nói, nếu triều đình thực sự quan tâm chúng ta, thì Sa Châu đã không phải đi đến nước diệt vong như vậy. Đáng ra chúng ta không nên tin tưởng các người.”

Ngọc Linh Hương không ngờ bọn họ sẽ nói như vậy, chỉ thờ dài. Đúng là “cứu vật vật trả ơn, cứu nhân nhân báo oán.”

Mấy ngày nay nàng đã cố gắng hết sức để giúp họ có thể khỏi bệnh, không cần chịu bệnh tật giày vò, vậy mà bây giờ họ có thể nói ra những lời như vậy.

“Sao mọi người có thể nói như vậy?” Thiếu phụ vẫn chăm sóc nàng mấy hôm trước đứng ra nói. “Cô nương cũng như mọi người, ăn không no, ngủ không đủ, tí mi điều chế thuốc cứu chúng ta, nếu không mọi người có thể ở đây nói chuyện hay sao?”

Nàng không quên cô nương đã nhường cháo cho nàng và con của nàng. Cô nương tốt như vậy, lại bị người ta chỉ trích nàng không thể ngồi yên.

“Nếu không có cô nương, con của ta cũng không thể sống được, mọi người không thể đối xử với cô nương như vậy.” Nữ nhân hôm qua cũng lên tiếng bênh vực nàng.

Ngọc Linh Hương nhìn 2 nàng mỉm cười:

“Cảm ơn 2 người đã nói giúp ta.” Nàng quay người lại trước mặt những nữ nhân kia, có một số nghe 2 người nói cũng ngấm lại, trên mặt cũng hiện ra nét xấu hổ. “Ta biết khi đứng trước ranh giới sống chết thì là một con người dù tình nghĩa sâu nặng đến mấy cũng không nhớ đến. Nhưng mọi người nghĩ ta không thể bỏ mặc mọi người sao? Dù gì, khi trở về Kinh phạt mệnh, cũng sẽ không có người trách phạt chúng ta vì tình huống Sa Châu đã quá khó khăn và không thể khắc phục. Nếu chúng ta muốn làm như vậy thì đã làm từ lâu rồi, còn cần đợi đến ngày hôm nay, chịu khổ tại đây đến một bữa cơm giấc ngủ đều không an ổn. Nhưng vì hấn thương các người, không muốn từng này con dân Văn Lạc quốc cứ thế biến mất, cũng vì ta không nhấn tâm để mặc Sa Châu cho dịch bệnh hoành hành. Nhưng xem ra, lần này chúng ta đặt tình cảm sai chỗ.”

Đám người nghe nàng nói cuối cùng đều cúi mặt xuống. Họ biết, họ biết là nàng tốt bụng, biết nàng quan tâm họ, nhưng khi nghe tin lương thực cứu tể không còn, nghĩ đến tất cả đều phải chết, dù là ai cũng khó có thể không thốt ra như vậy.

“Chúng ta đã sai khi nói cô nương như vậy. Giờ đây cuối cùng ta cũng hiểu được thứ đáng trân trọng nhất không phải là mạng sống, mà chính là chân tình. Nếu còn sống mà không có nổi một người đối tốt với mình thì sống còn có ý nghĩa hay sao?” Nữ nhân chỉ trích nàng chưa xót lên tiếng, khóe mắt cũng đỏ hoe lên.

“Ta, sẽ không để cho một ai phải chết.” Ngọc Linh Hương nhìn về phía cổng thành, đáy mắt mỉm cười.

Mọi người sùng sốt nhìn nàng, thấy ánh mắt nàng hướng về phía cổng thành cũng đồng loạt nhìn đến đó.

Dưới ánh nắng, một đoàn xe chở lương thực từ từ tiến vào, khóe miệng nàng nhếch lên:

“Hoàn hảo đến kịp.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Vất Vả Rồi

“Tiểu thư.” Tứ nhi xuống ngựa tươi cười nói với nàng.

“Hào, Tứ nhi đúng là không làm ta thất vọng a.” Ngọc Linh Hương đưa tay xoa lấy đầu Tứ nhi.

Tứ nhi trẻ môi né tránh, nàng có phải là tiểu oa nhi đâu a!

“Chuyện này là sao?” Một lão nhân kinh ngạc lên tiếng khi thấy quân lính dỡ từng bao lương thực xuống chuyển vào kho.

“Ta đã nghĩ lương thực của triều đình đến cứu tế chưa chắc có thể đến đúng như dự định, và quả thật ta đoán không hề sai. Nên đã lấy danh nghĩa của triều đình mượn lương thực từ các nơi khác gần Sa Châu. Như vậy vừa có thể tránh cường đạo, đồng thời cũng có thể đến sớm hơn lương thực dự định.”

Mọi người nghe xong lời của nàng mới hiểu ra, trong tâm lại càng xấu hổ. Cô nương đã lo lắng chu toàn như thế, bọn họ lại nói ra những lời không phải.

Như đọc được suy nghĩ của họ, Ngọc Linh Hương cũng sáng khoái nói:

“Ta hiểu được mọi người khi bị dồn đến bước đường cùng, dù là tình nghĩa cũng có thể bỏ qua một bên, ưu tiên mạng sống của mình trước. Nhưng cái ta buồn không phải vì điều đó, mà chính là vì mọi người không tin tưởng chúng ta.” Hít một hơi sâu, quét ánh mắt qua dân chúng, nàng trầm lặng nói: “Khi phải giải quyết một vấn đề quan trọng như vậy, ta không thể không suy nghĩ đến chiều hướng xấu nhất. Phải xem xét và đưa ra một quyết định vẹn cả đôi bên là điều trước tiên cần phải làm. Mấy ngày nay, ta có bận rộn, có lúc mệt mỏi muốn nghỉ ngơi nhưng nghĩ đến mọi người mà khó lòng ngủ xuống giường. Mọi người oán triều đình coi thường sinh mạng bách tính, ta không có ý kiến gì hết. Nhưng không phải ai cũng như vậy. Trên triều cũng có người muốn nhưng vì quyền chức không đủ mà chỉ đành thờ dài ra đi, ta thân là một vương phi, nhưng trước khi là một vương phi, ta cũng chỉ là một dân chúng bình thường như bao người, không phải thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng nên suy nghĩ của mọi người ta có thể hiểu rõ được. Vua triều nào cũng vậy, chỉ có dân chúng khổ. Nhưng nếu không có vua, mọi người có tốt hơn không? Hay kết cục còn bi thảm hơn rất nhiều, làm thuộc địa của nước khác, sống mà phải cúi thấp đầu không dám ngẩng lên?”

Lời của nàng đã cảnh tỉnh nỗi lòng mỗi người. Họ hiểu ai cũng có cái khó của mình, dù Hoàng đế là minh quân nhưng chẳng thể nào xem xét hết từng quan viên của mình, cũng như chú ý đến từng chỗ trong Vân Lạc quốc như Sa Châu.

Dạ âm thầm thán phục Ngọc Linh Hương. Vương phi chỉ cần nói vài câu đã có thể trấn an lòng dân, nếu đổi lại là hán, chắc chắn chỉ có thể dùng vũ lực. Vương gia lấy được nàng, đúng là có phúc tu từ kiếp trước.

Đột nhiên dân chúng trong thành không hẹn mà cùng lập tức quỳ xuống, một lão nhân thẩm thía nói:

“Có lẽ vì nghèo khổ đã khiến chúng ta mất đi bản tính vốn có. Cô nương không ngại gian khổ giúp chúng ta chữa bệnh, vậy mà chúng ta lại chỉ trích cô nương, quả thực là rất xấu hổ. Cầu xin cô nương hãy nhận một lạy của chúng tôi.” Nói rồi cúi đầu đập xuống nền đất.

Ngọc Linh Hương mang tư tưởng bình đẳng rõ rệt, nên nhìn thấy cảnh này không thể chấp nhận, vội vàng cùng Tứ nhi đỡ họ dậy:

“Các vị làm ơn hãy đứng dậy đi, ta không hề trách các vị.”

Khóe mắt lấp lánh nước nhìn nàng, dân chúng âm thầm cảm thấy mình may mắn. Có cô nương toàn tâm toàn lực giúp họ, họ còn mong gì hơn nữa?

Bởi vì cuộc sống ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, bệnh tật giày vò khiến cho họ mất đi cái tình ấm áp.

Đã bao lâu Sa Châu này không có chân tình? Họ chỉ nhớ cảnh nhốn nháo của đám người giàu có bước đi rồi khỏi nơi chôn rau cắt rốn của họ, chỉ nhớ con ác mộng khi vỡ đê, nước lũ tràn vào cuốn trôi mất người thân. . .

Đau đớn, sợ hãi và bất lực khi từng người một cứ ra đi.

Nhưng nay, họ đã có nguồn sống để tin tưởng. Cô nương chính là ánh sáng của họ.

Ông trời vẫn còn thương họ phải không?

Cử đám quân lính đến đào kênh giúp Thượng Quan Vũ Hiền, nàng cùng dân chúng cải tạo lại đất. Sa Châu liên tiếp mất mùa một phần là do hồng thủy nhưng lí do chính là đất. Đất nơi đây rất cằn cỗi, nên trồng lương thực cho năng suất thấp.

Chuyên ngành của nàng là làm bác sĩ, đâu có phải làm nông dân, Ngọc Linh Hương vò đầu.

Cuối cùng, chỉ có thể dùng một ít kiến thức phổ thông còn sót lại để cải tạo đất. Ngoài lương thực, Tứ nhi còn mang mấy bao hạt giống về. Nhìn hạt giống được gieo xuống, tâm trạng nàng có chút xúc động, nếu thành công thì Sa Châu có thể hồi sinh rồi.

“Tiểu thư, dường như trời sắp mưa.” Tứ nhi chạy vào y quán, nhìn Ngọc Linh Hương đang viết đơn thuốc cho đứa bé hôm trước được nàng cứu, hiện tại nó có thể đi lại mặc dù vẫn còn suy yếu.

“Hào, hạt giống có thể nảy mầm rồi.” Nàng đưa đơn thuốc cho nương đứa bé sau đó đi ra ngoài.

Dân chúng nhìn thấy nàng ai cũng cung kính thật tình gọi một tiếng cô nương. Mặc dù đã biết thân phận của nàng là vương phi cao quý nhưng bọn họ biết nàng là một người không hề cầu nể, nên vẫn gọi nàng là cô nương.

Ngẩng đầu lên, phía đông mây đen ùn ùn kéo đến, thỉnh thoảng chớp lóe lên từng hồi, ánh mắt nàng hơi trầm xuống, lần này dường như là dấu hiệu của một trận hồng thủy.

Không biết kênh đã đào xong hay chưa?

Dân chúng cũng lo sợ không kém, trẻ nhỏ núp lại vào trong người lớn, trong đầu đều hiện lên cảnh hồng thủy tiến vào cuốn đi người thân họ, sợ đến mức cắn chặt răng khiến môi rỉ máu.

Nàng cũng rất sợ, thân mình run lên từng hồi. Hắn, nhất định sẽ không sao đâu.

“Tứ nhi, lấy ngựa cho ta...”

“Tiểu thư...” Tứ nhi chần chờ nói.

“Ta bảo lấy ngựa, em không nghe lời ta hay sao?” Ngọc Linh Hương quát lên.

Trong dĩ vãng, Tứ nhi chưa bao giờ thấy nàng mất bình tĩnh như vậy, lập tức kinh sợ chạy đi lấy ngựa. Ngọc Linh Hương đang định lên ngựa thì từ phía xa, một đoàn người từ từ tiến vào, dẫn đầu chính là... hắn.

Hóa ra trong lòng nàng, hắn đã quan trọng như vậy.

Chỉ cần biết hắn gặp nguy hiểm, tim nàng sẽ giống như bị ai bóp nát, đau đớn cùng cực.

Về mặt hắn tuy chặt vật nhưng chân mắt lông mày vẫn không mất đi vẻ tiêu sái, kiêu ngạo. Hắn không nói gì chỉ mỉm cười nhìn nàng.

Hiểu nhau đã đủ, cần chi thiên ngôn vạn ngữ?

Giữa tiếng ồn ã, khúc khúc vui mừng khi được đoàn tụ của mọi người, hắn từ từ đi đến ôm lấy nàng. Một giọt nước mắt khẽ lăn dài trên áo hắn, nàng nhắm mắt lại, bên tai nghe được thanh âm thân tình của hắn.

“Vất vả cho nàng rồi.”

Nếu chỉ có một mình, hắn nhất định không thể cứu được dân chúng, nhưng vì có nàng luôn ở cạnh giúp đỡ hắn. Bảo hắn đi đầu tìm một nương tử tốt như vậy nữa, giờ hắn đã tìm được nàng, nhất định không buông tay.

Ngọc Linh Hương mỉm cười, mặc dù rất muốn nói hắn cũng vất vả nhưng chỉ có thể yên lặng không thể nói gì.

Hắn trong quá khứ là một vương gia kiêu ngạo, mắt luôn cao hơn đầu, nhưng nay có thể vì dân chúng mà đứng trong mưa gió, cầm cuốc đào đường, mặc y phục tồi tàn, không hề có áo gấm lụa là.

Đó là biểu hiện của một minh quân thương dân như con.

Vì cả con dân Vân Lạc quốc này, nàng có thể ích kỉ giữ hắn cho riêng mình hay không?

“Àm” một tiếng thật lớn, từng hạt mưa ào ào rơi xuống. Vũ Hiền cởi áo ngoài ra che cho nàng, 2 người chạy vào dưới mái hiên.

“Mưa là tốt rồi, đường sá sẽ được gột sạch.” Ngọc Linh Hương nhẹ nhàng nói.

“Đại nhân, có thật hồng thủy sẽ không tràn vào thành hay không?” Một lão nhân lo lắng lên tiếng.

Thượng Quan Vũ Hiền tươi cười trấn an lão:

“Đại thúc đừng lo. Ta đã chuẩn bị rất tốt rồi.”

Mưa càng lúc càng to, phía bờ đông từng con sóng rít gào lồng lộn như dã thú đập vào bờ đê, đê vừa vỡ lập tức tràn xuống con kênh đã được đào thông đến thung lũng sau núi.

“Vương gia, thành công rồi.” Dạ phi ngựa đến, vui mừng nhìn hấn.

Mọi người nghe được tin đều rung động không thôi, rốt cuộc không cần phải sợ mỗi khi đến mùa lũ cuốn, rốt cuộc Sa Châu không cần phải diệt vong.

Từng người một đều quỳ xuống, chân thành nói:

“Cảm tạ đại nhân, cảm tạ đại nhân.....”

Thượng Quan Vũ Hiền đỡ từng người dậy, trong lòng âm thầm cảm thấy được an ủi. Hóa ra, cảm giác có thể cứu sống nhiều người lại khiến con người hạnh phúc như vậy. Hấn đã từng hận triều đình, hận Hoàng thất khiến hấn mất mẫu phi, còn có lúc không muốn đến Sa châu, nhưng thật may hấn đã đến đây, có thể cứu giúp họ. Nếu không sau này hấn sẽ phải hối hận cùng cực.

2 tháng sau.

Đường phố Sa Châu đã không còn vẻ hoang vu tiêu điều nữa. Ngược lại nô nức và nhộn nhịp khắp chốn, trẻ nhỏ được đến trường, tiếng mời gọi mua bánh bao, mùi thịt dê nướng thơm nức quanh quần khắp ngõ.

Ngoài đồng ruộng, Ngọc Linh Hương đang kiểm tra độ pH của đất, bên cạnh là Thượng Quan Vũ Hiền đang thắc mắc thứ nàng làm.

2 tháng bọn họ ở Sa Châu giúp dân chúng dựng lại nhà cửa, còn làm thêm trường học, trà lâu, hiện tại thì xem xét lương thực. Rau trồng rất tốt, cà chua cũng ngon mát, chỉ mỗi điều lúa nước lại sinh trưởng rất yếu.

“Nàng đang làm gì vậy?” Hấn sinh ra trong gia đình đế vương, chân tay không cần chạm đến bùn đất, dĩ nhiên không hiểu nàng muốn làm gì.

“Chàng yên lặng chút đi. Đã mệt mỏi còn phải giải thích nữa.” Quan trọng nhất là lúa nước, tuy thực phẩm dồi dào lên, nhưng thiếu gạo thì không được a!

“Nếu ta nhớ ra cách làm phân bón thì tốt rồi, haizzzz...” Nàng thở dài.

“Uy, chàng làm gì vậy?” Đột nhiên bị xách ngược người, Ngọc Linh Hương la oai oái. Vũ Hiền cười ha hả nhìn nàng.

“Tiết kiệm sức lực một chút đi, nương tử.” Ngọc Linh Hương đỏ bừng mặt, trừng mắt nhìn bản mặt đáng ghét kia. Sao càng ngày nàng càng thấy hấn có tố chất làm lưu manh hơn là hoàng đế.

Được đặt lên một tấm ván gỗ, nàng xoa xoa đầu nhìn xung quanh, hóa ra nàng đang đứng dưới gốc cây cổ thụ, ngồi lên trên một chiếc xích đu, ngẩng đầu lên nhìn hấn chỉ thấy hấn mỉm cười nhìn nàng, gỗ đầu:

“Cả tháng nay nàng đã mệt mỏi rồi, hãy thương cho mình một phút thư giãn đi.”

“Chàng làm lúc nào thế?” Nàng hiếu kì hỏi.

“Đã từ tuần trước nhưng hôm qua mới xong. Để ta đẩy giúp nàng, ngồi cho vững.”

Dùng sức đẩy mạnh, chiếc xích đu từ từ dịch chuyển, Ngọc Linh Hương cười tươi hưởng thụ gió mát. Lâu rồi không có hưởng cảm giác này, thực sự rất thỏa mãn.

“Hiên, mạnh nữa lên a!”

“Hào.” Khóe môi mỉm cười yêu thương, có nàng kiếp này, vậy đã đủ rồi.

Tiếng cười thanh thúy như chuông bạc, bạch y phiêu phiêu tựa tiên nữ, cảnh tượng đẹp biết mấy. Nếu có thể vứt bỏ hết tất cả, ở cùng nàng tại đây thì tốt rồi.

Lúc hai người trở về, Tứ nhi đã đứng sẵn tại cổng, vẻ mặt có chút lo lắng, nhìn thấy nàng vội vàng nói:

“Tiểu thư, vương gia, người từ Hoàng cung đến.....”

Ngọc Linh Hương nhìn hấn một cái rồi thở dài vào trong. Cả tháng nay đã như vậy 3 lần, Hoàng đế sao cứ muốn bọn họ trở về vậy?

Bước vào đại sảnh, công công truyền lệnh cung kính hành lễ:

“Thần tham kiến Tĩnh vương gia, Tĩnh vương phi.”

“Đứng lên đi. Dâng trà cho công công.” Vũ Hiên ngồi vào ghế chủ vị khẽ phát tay.

“Vương gia, Hoàng thượng lần này lệnh cho nô tài đến mời vương gia và vương phi về.” Công công từ tốn nói.

“Nhưng vấn đề Sa Châu còn chưa giải quyết xong, sao có thể phụng mệnh?” Ngọc Linh Hương nhíu mày.

“Lần này là thực sự có việc lớn, 6 ngày nữa là đại hôn của Minh Châu công chúa và Trạng nguyên của bảng nhãn năm nay.”

“Cái gì?” Ngọc Linh Hương và Thượng Quan Vũ Hiên cùng lúc thốt lên, kinh ngạc nhìn công công.

“Công công chắc chắn là Minh Châu công chúa chứ không phải là Uẩn Châu công chúa?” Vũ Hiên trầm giọng hỏi, trong giọng nói mơ hồ có bất an.

Công công chép miệng cười:

“Nô tài sao dám nói dối, chính là Minh Châu công chúa.”

Ngọc Linh Hương không dám thờ ơ, rốt cuộc chuyện này là sao? Đột nhiên nàng có một dự cảm không lành.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Sao Có Thể.....?

Thượng Quan Vũ Hiên nhíu mày, tuổi của Linh nhi nhỏ như vậy, nếu có tứ hôn, cũng là Vũ Trinh, sao lại là nàng? Ngẩng đầu lên thấy ánh mắt Ngọc Linh Hương có chút lo lắng bên đưa ánh mắt trấn an nàng, thanh âm trầm trầm uy nghiêm vang lên:

“Được, nếu đã là đại hôn của công chúa, bốn vương và vương phi sao có thể vắng mặt? Công công hãy về kinh chuẩn bị đi, bốn vương sắp xếp công chuyện xong sẽ hồi kinh.”

Công công cười tươi như hoa nở, cung kính cáo lui. Bóng hắt khuất sau khe cửa, Ngọc Linh Hương mới lên tiếng:

“Chàng nói xem, có phải sóng gió lại đến không?” Nương theo một tiếng thở dài.

“Đừng lo, nàng vẫn còn có ta.” Hần nhẹ nhàng ôm lấy nàng, từ lúc gả cho hần chưa lúc nào nàng được yên ổn, nếu lần này có thể thuyết phục được Hoàng đế cho hần ra đi thì có thể ẩn cư cùng nàng rồi. Chỉ tiếc, điều đó thật xa vời.

Ngọc Linh Hương nhắm mắt lại, bên tai nghe được tiếng tim hần đập, nhịp tim hần vững vàng trầm ổn, nhưng lại khiến nàng hoang mang. 2 tháng nay được sống an nhàn bên cạnh hần, nàng đã ích kỉ nghĩ rằng có thể không cần trở về Hoàng cung, làm một đôi bách tính bình thường cũng không hề gì.

Nhưng giờ đã có lí do bắt hần phải trở về rồi. Khóe miệng cười khổ, nàng... cũng không thể bỏ mặc Vũ Linh được.

Ngọc cô nương danh tiếng, Lam Nhan kiêu kì, Bạch tiên tử thoát ần thoát hiện, cũng chẳng là gì trước sự trói buộc của Hoàng thất. Xem ra, lớp mặt nạ đã để lâu như vậy cũng không còn có cơ hội gỡ ra nữa rồi.

Vất vả lắm mới có thể tách dân chúng Sa Châu ra để có thể trở về Kinh thành, Dạ đầu tóc rối bù, than thở:

“Ai nói quân đội có thể đàn áp dân chúng? Phải là dân chúng đàn áp quân đội mới phải.”

“Hừ, người bị như vậy là đáng đời.” Tứ nhi nguyệt một cái hừ lạnh.

Ngọc Linh Hương dường như đã nhận ra được 2 người này cứ nhìn thấy nhau là nhất định đấu khẩu, nhất thời cảm thấy lạ lùng không hiểu. Nhưng nàng cũng chẳng có cơ hội suy nghĩ nhiều, phi ngựa suốt 3 ngày 3 đêm mới về tới Kinh thành.

Trước cửa Tĩnh vương phủ, Thư Uyển lo lắng đi đi lại lại, thấy được 4 thân ảnh dần tiến đến, sốt ruột chạy đến:

“Hiên ca, Vương phi tỷ tỷ, không hay rồi.”

“Có chuyện gì?”

“Vũ Linh không hề muốn thành thân, hiện tại đang bị Hoàng thượng giam trong Linh Vũ cung, đến ngày sẽ ép lên kiệu xuất giá.”

“Cái gì?” Ngọc Linh Hương lập tức muốn ngắt xù cho rồi. Nàng giơ tay chặn lại:

“Khoan đã, nói cho ta biết, tại sao lại là Vũ Linh? Mà không phải Vũ Trinh?”

Thư Uyển rồi lên vội vàng vuốt ngực ổn định lại:

“Nghe nói chính là do vị trạng nguyên kia tự mình cầu xin Hoàng thượng tứ hôn cho hắn với Vũ Linh. Hoàng thượng cũng vui vẻ đồng ý, còn ban cho Vũ Linh rất nhiều sính lễ xuất giá. Nhưng Vũ Linh nghe được tin không hề vui mừng, thậm chí còn đến Ngự Thư phòng xin Hoàng thượng thu hồi thánh mệnh. Hoàng thượng quân vô hí ngôn, nói ra sao có thể rút lại, hơn nữa đã chiếu cáo thiên hạ rồi, thế nên mới ra lệnh cấm cung Vũ Linh trong Linh Vũ cung. Hiện tại nàng ai cũng không khuyên được, Thái hậu nói cũng vô dụng mới gọi hai người về.”

“Chung quy cũng là do Vũ Linh không muốn. Chẳng lẽ trạng nguyên kia rất xấu xí?” Vũ Hiên trầm giọng nói.

“Không có, hắn đích xác cũng rất tuấn mỹ, hơn nữa, tài cán lại hơn người.” Thư Uyển lắc đầu.

Chẳng lẽ do Linh nhi đã có người thương nên mới như vậy? Ngọc Linh Hương xoa xoa mi tâm.

“Ta phải vào cung một chuyến đã. Hiên, chàng cứ đợi một chút đi, ta sẽ trở về ngay.” Nàng ngẩng đầu kiên định nhìn hắn.

“Cẩn thận một chút.” Hắn lo lắng nhìn nàng, muốn đi nhưng lại không được, chỉ đành thờ dãi gật đầu.

Nhanh chóng thay cung trang vào cung, Tứ nhi cũng chuẩn bị sẵn xe ngựa, tâm trạng nàng càng lúc càng bất an.

Xuống xe ngựa đã nhìn thấy Thái tử và một nữ nhân ưu nhã cao quý, có lẽ là Thái tử phi. Nàng cúi người hành lễ:

“Đệ muội tham kiến Thái tử.”

“Đứng lên đi.” Thái tử trầm giọng nói, trong đáy mắt lóe qua chút khổ sở. Hai tháng không thấy nàng, hắn không lúc nào không tưởng nhớ. Giờ thấy nàng tuy có chút phong trần vì đường xa nhưng khí chất trong trẻo không hề mất đi, ngược lại giống như hào quang lấp lóe.

“Đệ muội còn có việc, xin cáo từ trước.” Lời vừa dứt, bóng hình đã quay đi. Thái tử phi nhìn theo bóng nàng, đột nhiên nở nụ cười:

“Đúng là khí chất bất phàm, không hổ danh là tài nữ.”

“Nàng đến có lẽ vì chuyện của Linh nhi.”

Tứ nhi đánh rơi khăn tay, bất chợt quay đầu lại nhặt, ngẩng đầu lên thấy được sự khổ sở trong mắt Thái tử, trong lòng không khỏi thở dài. Xem ra, người thích tiểu thư không hề ít a! Ngay cả Thái tử đương triều cũng không thoát.

Ngọc Linh Hương nhanh chóng đưa chân đến Từ Ninh cung, cung nữ nhìn thấy nàng đều kính cẩn hành lễ.

“Hoàng tổ mẫu.”

“Tiểu Hi tham kiến vương phi, Thái hậu đang nghỉ ngơi.” Tiểu Hi hành lễ rồi nhẹ nhàng nói.

“Hào, đằng nào ta cũng không muốn phiền đến Hoàng tổ mẫu, nếu Hoàng tổ mẫu có hỏi thì cứ nói ta đến Linh Vũ cung.” Xoay người bước đi chéch sang hướng bắc, tâm trạng nàng bất an không ngừng.

Cung điện xa hoa ngay trước mắt, đột nhiên nàng bị hai cánh tay ngăn lại:

“Người nào dám xâm phạm Linh Vũ cung?” Một thị vệ lên tiếng.

Tứ nhi nghe vậy thị uy:

“Nô tài to gan, Tĩnh vương phi cũng dám cản đường.”

Hai thị vệ nghe đến 3 chữ Tĩnh vương phi liền lập tức muốn vả vào miệng mình, ai không biết Tĩnh vương phi chính là trấn bảo của Hoàng thượng và Thái hậu, bọn họ lại không biết sống chết dám ngăn nàng.

“Nô tài đáng chết.” Nói rồi lập tức quỳ xuống.

“Tránh ra cho bản vương phi.” Họ vừa tránh ra, nàng lập tức bước vào trong. Truyền đến tiếng nước nỏ khe khẽ, Ngọc Linh Hương nhú mày.

Cung nữ run rẩy hành lễ với nàng, mấp máy môi mãi mới nói được một câu:

“Nô tì tham kiến Tĩnh vương phi, vương phi vạn an.”

“Không cần đa lễ, công chúa đâu?” Ngọc Linh Hương không kiên nhẫn ngắt lời.

Cung nữ nuốt một ngụm nước bọt nhìn về phía tấm cung:

“Công chúa ở bên trong, có điều...” Không dám nói ra tiếp, thân mình nàng run rẩy kịch liệt.

“Lui ra.” Phát phát tay, Ngọc Linh Hương đi đến tấm cung, càng đến gần, tiếng khóc càng rõ hơn.

“Linh nhi.” Nàng cất tiếng gọi.

Tiếng khóc dường như hơi ngừng được một chút, ngay sau đó, một thân hình gầy yếu chỉ mặc trung y màu trắng chạy ra ngoài, khoe mắt đỏ hoe sưng lên đáng sợ dừng trước mặt nàng.

“Tẩu tẩu.” Tiếng nói nghẹn ngào với tiếng khóc.

Ngọc Linh Hương thương cảm nhìn nàng, đỡ lấy người nàng diu xuống ghế, mở miệng trách cứ:

“Tại sao lại khóc thành như vậy? Chẳng lẽ muội không thích vị tân trạng nguyên kia?”

Vũ Linh không nói mà chỉ gật đầu, nước mắt vẫn lặng lẽ rơi.

“Vậy muội thích ai?” Ngọc Linh Hương đi thẳng vào vấn đề chính, nếu có thể thì nàng sẽ giúp hết sức mình, dù cho có phải quỳ trước Thiên điện cầu xin Hoàng đế.

Vũ Linh ngược mắt nhìn nàng cuối cùng không nói gì, lát sau mới lên tiếng:

“Muội không nói được, nếu nói ra hẳn sẽ mang họa vào thân. Tẩu tẩu, giúp muội đi, trước giờ Phụ hoàng thương tẩu nhất, chắc chắn sẽ nghe lời tẩu a!” Vừa nói nàng vừa khóc, khuôn mặt tái nhợt như phù dung, lấp lánh sương đêm.

“Nếu muội không chịu nói sao ta có thể giúp muội.” Ngọc Linh Hương than khẽ, cuối cùng vẫn là không đành lòng nói: “Bây giờ muội hãy ăn chút gì đi, nếu gầy như vậy sẽ không sống được. Người đâu, mang thức ăn vào đây.”

Cung nữ nhận lệnh lập tức ra ngoài, Vũ Linh vui mừng lấy tay áo quơ loạn trên mặt, cầm lấy tay nàng luôn miệng nói:

“Cảm ơn tẩu, ơn này Linh nhi nhất định không quên.”

Thức ăn vừa đưa vào, mùi thơm bốc lên ngào ngạt, Ngọc Linh Hương lấy đũa gấp một miếng thịt gà cho Vũ Linh:

“Ăn nhiều vào, nếu không ta dù có xin cho muội hỏi hôn, thì người muội cũng bị quỷ sai bắt đi mất.”

Vũ Linh gật đầu, khoe miệng cười gượng lên, đưa miếng thịt gà lên miệng, đột nhiên đưa trên tay rơi xuống, một con ngai ngái từ cổ họng bốc lên.

“Ọe.... ọe.....”

“Sao vậy?” Thấy Vũ Linh đột nhiên nôn ra, Ngọc Linh Hương hoảng hồn chạy lại đỡ lấy nàng, tay khẽ chạm vào mạch.

Không thể nào.....

Trong nháy mắt, mặt nàng trắng bệch như sáp....

Nhìn Vũ Linh khổ sở nôn ọe...

Triệu chứng này.....

“Muội.....” Chỉ nói được một chữ, cuối cùng không nói thêm được câu nào nữa, nàng có thể thấy trước mặt mọi người nói ra điều kia hay sao?

Vũ Linh cuối cùng cũng dứt được cảm giác khó chịu, bắt lấy khăn tay cung nữ đưa cho lau miệng, nàng run run đứng dậy, thấy Ngọc Linh Hương dùng ánh mắt không tin được nhìn mình, cảm thấy lạ lùng khôn tả, khó hiểu nói:

“Tẩu tẩu, có chuyện gì hay sao?”

Nàng đang định mở miệng thì bên ngoài cung nữ lên tiếng:

“Công chúa, Đại công chúa và Tứ hoàng tử đang ở bên ngoài, mời công chúa ra tiếp kiến.”

Vũ Linh hoảng sợ, tận trong đáy lòng lại là bi thương khôn cùng, liếc nhìn Ngọc Linh Hương miễn cưỡng cười:

“Tẩu tẩu, muội ra ngoài một chút.”

Ngọc Linh Hương máy mồm gật gù, trong đầu chỉ có mỗi một câu nói: “Sao có thể như vậy?”

Rốt cuộc trong vòng 2 tháng nàng đi đã có chuyện gì xảy ra đây?

Vũ Linh thay y phục trang điểm qua loa, tuy vậy vẫn không giấu được vẻ tiều tụy đau đớn. Được cung nữ dìu ra, bên ngoài sảnh, Thượng Quan Vũ Trinh và Sở Huy nhàn nhạt nói chuyện, chỉ thấy nàng ta sắc mặt ứng hồng ửng thẹn, còn Sở Huy thì vẫn ôn nhả trầm ổn.

Đáy mắt nàng co rút một trận đau đớn, cuối cùng nén lại, đi đến trước mặt hai người hành lễ:

“Linh nhi thỉnh an tỷ tỷ, Tứ hoàng tử.”

Vũ Trinh trong mắt tràn đầy vẻ đắc thắng khi nhìn thấy vẻ tiều tụy của nàng, nhưng miệng lại cười ôn nhu, đưa tay kéo nàng dậy:

“Muội muội bệnh nặng không cần đa lễ, tỷ tỷ biết được tin đau đớn vô cùng vội vàng đến thăm muội.”

“Cảm tạ tỷ tỷ quan tâm.” Vũ Linh cười gượng tiếp lời.

Trà nóng được đưa lên, Vũ Trinh liếc qua khinh thị một cái, nhưng miệng vẫn cười tươi như hoa nở.

“Trà của muội muội đã lâu không được dùng rồi, cứ nhiên màu sắc lại nhạt nhẽo như vậy.”

Vũ Linh cười khổ không nói, rốt cuộc là đến để khích bác nàng hay chế giễu nàng đây? Nàng không chịu thành thân, bị Phụ hoàng ghét bỏ, hiển nhiên cung nhân cũng khinh thường nàng, đồ vật gửi đến so với phi tử thất sủng so ra còn kém hơn.

Dù sao cũng đã sống bao nhiêu năm như vậy, nàng cũng không so đo.

Sở Huy nhàn nhạt cười, không hề vương bận trần gian. Chỉ có điều khi lướt qua Vũ Linh dường như có chút gì đó phức tạp chột lóc lên.

Nén cơn buồn nôn trong ngực đột nhiên trào dâng, Vũ Linh khó khăn nói:

“Tỷ tỷ đến thăm, muội rất cảm ơn nhưng thực sự muội muội rất mệt, không biết tỷ tỷ có thể...”

Còn chưa nói hết lời, Vũ Trinh đã lạnh nhạt cắt ngang:

“Muội muội chưa gì đã muốn đuổi tỷ tỷ đi? Chén trà vẫn còn nóng, mà muội muội lại khàn trương như vậy, xem ra trong tâm cung muội muội có ai khác? Vì người đó mới không chịu thành thân, trái lệnh phụ hoàng?”

Vũ Linh lập tức ngẩng mặt lên chỉ thấy Vũ Trinh cười quyền rũ nhưng đầy oán độc.

“Tỷ tỷ sao có thể nói như vậy?”

“Không có tật thì không cần giặt mình.” Vũ Trinh thông thả nhắc người dậy. “Có lẽ tỷ tỷ nên đi xem tâm cung của muội rốt cuộc là chứa nhân vật nào đây.”

“Tỷ tỷ...” Vũ Linh xoay người bắt lấy tay Vũ Trinh. “Thật sự là tỷ tỷ hiểu lầm rồi.”

Vũ Trinh hất tay nàng ra khiến nàng suy yếu ngã xuống đất, càng quyết tâm đi vào, nhưng lúc đó một thanh âm bất chợt vang lên:

“Đại công chúa, bôn vương phi còn ở đây, người có thể làm càn như vậy sao?”

Từ nhi diu Ngọc Linh Hương đi ra, lúc này nàng mặc cung trang thêu hoa, tóc vẫn buông lơi như mây, trăm vàng óng ánh khề đưng đưa mang theo cao quý không nói lên lời.

Sở Huy nhìn thấy nàng có chút ngạc nhiên nhưng cũng chỉ là thoáng qua, không dừng lại lâu lắm.

Vũ Trinh nhìn thấy nàng chỉ cười một tiếng trào phúng, khinh thường lướt qua, không thèm đặt lâu trong mắt:

“Ta còn tưởng ai? Hóa ra là Tĩnh vương phi, người vẫn còn chưa chết ư? Dịch bệnh Sa Châu lí nào lại dễ trị khỏi như vậy?”

Sở Huy chấp tay thi lễ:

“Tĩnh vương phi.”

Ngọc Linh Hương khinh thường nhìn hấn, quân tử ư? Thứ giả bộ như hấn nàng thừa nhận chưa bao giờ gặp qua. Coi như là nàng mất mù mới từng xem hấn là người hiểu biết đi.

“Nguyệt Hương đâu dám nhận lễ của Tứ hoàng tử. Còn Đại công chúa, người hãy tự nhắc lại thân phận của người, một công chúa không phân rõ trên dưới thì nên chịu phạt đúng không? Xem ra 10 ngày giam giữ trong tẩm cung lần trước là quá nhẹ.” Nàng ưu nhã ngồi xuống ghế, đối phó với Thượng Quan Vũ Trinh không thể nhân nhượng, phải dùng đòn phủ đầu mới xong, nên nàng mới cố ý mặc xiêm y lộng lẫy như vậy.

Vũ Trinh tức giận mím môi, nhưng nghĩ lại Sở Huy đang ở đây nên không tiện phát tác, cuối cùng cũng phải nhún người hành lễ:

“Trinh nhi thỉnh an Hoàng tẩu.” Tiếng nói tựa hồ như rít qua kẽ răng.

“Tẩu tẩu...” Vũ Linh được Tứ nhi đỡ dậy ngồi xuống bên cạnh Ngọc Linh Hương nhìn nàng lo lắng nói.

“Muội ngồi yên đó cho ta.” Ngọc Linh Hương uy nghiêm nói, cũng không nhìn qua nàng.

Một cung nữ cung kính đi vào, quỳ xuống:

“Vương phi, Trạng nguyên gia cầu kiến.”

Ngọc Linh Hương cười nhạt, nàng còn chưa đến tìm hấn đã tự vác xác đến, muốn vào cũng được thôi.

“Cho vào.”

Cung nữ cúi đầu lui ra, lát sau trước cửa cung, một thân ảnh mặc lam y bước vào, vẻ mặt bình tĩnh đến trước mặt nàng:

“Thần tham kiến Tĩnh vương phi.” Hấn cúi người thi lễ.

Ngọc Linh Hương đã nhận ra hấn chính là hắc y nhân ở Huệ Mai hồ lần trước, mắt trầm hấn xuống, nhưng vẫn cười nói:

“Trạng nguyên không cần đa lễ. Ban ghế.”

Hấn ngẩng lên nhìn thấy nàng, thoáng ngạc nhiên nhưng cũng không phát tác, yên tĩnh ngồi đó. Vũ Trinh thấy hấn đến, ánh mắt bao trùm nồng đậm vẻ nham hiểm. Ngọc Linh Hương cảm tách trà:

“Trạng nguyên xem ra vẫn có nhã hứng, không phải là mấy ngày nữa là đại hôn, người không được gặp công chúa sao?”

“Tĩnh vương phi đã biết nguyên do hà tất phải nói như vậy, Từ Khiêm chắc không cần giải thích.”

“Được, vậy ta nói thẳng, người tại sao muốn làm phò mã?” Hừ, nếu đã biết trạng nguyên là hấn thì kể cả Vũ Linh có muốn gả cho hấn nàng cũng không đồng ý.

“Dĩ nhiên do vì thần ngưỡng mộ công chúa.” Hấn yên lặng nói. Vũ Linh khẽ cắn môi một cái, lén lút liếc qua Sở Huy.

“Hừ, ngưỡng mộ. Phải rồi, nếu chỉ là ngưỡng mộ thôi thì người hãy đi cầu xin Hoàng thượng thu lại thánh chỉ tứ hôn đi.” Nàng phát ổng tay áo hừ lạnh.

Sở Huy ngạc nhiên nhìn nàng, ngay cả Từ Khiêm cũng phải ngược mắt lên.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Trao Đổi.

“Thứ cho vì thần không thể làm theo ý của vương phi.” Từ Khiêm lạnh nhạt nói.

Hấn không ngờ nữ nhân dám ngồi lên xích đu của nàng lại chính là Tĩnh vương phi. Xem ra sự thể lại càng khó khăn hơn.

“Chung quy là ngưỡng mộ, nếu như người thực lòng yêu Minh Châu công chúa, thì dù là hạng khổ rách áo ôm bốn vương phi cũng đồng ý gả nàng. Nhưng tiếc rằng người không yêu nàng, cho nên hôn sự này nhất quyết không thể tiến hành. Người muốn làm Phò mã?” Nàng cười lạnh. “Trừ phi bước qua xác bốn vương phi.”

Khỏe mắt Sở Huy lóe lên một tia sắc lạnh rồi nhanh chóng biến mất, Từ Khiêm không hề bị dọa sợ bởi lời nói của nàng chút nào.

“VẬY còn phải chờ xem, rốt cuộc là Tĩnh vương phi sẽ làm thế nào để ngăn lại thánh chỉ tứ hôn đã ban ra.”

Vũ Linh giờ mới thấy được bộ mặt lạnh nhạt của hắn, khác hẳn lần đầu tiên lúc hắn đến diện kiến nàng, trong lòng đột nhiên nảy sinh sợ hãi, ép sát người vào Ngọc Linh Hương, bờ vai nhỏ nhún khễ run rẩy.

Ngọc Linh Hương nắm chặt tay nàng giúp nàng bình tĩnh lại, ánh mắt quét qua Thượng Quan Vũ Trinh đang hả hê khiến nàng ta im bật, thông thả nhắc người dậy, đi về phía Từ Khiêm.

“CÓ hàng ngàn hàng vạn cách để làm cho hôn sự này tan biến như bột nước, chẳng qua bốn vương phi chọn cách nào mà thôi. Giả sử bốn vương phi đến thăm Minh Châu công chúa, gặp phải Trạng nguyên gia, lại bị người đùa cợt. Vậy người sẽ đáng tội gì?”

Lời nàng vừa nói ra, Sở Huy không còn giữ được vẻ đạo mạo nữa, Thượng Quan Vũ Trinh lập tức vỗ bàn:

“Lâm Nguyệt Hương, một nữ nhân như ngươi có thể nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy? Cừu ca lấy phải ngươi thật là khổ cho huynh ấy, đồ tiện nhân.”

Chưa kịp nói hết câu, một cái tát như trời giáng đập xuống mặt nàng, về mặt Ngọc Linh Hương lạnh băng:

“Cái tát này dạy cho ngươi biết thế nào là tôn ti trật tự, tiện nhân dùng cho ngươi nói hay sao? Bốn vương phi là Hoàng tẩu của ngươi, mở miệng ăn nói điều ngoa, ta tin Phụ hoàng không trách ta.”

“Ngươi.” Vũ Trinh ôm mặt, mắt vẫn đỏ lên nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống, nhưng chân vẫn cứ mãi dậm tại chỗ không sao nhấc lên được, cuối cùng dậm chân chạy ra ngoài.

Quay lại nhìn Từ Khiêm khỏe môi nhếch lên vòng cung lạnh lùng, nàng gần từng tiếng:

“Nhưng bốn vương phi không bao giờ dùng cách hạ tiện như thế. Có một số người dám làm không dám nhận, bề ngoài đạo mạo đạo đức giả, bên trong âm hiểm giả dối.” Mâu quang nàng khinh thường nhìn về phía Sở Huy.

Từ Khiêm không nói hiên ngang bước ra ngoài, hắn làm việc không phải chỉ một nữ nhân có thể cản trở, mối thù không trả được thì hắn có chết cũng hồ thẹn xuống hoàng tuyền gặp nàng.

Trong đại sảnh chỉ còn Sở Huy, Ngọc Linh Hương nhìn Vũ Linh, dù có ngốc cũng nhận ra tình cảm của nàng thế nào. Chẳng qua ai cũng được, sao cứ phải là hắn? Khó khăn lắm mới cải thiện được cách nhìn của lão Hoàng đế, giờ thì tốt rồi.

“Muội nghỉ đi. Ta phải về vương phủ.”

“Tẩu tẩu.” Vũ Linh còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi, xoay người lưu luyến nhìn qua bóng dáng trắng mới thờ dãi cúi đầu vào trong.

“Ngươi. nhất định sẽ hối hận.” Thanh âm nàng vang lên nhẹ như gió, rơi vào trong tai Sở Huy âm vang lạ thường, đến lúc hắn bình tĩnh lại, chỉ thấy bóng nàng đã xa khuất, tịch dương trải dài lạnh lẽo.

Phải chăng như lời nàng nói, hắn sẽ hối hận? Tất nhiên không, hắn chưa bao giờ phải hối hận vì việc mình làm.

Trở về phủ, nàng ngay lập tức đến Thu Phong các. Thượng Quan Vũ Hiền ngồi tại Thư phòng nghe Ảnh báo cáo công vụ, mày thỉnh thoảng nhăn lại.

“Hiên.” Ngọc Linh Hương mở cửa, khăn trang bước vào.

“Nàng đã về rồi.” Hắn mỉm cười, hơi phất tay cho Ảnh ngừng nói.

“Nô tài tham kiến vương phi.” Ảnh hơi khom người, ánh mắt đảo qua đảo lại trên người nàng. Hắn nhận ra được nàng là một người cực kì bí ẩn, mà bí ẩn thì thường đáng nghi. Chỉ có điều vương gia lại bỏ qua điều đó, mong rằng nàng sẽ không tổn hại đến vương gia.

Nếu là lúc bình thường thì Ngọc Linh Hương đã cho mặt Ảnh thành mặt con heo không khác nhau là mấy nhưng hiện tại có việc còn quan trọng hơn việc đó.

“Linh nhi đã có thai rồi.” Nàng thấp giọng nói đề phòng có người nghe lén.

“Cái gì?” Sắc mặt Thượng Quan Vũ Hiền lập tức đen kịt như đáy nồi.

“Ta vô tình biết được vì triệu chứng của nàng có chút khác thường, mới thử bắt mạch, nhưng dường như nàng cũng không biết, hơn nữa, ta nghi ngờ, chính là của Sở Huy.”

“Sở Huy?” Ảnh như bị mắc nghẹn hết lớn, ngay lập tức bị hai đạo ánh mắt muốn lẳng tri. Ảnh chấp tay vái cực kì khẩn thiết với vẻ mặt tội lỗi vô cùng.

Vũ Hiền lúc này có thể so với điện phóng 3000 V, kìm nén tức giận lại:

“Sao nàng biết là hấn?”

“Nếu chàng ở đó, thì chỉ cần có một con mắt là có thể nhìn ra. Ngược lại, tên khốn kiếp đó còn ra vẻ đạo mạo giống như tiên nhân, làm cho Linh nhi chịu khổ như vậy còn không thừa nhận.” Nàng bức xúc vỗ bàn một cái khiến cho bàn ghế rung lên.

Vũ Hiền trầm tư nói:

“Dù có là hấn nhưng nếu Linh nhi quyết bao che thì ta cũng không làm được gì. Hơn nữa, hấn hiện tại còn đang là khách. Lúc 2 chúng ta ở Sa Châu có lẽ đã tạo cơ hội cho hấn. Thêm vào đó, vị tân trạng nguyên này thân phận tra không rõ, chúng ta tiến thoái lưỡng nan. Cứ coi như Sở Huy chịu thừa nhận cũng đâu thể cho hấn lấy Linh nhi.”

Ngọc Linh Hương thờ dài một tiếng.

“Vậy, cách duy nhất là hỏi hôn. Nhưng hỏi hôn rồi Linh nhi thì tính sao? Đâu thể giấu mãi được.”

Đây chính là điều nàng thấy khó xử nhất. Nếu Hoàng đế biết được, Vũ Linh dù có mười cái mạng cũng không giữ được. Tội mang hoang thai ở Hoàng thất là không thể tha thứ.

Nàng khẽ nhắm mắt, nhớ lại lần đầu tiên gặp Thượng Quan Vũ Linh, nàng ngây thơ, thánh khiết tựa sương mai. Xem ra điều ngoa như Thượng Quan Vũ Trinh đôi khi còn có lợi hơn, ít ra nàng ta còn có giá trị đề lợi dụng, còn Vũ Linh thì sao, giống như đồ dùng xong thì vứt bỏ.

“Ta ra ngoài một chút, nếu ban đêm ta không về nàng cũng đừng ra ngoài.” Vũ Hiền bước đến ôm lấy nàng, khẽ xoa nhẹ lên tóc, sau đó rời đi. Ánh sáng trầm lặng theo sau.

Tứ nhi nhìn bọn họ đi rồi mới bước vào.

“Tiểu thư, có cần phải tạo áp lực tại Hạo Long quốc không?”

Ngọc Linh Hương nhắm mắt lại gần từng tiếng:

“Dùng danh nghĩa Ngọc cô nương mời hấn đến cho ta.”

Cũng không phải lần đầu tiên Sở Huy đến Phong Vũ lâu, nhưng lần này đến không phải vì hấn muốn tìm kĩ nữ, mà là đến vì lời mời của chủ nhân lâu các này.

Xe ngựa xa hoa dừng trước cửa Phong Vũ lâu. Phía ngoài lát đá hoa cương, hai bên cửa đều được trang trí bằng hoa, lụa đỏ dăng đầy khắp nơi như có hi tiệc. Rõ ràng mọi ngày không có phô trương như vậy nhưng hôm nay quan khách ai cũng thấy lạ kì.

Lát sau Sở Huy bước vào, làm cho các cô nương e thẹn đỏ mặt không thôi, nhưng đã được dặn dò nên chỉ có thể phiêu phiêu mị nhãn chờ hấn liếc nhìn đến. Trái ngược lại tú bà Tú Cầm nhìn thấy hấn nhẹ nhàng đến gần thì lễ:

“Sở công tử, tiểu thư ta cho mời.” Khóe mắt, nét mặt nàng tuy nhìn qua giống như là kính trọng, nhưng đôi mắt lại khinh thường thật sâu.

Sở Huy cũng không muốn lật tẩy nàng, chỉ khẽ gật đầu tựa tiểu phi tiếu:

“Tương kiến Ngọc cô nương là phúc phần của tại hạ.”

Tú Cầm lắc người đi trước dẫn đường, xuyên qua ngoài sảnh oanh oanh yến yến, mùi son phấn nhạt dần, lướt qua hoa viên đầy sắc màu, đình viện lầu son gác tía, đến một nơi hoa cỏ nở rộ tuyệt đẹp, phía xa có hồ nước gọn nhẹ lẫn tẩn, thanh âm bay bổng truyền ra từng hồi.

Hấn không khỏi cảm thán, Phong Vũ lâu này đúng là một nơi không thể so sánh được, ở Hạo Long quốc chắc chắn không thể tìm được một nơi thứ hai như vậy. Sự xa hoa so ra với Hoàng cung chỉ có hơn chứ không kém.

Cũng làm hấn càng thêm tò mò về vị Ngọc cô nương này.

Tuy không hề đến xem Đại hội võ lâm, nhưng danh tiếng tài nữ cầm kì thi họa tính thông, dung mạo tuyệt sắc hoa nhường nguyệt thẹn đã lan ra khắp thiên hạ, hấn không thể không biết được. Dù không biết làm sao lại được nàng mời đến, nhưng ít ra có thể chiêm ngưỡng vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này cũng không đến nỗi nào.

Đến gần mới nhìn rõ hơn, ở giữa hồ nước có một bạch đình, ẩn sau lớp lụa mỏng có một thân ảnh nhẹ nhàng gầy đàn.

“Thư Nguyệt cô nương.” Tú Cầm nhìn thấy Thư Nguyệt khom người hành lễ.

“ Ần.” Thư Nguyệt nhìn Sở Huy phía sau, ánh mắt lấp lóe một tia gì đó, sau đó xoay người: “ Mời đi theo ta.”

Tú Cầm đã hoàn thành nhiệm vụ bèn quay trở lại hướng cũ, Sở Huy khẽ phát quạt một chút rồi bước theo Thư Nguyệt. Đi đến gần hồ nước, nàng cúi người:

“ Mời Sở công tử đi tiếp, tiểu thư ở Bạch đình chờ ngài.”

Sở Huy cười nhạt một tiếng, xem ra đến gặp được vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này cũng không dễ.

Tiếng đàn lúc trầm lúc bổng tựa tiên âm, hần lạng yên thương thức, không ngờ lại có thứ thanh âm dễ nghe như vậy, nếu ở Hạo Long quốc, muốn nghe một khúc đàn như vậy cũng phải bỏ ra vạn lượng hoàng kim, hần được mời đến không tốn đồng nào đúng là một chuyện làm ăn có lời.

Thanh âm dứt bằng một tiếng “ tang”. Hần chấp tay thi lễ:

“ Ngọc cô nương, tại hạ Sở Huy.”

“ Mời vào.” Thanh âm thiên kiều bá mị động lòng người. Có trời mới biết rằng Ngọc Linh phải khổ sở thế nào mới có thể giữ bình tĩnh trước mặt tên mà nàng cho là nguy quân tử đáng chém vạn đao này.

Sở Huy ung dung bước vào, không khỏi kinh diễm một trận. Nữ nhân này mi mục như họa, tình xảo tú lệ tựa phù dung chớm nở, rạng sáng như bình minh lên, lại u buồn như chiều tà đỏ ối.

Nàng hơi ngẩng đầu cười khẽ:

“ Đường đột mời Sở công tử đến đây Ngọc nhi thực thất lễ.”

Sở Huy phát quạt “ cạch” một tiếng, ngồi xuống ghế đá đối diện nàng tựa tiểu phi tiểu. Giai nhân này, có lẽ sẽ trở thành một hồng nhan họa thủy khiến cho lục quốc phải chấn động. Chỉ có điều, nàng mời hần đến đây làm gì?

“ Ngọc cô nương không cần thấy phiền, là tại hạ có diễm phúc mới được đến đây.”

Ngọc Linh Hương cười nhạt, nếu nàng không biết hần đã làm ra chuyện đáng xấu hổ cho Vũ Linh thì ắt hần sẽ xem hần là một quân tử thấy sắc mà tâm không động, tựa như tiên nhân không nhuộm bụi trần.

“ Thực ra đúng là ta có chuyện mới mời công tử đến.” Nàng cầm tách trà Tứ nhi vừa bày ra đưa lên miệng.

“ Chuyện gì có thể khiến Ngọc cô nương thần long thấy đầu không thấy đuôi để ý đến?” Hần dường như có chút ngạc nhiên.

“ Ít nhiều gì thì mạng tình báo của ta cũng trải dài Lục quốc, mỗi ngày tin đến không thể đếm xuể, nhưng trong đó lại có một tin rất lạ lùng.” Nàng đặt tách trà xuống cười đến mê hoặc. “ Sở công tử ngài và Minh Châu công chúa từng có da thịt chi thân.”

Sở Huy ần ần sát ý, nhưng không lâu sau đã giữ được bình tĩnh.

“ Không biết Ngọc cô nương có thể làm gì với thứ tin tức đó?”

“ Ta không thể làm gì với tin đó ở Vân Lạc quốc, nhưng ở Hạo Long quốc, nó sẽ trở thành một tin chấn động đến mức.....” Nàng khẽ dừng một chút. “ khiến cho ngài mất đi tư cách làm Thái tử kế vị.”

Đến lúc này chén trà đã bị hần bóp nát, nhưng Ngọc Linh Hương vẫn không đổi sắc, hừ, nàng có thể bị một chén trà làm hù dọa thì Tuyết Diễm các đầu thể tồn tại? Đúng là cách giết gà dọa còi tệ nhất.

“ Cô nương muốn gì?” Mỹ nhân ắt có tai họa, đúng là hần đã xem thường nàng.

“ Muốn ư? Không. Ta không muốn gì hết. Người bị hại là Minh Châu công chúa chứ đâu phải ta? Nàng nếu trong ngày động phòng bị trượng phu biết đã thất thân thì cuộc sống sau này sẽ ra sao?” Tay nàng vuốt ve “ Vô Âm”.

Sở Huy bất giác thấy ngữ điệu này cực kì quen thuộc, nhưng nhất thời không thể nhận ra, còn có đôi mắt đó, dường như rất giống..... hần lập tức phủ nhận, hai người đó sao có thể là một?

“ Ngọc cô nương và Minh Châu công chúa dường như rất quen thuộc.” Hần khẽ đập cây quạt vào bàn.

“ Nói sao nhi, lần đầu tiên ta gặp nàng, ta chỉ thấy nàng là một tiểu cô nương cô đơn khao khát tình thương của người thân. Cho nên...” Nàng mỉm cười. “ Người nghĩ ta sẽ tha thứ cho người làm tổn thương nàng?”

Vô Âm khẽ vang lên một tiếng chói tai.

Chung quanh sát khí nồng nặc, Sở Huy nhú mày.

“Vậy chẳng lẽ cô nương muốn ta thú nàng?”

“Cái ta muốn là một kết quả vẹn toàn.” Nàng lạnh nhạt nói. Cho người lấy Vũ Linh để nàng chết già trong lãnh cung chắc, làm gì có chuyện đó.

“Nếu ta làm như vậy thì liệu cô nương có giữ lời hay không?”

Ngọc Linh Hương nhướn mày lên, phiêu phiêu mị nhãn.

“Lời ta nói ra chưa bao giờ làm trái.”

“Được, vậy ta muốn xem cô nương sẽ làm cách nào để làm cho Minh Châu công chúa sẽ sống hạnh phúc suốt quãng đời còn lại.” Hắn nhẹ nhàng mỉm cười mang theo sát ý, nhưng trong đáy lòng, đột nhiên có một tia không nỡ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Hạ Độc

Ở trong vương phủ 2 ngày vẫn chưa thấy Thượng Quan Vũ Hiên trở lại, Ngọc Linh Hương lại không thể vào cung, vì nàng vẫn còn đang chờ kết quả của Sở Huy. Đi lại không yên trong phòng, sau đó lại ngồi, rồi lại đi lại, Lan nhi đã dường như thương xong quay trở lại không nhận được nói:

“Tiểu thư à, em thực chóng mặt.”

“Nếu em là ta thì còn lâu mới ngồi yên được.” Ngọc Linh Hương ngưng trọng nói.

Lần này chỉ cần đi sai một bước, cả bàn cờ sẽ đi tong. 2 hôm nay, Trữ vương đã liên tiếp sử dụng thế lực của Bạch Điện điều động nhân sĩ võ lâm nhưng lại án binh bất động khiến nàng không hiểu rốt cuộc hắn muốn gì, Vũ Hiên cũng không trở lại khiến nàng càng thêm bất an. Dường như sẽ có một sự việc vô cùng to lớn sẽ diễn ra.

Đột nhiên một nha hoàn đi vào, sắc mặt có chút khẩn trương:

“Vương phi, có thánh chỉ tuyên người vào cung.”

Ngọc Linh Hương càng thêm bất an, gạt đầu rồi nói với Lan nhi:

“Lan nhi, đi thôi.”

Thay cung trang, nàng đi lên xe ngựa đến Hoàng cung, trước đó gọi Lan nhi báo cho Long Phi một tiếng. Trên đường đến Thiên điện, dường như cung nữ và công công về mặt sợ hãi, Ngọc Linh Hương nắm chặt tay. Cầu mong đừng là chuyện đó.

Đến chân Thiên điện, cảnh ồn ã càng thêm bất mắt, nàng bắt gặp bên kia Trữ vương cũng đang tiến đến. Hắn nhìn thấy nàng chỉ một mực tựa tiểu phi tiểu, nàng dù có không muốn bao nhiêu cũng phải hành lễ:

“Đệ muội thỉnh an Trữ vương gia.”

“Đệ muội không cần đa lễ. Hai ngày một mình trong phủ vô sự giờ rốt cục cũng có lúc bận rộn.” Khóe môi hắn câu dẫn ý cười. “Lần này có thể cứu được 2 mạng người hay không còn tùy đệ muội người.”

Ngọc Linh Hương sững sờ nhìn hắn, không lẽ.....

Chuyển thân chạy nhanh vào Thiên điện, cũng không nhìn xem hạ nhân vẫn an nàng. Bên giường, có Thái hậu, Hoàng hậu cùng tất cả các vương gia và vương phi, Thượng Quan Vũ Trinh áp mặt xuống khóc rầm rức bên cạnh Hoàng đế đang ngủ say.

Không phải nói là trúng độc.

“Hoàng tử mẫu, rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra?” Nàng chuyển ánh mắt đến bên Thái hậu.

Tất cả mọi người nhìn nàng giây lát sau đó cũng quay đi, chỉ có Nhượng vương dường như là muốn nói lại thôi.

Thái hậu mới khỏe lên được có vài ngày lại chịu đả kích, phải vịn trên tay Tiểu Hi. Tiểu Hi đành nói:

“Hồi vương phi, là Minh Châu công chúa hạ độc Hoàng thượng, thái y nói là vô phương cứu chữa vì độc đã quá lâu.”

Vũ Linh hạ độc Hoàng đế? Nếu nói là Vũ Trinh hay con heo nàng còn tin. Ánh mắt bắn đến phía Trữ vương, cuối cùng nàng đã hiểu hẳn muốn nói gì rồi. Hẳn có lẽ đã tra được cái gì từ nàng, lần này bắt ép nàng phải chữa cho Hoàng đế mới có thể cứu mẹ con Vũ Linh, còn nếu không chữa thì sao, hẳn càng có cơ may giành ngôi cửu ngũ chí tôn.

Ha ha, cũng có ngày nàng bị đặt vào thế này.

Hoàng hậu sốt ruột nói:

“Nghe nói trước đây Tĩnh vương phi cũng đã học y, liệu người có thể chữa chứ?”

Ngọc Linh Hương hít một hơi sâu nói:

“Trước đó con muốn hỏi một câu. Mọi người đều cho là Minh Châu công chúa làm?”

Thượng Quan Vũ Trinh dường như nói ngay lập tức:

“Không phải tiện nhân đó thì là ai? Ắ chắc chắn nuôi lòng thù hận với Phụ hoàng đã bỏ ả ở lãnh cung, cho nên mới có thể ra tay hạ độc tàn nhẫn như vậy.”

“Cầm miệng cho ta, người trước tiên nàng hạ độc phải là người mới đứng, ở lãnh cung bao nhiêu năm Uẩn Châu công chúa luôn luôn dùng cây kim dài 3 tấc ngày ngày đâm vào da thịt nàng, người nghĩ bức tường nào cũng thoáng gió?” Ngọc Linh Hương quát lên.

Hoàng hậu nghe được mắt tròn lên không thể tin, Thái hậu thì suýt ngất xỉu, toàn bộ tất cả mọi người đều chĩa ánh mắt về phía Vũ Trinh.

Thượng Quan Vũ Trinh nghe được lập tức phủ nhận, lệ rơi như mưa.

“Người nói dối, ta nào có làm như vậy, trước đây nàng thiếu thốn thứ gì đều là ta cho nàng thêm, lí nào có thể lấy kim chọc vào nàng.” Nhưng trong lòng thì đã oán hận Ngọc Linh Hương đến tận xương tủy.

Ngọc Linh Hương rốt cục không chịu được nữa, tiến đến dùng lực tát nàng ta 2 cái, phần nộ không thôi.

“Cần ta phải nói rõ. Được, năm người mới chỉ có 5 tuổi, đã từng dùng kim đâm chết 3 con thỏ. Năm người 10 tuổi, chỉ vì một nô tài chẳng may làm bẩn váy của người, người đã đem ra ngoài tận mắt chứng kiến hẳn bị loạn côn đánh chết. Lúc biết đến còn có Vũ Linh, người ngày nào cũng đến Lãnh cung bắt nàng đập đầu 300 cái đến tứa máu, ngoài trời nắng ép nàng phải quỳ 3 canh giờ không cho một giọt nước, đến lúc ăn cơm cũng không yên, hất đồ cơm của nàng xuống đất, bắt nàng dùng tay bốc lấy ăn cả cơm lẫn đất, đến đêm tối cầm cây kim thép đâm nàng đau đớn đến không thể hét lên thành tiếng, sống như vậy 10 năm, ha ha, đúng 10 năm, từ lúc nàng 5 tuổi. Người nghĩ mình còn là người chắc?”

Tóc Vũ Trinh xổ tung như quỷ, mặt tái nhợt như người chết. Thái hậu nghĩ mình đã bảo vệ được Vũ Linh, không ngờ lại khiến nàng chịu đau khổ như vậy liên ngất đi, Hoàng hậu cũng lung lay sắp đổ, toàn bộ nữ nhân đều khiếp sợ nhìn Vũ Trinh, không ngờ đến nàng có thể độc ác như vậy.

Thượng Quan Vũ Trinh như kẻ điên vùng dậy túm lấy tóc Ngọc Linh Hương điên cuồng kêu:

“Người nói dối, người nói dối, Mẫu hậu, hoàng huynh, đừng có tin lời ả, Trinh nhi không có làm ả.”

Ngọc Linh Hương khinh thường hất tay nàng ra như hất một thứ rác rưởi bốc mùi. Hoàng hậu dù biết được cũng không thể bỏ mặc nữ nhi, vội vàng kéo tay Thái tử.

“Hoàng nhi, mau ngăn muội muội con lại.”

Thái tử từ trong thất thần vội vàng tỉnh lại tiến đến đập vào gáy Vũ Trinh khiến nàng ngất đi, sau đó nói:

“Đem công chúa về Trinh Vũ cung.”

“Dạ.” Cung nữ bị điểm danh đau đớn mặt mày, nhưng vẫn phải bước đến cẩn thận đưa nàng đi. Ngọc Linh Hương lạnh băng nói:

“Con có thể chữa được bệnh cho Phụ hoàng nhưng chỉ xin Hoàng hậu một điều, hãy tha cho Vũ Linh đi, dù gì Hoàng thất đã khiến nàng phải chịu khổ cực 10 năm trời. Huống hồ, còn chưa chắc chắn là nàng hạ độc.”

Hoàng hậu xấu hổ không biết để mặt vào đâu, đành gật đầu: “Được.”

“Hảo, vậy mời tất cả ra ngoài đi.”

Đội bọn họ lần lượt đi ra, Ngọc Linh Hương cũng không vội bắt tay vào chữa trị. Khứ giác của nàng trước giờ luôn rất linh mẫn, khi vừa bắt đầu bước vào đã nhận thấy có mùi kì lạ.

Bước đến gần lư hương, hương vị càng phát ra rõ hơn. Ngọc Linh Hương đẩy đồ lư hương ra, xem xét kĩ càng. Bên trong ngoại trừ một chút than và

được liệu cũng không có gì khác thường. Đột nhiên ánh mắt nàng tối lại, lấy tay đập một viên than ra, bên trong có một chút chất bột màu trắng.

Thật không ngờ lại chính là Áo hương.

Lần ở quán trọ cũng đã đem ra cho nàng thưởng thức, bây giờ lại đem cho Hoàng đế ngửi dụng, xem ra bọn người này thật không vừa. Có thể có Áo hương, cũng là quen biết không nhỏ với Độc y. Đến Dược y lão cha nàng cũng kém ông ta nữa là nàng.

Aiz, bỏ đi, nghĩ nhiều hại thân. Rút trong ngực ra một túi vải, nàng cẩn thận mở ra, bên trong là vô số cây kim lớn nhỏ. Nhìn Hoàng đế an tĩnh ngủ, nàng thở dài một hơi, cũng do cái ngai vàng của ông đó. Nếu nàng mà còn ở Sa Châu thì lúc về đã kịp nhặt xác ông ta rồi.

Châm kim vào các yếu huyệt luân phiên nhau, một canh giờ sau, người nàng đã vã mồ hôi, cẩn thận rút hết kim ra, Ngọc Linh Hương cất lại vào trong ngực. Sau đó lên tiếng:

“Người đâu?”

“Có nô tì.” Một cung nữ nhanh nhẹn đi vào.

“Người đem đơn thuốc này đến Thái y viện sắc, ngàn vạn lần nhớ kỹ có bất cứ sai sót nào thì mạng người cũng không còn.”

Cung nữ sợ hãi nuốt nước bọt gật đầu lia lịa, vội vàng hành lễ lui ra. Ngọc Linh Hương nhìn lại vào lọ hương, vung tay dốc một bao bột phấn xuống đó nở nụ cười. Có thứ này thì áo hương cũng chỉ như than đá.

Bước ra khỏi Thiên điện, Hoàng hậu đã sốt sắng kéo tay nàng:

“Hoàng thượng sao rồi?”

“Phụ hoàng đã qua con nguy hiểm, chỉ là...” Nàng cười nhẹ nhìn Trữ vương “Còn tùy thuộc vào vận mệnh.”

Trữ vương âm trầm cười đến lạnh sống lưng sau đó nhìn Hoàng hậu:

“Mẫu hậu, Phụ hoàng đã qua khỏi, nhi thần xin phép cáo lui.”

Hoàng hậu cũng chẳng rảnh mà quan tâm hấn, phát tay cho lui. Ưông Thủy Nhu dùng cặp mắt ngưỡng mộ nhìn nàng, sau đó chuyển thân đi theo Trữ vương. Ngọc vương cũng nhún vai xin lui, chỉ còn lại Ngọc Linh Hương, thái tử và Hoàng hậu. Nàng nói:

“Chuyện của Uẩn Châu công chúa tin rằng Hoàng hậu nương nương hiểu rõ, dĩ nhiên Nguyệt Hương sẽ không nói ra ngoài, vì cảm tình của công chúa với Tử hoàng tử Hạo Long quốc không hề tệ chút nào. Nếu hấn biết được sự thật liệu có...” Nàng dừng lại cười nhạt.

Hoàng hậu đứng đầu hậu cung đầu phải ngày một ngày hai lập tức hiểu ý Ngọc Linh Hương, trong lòng mặc dù có ngàn vạn lần không muốn nhưng đành phải mỉm môi rạn ra một nụ cười:

“Hảo, bốn cung hiểu rõ, Minh Châu công chúa không liên quan đến vụ việc này.”

“Vậy Nguyệt Hương xin cáo lui đến Linh Vũ cung.” Nàng ưu nhã hành lễ rồi quay đi.

Hoàng hậu nhìn theo bóng nàng oán độc không thôi, lại thấy Thái tử phía sau trầm lặng, bèn lên tiếng:

“Hoàng nhi, nàng chính là hồng nhân trong mắt Phụ hoàng con. Mẫu hậu không thể làm gì được nàng. Con cũng cách xa nàng một chút, tránh có sự. Mẫu hậu nhường nàng cũng vì Trinh nhi, đợi sau này Sở Huy kia đưa Trinh nhi làm hoàng tử phi, nhất định mẫu hậu không tha cho nàng.”

“Mẫu hậu đừng làm gì nàng. Con không muốn.” Thái tử sầm mặt lại.

Hoàng hậu chưa từng thấy hấn như vậy, tâm lo lắng sợ hãi. Không phải hấn chính là...

“Hoàng nhi, con... Không phải là con có ý với nàng?”

Thái tử im lặng không nói xem như thừa nhận. Hoàng hậu xúc động đến muốn ngắt đi.

“Con... Nàng là đệ muội của con, con lí nào... Đúng là nữ nhân lăng loạ.”

“Nàng không phải lăng loạ, con mong sau này nhưng câu nói đó không xuất phát từ mẫu hậu.” Thái tử phát ổng tay áo tức giận bỏ đi.

Hoàng hậu xui xẻo, một đời bà vì hấn, mà hấn lại đi có tình với một nữ nhân lăng loạ, bảo bà làm sao có thể bình tĩnh. Tạo nghiệt, đúng là tạo nghiệt. Lâm Nguyệt Hương kia rốt cuộc là có gì tốt?

Nói là đến Linh Vũ cung nhưng Ngọc Linh Hương không đi đến đó mà đi ra khỏi Hoàng cung trở về Vương phủ, Lan nhi bắt được bò câu, nhú mảy lên

tiếng:

“Tiểu thư, Thụ Nguyệt nói, sáng nay thượng triều, khi Từ Khiêm đang định nói đến việc hỏi hôn thì Hoàng thượng đột nhiên phát bệnh.”

Ngọc Linh Hương gật đầu, hóa ra tên khốn nạn và tên phụ bạc lại cùng một phe. Bảo sao lúc đó về mặt tên Sở Huy không có chút nào cảm thấy khó khăn. Tốt rồi, công của nàng xem như toi, cuối cùng vừa giúp hấn lại hại đến thân. Chết mất thôi.

Nàng đau khổ che đầu. Bước xuống xe ngựa, quản gia cung kính nói:

“Vương phi, vương gia đã trở lại, dặn nô tài chuyển lời vương phi hãy đến Thu Phong các.”

“Được rồi.”

Vào đến Thụ phòng, đã thấy hấn một thân tuần mã một môi như thiếu ngủ, nàng không khỏi thở dài.

“Chàng đi đâu lâu như vậy?”

Vũ Hiên mở mắt nhìn nàng, miệng cố nhếch lên:

“Cũng không phải chuyện gì lớn lắm, chẳng qua là hơi phức tạp.”

Ngọc Linh Hương muốn gõ đầu hấn. Chuyện mà nhỏ thì việc gì mặt hấn xị như cái bị. Nhưng mà thôi, hấn đã không nói, nàng cũng không ép hấn, hai tay vươn ra cho đỡ mỏi, nàng dụi mắt.

“Vừa nãy chữa bệnh cho Hoàng đế rất mệt nga, Hiên, bồi ta đi ngủ.”

Vũ Hiên thông thả nhắc người dậy, khoe miệng giương lên. Thôi được, hấn biết nàng chẳng qua chỉ là muốn hấn đi nghỉ mà thôi.

“Tuân lệnh.”

Trên giường nhỏ, Ngọc Linh Hương an tĩnh ngủ, dựa vào Thượng Quan Vũ Hiên, hấn yêu thương gạt những sợi tóc mai cho nàng. Chỉ là những ngày bình yên sẽ còn được bao lâu nữa?

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Đại Hôn

Hoàng đế đột nhiên mê man trên triều khiến cho bá quan văn võ đều lạng lạng không dứt, cũng may Đức công công nhanh chóng bịt miệng bọn họ bằng câu nói: “Hoàng thượng lo nghĩ về nước hằng đêm không có ngủ nên mới mệt mỏi.” Triều thần đồng loạt gật gù xuống hỏ: “Hoàng thượng xin hãy giữ gìn long thể.”

Cho nên việc Hoàng đế trúng độc chỉ có người trong phạm vi Hoàng thất biết, mà Ngọc Linh Hương hiển nhiên đã dặn dò phong tỏa tin tức, cung nữ không có nàng nhưng tay cũng đã bị Hoàng hậu diệt khẩu.

Ngọc Linh Hương chỉ biết nhún vai, ngồi trên ghế phượng không thể là một quốc mẫu hiền lương thực đức được, nếu thật sự là vậy thì bà ta đâu có sống lâu được như ngày hôm nay.

Ít ra an ủi nàng nhất là có thể cứu được Vũ Linh khỏi họa sát thân, còn tên Trữ vương khốn nạn thì tạm để yên cho hấn. Bởi vì nàng cũng không có quyền can thiệp gì nếu Thượng Quan Vũ Hiên không chịu nguy hiểm.

Đầu tháng 10, gió đã trở nên lạnh buốt, Lan nhi phải chuẩn bị ấm lò và quần áo ấm cho nàng. Hoàng đế cũng đã tỉnh lại, có thể lên triều nhưng tuyệt nhiên không có cho gọi nàng, mỗi lần vào cung trị bệnh cho Thái hậu nàng cũng rất lạng lạng đi thăm Vũ Linh. Đạo này nàng ta có triệu chứng buồn nôn rất trầm trọng, cuối cùng cũng không giấu được cung nữ Liên nhi của nàng. Liên nhi cũng thế độc sẽ giữ kín bí mật, Ngọc Linh Hương không tin tưởng lời thề của nàng mà tin tưởng vào ánh mắt của nàng.

Ánh mắt đó không nói dối.

Thượng Quan Vũ Trinh đã trở lại bình thường nhưng tính tình càng ác độc hơn, chỉ cần nô tài có chút sơ sẩy nàng lập tức đem loạn côn đánh chết. Hoàng hậu biết được lập tức từ lúc nàng sinh ra cho nàng một cái bạt tai, cấm túc 1 tuần trong Trinh Vũ cung. Sở Huy vẫn như cũ duy trì nho nhã và ôn hòa khiến mỗi lần nàng gặp chỉ muốn cho hấn mấy cú đấm.

Ôi, con người trước giờ gương mẫu đi đầu như nàng cũng có ngày phải chửi thề như điên thế này, cũng tại do tên Sở Huy đó xxxxx... (đã lược bớt n câu chửi thề).

Cái kim trong bọc lâu ngày cũng phải lòi ra. Một hôm, cung nữ của Hoàng hậu nhìn thấy Vũ Linh nôn khan rất nhiều, quần áo dường như cũng rộng hơn, liền đi xem xét quỹ thủy của nàng. Cuối cùng chuyện Vũ Linh mang thai đã đến tai Hoàng hậu.

Hoàng hậu vẫn còn tức tối vì vụ bắt lỗi Vũ Linh không thành lần trước, giờ hay tin vui như mò cò trong bụng, vội vàng đem tin đến cho Hoàng đế. Long nhan giận dữ, đem Thượng Quan Vũ Linh nhốt vào trong lãnh cung, chuẩn bị sắc thuốc phá thai. Ngọc Linh Hương nghe được vội vàng đến Thiên điện, Nhục vương hay tin cũng vào cung.

Bên trong Thiên điện, cung nữ nơm nớp lo sợ, cẩn thận đi lại, khề khàng không gây ra dù chỉ một tiếng động. Đức công công bước vào hành lễ:

“Hoàng thượng, Tĩnh vương phi cầu kiến.”

“Không cho vào.” Ông làm sao không biết Nguyệt Hương muốn xin cho Vũ Linh, nhưng chuyện này bảo ông bỏ qua là không thể nào, bôi nhọ danh dự hoàng thất đáng lẽ phải loạn còn đánh chết, nhưng nghĩ đến 10 năm qua Vũ Linh đã chịu khổ nên ông mới có thể giữ lại mạng sống cho nó, chỉ phá thai đi. Còn về phần là của ai, để sau mới nói.

“Phụ hoàng không cần phải đuổi con, con đã vào rồi.” Ngọc Linh Hương bước vào hành lễ.

“Hương nhi, con mau đi về đi.” Hoàng đế bắt lực phát tay.

“Phụ hoàng, không thể phá thai được, Linh nhi thể chất yếu ớt, nếu hiện tại phá thai nàng nhất định sống không được.” Ánh mắt nàng mang theo khẩn cầu, thân cũng tự động quỳ xuống. “Cầu xin phụ hoàng khai ân.”

“Con...” Hoàng đế nén mình, ông có lỗi với Vân gia, phải trả lại cho nàng, nhưng chuyện của Vũ Linh tuyệt đối không thể truyền ra ngoài được, chỉ còn cách chặt đứt tin đồn. “Mau ra ngoài đi. Trẫm đã phải vì Vũ Linh mà hủy bỏ chiếu chỉ tứ hôn, triều thần đã dị nghị không ít.”

“Chỉ cần con còn sống nhất định chén thuốc kia không bao giờ được uống.” Nàng đứng thẳng dậy. “Nếu Phụ hoàng đã không khai ân, con chỉ còn cách liều một phen, chén thuốc nào được đưa đến, con sẽ hất đổ chén đó.”

“Hào, tại sao con lại muốn giữ thứ đã chùng đó, con phải biết rằng nếu đứa trẻ đó được sinh ra, nó sẽ phải chịu sự ghê lạnh của tất cả Hoàng tộc này.” Hoàng đế dựng người dậy, nhìn thật sâu vào mắt nàng.

Ngọc Linh Hương hơi nhú mày một chút.

“Phụ hoàng không nên gọi nó là đã chùng, nó vô tội, khoan nói đến việc cha nó là ai đi, nhưng nếu nương nó đã muốn sinh nó ra thì bất kì ai cũng không được tước đi quyền sống đó.” Nàng hơi dừng một chút. “Hẳn nhiên Phụ hoàng cũng biết người mà Linh nhi muốn che giấu, nhưng vì quan hệ hai nước hòa hảo mà nhắm mắt cho qua. Việc này chỉ có Hoàng hậu nương nương và một số vị vương gia biết, tin rằng Phụ hoàng cũng không muốn Linh nhi phải chết.”

Hoàng đế thờ một hơi nặng nề, tóc trên đầu sớm đã điểm bạc như già đi chục tuổi. Nhắc tay lên rồi lại hạ xuống, ông bắt lực nói:

“Con hãy nói thẳng ý kiến của con ra đi.”

“Nếu đứa trẻ bôi nhọ danh dự Hoàng thất, vậy cứ coi như nó đã biến mất đi. Ngoài mặt chiếu cáo thiên hạ Minh Châu công chúa mắc phải bệnh lạ, không chữa trị được nên lập tức qua đời, bên trong có thể coi như là đã ép nàng uống thuốc phá thai, vì thể chất suy yếu nên đã chết, cái thai cũng lưu rớt, Hoàng hậu nương nương và mọi người cũng coi như đã bỏ được gánh nặng.”

Ngọc Linh Hương nàng trước giờ không sợ nhất vạn, chỉ lo vạn nhất, mặc dù cách này có chút nguy hiểm, nhưng không thể không làm.

Hoàng đế thoáng chau mày, con người khề chớp động, sau đó hai tay đan vào nhau.

“Con muốn đưa Linh nhi ra ngoài cung?”

“Con vốn cũng định làm như vậy, nhưng xem ra khó lòng thực hiện, có lẽ vẫn nên để nàng ở trong cung thì tốt hơn. Phía tây có mấy tòa viện để trống, cho Liên nhi đến đó chăm sóc nàng.”

Hoàng đế trầm tư nửa ngày, mới lên tiếng:

“Về phần chiếu cáo, có lẽ nên để sau đi. Bởi vì, sáng nay Sở Huy đã đến xin ta tứ hôn cùng Trinh nhi. Nửa tháng nữa sẽ tiến hành đại hôn rước Trinh nhi về Hạo Long quốc.”

Ngọc Linh Hương thoáng mỉm cười quái dị. Đây chính là lí do vì sao nàng đã hết lần này đến lần khác tha cho Thượng Quan Vũ Trinh, bởi vì nàng ta vẫn còn chỗ hữu dụng. Với tính tình đó của nàng, ở cùng Sở Huy và đám thê thiếp của hắn không quá ba ngày sẽ biến Hoàng cung thành gà bay chó sủa. Nữ nhân ác độc đó ngoài nam nhân thâm trầm như hắn còn có ai xứng hơn nữa.

Một cặp tuyệt phối giữa hồ li và chó sói.

“Con không hề có ý kiến gì hết. Bọn họ có thành thân cũng không đến lượt con đến dự.” Ngọc Linh Hương nhún vai.

“Hương nhi, Ngâm Mai đã cầu xin ta sau này đừng để con phải khó xử, vậy... nếu như Hiền nhi có được ngôi cử ngũ, con sẽ lựa chọn thế nào?”

Ngọc Linh Hương trong phút chốc tâm tình vụt tắt, môi run run cười gượng:

“Con sẽ ra đi, hậu cung ba nghìn không thể chọn một được.”

Hoàng đế thờ dài nhắm mắt, Ngọc Linh Hương thần thờ đi ra. Hóa ra, năm xưa nàng quyết tuyệt lựa chọn hán ta là vì vậy.

Là vì có thể ba nghìn chọn một.

Suốt đời chỉ có một mình nàng. Ông vẫn là thua như vậy, đến giờ còn phải thông qua Nguyệt Hương mới biết được.

Giờ mới chợt nhận ra, khóe mắt đỏ cùng nàng giống nhau đến lạ kì. Chỉ Viễn à, đằng sau lớp mặt nạ đó rốt cuộc sẽ là Ngâm Mai... Hay là Ngâm Huệ đây... Bí mật này... lớn đến dường nào.

Đại công chúa đại hôn diễn ra rầm rộ hơn bao giờ hết. Kèn trống vui tươi rộn ràng khắp Kinh thành. Xe ngựa khắc hoa văn Hoàng thất Hạo Long quốc lộng lẫy xa hoa lấp lánh khoác lên mình lụa đỏ càng thêm bắt mắt.

Trên hắc mã, Sở Huy một thân hi phục, càng làm nổi bật lên thần thái ôn nhuận, nho nhã, khiến cho bao nhiêu trái tim của nữ nhân trong Kinh thành suýt nhảy ra khỏi lồng ngực, đồng thời làm bao nam nhân hận hận nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng cũng âm thầm cảm thấy may mắn. Hào là hán đi rồi, nếu không bọn họ chắc chắn trở thành góa vạ.

Xe ngựa đi phía sau, rèm lụa khẽ phất phới bay lộ ra thân nương hi phục lộng lẫy. Thượng Quan Vũ Trinh âm thầm cười trong lòng, cuối cùng tâm nguyện của nàng đã thành rồi, làm Hoàng tử phi của hán, tương lai có thể được làm Quốc mẫu Hạo Long quốc cũng không còn xa.

Chỉ là nàng không biết trong lòng của hán đột nhiên nhói lên khổ sở không thể lí giải, giống như lần này đã vụt mất một thứ quan trọng nhất.

Cũng như, tại nơi hẻo lánh nhất của Hoàng cung có một người đang khóc đến cạn khô nước mắt.

Người đi, người ở lại.

Ngọc Linh Hương khẽ tựa đầu vào vai Thượng Quan Vũ Hiền, đồng tử nhìn lên bầu trời cao vời vợi.

“Hiền, ta có phải lựa chọn sai rồi không?”

Vũ Hiền cũng ngẩng đầu:

“Nếu ta là nàng, ta cũng lựa chọn như vậy.”

“Phải rời xa người mình yêu, đau khổ biết bao nhiêu.” Ngọc Linh Hương khẽ thở dài. “Vậy mà nàng còn phải dâng tận tay cho kẻ đã làm mình khổ sở suốt 10 năm qua.”

Vũ Hiền đột nhiên có một dự cảm không lành, đưa hai tay ôm lấy mặt nàng nhìn thẳng vào hán, đến mức lông mi của hán có bao nhiêu sợi nàng cũng đếm được:

“Hương nhi, đừng lo, chúng ta sẽ không rời xa nhau. Chấp tử chi thủ, giữ tử giai lão.”

“Chấp tử chi thủ, giữ tử giai lão...” Nàng khẽ cười. Có thể nắm tay nhau đến già thật ư?

Đột nhiên, nàng chợt nhớ đến giấc mơ thoáng qua về nữ nhân mặc hồng y tuyệt sắc. “Người phụ người” là ám chỉ điều gì đây? Là nàng phụ hán... hay là hán sẽ phụ nàng đây?

“Hào, chúng ta không xa rời.” Hai tay ôm lấy hán, phảng phất mùi long tiên hương và đỉnh hương hòa vào nhau, nếu đã thật sự phải chia li, thì có lẽ nên ở bên nhau nhiều hơn một chút.

1 tháng sau, Minh Châu công chúa mắc phải bệnh lạ lập tức qua đời. Hoàng đế hạ lệnh táng nhập hoàng lăng cùng những cung nữ và công công đã từng hầu hạ nàng. Tân trạng nguyên đau xót khôn nguôi, quyết định thủ tang 3 năm mới thủ tân thê tử.

Ngọc Linh Hương giật mình tỉnh giấc, mồ hôi ướt đầm lưng. Trong giấc mơ thấy hán tự tay đâm kiếm vào ngực nàng, huyết văng khắp chốn chói lóa đau đớn.

Bạch đình hương đảo dắc bay.

Ác mộng này, sao lại giống thật như vậy?

Bước xuống giường rót một chén trà, dòng nước lạnh ngắt trôi xuống cuống họng, tâm tình nàng dần an tĩnh lại.

4 tháng, không nhiều cũng không ít. Vũ Linh mang thai cũng đã được 8 tháng, tuy nàng cố gắng gượng cười nhưng Ngọc Linh Hương biết nàng vẫn chưa quên được Sở Huy, sống được là nhờ đứa con trong bụng. Nàng lại càng không dám nói ra đứa con sinh ra sẽ rất khó khăn, có thể nguy hiểm đến tính mạng Vũ Linh.

Trừ vương ngày càng bành trướng thế lực ủng hộ Cẩn vương lên ngôi, phe Thái tử gấp gáp, nhưng Hoàng đế lại duy trì trầm mặc, sức khỏe cũng dần dần yếu đi.

Việc này Ngọc Linh Hương không thể cứu chữa, vì sức khỏe ông ta yếu đi là do tuổi già, cuối cùng cũng đến ngày không thể lâm triều, lại ra một chiếu chỉ kì lạ để Cẩn vương nhiếp chính phụ giúp Thái tử, khiến các đại thần nghi hoặc không dứt nhưng bắt buộc phải tuân theo.

Chuyện xảy ra như vậy nàng đã sớm biết nhưng không thể thay đổi, cũng không muốn tìm cách thay đổi, số phận hoàng đế của Thượng Quan Tịch đã chấm dứt, người tiếp theo là ai thì còn phụ thuộc nhiều điều. Nhưng nàng vẫn không hiểu được tại sao Trừ vương không mưu đồ ngôi vị cho hần mà lại đem dâng cho Cẩn vương.

Hần nếu có được ngôi cửu ngũ, có lẽ sẽ là một Hoàng đế tốt, trị quốc như Thượng Quan Tịch vẫn còn sơ hở và lỏng lẻo, còn Trừ vương có một tâm tính quyết đoán và tàn nhẫn, nịnh thần sẽ không thể hoành hành.

Chỉ có điều hần sẽ không tha cho những người còn lại, chính vì điều này nên nàng hiểu tại sao Hoàng đế muốn truyền ngôi cho Vũ Hiên. Lựa chọn còn lại chỉ có Thái tử, nhưng Thái tử lại không đủ tiềm năng. Nhược vương một thân bệnh tật, Ngọc vương không đủ ngoan độc, Huyền vương lại càng không có tư cách.

Ngẩng đầu lên nhìn hần an tĩnh nằm trên giường, nàng mỉm cười chua xót. Nếu... nếu như hần không phải là vương gia thì tốt biết mấy. Nhưng trên đời lại không có nếu như.

Đêm tối qua đi, một mình nàng lặng lẽ bên bàn uống trà.

Buổi sáng, Thượng Quan Vũ Hiên dặn dò nàng phải mặc thật ấm, còn thừa cơ hôn trộm nàng một cái khiến Lan nhi bật cười. Chỉ cần tiểu thư có thể vui vẻ là tốt rồi, bên cạnh ai cũng không sao hết.

Ngọc Linh Hương nhìn ra ngoài tiền viện, kéo áo lại ho nhẹ:

“Dường như mùa đông năm nay có phần kéo dài một cách lạ lùng.”

Khí hậu Vân Lạc quốc có cả 4 mùa, mùa đông năm nào cũng có tuyết, nhưng bây giờ đã qua tháng 1 vẫn còn chưa có tuyết, không lẽ ở chỗ đại cũng ô nhiễm nên trái đất bị nóng lên?

Hình như không có lí cho lắm.

“Tiểu thư, có thư.” Lan nhi gỡ lấy thư trên chân bồ câu nhỏ đưa cho nàng.

“Là thư của Uyển nhi.” Ngọc Linh Hương thoáng vui mừng. 2 tháng trước Phong Dạ đến truyền tin cho nàng, thật không ngờ lại bắt gặp Thư Uyển. Có trời đất chứng giám lúc đó nàng đã sốc rớt hăm khi biết Dạ ca ca mà Thư Uyển tìm bấy lâu lại chính là thuộc hạ, khụ, là cấp dưới đắc lực của nàng.

Lần đó cứu Phong Dạ chẳng qua chỉ là tiện tay mà thôi, nhưng hần lại biết ơn muốn làm thuộc hạ trả ơn nàng khiến nàng cảm thấy có lỗi gần chết. Giờ họ có thể bên nhau nàng cũng yên tâm phần nào. May mắn Phong Dạ cũng rất biết chừng mực không nói ra có quen biết nàng, nên Thượng Quan Vũ Hiên biết được cũng rất hào phóng đưa hưu thư cho Thư Uyển để nàng có thể cùng Phong Dạ tái giá.

Từ lúc họ đi đến giờ vẫn chưa có tin tức, đây là phong thư đầu tiên gửi về. Bóc thư ra, nàng chăm chú đọc.

“Tiểu thư, ta và Uyển nhi sống rất tốt. Thù diệt môn mặc dù cần báo nhưng lâu dần ta cũng nhận ra oan oan tương báo nếu cứ tiếp diễn thì đến ngày nào mới dứt. Giờ có Uyển nhi bên cạnh ta cũng đã thỏa mãn, sống dưới chân núi ở Hoa thành. Mặc dù không thể so được với lúc nàng còn ở vương phủ, áo gấm lụa là, giàu sang phú quý, nhưng trồng rau nuôi tằm cũng là một cái thú an nhàn. Chúng ta bái đường không có người và vương gia chứng giám thực ra cũng vì nàng sợ nếu phụ thân nàng biết được sẽ ngăn cản nàng. Gác lại được đao kiếm, ta cũng thanh thản hơn, nhưng nếu tiểu thư có cần việc gì nhất định ta sẽ dùng mạng sống của mình để giúp đỡ. Uyển nhi đã lỡ mở nhận ra quan hệ của chúng ta, nhưng nàng cũng chọn cách bỏ qua, chỉ cần có thể bên nhau đã không uổng kiếp này. Mong rằng tiểu thư và vương gia có thể vượt qua sóng gió đời đời bên nhau.

Phong Dạ.”

Ngọc Linh Hương gấp thư lại, đưa đến bên ngọn nến. Lửa lan tràn đến khi tờ giấy hóa thành tro vụn rơi xuống.

Uyển nhi số phận tốt hơn Vũ Linh rất nhiều, còn có thể ở bên cạnh người mình yêu. Còn nàng, nàng thì sao? Lời hứa chấp tử chi thủ, dữ từ giai lão đó

liệu có thành hiện thực hay không.

Giống như băng tuyết kia mãi không xuất hiện. Trận phong ba này dường như... sẽ không phải chỉ một người ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Hồng Di Liên

Tháng giêng năm Vân Tịch thứ 25, Thái hậu đương triều qua đời. Vân Lạc quốc khăn trắng khắp chốn, quốc tang đúng một tuần lễ. Hoàng đế trên giường bệnh để Thái tử đưa Thái hậu táng nhập Hoàng lăng.

Hoàng hậu một thân lo liệu tang sự, lại cộng thêm chăm sóc Hoàng đế bệnh nặng cũng lập tức ngã bệnh, chấp chương hậu cung giao cho Huệ phi. Mị phi, Đức phi, Hiền phi, Nhu phi đều lần lượt bế quan tu dưỡng. Nhưng Ngọc Linh Hương có thể hiểu được 4 vị này đã hoàn toàn bị khống chế cả rồi. Chứ làm gì có chuyện bế quan?

Vị Huệ phi nương nương này, lần đầu nhìn thấy tại thọ yến của Hoàng đế Ngọc Linh Hương đã cảm thấy có gì đó rất quen mắt, giờ mới nhận ra có 3, 4 phần là giống nàng. Xem ra, Vân Ngâm Mai cũng rất tốt đi, Hoàng đế chung tình, đã chết rồi mà vẫn nhớ mãi không quên.

Nhưng cũng khó trách, nghiêng nước nghiêng thành như vậy đó cũng là chuyện thường. Nàng chỉ đang thắc mắc một điều Huệ phi là người của thế lực nào mà thôi.

Thượng Quan Vũ Linh hay tin khóc đến chết đi sống lại suýt động đến thai nhi, mặc dù được nàng khuyên bảo nhưng vẫn len lén mỗi lúc không có nàng lại ngồi khóc một mình. Thái hậu đã cuu mạng nàng, bảo nàng sao có thể không đau lòng khi bà ra đi.

Trong khi đến cơ hội nhìn mặt lần cuối cũng không có.

Thượng Quan Vũ Hiền ngày ngày sáng đi tối về, có hôm còn mang theo sắc mặt mệt mỏi u ám. Nàng gắng hỏi không xong mới thuận tay nắm hán một cái, không ngờ ngực hán lại có vết thương khiến cho máu trào ra ngoài.

Ngọc Linh Hương lo lắng băng bó cho hán, cũng không hỏi gì nữa, lấy kéo cắt vải:

“Chàng nghỉ ngơi đi.”

“Ta chỉ là không muốn nàng phải lo lắng thôi.” Hán thở dài, đưa cánh tay qua ôm lấy vai nàng.

Mắt nàng hoe đỏ, khe khẽ mũi, nàng ôm lấy hán:

“Hiên, thiếp rất sợ, lần này chúng ta sẽ phải chia li rồi.” Không phải là do nàng đa sầu, mà giấc mộng chân thật đến đáng sợ.

“Đừng nói những lời không may mắn.” Hán đặt tay lên môi nàng, mùi đàn hương vàng vắt trong không khí. “Chờ vài ngày nữa là xong rồi.” Ngẩng đầu nhìn ra xa, ánh mắt hán tối lại.

Ác mộng cứ lặp đi lặp lại khiến tâm tình Ngọc Linh Hương rất bất ổn, sáng hôm sau mang theo ấm lò ra khỏi cửa, đã thấy quân gia chạy đến:

“Vương phi, Nhục vương gia đến.”

“Nhục ca?” Nàng ngạc nhiên hỏi. Không phải giờ này hán nên ở trong phủ hay sao? “Mời vào đi.”

Nàng chưa kịp dứt lời, ở phía xa, A Khiêm đã đẩy xe lăn đến. Trên xe lăn, một nam tử mặc lam y thanh nhã ôn hòa nở nụ cười khiến thân mình hán bừng sáng rực rỡ giữa ngày đông heo hắt.

Bạch đình, hương trà lượn lờ trong không gian.

“Muội khỏe chứ?” Đặt tách trà xuống, hán cười nói.

“Muội rất khỏe.” Nàng đưa tay gọi Lan nhi mang đến một cái ấm lò nữa. “Huynh đi ra ngoài đừng ăn mặc phong phanh như vậy, rất dễ cảm lạnh.”

A Khiêm đưa tay nhận ấm lò bỏ vào lòng Vũ Nhục khiến hán mỉm cười vui sướng. Dù có ra sao, ít ra nàng vẫn còn nhớ hán không thể chịu lạnh đã là tốt lắm rồi.

“Tại sao huynh lại đến đây? Bây giờ ra ngoài không an toàn chút nào.” Nàng lo lắng nói. Trừ vương sẽ không từ một thủ đoạn nào để loại bỏ đối thủ. Thái tử và Ngọc vương cũng rất vất vả để chống đỡ, huống chi là Vũ Nhục.

“Không sao, ta đi lại khó khăn nhưng không đại biểu cho việc dễ bị người ta bắt nạt.” Khuôn mặt hắn dần đỏ lên vì hơi ấm càng thêm hồng nhuận.

Ánh mắt hắn dần dần ra xa đến những góc đình hương. “Chúng vẫn còn chưa nở ư?”

“Ừm, có lẽ sẽ không nở đâu.” Ánh mắt nàng cũng chuyển đến đó.

Không, sắp rồi, những bông hoa kia sắp nở. Hắn có thể cảm nhận được, ngày đó sắp đến. Ngày hắn phải thực hiện giao ước nghiệt ngã nhất.

“Chúng sắp nở rồi.” Dừng một chút, hắn mỉm cười. “Vũ Hiên có lẽ đã khiến muội phải lo lắng rồi.”

Ngọc Linh Hương đờm buồn gật đầu.

“Muội có thể cảm nhận được phong ba bão táp sẽ xảy đến. Chỉ là không dám chắc chắn nó là cái gì thôi.” Một cơn gió sộc qua khiến tóc đen phi vũ đan vào nhau.

“Nhục ca, tuy muội vẫn chưa nhớ ra hết mọi thứ, nhưng đôi khi không nhớ có lẽ còn tốt hơn.”

Vũ Nhục nhìn nàng mê mang. Đúng rồi, nếu không nhớ thì nàng sẽ không phải đau khổ, cứ để mình hắn nhớ là được.

Cứ để mình hắn phải chịu đắng cay thôi.

Nhưng Hồng nương, người thật độc ác. Kết thúc cuối cùng chỉ dựa vào quyết định của người. Mấy nghìn năm đau đớn, mấy nghìn năm tuyệt vọng, dù là tiên hay là người, vẫn phải chịu đau đớn như nhau.

Giao ước đó, nghiệt ngã biết mấy.

“Vậy thì không nhớ.”

Ngọc Linh Hương ngẩng đầu lên chỉ thấy hắn mờ ảo giống như sương khói không thể nắm bắt, trí nhớ nàng phảng phất như thấy bóng dáng trắng như tiên nhân đó cuối cùng biến mất dưới vực sâu.

“Nhục ca, nếu muội chết rồi, huynh có buồn không?”

Hắn hơi sùng sốt một chút.

“Hiên rất chân thật, nhưng đôi khi lại mờ ảo đến nỗi muội không thể với tay, muội chỉ sợ một ngày kia tỉnh dậy không còn thấy hắn bên cạnh nữa, chỉ có một mình muội mà thôi.”

Vũ Nhục chưa xót trong lòng, nàng có biết hắn cũng sợ, sợ đến một ngày tỉnh dậy cũng không thấy nàng. Đáng lẽ, đáng lẽ hắn nên hận Vũ Hiên. Nợ ba trăm năm khắc cốt ghi tâm, nhưng đến lúc cơ hội đến tay hắn lại không nở. Nên nói hắn nhân từ hay yếu đuối.

Có lẽ ... là vì sợ nàng đau lòng.

Bạch đình hương nở thì sẽ có người ra đi. Mà lần này, sẽ là ai?

“Vũ Thanh cũng không phải người quá là tàn nhẫn. Ta hiểu hắn sẽ không làm hại những người còn lại.”

“Huynh chắc chắn? Muội đã trên dưới ba lần bị hắn ám sát không thành.” Ngọc Linh Hương khẽ cười lắc đầu. “Đến cả Hoàng đế cũng phải do dự không biết nên truyền ngôi báu cho ai nữa kia.”

“Chức vị đó Vũ Tĩnh cũng không muốn đâu.” Hắn đưa tách trà lên uống.

Ngọc Linh Hương có chút bất ngờ khi Vũ Nhục trông như là người đơn thuần nhất, nhưng những gì hắn biết còn nhiều hơn nàng.

“Nhục ca, vì sao huynh lại bị liệt?”

Vũ Nhục tâm tình xao động, hơi run run đặt tách trà xuống:

“Cũng không phải chuyện gì lớn lắm, lúc đó ta 5 tuổi, không cẩn thận trượt chân xuống hồ nước lạnh. Đến lúc được vớt lên thì hai chân đã tê dại không thể cử động được nữa.” Thanh âm đều đều không hề có cảm xúc như đang kể chuyện của người khác vậy.

Ngọc Linh Hương dĩ nhiên không tin lời hắn. Nhưng cũng không muốn đào sâu. Lúc nàng đang mông lung suy nghĩ thì hắn lại lên tiếng:

“Muội đừng lo, dẫu sao ta cũng sẽ bảo vệ Hiên cho muội.” Chỉ cần một mình hắn đau lòng là đủ, nếu kiếp này nàng lại phải ôm hận mà chết, hắn sẽ không thể tha thứ cho mình.

“Cảm ơn huynh” Ngọc Linh Hương cười nhẹ. “Trước giờ, muội chỉ ước hắn không phải người của Hoàng thất, kể cả bản hàn nghèo khổ, muội cũng có thể chịu được. Nhưng bởi vì Hoàng thất không thể có tình cảm chân thật, ngày hôm nay cười, ngày mai có thể lập tức trở mặt. Giá trị của nữ nhân chỉ là lợi dụng được thì giữ, vô dụng thì bỏ. Cho nên lúc đầu muội đã cố tình đối đầu với hắn, chỉ mong hắn càng ghét muội càng tốt, không yêu sẽ không đau, nhưng rồi cuối cùng vẫn chẳng thể cảm lòng.”

Vũ Nhượng cười khổ, làm sao có thể cảm lòng đây? Nếu có thể thì kiếp trước đâu cần đau đớn như vậy?

Rút ra trong ngực một cây sáo bạch ngọc, hắn khẽ lên miệng. Tiếng sáo bay lượn khắp không gian.

Ngoài kia gió vẫn rít gào, vang lên từng hồi đau đớn. Bên trong có người lặng lẽ khóc trong lòng.

Rốt cuộc là số phận gì đã đưa đẩy họ đến bước đường này?

Vân Lạc quốc là quốc gia chính giữa trong Lục quốc, đất đai cũng rộng lớn nhất. Hạo Long quốc nằm ở phía đông bắc, Tiền Nguyệt quốc nằm ở phía đông, Tử Việt quốc ở phía tây nam, Ngọa Hồng quốc ở phía tây, Ngự Tịch quốc ở Tây Bắc.

Mặc dù cùng trên một dải đất, nhưng khí hậu của lục quốc lại hoàn toàn khác nhau. Vân Lạc quốc hội tụ đủ bốn mùa xuân hạ thu đông, nhưng Tiền Nguyệt quốc quanh năm băng tuyết phủ trắng, dân chúng ăn mặc đều phải khoác áo thật dày. Ngược lại Ngọa Hồng quốc lại nóng như đổ lửa, cho nên nữ nhân bên đó ăn vận có phần mỏng manh hơn ngũ quốc còn lại. Ngự Tịch quốc quanh năm đều âm áp, cảnh sắc tươi đẹp như tiên cảnh, Hạo Long quốc có khí hậu mát mẻ ôn hòa.

Ngự Tịch quốc.

Trên đài cao, một lão nhân tóc trắng chằm chú nhìn vào một ngôi sao mờ ảo, mày nhíu lại liên tục.

“Sao, có phải đã có dị biến?” Một thanh âm trầm lạnh như nước vang lên.

Lão nhân khẽ gật đầu, sau đó lại suy tư hơi gật đầu. Quay người trở lại vào trong, trên nhuyển tháp một nam nhân mặc cẩm y, ngũ quan cương nghị, đôi mắt bắn ra màu xanh lam kì dị.

“Dường như Đế hậu tinh càng ngày càng yếu đi.” Lão nhân trầm trọng nói.

“Đế hậu tinh yếu đi?” Nam nhân nhướng mày. “Người là đang nói gì?”

Lão nhân thấy tia xanh lam trong ánh mắt hắn tối đi có phần sợ hãi, không dám nhìn thẳng, toát mồ hôi run run nói:

“Đế hậu tinh suy yếu ngược lại chúng ta có thể tìm được vị trí của Đế vương tinh.”

“Nga.” Nam nhân lười nhác trở mình, nhẹ nhàng phun ra một từ lạnh ngắt: “Nói.”

“Lão hủ đã xem xét, Đế vương tinh xem ra có phần rạng sáng, hiện tại đang ngụ ở Vân Lạc quốc. Hơn nữa còn là...” Những từ phía sau gần như là ghé vào tai nam nhân mà nói ra.

Nam nhân nghe xong sắc mặt khẽ biến nhưng ngay lập tức đã khôi phục như cũ, lát lâu sau mới lên tiếng:

“Hừ, lập tức diệt đi.”

“Chủ nhân, vậy còn...” Lão nhân lo lắng liếc hắn.

“Còn cần ta phải dạy bảo?”

“Dạ, dạ, lão hủ lập tức mang theo Đoạn trường tán.” Lão nhân cúi người đi ra ngoài.

Nam nhân khẽ đùa nghịch sợi tóc bay trong gió, khẽ miệng gọi lên nụ cười mơ hồ sắc lạnh, thanh âm trầm lạnh lại vang lên:

“Đế vương tinh nếu không phải ta, thì nhất định không thể sống.”

Ngược lại bên kia, Ngọa Hồng quốc nắng nóng như đổ lửa.

Hoàng cung xa hoa lộng lẫy được đặt trong ốc đảo lớn, cát vàng bao phủ xoáy sâu.

Cung điện dát vàng, một nữ nhân ăn vận mỏng manh, lộ ra thân hình yếu điệu như tơ, mị hoặc khôn cùng đang ôm một nam nhân thân mình cường tráng nhiệt tình ôm hôn. Cung nữ đi vào, đợi đến lúc bọn họ đã tách nhau ra mới lên tiếng:

“Nữ vương, Vân Lạc quốc quân chủ đã liệt giường rồi.”

Nữ nhân nằm gọn trong tay nam nhân lộ ra thần thái quyền rũ:

“Hừ, lão già đó cũng nên chết.” Dứt lời dục hỏa lại bốc lên yêu cầu hần thỏa mãn.

Nam nhân gọn gọn cười, trên giường lại lay động, tiếng rên rỉ dứt quãng truyền ra nhưng cung nữ vẫn như cũ đứng lại đó, mặt không hề đỏ lên dù chỉ một chút.

“Xem ra kĩ thuật của Thanh Hư dường như lại tăng thêm.” Nữ nhân thỏa mãn cười nhẹ.

“Nô tài hầu hạ Nữ vương đương nhiên phải dốc lòng.” Nam nhân cung kính đáp trả.

Nữ nhân nhìn thấy hần cười khoe miệng cũng chỉ hơi gọn. Nếu không phải hần có điểm giống người kia thì tư cách hầu hạ nàng cũng không có. Hồng Di Liên nằm trong lòng chỉ có nam nhân chói sáng đó, giờ phút này nếu hần có thể làm quân vương, thì Ngọa Hồng quốc nàng dù làm thuộc địa cũng cam nguyện.

Chỉ cần có thể ở bên cạnh hần.

“Lui ra đi.” Nam nhân lui ra ngoài, nhưng vừa quay đi, khoe miệng tựa tiểu phi tiểu, đáy mắt sắc lạnh như băng.

Hồng Di Liên tựa người vào gối, đưa nước vào trong miệng:

“Hần như thế nào?”

“Hồi Nữ vương, dạo gần đây hần đều không có ở Hoàng tử phủ, hình như đang ở Vân Lạc quốc.”

“Choang” một tiếng li nước vỡ tan, Hồng Di Liên sắc mặt có chút tái nhợt. Hần đi Vân Lạc quốc ư? Chẳng lẽ hần đã tìm thấy người đó? Nàng mơ hồ nhớ lại một đoạn kí ức.

“Diễm, ta có thể làm mọi thứ vì chàng, tại sao chàng lại không liếc mắt nhìn ta.”

Mái tóc đỏ nổi bật trên trường bào màu trắng, khuôn mặt tựa như gốm sứ không hề ngược lên, thanh âm “tinh tang” vang ra từ huyền cầm trên tay hần.

“Ta đã nói cả kiếp này chỉ có một người, người tốt nhất nên chết tâm đi.” Tay hần vẫn mãi miết trên dây đàn.

“Chàng.” Hồng Di Liên tức giận đến đỏ mặt mũi. “Hảo, chàng chưa bao giờ ra khỏi Hoàng tử phủ, cho dù ta có dùng thiếp mời của Ngọa Hồng quốc chàng cũng lơ đi. Vậy thì chàng cứ ở đây đi, chỉ cần một mình ta nhìn thấy chàng là đủ rồi.”

“Tang” một tiếng, nam nhân ngược đôi con ngươi xanh lam lên nhìn nàng, xung quanh không khí dường như giảm xuống gần 10 độ.

“Ngươi có thể giam cầm ta? Chỉ bằng mấy con độc xà kia ư? Ta không ra khỏi đây chẳng qua vì nàng chưa xuất hiện, nếu nàng xuất hiện thì điều này không còn có ý nghĩa.”

Hồng Di Liên lạnh người khi nhớ đến độc xà mà nàng nuôi lớn chỉ bằng một cái phát tay của hần đã hóa thành tro bụi dưới tường vi đỏ. Nhưng đồng thời cũng điên cuồng khi nghĩ đến nữ nhân ở trong lòng hần. Chẳng lẽ nàng cái gì so với nàng ta cũng kém hay sao? Nàng không tin, khắp Lục quốc, chỉ có Lâm Thư Vân được mệnh danh là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nhưng bây giờ nàng ta đã là Thái tử phi của Tử Việt quốc, hơn nữa Diễm cũng không hề đánh chú ý đến nàng ta. Thiên hạ đệ nhị mỹ nhân là nàng, có sao hần lại không để ý.

“Nữ vương, Thanh Xà cuối cùng cũng họa lại được bức tranh cất giấu trong mật thất.” Một nữ nhân mặc thanh y xồng xộc chạy vào, khuôn mặt kích động hiếm có.

“Mau đưa đây.” Hồng Di Liên nghe được khản trương hết mức, giật lấy bức tranh, từ từ mở ra, ánh mắt nàng đại ra.

Trong tranh, là một nữ nhân mặc bạch y thanh nhã, đang múa dưới một trời hoa đình hương rơi. Phương dung tuyệt sắc đến phù dung cũng hổ thẹn, hoa sen thánh khiết cũng vài chào, từ mi mắt đến lông mày đều đẹp đến khiến người ta vô thần.

Nữ nhân này. . .

Hồng Di Liên đánh rơi bức tranh xuống đất, hoảng hốt định thần lại. . .

Không thể thế được, nữ nhân này đã chết rồi. Bức họa nữ nhân này tất cả Hoàng cung Lục quốc đều cất giữ, không phải nói là tất cả Quân vương mới đúng, bởi vì bọn họ đều mê luyến nàng.

Người được gọi là Hồng nhan họa thủy, khiến cho 15 năm trước, nhị quốc quyết chiến đến tang thương đổ máu.

Nàng chính là một huyền thoại, mặc dù đã chết nhưng sắc đẹp và vũ thuật kia vẫn mãi tồn tại trong lòng người. Diễm có thể nào yêu nàng cơ chứ? Làm sao có thể.

Làm sao người trong lòng hẳn lại là Vân Ngâm Huệ?

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Lời Tiên Tri.

Hồng Di Liên lão đảo ngã xuống giường, nữ nhân mặc thanh y vội vàng chạy đến đỡ nàng, lo lắng hô: “Nữ vương!” Hồng Di Liên đưa tay ra ngăn lại, suy nghĩ giây lát mới có thể định thần lại.

“Nhanh, nhanh chóng thu xếp cho bốn cung, hiện tại phải đi Vân Lạc quốc, ngay lập tức.”

Thanh y nghe vậy giật mình, có chút chần chờ:

“Nhưng là, nữ vương, Ngọa Hồng quốc không thể một ngày không có chủ, người sao có thể đi chứ, hơn nữa, Hồng Xà đã sắp thức tỉnh rồi...”

Nàng còn chưa dứt lời, Hồng Di Liên đã quăng đến một ánh mắt lạnh lẽo khiến nàng phải rụt cổ lại.

“Bốn cung làm gì còn cần các người chỉ bảo hay sao? Cho dù Hồng Xà có thức tỉnh, nhưng nếu không có huyết mạch thuần khiết của bốn cung cũng không thể thuần phục nó, ngược lại còn làm đồ ăn cho nó.”

“Dạ, nữ vương.” Thanh y thở dài lui ra ngoài.

Hồng Di Liên nhật bức tranh lên, trong phút chốc xé tan thành hàng nghìn mảnh, 2 mắt đỏ thẫm điên cuồng gằn từng tiếng:

“Coi như là Vân Ngâm Huệ còn sống đi, chỉ cần đến gần chàng, ta nhất định cho người thưởng thức tư vị sống không bằng chết!”

Cần vương phủ.

Trừ vương tà mị lướt qua Thảm Hi Nhược khiến cho nàng không tự chủ đỏ mặt hơi lạnh. Gió lướt qua một trận ác hàn, Cần vương nhíu nhíu mày, ngón tay vân vê chiếc nhẫn dưỡng chi bạch ngọc từng nhịp gõ xuống bàn.

Không gian lắng đọng chỉ có thanh âm đó lặp đi lặp lại, Thảm Hi Nhược từ sợ hãi đã dần dần bình tĩnh lại, không lâu sau đó, Trừ vương mới mở miệng.

“Xem ra, Thảm gia đã có lựa chọn?”

Thảm Hi Nhược si ngốc nhìn hắn, trong mắt chỉ thấy một nam tử đẹp như trích tiên. Từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng đã nhận định, chỉ có hắn mới xứng với nàng, và cũng chỉ có nàng mới xứng với hắn.

Danh hiệu Vân Lạc quốc đệ nhất mỹ nhân khó khăn lắm mới lấy được từ tay Lâm Thư Vân, nàng không tin trên đời này có thể có ai xứng với hắn hơn nàng.

“Chỉ cần vương gia muốn, dĩ nhiên Thảm gia luôn luôn cam nguyện giúp sức.”

Trừ vương nhàn nhạt cười, Cần vương đã thôi nhíu mày, dường như đang cố gắng ẩn nhẫn một điều gì đó, đang định đứng lên đi, lại bị Trừ vương kéo lại.

“Được vậy thì tốt. Vậy Thảm tiểu thư đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?”

Thảm Hi Nhược bất giác gật đầu.

“Ta, ta...” Nàng chần chừ không thôi, chợt nhìn thấy xa kia một lam y nữ nhân bung theo diễm tâm đến, khẽ cắn môi lên tiếng “Ta chỉ muốn ở cạnh ngài mà thôi.”

Trữ vương ngưng mi. Không phải là ở cạnh, mà thực chất là muốn làm vương phi. Tâm tình hắn có phần phức tạp, song vì đại sự lại không thể không đồng ý. Thảm gia tài lực đều hùng hậu, chưa kể đến đằng sau còn ngầm có sự ủng hộ của Tử Việt quốc, đối với tình hình hiện tại của hắn mà nói là cực kì có lợi.

Cần vương cứng người lại, song không nói gì. Thảm Hi Nhượng lại lên tiếng:

“Phụ thân tiểu nữ đã nói chỉ cần được kết thân với vương gia, dù là việc gì Thảm gia cũng tận lực giúp đỡ ngài.” Nói xong mặt nàng đỏ lên, chỉ len lén liếc nhìn hắn. Trong tâm chỉ lo sợ hắn không đồng ý.

Nếu nàng muốn ở bên cạnh hắn, nhất định phụ thân sẽ giúp nàng ngồi lên được vị trí vương phi, bởi vì nàng là trưởng nữ Thảm gia, há có thể ủy khuất làm trắc phi, đừng nói đến làm thiếp.

Trữ vương ôn nhuận cười khiến cho dung mạo hắn càng thêm yêu nghiệt, nhưng Cần vương mơ hồ thấy được có tia lạnh lẽo trong không trung. Vũ Thanh ghét nhất là bị đặt điều kiện và uy hiếp, xem ra lần này Thảm Hi Nhượng đã chọc sai chỗ rồi.

Thảm Hi Nhượng da đầu tê dại, cảm giác bị áp lực đã sợ đến mức suýt ngã từ trên ghế xuống. Đúng lúc đó, Trữ vương lại nói:

“Hào, nếu ngươi đã muốn, bản vương sẽ tiếp nhận.”

“Choang!” Thanh âm rơi vỡ lòi kéo sự chú ý của ba người. Cách đó không xa, Ôn Thủy Nhu cũng sợ hãi nhìn Trữ vương, máu từ trên tay nhỏ xuống tí tách trên đất.

Trữ vương nhìn máu trên tay nàng nhắm mắt lại, che giấu đi cảm xúc, thanh âm trầm lạnh:

“Nếu ngươi đã đến rồi thì tốt, chuẩn bị tiệc đón vương phi cho bản vương vào ba ngày sau.”

Ôn Thủy Nhu đau thắt tâm can, giống như tim bị đục thành những lỗ lớn. Những cái ôm ấp áp, mỉm cười ôn nhu của hắn đối với nàng đã trở thành quá khứ.

Con người rất tham lam, khi đã có được thứ gì, thì càng muốn nhiều hơn. Có lẽ bọn họ thực sự đã từng có nhau, nhưng giờ đây hắn đã không còn cần nàng nữa rồi.

Nuốt lệ vào trong lòng, nàng cố gắng nở nụ cười:

“Dạ, tiện thiếp biết.” Nhưng nụ cười nhợt nhạt đó có bao nhiêu ưu thương đây? Bóng lưng run rẩy cứ xa dần xa dần.

Ngược lại bên đây, Thảm Hi Nhượng nghe đến ba chữ “vương phi” tâm tình sung sướng đến điên loạn nhưng vẫn cố gắng giữ phong phạm, bề ngoài chỉ biểu hiện mềm mại.

“Được vương gia để ý là phúc phần của tiểu nữ. Nhưng ba ngày sau có phải là quá sớm hay không?” Mặc dù thực ra trong lòng nàng chỉ hận không được hiện tại dọn luôn vào Trữ vương phủ kề cận hắn.

“Bản vương còn lo đại sự, không thể chậm trễ, ngươi hãy về chuẩn bị đi.” Trữ vương phát tay, Thảm Hi Nhượng có chút ê ẩm khi bị hắn đuổi nhưng nghĩ đến sau ba ngày nữa là có thể trở thành Trữ vương phi, lập tức cái gì khó chịu đều tan biến, bèn uyển chuyển hành lễ cáo lui, nhưng thỉnh thoảng vẫn len lén nhìn về phía hắn.

Đến khi xác nhận nàng đã thực sự đi rồi, Trữ vương hai mắt vẫn nhìn tia đỏ, bóp nát chén trà trong tay.

“Thảm gia thực sự rất quá phận, ngay cả đệ bây giờ cũng dám uy hiếp.”

Cần vương thờ dãi một hơi, mi tâm chau lại:

“Ai bảo đệ quá phong lưu?”

“Hừ, nếu không phải mẫu thân nàng là công chúa của Tử Việt quốc thì ngay cả liếc đệ cũng không thèm.” Trữ vương âm ngoan nói.

“Thanh, hay đệ dừng lại đi.”

Trữ vương nhìn hắn một cái, miệng nhếch lên đau đớn:

“Có thể dừng lại hay sao, nếu đã bước vào trận chiến rồi, có muốn thu hồi cũng là điều không thể. Nếu... nếu không thể tìm được thì....”

Cần vương vỗ nhẹ vào vai hắn.

“Không có việc gì, chỉ cần đệ muốn, cái gì ta cũng có thể làm, kể cả gánh cái ác danh tạo phản trên lưng. Nhưng không sợ nhất vạn, chỉ lo vạn nhất, đến cuối cùng chúng ta lại trắng tay, cái gì cũng không có.”

Trữ vương gục vào vai hắn. Rốt cuộc hắn còn phải làm bao nhiêu việc mới có thể hoàn thành tâm nguyện đây. Hắn chỉ cần một cuộc sống bình thường, ở bên cạnh người hắn tâm niệm, nhưng ước muốn mong manh chạm vào năng cũng phải kìm nén, chỉ có thể nhìn năng ngày ngày đau đớn, nuốt lệ vào lòng.

Cẩn vương ngừng đầu nhìn trời, cửu ngũ chí tôn ngàn người mơ ước, nhưng chân chính vì cái gì thì đều là dục niệm của mỗi người.

Giống như Vũ Thanh, cái hắn muốn đầu phải là làm Hoàng đế, mà chân chính là thứ chỉ có Hoàng đế được nắm giữ.

Kìm thành.

Thượng Quan Vũ Hiến ngồi trong nhà gian của một trà lâu. Dạ và Ảnh ngưng trọng canh giữ tại cửa. Mặc dù mọi ngày bọn hắn cả lợ phát phơ nhưng hiện tại sự việc cực kì quan trọng. Mấy ngày nay vương gia đã liên tiếp gặp thích khách, hơn nữa mỗi lần đều là những đám người khác nhau không hề có liên quan. Dạ không tự chủ rợn người, chẳng lẽ vương gia trước giờ gây thù chuốc oán rất nhiều hay sao? Không có nhà.

Vũ Hiến ngưng mi chau lại thành một đường. Hắn có cảm giác dường như có rất nhiều sự việc quá trùng hợp. Mấy ngày nay, tất cả những cơ sở ngầm hắn đặt tại Vân Lạc quốc đều lặng lẽ bị tiêu diệt một cách kì quái, mặc dù số đó cũng không hề đáng kể nhưng nếu cứ tiếp tục thì sẽ gây ra thiệt hại rất lớn.

Bên ngoài đại sảnh trà lâu, một số người nói chuyện khá to khiến cho tâm tình hắn nhiễu loạn.

“Vân Lạc quốc chúng ta đúng là biến động không hề nhỏ a! Người nghĩ tân đế sẽ là ai đây?”

“Hừ, còn không phải là Thái tử hay sao?” Một người lên tiếng.

“Chưa chắc, Cẩn vương gia cũng là một kì tài, hơn nữa cực kì quyết đoán, xử phạt phân minh, Thái tử cùng hắn so ra vẫn là kém một phần.”

“Dĩ nhiên, Nhược vương gia bệnh tật quán thân, Huyền vương gia thì đã bị đày đến đất phong rồi, Trữ vương gia lại hoàn toàn ủng hộ Cẩn vương gia, nếu hắn không làm Tân đế mới là lạ.”

“Ha ha, Ngọc vương cùng Thái tử một chiến tuyến, chỉ duy nhất có Tĩnh vương trung lập, biết đâu hắn mới là người lên làm Hoàng đế kia...”

Những người này ăn nói có thể can rờ như thế chẳng qua vì hiện tại không có quan viên nào, chứ mà có dù chỉ một người có cho tiền họ cũng không dám bình luận chuyện Hoàng thất.

“Thôi, khỏi nói mấy chuyện đó mất công vào nhà lao, nghe nói trên Nhật Nguyệt báo đã ra giải thưởng một viên Cửu chuyển hoàn hồn đan cho ai có thể lấy đầu Bạch Diện – Minh chủ võ lâm hiện tại.”

Lời vừa ra khỏi miệng, tất cả nhân sĩ giang hồ đồng loạt nhìn người vừa nói khiến hắn thụ sủng nhược kinh tiếp tục huyền thuyên:

“Ta không hề nói dối, bởi vì cháu gái của bà nội của em trai ông nội ta làm việc tại Nhật Nguyệt báo nên ta mới biết a.” Bộ mặt khinh khinh lên như thế mọi người đều đang hâm mộ vây quanh hắn.

Đến lúc hắn khoái trá cúi đầu xuống, trà lâu đã vắng tanh không còn một bóng người, tiểu nhị dùng vẻ mặt u oán nhìn hắn. Người nói cái gì không nói tại sao lại nói ra chuyện đó.

Khiến cho sinh ý của bọn họ tụt dốc không phanh.

Trong nhà gian, Ảnh lắc đầu suy tư. Tại sao hắn luôn cảm giác có gì đó rất lạ lùng. Giống như là tin tức được lọt từ trong chính vương phủ. Mà gần đây nha hoàn của vương phi thường xuyên biến mất vô tung. Hai chuyện này, liệu có liên quan gì hay không?

Nhưng trước khi chưa có chứng cứ hắn không thể nào bầm báo với vương gia, giả dụ vương phi là oan uổng thì cực kì khó xử. Trước đó, hắn thấy vương gia quan tâm Lâm Thư Vân, nhưng cũng không có điên cuồng như đối với vương phi chứng tỏ lần này vương gia là động tâm thật sự.

Hắn thật sự rất rối rắm, không biết nên làm sao.

“Ảnh, người muốn nói gì thì cứ nói đi.” Thanh âm trầm nhẹ vang lên.

Ảnh quay đầu chỉ thấy bóng lưng của Vũ Hiến, âm thầm thở dài.

“Vương gia nếu đã hiểu nô tài muốn nói gì thì hà tất phải hỏi nữa đây?”

Vũ Hiến lắc đầu cười khổ, làm sao đây? Hắn tin tưởng năng, cho nên nếu đã không có bằng chứng, hắn nhất định không tin. Hắn đã nghi ngờ một lần khiến năng phải rơi vào thảm cảnh, nên lần này hắn nhất định toàn tâm tin tưởng năng.

Dạ mông lung gãi đầu nhìn hai người, trong đầu hiện lên hàng ngàn dấu nghi vấn. Chắc, tại sao lời lẽ của bọn họ lúc nào cũng bay bổng, ách, không đúng, phải là khó hiểu mới đúng.

Bên nhà trọ đối diện, một hắc y nhân đẩy cửa đi vào nhận mệnh:

“Chúa thượng.”

Trên ghế, một bạch y nam nhân khép hờ mắt tựa như ngủ, mái tóc đỏ như tường vi đại tùy ý buông xõa lộ ra vẻ cuồng dã, anh tuấn bức người nhưng cũng là hấp dẫn trí mạng. Hắc y nhân thâm than trong lòng, ngay cả hắc cũng không dám tin được Chúa thượng lãnh khốc chính là người ngồi đây, nếu đám nữ nhân nhìn thấy Chúa thượng, có phải hay không đập sập luôn cái nhà trọ này.

“Nói.”

“Tình vương gia quả thực là một đích ngắm rất chuẩn xác, các thế lực lớn của Lục quốc đều đang đuổi giết hắc. Có lẽ lời tiên tri đó đã sớm lan truyền.”

Bạch y nam nhân thâm thúy cười, lười nhác mở mắt lộ ra tròng mắt xanh dương.

“Lời tiên tri đó mặc dù bốn tọa là người nhìn thấy đầu tiên, nhưng cũng lười đối phó với hắc. Nếu lúc đầu Huyết Nhị nhanh chóng giải quyết xong, thuận lợi làm hắc bị thương thì bốn tọa cũng không định cho hắc và Huyết Ngân táng mệnh” Càng nghĩ về mặt hắc càng trầm xuống, nếu lúc đó Thượng Quan Vũ Hiên bị thương thì nàng đâu cần phải tham gia cái lễ hội săn bắn khi gió giỡn đến nỗi thụ thương. Tất cả mọi thứ đau khổ nàng phải chịu hắc sẽ tính hết lên người Thượng Quan Vũ Hiên.

Hắc y nhân bây giờ mới biết được lí do Chúa thượng hắc phải làm như vậy. Aiz, không phải chung quy cũng là vì phu nhân tương lai của bọn hắc đi? Hắc âm thầm lau mồ hôi, tốt nhất ngàn vạn lần đừng đắc tội Chúa thượng, kết cục không hề tốt.

“Vậy bây giờ...”

“Đi theo dõi hắc cho bốn tọa. Có gì lập tức về bẩm báo.” Hắc lại khép hờ mắt như trước.

Hắc y nhân lĩnh mệnh đi ra ngoài, sống lưng lạnh lạnh. Ôi, Chúa thượng cũng thực là... làm hắc sợ muốn chết.

Lời tiên tri ư? Nếu là tiên tri của ba trăm năm trước có lẽ Thượng Quan Vũ Hiên sẽ rất vui mừng, nhưng nếu hắc biết tiên tri của kiếp này đòi lấy bằng mạng của nàng thì hắc sẽ làm sao? Tịch Diễm hắc chưa bao giờ biết được mình tại sao thua kém Dịch Hiên, nhưng hiện tại cũng sắp có kết quả rồi.

Cái giá của hắc khi lựa chọn được tái sinh một lần nữa cùng nàng.

Hắc sẽ không như Dur Nhược, có thể dễ dàng buông tha cho quá khứ, mà ngược lại, hắc không bao giờ quên những đau khổ nàng đã từng chịu. Từng thứ một, hắc sẽ thay nàng trả cho Dịch Hiên.

Vỹ Thủy ngưng trọng nhìn tờ giấy trên tay, lát sau ngẩng đầu lên nhìn Ngân Phong.

“Phong, người nghĩ lần này kiếp nạn là lão gia nhắc đến chính là một trận phong tinh huyết vũ của Hoàng cung không?”

“Việc gì phải lo lắng như vậy, tiểu thư phúc lớn mạng lớn, nhất định kiếp nạn gì cũng vượt qua.” Thư Nguyệt một thân hồng y lấy tay bốc điểm tâm cho vào mồm. Ngừ Lâm nhìn thấy nàng như vậy cau mày lại:

“Người thật làm mất mặt hình tượng của Linh Đan tứ nữ chúng ta.”

“Nói nhiều tốn nước bọt, chỉ cần bắt nàng cạo nhà xí một tuần là đủ.” Ngân Phong mặt lạnh như tiền lên tiếng.

Thư Nguyệt sợ hãi co rụt người lại, hai tay kéo lấy áo Ngân Phong nước mắt sụt sùi nhưng lại bị nàng ta vô tình đẩy ra.

“Tiểu Phong Phong à, người ta thực sự rất là lo lắng cho tiểu thư nga. Sao người có thể vô tình như vậy?”

Ngân Phong lạnh lùng nhìn Thư Nguyệt, miệng gằn ra từng tiếng:

“Còn để ta nghe một tiếng Tiểu Phong Phong nữa từ miệng người thì sau đó hãy chuẩn bị quan tài trước đi.”

Thư Nguyệt ủy khuất quay đi, nhưng trong lòng thì cười trộm. Lần nào nàng làm chiều này Ngân Phong chả nói câu đó, riết rồi cũng thành quen. Vỹ Thủy ho nhẹ một tiếng:

“Hai người nghiêm túc chút đi, vương gia mấy hôm nay phiền phức không hề ít, mặc dù chúng ta đã âm thầm giúp hắc giảm bớt không nhỏ một số thế lực muốn thanh lí hắc. Ta thực sự không hiểu tại sao Hoàng đế lâm bệnh, chưa định tấn đế mà hắc lại trở thành đối tượng bị đuổi giết?”

Ngừ Lâm trầm tư, tay miết xung quanh chén trà:

“Không lẽ lời tiên tri đó đã truyền ra ngoài rồi?”

Ngân Phong bắt chọt quay đầu lên, ngay cả Thư Nguyệt cũng hoảng sợ cướp lời:

“Không thể, ta đã tận mắt thấy phu nhân., các người cũng vậy cơ mà.”

Ngữ Lâm nhìn Thư Nguyệt, nàng cũng mong sự hi sinh của phu nhân không phải là vô ích nhưng hiện tại chỉ có thể xảy ra khả năng đó. Vỹ Thủy và Ngân Phong phập phồng lo sợ cùng bất an, liệu chuyện này có nên nói cho tiểu thư hay không?

“Lời tiên tri ngoại trừ tiểu thư và bốn người chúng ta đúng là không ai biết. Nhưng chúng ta không thể đảm bảo trước đó không có ai phá hủy kết giới để xem nó.”

“Không thể nào, rõ ràng kết giới đó chưa từng bị phá vỡ. Đừng quên để phá hủy nó phu nhân đã phải đánh đổi cả mạng sống.” Thư Nguyệt lệ rơi như mưa. Nàng không muốn tin. Phu nhân trước giờ đối với nàng luôn quan tâm che chở, chỉ vì muốn bảo vệ cuộc sống sau này của tiểu thư ngay cả mạng mình cũng không cần.

“Thư Nguyệt, ta biết người không thể đối diện với nó, nhưng người không thể mù quáng. Phu nhân đối với ta cũng như mẫu thân với nữ nhi, ta sao có thể không đau lòng, nhưng khóc không giải quyết được vấn đề, hiện tại nếu lời tiên tri lan đi khắp lục quốc thì tiểu thư nhất định phải chịu kiếp nạn.” Ngân Phong gất nhẹ.

Vỹ Thủy thở dài, lúc đầu lấy danh nghĩa Linh đàn tứ nữ đến tìm tiểu thư trao đổi Ngọc Diễm Hằng chẳng qua là để che mắt nhân gian, thực ra bọn họ chính là cô nhi được lão gia và phu nhân thu nhận, lúc phu nhân chết, 4 người các nàng được lệnh trong bóng tối bảo vệ tiểu thư, chẳng qua sự việc lúc đó rất lạ kì, lão gia luôn miệng nói, tiểu thư hiện tại không phải là người bọn họ cần bảo vệ, mà chân chính tiểu thư của bọn họ phải chờ sau khi tìm ra lời tiên tri 1 năm.

Đúng một năm sau, tiểu thư đột nhiên rơi xuống vách đá, khi tỉnh lại tỉnh tỉnh đại biến, bọn họ mới hiểu lời lão gia nói, cho nên mới đem quá khứ phong ấn của Lan nhi gỡ bỏ, theo hầu tiểu thư.

Ba năm sóng yên biển lặng khiến nàng tưởng điều đó sẽ không xảy ra, thật không ngờ hóa ra bây giờ mới thực chất là bắt đầu của mọi sự việc.

Khoan đã, chẳng lẽ, thứ kiếp nạn đó chính là....

“Nhanh, mau chóng đem toàn lực Tuyệt Diễm các đi bảo hộ vương gia.” Vỹ Thủy hoảng sợ hét lớn.

Ngân Phong cũng đồng thời nhận ra, sững sờ nhìn nàng: “Chỉ sợ là đã muộn.”

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Người Đứng Sau

Bên này, Ngọc Linh Hương được Hoàng đế truyền vào Hoàng cung. Nàng suy nghĩ giây lát cuối cùng vẫn là tuân theo. Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con đây? Nàng muốn biết thế lực đằng sau Huệ phi và nàng ta rốt cuộc đang trù tính điều gì.

Được 2 người có võ công cũng khá cao “hộ tống” vào trong, Lan nhi bất vì sở động. Võ công nàng so với 2 người này kém hơn rất nhiều, nên muốn hạ được bọn họ không hề dễ dàng, chỉ có thể dùng mưu kế. Ngọc Linh Hương âm thầm trao đổi ánh mắt với nàng, mấp máy môi: “Đừng động.” Lan nhi gật đầu.

Thiên cung vẫn trang nghiêm, nhưng lúc này đã nhuộm một màu âm đạm tang thương, Ngọc Linh Hương khép hờ mắt. Huệ phi đúng là quá càn rỡ, muốn hạ thủ với nàng cũng không hề kiêng kị Hoàng đế. Thái tử là Nhiếp chính vương còn bị nàng ta kiểm chế, có lẽ chuyện này không hề đơn giản như nàng nghĩ.

“Mời Tĩnh vương phi vào trong.” Hai nam nhân đứng tại cửa điện làm tư thế mời, hắt hàm vênh vào.

Ngọc Linh Hương cười nhẹ nhàng như gió, tay làm một động tác khó hiểu, lập tức bước chân vào trong. Trong màn châu, một nữ nhân nghiêng người trên nhuyễn thất, da thịt bóng loáng như ngọc, tóc xỏa tung tựa hồ như vừa trải qua hoan ái, mùi hương nồng đậm vẫn còn vương vất trong phòng.

Linh Hương khoanh tay nhìn Hoàng đế trên giường lớn, làm sao đây, ông ta nếu biết phi tử của mình ngay tại tấm cung ông ta làm chuyện bại hoại thì dù có chết cũng đội mồ sống dậy. Khõe miệng giường lên lạnh lùng, nàng cao giọng:

“Huệ phi nương nương xem ra rất vui sướng, tựa hồ không có đau đớn như trong tưởng tượng của ta.”

Huệ phi dùng nửa con mắt nhìn nàng, cười trào phúng:

“Ngươi nghĩ ngươi còn là Tĩnh vương phi cao cao tại thượng, Hoàng đế, Thái hậu đều bảo vệ hay sao? Bây giờ Thái hậu đã chết, Hoàng đế cũng không tỉnh dậy, cho dù ta có giết ngươi cũng không có vấn đề gì.”

“Ồ, vậy ngươi cứ giết đi.” Ngọc Linh Hương đi đến ngồi trên ghế, vắt một chân lên trên.

“Ngươi...” Huệ phi méo mó mặt mày, âm thầm mắng Ngọc Linh Hương ngàn vạn lần. “Bồn cung vẫn còn chưa muốn giết ngươi, nếu dùng ngươi để trao đổi với Thái tử và Tĩnh vương thì bồn cung sẽ lời hơn bao nhiêu.”

“Nga, vậy ra giam lỏng ta là còn muốn điều kiện. Điều kiện gì để trao đổi? Nếu dưới 100 triệu lượng thì ta rất đau lòng. Giá trị của ta luôn luôn rất cao.” Ngọc Linh Hương ủy khuất nhìn Huệ phi.

Lan nhi “phốc” một tiếng cười to, tiểu thư đúng là siêu gian trá.

Nếu ánh mắt có thể giết người thì hiện giờ có lẽ Ngọc Linh Hương đã chết hàng ngàn hàng vạn lần. Đã vậy nàng còn không biết sống chết nói tiếp:

“Ngươi ngàn vạn lần đừng nhìn ta như vậy, ta còn tưởng Huệ phi ngươi có sở thích đặc biệt, nhưng ta không có sở thích đó.”

“Ngươi....” Huệ phi rút cuộc then quá thành giận, trừng mắt hét lớn “Đồ tiện nhân chết tiệt, bồn cung muốn giết ngươi.”

“Giết đi a, ta đứng đây cho ngươi giết đó.” Ngọc Linh Hương cười cười đến gần nàng. Hai nữ nhân đứng bên cạnh nàng bảo hộ còn chưa kịp đi đến gần nàng lại thì ngay lập tức đã ngã xuống, miệng rỉ máu.

Huệ phi kinh hoàng lùi dần ra sau: “Đồ tiện nhân, ngươi dám giết nô tì của bồn cung...” Nàng còn chưa nói hết, Ngọc Linh Hương đã bắn một viên thuốc vào miệng nàng. Huệ phi sợ hãi cố gắng nôn ra nhưng viên thuốc đó vừa vào miệng đã tan ngay, nàng tức giận điên cuồng lao đến chỗ Linh Hương rít gào:

“Ngươi cho bồn cung uống cái gì? Đồ tiện nhân.”

Ngọc Linh Hương ngừng cười, một tay cố định cầm nàng, lạnh lùng nói:

“Đó là hậu quả ngươi dám nói ra ba chữ đồ tiện nhân với ta.” Một tay nàng tát vào mặt Huệ phi khiến làn da trắng nõn đỏ ửng hiện lên năm dấu tay. “Những người nói với ta những lời đó, mỗ đến giờ cũng đã xanh cỏ rồi.”

Huệ phi chưa bao giờ thấy vẻ mặt như tu là lấy mạng của Ngọc Linh Hương lúc này, tâm sợ hãi đến tột độ, thanh âm run run:

“Ngươi, ngươi...” Trong ấn tượng của nàng, Lâm Nguyệt Hương rõ ràng là một nữ nhân bình thường có phần nhút nhát, bây giờ thấy nàng sát khí trời lên, trong lòng nàng ta không khỏi sợ hãi khôn tả.

“Ngươi nghĩ chỉ với ngươi cũng có thể bắt được ta? Quá vũ nhục cho ta đây rồi. Một nữ nhân chỉ làm bàn đạp cho người khác ta trước giờ còn chưa thêm dẽ vào mắt. Nếu ngươi còn muốn sống thêm vài ngày thì tốt hơn hết hãy nói ra cho ta kẻ đứng đằng sau ngươi.”

Huệ phi lắc đầu, oán hận nhìn nàng: “Có chết bồn cung cũng không nói.”

Ngọc Linh Hương nâng mi, cũng không ép buộc: “Tốt thôi, ta đây cũng không phải là người thích cưỡng ép người khác.” Nàng bỏ tay buông tha cho Huệ phi.

Huệ phi vừa được thả ra lập tức muốn gọi người nhưng trong người một cơn đau từ ngực bốc lên xé tan đầu óc nàng, giống như da thịt bị lột từng mảnh. Ngọc Linh Hương nhìn Huệ phi lăn lộn quằn quại không mây may chớp mắt.

“Đồ tiện nhân, ngươi.... dám hạ độc.... bồn cung....” Huệ phi tắc nghẹn khó khăn nói.

Trong phòng la liệt người chết, mùi máu tanh khiến Ngọc Linh Hương có chút khó chịu, tay vung ra một đám bột phấn, ngay lập tức mấy xác chết hóa thành tro bụi, Huệ phi trừng mắt lo sợ mình cũng sẽ biến mất như vậy nhưng Linh Hương không có ra tay với nàng, nhẹ nhàng nói:

“Được, vậy ta hỏi ngươi một câu, tại sao ngươi lại dịch dung thành khuôn mặt này, có liên quan gì đến Hoàng đế? Nếu ngươi nói thật, ta sẽ tha cho ngươi một con đường sống.”

Huệ phi nghi ngờ nhìn nàng, Lan nhi hiểu ý ném một viên thuốc giải độc vào miệng nàng ta, đồng thời điểm huyệt khiến nàng ta bất động.

“Hừ, nữ nhân gian trá như ngươi đâu thể giữ lời được. Nếu ngươi nuốt lời bồn cung đâu còn cơ hội sống.”

Ngọc Linh Hương nhướng mày. “Không muốn thì thôi. Đây đâu phải ta cho ngươi con đường lựa chọn.”

Huệ phi cắn môi suy nghĩ, chuyện này cũng không có gì liên quan đến hấn, nói ra còn có thể có cơ hội sống, nàng ít ra phải sống đã, sau này sẽ trả thù tiện nhân kia.

“Được bồn cung nói cho ngươi biết. Chuyện xảy 20 năm trước, khi đó Vân Lạc quốc có Vân gia là gia tộc cao quý nhất. Đến đời đó, lại sinh ra 2 nữ nhân khuynh quốc khuynh thành, tỷ tỷ là Vân Ngâm Huệ, muội muội nhỏ hơn một tuổi là Vân Ngâm Mai, nương của ngươi. Vân Ngâm Mai mặc dù xinh

đẹp nhưng không bằng Vân Ngâm Huệ. Vân Ngâm Huệ từ nhỏ đã tinh thông mọi thứ, cầm kì thư họa đều được xưng tụng là bậc nhất, cho nên Thượng Quan Tịch đã rất thích nàng, nói sau này sẽ lập nàng làm Thái tử phi, nhưng một hôm Vân Ngâm Huệ biến mất, Thượng Quan Tịch nhớ thương không dứt, lập những người có dung mạo tương tự nàng làm phi tần. Sau này nghe nói Vân gia bị ghép vào tội phản nghịch, cửu tộc đều bị tru di, Vân gia từ đó hoàn toàn biến mất, còn Vân Ngâm Mai được một nam nhân cướp pháp trường đem đi, năm năm sau oan ức được cởi bỏ, Hoàng đế thấy có lỗi mới lập ra hôn ước giữa người và Tinh vương coi như là đền bù.”

Ngọc Linh Hương chăm chú lắng nghe, không bỏ qua vẻ giả hoạt thoáng qua trong đáy mắt Huệ phi, dường như có điều gì đó nàng ta biết nhưng lại không nói ra. Nhưng chừng này cũng đã tạm đủ rồi.

“Vậy người là dịch dung có bảy phần giống Vân Ngâm Huệ?”

“Đúng vậy.” Huệ phi gật đầu.

“Hào, ta sẽ giữ lời, Lan nhi thả nàng ra.” Lan nhi gỡ bỏ huyết đạo cho nàng ta, Huệ phi ngay lập tức chạy đi, người của nàng đã chết hết, còn lí do gì để ở đây nữa.

Tay Ngọc Linh Hương giữ lấy chén trà xoay tròn, vừa nẩy đột nhiên mí mắt của nàng cứ giật liên tục, dường như có điều gì đó không hay sắp diễn ra. Lan nhi lo lắng nói:

“Tiểu thư thả nàng ta đi như vậy?”

“Bây giờ có lẽ nàng đã chết rồi.” Ngọc Linh Hương nhìn Hoàng đế lặng yên trên giường. “Người đứng đằng sau thao túng cục diện đó làm sao có thể để cho nàng ta sống được.”

Lan nhi mông lung, sau đó mắt mới sáng lên, rút cục hiểu được tiểu thư vì sao nói như vậy.

“Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì đây?”

“Hiện tại người nắm thế chủ động chính là Thái tử, ta muốn nhân cơ hội này đặt điều kiện với hắn. Nếu hắn muốn ngồi lên ngai vàng, không có sự giúp đỡ của ta thì còn khó hơn lên trời. Đằng sau Trữ vương có Tử Việt quốc. Ta thật hối hận khi đó không để mắt đến Thẩm Hi Nhược, nếu lúc đó loại bỏ nàng ta sớm hơn thì không khiến sự việc khó giải quyết.”

Sở Huy và Thượng Quan Vũ Trinh cũng theo đó mà biệt tích luôn, nàng cũng lười quản bọn họ tranh cãi hay hòa thuận, chỉ ngầm xem hành động của hắn. Có lẽ lời uy hiếp lần trước của nàng đã có tác dụng nên hắn đã thuộc phe trung lập, không ủng hộ bên nào, cũng không có bất kì hành động nào vượt qua tầm kiểm soát. Ngược lại, hắn còn muốn giúp Thái tử lên ngôi vua, vì Thượng Quan Vũ Trinh là muội muội ruột thịt của hắn, nếu Thái tử đăng cơ, tự nhiên thân phận của Vũ Trinh sẽ cao hơn trước mấy lần, có lợi cho việc hùng bá của hắn.

Sắc mặt Hoàng đế yếu ớt tái nhợt, Ngọc Linh Hương cau mày, đưa tay bắt mạch cho ông. Nếu hiện tại Hoàng đế chết rồi, thì Vũ Hiến khó có thể yên thân, mạch tượng ông hỗn loạn không ngừng, đa phần do độc tính ngấm đã lâu.

Lan nhi ngưng mi suy nghĩ, sau đó nhìn xung quanh vắng lặng không có một bóng người, bất an lên tiếng:

“Tiểu thư, đáng lẽ ra giết xong Huệ phi thì bọn chúng không phải sẽ đến tìm chúng ta để diệt khẩu hay sao? Ngược lại, bên ngoài em không nghe thấy một tiếng bước chân.”

Ngọc Linh Hương nghe vậy cũng cảm thấy lạ lùng, mí mắt nhảy liên tục, chẳng lẽ có điều gì đó không hay thật sự xảy ra? Nàng nên nhanh chóng giao ước với Thái tử. Cuộc bộ không ngừng ra ngoài, nàng dặn dò Lan nhi.

“Gọi thêm người đến, nhất định phải bảo hộ Hoàng đế an toàn.” Lan nhi gật đầu nhanh chóng truyền tin.

Ngọc Linh Hương chạy đến Đông cung, bên ngoài hiển nhiên có cao thủ của Huệ phi vẫn còn đó, nàng không nói một lời vung tay, lập tức bọn chúng đều ngã xuống. Có điều chỉ là thuốc mê thôi, có thêm vài con chuột thì hang ổ sẽ được đào nhanh hơn.

Từ xa, nàng đã thấy Thái tử và Thái tử phi đang nhàn nhã chơi cờ. Suy nghĩ một chút, nàng quyết định hành lễ:

“Đệ muội tham kiến Thái tử, Thái tử phi. Xem ra hai người rất nhàn nhã?”

Thái tử nhìn thấy nàng dường như có chút kinh ngạc xen lẫn vui mừng, Thái tử phi lộ ra một vẻ mặt cổ quái.

“Đứng lên đi. Sao người có thể vào đây?”

Ngọc Linh Hương mỉm cười, ung dung đi đến:

“Ta có đến như thế nào, có lẽ hai vị không cần tìm hiểu. Nhưng mục đích ta đến thì hai người cần biết.”

Thái tử phi nhìn Thái tử, sau đó ưu nhã phát tay.

“Đệ muội đến chơi, đại tẩu ta dĩ nhiên là vui mừng, mau ngồi đi.”

Ngọc Linh Hương cũng không khách khí ngồi xuống, trời sinh nàng đã có một khí chất lạnh lùng trong trẻo nên 2 người đột nhiên cảm giác được chuyện sắp bàn đến là cực kì hệ trọng.

“Vào đề luôn đi, có phải do Huệ phi kiểm chế Hoàng hậu nên hai người bắt đắ dĩ trao quyền vào tay Cẩn vương hay không?”

Thái tử nhìn nàng giãy lất cuối cùng gật đầu.

“Phải, mẫu hậu bị nàng ta giam trong Khôn Trữ cung, ta không thể nào bỏ mặc bà nên bắt đắ dĩ phải trao quyền vào trong tay nàng.”

Ngọc Linh Hương tiểu ý nhàn nhạt.

“Thái tử đừng nói với ta rằng ngươi không có lực lượng dự trữ, không phải Ngọc vương gia vẫn còn chưa bị khống chế hay sao?” Nói ra điều đó có thể khiến một người không biết gì tin tưởng chứ nếu nói với nàng thì miễn bàn. Tổ chức đằng sau Huệ phi rốt cuộc là ngoại quốc hay nội quốc cũng đều không có lợi cho nàng và Vũ Hiên, cho nên việc trước nhất phải làm là bình định lại mọi chuyện, thuận lợi đem tân đế lên ngôi. Ngọc vương đã tập hợp binh lực rồi, nếu nàng không sớm đặt điều kiện, hấn cũng có khả năng trở mình.

Ở phía xa, hai cung nữ nhìn thấy trong Đông cung có thêm một người, vội vàng chạy đến rút kiếm. Thái tử thấy vậy, vội vàng hô: “Cẩn thận.”

Ngọc Linh Hương nâng mi, tiếp tục cầm cốc trà lên uống, tưởng như hai thanh kiếm kia sắp đâm vào nàng thì hai cung nữ đã thất khướt chảy máu, “keng” một tiếng rơi kiếm xuống đất.

Thái tử phi nhìn thấy một màn, trong mắt nhìn Ngọc Linh Hương có thêm bảy phần sợ hãi, người không tự chủ run lên.

“Thái tử phi không cần sợ hãi, những gì ta có thể làm còn hơn thế rất nhiều. Rất tiếc hôm nay ta đến đây không phải để khoe tài.”

Thái tử vỗ vai Thái tử phi một cái, càng lúc càng cảm thấy cay đắng, vương vị ngàn người mơ ước, chưa bao giờ hấn lại cảm thấy bắt đắ dĩ như vậy.

“Ý nàng là muốn chúng ta hợp tác với nàng phải không?”

Ngọc Linh Hương tán thưởng nhìn hấn, xem ra đầu óc cũng chưa đến mức thoái hóa trầm trọng.

“Phải, ta có thể giúp Thái tử lên ngôi Cừu ngũ, nhưng ngươi cũng phải hứa sẽ đảm bảo an toàn cho ta và Vũ Hiên, sau này không được nuốt lời. Nếu không, cho dù Tử Cẩm thành “người vào không người ra”...ta cũng khiến nó trở thành bình địa.”

Thái tử động dung nhìn nàng, trong lòng cười khổ, hấn đã lỡ mất một báu vật như thế đấy. Nếu trước đây xin phụ hoàng cưới nàng, thì cũng sẽ không có ngày nàng và hấn chỉ là người xa lạ.

Nàng đã yêu Vũ Hiên rồi. Trước kia hấn không nhận ra được, nhưng bây giờ có thể nhận thấy rõ ràng. Trên đời không có nếu như, cho nên hấn sẽ chúc phúc cho nàng, cho cả Vũ Hiên, hai người bách niên giai lão. Đoạn tình cảm này, nên rũ bỏ thôi.

“Được, ta đồng ý, Mẫu hậu tạm thời vẫn còn bị khống chế, nên ta chỉ có thể thuận theo bọn họ, nếu nàng muốn hợp tác, hãy cùng với Ngọc vương ngăn lại hành động của Trữ vương, hơn nữa, người đáng sợ nhất, không phải là hấn đâu.”

Ngọc Linh Hương nâng mi, có lẽ nàng đã nghĩ sai về vị Thái tử này rồi, hấn không phải là một kẻ ngu muội, mà ngược lại, hấn thông minh hơn bất cứ kẻ nào nên biết giấu mình thật kĩ, tiến thoái ra sao.

“Vậy ai mới là người đáng sợ nhất?”

“Hấn ở trong bóng tối thao túng cục diện, người này thực ra cũng rất giỏi trò gắp lừa bỏ tay người.”

“Ý ngươi là...” Ngọc Linh Hương ngỡ ngàng, đúng lúc đó Lan nhi chạy đến hô lớn: “Tiểu, tiểu thư.... Nhị tiểu thư đã xảy ra chuyện..”

“Phập” một tiếng bàn đá gãy làm hai nửa, những quân cờ đen trắng, vung vãi khắp nơi. Ngọc Linh Hương hoảng sợ chạy đi, bỏ mặc vợ chồng Thái tử im lặng nhìn theo bóng nàng, không được, Hồng nhi không thể có chuyện được, không thể.....

Ở thế giới này, chỉ có Phượng Diên Hồng là đồng hương của nàng. Ngọc Linh Hương không nhớ mình đã trở về Tuyệt Diễm các ra sao, nhưng khi xuống xe ngựa, nàng đã ngay lập tức hỏi Liễu Từ Viên:

“Mau nói, Hồng nhi ở đâu?”

Từ Viên bị lắc đến đau đầu, định thần lại nói:

“Nàng ở Hồng các.”

Chỉ thấy một con gió lướt qua, bóng Ngọc Linh Hương đã biến mất, Từ Viên thở dài một hơi, có thể vương gia đang gặp nguy hiểm nhưng chuyện của Diên Hồng cũng quan trọng không kém, nàng còn chưa kịp mở miệng đã không thấy Hương tỷ đâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Thi Khôi

“ Hồng nhi, người. ...” Ngọc Linh Hương phá tung cửa đi vào thì thấy Phụng Diên Hồng đang nước mắt sụt sùi khiến cho nàng hóa đá. Diên Hồng nhìn thấy nàng ánh mắt hiện lên tia sáng như nhìn thấy phao cứu sinh, vội vàng chạy đến kéo nàng:

“ Linh Hương, người mau cứu hần đi, nhanh lên. ...”

Ngọc Linh Hương ngơ ngác nhìn nàng, sau đó nhìn đến phía giường thấy một hắc y nam nhân cuối cùng cũng hiểu chuyện gì xảy ra. Nàng thờ phào, Diên Hồng không có chuyện là tốt rồi.

“ Người rốt cuộc là làm gì vậy, chỉ có 8 tháng không gặp người hiện tại biến thành nữ nhân phiền toái, còn dám nói xảy ra chuyện. Nam nhân kia là ai?”

Phụng Diên Hồng lau nước mắt, cắn cắn môi:

“ Hần còn không phải là Lịch Tuyệt Tình, người chẳng lẽ không nhận ra?”

Lần thứ hai Ngọc Linh Hương hóa đá.

“ Trước giờ ta chỉ thấy hần đeo mặt nạ, bây giờ bỏ ra ta làm sao có thể nhận ra được?”

“ Quân nhiều như vậy làm gì. Người rốt cuộc là cứu hần đi.”

Ngọc Linh Hương thần sắc nghiêm túc hẳn lên, cũng không vặn hỏi Phụng Diên Hồng nữa, lần trước nàng nợ hần một phần ân tình cứu mạng, giờ trả cũng là thiên kinh địa nghĩa, nhưng trong lòng nàng đột nhiên nảy lên một cái, tại sao Hồng nhi lại đi cùng Lịch Tuyệt Tình, không phải là. ...

Nhắm mắt không nghĩ đến tình huống xấu nhất, Ngọc Linh Hương chăm chú xem mạch cho hần. Lịch Tuyệt Tình mày kiếm nhăn lại dường như rất đau đớn, khiến cho Phụng Diên Hồng đứng ngồi không yên, lo lắng nói:

“ Có thể cứu chữa được chứ?”

Ngọc Linh Hương trầm mặc hồi lâu. Tại sao hần lại trúng Hắc huyết? Hắc huyết là một loại độc chỉ có ở Từ Việt quốc, do Hoàng tộc nắm giữ, người trúng độc sẽ phải chịu đau đớn, sống không bằng chết nếu kháng lệnh người hạ độc. Nói thẳng ra nó giống như một loại hương thơm miên. Nhưng Hắc huyết muốn làm ra cũng không dễ, phải nuôi đến 81 loại trùng cỏ hợp lại sau đó đem cho Hắc trùng ăn. Nếu Hắc trùng còn sống thì coi như đã có được Hắc huyết.

“ Trước tiên hai người đã đi đâu?”

Phụng Diên Hồng nhìn hần bắt đầu dĩ nói:

“ Sau vụ làm ăn với thanh kiếm ở Thương Ngọc sơn trang, có người đã ra giá 1 vạn hoàng kim cho ta trộm 12 viên dạ minh châu của Thái tử phi Từ Việt quốc, ta đã rất hiếu kỳ nên nhận lời, đi đến đó, nhưng khi vào phòng ngủ của nàng ta đã phát hiện một điều.” Về mặt Diên Hồng trầm tư. “ Thực ra vị Thái tử phi kia vẫn còn nhớ thương người tình cũ nên bị Thái tử biếm lãnh cung không cho ra ngoài xuất đầu lộ diện, ta đã đến Lãnh cung để tìm thì được tin Thái tử đã nghe theo một phi tần mới mà trong lúc tức giận đã vứt thư đưa cho nàng, nàng ta liền bỏ đi, còn ta cái gì cũng chưa trộm được họa vô đơn chí lại đụng trúng hần ngã xỉu, mất hết sức 9 trâu 2 hổ mới kéo hần về được.” Nói đến đây mặt nàng có phản ứng đỏ khả nghi.

Ngọc Linh Hương chắc chắn đến 99% rằng hai người này có gian tình. Nhưng Phụng Diên Hồng không biết quá khứ của hần, lại càng không biết hần đã yêu thương Từ Lan đến mức tự chặt lấy cánh tay mình đã đã thương nàng. Nếu Hồng nhi vạn nhất yêu thương hần chẳng phải là đơn phương, đau khổ cả đời hay sao?

Đôi khi nàng thà không biết gì cho nhẹ người, cứ để mọi thứ thuận theo tự nhiên, giờ biết hết mọi chuyện cũng không nở nói ra, đau đầu muốn chết. Nếu nàng xen vào phỏng chừng Hồng nhi còn đau khổ hơn.

“ Người tốt nhất đừng nên có ý gì khác với hần.” Ngọc Linh Hương thở dài một hơi, ngưng trọng duỗi tay, muốn giải Hắc huyết thực ra không khó, chẳng qua là phải tốn hơn nửa thành công lực của nàng. Mà nếu bây giờ mất nửa thành công lực đó, ít cũng phải nửa tháng mới có thể khôi phục lại nếu có thêm linh đan dược liệu trân quý, nhưng không cứu hần thì ngay cả một phần cái mạng cũng không giữ được. Chẳng lẽ kiếp trước nàng diệt toàn gia hần hay sao?

Phụng Diên Hồng nghe nàng nói không khỏi ngờ ngàng nhanh chóng quay đi che giấu biểu tình. Nàng bỗng chốc cảm thấy tim mình như đập nhanh hơn.

Chẳng lẽ nàng có tình cảm gì đặc biệt với hắn? Có thật hay sao?

Bước chân đi ra ngoài, cũng không để ý Tử Viên nhấp nhòm không yên, Diên Hồng mông lung ngồi xuống bên mép hồ. Dưới làn nước là một khuôn mặt thanh lệ, tuy vẫn còn nét trẻ con nhưng đã ẩn ẩn cảm giác thành thực hơn.

Khuôn mặt này là của Phụng Diên Hồng, cũng là khuôn mặt của nàng, tuy nàng đã xuyên không nhưng cũng không có gì thay đổi cả, nhưng giờ phút này tại sao nàng lại cảm thấy nó xa lạ, giống như chưa từng thuộc về nàng.

Còn tình cảm với Lịch Tuyệt Tình là gì? Nàng cũng không biết. Vươn tay nắm lấy vài viên đá ném ra giữa hồ khiến cho mặt nước xao động, bọt tung trắng xóa. Trước đây tâm tình nàng cũng phẳng lặng, vì sao từ khi gặp hắn lại dao động không ngớt?

Lần đầu tiên gặp hắn là ở Thương Ngọc sơn trang, nàng đã nghĩ hắn người cũng như tên, sẽ bỏ mặc nàng tại ma trận đó mà một mình bỏ chạy, nhưng thật không ngờ hắn lại lựa chọn ở lại cứu nàng. Lúc đó nàng đã nghĩ cùng sinh cùng tử.

Thực ra có những chuyện không nói với Ngọc Linh Hương chẳng qua vì không muốn làm nàng lo lắng, có trời mới biết lúc thấy hắn đau đớn, tim nàng cũng co rút từng hồi. Đó là gì đây?

Cầu trời rằng đó không phải là yêu.

Trong rừng, Thượng Quan Vũ Hiền vất vả chống đỡ sát thủ, kì lạ hết sức là cho dù có chém bao nhiêu thì những sát thủ này cũng không mấy may lộ ra một chút đau đớn, đồng tử vẫn trống rỗng vô hồn hướng bọn họ chém giết.

Long Phi rút cuộc cũng nhận ra, che lấy cánh tay bị thương

“Vương gia, dường như bọn chúng không hề có linh hồn.”

Dạ và Ảnh cũng không khá hơn, trên người cũng có nhiều vết chém. Bên kia, 4 người tứ sắc khá hơn đôi chút, mặc dù Ngân Phong nói chỉ sợ đã muộn nhưng may mắn bọn họ cũng đến kịp. Thư Nguyệt võ công yếu nhất, vì sở trường của nàng là sử dụng hồng lụa, vì ở trong rừng khó có thể phát huy hết uy lực nên lúc này thương thế của nàng nặng nhất, Ngữ Lâm không đành lòng nói.

“Thư Nguyệt, dừng lại đi, ba chúng ta cũng đối phó được.”

Thư Nguyệt đáp trả nàng bằng một nụ cười chua xót, biết được sự hi sinh của phu nhân là vô nghĩa, nàng so với ai cũng đau đớn hơn cả, chỉ có thể liều mạng bảo vệ vương gia.

Ngân Phong điềm tĩnh nhất, lam y thanh thoát xoay một vòng, mặc dù dính máu nhưng vẫn không hề có chút chật vật, cau mày lên tiếng:

“Có lẽ đây chính là thi khôì.”

Lời vừa xuất khiến cho 7 người còn lại sững sờ.

“Là thi khôì?” Vũ Hiền phút chốc hiểu ra tất cả. Bạch y nhuộm máu nhưng vẫn thanh nhã, không hề vấy bẩn khí chất trời sinh của hắn. Đột nhiên trong đầu hắn chợt nhớ đến khi trước sư phụ đã từng nói.

“Hiên nhi, con hãy nhớ, thứ đáng sợ không phải là người còn sống, mà chính là người đã chết. Có một thứ vô công tà ma có thể điều khiển được xác chết, khi đó chúng sẽ trở thành thi khôì.” Vị lão giả tóc trắng từ ái nhìn hắn.

“Vậy không có cách gì ngăn chúng hay sao?” Vũ Hiền 5 tuổi ngược đầu nói, hai mắt long lanh khá ái.

“Có chứ, thi khôì mặc dù có đâm chém thế nào cũng không mấy may khiến chúng dao động mà ngừng lại, nhưng điều đáng không ngờ đến nhất, tiếng tiêu lại có thể khiến tâm trí chúng rối loạn, bởi thực ra những thi khôì này hoạt động theo một loại tiêu không phát ra tiếng do người sử dụng điều khiển, nếu có một tiếng tiêu khác xen vào sẽ khiến tiếng tiêu kia bị rối loạn.” Lão giả vuốt râu cười ha hả.

“Nga, xem ra cũng khó lắm. Vì con không có biết thổi tiêu.” Vũ Hiền nín thở.

“Đưa nhóc này...” Lão giả cốc đầu hắn.

Vũ Hiền âm thầm cảm ơn sư phụ, mặc dù từ trước đến giờ việc làm có ý nghĩa nhất của ông chính là đã không biến tóc hắn thành màu quái dị như của sư huynh, còn tồi tệ nhất, thực ra cũng là chỉ khiến hắn 1 tháng không được bước chân vào phòng tắm trong khi việc hắn sợ nhất là người bị bẩn. Không có thời gian tưởng niệm quá trình đau khổ khi còn ở trên Linh sơn, Vũ Hiền đã nhanh chóng rút tiêu ra phân phó.

“Dừng lại, tránh xa bọn chúng. Sau đó bịt tai lại.”

Mọi người dùng không biết vì sao hắn lại nói như vậy nhưng cũng tuân theo, thu đao lại vận khinh công bay về phía hắn, hai tay cũng tự giác che tai lại. Vũ Hiền đợi Ngữ Lâm đã kéo Thư Nguyệt về phía hắn, những thi khôì kia vẫn đâm đến khiến góc áo nàng bị xé một mảng lớn, Ảnh chỉ cảm thấy mặt mũi tê rần, trong lòng âm thầm tưởng niệm “Ta không nhìn thấy gì hết, ta không nhìn thấy gì hết...” Thư Nguyệt xấu hổ không thôi trốn sau lưng Vũ

Thủy, tìm đập thành thạch, trong lòng thầm mắng tên kia hỗn đản, tại sao lại dám nhìn lên nàng.

Vừa đặt tiêu lên miệng, một chuỗi âm thanh phát ra, dường như va chạm vào gì đó khiến trong chốc lát, nơi thâm son cùng cốc như có thứ gì đó đang gào rú khiến cho tai bọn họ đau đớn đến không chịu nổi, Vũ Hiền định lực tốt hơn một chút cũng phải rất cố gắng mới duy trì được tiếng tiêu.

Thị khôi như người máy bị đoản mạch cứng ngắc làm thành những động tác kì quái, sau đó tự chém giết lẫn nhau, hỗn loạn không thể tưởng tượng. Vũ Thủy ngưng mắt đột nhiên cảm nhận được hơi thở ở một thân cây kế bên đó, theo bản năng chưa suy nghĩ liền ngay lập tức phóng phi tiêu vào kẻ đó.

Tên kia không ngờ mình bị ám toán, đến lúc chết cũng không biết là ai đã ra tay, rơi từ trên cây xuống. Thị khôi mất đi sự dẫn dắt đồng loạt ngã xuống. Ngân Phong đem tay băng bó cẩn thận, sau đó đi đến chỗ tên kia lục soát trên người hắn. Vô tình tìm được một tấm lệnh bài, nàng cảm lên lật qua lật lại.

Làm hoàn toàn bằng vàng ròng thì nàng không hề hiếm lạ, nhưng kí hiệu ở trên đó nàng dường như đã thấy ở đâu đó. Là biểu tượng của một con hạc màu vàng.

Nàng lục soát lại một lần cũng không thấy gì ngoài lệnh bài, liền đứng dậy đưa đến trước mặt Vũ Hiền đưa cho hắn.

“Vương gia, ngài đã từng thấy qua lệnh bài này chứ?”

Vũ Hiền cảm lên nhìn, vừa lướt qua hình ảnh con hạc màu vàng, đáy mắt hắn gọn sòng. Biểu tượng này chẳng phải là...

“Ta cũng không chắc chắn lắm. Lần này cảm ơn bốn vị cô nương đã giúp đỡ.”

Ngữ Lâm nghe vậy đột nhiên giật mình, Vũ Thủy nhanh chóng nói:

“Lần trước ngài đã cứu Ngọc cô nương, lần này nàng phái chúng ta đến tương trợ cũng là thiên kinh địa nghĩa.”

Vũ Hiền nghe vậy cũng không có nghi ngờ gì. Tâm trạng hắn còn đang mãi nghĩ đến kí hiệu trên lệnh bài, nếu quả thực chính là bọn họ, thì lần này Vân Lạc quốc tất sẽ loạn.

“Vũ Thủy, người tự tiện bỏ công tác hình phạt không nhẹ đâu a.” Từ Viên thông thả đi đến, nhưng thực chất trong lòng nàng rất khẩn trương lo lắng. Lúc nhìn thấy bọn họ bình an nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc trước làm việc với Hương tỷ chẳng qua nàng chỉ muốn tìm kẻ đã vu oan cho gia đình nàng, nhưng không biết đã từ lúc nào, nàng đối với từng người trong Tuyết Diễm các đã giống như thân thích ruột thịt, cho dù là với tứ sắc, hay Lan nhi đều thủy chung lo sợ bọn họ xảy ra chuyện.

Mặc dù chưa tìm được kẻ thù nhưng kiếp này gặp được họ nàng đã cảm thấy không hối tiếc.

Đi theo sau nàng Tứ nhi bắt mắt dắt ngựa, ai, thôi đi, ai bảo nàng là cấp dưới, với vị cấp trên không biết sử dụng võ công này, mỗi lần cưỡi ngựa đều ồm ồm muốn xiết đứt eo nàng.

“Phó các chủ, người là đang ngược đãi lao động.”

Từ Viên quay ra sau trừng mắt nhìn Tứ nhi khiến nàng không tự chủ đỏ mặt hời lạnh, sau đó một đạo âm thanh vang dội cả núi rừng thoát ra:

“Em đừng có lúc nào cũng kêu ca nữa, nếu không có ta ngày đêm làm việc, em nghĩ em có thể có cơm ăn hay sao? Sự việc toàn các một tay ta lo liệu bận đến tối mắt bù đầu, còn vị đại tiểu thư của em lúc nào cũng ăn no rồi ngủ như heo, ngoại trừ vài tháng họa hoằn có được vài bức thiết kế thì ngay cả một phong thư cũng không gửi đến cho ta.”

Tứ nhi trề môi oán thầm, làm như Tuyết Diễm các nghèo lắm vậy, kể cả phó các chủ người có không làm việc, dù nuôi toàn dân chúng ta đến già cũng không có hết của cải.

Thư Nguyệt túm lấy Tứ nhi thông cảm nhìn nàng:

“Ôi, Tứ nhi đáng thương của ta, cứ để mặc nàng tự ki đi, nếu sau này nàng đuổi em đi thì cứ đến chỗ ta, em không có lo đói.”

“Người đang dụ dỗ người của ta đó hả? Để xem, ta sẽ cắt chi tiêu tháng này của 4 người.” Từ Viên trừng mắt.

Ngữ Lâm nhú nhú mày đang băng bó chân cho Vũ Thủy cũng phải ngược lên:

“Có phải vừa này Từ Viên người lại biến Tứ nhi thành yên ngựa hay không?”

Từ Viên bị ba nam nhân nhìn với ánh mắt kì quái, không khỏi đỏ mặt ho nhẹ:

“Làm gì có chứ.”

“Người là một nỗi sỉ nhục cho chúng ta. Nói người học võ công thì không học, giờ thì hay rồi, nếu xương Tứ nhi gãy hết thì tiểu thư lột da người.” Thư Nguyệt đỏ thêm dầu vào lửa.

Tứ nhi bị hai người kéo qua kéo lại đầu óc muốn nổ tung lên, cuối cùng không nhịn được hét lớn:

“Đù rồi, cho dù em là cấp dưới nhưng vẫn có chủ quyền, các quy của chúng ta ghi rõ điều thứ 31: Không được ngược đãi lao động, một ngày làm việc không quá 8 tiếng cơ mà.”

Từ Viên khước miệng giật giật, 8 tiếng đó cho người ngoài xem thôi, nàng làm 24/24 còn chưa dám kêu nữa là.

Ngân Phong điều hòa khí tức, trầm giọng nói:

“Đù rồi, các người không thấy mặt mặt hay sao? Trước mặt vương gia lồi lồi kéo kéo, vừa khéo Phong Vũ lâu đang thiếu nhân tuyển, lên đó làm cô nương đi.”

Lập tức Thư Nguyệt và Tứ nhi đã không còn thấy bóng dáng, Từ Viên sốc đến sùi bọt mép ra ngoài.

Ảnh âm thầm bội phục, một câu đã khiến cho ba nữ nhân lấm mồm 2 người chạy mất, 1 người chết đứng tại chỗ, ánh mắt nhìn bóng hồng càng thêm sâu xa, trong đầu không khỏi hồi tưởng lại cảnh tượng ban nãy của Thư Nguyệt, khuôn mặt tuấn tú bỗng chốc đỏ bừng. Long Phi mất chữ a mồm chữ o, hần thề, từ lúc hần sinh ra chưa bao giờ thấy Ảnh đỏ mặt. Chẳng lẽ hôm nay trời có bão.

Tay hần giật giật Dạ chỉ thấy Dạ đang ngơ ngác nhìn chỗ Tứ nhi biến mất, tại sao bóng dáng đó lại có vẻ giống như là nha hoàn của Vương phi lúc còn ở Sa Châu như vậy?

Long Phi gãi gãi tai, rốt cuộc hôm nay là ngày gì mà 2 tên này lại lạ lùng như vậy?

Vũ Hiến cuối cùng cũng thôi nghĩ về lệnh bài, lo lắng đến Ngọc Linh Hương ở vương phủ một mình sẽ có chuyện, mấy hôm nay đã làm khổ cho nàng không được sống yên.

“Phiền các vị về chuyển lời với Ngọc cô nương ân cứu giúp hôm nay sau này ta tất sẽ hồi báo, chỉ cần là nàng muốn làm gì, ta cũng sẽ tận lực giúp đỡ. Hiện nay vương phủ nguy trong sớm tối, ta cần phải trở về. Xin cáo từ.”

“Vương gia đi cẩn thận.” Ngân Phong hữu lễ gật đầu.

Đến khi thân ảnh hần đã biến mất, nàng mới ngưng trọng hỏi Từ Viên:

“Sao rồi, có chuyện gì?”

“Hong tử đem Lịch Tuyệt Tinh trúng độc về cầu Hương tử cứu chữa hần, ta còn chưa kịp nói chuyện thì nàng đã đóng sập cửa vào rồi. Cũng may mà vương gia không có sao, nếu hần có chuyện thì Hương tử không lột da ta mới là lạ.”

“Sao trùng hợp Lịch Tuyệt Tinh lại trúng độc như vậy, những chuyện này một chút cũng không liên quan nhưng ta vẫn cảm thấy dường như chúng đặc biệt liên kết với nhau. Tựa như muốn phân tán sự chú ý của tiểu thư vào vương gia, những lúc hần bị ám sát, tiểu thư đều bất ngờ bị triệu vào cung, rồi chữa bệnh... Chẳng lẽ có ai đó cố tình sắp xếp?” Vũ Thùy trầm tư.

“Ngọa Hồng quốc nữ vương đúng là có sang Vân Lạc quốc nhưng không hề có ý muốn thừa nước đục thả câu, ngược lại nàng giống như đang tìm một người nào đó. Hạo Long quốc tạm thời không có hành động vì Sở Huy bên trong kiềm chế, Tiền Nguyệt quốc lại càng không có hành động. Duy nhất chỉ có Ngừ Tịch quốc có một đoàn người bí mật lên vào, chấn động nhất thì phải nói là Thái tử Từ Việt quốc đưa hưu thư cho Thái tử phi rồi.” Từ Viên nhún vai tóm lược.

“Vậy tóm lại là đáng nghi ngờ nhất là Ngừ Tịch quốc. Nhưng quốc gia bọn họ nổi tiếng là chiêm tinh, xem xét dị tượng, đâu có liên quan gì đến thi khô?” Thư Nguyệt ngoắc ngoắc cây cỏ gãi.

“Hừ, vậy Thái tử mới hưu Thái tử phi thì đáng nghi lắm sao?”

“Tại sao không xem màu mắt của bọn thi khô đó?”

“Đù các loại màu, bọn họ là cố tình nhốt những người của Lục quốc để chúng ta không nhận ra là ai. Nhưng ít ra lệnh bài đó cũng là một manh mối cho chúng ta. Cứ điều tra xem tổ chức nào có biểu tượng là một con hạc màu vàng.” Ngân Phong hí mắt.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Chiêu Phu

Mấy nữ nhân vừa đi, ở trên một cây cỏ thụ, một nam nhân mặc áo choàng trùm kín người nhảy xuống dưới, chỉ để lộ trông mắt màu tím yêu nghiệt.

Ngọc Linh Hương mắt hơn 1 canh giờ để giải độc cho Lịch Tuyệt Tình, xong xuôi nàng mặc dù mệt mỏi nhưng cũng nhanh chóng điều hòa khí tức trở về vương phủ, sợ rằng đến lúc Hiên trở về sẽ không thấy nàng.

Sắc mặt xanh xao bước xuống xe ngựa, Ngọc Linh Hương đã nghe thấy tiếng cãi vã ồn ào.

“Vị thị vệ này, ta thực sự chính là sư huynh của vương gia ngươi. Tại sao ngươi lại không tin ta?” Một nam nhân mặc thanh y, đầu tóc rối bù lên như tổ quạ trợn mắt nói.

“Nếu ngươi là sư huynh của vương gia thì ta đã là đường đệ của vương gia rồi, đừng ở đây chặn đường chắn lối nữa.” Thị vệ không kiên nhẫn xua đuổi.

“Phi, nếu không phải là sư phụ ta nói ta xuống giúp hần thì ta mới quản khi gió, bốn công tử đường đường là một nam nhân anh tuấn tiêu sái lại phải lang thang đầu đường xó chợ mới đến được đây, nếu đề hồng nhan tri kỉ của bốn công tử biết thì dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà ta đây cũng không gột rửa hết được vết nhơ.”

Thị vệ liếc nhìn hần, khinh bỉ một tiếng:

“Hừ, phỏng chừng ngươi còn là ba năm chưa có tắm giặt, mau đi đi kẻ điên, nếu đề vương gia về nhìn thấy khát cái như ngươi tâm tình không tốt sẽ tông ngươi vào nhà giam.”

“Tức chết ta.” Thanh y vò đầu khiến cho mái tóc hần càng lúc càng quái dị hơn, khiến thị vệ suýt nữa chết ngất. Nếu như hần không có nhìn lầm thì tóc tên khát cái này đang dần biến thành màu vàng, pha lẫn đỏ ở phần đuôi tóc.

“Có chuyện gì?”

Thị vệ bị dọa sợ bởi vì màu tóc hần đột nhiên biến đổi, nhìn thấy Ngọc Linh Hương mừng như bắt được vàng. Vương phi, ngài thật là cứu tinh của nô tài a.

“Vương phi, tên kia nói rằng hần chính là sư huynh của vương gia.”

Ngọc Linh Hương gật đầu xem như đã hiểu. Chẳng lẽ sự vẫn chưa đủ sâu hay sao mà bây giờ còn nhảy ra một cái sư huynh. Nhưng xem ra 8 phần là hần nói thật.

“Nếu đã là sư huynh của vương gia thì mời vào trong đi. Mang cho hần một bộ y phục mới.” Người này kì quái như vậy, nàng vẫn là không nên tiếp xúc nhiều thì hơn. Đợi lát nữa Vũ Hiên trở về sẽ biết.

Thanh y cười cười nhìn nàng không ra một biểu tình gì.

“Hảo một cái đệ muội, xem ra sư đệ không chọn nhầm nương tử. Thứ này tặng cho ngươi, về sau sẽ có lúc cần dùng đến.” Hần rút trong ngực ra một cây cỏ có hoa màu trắng, lá sắc nhọn viền răng cưa màu tím.

Thứ này....

Là Vong tình thảo?

Chỉ cần ăn vào sẽ quên đi người mà mình yêu nhất, suốt đời cũng không bao giờ nhớ ra người đó. Tại sao hần lại đưa cho nàng cái này? Ngẩng đầu lên, chỉ thấy hần đã sớm biến mất, khúc góc quanh vẫn còn vang vọng tiếng cười.

Người này... khiến nàng cảm thấy lo sợ.

Hần muốn ám chỉ có một ngày nàng sẽ phải rời xa Vũ Hiên ư? Tay không khỏi tự động bóp chặt lại, bị gai của Vong tình thảo đâm vào, Ngọc Linh Hương nhăn mặt lại, lấy khăn tay lau đi vết máu, mà không chú ý đến Vong tình thảo hấp thụ lấy máu của nàng thấm sâu vào trong thân lấp lóe ánh sáng màu tím.

Huệ phi một đường chạy thẳng vào Từ Ninh cung. Sau khi Thái hậu chết, Từ Ninh cung liền bỏ không, nếu không phải Thái hậu biết được chuyện nàng là nội gián thì cũng không đến mức bị ép uống ngũ thạch tán.

Đưa tay nắm xuống phần gờ của nhuyễn tháp, lập tức “kêu kẹt” một tiếng, dưới nền nhà xuất hiện một thạch thất. Huệ phi nhấc váy nhảy xuống.

Bên dưới tối đen như mực, Huệ phi một đường nhờ ánh sáng yếu ớt của viên dạ minh châu nhỏ trên trâm cài tóc cẩn thận bước đi. Một lúc lâu sau, phía trước cũng có ánh đèn leo lắt.

Huệ phi kích động chạy đến, may mắn là hần vẫn đang ở đây. Nhưng chưa kịp mở miệng, một ánh sáng kì dị lướt qua, lúc Huệ phi định thần lại mình đã

bị chém một đao. Miệng trào máu, nhưng ánh mắt nàng vẫn cố gắng tìm kiếm thân ảnh một người.

Nam nhân ấy, nam nhân duy nhất của đời nàng. Nam nhân một thân hắc bào.... vĩnh viễn một thân thái lạnh lùng ấy...

Đến khi nhìn thấy hắc ngòi trên ghế, dư quang cũng lướt qua nàng. Huệ phi cố nén đau đớn, nghẹn lời:

“Tại... sao....?”

Hắc y nam nhân giờ tay nhấc li rượu sóng sánh ngập nước, ngũ quan thành thực tựa tiểu phi tiểu:

“Làm hư chuyện của ta, kết cục chỉ có một.”

Huệ phi vĩnh viễn cũng không ngờ đến hóa ra cuối cùng nàng vẫn chẳng có một chỗ đứng gì trong lòng hắc. Thế mà suốt 18 năm nay, từ lúc nàng chỉ là một tiểu cô nương 5 tuổi, không lúc nào quên rằng mình là người của hắc.

Nhớ ngày đó, lần đầu tiên hắc ôn nhu với nàng là lúc hắc yêu cầu nàng làm nội gián cho hắc.

Lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.

“Ha.. Sinh... sinh... từ... từ, cuối cùng... ai... có thể....thoát khỏi.... một chữtình?” Máu trào ra ướt đầm hồng y, Huệ phi đau đớn rặn từng chữ...

“Chuyện...cuối cùng... thiệp làm... cho chàng... đó là... có.. thể....giúp chàng... toại nguyện....Uông Thủy Nhu... nhất... định.. phải... bắt giữ...” Lệ trào ra từ khóe mắt khiến cho bóng hình trước mắt nàng mờ đi.

Cầu kiếp sau, xin đừng gặp hắc. Để nàng hãy cứ là một Tuyên nhi vô sầu vô lo.

“Đem nàng chôn cất đi.” Hắc y nam nhân phát tay, thuộc hạ bên cạnh hắc lập tức đem Huệ phi ra ngoài, chỉ còn ở đó... vết máu chói mắt.

“Uông Thủy Nhu? Một trác phi nho nhỏ, lại có thể kiềm chế Ngũ ca ư? Ha ha, người che giấu thật tốt, nhưng không sao cả, bây giờ ta biết vẫn còn chưa muộn.” Tiếng cười của hắc vang vọng khắp mật thất.

Thượng Quan Vũ Hiền trở về cùng Long Phi, Dạ và Ảnh cũng nhanh chóng ẩn thân. Ở phòng khách, thanh y nam nhân lúc trước đã tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ thanh y khác để lộ dung nhan bất phàm, ngũ quan như ngọc, so ra với Trữ vương và Sở Huy cũng bất phân thắng bại.

Vũ Hiền nhìn thấy hắc kinh ngạc không thôi:

“Sur huynh.”

“Lại đây, Tiểu Hiền từ.” Thanh y nhìn thấy hắc hí mắt cười, sáng khoái vô cùng.

“Sao huynh lại tới đây, sự phụ đâu?” Ngọc Linh Hương khóe miệng co rút. Tiểu Hiền từ? Từ khi nào Thượng Quan Vũ Hiền biến thành kẻ bất nam bất nữ có giọng ca chim vành khuyên? Nhưng nhìn thấy hắc bị thương, Ngọc Linh Hương dâng lên khổ sở.

“Hiên, chàng có sao không?”

Vũ Hiền cười tươi trấn an, vuốt tóc nàng:

“Hương nhi, đừng lo. Vết thương này không hề đáng ngại.” Nhưng trong lòng hắc càng lúc càng rối loạn. Tình thế cấp bách, nếu còn không tìm được nội gián thì...

Ngọc Linh Hương lặng ngắm dung nhan tuấn mã, bàn tay không khỏi giờ lên vuốt qua mày kiếm vẫn nhú chặt của hắc. Mắt khẽ chớp cho nước mắt không chảy ra, nàng cố gắng cười.

“Thiếp không lo lắng, chàng chuyện gì cũng có thể làm được.” Tựa đầu vào vai hắc, ánh mắt nàng từ từ mờ lung. Bọn họ vẫn là giấu giếm nhau nhiều điều, nàng không nói cho hắc dung mạo cùng thân phận thật, kể cả võ công cũng giấu kín, còn hắc, những gì nàng biết về thế lực của hắc cũng không phải hắc nói cho nàng, từ đầu đến cuối, hắc một chữ cũng không đề cập.

Chữ “yêu” này, khiến nàng khó xử biết bao. Sau này hắc biết được nàng đã giấu hắc thì hắc có trách nàng không? Nhưng thời điểm hiện tại nàng không thể nói ra được.

Hai người, mỗi người một tâm sự riêng. Thanh y đảo mắt, mâu quang lóe ra tia sắc lạnh không rõ biểu tình, lát sau biến mất không chút dấu vết, môi bạc cong lên:

“Hai người muốn thân mật, sur huynh ta cũng không có ý kiến nhưng đừng làm cho bốn công tử thấy buồn nôn.” Hắc làm bộ nôn ọe.

Thượng Quan Vũ Hiến và Ngọc Linh Hương lập tức buông nhau ra, mặt đỏ lên.

“Sur huynh, người vẫn còn chưa trả lời ta. Hiện tại Vân Lạc quốc không hề an bình, sao huynh lại đến đây?”

Thanh y “cạch” một tiếng phạch quạt ra quạt lấy quạt để, ánh mắt hoa đào ái muội nhìn Thượng Quan Vũ Hiến.

“Aiz, sur huynh ta đúng là rất nhớ tiểu Hiến từ người, nhớ lần đó, người đã thông đồng cùng sur phụ làm cho tóc ta...”

Vũ Hiến dựng tóc gáy lên, toát mồ hôi hột, đó đã là chuyện của 7 năm về trước rồi, tại sao trí nhớ sur huynh lại dai như vậy? Ngắc đầu sang thấy Ngọc Linh Hương mày nhíu chặt nhìn thanh y, hẳn mới chợt nhớ ra vẫn còn chưa giới thiệu hai người với nhau.

“Hương nhi, hẳn là sur huynh của ta, Huyền Từ.”

Ngọc Linh Hương cup mắt, không hiểu sao nàng vẫn cảm thấy không nên tiếp xúc cùng Huyền Từ quá nhiều, hẳn tạo cho nàng một cảm giác bất an khó nói rõ. Ngược lại Vũ Hiến lại cùng sur huynh của hẳn quan hệ rất tốt, nàng cũng không muốn Vũ Hiến khó xử, bèn cúi đầu.

“Hiên, thiếp có chút mệt mỏi, thiếp muốn về Minh Nguyệt cư.”

Vũ Hiến không để ý lắm biểu tình của nàng, chỉ căn dặn Lan nhi mang thêm ấm lò cho nàng. Ra khỏi cửa, Lan nhi thắc mắc hỏi:

“Tiểu thư, người dường như là không muốn tiếp xúc với thanh y nam nhân kia.”

Ngọc Linh Hương gật đầu.

“Điều tra hẳn một chút, còn có, lần này có lẽ ta phải dụ rắn ra khỏi hang thôi.”

Con rắn này, đã ở trong bóng tối quá lâu rồi. Nàng cũng nên dùng mồi ngon một chút.

“Ngọc cô nương chiêu phu?” Trữ vương đang uống rượu ngay lập tức không nhịn được mà phun ra ngoài. Thẩm Hi Nhược vội vàng ân cần lấy khăn tay lau miệng cho hẳn. Ông Thủy Nhu đưa tay ra bị chững lại đành ảm đạm quay về chỗ cũ, sóng mắt lấp lánh đau lòng.

“Hơn nữa còn tại Phong Vũ lâu.” Nàng cũng xứng đáng là tiền muôn bạc vạn, Vân Lạc quốc đại loạn mà vẫn còn tâm trạng chiêu phu. Cẩn vương xoa xoa mi mắt.

“Huynh không thấy lạ lùng hay sao? Đường đường là người nắm giữ toàn bộ mạch máu Lục quốc lại muốn chiêu phu đúng vào thời điểm này, tất phải có bí ẩn gì đó.”

“Có bí ẩn hay không thì Phong Vũ lâu hôm nay chắc chắn bị đập sập, cho dù nàng có gài bẫy thì cũng có hàng ngàn người muốn chui đầu vào.” Trữ vương ngả ngón cười, tay xoa nhẹ lên người Thẩm Hi Nhược khiến nàng mặt mày ửng đỏ.

Cẩn vương nhìn thiếp mời trong tay, nét chữ tú lệ ở phía cuối dường như đã thấy qua ở đâu đó.

Phong Vũ lâu hôm nay đông đến mức ngay cả nước cũng khó lọt qua được. Những người muốn vào nhưng lại không có thiếp mời chỉ có thể trông mong đứng ngoài, u oán liếc vào trong.

Thượng Quan Vũ Hiến và Huyền Từ cũng được mời đến, hiện tại được Thư Nguyệt dẫn vào ghé ngồi ở lầu hai, cũng là chỗ có thể bao quát tất cả mọi thứ ở phía dưới.

“Vương gia, ngài cứ tự nhiên đi, tiểu thư ta đã nói phải phục vụ ngài chu đáo.” Thư Nguyệt mỉm cười.

“Cảm tạ Nguyệt cô nương.” Vũ Hiến gật đầu hữu lễ.

Huyền Từ lướt ánh mắt nhìn xung quanh, khóe miệng tựa tiểu phi tiếu.

“Sur đệ, sur huynh tự hỏi đệ đã làm gì mới được đãi ngộ đặc biệt như vậy?”

Vũ Hiến cười trừ, trong lòng nhớ đến Ngọc Linh Hương. Vốn muốn đưa nàng đi cùng nhưng nàng lại ngủ say không tỉnh dậy, hẳn cũng không đành lòng đánh thức nàng.

“Ngày trước đệ đã từng cứu nàng một mạng.”

“Vậy ứng cử đi, nếu rước được nàng vào vương phủ thì cả đời này đệ không lo đói. Chưa kể nghe nói nàng ta còn là một nữ nhân khuynh quốc khuynh thành.” Huyền Từ cợt nhả.

Vũ Hiên lắc đầu.

“Đệ đã có Hương nhi rồi, không còn cần người khác nữa.” Nghĩ đến nàng, khóe miệng hắn không tự chủ nhếch lên một nụ cười ấm áp, ôn nhu dịu dàng.

“Vậy còn Lâm Thư Vân?” Huyền Tử đột nhiên nói.

Trong thoáng chốc, người Thượng Quan Vũ Hiên cứng lại.

“Nàng đã không còn liên quan đến đệ nữa rồi.” Từ lúc nàng nói nàng cần vinh hoa phú quý thì duyên phận hai người cũng đã đứt rồi. Huống hồ, Nguyệt Hương đối với hắn là thật lòng, hắn không còn mong gì hơn.

“Nếu khi xưa, nàng ra đi là vì đệ thì sao?” Huyền Tử nói nhẹ tựa gió thoảng.

“Sur huynh, huynh nói như vậy là sao?”

Đúng lúc đó, Vỹ Thủy nhẹ nhàng bước đến, nhìn hết một lượt xung quanh, đến khi tầm mắt dừng lại trên lầu gác. Thì ra là thế. Thật không thể ngờ được người đứng đằng sau gậy sóng gió suốt 8 tháng vừa qua lại chính là hắn.

Một vương gia bị cấm phong, suốt đời cũng chỉ được ở tại Phù thành, không được bước chân vào kinh. Nếu không có kế của tiểu thư, chỉ e rằng hắn sẽ không chịu lộ mặt. Với sức hấp dẫn của quyền lực và tiền tài của Ngọc cô nương, cho dù là cái bẫy để dụ hắn ra, hắn nhất định cũng phải thử.

Huyền vương Thượng Quan Vũ Huyền.

Vương gia có mẫu thân nghèo hèn nhất trong cung. Do bị dính dáng trong lần Ngọc Linh Hương trúng tên tại Hội đi săn khi đó nên Hoàng đế đã nhân cơ hội đó ném hắn đến Phù thành.

Không ngờ hắn lại chu tính đầy đủ đến mức như vậy, vì ngại Vũ Hiên biết được liên reo rắc dịch bệnh ở Sa châu để nhân cơ hội đó hạ độc Hoàng đế, nhưng không ngờ ngoài dự tính xảy ra sự việc của Vũ Linh nên nàng đã giữ được mạng ông ta lại, trừ đi Huệ phi. Ngọc Linh Hương chưa xót, tại sao bà lão già kia cho nàng tiếp tục sống nhưng phải sống 1 cuộc sống đầy tranh đấu để bảo toàn mình.

Qua rèm châu lay động, nàng lướt mắt nhìn khắp đại sảnh. Tầm mắt đột nhiên dừng lại tại người ngồi ở bàn chính giữa.

Nam nhân ấy...

Mặc bạch y phiêu hốt tựa thiên tiên, tóc đỏ rực lửa ma mị tung bay, trên mi tâm ẩn một đóa tường vi yêu diễm như mờ như ảo, da thịt trắng tựa men sứ.

Hắn rốt cuộc là ai? Tại sao tim nàng lại đau như vậy?

Một giọt mồ hôi khẽ lăn dài trên trán, tay nàng bóp chặt lấy ngực, hai bên tai giống như bị ù đi, hăm sâu vào trong một thế giới khác. Từng đoạn âm thanh vang lên nhẹ nhàng xoay quanh nàng.

“Đĩnh Hương, hãy theo ta về Diễm quốc đi. Từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã rất yêu nàng rồi.”

“Xin lỗi, Diễm quốc quân, ta... ta đã có người trong lòng rồi.”

“Tại sao, tại sao... Chẳng lại đem ta tặng cho hắn, tại sao..... Dịch Hiên...”

“Hãy ở Diễm quốc một năm đi, đợi ta bình định xong Dịch quốc sẽ đến đón nàng.”

“Chẳng lẽ ta mãi mãi cũng không quan trọng bằng dã tâm của chàng hay sao?”

“Đĩnh Hương, đừng buồn nữa, ta sẽ chăm sóc tốt cho nàng. Nàng nhìn xem tường vi nở rất đẹp.”

“Nhưng mà bạch đĩnh hương không có nò.”

“Tại sao nàng không hề quan tâm đến ta dù chỉ một chút, Tịch Diễm này không có gì hơn được Dịch Hiên hay sao?”

“Diễm, vấn đề không phải là hơn hay không hơn, mà nằm tại tâm mỗi người, tâm ta đã trao cho hắn rồi, thì sẽ không thay đổi, thiên trường địa cửu. Chúng ta, tựa như đĩnh hương và tường vi, một nở một tàn, mãi mãi cũng không thể bên nhau...”

“Không, ta sẽ làm được, nàng hãy chờ đi, sẽ có một ngày ta khiến cho tường vi và đĩnh hương cùng nò.”

Ngọc Linh Hương choàng mở mắt, hắn... hắn chính là Tịch Diễm?

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Chiêu Phu (Hạ)

Tịch Diễm dường như cũng cảm thấy được ánh mắt của nàng nhìn mình, môi bạc khẽ nhếch lên tà mị, Hương nhi của hắn đứng là một chút cũng không có thay đổi.

“Tiểu thư, tất cả những người cần đến đều đã đến rồi.” Ngữ Lâm một thân lục y cung kính nói khiến cho đại sảnh đang ồn ào phút chốc yên lặng. Người có thể khiến Lâm cô nương cung kính như vậy còn ai khác ngoài Ngọc cô nương? Vì thế tất cả ánh mắt lập tức đổ dồn đến thân ảnh mờ ảo sau rèm che.

Ngọc Linh Hương nghe vậy mới rời mắt, rốt cuộc là có chuyện gì đã xảy ra? Nàng thế nhưng lại từng có quen biết với nam nhân tóc đỏ đó. Dường như những con ác mộng 18 năm trước lại tái hiện, nàng đã tái sinh lại trên thân thể Lâm Nguyệt Hương nhưng chúng lại vẫn đeo bám. Tay không tự chủ ôm lấy thân mình đang run lên, nàng khẽ hít một hơi thật sâu, cố gắng đánh tan đi cảm giác run sợ vừa rồi, khẩn trương nói:

“Vậy bắt đầu đi.”

Ngữ Lâm không nghe ra điều gì khác thường lập tức quay ra ngoài, khuôn mặt thanh tú khẽ mỉm cười lướt qua hàng ghế có Huyền vương, thanh thanh cô hống nói:

“Các vị, tiểu thư ta chính là Ngọc cô nương, trước nay tuy là nữ tử giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng đã mấy năm cũng chưa tìm được đức lang quân như ý, bắt buộc dĩ mới phải lựa chọn biện pháp này. Cơ nghiệp của nàng mặc dù trải dài Lục quốc nhưng các quốc gia khác cũng không mấy khi lui đến, các vị được mời đến hôm nay, cũng chỉ là người của Vân Lạc quốc. Nếu trong đây có người của ngũ quốc còn lại, thỉnh chỉ đến để xem náo nhiệt.”

Lời nàng vừa dứt, cả đại sảnh lặng ngắt như tờ, Tịch Diễm đưa tay vân vê li rượu, khóe miệng tràn ra nụ cười. Nàng có cần phải tuyệt tình như vậy không? Nếu muốn bắt con chuột, thì ít ra cũng nên đem đại lễ cho mèo. Xem ra, hắn hôm nay chỉ có thể chờ xem Huyền vương có ngu ngốc lọt lưới hay không.

Nam nhân đứng phía sau Tịch Diễm có vẻ lo lắng, thì thầm nói:

“Chúa thượng, phu nhân làm như vậy chẳng phải khiến cho ngài không có cơ hội hay sao?”

Tịch Diễm ném cho hắn một ánh mắt lạnh như băng khiến hắn lập tức ngậm miệng, mồ hôi chảy ròng ròng. Hắn nói gì sai chăng? Hắn chỉ là lo cho Chúa thượng thôi mà.

Vũ Hiền che giấu xúc động muốn chất vấn Huyền Từ trong lòng, bởi vì bên phía đối diện kia, hắn đã thấy Thượng Quan Vũ Huyền. Tại sao hắn có thể xuất hiện ở đây? Hoàng đế đã cấm hắn không được bước vào Kinh thành nửa bước, nhưng hiện tại hắn xuất hiện ở đây, phải chăng hắn đã biết tin ông ta sắp gần đất xa trời, hồng trở lại muốn chiếm lấy ngôi cửu ngũ?

Huyền Từ chạm ánh mắt với Huyền vương, đột nhiên có một cảm giác kì dị lan tỏa, nhưng Vũ Hiền không hề chú ý đến. Huyền vương một thân hắc y thêu tơ vàng, sắc mặt có phần tái nhợt như Nhục vương, màu quang chăm chú nhìn về phía rèm che.

Lúc này một hắc y nhân cung kính ghé tai vào hắn, nhỏ giọng nói:

“Vương gia, đã bắt được người rồi.”

Huyền vương gật đầu, khóe môi nhợt nhạt nhếch lên thành một nụ cười kì dị sồn gai ốc. Có lẽ ngũ ca hoàn toàn không ngờ đến hắn có thể bày ra một phần thế cục như vậy trong khi vẫn ung dung ngồi đây dự tiệc.

Nào ai biết sau ngày hôm nay, mưa máu gió tanh sẽ giăng đầy khắp Vân Lạc quốc.

Tiếng Ngữ Lâm vẫn vang lên đều đều:

“Tiểu thư ta có hai đề thi, nếu người nào có thể vượt qua tất cả, người đó tất có thể trở thành cô gia chúng ta. Đề thi ban đầu sẽ do Ngữ Lâm tuyên bố, người vượt qua sẽ tiến vào trực tiếp tiểu thư ta sẽ hỏi đề thứ hai.”

Chúng nam nhân bên dưới hưng phấn không thôi. Hóa ra Ngọc cô nương chỉ muốn đáp đề, có lẽ bọn họ sẽ có cơ hội. Huyền vương che giấu tia kinh dị xẹt qua đáy mắt, Huyền Từ gấp quạt “cách” một tiếng cười nhạt, đứng dậy:

“Chuyện hiếm có như vậy, nếu không đi thi thật có lỗi.”

“Sur huynh...” Vũ Hiền nhủ mảy định ngăn cản nhưng bóng Huyền Từ đã khuất sau cửa. Tâm tình hắn càng ngày càng không tốt. Lời sur huynh nói ban này là có ý gì?

Có lẽ chuyện ba năm trước đã không đơn giản như hắn nghĩ. Khẽ liếc qua Huyền vương, Vũ Hiền cũng đứng dậy, bước chân ra ngoài. Thư Nguyệt thấy hắn muốn đi, mỉm cười hỏi:

“Vương gia không hài lòng chúng ta đã tiếp đãi? Nếu có gì không vừa ý, vương gia cứ nói.”

“Bỏn vương có việc gấp phải trở về, nhờ cô nương chuyển lời tới Ngọc cô nương rằng ân tình hôm trước bỏn vương nhất định báo đáp.”

“Mời vương gia.”

Thư Nguyệt nhìn hắn đi ra, trầm tư lạnh nhạt, tiểu thư đã vì hắn làm nhiều như vậy, cầu mong hắn có thể đối xử tốt với tiểu thư, nếu không, khóe mắt nàng nhăn lại, nàng sẽ là người đầu tiên giết hắn.

Ngữ Lâm nhìn đám nam nhân háo sắc chung quanh, cầm giấy lên cao giọng nói:

“Đề đầu tiên, xin hỏi có một loại bài có 52 cây, được đánh số từ 1 đến 10, số 11, 12, 13 được tượng trưng bởi ba chữ J, Q, K, chia ra thành bốn loại 2 đen và 2 đỏ, tên của loại bài đó là gì?”

Thanh âm Ngữ Lâm vừa dứt, phía dưới đã ầm ĩ lên. Ngọc Linh Hương chống tay lên ghế, mặc dù câu này có hơi mạo hiểm thế nhưng nàng phải đảm bảo chắc chắn rằng Huyền vương có thể hoàn toàn qua ải, hơn nữa... nàng cần phải xác định người kia có theo phe hắn hay không.

Huyền vương đặt ly rượu xuống, Ngọc cô nương và Tĩnh vương phi có quan hệ? Hay là...

“Vương gia, chúng ta có trả lời hay không?”

Khóe miệng hắn gợn lên, cho dù có là cái bẫy thì hắn cũng phải xông vào.

“Đó là bài poker.” Thanh âm hắn trầm trầm vang lên hữu lực, cùng lúc với 2 người nữa. Huyền Từ khẽ liếc qua thanh y nam tử bên cạnh hắn. Cùng đồng dạng mặc thanh y nhưng nam nhân này lại có một phong vận khác. Hắn có nụ cười âm áp như gió xuân, luôn ôn nhuận như nước. Ngọc Linh Hương cứng nhắc, xem ra lúc nàng là Lâm Nguyệt Hương, người theo dõi không hề ít, còn Huyền Từ kia, khiến nàng càng thêm chắc chắn hắn không đơn giản.

Ngữ Lâm tuy có sững sốt nhưng ngay sau đó lập tức bình tĩnh thông báo:

“Ba vị công tử này trả lời đều đúng, có thể qua đề 1.”

Những người khác âm thầm thở dài, tiếc hận nhìn về phía rèm che, đúng là bọn họ không có phước. Người ta dù gì cũng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, đâu phải phẩm phụ tục tử là có thể được chiêm ngưỡng. Cũng phải nói ba vị công tử kia, tướng mạo đều là nhân trung long phượng, thể gian khó tìm.

Huyền vương ngạc nhiên nhìn thanh y nam nhân không hề quen biết kia, người này sẽ là địch hay bạn?

“Vị công tử này không tầm thường, tại hạ kính phục.”

Thanh y nam nhân ôn hòa cười hướng hắn: “Huynh đài đây quá khen, Tĩnh Lam cũng chỉ là tình cờ biết được.”

Huyền vương ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười, hắn không phải là người Vân Lạc quốc, nhưng màu mắt lại là màu đen. Trong Lục quốc, người có màu mắt đen chỉ có Vân Lạc quốc và Ngữ Tịch quốc. Hắn chính là người Ngữ Tịch quốc?

Ở nơi góc khuất, một nữ nhân choàng khăn đen che kín, chỉ để lộ đôi mắt màu đỏ. Ánh mắt nàng nhìn chằm chằm vào Tịch Diễm mang theo cổ chấp cùng si mê. Lúc này một thanh y nữ nhân khác đến bên cạnh nàng bẩm báo:

“Nữ vương, nghe nói người đang ngồi sau rèm kia chính là Ngọc cô nương.”

Hồng Di Liên trong mắt trào lên lửa giận, hóa ra hắn ra khỏi Hoàng tử phủ là vì nữ nhân kia. Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thì sao? Nếu dành người của nàng thì ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của nàng ta.

“Xử lý gọn gàng cho bốn cung, nhất định không được để lại dấu vết.”

Nếu nàng không có, ai cũng đừng hòng có được. Hắn, chỉ có thể là của Hồng Di Liên nàng.

Ngữ Lâm tiếp tục nói:

“Ba vị công tử thỉnh vào trong, tiểu thư của ta đang đợi” Ngân Phong đứng với phẩm giá lạnh hơn tiền đưa tay làm động tác “mời”. Huyền Từ hít một hơi bước vào. Bên trong gian phòng bày biện hoa mỹ, căn bao nhiêu cao sang liền có bấy nhiêu, lấp lánh đến chói mắt, thoảng qua mùi hoa đình hương nhàn nhạt. Tĩnh Lam không khỏi than thở:

“Ngọc cô nương đúng là rất xa xỉ.” Dĩ nhiên về vấn đề tranh cổ làm giấy dán tường thì...

Một tiếng cười khê trong vút như nước vang lên.

“Tĩnh công tử nói vậy là sai rồi. Ngọc nhi thực ra ngồi trong khuê phòng rất nhàm chán, cho nên lấy việc bày biện làm thú vui. Nếu công tử nghĩ rằng ta xa xỉ ta cũng đành chịu.”

Huyền vương mỉm cười hữu lễ:

“Nếu đã là thú vui, không biết lần này ta có thể cười mà ra về hay không?”

“Thượng Quan công tử dường như rất gấp gáp, xin mời hãy uống một tách trà đi.” Ngay lập tức Tứ nhi mang bình trà rót ra ba chén. “Bích Loa Xuân này do tay ta pha, mong rằng ba vị công tử không chê.” Thanh âm kiều mị lại vang lên, phàm là bất cứ nam nhân nào nghe được xương cốt lập tức nhún ra. Ngọc Linh Hương xoa xoa cổ, thuốc biến đổi giọng nói này đúng là không tệ nha, nàng chưa từng biết mình cũng có thể nói ra những lời câu dẫn nam nhân như vậy.

Ba người dường như đều không bị ảnh hưởng, chỉ nâng ly trà lên:

“Ngọc cô nương khách khí.”

“Hào, mời ba vị nghe cho kĩ.” Ngọc Linh Hương nâng đàn, tay khê gảy nhẹ, thanh âm theo đó mà truyền ra, khi thì trong vút mượt mà như tiếng suối chảy, khi lại âm u tĩnh lặng như đêm khuya. Tất cả mọi người nghe được tiếng đàn đều chìm vào im lặng, trong lòng cảm thán không thôi.

Thì ra trên đời còn có thứ âm thanh lay động lòng người như vậy.

Dứt khúc, nàng mỉm cười hỏi:

“Ba vị công tử, xin hỏi có ai biết đó là khúc gì chứ?”

“Một khúc Thủy Yên, giang sơn liền tĩnh lặng.” Huyền vương mỉm cười, khiến cho nét mặt trắng bệch của hắn dường như có sức sống hơn. Bên trong Ngọc Linh Hương âm thầm thở dài, nàng đã suy nghĩ đúng rồi, người muốn Tuyệt Mệnh đao không phải là Sở Huy, mà chính là Thượng Quan Vũ Huyền. Thương Huỳnh à Thương Huỳnh, người có thể được xem là một con người vô tư, không màng danh lợi, tại sao lại đi theo Huyền vương chứ? Khúc Thủy Yên này nàng đã đánh tặng Thương Huỳnh tại Thủy Yên hồ, nếu Thương Huỳnh không nói cho Huyền vương thì hắn sao có thể biết được.

Cánh tay trắng nõn nhấc rèm châu lên, những hạt châu va chạm tạo thành một chuỗi âm thanh leng keng.

“Thượng Quan công tử, ngài đoán đúng rồi.”

Mùi đình hương thoang thoảng xộc vào mũi ba người.

Nữ nhân này, cho dù là vạn vật cũng phải thất sắc. Mây cong như lá liễu, hàng mi như cánh bướm chập chờn lay động, sóng mắt long lanh như nước tựa như muốn hãm sâu người ta vào trong đó, môi đỏ thắm như hoa hồng, da thịt trắng như tuyết không chút tì vết. Khi mỉm cười như phù dung nhô mặt nước, khi u buồn lại thánh khiết như sen. Nữ nhân như vậy, tuyệt đối xứng với 4 chữ khuynh thành tuyệt sắc.

Ngay cả Huyền Tử, vốn đã nhìn qua hàng ngàn mỹ nhân cũng không khỏi trầm trồ một tiếng, Tĩnh Lam lại dường như không bất ngờ lắm, chỉ cười cười:

“Ngọc cô nương mỹ mạo so với vạn vật còn hơn nhiều.”

“Tĩnh công tử quá khen.” Ngọc Linh Hương mỉm cười hữu lễ, khuôn mặt này cũng không bằng mặt thật, chẳng lẽ sức sát thương của Lâm Nguyệt Hương lại đáng sợ như vậy chứ. Hồi nàng xuyên đến mới có 15 tuổi, mặt mũi chưa trở mã hoàn toàn, giờ đến 18, thì sánh bằng thiên tiên hạ phàm, ba lão già kia, các ông cũng thật ưu đãi đứa nhỏ này a. Xuyên qua dù không được như người ta khuấy động giang hồ, trông ghẹo mỹ nam nhưng cái danh thiên hạ đệ nhất mỹ nhân ít ra cũng hơn nhiều người.

“Thượng Quan công tử, công tử đã qua được 2 đề thi của Ngọc nhi, theo lí mà nói ngài sẽ trở thành phu quân của ta, nhưng ta phải nói trước với ngài, ta sẽ không chung chồng với bất kì một ai, nếu ngài có ý định nạp thêm thiếp thì tốt nhất không nên đưa ta về, nếu không ngài sẽ phải hối hận đó.” Ngọc Linh Hương lấy khăn lau đi vết trà trên tay.

“Dĩ nhiên là ta sẽ chỉ có một mình nàng, không nạp thêm bất cứ một ai khác.” Thượng Quan Vũ Huyền nhợt nhạt cười, trong đáy mắt còn có một chút lửa cháy khiến Ngọc Linh Hương tưởng mình nhìn lầm, ánh mắt hắn nhìn nàng, tồn tại bá đạo và chiếm hữu, dường như rất giống với nam nhân tên Tịch Diễm kia, chẳng lẽ Thượng Quan Vũ Huyền... Không thể nào, hắn chỉ muốn lợi dụng nàng mà thôi.

“Hào.” Ngọc Linh Hương đưa tay nhận lấy khăn che mặt từ Tứ nhi, nhẹ giọng nói:

“Gọi Thủy nhi đi.”

“Dạ, tiểu thư.”

Chưa đầy 10 giây sau, Vệ Thủy đã bước vào.

“Thủy nhi, ta đi rồi, muội phải quản lý công việc cho tốt.”

“Vâng, thưa tiểu thư.” Vỹ Thủy nặng nhọc gật đầu, lần này đi rồi, còn có thể an toàn trở lại hay không? Tiểu thư, cầu xin người đừng có chuyện gì, nếu không Vỹ Thủy có chết xuống Hoàng tuyền cũng không có mặt mũi nhìn lão gia. Hôn nữa...

Ngọc Linh Hương đeo khăn che mặt, ánh mắt cong lên như cười nhìn Thượng Quan Vũ Huyền. Chúng ta nên kết thúc những ân oán này đi.

“Thượng Quan công tử, có thể đi rồi.”

Tin tức Huyền vương gia có thể vượt qua 2 đề thi của Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Ngọc cô nương, trở thành phu quân của nàng đã oanh động khắp Lục quốc. Tại Vân Lạc quốc, hiển nhiên là đi ra đường tiện tay bắt lấy một người cũng biết được. Quan viên trong triều hiện tại khi đang nghiêng về 2 phía, một là Thái tử, hai là Cẩn vương, hiện tại đã có một bộ phận không nhỏ lên lút cầu cạnh Huyền vương.

Đùa hay sao, Ngọc cô nương vừa có tiền vừa có quyền, một câu nói của nàng có thể khiến cho phú hào một thương như Lãng gia trong vòng nửa ngày suy tụt nghiệp, thì nếu nàng có muốn phu quân nàng làm Hoàng đế cũng không phải chuyện khó khăn. Chưa kể Huyền vương cũng là một trong những Hoàng tử của Hoàng đế, theo lý mà nói hoàn toàn có quyền tiếp nhận ngôi Cửu ngũ, chỉ là vấp phải một vấn đề nhỏ nhỏ là chuyện Hoàng đế đã cấm Huyền vương không được vào Kinh thành nửa bước, nhưng hiện tại hãn xuất hiện rồi, chứng tỏ bệnh tình Hoàng đế đã cực kỳ nguy kịch.

Nhưng trật tự trị an của Kinh thành cũng đã được tứ sắc quản lý rất tốt nên những tin tức không nên truyền thì dù là nửa chữ cũng không được nhắc đến. Lan nhi chán đến phát ngán vì phải canh giữ Hoàng đế cứ im lìm trên giường bệnh. Thái tử cũng đã đến hỏi nàng vài lần về vấn đề hợp tác nhưng chính nàng cũng không hề biết Ngọc Linh Hương muốn làm gì nên chỉ đành nói chờ một thời gian nữa.

Bên trong Bạch đình, một bộ trà cụ bằng tử sa được đặt trên bàn. Ngọc Linh Hương đang chuyên tâm pha trà, dòng nước lấp lánh sóng sánh trong li bạch ngọc. Tứ nhi nhìn nàng đến xuất thần, một lát sau mới để ý chìm thúy điều đã đậu trên vai nàng. Đọc xong thư, Tứ nhi vận nội công biến tờ giấy thành cho bụi, nhẹ nhàng đi đến bên tai Ngọc Linh Hương.

“Tiểu thư, vương gia sau khi nhận được tin của Ảnh lập tức rời khỏi vương phủ, có dặn lại cho Lan nhi, nếu tiểu thư có trở về thì cứ an ổn ở Minh Nguyệt cư, mọi chuyện sắp kết thúc.”

Ngọc Linh Hương ngưng lại động tác khiến cho nước trong li tràn ra ngoài. Mi tâm chau lại, rốt cuộc tin đã truyền đến là gì, khiến hãn có thể ngay lập tức rời phủ.

Còn nữa, mọi chuyện sắp kết thúc ư?

Sắp kết thúc là gì ý gì đây?

“Không biết có chuyện gì lại khiến Ngọc nhi của ta mặt mày trầm tư như vậy?” Huyền vương một thân hắc bào dát tơ vàng tiến đến, thần thái thanh sáng.

“Người nói vậy là có ý gì?” Ngọc Linh Hương mỉm cười xoay người, phong thái diễm lệ thanh tao không gì sánh được, không hề có một chút bất ngờ.

“Nàng không cần phải chau mày, bởi vì ta sẽ dần dần loại trừ những gì cản đường ta, còn nàng, sẽ làm Mẫu nghi thiên hạ sánh vai cùng với Huyền đế ta.” Hãn nâng cằm nàng lên, nhẹ nhàng in xuống một nụ hôn.

Ngọc Linh Hương không cười nghiêng mặt tránh đi:

“Ngài có khả năng hậu cung ba nghìn độc sủng một chứ?” Mấy ngày vừa qua nàng đã chậm rãi quan sát, cũng hiểu được tâm tính hãn. Hãn sẽ không là một người chung thủy như lời hãn đã hứa, một khi là Hoàng đế thì chí sự con số không phải chỉ là ba nghìn.

Nhưng nàng sẽ không cho phép hãn lên ngôi.

“Ta biết cái nàng cần là thứ gì, và ta cũng có thể cho nàng.” Hãn không hề phiền lòng, nhẹ nhàng đưa tay đem mặt nàng trở lại nhìn hãn.

Ngọc Linh Hương cười lạnh. Nếu cái nàng cần là sự thất bại của hãn thì hãn có cho không?

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Hóa Ra Chính Là Nàng

“Vậy ngài nghĩ thứ ta cần là gì?” Ngọc Linh Hương lạnh nhạt nhìn hắn, tay cầm li trà nhẹ nhàng vãn vãn, nhưng lại không hề cảm nhận được độ ấm.

Huyền vương phá ra cười, tiếng cười trầm thấp mà lạnh lẽo.

“Nàng cần những gì chẳng phải nàng vẫn biết hay sao? Nguyệt Hương?”

Ngọc Linh Hương thoáng khựng lại. Hắn đã biết được điều gì đây?

“Cả đời này nàng cũng đừng mong có thể nhìn thấy Cửu đệ, có chết ta cũng không đem nàng ra ngoài.” Huyền vương tà ác nói, khuôn mặt trắng bệch trở nên vụn vụn.

Cả người Ngọc Linh Hương như bị đẩy vào hố băng, Tứ nhi giật mình ngưng mắt, từng câu từng chữ của hắn vẫn âm u vang tới.

Huyền vương từng bước ép sát, trong mắt Ngọc Linh Hương dần dần tối lại.

“Ta không biết ngài đang nói gì?” Ngọc Linh Hương bình tĩnh trả lời.

“Nàng lừa được ai cũng không lừa được ta, chẳng lẽ nàng đã quên rằng 4 năm trước người đã cứu nàng là ai hay sao? Đó là lần duy nhất nàng dùng dung mạo thật để đối nhân xử thế!”

Ngọc Linh Hương không dám ngược mắt nhìn hắn, trong lòng hoang mang rối loạn. Chuyện này là sao, 4 năm trước nàng vẫn còn chưa có xuyên đến, nàng làm sao có thể biết hắn và Lâm Nguyệt Hương từng quen biết.

“Khuôn mặt đó cùng khuôn mặt này của nàng...” Giọng của hắn đột nhiên mềm nhẹ hơn, tay mon man trên da mặt nàng. “không sai một li.”

Đầu óc Ngọc Linh Hương như muốn nổ tung, nếu hắn đã biết được sự thật rồi thì nàng ở đây làm sao có thể kiềm chế được ai. Tại sao lại như vậy? Nàng những tưởng mình đã nắm trong tay mọi thứ, nhưng cuối cùng người không biết gì lại là nàng.

Khuôn mặt này cũng không phải là khuôn mặt thật của nàng, mặt nạ này vốn đã có ngay từ lúc nàng xuyên không tới, chẳng qua khi gả vào vương phủ nàng làm một khuôn mặt khác mà thôi.

“Nếu người đã biết ta là ai thì không cần nói thêm lời nào nữa, ta sẽ nhất quyết ngăn cản người. Còn chuyện người đã cứu ta, xin thứ lỗi ta đã không còn nhớ rõ.”

Mắt hắn lộ ra vẻ âm tàn nhìn nàng, bàn tay bóp nàng cũng trở nên mạnh hơn.

“Ta mang nàng về vốn không phải là để lấy nàng làm lợi thế. Bởi vì sau ngày hôm nay, tất cả mọi thứ sẽ khác.”

“Còn Huệ phi thì sao, làm bao nhiêu chuyện cho người cuối cùng cũng bị người giết chết mà thôi.”

“Không phải. Nàng ta không đáng, nhưng nàng thì khác, nàng là người mà ta yêu, chỉ có mình ta mới được phép đụng đến nàng. Tại sao nàng lại thích Vũ Hiến, tại sao?” Huyền vương kích động gào lên, nắm lấy nàng lay lay.

Tứ nhi thấy vậy, vội vàng tiến đến nhưng lại bị hắn đẩy bật văng ra cột, ho ra một ngụm máu.

“Không được làm hại tiểu thư...”

“Phải. Ta thích hắn, ta thích hắn vì hắn không âm hiểm và độc ác như người.” Ngọc Linh Hương giả vờ hét lớn nhưng không thoát khỏi hai cánh tay như gọng kìm của hắn. Đôi mắt nàng dần dần lạnh giá, hắn biết rõ mọi chuyện như vậy, có lẽ người tới ám sát nàng lúc ở nhà trọ không phải là Trữ vương mà thật ra chính là hắn muốn đem nàng về.

Đôi mắt Huyền vương neho lại đột nhiên biến thành màu đỏ như máu, Ngọc Linh Hương khiếp sợ. Huyết đồng...

“Phải, ta vốn không phải là vương gia của Văn Lạc quốc, càng không có quan hệ gì với lão già kia. Nhưng thiên hạ này sẽ là của ta sau ngày hôm nay, kể cả khi họ của ta vốn không phải là Thượng Quan.” Trên mặt Thượng Quan Vũ Hiến ánh lên một niềm vui man dại.

“Còn nàng? Chẳng phải nàng nói sẽ đợi ta hay sao? Tại sao nàng lại không giữ lời mà gả cho Tĩnh vương. Chính hôm đó ta đã đau đớn bao nhiêu, rồi để lộ ra sơ hở bị lão già Thượng Quan Tịch nhận ra, đuổi khỏi Kinh thành. Nàng nói đi, ta có gì không tốt.” Niềm vui trên mặt hắn vụt tắt, đôi mắt đỏ thẫm tràn đầy điên cuồng.

Ngọc Linh Hương rút cuộc chịu không nổi cố hết sức đánh một chưởng, mặc dù võ công của Huyền vương cao cường nhưng do quá mức xúc động, bắt ngờ bị nàng đánh văng ra. Nàng chật vật đứng dậy, kéo lấy Tứ nhi chạy đi. Mọi thứ hiện giờ đã vượt qua tầm kiểm soát của nàng. Hắn nói sau ngày hôm nay hắn sẽ là đế vương. Vậy thì chẳng phải hôm nay hắn sẽ trừ khử hết tất cả các chướng ngại vật hay sao? Không được, không thể để Hiến gặp chuyện.

Tứ nhi lồng ngực đau nhói, khó khăn nói:

“Tiểu thư, cứ để mặc Tứ nhi đi, tiểu thư mau đi cứu vương gia.” Chưa nói xong, một ngụm máu đã phun ra, vấy bẩn bạch y tinh khiết của Ngọc Linh Hương.

“Em đừng nói lung tung nữa.” Ngọc Linh Hương khề gắt, nằng trấm tính vạn tính cũng không ngờ Huyền vương lại không phải là hoàng thất, cho nên muốn kiềm chế hẳn lại càng khó, chưa kể thế lực của Ngọa Hồng quốc cũng không phải là nhỏ, nếu hẳn xui khiến được Hồng Di Liên phù trợ thì Vân Lạc quốc chỉ còn nguy trong sớm tối.

Thượng Quan Vũ Huyền ổn định lại khí tức, khề gằn từng tiếng:

“Ngăn nằng lại.”

Ngay lập tức một đám hắc y nhân hơn 20 người không tiếng động xuất hiện, vây quanh Ngọc Linh Hương thành một vòng tròn không có kẽ hở, Ngọc Linh Hương cười lạnh phát tay.

“Hừ, bằng các người cũng có thể ngăn cản ta hay sao?”

Đám hắc y nhân không kịp nín thở, ngay lập tức hít phải một chút phần lập tức toàn thân đau nhói, máu từ thất khurou chảy ra, vẻ mặt dữ tợn tứ chi vịn vẹo ngã xuống. Ngọc Linh Hương lạnh nhạt nhìn, chân khề động điểm nhẹ, đem theo Tứ nhi lướt qua xác bọn chúng.

Huyền vương ngược lại không hề nóng vội, từ từ đứng dậy khề phát tay một cái. Lập tức một hắc y nhân xuất hiện. Thanh âm trầm trầm lạnh lùng:

“Lập tức chuẩn bị, phải vây khốn cho được Trữ vương.”

Hắn ngẩng đầu lên nhìn trời, những gì hắn muốn đều phải đạt được, kể cả nàng.

Khuôn mặt trắng bệch dường như có sức sống hơn.

Tình thế Vân Lạc quốc loạn lạc nhưng ngũ quốc còn lại không hề có động tĩnh, quả thật là so với mặt trời mặt trăng còn khó tin hơn. Cho nên chỉ có thể nói Vân Lạc quốc đứng đầu lục quốc, tuy có lung lay trong phút chốc nhưng các nước cũng không dám quá liều lĩnh tự tiện nuốt miếng bánh to lớn này, mà ngược lại chỉ có thể lặng lẽ cài người vào.

Trong ngũ quốc, chỉ có một mình Hạo Long quốc công khai đứng vị trí trung lập, Hạo Long đế không phải không có dã tâm, nhưng Sở Huy lại ngăn cản. Nói đi nói lại, trong lòng quần thần Sở Huy đã như một vị thần rồi, cho nên hẳn nói gì đều trở thành chân lý, không phải bàn cãi.

Nhưng chỉ có một mình Sở Huy biết rõ, khi nghe tin Ngọc cô nương đã tuyển Huyền vương làm phu quân hẳn đã biết tất cả.

Ngọc cô nương không ai khác chính là Tĩnh vương phi không một chút tiếng tăm kia. Hẳn nở nụ cười tự giễu, chính hẳn khi biết cũng kinh hồn táng đảm. Nếu không phải nhờ việc nàng lựa chọn khúc Thủy Yên kia làm đề tài thì hẳn có tài đăng trời cũng không thể đoán ra.

Người khác có thể không biết nhưng hẳn không thể lầm. Trước giờ hẳn đối với âm luật nghiên cứu rất sâu, khúc đàn trong đại thọ của Vân Lạc đế và khúc Thủy Yên kia từng phân âm nặng nhẹ đều là do cùng một người đàn mà ra.

Thảo nào nàng chắc chắn hẳn không thể có Vô Âm, bởi vì cây đàn đó vốn là do nàng giữ, hẳn còn có cơ hội cầm trong tay hay sao?

Hắn giữ vị trí trung lập để tạo một đường lui cho mình, nếu hẳn có tham gia vào tranh đấu ở Vân Lạc quốc thì kinh tế Hạo Long quốc sẽ lập tức bị cắt đứt, bởi vì Ngọc cô nương vốn không phải là một người hiền lành, mà là một người thù dai.

Trong Thư phòng, ánh lửa bập bùng bỗng nhiên phụt tắt, Sở Huy cau mày chưa kịp gọi người thì ngoài cửa đã truyền đến một trận âm thanh lộn xộn.

“Tứ hoàng tử...” Thanh âm tên thái giám có phần run rẩy.

“Có chuyện gì?” Sở Huy che giấu tâm tình bình tĩnh nói.

“Hoàng tử phi lại đến chỗ Linh phi nương nương gây loạn, nghe nói mặt của Linh phi nương nương... đã bị hủy rồi.”

Nghe đến đây, Sở Huy tức giận mở cửa đi ra ngoài. Thượng Quan Vũ Trinh này càng ngày càng không biết tốt xấu, gần nửa năm nay luôn gây tai họa cho hẳn, nếu không phải nàng vẫn còn một chút tác dụng, hẳn đã ngay tức khắc giết nàng, còn cần chờ đến ngày hôm nay.

Đến gần một cung điện, một cung nữ thấy bóng dáng hẳn vội vàng chạy ra quỳ xuống nức nờ:

“Cầu hoàng tử điện hạ hãy cứu Linh phi nương nương, mặt của nương nương...” Nàng ta còn chưa nói hết câu thì bóng dáng Sở Huy đã biến mất sau cửa. Một trận âm thanh rên rỉ đau đớn vang lên cùng những tiếng lách tách như nước nhỏ giọt. Sở Huy đi vào trong, khóa miệng giận dữ hét lớn:

“Thượng Quan Vũ Trinh, ngươi càng ngày càng quá phận.”

Ở trong phòng Thượng Quan Vũ Trinh mặc cung trang cao quý nhưng trên tay lại cầm một con dao có dính máu, cách đó không xa, một nữ nhân mặc hoàng y nức nở rên rỉ, hai tay ôm lấy mặt, máu từ kẽ tay nàng vẫn rơi xuống sàn như nước, miệng không ngừng van xin:

“Linh nhi cầu xin tỷ tha mạng..”

Vũ Trinh nghe được, dung nhan càng thêm giận dữ nhìn nàng rít lên:

“Bổn cung là công chúa, không có quan hệ gì với ngươi, tiện nhân nhà ngươi không xứng gọi bổn cung là tỷ tỷ.” Nói rồi định bước đến phía hoàng y nữ nhân, tay giờ đao giương lên.

Đúng lúc đó, Sở Huy dùng tay đập mạnh vào tay nàng, khiến cho Vũ Trinh đau đớn, bất giác thả ra đoản đao, thân mình lao đảo ngã xuống. Vừa nhìn thấy Sở Huy về mặt giận dữ đứng đó, ngay lập tức cũng mở miệng:

“Sở Huy, ngươi là tên khốn kiếp, ngươi lại đến cứu con tiện nhân này.”

Sở Huy tức giận cũng có giới hạn, đưa tay ôm lấy hoàng y nữ nhân, nàng ta cũng ôm lấy hán khóc đến trời đất đều nghiêng ngả.

“Hoàng tử, thiếp không hề trêu chọc tỷ tỷ... thiếp...”

Nàng ta chưa kịp nói hết, Sở Huy đã đưa tay vén tóc nàng nên dịu dàng nói:

“Linh nhi, không cần nói nữa.” Hắn lập tức nhìn thấy trên má nàng máu vẫn chảy không ngừng đến mức ngũ quan không thấy rõ. Nhìn thấy đôi mắt tinh thuần ngập nước kia, hắn không nén nổi tức giận quát.

“Tại sao thái y còn chưa đến?”

“Có vi thần.” Lão thái y nhanh chóng chạy vào hành lễ.

“Nếu có một vết sẹo nào trên mặt nàng thì ngươi đừng hòng sống.”

“Dạ, dạ vi thần sẽ cố gắng hết sức.” Thái y mồ hôi ròng ròng đến gần, cung nữ đỡ Linh phi ra một góc để xử lý vết thương. Sở Huy đến gần, hai tay như ác quỷ vươn đến bóp chặt lấy cổ Thượng Quan Vũ Trinh gần từng tiếng:

“Không phải ta đã nói rồi hay sao, nếu ngươi còn chạm đến cấm kỵ của ta thì cho dù ngươi có là công chúa ta cũng giết chết ngươi.”

Vũ Trinh mặc dù khó thở nhưng mắt vẫn trừng trừng nhìn hắn:

“Hừ, nếu là ta không có được thì cũng đừng hòng ai có. Tội nghiệp cho tiện nhân kia cứ tưởng mình được thánh sủng, hóa ra cũng chỉ là thể thân cho người khác. Ha ha ha...” Tiếng cười dữ tợn tràn ra khắp tầm cung, trong thoáng chốc thân mình Linh phi hơi cứng lại.

Sở Huy ánh mắt càng ngày càng vẫn đỏ hơn nữa, bàn tay bóp lấy cổ Vũ Trinh siết chặt khiến cho nàng ta ho lên vì khó thở, đúng lúc đó một thanh y nam nhân chạy tới, vội vàng xông đến kéo tay hắn ra.

“Hoàng tử, ngài đang làm gì vậy, mau bỏ tay ra. Nếu nàng mà chết thì kế hoạch của chúng ta sẽ đi tong, hóa thành bọt nước.” Hắn âm thầm nói.

Trong nháy mắt Sở Huy bình tĩnh lại, hừ lạnh một tiếng buông tay, thanh âm lạnh lẽo đến ghê người:

“Tự biết thân biết phận của mình đi.”

Vũ Trinh được thả ra liền rơi xuống đất, trong người rơi ra một mảnh ngọc bội màu trắng lóe sáng. Sở Huy vốn đã định đi rồi nhưng không ngờ lại nhìn thấy ánh sáng kia, người cứng lại, vội vàng chạy đến nắm lấy nó. Vũ Trinh vốn đưa tay ra nhưng không kịp, đành tro mắt nhìn nó rơi vào tay Sở Huy.

Tay run run cầm mảnh ngọc, Sở Huy phút chốc như rơi xuống đáy vực, trong mắt là kinh hoàng xen lẫn ngạc nhiên. Ngay tức khắc hắn như dã thú, một lần nữa túm lấy cổ Vũ Trinh, gầm lên khiến người ta khiếp vía:

“Nói, miếng ngọc này làm sao ngươi có. Mau nói cho ta...”

Vũ Trinh bị dọa sợ đến ngây ngốc, nhưng sau đó lại cười như điên:

“Sao, sợ ta làm gì tiểu tình nhân của ngươi? Bây giờ ngươi hỏi hận hã, ngươi hỏi hận đã thú ta mà không phải tiện nhân kia chứ gì? Ngay cả nữ nhân chỉ có một đôi mắt giống ả cũng phong làm Linh phi, trong mắt ngươi rốt cuộc ta là cái gì, ta là cái gì đây? A đẹp hơn ta, hay quyến rũ hơn ta, chỉ bằng một điệu múa mà khiến ngươi điên đảo, hàng đêm nhớ đến ả. Ngươi cũng nói cho ta biết tại sao...” Vũ Trinh càng cười càng điên loạn, từ nhỏ đã là đại công chúa, hàng vạn người quỳ dưới chân, lại được Hoàng đế thương yêu nên nàng đã quen cao ngạo, muốn cái gì nhất quyết phải có cái đó. Lần đầu tiên nhìn thấy Sở Huy, ánh mắt nàng đã bất giác đặt tại hắn, trong lòng chỉ mong có thể ở bên hắn. Nhưng hắn thì sao, lại đi thích tiện nhân hạ tiện kia, ngay cả một cái góc giường của nàng cũng không bằng. Nàng không cam tâm...

Sở Huy đã không nghe thấy gì nữa, trong đầu hiện ra một bóng dáng nhỏ bé, yếu ớt, khuôn mặt đỏ bừng nhìn hắn.

Có lẽ nào lại như thế..

Tại sao lại là nàng. Tại sao người đó lại là nàng.

Thượng Quan Vũ Linh.

Từng chuỗi thanh âm vang lên khiến hấn nghệt thở.

“Người là ai? Tại sao người lại ở đây?” Một nam hài nhỏ tuổi mặc bạch y nhìn một nữ hài chân tay nhếch nhác đang cố gắng vốc nước trong hồ lên uống.

Nữ hài uống nước xong nhìn thấy hấn không giống người xấu, nên mới thu bớt phòng bị cẩn cẩn môi.

“Ta... phụ thân ta không thương ta nên vứt ta ở đây, nương ta đã mất rồi.”

Nam hài mặc bạch y không khỏi nhìn xung quanh, nơi này là địa phận ở sau Hoàng cung, có lẽ nương của nàng là cung nữ đi. Chuyện cung nữ có thai trong thâm cung là đại kị, nếu không phải là của Hoàng đế thì nhất định bị xử chết, đứa bé này còn sống cũng là may mắn.

Trong lòng nổi lên thương cảm, hấn xoa xoa đầu đứa bé:

“Nè, từ giờ muội hãy gọi ta là Huy ca ca. Ta đến đây thăm Hoàng cung cùng Phụ thân của ta, đợi đến lúc về ta sẽ xin Phụ thân mang theo muội.”

Nữ hài từ ngước đôi mắt trong suốt không chút tạp chất nhìn hấn, khóe mắt bỗng dưng không nhịn được đỏ lên, oa oa khóc. Từ trước đến giờ, ngoài nương ra không có ai đối xử tốt với nàng như vậy, trong lòng nàng đã sớm nhận định tin tưởng hấn.

Nam hài bị dọa sợ vội vàng đỡ dành nàng.

Buổi tối, hấn mang theo một bộ trang phục khác cho nàng mặc, mấy hôm sau đó đều dẫn theo nàng trốn ra ngoài chơi. Nữ hài từ chưa bao giờ vui như vậy, khuôn mặt thanh tú sáng bừng lên.

“Huy ca ca, muội muốn ăn mút quả.”

Nam hài sùng nịch xoa đầu nàng, mua cho nàng hai xâu kẹo, đột nhiên cau mày cúi xuống nhìn nàng.

“Tên muội là gì vậy, sau này ta gọi muội muội hoài đâu có được.”

Nữ hài mò mẫm lắc đầu, từ lúc sinh ra nương cũng không có đặt tên cho nàng, cho nên lắc đầu:

“Muội không có tên.”

Nam hài trầm nghĩ, ai, muội muội đúng là khổ sở, ngay cả tên cũng không có. Hấn đảo mắt, sau đó cười tươi:

“Vậy sau này gọi muội là Tư Du đi. Muội đẹp như ngọc vậy.”

Nữ hài từ nhìn hấn hé miệng cười rục rờ, nhu thuận gật đầu:

“Dạ, Tư Du nhớ rồi.” Nhưng rồi đột nhiên nghĩ đến một lúc nào đó nàng ở một mình làm sao có thể tìm được Huy ca ca nữa, vội vàng nói: “Nếu sau này Tư Du đi lạc thì sao đây, muội làm sao tìm được Huy ca ca.”

Nam hài chau mày suy nghĩ nửa ngày trời, sau đó lấy trong ngực ra một mảnh ngọc bội.

“Cái này là ngọc bội của Huy ca ca, nếu sau này muội không tìm được ta, cứ đến nha môn giao ra là được.”

Chính hấn cũng không hề nghĩ đến mình sẽ đưa ngọc bội mà mẫu phi đưa cho hấn chọn Hoàng tử phi lại đưa cho Tư Du, nhưng ngẫm lại hấn cũng thực thích đứa trẻ dễ thương này, sau này cho nàng làm Hoàng tử phi cũng không có vấn đề gì hết.

Nữ hài từ thanh thúy cười, ôm thật kỹ mảnh ngọc bội nở nụ cười ngọt ngào động lòng người.

Chỉ không ngờ hôm hấn về nước, đến chỗ hồ nước phía sau Hoàng cung để tìm nàng nhưng lại không thấy nàng. Cứ như vậy, hấn phải theo Phụ hoàng đi về nhưng vẫn thủy chung không quên được nữ hài từ mà hấn đặt tên là Tư Du.

Hóa ra, hóa ra chính là nàng. Tư Du mà hấn tìm lại chính là Thượng Quan Vũ Linh.

Hóa ra, người mà hần lợi dụng lại chính là người mà hần yêu nhất.

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaa.”

Một tiếng thét dài vang vọng trong tâm cung, trong mắt hần, một chất lỏng chậm rãi rơi xuống. Thanh y nam nhân nhìn thấy không khỏi sửng sò.

Hoàng tử của hần khóc ư? Không thể, từ lúc hần biết Hoàng tử, Hoàng tử đã là người không bao giờ dễ dàng để lộ hi nộ ái ố của mình. Mảnh ngọc bội kia giống như là cùng một nửa với mảnh ngọc bội mà Hoàng tử đang đeo, trong đó rốt cuộc chứa đựng cái gì mà khiến một người như Tứ hoàng tử cũng phải rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Đau Lòng.

Sở Huy đau đớn đến chết lặng, trong đầu chỉ nghĩ đến những lúc khi gần nàng. Tại sao hần lại ngu ngốc như vậy? Đã từng rất nhiều lần nàng dẫn hần đến hồ nước đó một lúc lâu nhưng hần lại không nhận ra.

Linh nhi, tại sao? Tại sao nàng lại không nói thẳng cho hần biết. Đột nhiên trong đầu hần “âm” một tiếng. Nếu miếng ngọc này ở đây, vậy nàng sao rồi. Hần quay qua túm lấy Thượng Quan Vũ Trinh găm lên như đã thú:

“Nói, tiện nhân này, ngươi đã làm gì nàng rồi. Nói cho ta!!!!!!!!!!”

Vũ Trinh cào hần, miệng vẫn điên cuồng cười.

“Ha ha, nếu ta đã không có thì ai có thể có chứ? Ngươi tìm ả? ả đã chết rồi, hấp hối vào ngày ta làm Tứ hoàng tử phi của Hạo Long quốc. À, ta quên mất, ả còn mang thai con của ngươi. Ha ha, ngươi nghĩ một nữ nhân mang hoang thai, còn là công chúa đương triều sẽ được sống yên ổn hay sao? ả chết chính là vì ngươi, vì chất độc trong Thiên cung mà ngươi mang vào. ả chết đáng lắm, ả dành người của ta...” Càng nói càng khó thở, Vũ Trinh sắc mặt tím tái nhắm mắt.

Giờ phút này Sở Huy như chết lặng. Hần đã làm gì, chẳng qua chỉ là một cuộc giao dịch cùng người kia mà hần lợi dụng nàng đem độc vào Thiên cung. Mà chính tay hần đã tự tay giết nàng, hần đã làm gì, còn cả con của hần.....

Không, tất cả là tại ả, tiện nhân này, Sở Huy cảm phần xiết cổ Thượng Quan Vũ Trinh khiến mặt nàng tím tái yếu ớt muốn nói cũng không được.

Thanh y nam nhân sợ hãi kéo tay hần:

“Hoàng tử, mau dừng lại.”

Sở Huy nâng đôi mắt vằn đỏ đáng sợ thất hồn lạc phách buông tay ra, gằn từng tiếng:

“Đúng, tiện nhân này không thể chết, ta phải khiến ả sống không bằng chết. Ngươi đâu, đem ả vào thùy lao cho ta.”

Thanh y nam nhân trợn mắt. Thùy lao là nơi khủng khiếp nhất của địa lao, chỉ dùng để tra hỏi tử sĩ. Còn Hoàng tử phi là nữ nhân, chỉ sợ đến lúc đó muốn sống cũng không được, mà chết cũng chẳng xong.

Sở Huy ngửa mặt cười trong khi Vũ Trinh bị lôi đi. Linh phi kinh hoàng nhìn hần, trong lòng vừa sợ hãi vừa ghen tị. Rốt cuộc là nữ nhân nào có thể khiến hần điên cuồng như vậy.

Hần không tin nàng đã chết, nàng nhất định còn sống.

“Đi, đi Vân Lạc quốc.”

Nàng không thể chết, hần vẫn còn chưa chuộc tội, chưa hoàn thành lời hứa năm đó.

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!

Lúc Ngọc Linh Hương tỉnh lại thì cảm thấy xương cốt như bị rã ra. Tiếng “lộc cộc” vang lên đều đặn khiến nàng phút chốc thanh tỉnh hẳn.

Hình như lúc đó nàng kéo theo Tứ nhi đi ra khỏi viện đã bị một đám hắc y ngăn lại. Tứ nhi đã đẩy nàng ra, liều mạng dùng thuốc nổ. Nghĩ đến đó, 2 hàng nước mắt không tự chủ rơi xuống. Ở hiện đại cha không thương nàng, nhưng khi đến đây nàng mới hiểu được tình thương ấm áp. Nàng không thể yếu đuối như vậy, có thể Tứ nhi vẫn còn sống, trước hết nàng phải cứu Vũ Hiền.

Chạy mãi nàng mới nhìn thấy một chiếc xe ngựa sau đình viện vội vàng nấp xuống sàn xe, không ngờ lại ngủ quên mất. Giờ tỉnh lại toàn thân đau nhức. Gian nan kéo tay hít thở thật sâu, tay phải nàng đã bị tổn thương nghiêm trọng, độc trong người lại đã dùng hết. Hiện tại nếu lại gặp phải người của Thượng Quan Vũ Huyền thì đúng là không còn đường trốn.

Xe ngựa từ từ dừng lại. Một nam nhân lên tiếng:

“Nhanh lên, mang nàng ta xuống xe.”

Sàn xe rung chuyển một hồi rồi mới yên tĩnh lại. Ngọc Linh Hương nín thở nghe ngóng xung quanh, sau đó mới lật ván gỗ lên đi ra ngoài. Nơi này rừng núi rậm rạp, hoang tàn, không có biểu hiện của sự sống. Ngọc Linh Hương âm thầm phán đoán. Nữ nhân được nhắc đến có lẽ là con tin của Thượng Quan Vũ Huyền được mang đến. Đào mắt nhìn trong xe, không ngờ lại có một cây đàn. Tuy không tính là quý nhưng cũng là đàn tốt, nàng nhắc tay cầm theo.

Phía góc đàn, khắc hai chữ Thủy Nhu, Ngọc Linh Hương cau mày, cái tên này dường như đã gặp ở đâu rồi.

“Uỳnh.”

Ngọc Linh Hương lập tức xoay người về phía tiếng nổ, hoảng hốt đánh rơi đàn. Tiếng nổ đó dường như là...

Trên đỉnh núi, Thượng Quan Vũ Hiền gian nan cầm kiếm, Huyền vương cười âm hiểm:

“Thượng Quan Vũ Hiền, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ngươi.”

Long Phi chắn cho chủ tử, từng kiếm chém hắc y nhân. Nhất thời máu tanh vương vãi khắp nơi. Ánh chớp vật nhìn Dạ, gần từng tiếng:

“Ta sẽ mở đường máu, ngươi nhất định phải đem vương gia ra ngoài.”

Dạ dù bình thường có ngu ngốc đến đâu nhưng trong phút chốc vẫn có thể phán đoán. Hiện tại ở đây có hơn 50 tử sĩ, mà họ chỉ có 4 người, rõ ràng là muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết. Cho dù Ánh có liều mình đến đâu cũng vẫn không thể thoát ra ngoài.

Vũ Hiền bạch y bị xé nát, trên người vết thương chồng chất, thoát nhìn chặt vật hết sức. Hắn đã biết đây là một cái bẫy nhưng lại không thể không xông vào. Chỉ mong lúc này Nguyệt Hương chưa về kịp, nếu không ở vương phủ nhất định bị hạ sát.

Trừ vương đứng một bên không nhúc nhích, lạnh lùng nói:

“Thượng Quan Vũ Huyền, ngươi tốt nhất nên thu tay đi.” Hắn cũng không phải là lừa Huyền vương, chỉ trong vòng nửa canh giờ nữa, nếu may mắn thì Cẩn vương sẽ dẹp hết 3 vạn đại quân tấn công Kinh thành.

Hắn cũng không thể phủ nhận Huyền vương quả thực đã chu tính rất kĩ. Đem tất cả bọn họ lôi vào trong một rọ, để Kinh thành thành thang cho bọn chúng chiếm đóng.

Tiếng nổ vừa rồi khiến cho mặt đất rung chuyển một hồi, mặc dù hắn không biết đó là gì nhưng chắc chắn hôm nay bọn họ khó thoát.

Huyền vương hí mắt nhìn Trừ vương, khóe miệng giương lên:

“Đừng lo, Trừ vương, rất nhanh sẽ đến lượt ngươi. Nhưng nếu ngươi giao ra binh phù, trăm sẽ cho ngươi chết toàn thây.”

“Nực cười.” Trừ vương đánh giọng “Ngai vàng ngươi còn chưa ngồi lên nổi đã tự xưng mình là trăm ư?”

“Đó cũng là chuyện sớm muộn mà thôi.” Huyền vương không hề để ý mà cười lớn. Sau ngày hôm nay tất cả sẽ thay đổi, hắn sẽ là quân vương đứng trên vạn người.

“Ngươi...” Trừ vương tím tái mặt mày, ai cũng có thể làm Hoàng đế nhưng riêng Huyền vương là không thể.

Một hắc y nhân nói nhỏ vào tai Huyền vương, sắc mặt hắn càng cuồng vọng, quay đầu nói với Trừ vương:

“Ngươi yên tâm, nếu ngươi không giao ra binh phù, sẽ có kẻ khác đi thay ngươi.”

Hắn vừa dứt lời, 3 hắc y nhân đem theo một thanh y nữ nhân đi đến, tóc nàng rối tung nhưng khuôn mặt vẫn kiên nghị, khóe mắt lấp lánh nước.

Tốt quá, nếu có thể nhìn hắn lần cuối, thì nàng có chết cũng cam lòng.

Sắc mặt Trừ vương không đổi, nhưng trong lòng đã sớm dậy sóng, chỉ hận không thể giết chết Huyền vương, tay gắt gao nắm chặt nổi rõ gân xanh.

“Bổn vương không hiểu ý ngươi.”

Huyền vương nắm lấy Uông Thủy Nhu, sắc mặt dịu dàng:

“Không sao, trẫm sẽ giải thích cho ngươi. Nếu ngươi không giao ra binh phù. . .” Tay phải hắn giơ lên một đoản đao khê cứa vào mặt Uông Thủy Nhu khiến sắc mặt nàng tái nhợt, nhưng không hề kêu lên một tiếng, dòng máu đỏ tươi chảy xuống đất. “Thì ngươi sẽ tận mắt được thấy Uông Thủy Nhu bị trẫm đâm từng đao cho đến chết.”

Trữ vương lộ ra sát khí, hắn chưa bao giờ cảm thấy bất lực như lúc này. Nếu có thể, hắn thà không làm vương gia, không làm con cháu Hoàng thất. Nay đến cả nữ nhân hắn yêu cũng không giữ được. Nhưng nếu giao ra binh phù, sẽ khiến Huyền vương lạm sát người vô tội, kể cả Thủy Nhu cũng chưa chắc được sống sót.

Uông Thủy Nhu ngẩng mặt nhìn hắn:

“Thanh, đừng giao ra. Cho dù chàng đưa cho hắn, hắn cũng sẽ không tha cho thiếp.”

Huyền vương sa sầm mặt, tay nâng đoản đao lên cứa thêm vào tay Uông Thủy Nhu:

“Ngươi còn có thời gian lo cho hắn? Hãy lo cho ngươi trước đi.”

Vừa nói, tay hắn ngoan độc cứa lên gân chân của nàng. Uông Thủy Nhu trước giờ chưa phải chịu đau đớn như vậy, mặc dù đã cố gắng chịu đựng nhưng vẫn không thể không চে mà hét lên đau đớn.

Trữ vương cảm thấy tim như bị xé nát, môi run run mím chặt đến mức cảm thấy trong miệng tràn ngập đầy mùi máu.

“Trữ vương đúng là rất kiên định.” Huyền vương tà tà cười. “Sao cũng được, nghe nói Trắc phi nương nương có tài đánh đàn rất cao siêu, chỉ tiếc bây giờ, ngươi sẽ không thể đánh đàn nữa.”

Mắt thấy đoản đao đã cứa vào tay phải của nàng, Trữ vương rút cục không chịu nổi nữa hét lớn:

“Dừng lại. Ta sẽ cho ngươi.”

Uông Thủy Nhu lệ rơi như mưa, nàng đã nghĩ bảy năm nay không được hắn quan tâm, hắn đã không còn cần nàng nữa, nhưng hiện tại biết được hắn vẫn còn yêu nàng, dù chỉ một chút thôi nàng đã mãn nguyện lắm rồi. Tuy nàng không biết Hồ phù kia quan trọng cỡ nào nhưng Huyền vương muốn nó hiển nhiên là không tâm thường. Thanh lại có thể vì nàng mà giao ra.

Trữ vương rút trong tay ra một lệnh bài bằng gỗ.

“Trao đổi công bằng, ngươi phải đem nàng sang đây ta mới đưa cho ngươi Hồ phù.”

“Được, người ta nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân quả không sai chút nào. Trữ vương có thể vì một nữ nhân mà giao ra Hồ phù, quả thực khiến trẫm mở rộng tầm mắt.”

Huyền vương thẳng tay ném Uông Thủy Nhu cho Trữ vương, vươn tay ra đón lấy Hồ phù.

Nhưng không ngờ...

Đến giữa đường, một bóng người lướt qua bắt lấy Hồ phù.

Huyền vương tức giận bực phát, nhưng nhìn kĩ lại biết đó chính là Ngọc Linh Hương thì chỉ có thể quát lớn:

“Nàng đang làm gì vậy?”

Ngọc Linh Hương cố gắng hết sức mới không kiềm chế phun nước bọt vào mặt hắn. Loại người quỷ kế đa đoan như vậy, nói yêu nàng mà tin được hay sao? Nếu không phải vì Hồ phù thì lúc hắn cứa vào chân Uông Thủy Nhu nàng đã chạy ra ngăn cản rồi.

Y phục trên người nàng sớm đã bị bùn đất vấy bẩn nhưng ánh mắt vẫn tỏa sáng kiên định như sao:

“Không cần nhiều lời, ta đến là để giết ngươi.”

Huyền vương bị hăm sâu vào đôi mắt đó, lòng càng yêu lại càng hận. Rõ ràng hắn mới chính là người gặp nàng trước, có gì nàng lại thích Thượng Quan Vũ Hiền.

“Hương nhi, trở lại đây bên ta, ta lên làm Hoàng đế sẽ lập tức lập nàng làm Hoàng hậu.”

Ngọc Linh Hương không phải không nghe được tiếng đao kiếm bên cạnh, tim cũng như bị ai xé nát. Hiền của nàng đang ở đó, nếu hắn có mệnh hệ gì nàng sẽ bắt Thượng Quan Vũ Hiền phải chết ngàn lần.

Nhưng hiện tại chưa đến lúc.

Nàng đang bị thương rất nặng, tay phải đã không thể dùng, chỉ có thể rót nội lực từ tay trái vào đàn, dùng ma âm giết sạch đám tử sĩ kia. Nhưng nếu dao động quá lớn sẽ kích thích số thuốc nổ đó. Nàng cắn răng nói:

“Người đừng nằm mơ nữa, dù có Hồng Di Liên chống lưng thì số quân đội đó không thể nào vào được Hoàng cung.”

“Chuyện ta không nắm chắc sẽ không bao giờ thực thi. Bất sống nàng cho ta.”

Huyền vương hô lên, ngay lập tức một đám tử sĩ từ thình không hiện ra nhằm hướng Ngọc Linh Hương tiến đến. Nàng khép hờ mắt, lông mi khẽ run run. Đánh cũng chết, không đánh cũng chết, chẳng lẽ nàng phải vùi thân ở đây?

Tay trái khẽ điểm nhẹ lên dây đàn, tiết tấu nhanh như chớp bắn về phía đám hắc y. Lập tức, từ thất khurou, máu tuôn ra như suối, đám tử sĩ đến chết cũng không biết mình đã chết như thế nào.

Bên này Thượng Quan Vũ Hiên nhìn thấy nàng đã sớm không còn kinh ngạc. Lần trước nàng chọn Huyền vương làm lang quân đã khiến hắn không khỏi nghi ngờ, giờ phút này lại càng thêm khẳng định. Ngọc cô nương không ngốc, mà nàng còn cực kì thông minh.

Ảnh ho ra một ngụm máu, thận trọng nói:

“Vương gia, chỉ còn hơn 10 người thôi, ngài hãy cố gắng chịu đựng thêm một chút nữa.” Không còn là lam y nam nhân ngọc thụ lâm phong trong quá khứ, mà hiện tại trên người hắn tỏa ra một thứ khí thế khiến người khác run sợ.

Ảnh hít một hơi thật sâu, nâng đôi mắt dày đặc tơ máu nhìn 3 hắc y nhân ảo diệu đánh đến. Kiếm quang chọi lóe, ngay tức khắc một luồng khí bổ nhào gây lên áp lực cực lớn, ba hắc y nhân thẳng tắp ngã xuống.

Cảm nhận được mặt đất dường như rung chuyển mạnh hơn, Ngọc Linh Hương run sợ khẽ quát một tiếng:

“Không được dùng ngoại lực.” Đùa hay sao, nếu cứ dùng cách của tên Ảnh kia thì dãy núi này sẽ nổ tung trước khi giải quyết xong đám hắc y.

Đám người Vũ Hiên nghe được có chút khó hiểu nhưng vẫn chọn cách tuân theo. Dạ neho mắt, tại sao dáng người của Ngọc cô nương kia lại quen như vậy?

Trữ vương đỡ được Ưông Thủy Nhu nhìn xuống chân nàng đau đớn không thôi.

“Nhu nhi, cố chịu đựng một chút.”

Ưông Thủy Nhu cố gắng nở một nụ cười nhưng còn khó coi hơn khóc. Chân đau đớn, nhưng lúc này nàng thật sự rất miễn nguyện. Bảy năm rồi, hắn mới lại ôm nàng vào lòng.

“Thanh, thiếp... chờ ngày này lâu lắm rồi.”

Trữ vương lắc đầu, tay càng ôm chặt nàng hơn.

“Nhu nhi, chớ lo, ta sẽ cầu được Bạch tiên từ chữa chân cho nàng.”

“Thiếp thật sự không sao...” Ưông Thủy Nhu an ủi hắn, nhưng ngực bên trái đột nhiên nhảy lên như muốn vỡ tung ra. “A...aa...”

“Nhu nhi...” Trữ vương sợ đến mất hồn, vội vàng lay nàng, đột nhiên nhớ đến một điều gì đó, trong mắt cháy lên một ngọn lửa không cam lòng, đặt nàng xuống rồi tránh sang một bên.

Ưông Thủy Nhu đau đớn ôm ngực, đến khi hắn đã cách nàng một thước, cơn đau mới chấm dứt.

“Thanh, tại sao lại như vậy...” Nàng rốt cuộc không hiểu chuyện gì xảy ra, hắn ôm nàng thì tim nàng giống như bị ai đục khoét, đau đớn không chịu nổi. Nàng ngược mắt lên nhìn hắn, nhưng còn chưa kịp nói câu tiếp theo, ngực đau nhói, một lưỡi đao cứ thế xuyên qua người nàng.

Trữ vương không kịp làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng ngã xuống, đến khi hoàn hồn lại, Ưông Thủy Nhu đã một thân đầy máu, nằm trong ngực hắn. Nàng rất đau, đau vì vết thương bên ngực, toàn thân lại như bị kim châm. Cố gắng hết sức gượng tay nhuộm máu tươi xoa lên mặt hắn, khẽ môi mím cười an lòng.

“Thanh... thiếp... thật sự... rất yêu... chàng...”

Từng chữ một giống như cây đao nhọn đâm sâu vào lòng hắn, Trữ vương khổ sở nhìn khuôn mặt nàng. Vết máu loang lổ khắp sườn mặt, tóc tán loạn, nhưng lúc này trong mắt nàng là người đẹp nhất, là người hắn muốn nắm tay đi hết suốt cuộc đời này.

“Nhu nhi, nàng đừng nói nữa, hãy giữ sức, ta sẽ đem nàng đi.” Vừa nói thân hắn đã chuyển động mặc kệ đao kiếm cắt qua người, cứ lẳng lặng vút qua, trong đầu chỉ có một mong muốn: Cứu sống nàng.

Uông Thủy Nhu cảm nhận được nước đang rơi trên mặt nàng, trong lòng chua xót:

“Thanh..., trời mưa.... rồikia.”

“Phải rồi, trời mưa... rồi.”

Trừ vương mỉm cười đau đớn, hẳn có thể nói sao đây, nói nước rơi trên mặt nàng là lệ của hắn ư? Bình sinh hắn chưa bao giờ khóc, nhưng lần này hắn sợ hãi, hắn sợ đây là lần cuối cùng có thể thấy nàng.

Uông Thủy Nhu cố gắng mở mắt nhìn hắn, bởi vì nàng biết, đây là lần cuối cùng nàng có thể nhìn thấy hắn. Từ bao giờ nhỉ, từ lúc nào, mà nàng đã nhận định thương hắn.

Có phải là lúc hắn hứa sẽ bảo vệ nàng hay không?

Không, có lẽ sớm hơn nữa, là lúc hắn với khuôn mặt đỏ đến tận mang tai đem kẹo hồ lô cho nàng.

Hay là lần đầu tiên nhìn thấy hắn. Hẳn lúc đó tuyệt mỹ biết bao, hoàn hảo như một vị thần, khiến cho trái tim nhỏ bé của nàng đập liên hồi. Nhưng từ lúc nào mà hắn dần dần rời xa nàng? Nàng đã nghĩ hắn chán ghét nàng rồi, bởi vì nàng không xinh đẹp như Thẩm Hi Nhục.

Mà hắn thì lại tuấn mỹ như vậy...

Nhưng giờ phút này tất cả đã không còn quan trọng nữa, nàng có thể chết trong vòng tay của hắn, âu cũng là ông trời thương tiếc nàng. Uông Thủy Nhu đưa tay vào trong ngực, lấy ra một hai mảnh ngọc của một chiếc trâm cài.

“Thanh... chàng... hãy nhìn... xem... trâm...chàng tặng... thiếp... đã vỡ.. mất...rồi.... Có lẽ... phải sửa...lại.”

“Được rồi, ta sẽ sai thợ làm ngọc tốt nhất gắn lại cho nàng.” Trừ vương khàn khàn nói. Tự lúc nào hắn đã dừng lại.

Dù hẳn có không thừa nhận bao nhiêu, kết quả vẫn là vậy, giờ phút này chỉ có thể ôm nàng thật chặt để nàng không biến mất.

“Thanh...thiếp buồn...ngủ.. rồi...thiếp...rất...mệt...”

“Nhu nhi, đừng ngủ, ngủ nhiều nàng sẽ béo lên, ta sẽ không thích nàng nữa.”

“Nhu nhi, chờ đã, nàng vẫn chưa nghe ta nói mà...Đề ta nói cho nàng nghe, ta thực sự rất...”

Nhưng nàng không chờ được, ánh mắt nhìn hắn dần dần khép lại, hai nửa trâm cài cũng theo tay buông thõng rớt xuống đất, thanh thúy “keng” 2 tiếng.

Trừ vương lẳng lặng nhìn đó, lại nhìn Uông Thủy Nhu, trong mắt lệ cũng ngưng lại. Hắn kéo người nàng ôm thật chặt, miệng lẩm bẩm:

“Nhu nhi, sao nàng lại ham ngủ như vậy? Không phải ta đã nói nàng phải chờ ta mà.”

“Ta muốn nói ta rất yêu nàng, chưa bao giờ ta hết yêu nàng.”

“Chờ nàng tỉnh dậy ta sẽ nói cho nàng nghe, một ngàn lần, không, một vạn lần. Cũng tại ta, không bảo vệ nàng cho tốt.”

“Nhớ năm đó, nàng gả cho ta chưa được 10 ngày đã bị người ta hạ cổ độc rồi. Bọn họ thực đáng chết đúng không? Nhưng ta giết họ cũng vô nghĩa, phải có ôn tuyền chỉ có Hoàng đế biết mới cứu được nàng.”

“Nhu nhi, nàng có biết không, lúc ta nhìn thấy nàng, có bao nhiêu muốn ôm nàng vào lòng, nhưng nếu ta đến gần nàng, nàng sẽ đau đớn đến chết đi sống lại.”

“Ta phải làm sao, ta chỉ có thể hằng đêm trộm ngắm nàng, nhìn nàng rơi lệ. Nhưng mà nàng yên tâm, chờ ta giúp Tứ ca lên ngôi, huynh ấy sẽ giúp ta đưa nàng đến ôn tuyền đó chữa bệnh. Nàng khỏi rồi, ta sẽ đưa nàng đi vân du tứ hải, chúng ta sẽ trở thành đôi thần tiên quyền lực hạnh phúc nhất.”

“Cây trâm kia ta sẽ cho người gắn lại, mỗi buổi sáng ta sẽ cài trâm vấn tóc, kẻ lông mày cho nàng, bù lại bảy năm qua, nàng có vui không?” Trừ vương khẽ lay người nàng, rồi lại nhíu mày. “Nhu nhi, không phải mọi lần ta lay nàng sẽ tỉnh dậy hay sao, hôm nay nàng lại có thể ngủ say như vậy?”

“Aaaa.....” Một tiếng thét dài vang vọng cả trời đất.

Ngọc Linh Hương nhìn rõ tất cả, cũng không nhìn được rơi lệ, tất cả tử sĩ đã bị giết chết, Huyền vương đã sớm trốn đi, nhưng nàng cũng không quản hắn đi đâu. Thượng Quan Vũ Hiền nhìn Trừ vương phức tạp, hiển nhiên những lời lẽ lẩm bẩm kia đã nghe thấy toàn bộ.

Một tấm chân tình...

Cuối cùng lại kết thúc như vậy.

Chỉ thấy Trừ vương ôm lấy thân mình Uông Thủy Nhu gào khóc đến tê tâm liệt phế.

Ngọc Linh Hương ngược mắt, tịch dương đỏ rực, phải chăng là ông trời đổ kị bọn họ. Trữ vương đáng thương, Uông Thủy Nhu cũng vậy, đáng lẽ họ được bên nhau, nhưng chỉ vì một thứ ngai vàng, mà cuối cùng dẫn đến kết cục nhân duyên chia lìa.

Nàng có tư cách đi thương cảm hay sao? Chính nàng cũng đang bị bủa vây trong cái vòng lẩn quẩn đó. Đột nhiên trong mắt, một tia bạch quang lóe lên, Ngọc Linh chỉ kịp hô lên một tiếng:

“Cẩn thận.”

Mũi tên xé gió lao đến, cứ thế bắn thẳng vào người Thượng Quan Vũ Hiến.

Không gì ngăn cản nổi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Đoạn Trường Tán

Thượng Quan Vũ Hiến cũng không phải kẻ ngốc, ngay lập tức xoay người tránh né, kiếm quang lóe lên chặt đứt mũi tên, nhưng không ngờ vừa chém đến thân mũi tên, một cây trâm nhỏ bay ra hướng tay hấn mà phóng đến.

Máu tươi nhỏ giọt xuống đất, thần sắc hấn có chút khó chịu không thể nói rõ. Ngọc Linh Hương vội vàng chạy đến bắt lấy cổ tay hấn, đến khi thấy mạch tượng hấn không có gì khác thường mới thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người thấy hành động của nàng lập tức cảm thấy mơ hồ, Ngọc Linh Hương đè thấp cảm xúc, vội vàng bỏ tay xuống miễn cưỡng nở nụ cười:

“Không có độc.”

Vũ Hiến cũng không có tâm tư đi so đo, liền lập tức xoay đầu đáp lễ thật sâu:

“Tạ ơn cô nương cứu giúp, hiện tại ta có chuyện gấp cần đi trước. Hẹn ngày tái kiến.”

Ảnh, Dạ và Long Phi cũng cảm kích quý xuống, Ngọc Linh Hương nhìn hướng núi đối diện lóe ra một tia hàn quang.

Phía bên kia, một nam tử mặc áo choàng chạm đất, chỉ để lộ trông mắt xanh dương, tay vẫn cầm cung tên bằng bạc. Một nam nhân khác hướng đến hấn nhận lấy cung tên, môi mỏng khẽ nhếch:

“Lần này, để xem Đế vương tinh có thể qua khỏi hay không?” Thanh âm ôn nhu nhưng lại mơ hồ lộ ra sát ý.

Trữ vương ngậm nước mắt, một tay ôm lấy Uông Thủy Nhu, tay rút trong người ra một viên thuốc bỏ vào miệng. Ngay sau đó, một dòng máu từ miệng hấn chảy ra, nhuộm đỏ khuôn mặt đang cười của Uông Thủy Nhu, từ từ chảy xuống 2 mảnh của cây trâm bạch ngọc.

Bất chợt, một ngọn gió lớn đẩy Ngọc Linh Hương lăn xuống dốc, 2 mắt nàng mờ đi, ngọn núi lập tức nổ “ầm” một tiếng, đất đá vỡ vụn đổ xuống.

“Cuộc đời của Trữ vương đã kết thúc như vậy, một nam nhân tham vọng, nhưng tham vọng lớn nhất của cuộc đời hấn lại không phải là quyền lực tối thượng, mà là một đời một kiếp với người hấn yêu.”

Lúc Thượng Quan Vũ Hiến trở về, trên đường đầy rẫy xác chết, hấn không khỏi cảm thấy. Con dân Văn Lạc quốc chỉ vì những tính toán tranh chấp của Hoàng thất mà phải chịu cuộc sống lầm than. Hấn thật sự rất hận.

Chưa bao giờ hấn ý thức được quyền lực tối thượng có ích như lúc này. Thứ khao khát đó vừa sục sôi như nước phút chốc bị lòng hấn đè ép. Thượng Quan Vũ Hiến ôm vai, trong thân hấn giống như bị hàng ngàn con vật cắn xé, đau đớn không thể tả.

Long Phi thấy hấn khác thường vội vàng đỡ hấn:

“Vương gia...”

“Ta không sao.” Vũ Hiên khô khốc nói, nhưng mí mắt hắn lại sụp xuống. Ngón tay vừa bị thương bỗng lóc ra thứ ánh sáng đỏ thẫm quý dị nhưng không ai để ý đến.

Ba người mang Thượng Quan Vũ Hiên về Tĩnh phủ, vừa vặn gặp Lan nhi quay về. Lan nhi vừa nhìn đã đưa tay bắt mạch cho hắn, nhưng mi tâm nháy mắt cau chặt. Mạch tượng của hắn rất kì quái. Mặc dù nàng không tinh thông y dược nhưng cũng không nhận ra được điều gì khác thường.

“Sao rồi?” Long Phi hỏi nhanh.

Lan nhi thờ dãi buông tay

“Có lẽ phải chờ tiểu thư về mới có thể biết được, nhưng tạm thời vẫn chưa có phát bệnh.” Ngừng một chút, lại nói tiếp. “Ta vừa từ hoàng cung trở về, Cần vương trợ giúp Thái tử đánh đuổi hoàn toàn 3 vạn quân của Huyền vương nhưng hắn từ đầu đến cuối cũng không có xuất hiện. Chưa bắt được hắn ngày nào, thì chưa thể an tâm ngày đó được.”

Long Phi rồi rầm không thôi, chỉ mong vương gia không có chuyện gì hết, nếu không hắn làm sao ăn nói với Dinh phi?

Một canh giờ sau, một nữ nhân mặc áo vàng chạy vội vào, trên mặt hoảng sợ vẫn chưa dứt:

“Vương gia sao rồi?”

“Đến giờ vẫn chưa rõ là bị làm sao. Mời tất cả các đại phu tới đều nói là không nhận thấy vương gia có điều gì khác biệt.” Long Phi buồn rầu nói.

Hoàng Tàn khẽ cắn môi, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại nói không ra lời. Dạ và Ảnh núp trong bóng tối cũng đồng loạt đi ra.

“Đến nước này còn có thể làm gì nữa, chỉ bằng cố gắng đi tìm Bạch tiên tử.”

“Bạch tiên tử?” Hoàng Tàn lẩm bẩm trong miệng. Bạch tiên tử y thuật trác tuyệt nhưng lại nổi tiếng quý dị, tùy thời mới cứu người, cứ coi như là tìm được nàng rồi cũng chưa chắc nàng nhận lời cứu.

Dạ nghĩ đến điều gì đó, hai mắt thoáng chốc có hi vọng:

“Không phải vương gia và Ngọc cô nương giao tình cũng không tệ hay sao? Hôm qua nàng còn giúp đỡ vương gia, chúng ta có thể nhờ Trữ tin các của nàng tìm Bạch tiên tử?”

Long Phi cũng khen một câu, ngay lập tức chạy đi. Hoàng Tàn phức tạp nhìn Thượng Quan Vũ Hiên trên giường buông một tiếng thờ dãi.

Vỹ Thủy ngàn lần cũng không ngờ lại trùng hợp đến mức ấy, khi nàng vừa giúp tiểu thư băng bó xong xuôi, tiểu thư lập tức chạy đi Tĩnh vương phủ, vài giây sau Long Phi đã dẫn xác tới.

Vỹ Thủy mím môi, khách sáo nói một tiếng:

“Long thị vệ, mời ngồi.”

Thần sắc Long Phi khản trương, không dám chân chừ vội nói:

“Không biết Ngọc cô nương đã trở về hay chưa?”

“Tiểu thư ta vẫn chưa có trở về, nếu ngài cần gì có thể trực tiếp nói với ta.”

“Vương gia hiện tại hôn mê bất tỉnh không biết lúc nào tỉnh lại, Long mỗ rất lo lắng, đành phải mặt dày đến đây xin cô nương giúp đỡ tìm kiếm tông tích của Bạch tiên tử.” Long Phi chân thành nói.

Vỹ Thủy cười khổ. Nếu Long Phi biết Bạch tiên tử vẫn luôn ở bên cạnh hắn thì mặt của hắn chắc chắn rất đa dạng.

“Long thị vệ yên tâm, ngày mai ta sẽ giao đến tin tức cho ngài.”

Ngọc Linh Hương chẳng quản đau đớn trên người chạy vội trở về vương phủ, Lan nhi thấy nàng thì mừng như điên, vội vàng kéo nàng vào Thu Phong các.

Nhìn Thượng Quan Vũ Hiên yên lặng ở trên giường, trong lòng nàng mơ hồ bất an, đè nén xao động. Hoàng Tàn thấy nàng cũng không quá có cảm giác, chỉ nói nhỏ:

“Vương phi, ngài cũng tinh thông y thuật, liệu có biết vương gia bị bệnh gì hay không?”

Bên vai phải mơ hồ nhói đau, hôm qua nàng đã bất tỉnh dưới chân núi, cũng may Thư Nguyệt tìm thấy, nếu không cũng không dám đảm bảo mình còn sống. Còn chưa chạm đến đến tay, đột nhiên Thượng Quan Vũ Hiên mở bừng mắt, hai tay bấu chặt lấy người điên cuồng gào thét. Lan nhi và Hoàng

Tần kinh sợ đến mức ngã xuống đất, Ngọc Linh Hương cũng mờ mắt.

Lúc này cả người hấn giống như bị ngâm trong nước sôi, da thịt đỏ ửng, nhìn rõ từng mạch máu đang đập vững vàng, chỉ trực chờ nổ tung ra.

“Nóng quá... Nóng...”

Ngọc Linh Hương không thể thờ nổi nhìn mặt hấn vặn vẹo đau đớn. Tim nàng cũng như bị ai cắt từng miếng một. Rốt cuộc là ai? Ai có thể có Đoạn trường tán? Loại chỉ hòa cực độc này lấy 108 loại độc trộn lẫn, thêm máu hòa xà trăm năm làm thuốc dẫn mới có thể chế thành. Nàng mặc dù chưa từng tiếp xúc, nhưng thành phần và bệnh trạng thì Lâm Chí Viễn có ghi qua.

Trên đời này ngoại trừ Độc y rõ ràng không có ai có thể chế thành.

Đoạn trường tán... Bệnh lí như tên, con đau lúc dài lúc ngắn, nhưng khiến người ta đau đến lục phủ ngũ tạng, ruột gan bị cắt ra từng khúc, chưa kể máu hóa xà khiến người ta nóng đến mức thiêu đốt lí trí, cho dù có là người có định lực đến thế nào, cũng không thể tự chủ mà tự cắn xé lấy mình.

Giống như là để chứng thực suy nghĩ của nàng, hai tay Thượng Quan Vũ Hiên đột nhiên như phát điên cào cấu chính mình. Ngọc Linh Hương vội vàng đem hai tay hấn cố định lại nhưng nàng vừa bị thương, sức lực cùng hấn không thể so bì, nên lại bị đẩy ra. Hai mắt nàng tràn đầy lệ gào lớn:

“Người đâu, vào đây cho ta.”

Tiếng nàng vừa dứt, mấy thị vệ tràn vào. Ngọc Linh Hương quơ tay phân phó:

“Lấy dây thừng vào trói vương gia lại.”

Mấy thị vệ bị dọa sợ. Với bọn họ, vương gia là chủ tử, bảo bọn họ trói hấn lại khác nào tự tìm chết, nên do dự đứng đó. Ngọc Linh Hương nhìn người hấn đã bị cào đến rớm máu, không nhịn nổi quát lên:

“Khốn kiếp, bốn vương phi bảo các người trói vương gia lại, ai không nghe bốn vương phi sẽ loạn côn đánh chết.”

Mấy thị vệ sắc mặt tái nhợt, cũng không để ý rằng vương phi vừa vắng tục, đành phải tiến đến cố gắng trói Thượng Quan Vũ Hiên lại. Gian nan nửa canh giờ mới có thể trói được hấn, mấy thị vệ kia cũng bị cào cấu đến máu chảy ròng ròng. Ngọc Linh Hương nén đau lấy một miếng vải sạch nhét vào miệng hấn, phòng ngừa hấn cắn phải lưỡi mà chết.

Lan nhi thấy nàng như vậy trong lòng đau đớn, đành tiến đến khuyên nhủ:

“Tiểu thư, hãy nghỉ ngơi một chút đi, mới có sức mà chăm sóc vương gia.”

Hoàng Tần cũng nói:

“Vương phi yên tâm, Long Phi đã đi tìm tông tích Bạch tiên tử rồi. Có lẽ sẽ có hi vọng.”

Lan nhi âm thầm thờ dài. Nhìn thần sắc tiểu thư như vậy đã biết độc này khó có thể giải rồi. Bạch tiên tử... không phải là tiểu thư hay sao?

“Đệ muội cứ nghỉ ngơi một lúc, ta sẽ chăm sóc sư đệ.” Huyền Từ một thân thanh y mệt mỏi tiến vào. Vừa nãy không biết các người có nghe hay không? Nhưng mà chuông tang đã điểm rồi. Hoàng đế đã băng hà, di chiếu truyền ngôi cho Thái tử.”

Ngọc Linh Hương không không chế nổi mà hét:

“Ai lên làm vua thì có can hệ gì đến ta, nếu để ta biết ai đã hạ độc Hiên thì dù có là mồ mã 8 đời nhà hấn ta cũng quật lên.” Đoạn trường tán vô phương giải, nàng phải làm sao đây?

Nàng rất sợ, nếu như hấn đi rồi, chỉ còn mình nàng...

Huyền Từ ghệt mặt ra, sau đó ngay lập tức lấy lại trạng thái, mơ hồ hỏi:

“Có thể cho sư đệ dùng một chút thuốc mê hay không? Như vậy có lẽ sẽ đỡ hơn nhiều.” Khóe mắt hấn nhìn Vũ Hiên đang quần quai trên giường phát ra tiếng ứ ớ không rõ.

“Không thể. Nếu cho chàng dùng thuốc mê thì rất nguy hiểm. Độc này vốn là Đoạn trường tán, nhưng lại phối thêm máu hóa xà, làm cho người ta ban đầu điên cuồng mất khống chế, dần dần thời gian mộng mị sẽ trở nên dài hơn, nhưng trong mộng đau đớn vẫn như lúc tỉnh. Cuối cùng, chính là chết trong mộng.” Chẳng lẽ nàng lại không muốn làm cho hấn giảm bớt đau đớn.

Huyền Từ dường như ngạc nhiên về trình độ y thuật của nàng nhưng cũng chọn lựa không đông dài, mắt hơi híp lại.

“Tiểu thư, em băng bó lại cho người.” Lan nhi hai mắt đỏ hoe nhìn máu đã nhiễm đỏ lam y ở vai. Ngọc Linh Hương nhìn nhìn Thượng Quan Vũ Hiên trong chốc lát, cuối cùng gật đầu quay về Minh Nguyệt cư.

Lan nhi mang theo nước và vải sạch, cẩn thận đóng cửa lại, lau vết máu cẩn thận băng bó cho Ngọc Linh Hương.

“Tiểu thư, đọc kia...”

“Ta còn chưa tiếp xúc với nó bao giờ, dĩ nhiên không thể biết được cách giải độc.” Ngọc Linh Hương thay y phục mới, trầm tư suy nghĩ. Hiện tại Thái tử đã lên ngôi, mặc dù chưa tìm được Thượng Quan Vũ Huyền nhưng thời gian nguy hiểm cũng đã qua.

Lúc đó, nàng chỉ mơ hồ thấy cây kim lướt qua da hần, nhưng lại không hoàn toàn cảm giác được mạch tượng có vấn đề bởi vì thời gian ủ bệnh của Đoạn trường tán là 8 canh giờ. Thời gian phát độc là 4 ngày. Nếu 4 ngày sau vẫn không tìm được cách giải độc, có lẽ, hần sẽ chìm trong mộng, mãi mãi không tỉnh lại.

Nàng phải làm sao? Nước mắt tí tách rơi xuống sàn, từ lúc gả vào vương phủ, nàng vẫn luôn luôn bị vây trong các âm mưu, âm toán triền miên không dứt, trong khi nàng chỉ là một nữ nhân bình thường xuyên qua thời không mà thôi. Nàng hoài niệm quá khứ ở hiện đại cùng Hạ Hương Tuyết, vô ưu vô lo, mặc dù thế giới showbiz rất rắc rối nhưng so với Hoàng cung nhỏ bé chỉ bằng một phần tỷ.

Thời gian phát bệnh của Thượng Quan Vũ Huyền càng ngày càng ngắn, đa phần là hần chìm vào hôn mê, còn lúc tỉnh thì gãy dựa đòi thả ra, không tiếc làm tổn thương bản thân. Ngọc Linh Hương không muốn nhìn, cũng không dám nhìn, chỉ đành chuyên tâm nghiên cứu sách thuốc và Lâm Chính Viễn để lại.

2 ngày trôi đi trong yên lặng, thi đại điển phong vương cũng đến. Thái tử trước tiên đã làm quốc tang ba ngày ba đêm cho Hoàng đế, nhưng do Vân Lạc quốc rối ren trong vòng một thời gian dài, khiến hần “bất buộc” phải xưng đế. Thánh chỉ tiến cung đã truyền đến, Ngọc Linh Hương bực mình muốn cự tuyệt, chỉ trong 2 ngày mà nàng đã gầy đến chỉ còn da bọc xương.

Cũng không biết Thái tử mắc mớ gì bắt ép, cuối cùng nàng không tình nguyện đi, chỉ mong có thể sớm trở về.

Đội ở Thánh điện cũng chưa thấy hần đến, Ngọc Linh Hương thu chân, nhớ đến Thượng Quan Vũ Linh, hình như nàng cũng sắp sinh rồi. Bước chân đến nơi sâu nhất của Lãnh cung, nàng đã thấy Liên nhi đã bệ một mâm điểm tâm tối.

“Nô tì tham kiến Tĩnh vương phi.”

“Vũ Linh đâu?”

“Công chúa ở trong phòng, đang may đồ cho tiểu bảo bảo.” Liên nhi cười.

Vũ Linh thấy Ngọc Linh Hương đến, chống lưng định đứng dậy, nhưng nàng đã nhanh chân đến đỡ, trách móc nhẹ:

“Đã sắp sinh rồi, đừng câu nệ.”

“Tẩu đến rồi à.” Vũ Linh cười nhẹ, vuốt ve cái bụng tròn xoe của mình.

Ngọc Linh Hương nhìn nàng, tâm tình khá hơn một chút. Vũ Linh ngây thơ bao nhiêu, giờ có thể có nhẹ nhàng động lòng người như vậy, rõ ràng là thiên tính của người mẹ.

“Còn mấy ngày nữa thì sinh?”

“Nhũ mẫu nói có lẽ là 2 ngày nữa.” Vũ Linh cười ấm áp. “Sắc mặt tẩu rất xấu, chẳng lẽ có gì không tốt?”

Ngọc Linh Hương chỉ cười cho qua, không muốn nói ra sự nàng lo lắng. Vũ Linh thấy không có gì cũng thôi.

“Lần trước Liên nhi đến chỗ đại ca lấy cho muội chút vải, lại nghe nói huynh ấy sắp lên làm vua, muội mới biết phụ hoàng đã tạ thế rồi.” Nàng âm thầm nói.

“Đừng buồn, tâm tình tốt mới tốt cho tiểu bảo bảo.” Ngọc Linh Hương bắt mạch cho nàng, xem ra mấy tháng nay nàng cũng sống rất tốt.

“Ta nghe lời tẩu.” Vũ Linh bốc điểm tâm ăn. “Mấy ngày nay ta chỉ chuyên tâm may áo cho tiểu bảo bảo, còn nghĩ đến đặt tên cho đứa nhỏ nữa. Tẩu nói Thượng Quan Vũ Tĩnh nghe có êm tai không?”

Ngọc Linh Hương ngăn ra. Vũ Tĩnh? Tĩnh như mưa ư? Xem ra Vũ Linh vẫn không quên tên Sở Huy kia.

“Hay lắm.”

“Hôm qua hoàng cung rất náo nhiệt, Tàng Kinh các bị đột nhập khiến đại ca cả đêm không ngủ được, cũng may không có gì mất mát hết.” Vũ Linh thản nhiên nói.

Ngọc Linh Hương cau mày. Lấy trộm sách ở Hoàng cung? Ai lại to gan như vậy? Chẳng lẽ muốn che giấu thứ gì đó?

Bạn đang đọc truyện *Danh Nghĩa Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.